

杀破狼

爱潜水的乌贼◎著

起点中文网

网络文学正版阅读平台

Mục lục

<u>Chương 1: Đò Rực</u>
<u>Chương 2: Tình Trạng</u>
<u>Chương 3: Melissa</u>
<u>Chương 4: Bói Toán</u>
<u>Chương 5: Nghi Thức</u>
<u>Chương 6 : Người Phi Phàm</u>
<u>Chương 7: Danh Hiệu</u>
<u>Chương 8: Thời Đại Mới</u>
<u>Chương 9: Bút Ký</u>
<u>Chương 10: Thái Độ Bình Thường</u>
<u>Chương 11: Tài Nấu Nướng Thực Sự</u>
<u>Chương 12: Lại Đến Lần Nữa</u>
<u>Chương 13: Kẻ Gác Đêm</u>
<u>Chương 14: Người Thông Linh</u>
<u>Chương 15: Lời Mời</u>
<u>Chương 16: Chó Bắt Chuột</u>
<u>Chương 17: Bộ Phận Hành Động Đặc Biệt</u>
<u>Chương 18: Khởi Nguồn Và Nguyên Nhân</u>
<u>Chương 19: Vật Phong Ấn</u>
<u>Chương 20: Dunn Hay Quên</u>
<u>Chương 21: Xa Quê Gặp Bạn Cũ</u>
<u>Chương 22: Danh Sách Đầu</u>
<u>Chương 23: Vũ Khí Tay Trái</u>
<u>Chương 24: Tiết Kiệm Chăm Lo Cho Gia Đình</u>
<u>Chương 25: Giáo Đường</u>
<u>Chương 26: Luyện Tập</u>
<u>Chương 27: Bữa Tối Của Ba Anh Em</u>
<u>Chương 28: Hội Mật Tu</u>
<u>Chương 29: "Nghề Nghiệp" Và Nhà Ở Đều Là Chuyện Nghiêm Túc</u>
<u>Chương 30: Khởi Đầu Mới</u>
<u>Chương 31: Ma Được</u>
<u>Chương 32: Linh Thị</u>
<u>Chương 33: "Công Tắc"</u>
<u>Chương 34: Thù Lao Chi Trước</u>
<u>Chương 35: Trao Đổi Thông Tin</u>
<u>Chương 36: Một Vấn Đề Đơn Giản</u>
<u>Chương 37: Câu Lạc Bộ</u>
<u>Chương 38: Kẻ Đam Mê Nghiệp Dư</u>
<u>Chương 39: Kỹ Xảo Thú Vị</u>
<u>Chương 40: Khoá Thần Bí Học</u>
<u>Chương 41: Audrey Và Susie</u>
<u>Chương 42: Quán Gia Clea</u>
<u>Chương 43: Tìm Người</u>

Chương 44: Số Mệnh
Chương 45: Quay Lại
Chương 46: Tranh Chân Dung
Chương 47: Neil Thiếu Tiên
Chương 48: Hanas Fansent
Chương 49: Thuật Xem Bói
Chương 50: Biện Pháp Trả Tiền Của Neil
Chương 51: Nghi Thức Ma Pháp Mộc Mạc
Chương 52: Khán Giả
Chương 53: Người Lắng Nghe
Chương 54: Người Tối Xem Bói Đầu Tiên
Chương 55: Gợi Ý
Chương 56: Cuộc Giết Chóc Và Chạy Trốn Trên Biển
Chương 57: Tu Chính Và Tổng Kết
Chương 58: Mạch Suy Nghĩ
Chương 59: Thuở Ban Đầu Của Russel
Chương 60: "Phiến Đá Khinh Nhòn" Thứ Hai
Chương 61: Ký Hiệu Kỳ Quái
Chương 62: Đề Nghị Của "Thầy Bói"
Chương 63: Giải Mộng
Chương 64: Kẻ Xúi Giục
Chương 65: Tư Liệu Người Phi Phàm
Chương 66: Giáo Phái Ma Nữ
Chương 67: "Lời Hồi Đáp"
Chương 68: "Quái Vật"
Chương 69: Bùa Hộ Mệnh
Chương 70: "2 - 49" Đã Tới
Chương 71: Hiện Tượng Đình Trê
Chương 72: Lăn Theo Dấu Vết
Chương 73: Khai Màn Trận Chiến
Chương 74: Riel Bieber
Chương 75: Tự Cứu
Chương 76: Xử Lý Hậu Quả
Chương 77: Vật Còn Sót Lại
Chương 78: Bóng Ma Tâm Lý
Chương 79: Tiếng Lầm Bầm Lại Xuất Hiện
Chương 80: Lời Mời Dự Tiệc Tối
Chương 81: Nghe Danh Đã Lâu Giờ Mới Gặp
Chương 82: Hiệu Thuốc Thảo Dược
Chương 83: Điều Khắc
Chương 84: Elizabeth
Chương 85: Cấp Bách
Chương 86: Khẩn Cầu
Chương 87: Dặn Dò
Chương 88: Báo Cáo
Chương 89: Nhiệm Vụ Đơn Giản
Chương 90: Thứ Hầm "Nhìn Thấy"
Chương 91: Giải Quyết

Chương 92: "Chuyên Gia Tâm Lý Học"
Chương 93: Nhật Ký Mới
Chương 94: Hiền Giả Ẩn Nặc
Chương 95: "Người Khẩn Cầu"
Chương 96: Suy Đoán Của Daly
Chương 97: Thầy Dạy Giác Đấu
Chương 98: Thầy Azcot
Chương 99: Ống Khói Đỏ
Chương 100: Giải Mã Biểu Tượng
Chương 101: Manh Mối Ngoài Ý Muốn
Chương 102: Thương Nhân Vải Vóc
Chương 103: Người Nghe Theo Trái Tim
Chương 104: Ngài Z
Chương 105: Thông Linh
Chương 106: Họa Sĩ Klein
Chương 107: Filth
Chương 108: Đêm Khuya
Chương 109: Suy Luận
Chương 110: Xác Nhận
Chương 111: Gặp Hụt
Chương 112: Lời Giải Thích Của Azcot
Chương 113: Lời Nhờ Vả
Chương 114: Tiêu Chuẩn Thành Viên
Chương 115: Tên Tội Phạm Lừa Đảo
Chương 116: Con Của Lanlus
Chương 117: Tiếp Xúc
Chương 118: Tháng Tám
Chương 119: Phố Dưới Chân Chính
Chương 120: Trại Tế Bần
Chương 121: "Suy Đoán" Của Leonard
Chương 122: Ngôi Nhà Mục Tiêu
Chương 123: Trận Chiến Siêu Phàm

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Đỏ Rực

Đau!

Đau quá!

Đầu đau quá!

Hình ảnh trong giấc mơ đầy những tiếng thì thầm kỳ quái vỡ tan thành những mảnh nhỏ. Chu Minh Thụy đang say giấc chỉ thấy đầu đau đớn hết như bị người ta lấy gậy đánh cho một cái thật mạnh, không, phải là bị một thứ sắc nhọn đâm thẳng vào huyết Thái Dương rồi sau đó khuấy liên tục.

Ôi... Trong cơn mơ màng, Chu Minh Thụy muốn xoay người, muốn giơ tay ôm chặt lấy đầu, muốn ngồi dậy nhưng hăn không thể cử động chân tay được, dường như không thể điều khiển được thân thể nữa.

Xem ra là mình chưa tỉnh, vẫn còn đang mơ... Nói không chừng sẽ còn xảy ra hiện tượng cho là mình đã tỉnh, nhưng thực chất là còn đang ngủ say... Chu Minh Thụy không hề lả lẫm gì với chuyện này, hăn cố gắng tập trung ý chí muốn thoát khỏi cái gông cùm của bóng tối và sự huyền hoặc này.

Nhưng trong lúc nửa tỉnh nửa mơ này, ý chí luôn mơ hồ như sương khói, khó mà tập trung được. Dù hăn có cố thế nào thì tư duy vẫn cứ tan rã, tạp niệm xuất hiện.

Đang yên đang lành, nửa đêm nửa hôm, sao đột nhiên bị đau đầu? Còn

đau đớn tới mức này?! Chẳng lẽ xuất huyết não?!

Moá, chả lẽ ta sẽ chết sớm ư?

Mau tỉnh! Mau tỉnh lại nào!

Ồ, hình như không còn đau như nãy nữa? Nhưng đầu vẫn như bị một con dao nhỏ cắt từng miếng từng miếng ra một...

Xem ra không thể ngủ tiếp, vậy thì mai đi làm thế nào được? Còn đi làm cái gì nữa? Bị đau đầu thật như này tất nhiên là phải xin nghỉ rồi! Khỏi sợ tay quản lý lải nhải!

Nghĩ như vậy cảm thấy không tệ, khà khà, thế là được nhàn rồi một hôm!

Đầu lại đau nhói khiến Chu Minh Thụy tích được chút sức lực. Cuối cùng, hần dốc sức động lưng mở choàng mắt, hoàn toàn thoát khỏi trạng thái nửa tỉnh nửa mơ.

Tầm mắt ban đầu nhoà đi, sau đó bị phủ kín bởi một lớp đỏ rực. Nơi tầm mắt với tới, Chu Minh Thụy thấy trước mặt mình là một bàn học bằng gỗ thô sơ. Chính giữa bàn học có bày một quyển bút ký đang mở sẵn. Giấy của cuốn bút ký này thô ráp và ố vàng, bên trên là một câu được viết bởi thứ chữ kỳ quái, nét mực đen sậm, ướt và bắt mắt.

Ở bên trái cuốn bút ký là một chồng sách được sắp xếp chỉnh tề, có tầm bảy, tám cuốn gì đó. Bức tường bên phải chúng thì được gắn bởi ống dẫn màu xám trắng nối tới một chiếc đèn treo tường.

Chiếc đèn này mang phong cách phương Tây cổ điển, to bằng nửa đầu người trưởng thành. Bên trong là thuỷ tinh trong suốt, phần lồng bên ngoài được làm từ kim loại màu đen.

Bên dưới chiếc đèn đã tắt đó là một lọ mực màu đen được bao phủ bởi ánh sáng màu đỏ nhạt, vẻ gồ ghề bên ngoài dưới lớp ánh sáng tạo nên thứ hoa văn trông giống thiên sứ.

Một chiếc bút máy màu sậm với phần thân bóng mượt được đặt ở trước lọ mực, bên phải bút ký. Ngòi bút loé lên thứ ánh sáng nhạt. Nấp bút thì nằm ngay cạnh một chiếc súng lục ổ xoay.

Súng? Súng lục?? Chu Minh Thụy ngây ngẩn. Những thứ hắt thấy trước mặt này xa lạ như thế, hoàn toàn khác xa phòng của hắt!

Trong khi kinh ngạc và ngỡ ngàng, hắt phát hiện rằng bàn học, bút ký, lọ mực và súng lục kia đều được phủ lên bởi một tầng "lụa mỏng" màu đỏ rực, chính là ánh sáng chiếu vào từ bên ngoài cửa sổ.

Theo bản năng hắt ngẩng đầu lên, dời tầm mắt lên cao.

Giữa không trung, bên trên lớp "vải nhung sân khấu thiên nga", một mặt trăng tròn màu đỏ rực như lửa treo cao, lặng lẽ toả ra ánh sáng.

Đây... Chu Minh Thụy bỗng thấy sợ hãi, rồi hắt đứng bật dậy. Nhưng đôi chân còn chưa kịp đứng thẳng thì đầu hắt lại đau nhói ghê gớm khiến hắt như mất đi sức lực trong phút chốc, trọng tâm toàn thân tức thì rơi xuống, mông đập mạnh lên trên chiếc ghế dựa bằng gỗ.

Bịch!

Đau đớn không thể tạo nên ảnh hưởng gì, Chu Minh Thụy giơ tay đề lên bàn rồi lại đứng lên, bối rối quay người nhìn nơi mình đang đứng.

Đây là một căn phòng không lớn, hai bên trái phải đều có cửa ra vào. Gần sát bức tường đối diện là một chiếc giường tầng làm từ gỗ. Giữa giường và cánh cửa phía bên trái là một chiếc tủ quần, bên trên là tủ có cánh mở hai

bên, bên dưới thì là ngăn kéo.

Bên cạnh tủ quần áo kia có một ống dẫn cao bằng một người, cũng màu xám trắng được lắp trên tường, nhưng nó nối với một thứ thiết bị kỳ lạ có bánh răng và ổ trục hiện ra bên ngoài.

Góc tường phía bên phải bàn học có chất một đồng thứ trông giống than, cùng với các vật dụng nhà bếp như nồi đun nước, chảo sắt...

Qua cửa bên phải là một chiếc gương to đã rạn nứt hai vết, phần kệ để gương được làm từ gỗ với hoa văn khá đơn giản.

Chu Minh Thụy đảo mắt qua gương, loáng thoáng thấy mình của bây giờ: Tóc đen, mắt nâu, mặc quần áo lót sợi đay, vóc dáng gầy gò, ngũ quan bình thường, đường nét góc cạnh...

Đây là... Chu Minh Thụy tức thì giật mình, hít vào một hơi khí lạnh, lòng bỗng có một suy đoán lộn xộn mà bất lực.

Súng lục ổ xoay, bố trí kiểu phương Tây cổ điển, cùng với mặt trăng đỏ rực khác hẳn với Trái Đất, không có thứ gì là không chứng tỏ rõ một chuyện!

Chẳng lẽ mình... Mình xuyên việt rồi? Chu Minh Thụy dần há hốc mồm.

Hắn đọc văn học mạng từ bé, cũng thường hay ảo tưởng về bản thân, nhưng tới khi gặp được thật thì lại khó mà chấp nhận được.

Đây có lẽ chính là cái gọi là Diệp công thích rồng* ư? Qua mấy chục giây sau, Chu Minh Thụy thầm tự giễu mình một câu. Nếu không phải đau đầu vẫn còn, làm cho tư duy trở nên căng thẳng và rõ ràng, Chu Minh Thụy sẽ cho rằng mình đang mơ.

Bình tĩnh... Bình tĩnh... Bình tĩnh nào... Chu Minh Thụy hít sâu vài cái, cố

gắng làm cho bản thân đừng hoảng loạn nữa.

Đúng lúc này, khi thể xác và tinh thần hẳn được hoà hoãn lại, một đám trí nhớ đột nhiên nhảy vọt ra, chậm chậm hiện lên trong đầu hẳn.

Klein Moretti, một sinh viên vừa tốt nghiệp chuyên ngành lịch sử đại học Hoy, là người của thành phố Tingen quận Akhova thuộc vương quốc Ruen ở lục địa Bắc.

Cha là thượng sĩ lục quân hoàng gia, đã hy sinh trong đợt tấn công thực dân lục địa Nam. Số tiền trợ cấp từ cái chết của ông làm cho Klein có cơ hội vào học ở trường văn pháp tư nhân, làm nền tảng cho hẳn thi vào đại học... Mẹ là tín đồ của nữ thần Đêm Tối, mất khi Klein vừa thi đỗ vào đại học Hoy...

Hẳn có một anh trai và một em gái, sống ở căn hộ hai phòng ngủ của khu nhà trọ này...

Nhà hẳn không giàu, thậm chí phải nói là không đủ, hiện tại toàn bộ chi tiêu đều do người anh trai hiện đang làm thư ký cho một công ty xuất nhập khẩu lo cho...

Là một sinh viên đã tốt nghiệp hệ lịch sử, Klein thông thạo ngôn ngữ Fusark cổ xưa của các nước lục địa Bắc, cùng với ngôn ngữ Hermes có liên quan tới việc thờ cúng, cầu nguyện thường xuyên xuất hiện trong các lăng mộ cổ đại...

Ngôn ngữ Hermes? Nghĩ tới đây, Chu Minh Thụy giơ tay đề lên huyết Thái Dương đang đau như xoắn lại, quăng mắt tới cuốn bút ký đã mở sẵn trên bàn. Hẳn cảm thấy dòng chữ viết trên trang giấy ố vàng kia từ kỳ quái thành xa lạ, từ xa lạ thành quen thuộc, rồi từ quen thuộc trở nên đọc hiểu được.

Đây là dòng chữ viết bằng tiếng Hermes!

Nét bút sâu và đen ấy viết rằng: "Tất cả mọi người sẽ chết, kể cả ta."

A! Chu Minh Thụy đột nhiên hoảng sợ, thân thể bỗng ngửa ra sau theo bản năng hòng kéo giãn khoảng cách với dòng chữ này.

Hắn rất yếu nên suýt thì ngã rầm, bèn vội giơ tay vịn lấy bàn. Hắn cảm thấy không khí xung quanh như trở nên nóng nẩy theo, dường như có tiếng thì thầm liên tục vang lên bên tai, hệt như hồi bé nghe người lớn kể chuyện kinh dị.

Chu Minh Thụy lắc đầu, tất cả đều là ảo giác. Hắn đứng vững người, dời mắt khỏi cuốn bút ký kia, há mồm thở hổn hển.

Lúc này hắn nhìn sang khẩu súng ổ xoay đang loé lên ánh sáng đồng thau, lòng bỗng có nghi vấn.

"Với gia cảnh của mình, Klein lấy đâu ra tiền và cách mua súng?" Chu Minh Thụy nhú mày lại.

Trong lúc trầm tư, hắn thấy một nửa dấu tay màu đỏ ở góc của bàn học, màu còn đậm hơn cả màu của ánh trắng, dày hơn cả lớp "lụa mỏng" kia.

Đó là một dấu tay máu!

"Máu?" Chu Minh Thụy theo bản năng giơ bàn tay phải vừa đề lên bàn lên. Hắn cúi đầu nhìn, chỉ thấy lòng bàn tay và ngón tay hắn dính đầy máu.

Cùng lúc đó, cơn đau vẫn kéo tới từ trong đầu hắn, nhưng đã yếu bớt đi, chỉ là cứ đau mãi không dứt.

"Chẳng lẽ đụng rách đầu rồi?" Chu Minh Thụy đoán vậy. Hắn quay người lại, đi tới trước chiếc gương bị rạn.

Sau vài bước, một bóng người có vóc dáng tầm trung, tóc đen, mắt nâu,

trông rất trí thức đập vào mắt hăn.

Đây là ta ở hiện tại, Klein Moretti?

Chu Minh Thụy ngớ ra, sau đó vì nửa đêm nhìn không rõ nên hăn lại bước lên tiếp, cho tới khi chỉ còn chút xíu nữa là đụng vào gương.

Dưới ánh trăng đỏ rực như lớp lụa mỏng, hăn nghiêng đầu nhìn thái dương của mình.

Một hình ảnh ngược hiện lên rất chi tiết. Thái dương của hăn bị một vết thương trông rất dữ tợn chiếm cứ, phần rìa là dấu vết của việc bị bỏng, xung quanh đầy vết máu. Mà bên trong, phần óc màu xám trắng đang mấp máy.

*Diệp công thích rồng: Do tích Diệp Công rất thích rồng, đồ vật trong nhà đều khắc, vẽ hình rồng. Rồng thật biết được, đến thò đầu vào cửa sổ. Diệp Công nhìn thấy sợ hãi vắt giò lên cổ bỏ chạy. Ví với trên danh nghĩa thì yêu thích nhưng thực tế lại không như vậy.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Tình Trạng

Bịch bịch bịch!

Nhìn hình ảnh trong gương, Chu Minh Thụy sợ tới mức lùi ra sau mấy bước liên tục, dường như kẻ ở trong gương không phải mình mà là một con zombie.

Kẻ nào bị thương nghiêm trọng như vậy mà có thể còn sống được?!

Hắn như không tin mà lại nghiêng đầu kiểm tra bên kia. Cho dù khoảng cách xa hơn và ánh sáng tù mù, hắn vẫn có thể thấy rõ miệng vết thương do đạn xuyên qua và vết máu đỏ rực đang tồn tại.

"Đây..."

Chu Minh Thụy hít một hơi thật sâu, cố gắng khiến cho mình bình tĩnh lại.

Hắn giơ tay ấn lên ngực trái, cảm nhận trái tim đang đập rất mạnh, rất nhanh, hừng hực sức sống. Lại sờ làn da trần, bên dưới lạnh lẽo là ấm áp đang chảy xuôi.

Hắn ngồi xuống một cái để nghiệm chứng đầu gối còn có thể gập lại, thế mới đứng lên, không còn hoảng loạn nữa.

"Chuyện gì vậy nhỉ?" Hắn nhíu mày, thì thào, còn định kiểm tra lại miệng

vết thương lại cho hằn hoi.

Hắn đi được hai bước thì đột nhiên dừng lại, bởi vì ánh trăng màu đỏ bên ngoài kia không đủ sáng để có thể "kiểm tra hằn hoi" được.

Một mảnh vỡ ký ức nhỏ bắn ra, Chu Minh Thụy quay đầu nhìn về phía chiếc đèn được bao quanh bởi một lớp lồng sắt trên tường gần sát bàn học, nơi có ống dẫn khí màu xám trắng.

Đây là một loại đèn khí gas đang được ưa chuộng, lửa ổn định, phát ra ánh sáng khá tốt.

Với tình hình gia đình của Klein Moretti thì đừng nói là đèn khí gas, cho dù là đèn dầu hoả cũng là vật xa xỉ, sử dụng nến mới phù hợp với thân phận và địa vị của gia đình họ. Nhưng bốn năm trước, khi hắn thức đêm học hành phấn đấu cho cuộc thi vào đại học Hoy, anh trai hắn là Benson cho rằng đây là chuyện rất quan trọng liên quan tới tương lai của gia đình, nên cho dù có phải vay tiền cũng muốn tạo điều kiện học tập tốt nhất cho hắn.

Đương nhiên, một Benson được học hành, lại đã đi làm nhiều năm chắc chắn không phải kẻ lỗ mãng, thiếu năng lực và không cân nhắc hậu quả. Anh dùng lý do "lắp đặt ống dẫn khí gas rất có ích trong việc nâng cao cấp bậc của nhà trọ, hữu ích với việc cho thuê sau này" để dụ dỗ ông chủ nhà trọ chi tiền cải tạo hệ thống ống dẫn, còn bản thân anh thì tranh thủ chức vụ thư ký ở công ty xuất nhập khẩu kia mà mua được đèn khí gas kiểu mới với giá gần giá gốc. Cuối cùng là anh chỉ dùng tới tiền tiết kiệm chứ không hề phải đi vay ai.

Mảnh ký ức vụt tắt, Chu Minh Thụy quay lại chỗ bàn học, mở ống dẫn rồi vặn chốt mở đèn.

Tạch tach tach, tiếng ma sát đốt lửa vang lên, nhưng ánh sáng không bùng

lên như Chu Minh Thụy tưởng.

Tạch tạch tạch, hắt lại vắn vài cái nữa, nhưng chiếc đèn này vẫn tối om.

"Ừm..." Chu Minh Thụy thu tay lại, đề huyết thái dương bên trái, nặn óc tìm kiếm nguyên nhân từ các mảnh vỡ ký ức.

Vài giây sau, hắt quay người đi tới trước thứ thiết bị nối với ống dẫn khí gas màu xám trắng được gắn vào tường ở bên cạnh cửa.

Đây là một máy tính phí gas!

Nhìn ổ trục và bánh răng lộ ra ngoài, Chu Minh Thụy móc một đồng xu ra từ trong túi quần.

Đồng xu này màu ố vàng, loé lên màu đồng kim loại. Mặt trước có khác hình cái đầu của một người đàn ông đeo vương miện, mặt sau thì có lúa mạch bao quanh một số "1".

Chu Minh Thụy biết đây là đơn vị tiền tệ cơ bản của vương quốc Ruen, gọi là đồng penny. Một penny có giá trị tương đương với ba, bốn đồng Nhân dân tệ ở nơi trước đây của hắt. Có ba loại đồng penny là đồng 5 penny, đồng nửa penny, và đồng một phần tư penny, nhưng vẫn chưa đủ chính xác. Trong cuộc sống hàng ngày, thi thoảng người ta vẫn phải gom cho đủ để mua được đồ.

Làm cho đồng penny, được phát hành khi vua George đệ Tam lên ngôi, lăn vài vòng giữa các ngón tay, Chu Minh Thụy mới nhét nó vào trong "cái miệng" dài và nhỏ nằm dọc máy tính phí gas.

Leng keng!

Khi đồng penny rơi xuống đáy của máy tính phí, tiếng bánh răng chuyển

động răng rắc tức thì vang lên, tấu lên một giai điệu máy móc ngắn, nhỏ mà êm tai.

Chu Minh Thụy nhìn chăm chú vài giây, rồi quay trở lại trước bàn học, giơ tay vặn chốt mở đèn.

Tạch tach tach. Phụp!

Một ngọn lửa bốc lên, nhanh chóng hoá lớn. Ánh sáng đầu tiên là toả khắp bên trong lồng đèn, sau đó xuyên qua lớp thủy tinh trong suốt mà phủ kín căn phòng với màu sắc ấm áp.

Bóng tối lui đi, màu đỏ rực lù ra ngoài cửa sổ. Chu Minh Thụy bỗng thấy yên tâm hơn hẳn, bèn nhanh chóng đi tới trước gương.

Lúc này hẳn nghiêm túc xem xét vị trí huyết thái dương, không bỏ qua bất cứ chi tiết nào.

Sau khi xem xét mấy lần, hẳn phát hiện ngoài vết máu ban đầu ra, miệng vết thương trông dữ tợn kia không còn chảy chất lỏng ra nữa, dường như đã được cầm máu và băng bó lại. Mà phần não đang mấp máy cùng với phần da thịt ở miệng vết thương đang khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được rõ, có lẽ là chừng ba, bốn mươi phút nữa, hoặc có lẽ là hai đến ba giờ nữa, nơi đó chỉ còn lại dấu vết mờ.

"Tác dụng chữa trị của việc xuyên việ ư?" Chu Minh Thụy nhếch khoé miệng bên phải, thì thào.

Sau đó hẳn thở dài một hơi. Mặc kệ là vì sao, chí ít hiện giờ hẳn vẫn còn sống!

Ổn định lại tinh thần, hẳn kéo ngăn kéo lấy một mẫu xà phòng ra, rồi với lấy một chiếc khăn tắm trong cái mớ khăn có vẻ đã cũ ở cạnh tủ quần, sau đó

mở cửa và đi tới phòng tắm công cộng ở tầng hai.

Chắc, phải xử lý vết máu trên đầu đã, kéo cứ mang cái "hiện trường vụ án" này đi lại khắp nơi, mình bị dọa không sao, chứ cô em gái Melissa phải dậy sớm ngày mai mà thấy thì lại khó giải quyết!

Hành lang ngoài cửa tối om, chỉ có ánh trăng đỏ rực vấy vào từ ngoài cửa sổ là tạm phác thảo được hình dáng của những vật lồi ra, khiến chúng hệt như đôi mắt quái vật đang lặng lẽ nhìn chăm chăm người sống từ trong bóng đêm thâm trầm.

Chu Minh Thụy bước thật nhẹ, cảm thấy kinh hồn táng đảm mà đi tới phòng tắm.

Bước vào trong phòng tắm, ánh trăng soi tỏ mọi thứ. Chu Minh Thụy đứng trước bồn rửa mặt, vịn vòi nước.

Rào rào rào, tiếng nước vang lên bên tai, hăn bỗng nhớ tới chủ nhà Frankie.

Bởi vì tiền nước nằm trong cả tiền thuê nên vị chủ nhà vừa thấp bé lại vừa gầy gò chuyên đội mũ dạ, mặc áo ghile bên trong và khoác áo vest bên ngoài này luôn tích cực tới tuần tra mấy cái phòng tắm, rình nghe tiếng nước chảy bên trong.

Nếu tiếng nước chảy to, ông bạn Frankie kia sẽ không thềm quan tâm tới phong độ của một vị thân sĩ mà vung cây gậy batoong gõ mạnh lên cửa phòng tắm, miệng thì la hét "A cái phường trộm cắp đáng chết!", "Lãng phí là hành vi đáng xấu hổ!", "Tao nhớ mày rồi đó!", "Để tao gặp phải lần nữa thì hãy mang theo đồng hành lý dơ bẩn của mày mà cút đi đi!", "Tin tao đi, đây là nhà trọ có lời nhất toàn bộ cái thành phố Tingen này, mày có tìm nữa cũng không tìm được chủ nhà nào hào phóng hơn tao đâu!"

Chu Minh Thuy thu hồi suy nghĩ, nhúng ướt khăn rồi lau sạch vết máu trên mặt, lần này tới lần khác.

Tới khi soi bằng chiếc gương tồi tàn trong phòng tắm, xác nhận là chỉ còn miệng vết thương trông khá dữ tợn cùng với khuôn mặt tái nhợt, Chu Minh Thuy mới thấy thoải mái đôi chút. Sau đó hần cởi áo lót sợi dây ra, lấy xà phòng chấm lên vết máu trên áo rồi vò sạch.

Cùng lúc đó hần nhướn mày, nghĩ rằng có lẽ còn có rắc rối khác: Vết thương này bắn ra nhiều máu, ngoài trên người mình ra thì hần là vẫn còn dấu vết ở trong phòng!

Vài phút sau, Chu Minh Thuy vò sạch áo lót, bèn cầm khăn bước nhanh về phòng. Hần lau sạch vết máu hình bàn tay trên bàn trước, sau đó nường theo ánh sáng của đèn khí gas tìm kiếm các dấu vết khác.

Thế là hần lập tức tìm thấy không ít máu rơi trên sàn nhà và bắn vào dưới gầm bàn học. Còn ở bức tường bên tay trái thì có một đầu đạn màu vàng óng ánh.

"...Dùng súng nã một phát vào huyết thái dương?" Manh mỗi trước sau tức thì trở nên mạch lạc, Chu Minh Thuy đã biết rõ hơn về cái chết của Klein.

Hần không vội nghiệm chứng mà chăm chú lau sạch vết máu, xử lý "hiện trường" trước rồi mới mang đầu đạn về bàn học, rồi vặn phần ổ xoay của súng, đổ số đạn ở trong ra.

Lộc cộc, tổng cộng năm viên đạn, một vỏ đạn, cũng loé lên ánh sáng đồng thau.

"Quả nhiên..." Chu Minh Thuy nhìn vỏ đạn rỗng kia, vừa lần lượt nhét các viên đạn vào trong ổ xoay, vừa khẽ gật đầu.

Hắn liếc mắt tới câu "Tất cả mọi người sẽ chết, kể cả ta" ở trên trang sách của cuốn bút ký đang mở, lòng xuất hiện rất nhiều nghi vấn.

Súng này lấy từ nơi nào?

Tự sát? Hay nguy trang thành tự sát?

Một sinh viên nhà bình dân tốt nghiệp chuyên ngành lịch sử thì có thể gặp được chuyện gì?

Tự sát bằng cách nào mới để lại ít vết máu như vậy? Là vì ta xuyên tới đúng lúc nên nhận được phúc lợi chữa trị kịp thời?

Chu Minh Thụy trầm ngâm một lát, rồi thay một chiếc áo lót sợi dây khác. Hắn ngồi lên ghế, suy nghĩ tới chuyện còn quan trọng hơn.

Trọng điểm hiện tại cần quan tâm không phải là những gì Klein đã gặp được, mà là biết rõ tại sao mình lại xuyên việt, liệu có thể xuyên trở lại thế giới cũ không?!

Cha mẹ, người thân, bạn bè, thế giới Internet muôn màu muôn vẻ cùng với đủ món ăn ngon... Những điều ấy khiến hắn bức thiết muốn quay trở về!

Tạch, tạch, tạch... Tay phải Chu Minh Thụy vô ý thích vặn ổ xoay của súng ra, rồi lại lắp nó lại, cứ lắp đi lắp lại.

"Hừm, khoảng thời gian này đâu có khác gì lúc trước mấy đâu, chỉ là hơi xui tí thôi, sao bỗng dừng lại xuyên việt được? Xui xẻo... Đúng rồi, tối hôm qua lúc ăn cơm mình có làm một nghi thức đổi vận!"

Một tia chớp vụt lên trong đầu Chu Minh Thụy, chiếu sáng phần ký ức bị sương mù che phủ.

Làm một chính trị gia online, nhà lịch sử học online, nhà kinh tế học

online, nhà sinh vật học online cùng nhà dân tộc học online đủ tư cách, hẳn luôn tự nhận mình là kẻ "cái gì cũng biết đôi chút". Đương nhiên bạn bè thường nhạo hần là "cái gì cũng chỉ biết chút xiu".

Mà phương thuật thì là một trong số đó.

Năm ngoái hần về nhà, phát hiện một cuốn sách khổ dọc buộc chỉ tên là "Tóm lược phương thuật bí truyền thời Tần Hán" ở trong một hiệu sách cũ. Thấy cuốn này có vẻ thú vị, lại giúp mình có thể chém gió chém bão trên mạng nên hần mua về. Tiếc là, hứng thú tới nhanh, đi cũng nhanh. Loại sách viết dạng khổ dọc này khiến người ta không hứng đọc, nên hần chỉ giở xem phần mở đầu là vớt xó.

Tới mấy tháng gần đây hần gặp vận xui liên tục, nào là mất điện thoại, rồi khách hàng bỏ trốn, hoặc là làm sai. Những chuyện xấu liên tục kéo tới khiến hần mới ngẫu nhiên nhớ tới phần mở đầu của "Tóm lược phương thuật" kia có nghi thức đổi vận, mà yêu cầu rất đơn giản, không cần phải có phần căn bản gì:

Chỉ cần chia món ăn đặc sắc của khu vực đang sống làm bốn phần đặt tới bốn góc của căn phòng, có thể để trên bàn, hoặc ngăn tủ. Sau đó đứng trung tâm của phòng, đi bốn bước theo chiều ngược kim đồng hồ tạo nên một hình vuông. Bước đầu tiên thì thành kính lẩm nhẩm "Phúc Sinh Huyền Hoàng Tiên Tôn", bước thứ hai thì nhẩm "Phúc Sinh Huyền Hoàng Thiên Quân", bước thứ ba là "Phúc Sinh Huyền Hoàng Thượng Đế", bước cuối cùng thì nhẩm "Phúc Sinh Huyền Hoàng Thiên Tôn". Sau khi bước xong thì nhắm mắt lại, chờ đợi năm phút là nghi thức được coi như thành công.

Cứ nghĩ là dù sao cũng chả mất gì, nên hần lục cuốn sách đó ra, dựa theo đó mà làm y hệt trước bữa tối, cơ mà, cơ mà lúc ấy chẳng xảy ra chuyện gì cả.

Ai ngờ tới nửa đêm hăn lại tự dưng xuyên việt!

Xuyên việt rồi!

"Chắc chắn là do cái nghi thức đổi vận kia rồi... Hừm, ngày mai phải thử lại một lần. Nếu quả thật là vì nó, ta có hy vọng xuyên trở lại rồi!" Chu Minh Thụy dừng động tác vặn ổ xoay của súng, ngồi thẳng người dậy.

Bất kể thế nào hăn cũng phải thử một lần!

Phải liều một phen mới được!

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Melissa

Xác định kế hoạch, Chu Minh Thụy lập tức cảm thấy kiên định. Sự hãi, bối rối và bất an đã bị dẹp vào một góc.

Cho tới lúc này, hắn mới có tâm tư xem xét kỹ những mảnh vỡ ký ức mà Klein để lại.

Chu Minh Thụy đứng dậy theo thói quen, khoá van ống dẫn lại. Nhìn đèn treo tường từ từ tối đi rồi tắt phụp, hắn mới ngồi xuống, vừa vô ý thức vuốt ve ổ xoay làm từ đồng thau của khẩu súng vừa giơ tay đề lên thái dương, lảng lảng "hồi tưởng" trong bóng tối bị nhuộm màu ửng đỏ hết như một khán giả đang tập trung nhất trong rạp chiếu phim.

Có lẽ là bị ảnh hưởng từ viên đạn nên ký ức của Klein như mảnh thủy tinh vỡ vụn, không chỉ mất tính kết nối mà nhiều ký ức còn bị thiếu. Ví dụ như khẩu súng ổ xoay được chế tác tinh xảo này tới từ đâu? Là tự sát hay bị giết? Câu "Tất cả mọi người sẽ chết, kể cả ta" trên trang bút ký kia rốt cuộc có ý gì? Hai ngày trước khi xảy ra chuyện liệu có tham dự chuyện gì kỳ quái không?

Không chỉ những ký ức cụ thể này đã vỡ thành mảnh nhỏ, bị khuyết thiếu, mà cho dù có biết nhiều tri thức như vậy thì với trạng thái hiện tại, Chu Minh Thụy tin rằng nếu Klein quay về đại học, sợ rằng sẽ không thể tốt nghiệp được. Cho dù thực tế là hắn mới tốt nghiệp được vài ngày, và lại bản thân cũng không hề lơ là.

“Hai ngày sau phải tham gia phỏng vấn vào hệ lịch sử của đại học Tingen... Các trường đại học ở vương quốc Ruen này không có truyền thống giữ sinh viên đã tốt nghiệp ở lại làm giảng viên... Giáo sư sẽ cho một thư đề cử tới đại học Tingen và một lá khác cho đại học Backlund...”

...

Trong khi Chu Minh Thuy lặng lẽ "quan sát", mặt trăng đỏ bên ngoài cửa sổ dần di chuyển về phía tây, rồi lặn xuống. Cho tới khi ánh sáng xuất hiện từ phía đông, một màu vàng nhiễm sáng đường chân trời.

Lúc này, có tiếng động vang lên từ căn phòng bên cạnh. Rồi tiếng bước chân nhanh chóng tới gần cửa.

“Melissa dậy rồi... Con bé đúng là luôn luôn đúng giờ.” Chu Minh Thuy mỉm cười. Bị ảnh hưởng từ ký ức của Klein nên hẳn cảm thấy Melissa là em gái ruột của mình.

Nhưng mà mình làm gì có em gái... Hẳn tự giấu mình một câu.

Melissa không giống Benson và Klein, con bé không hoàn thành chương trình vỡ lòng ở trường Chủ Nhật của giáo hội nữ thần Đêm Tối. Lúc con bé đến tuổi đi học, vương quốc Ruen ban hành "Phương pháp giáo dục tiểu học", thành lập uỷ ban giáo dục cấp thấp, chuyên cung cấp ngân sách, tăng vốn đầu tư.

Nhưng ba năm đã qua, với tiền đề là hợp nhất không ít trường học của giáo hội, phần lớn trường công lập sơ cấp đã được thành lập, giữ vững nguyên tắc trung lập về tôn giáo, không dính líu tới sự phân tranh của ba giáo hội của chúa tể Bảo Táp, nữ thần Đêm Tối và thần Hơi Nước và Máy Móc.

So với trường học Chủ Nhật chỉ mất một penny cho một tuần, học phí ba penny cho một tuần của trường học công lập sơ cấp có vẻ đắt. Nhưng ở

trường Chủ Nhật thì một tuần chỉ học vào một ngày Chủ nhật duy nhất, còn trường công lập thì học sinh sẽ đi học sáu ngày trong tuần. Tính ra thì học phí thấp tới mức gần như là miễn phí.

Melissa khác với đám con gái khác, từ khi còn nhỏ con bé đã thích bánh răng, dây cót, ổ trục linh tinh. Con bé lập chí trở thành một kỹ sư máy hơi nước.

Bản thân đã trải qua vất vả do học không đủ, lại hiểu được tầm quan trọng của giáo dục, Benson ủng hộ giấc mơ của cô em gái hết như việc anh ủng hộ Klein học đại học. Dù sao trường kỹ thuật Tingen chỉ được coi là giáo dục trung cấp, không phải cần phải tới trường học văn pháp hoặc trường công để tích lũy nữa.

Tháng Bảy năm ngoái, lúc đó Melissa mười lăm tuổi, con bé đã thi đỗ kỳ thi đầu vào, trở thành một thành viên khoa Máy Hơi Nước và Cơ Khí của trường kỹ thuật Tingen. Học phí mỗi tuần cũng tăng lên tới chín penny.

Mà cùng lúc đó, công ty xuất nhập khẩu nơi Benson làm việc bị ảnh hưởng bởi thời cuộc ở phía lục địa Nam nên cho dù là lợi nhuận hay lương công việc đều sụt giảm nghiêm trọng, không thể không cắt giảm đi một phần ba biên chế. Vì giữ việc, vì duy trì sinh kế, Benson đành phải nhận những công việc nặng nề hơn, phải thường xuyên tăng ca hoặc đi công tác ở những nơi có điều kiện tồi tàn. Giống như mấy ngày nay vậy.

Không phải là Klein không muốn đỡ đần cho anh trai mình, nhưng vốn thuộc tầng lớp bình dân nên khi thi vào từ một trường ngữ pháp bình thường lên đại học, hẳn cảm thấy rất rõ sự thiếu sót của bản thân. Ví dụ như tiếng Fusark cổ, thứ ngôn ngữ cội nguồn của toàn bộ các quốc gia ở lục địa Bắc, với con cháu nhà quý tộc và đám học sinh nhà có tiền thì đó là những gì phải học từ bé, còn hẳn phải tới khi lên đại học mới được tiếp xúc.

Những chuyện tương tự còn rất nhiều. Klein gần như bỏ hết sức lực, thường xuyên thức từ đêm tới sáng mới tạm coi là đuổi kịp kẻ khác, lấy thành tích trung bình mà tốt nghiệp.

Những ký ức liên qua tới anh trai và em gái toát lên trong đầu Chu Minh Thụy. Mãi đến khi tay nắm cửa chuyển động, cửa được mở ra, vang lên một tiếng kẹt, hẳn mới tỉnh táo lại, nhớ ra rằng mình đang cầm một chiếc súng ổ xoay trong tay.

Đây chính là vật phẩm bị bán quản chế!

Sẽ khiến trẻ con sợ!

Còn cả miệng vết thương trên đầu mình nữa!

Thấy Melissa sắp đi ra, Chu Minh Thụy vừa tay đè huyết thái dương, vừa cuống quýt kéo ngăn bàn rồi quăng khẩu súng vào trong, vang lên một tiếng cộp.

“Gì thế?” Nghe được tiếng động, Melissa quay sang nhìn, ánh mắt nghi hoặc.

Con bé đang ở độ tuổi tươi trẻ nhất của cuộc đời, cho dù không được ăn ngon khiến khuôn mặt hơi gầy gò và yếu ớt, nhưng làn da vẫn sáng mịn toát ra hơi thở của thiếu nữ.

Thấy cô em gái đang nhìn với ánh mắt dò xét, Chu Minh Thụy vờ trấn tĩnh, cầm lấy thứ ở gần tay mình nhất rồi thông dong đóng ngăn kéo lại để che đi sự tồn tại của khẩu súng kia, tay khác thì ấn lên huyết thái dương. Cảm giác từ đầu ngón tay cho hẳn biết miệng vết thương đã khép lại!

Hắn lấy một chiếc đồng hồ bỏ túi mà trắng bạc với hoa văn cành lá từ trong ngăn kéo, ấn nhẹ một cái phần chóp là phần nắp sẽ mở ra.

Chiếc đồng hồ này là kỷ vật đáng giá nhất trong số những gì mà người cha thượng sĩ lục quân hoàng gia để lại cho ba anh em, nhưng dù sao cũng là vật đã qua sử dụng nên mấy năm nay thường hay trục trặc. Cho dù đã tìm thợ đồng hồ sửa nhưng nó vẫn thế, điều này khiến Benson vốn thích mang nó theo để nâng thân phận mình lên liên tục bị xấu hổ, nên mới vứt nó ở nhà.

Không thể không nói, Melissa quả thực có thiên phú về phương diện máy móc. Sau khi học được lý thuyết xong, con bé bắt đầu mượn dùng các công cụ của trường học về nghịch chiếc đồng hồ bỏ túi này, gần đây còn tuyên bố là đã sửa được nó!

Chu Minh Thụy nhìn nắp đồng hồ bật lên, nhìn kim giây tạm ngừng, theo bản năng hần xoay phần chớp định lên cốt cho đồng hồ.

Nhưng hần vặn vài vòng mà chẳng thấy tiếng dây cốt kêu lên, kim giây vẫn ở nguyên chỗ cũ.

“Hình như lại hỏng rồi.” Hần nhìn sang phía em gái.

Melissa nhìn hẳn với vẻ mặt vô cảm, bước tới gần rồi cầm lấy đồng hồ.

Con bé đứng im tại chỗ, đầu tiên là rút phần chớp của đồng hồ lên, rồi vặn vài vòng, thế là tiếng kim giây chuyển động tạch tạch vang lên.

Bình thường thì rút lên đâu phải để điều chỉnh thời gian... Chu Minh Thụy lập tức dờ mặt ra.

Cùng lúc đó, tiếng chuông truyền tới từ nhà thờ xa xa, liên tiếp sáu hồi, xa xăm và kỳ ảo.

Melissa vánh tai nghe, sau đó lại kéo phần chớp lên một đoạn rồi tiếp tục vặn điều chỉnh thời gian.

“Được rồi.” Con bé nói một câu cụt lủn và không cảm xúc, sau đó ấn phần chóp của chiếc đồng hồ xuống và trả lại cho Chu Minh Thụy.

Chu Minh Thụy cười lại với con bé một nụ cười xấu hổ mà không mất lễ phép.

Melissa nhìn ông anh trai của mình một cái thật kỹ, rồi quay người đi tới chỗ tủ quầy, lấy bàn chải và khăn mặt, sau đó mở cửa đi tới phòng tắm chung.

“Vẻ mặt vừa rồi của con bé sao cứ như kiểu ghét bỏ mà không thể làm gì được nhỉ. Ánh mắt kia là thương hại ông anh đầu óc có vấn đề?” Chu Minh Thụy lắc đầu, khẽ cười, sau đó đóng nắp đồng hồ lại, rồi lại ấn cho nó mở ra, vang lên những tiếng cạch cạch.

Cứ lặp đi lặp lại hành động đó, tư duy của hấn bắt đầu chuyển tới một vấn đề.

Trong tình huống không có ống giảm thanh, Klein tự sát, tạm thời coi là tự sát đi, động tĩnh sẽ không hề nhỏ, mà Melissa chỉ ở cách một bức tường lại không hề phát hiện.

Là con bé ngủ quá say? Hay là bản thân chuyện Klein tự sát hoàn toàn kỳ dị?

Cạch, mở ra, cạch, đóng lại... Melissa rửa mặt xong quay lại thì thấy ông anh mình đang không ngừng làm cái động tác không có chủ đích là đóng mở nắp đồng hồ bỏ túi.

Ánh mắt con bé lại nhiễm sự bất đắc dĩ, con bé cất tiếng nói ngọt ngào: “Klein, anh lấy hết số bánh mỳ còn lại ra đi. Hôm nay nhớ đi mua bánh mới, cả thịt và đậu Hà Lan nữa. Anh sắp tham gia phỏng vấn rồi, em sẽ hầm thịt dê đậu Hà Lan cho.”

Khi nói, con bé kéo bếp lò từ trong góc ra, đốt số than còn lại, đun một bình nước ấm.

Trước khi nước sắp sôi, con bé mở ngăn kéo ở dưới cùng của tủ bát, lấy ra một lon đựng lá trà hàng xấu nhất với động tác như mang bảo bối ra, đổ chừng mười lá vào trong bình nước, coi đó làm nước trà chân chính.

Rót nước trà ra hai chén lớn, Melissa và Chu Minh Thụy uống nước trà, chia sẻ hai bánh mì lúa mạch đen với nhau.

Không lẫn vụn gỗ, không quá nhiều trấu cám, nhưng vẫn không thể ăn được... Ngay lúc này cơ thể Chu Minh Thụy khá suy yếu, bụng đói khát, đành dựa vào nước trà mà vừa oán vừa cố nốc miếng bánh mì kia.

Vài phút sau, Melissa ăn xong. Con bé bó phần tóc rủ xuống ngực lại, nhìn Chu Minh Thụy và nói: “Nhớ mua bánh mì mới, chỉ tám pound thôi. Trời nóng mua nhiều về thì hỏng mất. Còn cả thịt dê và đậu Hà Lan nữa. Nhớ ấy!”

Quả nhiên là thương ông anh một sách, có khi còn hơn... Chu Minh Thụy mỉm cười, gật đầu: “Ok.”

Về một pound của vương quốc Ruen này, dựa theo trí nhớ của Klein, Chu Minh Thụy đối chiếu với trí nhớ của mình thì cho rằng nó gần bằng một cân mà hẳn biết, cũng chính là 0,5 kg.

Melissa không nói gì thêm, đứng dậy thu dọn, gói gém chiếc bánh mì còn lại kia làm bữa trưa, đội chiếc mũ lụa cũ mà mẹ để lại, cầm túi xách có đựng sách vở bút biếc mà con bé tự may chuẩn bị ra ngoài.

Hôm nay không phải Chủ nhật, con bé phải đi học cả ngày.

Đi bộ từ nhà trọ này tới trường kỹ thuật Tingen mất chừng mười phút

đồng hồ. Có xe ngựa công cộng, một penny cho một km, đi trong thành phố thì mất tối đa 4 penny, ngoại ô là 6 penny. Vì tiết kiệm nên Melissa luôn dậy sớm tự mình đi bộ.

Vừa mở cửa ra, con bé dừng lại, quay người nói: “Klein, anh đừng mua nhiều thịt dê với đậu Hà Lan. Có lẽ phải tới Chủ nhật Benson mới về được. Ừm, nhớ là chỉ cần tám pound bánh mì thôi đấy.”

“Ok, ok.” Chu Minh Thụy trả lời đầy bất đắc dĩ. Cùng lúc đó, hắn thầm lẩm nhẩm từ "Chủ Nhật" mấy lần trong lòng.

Ở lục địa Bắc, một năm cũng chia làm mười hai tháng, mỗi năm có 365 ngày, hoặc 366 ngày. Một tuần cũng chia làm bảy ngày.

Ở Trái Đất thì đây chính là thành quả của thiên văn học, làm cho Chu Minh Thụy hoài nghi rằng nơi này là thế giới song song với Trái Đất. Việc phân chia thời gian ở nơi này là do tôn giáo. Bởi vì lục địa Bắc có bảy vị thần linh chính thống: Mặt Trời Vĩnh Hằng, chúa tể Bảo Táp, thần Tri Thức và Trí Tuệ, thần Đêm Tối, mẫu thần Đất Đai, thần Chiến Tranh và thần Hơi Nước và Máy Móc.

Nhìn cô em gái đóng cửa đi học, Chu Minh Thụy chột thờ dài, rồi tập trung tinh thần vào nghi thức đổi vận.

Xin lỗi, anh thực sự muốn về nhà...

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Bói Toán

Chu Minh Thụy lại ngồi trở lại ghế dựa. Mãi cho tới tiếng chuông vang lên bảy tiếng liên tục từ nhà thờ đằng xa, hắn mới chậm rãi đứng dậy, đi tới trước tủ rồi lấy quần áo ra.

Áo gile màu đen cùng với áo vest cùng màu, chiếc quần hơi chật phần mắt cá chân cùng chiếc mũ phớt trên đầu tạo nên hơi thở của một người đàn ông trí thức nhàn nhạt, làm cho Chu Minh Thụy khi nhìn bản thân trong gương liền cảm thấy như đang xem một vở kịch nước Anh kể về chuyện ở thời Victoria.

“Mình đi mua đồ ăn chứ có phải đi phỏng vấn đâu, chỉ là chuẩn bị nguyên liệu cho nghi thức đối vận thôi mà...” Hắn bỗng khẽ than, lắc đầu bật cười.

Klein ghi nhớ vụ phỏng vấn đến mức hoá thành bản năng của thân thể, nên khi bản thân mà không chú ý thì sẽ mặc bộ quần áo đẹp dễ nhất và duy nhất này theo thói quen.

Chu Minh Thụy thở phào một tiếng, sau đó cởi áo vest, áo gile, thay bằng một chiếc áo khoác cũ màu nâu nhạt, cũng đổi chiếc mũ nỉ viền tròn cùng màu.

Sau khi mặc xong, hắn bước tới bên chiếc giường kia, nâng đệm lên, duỗi tay với tới một chỗ võ ở dưới đáy, sờ soạng một lúc rồi tìm được tường kép.

Khi hắn rút tay lại, tay hắn đã cầm một cuộn tiền giấy, có khoảng bảy, tám

tờ gì đó, mang màu sắc xanh sẫm.

Đây là số tiền tiết kiệm của Benson hiện tại, thậm chí là gồm cả phí sinh hoạt cho ba ngày. Trong đó chỉ có hai tờ năm Saule, còn lại đều là tờ một Saule.

Trong hệ thống tiền tệ của vương quốc Ruen, Saule nằm ở tầng thứ hai, bắt nguồn từ ngân tệ thời cổ. Một Saule tương đương với mười hai đồng penny, có cùng mệnh giá với năm lượng.

Cao nhất trong hệ thống tiền tệ là Kim bảng, cũng là một loại tiền giấy. Vốn dĩ vàng có thể dùng làm vật đảm bảo, cũng là để móc nối trực tiếp. Một Kim bảng tương đương với hai mươi Saule. Kim bảng có ba mệnh giá là một, năm và mười.

Chu Minh Thụy giở tờ tiền ra, ngửi thấy mùi mực in đặc thù rất nhạt.

Đây là mùi của tiền.

Có lẽ là do ảnh hưởng của ký ức của Klein, hoặc có lẽ là khát vọng tiền bạc chưa bao giờ thay đổi của bản thân, nên trong khoảnh khắc này Chu Minh Thụy cảm thấy mình yêu những tờ tiền này một cách sâu sắc.

Hãy nhìn đi, hoa văn của chúng mới đẹp để làm sao, làm cho vị George đệ Tam để hai chòm râu dài, trông khá nghiêm túc cổ hủ cũng trở nên đáng yêu đến thế...

Nhìn đi, hình in chìm dưới ánh mặt trời cũng trở nên quyến rũ như thế, phần nhân được thiết kế để chống làm giả đây tì mĩ kia khiến nó hoàn toàn khác hẳn với những thứ giả mạo khác!

Sau mấy chục giây thưởng thức, Chu Minh Thụy rút hai tờ tiền một Saule, cuộn phần còn lại lại rồi nhét vào tường kép ở trong đệm.

Chu Minh Thụy vỗ vỗ mảnh vải ở gần chỗ rách, gấp hai tờ tiền giấy thật ngay ngắn rồi bỏ vào trong túi áo bên trái của chiếc áo khoác màu nâu nhạt, cất riêng với mấy đồng penny trong túi quần.

Xong xuôi, hắn cất chìa khoá vào túi bên phải, cầm một túi giấy màu nâu sậm rồi bước nhanh tới phía cửa.

Cộp, cộp, cộp... Tiếng bước chân từ nhanh thành chậm, cuối cùng ngừng lại.

Chu Minh Thụy đứng bên cửa, lông mày đã nhíu lại không biết từ lúc nào.

Sự kiện Klein tự sát còn rất nhiều nghi hoặc, cứ đi ra ngoài như này liệu có gặp được "điều ngoài ý muốn" gì không?

Chu Minh Thụy lặng im suy nghĩ một lát, rồi quay lại bàn học, kéo ngăn kéo lấy khẩu súng ổ xoay sáng bóng màu đồng thau kia ra. Đây là vũ khí phòng thân duy nhất mà hắn có thể nghĩ tới, đồng thời cũng là thứ đủ mạnh!

Tuy hắn chưa luyện bắn súng bao giờ, nhưng chỉ cần giơ khẩu súng này ra thôi chắc cũng đủ để dọa kẻ khác rồi!

Vượt phần ổ xoay kim loại lạnh lẽo, Chu Minh Thụy nhét khẩu súng vào chiếc túi nơi để tiền giấy, lòng bàn tay thì nắm chặt tờ tiền, còn ngón tay lại đề lên khẩu súng, che giấu một cách hoàn mỹ.

Cảm giác an toàn bỗng nảy sinh, khiến hắn, một kẻ "cái gì cũng biết đôi chút" chợt lo lắng: "Liệu có nhờ tay bóp cò không?"

Những ý tưởng ùn ùn kéo tới, Chu Minh Thụy nhanh chóng tìm được biện pháp. Hắn rút khẩu súng ra, mở phần ổ xoay rồi xoay phần ổ đạn trống sau khi người kia "tự sát" tới vị trí chờ bắn, rồi đóng lại.

Như vậy thì dù có cướp cò thì cũng "bắn không ra"!

Lại rút súng vào trong túi, Chu Minh Thụy cứ rút tay trái vào túi tiền, không hề rút ra.

Hắn dùng tay phải đè mũi phốt, đẩy cửa vang ra tiếng kệt, rồi đi ra ngoài.

Hành lang vào ban ngày mà vẫn u ám, ánh sáng có thể chiếu vào từ chiếc cửa sổ ở cuối hành lang là có hạn. Chu Minh Thụy bước nhanh xuống cầu thang, rời khỏi nhà trọ, thế mới cảm nhận được sự sáng sủa và ấm áp.

Lúc này tuy đã gần tháng Bảy, đã vào giữa hè, nhưng Tingen nằm ở phía bắc của vương quốc Ruen nên có đặc điểm khí hậu khá độc đáo, đó là nhiệt độ cao nhất của một năm cũng chưa tới mức 30 độ C của Trái Đất. Sáng sớm lại càng mát mẻ. Mà nhiều chỗ trên đường phố đầy nước bắn tràn ra, vớt đầy rác rưởi.

Trong trí nhớ của Klein, nơi ở của những tầng lớp có thu nhập thấp này, cho dù có cống thoát nước thì cảnh tượng tự là không hề hiếm thấy. Bởi vì nhiều người, bởi vì sinh hoạt.

“Đến nào đến nào, cá tươi thơm ngon đây!”

“Canh hàu vừa nóng lại vừa tươi, uống một bát buổi sáng là tỉnh táo cả ngày!”

“Cá mới lấy từ cảng đây, một con chỉ năm penny!”

“Bánh chà bông, canh lơu với bia nào!”

“Ốc biển, ốc biển, ốc biển dê!”

“Rau củ mới lấy từ nông trại ngoài thành đây, vừa tươi vừa rẻ!”

...

Tiếng rao bán rau củ, hoa quả và đồ ăn lưu động ồn ào khắp con phố, mời gọi những vị khách đang vội vã đi đường. Nơi này, thì thoảng lại có người dừng lại, cẩn thận mua hàng, có kẻ lại không kiên nhẫn vung tay vì hôm nay còn chưa có thông tin gì về công việc.

Chu Minh Thụy ngửi mùi tanh tươi và mùi thơm đan xen trong không khí, tay trái cầm chặt báng súng, nắm chặt tiền giấy, tay phải thì đề thấp chiếc mũ nỉ viền tròn, thoảng xoay người rồi cúi đầu đi qua con phố lộn xộn và ồn ào này.

Nơi nhiều người ắt có trộm cắp. Hơn nữa khu phố này còn có không ít người dân nghèo làm công việc tạm thời đang sắp mất việc và lũ trẻ con đói khát bị người ta sai sử.

Một mạch bước đi, tới khi mật độ người xung quanh bình thường trở lại, Chu Minh Thụy mới ưỡn thẳng ngực, ngẩng đầu nhìn về phía đầu đường.

Nơi đó có một nhạc sĩ đàn phong cầm đang trình diễn. Giai điệu lúc thì du dương, lúc thì sôi động.

Bên cạnh anh ta là không ít những đứa trẻ mặc quần áo lam lũ, sắc mặt vàng vọt vì không được ăn uống đầy đủ. Bọn chúng nghe âm nhạc, dựa theo nhịp điệu mà uốn éo cơ thể theo bản năng, tự mình sáng tạo ra điệu nhảy. Vẻ mặt bọn chúng đầy khoái hoạt, tựa như mình là một hoàng tử bé hay một thiên sứ nhỏ.

Một người phụ nữ với vẻ mặt chết lặng đi qua, làn váy cô bẩn, da thịt sạm đi. Đôi mắt cô dại ra, chỉ khi nhìn tới lũ trẻ con kia thì đôi mắt ấy mới loé lên ánh sáng, dường như cô thấy được mình của ba mươi năm về trước.

Chu Minh Thụy đi qua cô ta, rẽ vào một con phố khác, đứng trước tiệm

bánh mì Slin.

Chủ tiệm bánh này là một bà cụ đã hơn bảy mươi tuổi, tên là Wendy Slin. Tóc bà đã bạc trắng hết cả, khuôn mặt luôn nở một nụ cười ôn hoà. Từ khi Klein có ký ức, bà đã bán bánh mì và bánh ngọt ở nơi này.

Ừm, bánh Tingen và bánh gato chanh mà bà nướng ăn rất ngon... Chu Minh Thụy nuốt ực một ngụm nước miếng, mỉm cười nói: “Bà Slin, cho 8 pound bánh mì mạch đen.”

“Ồ, Klein nhỏ bé, Benson đâu rồi? Vẫn chưa về à?” Wendy cười tủm tỉm, hỏi.

“Mấy ngày nữa.” Chu Minh Thụy trả lời hàm hồ.

Wendy vừa lấy bánh mì mạch đen vừa cảm thán: “Thằng bé đúng là chăm chỉ, sẽ lấy được cô vợ tốt.”

Nói tới đây, bà nhếch khoé miệng tạo ra nụ cười có vẻ bướng bỉnh, nói: “Giờ thì tốt rồi. Cháu đã tốt nghiệp, hệ lịch sử của đại học Hoy chúng ta cơ mà. Ừm, cháu sẽ kiếm được tiền nhanh thôi, và đừng có ở lại cái nhà trọ bây giờ nữa, chí ít phải kiếm chỗ nào có được phòng tắm cho riêng mình ấy.”

“Bà Slin, hôm nay trông bà hết như một quý cô trẻ tuổi và hoạt bát vậy.” Chu Minh Thụy chỉ có thể gượng cười đáp lại.

Nếu Klein có thể phỏng vấn thuận lợi trở thành giảng viên của đại học Tingen, như vậy quả thực là kinh tế của cả gia đình sẽ leo lên bậc trung bình!

Trong những mảnh vỡ ký ức, hẳn thậm chí còn ảo tưởng tới việc thuê một toà nhà của riêng mình ở khu ngoại ô. Tầng hai thì có năm căn phòng, hai phòng rửa mặt, một ban công lớn. Tầng dưới thì có hai phòng, một nhà ăn, một phòng khách, một nhà bếp và một phòng tắm, kèm theo một tầng hầm

nữa.

Đây không phải là hy vọng xa vời. Kể cả giảng viên thực tập ở đại học Tingen thì lương một tuần cũng đã được hai kim bảng, khi thành giảng viên chính thức thì sẽ là 3 kim bảng 10 Saule. Nên biết rằng Benson đi làm đã nhiều năm, lương một tuần mới được 1 bảng 10 Saule. Còn công nhân bình thường ở trong nhà máy thì thậm chí còn không đến 1 bảng hoặc hơn 1 bảng một chút. Mà một toà nhà riêng như vậy thì tiền thuê phải từ 19 Saule tới 1 bảng 18 Saule.

“Đây là sự khác biệt giữa thu nhập ba, bốn nghìn một tháng và mười bốn, mười lăm nghìn một tháng...” Chu Minh Thụy thầm nói một câu.

Nhưng điều kiện tiên quyết cho tất cả đó là có thể thông qua phỏng vấn vào đại học Tingen hoặc đại học Backlund.

Về phần con đường khác, người không có gia thế không thể được đề cử trở thành nhân viên chính phủ, mà học lịch sử thì phạm vi tìm việc lại càng hẹp bởi các vị quý tộc, ngân hàng hoặc trùm công nghiệp không có nhiều nhu cầu tìm cổ vấn riêng.

Nghĩ đến việc những tri thức mà Klein nắm được cũng trở thành "mảnh vỡ", không được hoàn chỉnh, Chu Minh Thụy cảm thấy rất xấu hổ và chột dạ trước sự chờ mong của bà Slin.

“Không, bà lúc nào mà chẳng trẻ như vậy.” Wendy trả lời hóm hỉnh.

Lúc nói chuyện, bà cho mười sáu chiếc bánh mì mạch đen đã được ước lượng sẵn vào trong chiếc túi giấy lớn màu nâu sậm mà Chu Minh Thụy mang tới, chìa tay phải ra: “Chín penny.”

Mỗi một chiếc bánh mì mạch đen nặng khoảng nửa pound, mà sai lệch là điều không thể né tránh.

“Chín penny, không phải hai ngày trước là 11 penny sao?” Chu Minh Thụy hỏi theo bản năng.

Mà tháng trước thì phải mất 15 penny.

“Cháu phải cảm ơn việc Dự luật Ngũ cốc đã bị huỷ bỏ, cảm ơn đám người biểu tình ấy.” Wendy giang hai tay, cười nói.

Chu Minh Thụy gật đầu, cái hiểu cái không. Trí nhớ của hân về chuyện này không được hoàn chỉnh, chỉ nhớ rõ điều cốt lõi của Dự luật Ngũ cốc là bảo vệ giá nông sản của quốc gia, khi giá cả tăng lên tới một mức nhất định thì không nhập lương thực của các nước ở phía nam như Finebot, Masik hay Renborg.

Vì sao người ta phải biểu tình phản đối dự luật này?

Chu Minh Thụy không nói gì thêm. Vì sợ rút cả khẩu súng lục ổ xoay ra, hân chỉ có thể cẩn thận móc tiền giấy, lấy một tờ rồi đưa cho bà Slin.

Nhận được ba đồng penny tiền thừa, hân nhét vào túi quần rồi ôm túi giấy đựng bánh đi tới chợ "Rau diếp và thịt" ở cách nơi này một con phố để mua thịt dê hầm đậu Hà Lan mà cô em gái đã dặn.

Nơi giao nhau giữa phố Chữ Thập Sắt và phố Hoa Thuỷ Tiên là một quảng trường thị chính. Rất nhiều lều trại được dựng lên ở nơi đây, có những tên hề ăn mặc kỳ quái buồn cười đang phát tờ rơi ở xung quanh.

“Tối ngày mai, biểu diễn xiếc?” Chu Minh Thụy liếc tờ rơi trong tay người khác, thì thào đọc nội dung sơ lược.

Melissa sẽ thích lắm đây. Không biết giá vé vào cửa như nào? Nghĩ thế, Chu Minh Thụy đi tới bên đó.

Hắn đang định hỏi một tên hề mặc bộ đồ đỏ vàng đan xen, bỗng một giọng nữ khàn khàn vang lên bên cạnh: “Muốn xem bói không?”

Chu Minh Thụy quay đầu lại nhìn theo bản năng thì thấy một người phụ nữ mặc váy dài màu đen, đội một chiếc mũ nhọn đang đứng cạnh một cái lều thấp bé. Mặt cô ta bôi những vệt màu đỏ và vàng, đôi mắt màu lam sậm sâu sắc.

“Không.” Chu Minh Thụy lắc đầu trả lời. Hắn làm gì có tiền mà đi xem bói.

Người phụ nữ này cười nói: “Tôi bói bài Tarot chuẩn lắm.”

“Tarot...” Chu Minh Thụy sửng sốt. Từ này nghe phát âm thì giống với bài Tarot ở Trái Đất vậy nhỉ!

Ở Trái Đất, bài Tarot chính là một loại tú lơ khơ của thầy bói, chính là những lá bài có hình vẽ tượng trưng riêng.

Chờ chút... Hắn bỗng nhớ tới sự tồn tại của bói bài Tarot ở thế giới này.

Nó không bắt nguồn từ bảy vị thần chính thống, cũng không lưu truyền từ thời xa xưa, mà là do quan chấp chính nước cộng hoà Entis là Russel Gustav phát minh ra từ hơn một trăm bảy mươi năm trước.

Vị Russel này phát minh ra máy hơi nước, cải tiến thuyền buồm, lật đổ sự thống trị của vương quốc Entis, cũng được giáo hội "Thần Công Tượng" thừa nhận, trở thành vị quan chấp chính đầu tiên của nước cộng hoà mới.

Sau đó ông nam chinh bắc chiến, đưa các nước như Renborg vào vòng bảo hộ, làm cho các cường quốc bắc lục địa như vương quốc Ruen, Finebot, Fusark phải cúi đầu thần phục. Sau đó ông đổi nước cộng hoà thành đế quốc, và tự xưng là "Caesar Đại đế".

Đúng là trong thời kỳ Russel thống trị, giáo hội thần Công Tượng nhận được phần lời dặn dò từ Thần công khai đầu tiên trong Kỷ thứ năm, đổi danh xưng thần Công Tượng thành thần Hơi Nước và Máy Móc.

Russel còn phát minh ra bói bài Tarot, cũng thiết lập cấu trúc quân bài và cách chơi. Nơi này còn có vài loại hình mà Chu Minh Thụy quen thuộc, ví dụ như thăng cấp, đấu địa chủ, Texas, Quint...

Mặt khác, ông còn phái đội tàu tìm được con đường an toàn thông với Nam lục địa trong bão táp và dòng nước hỗn loạn, mở ra thời đại thực dân.

Đáng tiếc là khi ông ta về già thì bị phản bội, cho tới năm 1198 ở Kỷ thứ năm thì bị giáo hội Mặt Trời Vĩnh Hằng, gia tộc Sauron, kẻ đã lập nên vương quốc Entis, liên hợp với các quý tộc khác ám sát, chết ở cung Bạch Phong.

Nhớ tới những kiến thức thông thường này, Chu Minh Thụy bỗng thấy tê rã.

Chẳng lẽ vị này là tiên bói xuyên việt ư?

Nghĩ tới đây, Chu Minh Thụy muốn xem những lá bài Tarot ở nơi này trông như thế nào, bèn gật đầu nói với người phụ nữ đầu đội mũ nhọn, mặt bôi vệt sáng kia: “Nếu mà, ừm, giá cả hợp lý thì tôi sẽ thử xem sao.”

Cô ta lập tức cười nói: “Hôm nay anh là người đầu tiên tới bói nên được miễn phí.”

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Nghi Thức

Miễn phí? Thứ gì mà miễn phí mới là thứ đắt nhất! Chu Minh Thụy ngẫm nói, nghĩ rằng chút nữa mà có phục vụ thêm gì thì phải kiên định từ chối.

Có giỏi thì cô bói ra là tôi xuyên qua đi!

Nghĩ tới đây, Chu Minh Thụy đi theo người phụ nữ mặt bôi vệt sáng kia bước vào trong chiếc lều thấp bé.

Lều này khá tối, chỉ có chút ít ánh sáng rót vào, mơ hồ soi sáng một cái bàn đầy những lá bài.

Người phụ nữ đội mũ nhọn lại không hề bị ảnh hưởng bởi sự u tối đó, vòng qua chiếc bàn, làn váy dài đen kia như bông bênh trên nước. Cô ta ngồi vào phía đối diện, rồi đốt ngọn nến lên.

Ánh sáng mờ mờ lay lắt, khiến lều vải này lúc sáng lúc tối, trông khá thần bí.

Chu Minh Thụy bình tĩnh ngồi xuống, đảo mắt qua những quân bài Tarot trên bàn, phát hiện ra đều là những lá bài chính mà mình biết, như là "Pháp Sư", "Hoàng Đế", "Người Treo Ngược", hoặc "Chỉ Huy"...

Chẳng lẽ đồng chí Russel thật là tiền bối của mình... Không biết có phải là đồng hương của đế quốc ăn tham của ta không... Chu Minh Thụy giật giật khoé miệng, lòng hốt hoảng.

Hắn còn chưa kịp nhìn hết tất cả các lá bài được lật ra trên bàn thì người phụ nữ tự gọi mình là "bói toán rất linh nghiệm" đã gom hết tất cả các lá bài Tarot lại, xếp chồng và đặt ra trước mặt hắn.

“Anh hãy xào bài và chia bài đi.” Vị thầy bói rạp xiếc này nói với giọng khàn khàn.

“Tôi xào bài hở?” Chu Minh Thụy hỏi theo bản năng.

Vệt đỏ vệt vàng trên mặt vị thầy bói này mấp máy, cô ta cười khẽ, nói: “Đương nhiên, chỉ có bản thân người muốn xem bói mới bói ra được vận mệnh của mình, tôi chỉ là kẻ giải độc mà thôi.”

Chu Minh Thụy tức thì cảnh giác, hỏi tiếp: “Có thu phí giải độc không?”

Là một nhà dân tộc học online, mấy cái chiêu trò tương tự này tôi gặp nhiều lắm rồi!

Thầy bói sừng sốt, rồi lúc sau mới rầu rĩ đáp: “Miễn phí.”

Chu Minh Thụy yên tâm, lại nhét khẩu súng lục ổ xoay vào trong túi tiền, sau đó thản nhiên giơ hai tay mà thuần thục xào bài, chia bài.

“Xong rồi.” Hắn đặt những bài Tarot đã xào xong vào chính giữa bàn.

Thầy bói nắm chặt hai tay, nhìn những lá bài ấy một lúc, trông có vẻ rất nghiêm túc. Bỗng nhiên cô ta nói: “Xin lỗi, quên hỏi anh định bói cái gì?”

Năm đó khi theo đuổi mối tình đầu, Chu Minh Thụy có nghiên cứu qua về bài Tarot nên hắn đáp không chút do dự: “Quá khứ, hiện tại và tương lai.”

Đây là một cách thức bói toán bài Tarot, lấy ra ba quân bài, theo thứ tự tượng trưng cho quá khứ, hiện tại và tương lai.

Thầy bói đầu tiên là gật đầu, sau đó nhếch khoé miệng tạo ra một nụ cười mỉm: “Vậy anh hãy xào bài lại lần nữa, biết được mình muốn hỏi về cái gì thì mới có thể bốc được những quân bài tượng trưng chân chính được.”

Cô vừa đùa tôi đó à??? Có cần phải nhỏ mọn vậy không? Không phải là tôi cứ nhấn mạnh vào việc miễn phí ấy chứ? Phần cơ trên khuôn mặt Chu Minh Thụy giật giật, hần hít vào một hơi thật sâu, lại cầm lấy bộ bài Tarot rồi xào bài, rút bài.

“Lần này chắc là không còn vấn đề gì rồi chứ?” Hắn đặt những quân bài đã được chia xong lên trên bàn.

“Không còn rồi.” Thầy bói duỗi ngón tay ra, cầm lấy lá bài trên đỉnh rồi đặt ở bên tay trái Chu Minh Thụy, giọng lại càng khàn hơn: “Lá này tượng trưng cho quá khứ. Lá này tượng trưng cho hiện tại.”

Thầy bói đặt lá bài thứ hai vào ngay trước mặt Chu Minh Thụy.

Sau đó cô ta đặt lá bài thứ ba vào bên tay phải Chu Minh Thụy:

“Lá này tượng trưng cho tương lai. Được rồi, anh muốn xem lá bài nào trước?” Làm xong tất cả, thầy bói ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt màu lam xám nhìn chăm chú vào Chu Minh Thụy.

“Xem hiện tại trước đi.” Chu Minh Thụy khẽ suy nghĩ rồi nói.

Thầy bói chậm rãi gật đầu, lật lá bài ở chính giữa lên.

Lá bài này mang số 0, vẽ một thanh niên mặc quần áo đẹp đẽ, đeo đồ trang sức sáng rực, vai đeo một chiếc gậy, phần đầu của gậy là một bọc hành lý, phía sau là một con chó nhỏ.

“Kẻ Khờ.” Thầy bói khẽ đọc tên lá bài này, dùng đôi mắt lam xám bình

tĩnh nhìn Chu Minh Thụy.

Kẻ Khờ? Lá bài Tarot số 0? Bắt đầu? Bắt đầu của tất cả những khả năng? Chu Minh Thụy vốn không được coi là một kẻ yêu thích Tarot sơ cấp, chỉ có thể dựa theo ấn tượng mà nghĩ như vậy.

Ngay khi thầy bói chuẩn bị nói thì màn vải của lều bị xốc lên đột ngột. Ánh nắng chói loá bỗng trào vào, khiến Chu Minh Thụy vốn quay lưng lại với cửa cũng phải nheo mắt lại.

“Sao cô lại giả làm tôi thế! Bói toán cho người khác là việc của tôi cơ mà!” Một giọng nữ gầm lên đầy phẫn nộ: “Mau về đi! Cô phải nhớ rằng cô chỉ là một kẻ thuần thú mà thôi!”

Thuần thú? Chu Minh Thụy thích ứng với ánh sáng, thấy người ở cửa cũng mặc váy dài đen, đầu đội mũ nhọn và mặt bôi vệt đỏ vàng, chỉ là người này cao hơn, vóc dáng gầy hơn thôi.

Người phụ nữ ngồi trước mặt hân vội vàng đứng lên, âm ỨC nói:

“Xin đừng để ý, chỉ là tôi thích cái này nên không thể không nói. Đôi khi tôi bói toán và giải độc rất chuẩn đấy, thật đấy...”

Cô ta vừa nói vừa nhắc váy vòng qua bàn, nhanh chóng rời khỏi lều.

“Này anh, có cần tôi giải độc giúp anh không?” Vị thầy bói thật sự nhìn Chu Minh Thụy, mỉm cười hỏi.

Chu Minh Thụy giật giật khoé miệng, hỏi đầy thành khẩn:

“Có miễn phí không?”

“... Không.” Vị thầy bói thật đáp.

“Vậy thì thôi.” Chu Minh Thụy dứt tay vào túi tiền, sờ khẩu súng với tiền giấy lại, quay người ra khỏi lều.

Đúng thật là, thế mà tìm một kẻ thuần thú bói Tarot cho mình! Người thuần thú không muốn làm thầy bói thì chẳng phải là tên hề sao?

Chu Minh Thụy nhanh chóng quảng chuyện này ra sau đầu, hẵn tiêu 7 đồng penny mua 1 pound thịt dê không được ngon cho lắm ở chợ "Rau diếp và thịt", lại mua đậu Hà Lan, cải bắp, cà rốt và khoai tây nữa. Thêm bánh mì ban nãy, hẵn đã tiêu hết 25 đồng penny, cũng chính là 2 Saule 1 penny.

“Đúng là cứ có tiền là phải tiêu, thương Benson quá...”

Chu Minh Thụy không chỉ tiêu hai tờ tiền giấy mà còn tiêu thêm một đồng penny trong túi quần lúc trước. Hẵn thuận miệng cảm thán một câu, không nghĩ gì thêm nữa mà vội vã về nhà.

Có món chính là có thể tiến hành nghi thức đổi vận rồi!

...

Chờ khi khách thuê tăng hai đều đi hết, Chu Minh Thụy không vội vàng tiến hành nghi thức mà phiên dịch những từ trong "Phúc Sinh Huyền Hoàng Tiên Tôn" thành tiếng Fusark cổ và tiếng Ruen, dự định là nếu thần chú ban đầu mà không hiệu quả thì thử ngôn ngữ bản địa xem sao!

Dù sao cũng phải nghĩ tới sự khác biệt của hai thế giới và vấn đề nhập gia tùy tục chứ!

Về chuyện phiên dịch sang tiếng Hermes vốn dùng cho việc cầu nguyện và thờ cúng thời cổ, vì không đủ vốn từ vựng nên Chu Minh Thụy không thể làm được.

Làm xong tất cả, hắn mới lấy bốn chiếc bánh mì mạch đen ra khỏi túi giấy, đặt một chiếc lên góc vồn để bếp lò than đá, một chiếc khác thì trong phần kệ của chiếc gương, chiếc bánh mì thứ ba thì đặt lên nóc tủ quần, nơi hai bức tường giao nhau, chiếc bánh cuối cùng thì đặt lên cái đồng hồ vật lộn bên phải bàn học.

Chu Minh Thụy hít sâu một hơi, rồi bước tới chính giữa căn phòng. Hắn làm cho bản thân bình tĩnh, sau đó mới nghiêm túc cất bước, đi theo hình vuông ngược chiều kim đồng hồ.

Bước ra bước đầu tiên, hắn thì thầm:

“Phúc Sinh Huyền Hoàng Tiên Tôn.”

Bước thứ hai, hắn thành khẩn nhẩm:

“Phúc Sinh Huyền Hoàng Thiên Quân.”

Bước thứ ba, hắn nín hơi nói nhỏ:

“Phúc Sinh Huyền Hoàng Thượng Đế.”

Tới bước thứ tư, hắn thở ra một hơi, chăm chú mặc niệm:

“Phúc Sinh Huyền Hoàng Thiên Tôn.”

Sau khi đi tới vị trí ban đầu, Chu Minh Thụy nhắm mắt lại chờ kết quả, lòng hắn vừa mong đợi, vừa bất an, vừa sợ hãi.

Có về được không?

Sẽ có hiệu quả chứ?

Sẽ không xuất hiện bất cứ điều gì ngoài ý muốn chứ?

Bóng tối trước mặt bị nhuộm với màu đỏ rực tới từ ánh sáng bên ngoài, những dòng suy nghĩ cứ tuôn trào trong đầu Chu Minh Thụy, khó mà lắng lại được.

Đúng lúc này, hần bỗng cảm thấy không khí xung quanh như ngừng chảy, trở nên sền sệt và kỳ quái.

Ngay sau đó, bên tai hần vang lên tiếng thì thầm lúc thì nhỏ bé, lúc thì chói tai, khi thì hư ảo, khi thì mê người, lúc thì nóng nảy, lúc thì điên cuồng.

Chu Minh Thụy rõ ràng là không hiểu những tiếng thì thầm nỉ non ấy đang nói cái gì, nhưng hần vẫn không nhận được mà vênh tai lắng nghe, từ đó phân biệt.

Đầu của hần lại đau dữ dội, như là bị một chiếc khoan đang khoan sâu vào.

Chu Minh Thụy chỉ cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung, mọi suy nghĩ đều bị nhiễm màu sắc của mê huyền.

Hần biết là không đúng nên cố gắng mở mắt ra, nhưng dù có cố thế nào hần vẫn không thể làm được động tác đơn giản này.

Toàn thân căng thẳng, dường như có thể đứt ra bất cứ lúc nào. Bỗng dưng một ý nghĩ tự giễu nảy lên trong đầu Chu Minh Thụy: “Không tự tìm đường chết thì sẽ không chết...”

Khi hần không thể chịu được nữa, sợi dây trong đầu như sắp bị kéo đứt thì vô số tiếng thì thầm ấy bỗng lui đi, xung quanh trở nên vô cùng yên tĩnh, bầu không khí như lơ lửng.

Không chỉ bầu không khí, Chu Minh Thụy cảm thấy cả thân thể mình cũng đang lơ lửng.

Hắn lại thử mở mắt ra, lúc này lại có thể mở mắt một cách vô cùng thoải mái.

Một màn sương mù màu xám ngập tràn khắp nơi đập vào mắt hắn, mờ lung, mơ hồ, không có giới hạn.

“Đây là thế nào?”

Chu Minh Thụy ngạc nhiên nhìn xung quanh, rồi khi hắn cúi đầu xuống thì phát hiện mình đang lơ lửng ở bên rìa màn sương mù mênh mông vô ngần kia.

Sương mù xám này như dòng nước đang chảy. Điểm xuyết cho dòng nước ấy là vô số những "ngôi sao" đỏ rực, có to có nhỏ. Có cái giấu kín ở sâu trong màn sương xám, có cái lại nổi lên ngay bề ngoài.

Nhìn cảnh tượng như trong tranh vẽ này, Chu Minh Thụy nửa mê hoặc nửa thăm dò mà giơ tay phải ra hòng chạm vào một "ngôi sao" đỏ rực đang lơ lửng bên ngoài sương xám nhằm tìm cách rời khỏi nơi này.

Khi ngón tay hắn vừa chạm vào bề mặt ngôi sao này, vẩn nước bỗng nhiên trào ra từ trên người hắn, kích thích cho "đỏ rực" bùng lên hết như pháo hoa đầy mộng ảo.

Chu Minh Thụy hoảng sợ, bối rối thu tay phải lại, nào ngờ lại bất cẩn đụng vào một ngôi sao đỏ rực khác.

Vì vậy "ngôi sao" này cũng toả ra ánh sáng.

Thế là Chu Minh Thụy cảm thấy đầu óc trống rỗng, tinh thần tan rã.

...

Trong một biệt thự xa hoa nằm ở khu Hoàng Hậu ở thủ đô Backlund của

vương quốc Ruen, Audrey Hall ngồi trước bàn trang điểm, tay vuốt ve một chiếc gương đồng có hoa văn cổ xưa, bề mặt đã bị nứt.

“Ma kính, ma kính, mau thức tỉnh... Ta lấy danh nghĩa gia tộc Hall lệnh cho mi thức tỉnh.”

...

Cô ta đổi đủ mọi cách nói, nhưng chiếc gương kia vẫn không hề phản ứng chút nào.

Mười mấy phút đồng hồ sau, cô quyết định từ bỏ, âm ỨC lẩm bẩm:

“Đúng là cha lừa mình mà, lần nào cũng kể cho mình rằng chiếc gương này là món bảo vật quý báu của Hắc hoàng đế của đế quốc Solomon cổ đại, là vật phi phàm...”

Cô còn chưa nói xong, chiếc gương đồng trên bàn bỗng phóng ra thứ ánh sáng đỏ rực, lập tức bao trùm lấy cô ta.

...

Trên biển Sunia, một con thuyền buồm với ba cột buồm, trông rõ là lạc hậu so với thời đại, đang đi xuyên qua cơn bão.

Arges Wilson đứng trên boong tàu, thân thể nhấp nhô theo chiếc thuyền tròn trĩnh, thoải mái duy trì được sự cân bằng.

Anh ta mặc một áo choàng dài có thêu hình tia chớp, một tay thì giữ một bình thủy tinh có hình dáng kỳ quái. Trong bình là bọt khí lúc thì quay cuồng, lúc thì tụ lại thành tuyết, khi thì có gió thổi qua cạo ra dấu vết.

“Còn thiếu máu của cá mập quý nữa...” Arges thì thào.

Đúng lúc này, bình thủy tinh và lòng bàn tay anh bỗng trào ra màu đỏ rực, chỉ giây lát đã che phủ mọi thứ xung quanh.

...

Trên một mảng sương mù xám trắng, Audrey Hall khôi phục tầm nhìn, vừa khiếp sợ vừa mê mang quan sát xung quanh. Cô thấy bóng một người đàn ông mơ hồ ở phía đối diện cũng hành động tương tự mình.

Sau đó, hai người bọn họ gần như đồng thời phát hiện còn có một người thần bí được sương mù xám trắng bao phủ quanh thân đứng cách đó không xa.

"Người thần bí" Chu Minh Thụy cũng ngạc nhiên không thôi.

“Thưa ngài, đây là nơi nào?”

“Ngài muốn làm gì?”

Audrey và Arges đầu tiên là ngẩn ra, cùng im lặng, và không hện mà lại cùng mở miệng.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6 : Người Phi Phàm

Cũng là tiếng Ruen, cũng là cảm giác căng thẳng và nặng nề.

Đây là nơi nào? Tôi định làm gì? Tôi cũng muốn biết mà... Chu Minh Thuy bình tĩnh lại, lòng thầm lặp lại câu hỏi của hai người kia.

Mà điều khiến hấn ấn tượng sâu sắc nhất không phải những câu nói do các từ đơn ghép thành, hay ý của các câu đó, mà là biểu hiện đầy bối rối, cảnh giác, sợ hãi và kính sợ của đôi nam nữ kia.

Bỗng dưng kéo hai người vào trong thế giới sương xám này, cho dù chính hấn là "kẻ gây ra hoạ", hấn cũng rất kinh ngạc và khiếp sợ, huống chi là hai người ở phía bị động kia! Với bọn họ, chuyện này có lẽ là đã vượt qua những gì có thể tưởng tượng rồi nhỉ?

Trong giây lát này, Chu Minh Thuy nghĩ tới hai lựa chọn, một là vờ như mình cũng là kẻ bị hại hòng che giấu thân phận thật, để đổi lấy sự tin tưởng nhất định, rồi yên lặng xem xét chờ đục nước béo cò. Hai là duy trì hình tượng thần bí khó lường trong mắt đôi nam nữ kia, chủ động dẫn dắt sự phát triển của câu chuyện để nhận được những thông tin có giá trị.

Không có thời gian để cân nhắc cho kỹ, Chu Minh Thuy bắt lấy ý tưởng vụt loé trong đầu, nhanh chóng quyết định dùng biện pháp thứ hai, đó là lợi dụng trạng thái tâm lý hiện tại của đối phương để nắm lấy ưu thế lớn nhất!

Bên trên màn sương mù xám im lặng vài giây, Chu Minh Thuy khẽ cười

một tiếng, dùng ngữ khí bình thản, giọng nói thấp mà không trầm như đang đáp lại lời chào hỏi mang tính lễ phép của khách tới thăm:

“Một thử nghiệm.”

Một thử nghiệm? Một thử nghiệm?? Audrey Hall nhìn người đàn ông thần bí bị sương mù màu trắng xám bao phủ, chỉ cảm thấy chuyện này hoang đường, buồn cười, kinh hãi và kỳ quái.

Cô vốn còn đang ngồi trước bàn trang điểm ở trong phòng ngủ, vừa quay đầu cái là "tới" một nơi ngập tràn sương xám này!

Đây là chuyện khó có thể tưởng tượng tới cỡ nào!

Audrey hít vào một hơi, mỉm cười đầy lễ phép và không thể chê vào đâu được, bất an hỏi:

“Thưa ngài, thử nghiệm đã kết thúc chưa? Chúng tôi có thể đi về được chưa?”

Arges Wilson cũng muốn hỏi như vậy, nhưng anh ta vốn trải qua nhiều chuyện nên vững vàng hơn nên cố kìm nén sự vọng động lại, chỉ im lặng đứng nhìn.

Chu Minh Thụy nhìn về người hỏi, có thể mang máng thấy được bóng dáng của đối phương. Đó là một cô thiếu nữ có vóc dáng cao gầy và mái tóc vàng óng ả, nhưng không thể nhìn rõ được dung mạo như nào.

Hắn không vội vàng trả lời câu hỏi của thiếu nữ kia, mà quay đầu nhìn người đàn ông ở phía bên kia. Đối phương có tóc màu xanh đậm, rối loạn như tảo biển, dáng người trung bình, không coi là cao lớn.

Thời khắc này Chu Minh Thụy đột nhiên hiểu rằng đợi khi mình càng

mạnh hơn, hoặc có lẽ là có hiểu biết sâu sắc hơn về thế giới sương xám này, có lẽ hẳn có thể nhìn thấu qua sự mờ lung đó mà thấy rõ diện mạo của thiếu nữ và người đàn ông này.

Trong chuyện lần này, bọn họ là khách, còn ta là chủ!

Tâm tình thay đổi khiến Chu Minh Thuy lập tức nhận ra mấy chi tiết mà ban nãy hẳn không để ý.

Thiếu nữ có giọng nói ngọt ngào và người đàn ông chín chắn nội liễm kia đều khá hư ảo, nhuộm màu hơi đỏ, tựa như là hình chiếu của hai "ngôi sao" đỏ sậm trên sương mù xám.

Mà hình chiếu kia thì là mối liên hệ giữa mình và ngôi sao đỏ sậm, dù vô hình vô ảnh nhưng bản thân hẳn có thể nắm rõ được mối liên hệ ấy.

Cắt đứt liên hệ này, hình chiếu sẽ biến mất, bọn họ có thể trở về... Chu Minh Thuy khẽ gật đầu nhẹ như không thể nhận ra, sau đó hẳn nhìn thiếu nữ tóc vàng, khẽ cười nói:

“Đương nhiên, nếu cô chính thức đề xuất, hiện tại ta có thể để cô trở về.”

Không nghe thấy ác ý, Audrey thở phào nhẹ nhõm. Cô tin rằng một vị tiên sinh có thể làm ra chuyện thần kỳ như vậy chắc chắn sẽ tuân thủ nghiêm ngặt.

Tinh thần bình phục đôi chút, cô ta không vội vã đòi đi về, mà dùng đôi mắt xanh thăm nhìn trái nhìn phải, loé ra tia sáng khác thường.

Cô ta bất an, chờ mong và nóng lòng hỏi:

“Đây thật là một cuộc thử nghiệm kỳ diệu... Ủm, tôi vẫn mong gặp được những chuyện tương tự. Ý tôi là tôi thích sự thần bí, thích những kỳ tích siêu

nhiên. Không, trọng điểm của tôi là, ý của tôi là, thưa ngài, tôi nên làm gì để có thể trở thành người phi phạm?”

Cô ta càng nói càng hưng phấn, thậm chí là kích động tới mức nói năng lộn xộn, kiểu như giấc mơ từ hồi bé khi nghe bậc cha anh kể những câu chuyện kỳ lạ mà nay đã thấy được ánh sáng hy vọng.

Cơ mà chỉ nói có mấy câu, cô ta đã quăng sự sợ hãi và kinh hoàng ra sau đầu.

Hỏi hay lắm! Tôi cũng rất muốn biết đáp án... Chu Minh Thụy tự cười nhạo mình một câu.

Hắn bắt đầu suy ngẫm việc nên trả lời thế nào để duy trì được hình tượng thần bí khó lường.

Cùng lúc đó, hắn cảm thấy cứ đứng nói chuyện thế này có vẻ "thấp kém". Cảnh tượng như thế này không phải là nên có một toà thần điện, một chiếc bàn dài cùng với những chiếc ghế dựa có điêu khắc hoa văn cổ xưa và trông rất là thần bí hay sao? Mà chính mình thì ngồi ở trên ghế của chủ nhân, lẳng lặng nhìn vào những vị khách?

Chu Minh Thụy vừa nghĩ vậy, sương mù xám bồng nhiên quay cuồng, khiến Audrey và Arges sợ tới mức nhảy dựng.

Trong giây lát, bọn họ thấy xung quanh có thêm những cây cột đá cao, thấy bên trên những cột đá ấy là một mái vòm rộng lớn bao phủ. Toàn bộ toà kiến trúc này to lớn, đồ sộ, nguy nga hết như cung điện của người khổng lồ trong truyền thuyết.

Bên dưới mái vòm, nơi sương mù đang vây quanh, một chiếc bàn dài làm từ đồng đen xuất hiện, mỗi bên là mười chiếc ghế với phần tựa khá cao, hai đầu của bàn cũng có ghế ngồi. Mặt sau của ghế toả ra ánh sáng lóng lánh,

màu đỏ sậm tụ lại phác thảo ra những chòm sao kỳ quái không tương ứng với thực tại.

Audrey và Arges vừa hay ngồi đối diện nhau, ở vị trí gần với ghế chủ nhân nhất.

Thiếu nữ nhìn bên trái, lại liếc bên phải một cái, nhin không được mà thì thầm: “Thật là quá thần kỳ...”

Quả thật là thần kỳ... Chu Minh Thuy giơ tay phải ra, khẽ vuốt ve góc của chiếc bàn đồng thau dài này, ngoài mặt thì tỉnh rụi.

Arges cũng quan sát khắp nơi một lần. Sau vài giây im lặng, anh ta đột nhiên trả lời câu hỏi của Audrey thay cho Chu Minh Thuy:

“Cô là người Ruen à? Nếu muốn trở thành người phi phạm thì hãy gia nhập giáo hội nữ thần Đêm Tối, giáo hội chúa Tế Bảo Táp hoặc giáo hội thần Hơi Nước và Máy Móc. Tuy rằng tuyệt đại đa số người cả đời đều không chạm được tới phi phạm nên mới nghi ngờ các giáo hội, thậm chí là trong các giáo hội lớn thậm chí có không ít nhân viên thần chức cũng có suy nghĩ tương tự, nhưng tôi có thể nói cho cô biết rõ rằng ở trong toà trọng tài, sở tài phán và các cơ quan xử phạt luôn có người phi phạm, vẫn luôn đối kháng với những nguy hiểm sinh ra từ trong bóng tối. Chỉ là so với lúc ban đầu hoặc trước thời đại Sắt Đen thì số lượng bọn họ ít hơn rất nhiều.”

Chu Minh Thuy chăm chú lắng nghe, mà tay chân thì cố gắng bày tỏ cái tư thế không thèm để ý tới câu chuyện mấy cô bé cậu bé đang kể.

Dựa theo tri thức thường thức về lịch sử mà Klein để lại, hẳn biết rõ "thời đại Sắt Đen" là chỉ kỷ nguyên hiện tại, cũng chính là kỷ thứ năm, bắt đầu từ năm 1349.

Audrey yên lặng lắng nghe, rồi khẽ thở ra một hơi:

“Thưa anh, điều anh nói tôi cũng biết, thậm chí còn biết nhiều hơn, ví dụ như Kẻ Gác Đêm, ví dụ như Kẻ Trừng Phạt, hoặc là Trái Tim Máy Móc, nhưng mà tôi không muốn mất tự do.”

Arges khẽ cười, hàm hồ nói:

“Nào có chuyện không muốn trả giá mà trở thành người phi phạm được? Nếu không muốn gia nhập giáo hội để nhận thử thách, vậy cô có thể đi tìm hoàng tộc, tìm những vị quý tộc mà gia tộc đã có lịch sử trên ngàn năm, hoặc là, dựa vào may mắn tìm được tổ chức tà ác đang ẩn núp.”

Audrey phồng quai hàm lên theo bản năng, sau đó bối rối nhìn trái nhìn phải. Chờ tới khi xác định "Người thần bí" và kẻ đối diện không chú ý tới động tác nhỏ của mình, cô ta mới hỏi:

“Không còn cách khác sao?”

Arges im lặng. Mười mấy giây sau, anh quay sang nhìn Chu Minh Thuy, vị "người thần bí" đang im lặng bàng quan. Thấy đối phương không đưa ý kiến gì, anh ta mới quay sang nhìn Audrey, châm chọc rồi nói:

“Thật ra tôi có hai bản phương pháp điều chế ma dược danh sách 9.”

Danh sách 9? Chu Minh Thuy trầm nghĩ.

“Thật sao? Là hai bản nào vậy?” Audrey rất rõ phương pháp điều chế ma dược danh sách 9 đại diện cho cái gì.

Arges hơi dựa ra sau, trả lời với ngữ khí không nhanh không chậm:

“Cô cũng biết đó, con người muốn trở thành người phi phạm thật sự thì chỉ có thể dựa vào ma dược. Mà cái tên ma dược đến từ ‘Phiến đá khinh nhờn’. Trải qua tiếng của người khổng lồ, của tinh linh, tiếng Hermes cổ,

tiếng Fusark cổ, tiếng Hermes đương đại đã không ngừng thay đổi phù hợp với đặc thù của thời đại. Cái tên không phải là trọng điểm, trọng điểm là nó không đại diện cho ‘biểu tượng trung tâm’ của bản ma dược này.

Một bản hương pháp điều chế danh sách 9 mà tôi cầm này tên là ‘Thuỷ Thủ’, khiến cô có được lực cân bằng xuất sắc, cho dù có ở trên một con thuyền trong cơn bão thì cũng có thể thoải mái đi lại như trên đất bằng. Cô còn có thể nhận được sức mạnh trác tuyệt, cùng với lớp vảy huyền ảo giấu dưới làn da sẽ khiến cô khó bị bắt hết như cá, lại linh hoạt dưới nước như hải tộc. Cho dù không đeo trang thiết bị nào, cô cũng có thể thoải mái lặn dưới nước ít nhất mười phút.”

“Nghe có vẻ rất tuyệt... ‘Hải Quyển Giả’ của Chúa tể Bảo Táp?” Audrey nửa chờ mong nửa chứng thực mà hỏi.

“Ở thời cổ, quả thực nó có tên là ‘Hải Quyển Giả’.” Arges không tạm dừng mà nói tiếp: “Bản phương pháp điều chế danh sách 9 thứ hai là ‘Khán Giả’. Nó được gọi là gì ở thời cổ thì tôi không biết. Bản ma dược này có thể khiến cho cô có được tinh thần xuất chúng và sức quan sát sâu sắc. Tôi tin là cô đã từng xem nhạc kịch rồi nên có thể hiểu được ý của từ ‘Khán Giả’. Giống như những vị khán giả nhìn các ‘diễn viên’ trong xã hội thế tục, từ vẻ mặt, cử chỉ và câu cửa miệng của bọn họ mà khám phá ra ý tưởng thật mà bọn họ không muốn cho người ta biết.”

Nói tới đây, Arges nhấn mạnh thêm một câu:

“Cô bắt buộc phải nhớ thật kỹ, bất kể là một bữa tiệc xa hoa lãng phí hay là đường phố ồn ào náo nhiệt, khán giả luôn luôn là khán giả.”

Audrey nghe mà mắt toả sáng, phải một lúc sau mới nói:

“Tại sao? Được rồi, đây là vấn đề sau. Tôi... Tôi nghĩ rằng tôi thích cái

cảm giác này, ‘Khán Giả’, tôi phải làm thế nào mới có được bản phương pháp điều chế ‘Khán Giả’ đây? Lấy gì để trao đổi với anh?”

Arges như chuẩn bị sẵn mà trầm giọng đáp:

“Máu cá mập quý, ít nhất 100ml.”

Audrey đầu tiên là hưng phấn gật đầu, sau đó lo nghĩ, hỏi:

“Nếu tôi lấy được rồi, ý tôi là nếu ấy, tôi giao cho anh như nào? Lại làm thế nào để cam đoan là anh lấy được máu cá mập quý xong sẽ đưa phương pháp điều chế ma dược cho tôi, và cam đoan rằng bản phương pháp điều chế này là thật?”

Arges tỏ ra bình thường:

“Tôi sẽ đưa cho cô một địa chỉ. Chờ khi tôi nhận được máu cá mập quý thì sẽ trở về gửi phương pháp điều chế cho cô, hoặc là nói cho cô biết ở chỗ này luôn. Còn về cam đoan, tôi nghĩ rằng dưới sự chứng kiến của vị quý ngài thần bí này, cô và tôi đã quá yên tâm rồi.”

Lúc nói những câu này, anh ta đưa mắt nhìn sang Chu Minh Thuy đang ngồi yên trên ghế chủ nhân:

“Thưa ngài, ngài có thể kéo chúng tôi vào đây, hẳn là có được sức mạnh to lớn mà chúng tôi không thể tưởng tượng được. Với sự chứng kiến của ngài, bất kể là tôi hay cô ta đều không dám vi phạm.”

“Đúng đúng!” Audrey mắt sáng ngời, kích động đồng ý.

Theo cô ta thấy thì con người thần bí với năng lực mà không ai có thể tưởng tượng được này quả thật đủ "quyền uy" để làm chứng. Cô và kẻ đối diện nào có gan dám lừa người này!

Audrey quay người lại, thành khẩn nhìn Chu Minh Thụy:

“Mong ngài hãy làm chứng cho giao dịch của chúng tôi.”

Lúc này, cô ta mới phát hiện mình đã quên đi một vấn đề, thật không lẽ phép chút nào, nên vội vàng hỏi tiếp:

“Thưa ngài, chúng tôi nên gọi ngài là gì?”

Arges khẽ gật đầu, cũng trang trọng hỏi:

“Thưa ngài, chúng tôi nên gọi ngài như nào?”

Chu Minh Thụy nghe được mà sửng sốt, hần khẽ gõ ngón tay đang đặt lên trên chiếc bàn dài, đầu bỗng nhớ tới nội dung cuộc bói toán lúc trước. Hần dựa ra sau một chút, thu tay phải lại, đan mười ngón tay chống lấy cằm, mỉm cười nhìn hai người kia:

“Các người có thể gọi ta là...”

Nói tới đây, hần dừng lại một chút, sau đó mở miệng nói với ngữ khí nhẹ nhàng và bình thản:

“Kẻ Khờ.”

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Danh Hiệu

“Các người có thể gọi ta là... Kẻ Khờ.”

Đáp án ngắn gọn ấy nhanh chóng biến mất trong màn sương mù ngập tràn trong thần điện rộng lớn. Nhưng ở trong lòng Audrey và Arges, câu nói ấy cứ vang vọng mãi, khơi lên từng vòng gợn sóng một.

Thật không ngờ lại nghe thấy một cái tên thể hiện được sự thần bí, hùng mạnh và kỳ dị một cách rất hoàn mỹ như thế này.

Sau vài giây yên lặng, Audrey đứng lên, khẽ nhấc tà váy, khom gối lại rồi cúi người thi lễ với Chu Minh Thụy:

“Thưa ngài Kẻ Khờ đáng kính, xin cho phép tôi mạo muội khẩn cầu, ngài có thể làm chứng cho giao dịch của chúng tôi được không?”

“Chuyện nhỏ.” Suy nghĩ nhanh chóng loé lên trong đầu, Chu Minh Thụy đáp lại bằng phương thức phù hợp với thân phận của mình.

“Đây là vinh hạnh của chúng tôi, ngài Kẻ Khờ.” Arges cũng đứng lên, đặt tay phải lên ngực, khom lưng hành lễ.

Chu Minh Thụy khẽ áp tay xuống, mỉm cười nói:

“Các người tiếp tục đi.”

Arges gật đầu, lại ngồi xuống. Anh ta nhìn Audrey, nói:

“Nếu cô có thể lấy được máu cá mập quý thì hãy cho người đưa tới quán bar ‘Dừng Sĩ Và Biển’ ở phố Bồ Nông ở khu Hoa Hồng Trắng cảng Pritz. Nói với chủ quán William James là đồ mà ‘Thuyền trưởng’ muốn. Chờ khi tôi xác nhận xong, cô đưa tôi địa chỉ rồi tôi sẽ gửi bản phương pháp điều chế ma dược sang. Hay là để tôi nói luôn cho cô ở nơi này?”

Audrey suy nghĩ một lúc, rồi tươi cười nói:

“Tôi thích cách nào bí mật hơn, ở nơi này đi, tuy rằng khá là thách thức cái trí nhớ này của tôi.”

Nếu ngài Kẻ Khờ đã đồng ý làm chứng cho giao dịch, như vậy nghĩa là sẽ còn lần "Tụ hội" tương tự nữa.

Nghĩ tới điều đó, cô ta đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Chu Minh Thuy, hăng hái đề nghị: “Thưa ngài Kẻ Khờ, ngài có bận lòng làm thêm vài lần ‘thử nghiệm’ như này nữa không?”

Arges bình tĩnh nghe mà cũng hứng thú, vội phụ họa:

“Ngài Kẻ Khờ ạ, ngài không thấy loại ‘Tụ hội’ này rất thú vị sao? Tuy rằng sức mạnh của ngài vượt qua những gì chúng tôi tưởng tượng, nhưng trên thế giới này luôn có những lĩnh vực mà ngài không biết hoặc không am hiểu. Quý cô ngồi đối diện này rõ ràng là một vị tiểu thư có xuất thân cao quý, mà tôi thì cũng có những kinh nghiệm, kiến thức, con đường và tài nguyên của riêng mình. Có lẽ ở một vài thời điểm nào đó trong tương lai, tôi và cô ấy có thể giúp ngài làm những việc bé nhỏ không đáng kể mà ngài không tiện tự mình ra tay.”

Theo anh ta thấy, nếu anh ta bị kéo vào nơi này mà không thể phản kháng hay phòng bị được, như vậy nghĩa là quyền chủ động nằm ở trong tay Kẻ

Khờ, không phải là muốn từ chối tham gia lần "Tụ hội" sau là có thể không tham gia nữa. Cho nên không bằng tích cực kiếm thêm ích lợi từ cuộc tụ hội lần này nhằm bù đắp cho sự bị động và bất lợi này.

Ba phe bên chiếc bàn dài này không có chung gia thế, với tài nguyên khác biệt, con đường tin tức khác nhau, hiểu biết những lĩnh vực thần bí khác nhau, nếu như có thể trao đổi và hợp tác có hạn với nhau thì không chừng có thể nảy sinh ra được hiệu quả tuyệt vời khó mà đo lường được!

Ví dụ như việc trao đổi ban này, so với việc bản thân muốn giết một người, hoàn toàn có thể mời một "thành viên của tụ hội" không có chút liên quan gì tới mình cả mặt ngoài và bản chất tới hỗ trợ, sẽ dẫn câu chuyện đi một hướng khác vô cùng hoàn mỹ.

Tiểu thư xuất thân cao quý... Biểu hiện của tôi, khẩu âm của tôi rõ như vậy sao? Audrey hé miệng, giật mình một cái. Nhưng cô ta nhanh chóng lấy lại tinh thần, gật đầu không chút do dự:

“Thưa ngài Ké Khờ, tôi cảm thấy đây là một đề nghị rất hay. Chỉ cần "tụ hội" biến thành định kỳ, nếu có chuyện nào mà ngài không tiện ra mặt, hoàn toàn có thể chuyển cho chúng tôi. Đương nhiên là phải nằm trong phạm vi năng lực của chúng tôi rồi.”

Từ lúc bắt đầu, Chu Minh Thụy vẫn luôn cân nhắc lợi hơn thiệt. Càng nhiều "tụ hội" thì quả thật có thể khiến hắn nhận được càng nhiều tri thức về sự huyền bí phi thường và thần bí học, trợ giúp cho việc xuyên việt trở lại Trái Đất. Ví dụ như lần "tụ hội" sau có lẽ sẽ xuất hiện phương pháp điều chế ma dược "Khán Giả", đồng thời cũng có thể tiếp nhận thêm nhiều tin tức cho cuộc sống hiện tại, đạt được những trợ giúp nhất định.

Nhưng càng nhiều "tụ hội" thì càng dễ lộ ra sự hư và thực của bản thân!

Quả nhiên là dù ở bất cứ thế giới nào, chả bao giờ có chuyện gì là chỉ có lợi ích cả... Chu Minh Thuy lại đưa tay phải ra, dùng đầu ngón tay gõ nhẹ lên phần mép của chiếc bàn dài.

Nghĩ tới việc triệu tập hay giải toán "tụ hội" đều nằm trong tầm kiểm soát của bản thân, cho dù có lộ ra vấn đề gì thì đều ở trong phạm vi có thể khống chế, lợi ích rõ ràng lớn hơn tai hại, Chu Minh Thuy nhanh chóng quyết định.

Hắn dừng động tác gõ tay, ngênh đón bốn ánh mắt chờ mong và thắc thỏm, cười nói:

“Ta là kẻ thích trao đổi đồng giá, sẽ không để các người hỗ trợ vô điều kiện. Vào ba giờ chiều các ngày thứ Hai, cố gắng ở một mình. Chờ ta thử nghiêm vài lần, biết rõ một vài chuyện thì có lẽ các người có thể xin nghỉ trước, không cần lo sẽ gặp phải ‘tụ hội’ vào lúc hoặc ở nơi không thích hợp.”

Đây coi như là đồng ý với lời đề nghị của Arges và Audrey.

Audrey mới vừa tròn mười bảy tuổi, vẫn còn được cha mẹ bảo bọc nên hãy còn trẻ con, nghe được câu trả lời đó của ngài Kẻ Khờ là cô ta nhin không được mà nắm chặt tay lại, khẽ vẩy trước ngực hai cái.

“Vậy thì chúng ta có nên đặt biệt hiệu gì cho mình không nhỉ? Dù sao cũng không thể dùng tên thật để trao đổi rồi.” Không chờ Arges mở miệng, cô nàng đã nói đầy hào hứng, mắt ngời sáng.

Mặc dù tình hình thật về mình chưa chắc giấu được ngài Kẻ Khờ, nhưng cái tên phía đối diện có vẻ nguy hiểm, không thể để anh ta biết được mình là ai!

"Ý hay." Chu Minh Thuy trả lời ngắn gọn và ung dung.

Lúc này Audrey bắt đầu cân não, vừa suy nghĩ vừa nói:

“Ngài là Kẻ Khờ, đến từ bộ bài Tarot. Như vậy thì làm một ‘tự hội’ định kỳ và lâu dài, danh hiệu của chúng ta phải cố gắng đồng đều. Hừm, vậy thì tôi cũng chọn từ bài Tarot đi.”

Giọng nói của cô nàng dần trở nên khoái trá:

“Quyết định rồi! Danh hiệu của tôi chính là ‘Chính Nghĩa’!”

Đây là một trong hai mươi lá bài chính của bộ bài Tarot.

“Vậy còn anh thì sao?” Audrey cười nhìn "đồng bọn" ở phía đối diện.

Arges khẽ nhíu mày lại, rồi lại giãn mày ra:

“Người Treo Ngược.”

Đây cũng là một lá bài chính khác.

“Ok, như vậy chúng ta coi như là những thành viên sáng lập ra hội Tarot rồi!” Audrey vui mừng thốt lên, sau đó sợ hãi nhìn Chu Minh Thụy đang bị sương mù xám bao phủ: “Không thành vấn đề nhỉ, ngài Kẻ Khờ?”

Chu Minh Thụy buồn cười, lắc đầu:

“Chuyện nhỏ nhất này các người tự quyết là được.”

“Cảm ơn!” Audrey rất là hưng phấn, sau đó cô nàng quay sang nhìn Arges:

“Này Người Treo Ngược, có thể lặp lại địa chỉ một lần nữa không? Tôi sợ mình nhớ chưa kỹ.”

“Không thành vấn đề.” Arges khá là hài lòng với Audrey, nhắc lại địa chỉ một lần nữa.

Sau khi lăm băm ba lượt, Audrey lại hào hứng nói:

“Nghe nói bài Tarot chính là trò chơi do Russel đại đế phát minh ra, kỳ thật không hề có tác dụng bói toán?”

“Không! Nhiều khi bói toán bắt nguồn từ chính bản thân mình. Mỗi người đều có linh tính của mình, đều có thể giao cảm tới Linh giới, giao cảm với những tin tức liên quan tới bản thân ở tầng bậc cao hơn. Chỉ là người thường không thể nhận ra điều ấy, càng đừng nói là hiểu được ‘lời nhắc nhở’. Khi bọn họ sử dụng công cụ bói toán, những tin tức này sẽ được bày ra nhờ các công cụ đó, ví dụ đơn giản nhất là mơ và đọc giấc mơ.”

Arges liếc Chu Minh Thuy một cái, thấy hắn không tỏ vẻ gì bèn phủ định câu nói của Audrey:

“Trên thực tế bài Tarot là một loại công cụ như vậy. Nó được sử dụng nhiều như biểu tượng, là nguyên tố hợp lý hơn, giúp chúng ta có thể dễ dàng hiểu được ‘lời nhắc nhở’ một cách chính xác hơn.”

Chu Minh Thuy trông thì như không để ý, nhưng thực ra đang rất tập trung nghe. Chỉ là hiện tượng tinh thần trống rỗng bắt đầu trở nên càng nghiêm trọng, đầu vừa rút vừa đau.

“Đã hiểu.” Audrey gật đầu đồng ý, sau đó lại nhấn mạnh: “Ý của tôi không phải như này. Tôi không nghi ngờ bài Tarot, mà là tôi nghe nói trên thực tế Russel đại đế có chế tạo ra một bộ bài khác, bí mật, tượng trưng cho thứ sức mạnh chưa biết, có tất cả là hai mươi lá bài. Sau khi hoàn thành, ông ấy mới dựa trên nó mà phát minh ra hai mươi hai lá bài chính Tarot để chơi. Nói như vậy có đúng không?”

Cô ta nhìn Chu Minh Thuy, dường như muốn nhận được đáp án từ chỗ Kẻ Khờ thần bí.

Chu Minh Thuy chỉ mỉm cười chứ không nói gì, quăng mắt về phía "Người Treo Ngược" ra chiều đang khảo sát nhà người đó.

Arges thẳng lưng lên theo bản năng, trầm giọng xuống nói:

“Đúng! Nghe nói Russel đại đế từng nhìn vào Phiến đá Khinh nhơn, nên bộ bài kia chính là cất giấu điều huyền bí về hai mươi hai con đường của thần.”

“Hai mươi hai con đường của thần...” Audrey lặp lại với ngữ khí đầy khao khát.

Lúc này cơn đau đầu của Chu Minh Thuy nặng thêm, hẳn cảm thấy mối liên hệ vô hình giữa mình, ngôi sao đỏ sậm và sương mù xám trắng này bắt đầu lung lay.

“Được rồi, buổi tụ hội hôm nay đến đây thôi.” Hãn lập tức nói.

“Tuân theo ý chí của ngài.” Arges cúi đầu hành lễ.

“Tuân theo ý chí của ngài.” Audrey bắt chước "Người Treo Ngược". Cô nàng còn rất nhiều vấn đề rất nhiều ý tưởng, hoàn toàn không muốn chấm dứt chút nào.

Chu Minh Thuy vừa cắt đứt liên hệ vừa cười nói:

“Hãy chờ lần tụ hội sau thôi.”

"Ngôi sao" lại toả sáng. Ánh sáng màu đỏ sậm rút lại như nước, Audrey và Arges vừa nghe thấy lời ngài "Kẻ Khờ" nói thì bóng dáng đã càng mơ hồ, càng hư ảo hơn.

Chưa đến một giây, "hình chiếu" vỡ vụn, sương mù xám yên tĩnh trở lại.

Chu Minh Thụy thì cảm thấy bản thân đang trở nên nặng nề hơn, bốn phía mơ hồ. Đầu tiên là tầm mắt tối sầm lại, sau đó là ánh mặt trời sáng rực.

Hắn còn đang đứng ở trung tâm của căn phòng ở nhà trọ.

“Giống như nằm mơ... Rốt cuộc cái thế giới sương mù xám đó là thứ quái quỷ gì... Là ai, hoặc là thứ sức mạnh nào đã tạo ra sự biến hoá vừa rồi...”

Chu Minh Thụy khẽ cảm thán, đầu óc mê mang, lê lét đôi chân nặng nề như rút chì mà đi tới phía bàn học.

Hắn cầm lấy chiếc đồng hồ bỏ túi đặt ở trên mặt bàn, xem thời gian trôi đi bao lâu.

“Thời gian tương đương nhau.” Chu Minh Thụy suy đoán đại khái.

Hắn đặt đồng hồ bỏ túi xuống, đầu đau như muốn nứt ra khiến hắn không nhìn được nữa mà phải ngồi xuống ghế, cúi đầu rồi dùng ngón cái và ngón giữa của tay trái mát xa huyệt thái dương hai bên.

Một lúc lâu sau, hắn chợt thở dài, nói bằng tiếng Trung:

“Xem ra trong khoảng thời gian ngắn ta không thể về được rồi...”

Kẻ không biết thì không sợ, thấy được chuyện thần kỳ như vậy, biết tới lĩnh vực phi phạm và thế giới thần bí, Chu Minh Thụy không dám lơ mãng thử dùng tiếng Fusark cổ và tiếng Ruen mà làm "nghi thức đối vận" nữa!

Quý mới biết sẽ không xuất hiện tình huống nào khác, có khi càng kỳ quái hơn, càng khủng khiếp hơn, thậm chí còn làm cho người ta sống không bằng chết!

“Chỉ ít chờ khi nào có hiểu biết sâu hơn về thần bí học thì mới có thể thử được.” Chu Minh Thụy bất đắc dĩ nói.

May là cái gọi là "tụ hội" kia có thể giúp mình.

Sau một lúc lâu im lặng, hần lấm bầm với ngữ khí đầy uể oải, mất mát, đau khổ và phiền muộn:

“Từ giờ trở đi, mình chính là Klein.”

...

Klein cố gắng nghĩ cách và kế hoạch trở về thế giới trước để giải quyết những cảm xúc tiêu cực trong lòng.

Tuần sau có lẽ có thể nghe được bản phương pháp điều chế ma dược "Khán Giả" rồi...

Cuộc "tụ hội" vừa rồi quả thật thần kỳ, kéo người ở những nơi khác nhau trên thế giới vào một nơi, biến khoảng cách ngàn dặm thành gần trong gang tấc để trao đổi chính diện, bù đắp lẫn nhau, chặc, nói ra thì có vẻ quen thuộc...

Klein sửng sốt vài giây, đột nhiên bật cười, vừa day huyệt thái dương vừa tự giễu bản thân:

“Chả phải là lên mấy cái app giao lưu trên internet để nghe ngóng đó sao?”

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Thời Đại Mới

Vù vù!

Gió mạnh cuốn tới, mưa to như trút. Chiếc thuyền có ba cột buồm lên xuống theo từng cơn sóng cao như ngọn núi hết như một món đồ chơi bị người khổng lồ quăng đi rồi đón lấy, tiếp được lại quăng đi.

Màu đỏ sậm rút đi khỏi mắt Arges Wilson, anh phát hiện mình đang đứng trên sàn tàu, không khác gì lúc trước.

Ngay sau đó anh ta thấy chiếc bình thủy tinh có hình dáng cổ quái trong lòng bàn tay vỡ vụn, sương tuyết tan thành nước hòa vào trong giọt mưa.

Chỉ hai ba giây ngắn ngủi, thứ đồ vật thần kỳ thuộc thời cổ này đã hoàn toàn không để lại dấu vết của việc từng tồn tại.

Một bông tuyết trong suốt hình lục giác hiện ra trên lòng bàn tay Arges, sau đó dần nhạt đi, cuối cùng biến mất, dường như đã ẩn vào trong da thịt.

Arges như tự hỏi điều gì đó mà gật đầu nhẹ tới mức gần như không nhận ra được, rồi im lặng chừng năm phút.

Anh ta quay người lại, đi tới hướng cửa vào khoang thuyền. Khi chuẩn bị bước vào trong, thì gặp được một người đàn ông cũng mặc áo choàng có thêu hình tia chớp đi ra.

Người đàn ông có mái tóc vàng mềm mại này dừng chân lại, nhìn Arges, giơ nắm tay phải ra đặt trước ngực, nói:

“Bảo Táp tồn tại cùng anh.”

“Bảo Táp tồn tại cùng anh.”

Khuôn mặt với đường nét góc cạnh và tục tăng của Arges chút cảm xúc dư thừa nào, anh ta cũng nắm tay phải lại rồi đánh lên ngực trái.

Sau khi hành lễ với nhau xong, Arges bước vào khoang thuyền, men theo lối đi nhỏ tới buồng thuyền trưởng.

Dọc đường đi anh ta lại chẳng hề gặp thêm bất cứ thủy thủ hay thuyền viên nào. Nơi này yên tĩnh hết như một hầm mộ.

Cửa buồng thuyền trưởng đang mở. Một tấm thảm dày màu nâu sậm mềm xuất hiện trước mặt Arges, hai bên theo thứ tự là giá sách và tủ rượu. Một quyển sách với phần bìa đã ngả vàng với một chai rượu nho màu đỏ rậm loé lên thứ ánh sáng bóng loáng khác thường dưới ánh sáng của ngọn nến.

Trên bàn sách đặt cây nến kia có một lọ mực nước, một cây bút lông vũ, một chiếc kính viễn vọng làm từ kim loại màu đen và một chiếc kính lục phân được chế tạo nên từ đồng thau.

Phía sau bàn, một người đàn ông trung niên với sắc mặt tái nhợt, đội mũ thuyền trưởng xương khô nhìn Arges bước tới, phần nộ nghiêng răng nói:

“Tao sẽ không khuất phục.”

“Tôi tin là ông làm được.” Arges bình tĩnh nói như thể đang bảo là thời tiết hôm nay không được đẹp cho lắm.

“Mày...” Người đàn ông trung niên giật mình, dường như không ngờ rằng

sẽ nhận được một câu trả lời như vậy.

Đúng lúc này, Arges khẽ cong người lại rồi lao vọt tới, nhanh chóng kéo gần khoảng cách giữa hai người chỉ còn lại chiếc bàn học.

Pạch!

Bả vai anh ta căng lên, giờ tay phải ra nắm lấy cổ họng người đàn ông trung niên.

Không cho đối phương cơ hội phản ứng, mu bàn tay Arges hiện lên những mảnh vảy cá hư ảo. Năm ngón tay nắm chặt lại.

Rắc rắc!

Trong tiếng vang giòn tan, đôi mắt người đàn ông trung niên đầy kinh ngạc, thân thể ông ta bị nhấc lên.

Ông ta vùng lắc đôi chân dữ dội, nhưng rồi nhanh chóng dừng lại. Trong tầm mắt mờ mịt kia, đồng tử bắt đầu giãn ra. Chỗ dừng quần bắt đầu ướt, bốc ra mùi khai.

Arges nhấc người đàn ông trung niên lên, khom người lại, chân thì bước tới bức tường bên cạnh.

Rầm!

Arges lấy người đàn ông làm tấm khiên mà đánh mạnh tới phía trước với cánh tay to và khoẻ như tay quái vật.

Bức tường làm từ gỗ lập tức vỡ tung. Mưa gió cuốn mùi tanh của nước biển vào trong phòng.

Arges xoay người rồi ném người đàn ông trung niên ra khỏi khoang

thuyền vào trong những ngọn sóng to như ngọn núi đang nối tiếp nhau mọc lên.

Bầu trời tối om, mưa gió rít gào, sức mạnh tự nhiên to lớn đã vùi dập tất cả.

Arges lấy một chiếc khăn tay màu trắng ra lau thật kỹ tay phải, sau đó cũng ném nó vào trong biển cả.

Anh ta lùi ra sau vài bước, kiên nhẫn chờ đồng bọn đi vào.

“Chuyện gì thế?” Không đến mười giây sau, người đàn ông có mái tóc vàng mềm mại vọt vào trong phòng.

“‘Thuyền trưởng’ bỏ chạy rồi.” Arger thở phì phò, ảo não nói: “Ông ta lại vẫn giữ được mấy phần lực phi phàm!”

“Chết tiệt!” Người đàn ông tóc vàng khẽ mắng một tiếng. Anh ta đi tới chỗ vỡ nhìn ra phương xa. Nhưng ngoài mưa gió và sóng biển ra thì chẳng nhìn thấy gì khác.

“Thôi, ông ta chỉ là thứ yếu thôi.” Người đàn ông tóc vàng phất tay: “Có thể tìm được chiếc thuyền u linh thuộc thuyền chiến của thời đại Tudor, chúng ta chỉ có công chứ không có tội.”

Cho dù là người thân thiết với biển rộng, nhưng với cái loại thời tiết thế này anh ta cũng không dám lặn vào trong nước.

“Hơn nữa nếu bão táp cứ tiếp tục thì ‘thuyền trưởng’ sẽ không chống đỡ được lâu.” Arges gạt đầu, phát hiện bức tường gỗ bị vỡ kia bắt đầu phục hồi phần bị vỡ với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được.

Anh ta nhìn thật chăm chú, sau đó theo bản năng nhìn về chỗ cánh buồm

và bánh lái. Cho dù là cách lớp vách gỗ khá dày, anh ta cũng có thể biết rõ tình huống nơi đó như nào.

Không có lái chính, không có phụ lái, không có thuyền viên, không có thủy thủ, thậm chí là không có người sống!

Nơi đó không có vật gì cả, bánh lái và cánh buồm đang tự điều chỉnh một cách kỳ dị.

Hình ảnh vị "Kẻ Khờ" mà toàn thân bị bao phủ trong màn sương xám lại hiện ra trong đầu, Arges bỗng thở dài. Anh ta quay đầu nhìn sóng to gió lớn bên ngoài, nói với ngữ khí vừa chờ mong, vừa e sợ, lại như nói mớ:

“Một thời đại mới đã bắt đầu...”

...

Khu Hoàng Hậu ở thủ đô Backlund của vương quốc Ruen.

Audrey Hall véo khuôn mặt mình, dường như không thể tin được những gì mình vừa trải qua.

Chiếc gương đồng cổ xưa trên bàn trang điểm trước mặt cô ta đã vỡ thành từng mảnh.

Dời mắt sang nơi khác, Audrey thấy chỗ mu bàn tay mình có "đỏ sạm" đang loé lên, hết như "hình xăm" ngôi sao. "Đỏ sạm" dần tối đi, cuối cùng ẩn vào trong da, không còn thấy gì nữa.

Mãi tới lúc này Audrey mới xác định là mình không nằm mơ.

Cô nàng đung đưa mặt, miệng khẽ mỉm cười, nhin không được mà đứng dậy khom người nhấc làn váy lên.

Sau khi cúi người thi lễ với không khí, Audrey nhẹ nhàng chuyển động cơ thể, nhảy điệu múa "Tinh linh cổ" lưu hành nhất trong cung đình đương thời.

Bóng dáng nhẹ nhàng, nụ cười sáng rực toả khắp khuôn mặt.

Cốc cốc cốc! Đột nhiên cửa phòng ngủ bị người ta gõ.

“Ai vậy?” Audrey dừng nhảy, bày ra một tư thế rất nhã nhặn.

“Thưa cô chủ, có vào được không? Cô nên chuẩn bị rồi.” Hầu gái đứng ngoài hỏi.

Audrey nghiêng đầu nhìn chiếc gương trên bàn trang điểm, nhanh chóng chuyển từ cười tươi thành cười mỉm.

Cô nhìn trái nhìn phải, xác nhận hình tượng hiện giờ của mình không có vấn đề gì thì mới dạn dàng nói:

“Vào đi.”

Nắm cửa bị xoay, hầu gái Annie của cô đẩy cửa bước vào.

“Ô, vỡ rồi...” Annie liếc mắt là thấy kết cục của chiếc gương đồng cũ kia.

Audrey chớp chớp mắt, lập tức từ tốn nói:

“Ây, là, ừm, lúc nãy Susie chạy vào, mà cô biết rồi đó, nó hay quậy phá lắm!”

Susie là một con chó lông vàng với huyết thống không được thuần khiết cho lắm, là quà tặng mà bá tước Hall, cha của Audrey, nhận được khi mua chó săn cáo, nhưng Audrey rất là thích.

“Cô phải dạy dỗ nó một trận mới được.” Annie quen thuộc dọn dẹp mảnh

vỡ của gương đồng, sợ cô chủ của mình bị thương.

Xong xuôi, cô ta nhìn Audrey, mỉm cười dò hỏi: “Cô chủ muốn mặc chiếc váy nào?”

Audrey bỏ qua việc suy nghĩ mà nói luôn: “Tôi thích chiếc váy mà phu nhân Ginia đã thiết kế riêng cho tôi lúc sinh nhật mười bảy tuổi.”

“Không được, người ta thắc mắc không biết liệu có phải gia tộc Hall bị khủng hoảng tài chính, mà một cái váy lại mặc ở trường hợp chính thức tới hai lần!” Annie lắc đầu phủ định.

“Nhưng là tôi rất thích nó mà.” Audrey ôn hoà nhưng cường điệu câu nói này.

“Cô có thể mặc ở nhà, ở những trường hợp không chính thức.” Annie tỏ ra không có chỗ thương lượng trong chuyện này.

“Váy chiếc váy mà ngài Sydes đưa tới hôm kia đi, cái váy có mép cổ tay áo là lá sen ấy.” Audrey khẽ hít vào một hơi, và vẫn giữ vững nụ cười ngọt ngào tao nhã.

“Cô chủ vẫn luôn tinh mắt như vậy.” Annie cười, lùi ra sau một bước rồi hô với người ngoài cửa: “Phòng để quần áo thứ sáu, mà thôi, tự mình đi lấy váy.”

Đám hầu gái bắt đầu lu bù lên. Một người phụ trách váy dài, một người phụ trách trang sức, một người nữa thì lo liệu phần giày dép, một người phụ trách mũ lụ, một người nữa thì lo trang điểm cho cô chủ Audrey, một người lo phần kiểu tóc.

Sau khi sắp chuẩn bị xong, bá tước Hall mặc áo gile màu nâu sậm xuất hiện ở cửa.

Ông ta đội một chiếc mũ dạ cùng màu với quần áo, để hai hàng ria mép khá đẹp, đôi mắt xanh thẳm kia ngập tràn ý cười. Nhưng mà cơ bắp lỏng lẻo, phần bụng hơi phệ cùng những nếp nhăn trông khá rõ kia đã vô tình phá đi vẻ anh tuấn của ông ta thời trẻ.

“Viên đá quý sáng nhất Backlund, chúng ta nên xuất phát rồi.” Bá tước Hall đứng ở lối vào, khẽ gõ hai lần lên cánh cửa đã mở sẵn.

“Ba à, đừng có gọi con như vậy.” Audrey được hầu gái dìu đứng dậy, cố ý tỏ ra rầu rĩ.

“Vậy công chúa nhỏ xinh đẹp của ba, nên xuất phát thôi.” Bá tước Hall gập tay trái lại, tỏ ý muốn Audrey khoác tay lên.

Audrey khẽ cười, lắc đầu:

“Đây là vị trí của phu nhân Hall, bá tước phu nhân, mẹ yêu dấu của con mà.”

“Là bên này.” Bá tước Hall mỉm cười đưa tay phải ra: “Đây coi như là niềm kiêu ngạo của một người cha.”

...

Căn cứ hải quân hoàng gia ở đảo Cây Sồi, cảng Pritz.

Khi Audrey khoác tay cha mình đi xuống xe ngựa, cô nàng lập tức khiếp sợ bởi một con quái vật lớn ở trước mặt.

Trong cảng quân đội cách đó không xa, một chiếc chiến hạm nguy nga toàn thân loé ra ánh sáng kim loại đang neo đậu nơi đó. Nó không có buồm, chỉ còn lại đài quan sát và hai ống khói cao, thêm hai chiếc bệ pháo lộ thiên ở đầu và đuôi tàu.

Nó hùng vĩ như thế, khổng lồ như thế, khiến cho những con tàu chiến cánh buồm đậu gần đó hết như một đám người lùn mới sinh đang vây quanh một người khổng lồ.

“Bão Táp trên cao...”

“Ôi chúa tể của tôi ơi!”

“Tàu chiếc bọc thép!”

...

Những tiếng than đầy sợ hãi nho nhỏ đan xen vào nhau. Audrey cũng có cảm giác tương tự, đó chính là kỳ tích mà con người sáng tạo ra, là kỳ tích hải dương mà trước nay chưa từng có!

Không biết bao lâu sau, quý tộc, đại thần và các nghị sĩ hạ viện mới bình tĩnh trở lại. Lúc này, một chấm đen giữa không trung từ nhỏ hoá lớn, dần chiếm cứ một phần ba bầu trời, chiếm giữ tầm mắt của mọi người, làm cho bầu không khí đột nhiên trang nghiêm hẳn.

Đây là một vật thể to lớn bay lượn giữa không trung với đường cong rất duyên dáng và đẹp đẽ, toàn thân được sơn màu xanh đậm. Khung kim loại chắc chắn và nhẹ nhàng chống đỡ những lớp vải bông có chứa túi khí nhẹ. Bên dưới có treo nòng súng hữu cơ, miệng thả bom, phần che miệng pháo bắn ngang. Tiếng ù ù to lớn do đốt máy hơi nước và âm thanh tạo ra do phần cánh mái chèo ở đuôi đang quay vù vù cấu tạo nên khúc nhạc chấn động lòng người.

Vua và người nhà đi thuyền bay đến đây, mang theo vẻ uy nghiêm nhìn xuống tất cả.

Một chiếc huy hiệu dựng thẳng với phần chuôi là "Thanh kiếm thẩm

phán" vương miện hồng ngọc ở hai bên mái che phản xạ ánh mặt trời. Đây là biểu tượng lưu truyền đã lâu của gia tộc Augustus, có thể truy ngược tới tận kỷ trước đó.

Audrey chưa tròn mười tám tuổi nên vẫn chưa tham gia "nghỉ thức giới thiệu", đó là được hoàng hậu dẫn dắt mà chính thức gia nhập những cuộc xã giao ở Backlund để tuyên bố là đã trưởng thành, nên chỉ có thể đứng im tại chỗ mà nhìn, không thể tới gần.

Chẳng qua cô ta không để ý cho lắm, thậm chí còn thấy thoải mái vì không phải đối mặt với các vị hoàng tử.

"Dấu tích thần kỳ" của việc con người chinh phục được bầu trời vững vàng tiếp đất. Nhóm người đầu tiên theo thang cuốn xuống dưới trước chính là đám thị vệ trẻ tuổi có tư thế oai hùng. Bọn họ mặc lễ phục quân đội màu đỏ, quần dài màu trắng, đeo huân dải trên người, tay cầm súng trường. Bọn họ chia làm hai nhóm sang hai bên, yên lặng chờ đợi vua George đệ Tam, hoàng hậu, hoàng tử và công chúa xuất hiện.

Không phải là Audrey chưa gặp các nhân vật lớn bao giờ nên cô chẳng hề hứng thú lắm, ngược lại cô nàng đảo mắt xung quanh nhìn hai vị kỵ sĩ mặc áo giáp đen hệt như hai bức tượng bên người nhà vua.

Tại thời đại sắt thép, hơi nước và súng pháo này, thế mà vẫn còn có kẻ kiên trì mặc áo giáp toàn thân!

Bộ áo giáp màu đen thâm trầm, sáng bóng thứ ánh sáng kim loại lạnh lẽo như băng khiến người ta có cảm giác nặng nề, uy nghiêm và bị ép phải phục tùng.

Chẳng lẽ là "Kỵ sĩ trừng phạt" của danh sách cấp cao... Audrey nhớ tới mấy câu nói chuyện phiếm của các vị cha chú trong nhà, rõ là muốn tới nhìn

cho biết mà lại không dám tới gần.

Khi gia đình nhà vua tới, nghi thức mới bắt đầu. Thủ tướng đương nhiệm, huân tước Argusid Negan đi tới trước mặt mọi người.

Ông ta là thành viên của đảng Bảo thủ, là một trong hai nhân vật duy nhất không dựa vào thân phận quý tộc mà trở thành thủ tướng, nhờ có sự cống hiến nổi bật nên được trao tặng huân tước.

Đương nhiên Audrey biết nhiều hơn, anh trai của Argusid, người ủng hộ chủ yếu của đảng Bảo thủ có tên là Pallas Negan, là vị công tước Negan thế hệ hiện tại!

Argusid chừng năm mươi tuổi, có vóc dáng cao gầy, tóc khá thưa, ánh mắt sắc bén. Ông ta nhìn xung quanh một lượt rồi mới nói:

“Thưa các quý ông, quý bà, tôi tin rằng các vị đã thấy được đây là một con tàu chiến bọc thép, là một tàu chiến có thể đảo điên được thời đại. Nó dài 101 mét, rộng 21 mét, có thiết kế mạn thuyền cao cấp, được bọc lớp thép dày 457 mm, nặng 10.060 tấn. Đằng trước và đằng sau có bốn cửa cho pháo chính 305 mm, ngoài ra còn 6 cửa pháo bắn nhanh, 12 cửa 6 pháo cạnh, 18 cửa súng máy, 4 ống phóng ngư lôi, tốc độ có thể đạt tới 16 nút*! Nó chính là bá chủ chân chính, sẽ chinh phục đại dương mệnh mông!”

Các vị đại thần, quý tộc và nghị sĩ xôn xao, bởi chỉ với lời miêu tả của thủ tướng thôi cũng có thể khiến bọn họ tưởng tượng ra sự khủng khiếp của con tàu chiến bọc thép này là như nào, huống chi vật thật còn đang ở ngay trước mặt!

Argusid nở nụ cười tươi, sau đó lại diễn thuyết vài câu, rồi hành lễ với vua George đệ Tam và nói:

“Thưa bệ hạ, xin bệ hạ hãy đặt tên cho nó đi.”

“Bắt đầu từ cảng Pritz, vậy thì gọi nó là tàu Pritz đi.” Vua George đệ Tam nói với vẻ mặt khá là vui sướng.

“Tàu Pritz!”

“Pritz!”

...

Từ đại thần hải quân, vị tổng tư lệnh hải quân hoàng gia mà cái tên này được truyền ra theo thứ tự, cuối cùng đi tới trên tàu chiến bọc thép, do đám sĩ quan và binh sĩ cùng hoan hô:

“Tàu Pritz!”

Trong bầu không khí chúc mừng, tiếng súng bắn chào vang lên liên tục, vua George đệ Tam bắt đầu hạ lệnh bắn thử.

Ù!

Tiếng còi hơi vang lên, từng cột khói đặc phun ra từ trong ống khói, có thể mang máng nghe được tiếng máy móc chuyển động.

Con quái vật kia khởi hành. Khi nó ra khỏi cảng, dùng hai ỗ pháo chính trên tàu bắn vào hòn đảo nhỏ không người ở phía trước, mọi người đều khiếp sợ.

Đùng! Đùng! Đùng!

Mặt đất như bị rung lắc, bụi mù bắn lên trên không. Gió lớn thổi quét ra ngoài làm dấy lên sóng biển cao.

Thủ tướng Argusid hài lòng quay đầu nói với quý tộc, đại thần và các nghị sĩ:

“Từ giờ trở đi, bảy tên hải tặc tự xưng là tướng quân và bốn tên hải tặc lại dám xưng vua kia chỉ có thể run rẩy chờ tận thế giáng xuống mà thôi! Thời đại của chúng đã kết thúc rồi! Cho dù chúng có bao nhiêu lực phi phàm, có tàu u linh hoặc thuyền bị nguyền rủa, nhưng thứ có thể tung hoành khắp các hải dương cũng chỉ có thể là tàu chiến bọc thép!”

Lúc này, thư ký trợ lý của Argusid cố ý hỏi:

“Vậy bọn họ không thể tự chế tạo tàu bọc thép cho mình sao?”

Một bộ phận quý tộc và nghị sĩ ngằm gật đầu, cho rằng không thể loại trừ khả năng này được.

Argusid lập tức cười tươi, thông dong lắc đầu, nói:

“Không thể! Vĩnh viễn cũng không làm được! Muốn chế tạo ra một tàu bọc thép như này thì cần thể kết hợp môi trường loại lớn, cần hai mươi xưởng sắt thép có quy mô lớn, cần viện nghiên cứu đại bác Backlund, sáu mươi nhà khoa học của viện nghiên cứu thuyền Pritz và rất nhiều kỹ sư cao cấp. Cần hai xưởng đóng tàu hoàng gia và gần trăm xưởng linh kiện trực thuộc nó. Cần một đội hải quân, một uỷ ban chế tạo thuyền, một nội các, một vị vua lỗi lạc có con mắt tinh đời và kiên định cùng một quốc gia có sản lượng sắt thép 1.200 vạn tấn một năm! Đám hải tặc kia không bao giờ có thể làm được!”

Nói tới đây, ông ta dừng lại một chút, sau đó giơ hai tay lên, hùng dũng hô to:

“Hỡi các quý ông, quý bà, thời đại của chiến hạm và đại bác đã tới rồi!”

*Nút: là đơn vị đo tốc độ tương đương 1 hải lý/giờ hay 1852 m/h.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Bút Ký

Chu Minh Thụy, nay đã tự nhận mình là Klein, nghỉ ngơi nửa giờ mới chậm rãi hồi phục lại. Trong lúc đó hắn phát hiện mu bàn tay phải của mình có thêm bốn chấm đen, vừa đủ tạo nên một hình vuông nhỏ.

Bốn chấm đen này từ đậm chuyển nhạt, sau đó nhanh chóng biến mất. Nhưng Klein biết rõ là chúng nó vẫn núp trong cơ thể mình chờ đánh thức.

“Bốn chấm, hình vuông, chẳng lẽ là đối ứng với món chính được chia ra bốn góc? Sau này mình không cần phải chuẩn bị món chính nữa, mà cứ trực tiếp bước và dùng thần chú là được?” Klein suy đoán.

Điều này thoạt trông có vẻ không tệ, nhưng trên người bỗng có một "thứ" có lai lịch kỳ quái, khó mà biết rõ được luôn khiến người ta sợ hãi.

Lại nghĩ tới một phương thuật kỳ lạ trên Trái Đất lại có thể sinh ra được tác dụng ở nơi này, nhớ tới sự xuyên việt đầy kỳ quái trong khi đang ngủ, và cả thế giới sương xám thần bí, mê hoặc, không biết là đại diện cho cái gì, rồi những tiếng thì thầm luôn bồi hồi, vang vọng trong "nghỉ thức", khiến người ta nghe mà suýt phát điên nữa, Klein bỗng rùng mình một cái trong cái tiết trời nóng bức cuối tháng sáu này.

Hắn từng nghe được một câu nói như thế này: Thứ cảm xúc cổ xưa nhất, lại mạnh mẽ nhất của con người chính là nỗi sợ hãi. Mà nỗi sợ hãi cổ xưa nhất, mạnh mẽ nhất lại là sợ hãi thứ không biết. Hiện giờ hắn hoàn toàn cảm

nhận sâu sắc được sợ hãi tới từ những gì mình không biết.

Trước nay chưa từng có, không thể ngăn chặn. Hẳn bỗng dâng trào cái cảm xúc đầy mãnh liệt là muốn tiếp xúc với lĩnh vực thần bí, hiểu biết nhiều hơn để loại bỏ cái không biết, chứ không thể chôn đầu xuống đất như đà điểu vờ như chả có chuyện gì xảy ra để mà trốn tránh.

Ánh nắng hừng hực chiếu ngoài cửa sổ, trải một tầng "bụi vàng" lên bàn học. Klein chăm chú nhìn chỗ đó như thể chạm được chút ấm áp và hy vọng.

Hắn khẽ thả lỏng đôi chút, lập tức cảm thấy mỗi mệt ủa tới như thủy triều.

Tối hôm qua không ngủ, ban này lại tiêu hao khiến mí mắt hắn nặng như đeo ngàn cân, không ngăn được mà rũ xuống.

Klein lắc đầu, giơ tay chống bàn, mặc kệ việc thu dọn bánh mì mạch đen ở bốn góc mà thất thểu đi tới trước giường tầng. Hắn vừa nằm xuống, vừa chạm vào gối thì đã ngủ mê mệt.

Ừng ục! Ừng ục!

Bị cơn đói đánh thức, Klein mở mắt, cảm thấy tinh thần rất sáng khoái.

“Đầu vẫn còn đau.”

Hắn day day thái dương, vùng người ngồi dậy, cảm thấy lúc này mình có thể ăn hết một con trâu.

Hắn vừa vuốt vuốt những nếp uốn trên quần áo, vừa quay trở lại chỗ bàn học, cầm chiếc đồng hồ bỏ túi màu trắng bạc có hoa văn hình dây kia.

Tạch!

Nấp bật ra, kim giây tí tách di chuyển.

“Mười hai giờ rưỡi, mình ngủ hơn ba tiếng đồng hồ...”

Klein nuốt nước miếng, bỏ đồng hồ vào trong túi của chiếc áo sợi đay.

Ở lục địa Bắc, mỗi một ngày cũng chia làm hai mươi tư giờ, mỗi giờ sáu mươi phút, mỗi phút sáu mươi giây. Còn việc độ dài của mỗi giây liệu có bằng với giây ở Trái Đất không thì Klein không biết.

Với hăn mà nói, lúc này ngay cả những từ như thần bí học, nghi thức hay thế giới sương mù xám đều không thể tiến vào trong não, chuyện quan trọng nhất lúc này là ăn, là ăn!

Chỉ khi nào ăn no rồi mới có thể nghĩ cách! Mới làm việc được!

Klein không chút do dự lấy bốn chiếc bánh mì mạch đen về từ bốn góc, phẩy đi tro bụi dính lên trên bánh, định lấy một cái trong số bốn cái bánh kia để làm món chính cho bữa trưa.

Vì quê nhà có tập tục là ăn đồ cúng sau khi thờ cúng xong, mà bốn chiếc bánh mì mạch đen này trông chả có gì đối khác cả, với lại túi hăn hiện giờ chỉ còn năm đồng penny, nên hăn cảm thấy làm người thì nên tiết kiệm đôi chút.

Đương nhiên là cũng chịu sự ảnh hưởng từ mảnh vỡ ký ức và thói quen sinh hoạt của nguyên chủ.

Bởi vì khí gas quá đắt, mang ra chiếu sáng cũng khiến người ta xót của, nên hăn kéo bếp lò ra, bỏ thêm ít than đá. Hăn chạy tới chạy lui, chờ nước sôi.

Cái loại bánh mì mạch đen này mà ăn không thì ghen chắc luôn!

“Chậc, chẳng lẽ phải sống cái cuộc đời sáng bánh mì đen, trưa bánh mì đen, tối mới được ăn thịt sao? Không, nếu không phải Melissa lo cho mình

sắp đi phỏng vấn, một tuần mới được ăn thịt hai lần...”

Ăn không ngồi rồi, lại vì đói khát nên chẳng thể nghiêm túc suy ngẫm được, thế là Klein nhìn xung quanh.

Nghĩ tới một pound thịt dê, hắn nhìn tủ bát với ánh mắt như xám ngắt cả đi.

“Không, không được, phải chờ Melissa về cùng ăn.” Klein lắc đầu thật mạnh, phủ định ý tưởng cắt một nửa ra nấu ăn trước.

Là một tên FA chính hiệu phiêu bạt trong một thành phố lớn, hắn tuy coi việc ăn quán là chính, nhưng vẫn rèn luyện được ít tài nấu ăn cơ bản, ngon thì không tới nhưng cũng tạm tạm.

Klein quay người đi hòng không nhìn thấy thì đỡ phải nghĩ. Đúng lúc này, hắn bỗng nhớ ra buổi sáng ngoài việc mua thịt ra, hắn còn mua đậu Hà Lan non và khoai tây!

Khoai tây! Klein tức thì có linh cảm, hắn như gió lốc vọt tới cạnh tủ bát, lấy ra hai củ trong số khoai tây không nhiều lắm kia.

Hắn tới phòng tắm chung rửa sạch khoai tây, sau đó đặt chúng vào trong nồi, luộc với nước.

Một lúc sau, hắn lấy hộp gia vị ra khỏi tủ bát, mở nắp ra và đổ một ít muối vừa to vừa ố vàng vào trong nước.

Lại kiên nhẫn chờ thêm vài phút đồng hồ, Klein xách siêu lên, rót thứ không được coi là canh vào trong bát và tô lớn, sau đó mới xiên hai củ khoai tây ra, để xuống bàn.

Phù!

Hắn lột vỏ rồi thổi lên tay. Mùi khoai tây chín lập tức trào ra, khiến người ta thèm thuồng.

Nước miếng trào ra liên tục, Klein bất chấp việc chỉ mới bóc được một nửa và rằng khoai tây hẳn còn nóng, hắn đưa lên miệng rồi cắn một miếng thật to.

Mềm! Thơm! Ăn xong còn thấy ngọt nữa! Klein tức thì thấy lòng cảm động ngập tràn, ngẫu nhiên giải quyết xong hai củ khoai tây, thậm chí còn ăn cả vỏ.

Cho tới lúc này hắn mới cầm chiếc bát to, ngon lành nhấp một hớp "canh", vị muối nhạt cọ rửa cái khô khốc trong miệng.

“Hồi bé mình thích ăn như này nhất...”

Klein đã có thứ lót bụng vừa lạng lẽ cảm khái, vừa bẻ bánh mì mạch đen nhúng "canh" cho mềm rồi ăn.

Có lẽ là do "nghỉ thức" hồi trước tiêu hao quá nhiều nên hắn ăn một mạch hai cái, đi hắn một pound.

Uống "canh", dọn dẹp, Klein cảm thấy mình đã hoàn toàn sống lại, lại thể nghiệm được niềm vui của việc được làm người và hưởng thụ ánh nắng mặt trời rực rỡ.

Hắn ngồi xuống trước bàn học, bắt đầu suy nghĩ xem mình nên làm gì kế tiếp.

“Không thể trốn tránh, bắt buộc phải nghĩ cách tiếp xúc với lĩnh vực thần bí để trở thành người phi phạm trong miệng ‘Chính Nghĩa’ và ‘Người Treo Ngược’. Phải chiến thắng nỗi sợ hãi với thứ không biết. Cách duy nhất hiện tại là chờ lần ‘tụ hội’ tiếp theo, xem liệu có dự thính được phương pháp điều

chế ma được ‘Khán Giả’ hoặc là các tri thức thần bí khác không. Từ giờ tới thứ Hai còn bốn ngày nữa. Trước đó ta phải nhìn thẳng vào vấn đề của nguyên chủ, rằng vì sao cậu ta tự sát, cậu ta đã gặp phải chuyện gì...”

Không còn cách nào xuyên việt trở lại nên Klein vốn định vỗ đít bỏ đi nay đành phải cầm lấy cuốn bút ký đang mở sẵn, định lật xem có manh mối nào để bổ sung cho những mảnh vỡ ký ức không trọn vẹn kia không.

Rất hiển nhiên là nguyên chủ có thói quen viết bút ký, đồng thời cũng có sở thích coi bút ký là nhật ký. Klein biết rõ trong ngăn tủ ở chân phải của bàn học này chất đầy những cuốn bút ký đã viết hết trang.

Cuốn bút ký này được sử dụng từ ngày 10 tháng 5, phần đầu chủ yếu là nhắc tới trường học, tới giảng viên và các tri thức:

"Ngày 12 tháng 5, thầy Azcot nhắc tới ngôn ngữ thông dụng của đế quốc Byran ở lục địa Nam cũng tới từ tiếng Fusark cổ, cũng chính là một nhánh của ngôn ngữ của người khổng lồ. Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ tất cả những sinh vật có linh tính đều từng sử dụng chung một loại ngôn ngữ. Không, điều này chắc chắn là sai rồi. Cho dù trong các cuốn ‘Đêm Tận Thế’ hay ‘Cuốn sách Bão Táp’ đều có ghi lại rằng ở tong thời đại còn cổ xưa hơn cả cổ xưa, người khổng lồ không phải chúa tể duy nhất, còn có tinh linh, còn có dị chủng, còn có rồng khổng lồ. Thôi, tất cả chỉ là truyền thuyết, là truyện thần thoại mà thôi."

...

"Ngày 16 tháng 5, phó giáo sư Cohen và thầy Azcot thảo luận tính tất yếu của thời đại hơi nước. Thầy Azcot cho rằng đây được coi là tính ngẫu nhiên, nếu không phải Russel đại đế đột nhiên xuất hiện thì có lẽ lục địa Bắc vẫn giống lục địa Nam, vẫn ở trong thời đại vũ khí lạnh. Phó giáo sư thì cho rằng ông quá chú trọng vào tác dụng của cá thể. Ông ấy cho rằng theo sự phát triển

của thời đại, không có Russel đại đế, Robert đại đế, tóm lại là thời đại hơi nước sẽ đến muộn hơn, nhưng chắc chắn sẽ đến. Đối với chuyện này, tôi chỉ cảm thấy chả có gì nghĩa gì. Tôi thích phát hiện điều mới mẻ mà sắp bị sương mù lịch sử bao phủ lại. Có lẽ tôi không nên theo ngành lịch sử, mà phải học ngành khảo cổ học mới đúng."

...

"Ngày 29 tháng 5, Welch tìm tôi, nói là lấy được một cuốn bút ký của kỷ thứ tư. Nữ thần của tôi ời, bút ký của kỷ thứ tư! Cậu ta không đi tìm những bạn học cùng hệ khảo cổ, mà muốn mời ta với bạn Naya cùng giúp tìm hiểu nội dung bản bút ký. Chuyện như vậy sao tôi có thể từ chối cho được? Đương nhiên là phải để sau bảo vệ tốt nghiệp đã. Lúc này tôi không thể phân tâm được."

Đọc đến đây, Klein cảm thấy phấn chấn, so với việc đọc bút ký lịch sử, tranh luận quan điểm, thứ bút ký về "kỷ thứ tư" mới càng có thể khiến nguyên chủ tự sát.

Kỷ thứ tư chính là thời đại trước "Kỷ nguyên Sắt Đen" hiện giờ. Những tin tức lịch sử liên quan đến nó hết như bị phủ bụi mù, thiếu thốn rất nhiều, ngay cả những lăng tẩm, thành phố cổ và tài liệu lịch sử khai quật được cũng quá ít. Các nhà lịch sử học và khảo cổ học chỉ có nương theo những điển tịch thần học đầy mơ hồ, dùng để giáo dục tín ngưỡng làm chính của bảy giáo hội mà mới coi như là chấp vá được một chút "nguyên trạng", biết đến sự tồn tại của đế quốc Solomon, vương triều Tudor, và đế quốc Trensolster.

Một Klein lập tiêu chí phá tan màn sương mù để khôi phục lịch sử càng không hứng thú gì với truyền thuyết thiên thần ở "ba kỷ trước", chỉ để ý tới kỷ thứ tư hay còn được gọi là "Thời đại các vị thần", có thể biết là sẽ kích động như nào.

“Hà, như vậy có thể thấy cậu ta coi trọng phỏng vấn, lo lắng nghề nghiệp trong tương lai, nhưng thật ra đâu cần phải vậy...” Klein nhin không được mà cảm thán.

Hiện giờ có rất ít đại học, hầu hết sinh viên là con cháu nhà quý tộc hoặc nhà có điều kiện. Bình dân chỉ cần vào, cho dù bị kỳ thị vì thân phận và không thể gia nhập vòng xã giao với những kẻ khác, nhưng chỉ cần bản thân không suy nghĩ cực đoan, mà dựa vào các chuyện như thảo luận nhóm hoặc hoạt động tập thể thì vẫn có thể có được những mối quan hệ nhất định, là những mối quan hệ khá quý báu!

Ví dụ như Welch McGwen chính là con trai của một ông chủ nhà băng ở thành phố Conston nằm ở quận Gian Hải vương quốc Ruen. Cậu ta là một con người hào sảng, ra tay hào phóng. Vì làm báo cáo tốt nghiệp cùng nhóm với Klein và Naya trong một thời gian này nên đã nhờ bọn họ hỗ trợ theo thói quen.

Không để suy nghĩ tản ra, Klein tiếp tục đọc bút ký:

"Ngày 18 tháng 6, tốt nghiệp. Tạm biệt nhé, Hoy của tôi!"

"Ngày 19 tháng 6, tôi nhìn thấy cuốn bút ký kia. Trải qua việc so sánh về kết cấu và từ gốc, phát hiện nó là một biến chủng của ngôn ngữ Fusark cổ. Chính xác hơn thì là trong lịch sử hơn một nghìn năm, tiếng Fusark cổ vẫn luôn diễn biến một cách khá nhỏ bé."

"Ngày 20 tháng 6, chúng tôi đọc hiểu được nội dung của tờ đầu tiên, tác giả là một thành viên của gia tộc có tên là 'Antigenous'."

"Ngày 21 tháng 6, ông ta nhắc tới 'Hắc hoàng đế'. Điều này với những nội dung suy luận ra về thời đại đó là hoàn toàn mâu thuẫn, chẳng lẽ cái nhìn của thầy sai rồi. 'Hắc hoàng đế' thực ra chính là danh hiệu chung dành cho mỗi

một vị hoàng đế của đế quốc Solomon?"

"Ngày 22 tháng 6, gia tộc tên là 'Antigenous' này dường như có địa vị khá hiển hách ở đế quốc Solomon, chủ nhân bút ký có nói tới việc ông ta tiến hành một giao dịch bí mật với người tên là Tudor. Tudor? Vương triều Tudor?"

"Ngày 23 tháng 6, tôi ép cho bản thân không được nghĩ tới cuốn bút ký kia và không tới chỗ Welch nữa. Tôi sắp phỏng vấn rồi! Đây là chuyện vô cùng quan trọng!"

"Ngày 24 tháng 6, Naya nói cho tôi rằng bọn họ có thu hoạch mới, tôi nghĩ tôi nên đi xem thế nào."

"Ngày 25 tháng 6, qua nội dung mới đọc hiểu được thì chủ nhân bút ký nhận một nhiệm vụ là đi tới đỉnh núi cao nhất của dãy 'Hornaces', tới thăm 'đất nước Bóng Đêm'. Nữ thần của tôi ơi, đỉnh cao nhất của dãy Hornaces phải tới hơn sáu nghìn mét, lấy đâu ra quốc gia nào tồn tại? Bọn họ dựa vào gì mà sống chứ!"

"Ngày 26 tháng 6, những thứ kỳ quái đó đều có thật sao?"

Đến đây, bút ký kết thúc. Rạng sáng ngày 28 tháng 6 Chu Minh Thụy xuyên việt tới nơi này.

"Nói cách khác, thật ra bút ký ngày 27 tháng 6 là có, chính là câu... 'Tất cả mọi người sẽ chết, kể cả ta'..."

Klein giở tới trang giấy mở sẵn lúc đầu, rợn tóc gáy mà phán đoán như vậy.

Nếu hẳn muốn giải mã bí ẩn về việc nguyên chủ tự sát thì hẳn là nên tới chỗ của Welch, sau đó xem nội dung cuốn bút ký cổ xưa kia. Nhưng với vốn

"kinh nghiệm" phong phú từ tiểu thuyết, phim điện ảnh và truyền hình, hẳn cảm thấy nếu mình đi, có lẽ quá nửa là sẽ gặp phải mối nguy hiểm không biết nào đó - đám người biết rõ pháo đài cổ có quý mà còn muốn đi tìm đường chết chính là lời cảnh báo!

Nhưng không đi không được, cứ trốn tránh mãi không thể giải quyết được vấn đề, mà sẽ chỉ khiến chuyện càng lớn và càng mệt mỏi hơn. Cho tới khi đê vỡ ủa tới sẽ hoàn toàn chìm ngập bản thân!

Báo cảnh sát? Dù sao cũng không thể nói là mình tự sát được...

Cốc!

Cốc cốc!

Tiếng gõ cửa mạnh mẽ bỗng dồn dập truyền tới từ cửa.

Klein ngồi thẳng người dậy, vênh tai lắng nghe.

Cốc!

Cốc cốc!

Tiếng gõ cửa vang vọng khắp hành lang nhỏ bé trong tầng hai trống trải im ắng này.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Thái Độ Bình Thường

“Ai vậy?”

Klein đang nghĩ tới việc sự kiện tự sát thần bí của nguyên chủ liệu có khả năng gặp phải nguy hiểm không rõ gì không, nghe được tiếng gõ cửa bất thành linh thì theo bản năng kéo ngăn kéo, lấy khẩu súng ổ xoay ra, cũng hỏi đầy cảnh giác.

Bên ngoài yên lặng chừng hai giây, sau đó một giọng nói dùng khẩu âm Akhova vang lên rất chói tai:

“Tôi, Mountbatten, Beech Mountbatten đây.”

Giọng nói kia dừng lại một chút, rồi bổ sung thêm:

“Cảnh sát.”

Beech Mountbatten... Khi cái tên này chui vào trong tai, Klein lập tức nghĩ tới chủ nhân của nó. Đó là một trong những cảnh sát phụ trách khu phố của nhà trọ này, là một người đàn ông thô lỗ và thích động thủ. Chỉ có điều phải là người như vậy mới có thể xử lý được cái lũ nghiện rượu, trộm cắp lưu manh, ác ôn kiêm cả ăn trộm nữa.

Mà giọng nói độc đáo kia chính là một trong những nhãn hiệu của anh ta.

“Vâng, tôi tới ngay đây!” Klein hô to đáp lại.

Hắn vốn định cất khẩu súng ổ xoay vào trong ngăn kéo, nhưng nghĩ tới việc không rõ tại sao cảnh sát lại tới, có lẽ là sẽ có những hành động như điều tra, nên hắn cẩn thận chạy tới cạnh bếp lò đã tàn lửa tắt dụi từ lâu, thả súng lục vào trong.

Ngay sau đó hắn xách cái giỏ đựng than đá lên, giữ mấy cục than vào trong bếp lò che khẩu súng lại, sau đó lại đặt một chiếc siêu lên che giấu tất cả.

Chuẩn bị xong xuôi, hắn sửa lại quần áo, bước tới gần cửa, vừa mở cửa vừa hàm hồ nói:

“Xin lỗi nhé, vừa mới ngủ trưa dậy.”

Ngoài cửa là bốn vị cảnh sát, đều mặc đồng phục màu đen kẻ ô trắng, đội mũ mềm có gắn huy hiệu. Beech Mountbatten với chòm râu quai nón màu nâu nhạt khẽ ho khan một tiếng, nói với Klein:

“Ba vị sĩ quan cảnh sát này có chuyện muốn hỏi cậu.”

Sĩ quan cảnh sát? Klein theo phản xạ nhìn quân hàm ba người kia, phát hiện hai vị có ba ngôi sao sáu xanh làm bằng bạc, một người là hai ngôi sao, thoạt trông có vẻ cao cấp hơn Beech Mountbatten vốn chỉ có ba cái hình chữ V.

Là một sinh viên chuyên ngàn lịch sử, Klein không nghiên cứu gì về cấp bậc quân hàm của cảnh sát, chỉ biết Beech Mountbatten hay khoe khoang rằng mình là một cảnh sát trưởng lâu năm.

Cho nên ba người này mang cấp đốc sát? Chịu ảnh hưởng từ lời kể của anh cả Benson và bạn cùng trường Welch, Klein vẫn biết một vài kiến thức thông thường. Hắn tránh người sang một bên, chỉ vào phòng và nói:

“Mời vào, không biết là có chuyện gì?”

Người dẫn đầu ba vị sĩ quan cảnh sát là một người đàn ông trung niên có đôi mắt sâu sắc như có thể nhìn thấu tâm linh, khiến người ta nhin không được mà sợ hãi. Ông ta có nếp nhăn rất rõ nơi khoé mắt, mái tóc nâu nhạt lộ ra bên dưới mép mũ, vừa cứ thế quan sát căn phòng vừa trầm giọng hỏi:

“Cậu có biết Welch McGwen không?”

“Cậu ấy làm sao à?” Klein lòng run lên, bật thốt ra.

“Là tôi đang hỏi cậu.” Vị sĩ quan cảnh sát trung niên đầy uy nghiêm nhìn qua với ánh mắt lạnh lạnh.

Vị sĩ quan cảnh sát cũng đeo quân hàm ba sao bên cạnh ông ta thì cười ôn hoà với Klein, nói:

“Không phải căng thẳng làm gì, chúng tôi chỉ hỏi theo thông lệ thôi.”

Vị sĩ quan cảnh sát này chừng ba mươi tuổi, mũi cao, con người màu xám tạo cho người ta cái cảm giác sâu sắc khó tả, tựa như một hồ nước cổ xưa trong rừng rậm mà ít người lui tới.

Klein thầm hít vào một hơi, tổ chức từ ngữ rồi nói:

“Nếu người mà các anh nói là Welch McGwen đến từ Conston, tốt nghiệp đại học Hoy thì đúng là tôi có quen biết. Chúng tôi là bạn học, cùng đi theo một người thầy, phó giáo sư Quentin Cohen.”

Ở vương quốc Ruen, "Giáo sư" không chỉ là một chức danh, mà còn là chức vụ, giống như giáo sư và trưởng khoa hợp làm một ở trên Trái Đất vậy. Nói cách khác, một khoa của đại học chỉ có thể có một vị giáo sư. Nếu phó giáo sư muốn chuyển lên thành giáo sư thì chỉ có thể chờ người lãnh đạo trực

tiếp về hưu, hoặc dựa vào thực lực của mình đẩy đối phương xuống.

Xét thấy sự cần thiết của việc giữ lại nhân tài, trải qua nhiều năm mò mẫm, Ủy ban Giáo dục bậc cao của vương quốc đã thêm chức danh phó giáo sư thâm niên vào hệ thống ba cấp bậc là giảng viên, phó giáo sư và giáo sư, dành cho những vị nam hoặc nữ phó giáo sư có trình độ cao về học thuật hoặc lý lịch đủ dài nhưng lại không cách nào trở thành giáo sư.

Nói tới đây, Klein nhìn ánh mắt của vị sĩ quan cảnh sát trung niên, suy tính một giây rồi nói:

“Nói thực ra mối quan hệ giữa chúng tôi coi như không tệ. Trong khoảng thời gian này tôi và cậu ấy, và cả Naya nữa, thường hay gặp nhau, cùng đọc và thảo luận về tài liệu lịch sử của ‘Kỷ thứ tư’, một cuốn bút ký mà cậu ấy mới lấy được. Sĩ quan cảnh sát, cậu ấy xảy ra chuyện gì à?”

Vị sĩ quan cảnh sát trung niên không trả lời, mà nghiêng đầu nhìn đồng nghiệp mắt xám.

Vị sĩ quan cảnh sát mắt xám có khuôn mặt bình thường, đôi môi mềm có gấn huy hiệu trả lời đầy tao nhã:

“Rất xin lỗi, Welch đã qua đời rồi.”

“Sao lại như vậy được?” Mặc dù đã linh cảm trước nhưng Klein vẫn kinh ngạc tới mức bật thốt.

Welch cũng chết giống như chủ cũ của thân thể này? Điều này có vẻ khủng khiếp quá rồi!

“Vậy Naya thì sao?” Klein cuống quýt hỏi.

“Cô Naya cũng đã qua đời rồi.” Sĩ quan cảnh sát mắt xám bình tĩnh nói:

“Hai người bọn họ đều chết ở nơi ở của Welch.”

“Bị giết à?” Klein suy đoán. Có lẽ là tự sát...

Sĩ quan cảnh sát mắt xám lắc đầu:

“Không. Từ dấu vết ở hiện trường cho thấy bọn họ tự sát. Cậu Welch dùng đầu đập vào tường, đập rất nhiều lần, khiến cả bức tường toàn máu là máu. Cô Naya thì chìm chết mình trong một chậu nước, ừm, chính là loại chậu dùng để rửa mặt ấy.”

“Không thể nào...” Klein nghe mà tóc gáy dựng lên, dường như có thể tưởng tượng ra được cảnh tượng kỳ dị kia.

Một cô gái quỳ gối trên ghế, vùi mặt vào một chậu rửa mặt đã đổ đầy nước, mái tóc xù mềm mại bay phất phơ theo gió, toàn thân không hề động đậy; Welch ngã lăn dưới đất, đôi mắt nhìn chăm chăm trần nhà, trán đã hoàn toàn nát bầy, đầy máu tươi. Mà dấu vết đập đầu ở khắp các bức tường, đầm đìa máu...

Sĩ quan cảnh sát mắt xám giật khoé miệng, nói:

“Chúng tôi cũng cho là như vậy! Nhưng kết quả kiểm tra thi thể và tình hình hiện trường đều loại trừ nhân tố liên quan đến thuốc hay ngoại lực. Bọn họ, ý tôi là Welch và Naya, đều không hề có dấu vết phản kháng nào.”

Không chờ Klein nói, anh ta bước vào trong phòng, giả vờ hỏi tùy ý:

“Lần cuối cùng cậu gặp Welch và Naya là khi nào?”

Anh ta vừa nói vừa dùng ánh mắt ra hiệu cho vị đồng nghiệp có hai ngôi sao bạc. Đó là một sĩ quan cảnh sát trẻ tuổi, tầm độ tuổi như Klein, tóc đen mắt xanh, có khuôn mặt ưa nhìn và trông lãng mạn kiểu thi sĩ.

Nghe hỏi như vậy, Klein lập tức mau chóng suy nghĩ, sau đó trả lời:

“Chắc là ngày 26 tháng 6, chúng tôi cùng tìm hiểu nội dung của một tờ bút ký. Sau đó tôi về nhà, chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn ngày 30, à, phỏng vấn vào khoa Lịch sử của đại học Tingen.”

Thành phố Tingen được gọi là thành phố đại học, bởi nơi đây có hai đại học là Tingen và Hoy, có trường Kỹ thuật, học viện Luật sư, học viện Thương gia, lại nằm gần thủ đô Backlund.

Hắn nói xong, từ đuôi mắt nhìn thấy sĩ quan cảnh sát trẻ tuổi đi đến bên bàn học, cầm cuốn "bút ký" trông càng giống cuốn nhật ký kia lên.

Thôi xong, quên giấu nó đi rồi! Klein cấp bách hô lên: “Anh!”

Vị sĩ quan cảnh sát trẻ tuổi cười với hắn, nhưng lại không hề ngừng động tác lật giở bút ký, mà sĩ quan cảnh sát mắt xám thì giải thích:

“Đây là thủ tục bắt buộc.”

Lúc này Beech Mountbatten và sĩ quan cảnh sát trung niên đầy uy nghiêm kia chỉ đứng cạnh nhìn, không nói xen vào cũng không hiệp trợ điều tra.

Lệnh khám xét của các người đâu? Klein vốn định chất vấn như vậy, nhưng suy nghĩ cẩn thận thì hình như hệ thống tư pháp của vương quốc Ruen vẫn chưa hề tiến hoá ra thứ như lệnh khám xét này, chỉ ít bản thân mình biết là không có. Dù sao thì đội cảnh sát mới được thành lập có mười lăm hay mười sáu năm gì đó. Thời nguyên chủ còn bé thì họ được gọi là quan trị an.

Klein chẳng thể ngăn cản mà trơ mắt nhìn vị sĩ quan cảnh sát trẻ tuổi kia lật giở cuốn "bút ký của mình" rất nhanh, mà sĩ quan mắt xám cũng không hỏi gì thêm nữa.

“Cái thứ kỳ quái gì vậy?” Sĩ quan cảnh sát trẻ tuổi giờ tới trang cuối cùng, đột nhiên nói: “Còn nữa, câu này nghĩa là gì? ‘Tất cả mọi người sẽ chết, kể cả ta’...”

Ngoài thần linh ra, không phải ai rồi cũng phải chết là chuyện rất bình thường sao? Klein vốn định bốc phét một câu, nhưng đột nhiên nghĩ tới ban đầu hẳn vốn định "kết nối" với cảnh sát để phòng ngừa nguy hiểm, chỉ là không kiểm được lý do, không có cơ nào để lấy.

Không đến một giây sau, hẳn quyết định, bèn giơ tay che trán, nói với ngữ điệu đầy đau khổ:

“Không biết, tôi thực sự không biết... Sáng nay sau khi tỉnh dậy, tôi cứ cảm thấy có gì đó sai sai, hình như là mình quên mất chuyện gì rồi. Nhất là mấy chuyện xảy ra gần đây. Thậm chí tôi còn chẳng rõ tại sao mình lại viết câu này nữa.”

Đôi khi thẳng thắn là cách tốt nhất để giải quyết vấn đề. Đương nhiên là phải thẳng thắn có kỹ xảo, cái gì có thể nói, cái gì thì không, cái gì nên nói trước, cái gì nên nói sau, đó lại là một phương diện khác. Là một "chuyên gia" bàn phím, Klein từng nghiên cứu sơ qua về kỹ xảo nói chuyện.

“Vớ vẩn! Cậu cho rằng bọn tôi là lữ ngu à?” Beech Mountbatten phần nộ nói xen vào. Anh ta thật sự không nhịn nổi nữa rồi, bởi câu nói dối này quá vụng về, quả thực là đang sỉ nhục trí thông minh của những người ở đây!

Mày giả vờ bị tâm thần còn tốt hơn là vờ mất trí nhớ nhé!

“Là thật.” Klein thản nhiên đáp lại Mountbatten và ánh mắt của vị sĩ quan cảnh sát trung niên. Chuyện này thật đến mức không thể thật hơn.

“Có lẽ thật sự có khả năng.” Lúc này vị sĩ quan cảnh sát mắt xám từ tốn nói.

Cái gì? Thế mà cũng tin? Bản thân Klein cũng kinh ngạc.

Sĩ quan cảnh sát mắt xám mỉm cười nhìn hăn, nói:

“Hai ngày nữa sẽ có một vị chuyên gia đến đây. Tin tôi, cô ấy hẳn là có thể giúp cậu nhớ lại được ký ức đã đánh mất.”

Chuyên gia? Giúp nhớ lại? Lĩnh vực tâm lý học? Klein nhú mày.

Aaaa, nếu kéo ra cái ký ức về Trái Đất thì làm sao giờ? Hăn đột nhiên thấy rằng mình tê tê.

Vị sĩ quan cảnh sát trẻ tuổi đặt bút ký xuống, điều tra bàn học và gian phòng một lần nữa. May mắn là trọng điểm của anh ta nằm ở chồng sách, không nhắc cái siêu nước kia ra tra xét.

“Xong rồi. Cậu Klein, cảm ơn sự phối hợp của cậu. Một ngày tới cậu tốt nhất đừng rời khỏi Tingen. Nếu bắt buộc phải đi thì nhớ báo cho sĩ quan cảnh sát Mountbatten. Nếu không cậu sẽ thành tội phạm bỏ trốn đấy.” Sĩ quan cảnh sát mắt xám dặn dò câu cuối.

Thế này là xong rồi? Hôm nay như vậy là kết thúc? Không hỏi gì thêm, cũng không điều tra gì thêm? Hoặc giả kéo mình về cục cảnh sát dùng ít đòn roi? Klein ngờ ngàng không thôi.

Chẳng qua hăn cũng muốn giải quyết sự kiện kỳ dị mà Welch mang đến, nên gật đầu nói:

“Không thành vấn đề.”

Các cảnh sát nối đuôi nhau ra khỏi căn phòng. Một thanh niên đi ở cuối cùng bỗng vỗ bả vai Klein một cái:

“Rất tốt, rất là may mắn.”

“Gì cơ?” Klein ngơ ngác.

Vị sĩ quan cảnh sát mắt xanh có khí chất nhà thơ này khẽ mỉm cười, nói:

“Tính ra thì toàn bộ người gặp được chuyện như thế này mà chết mới là bình thường. Chúng tôi rất vui, cũng cảm thấy rất may mắn vì cậu còn sống.”

Nói xong anh ta bước ra khỏi căn phòng, cũng lễ phép tiện tay đóng cửa lại.

Chết hết mới là bình thường? Vui mừng vì mình còn sống? Cảm thấy may mắn vì mình còn sống?

Trong một chiều hè tháng sáu, Klein bỗng thấy toàn thân lạnh toát.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Tài Nấu Nướng Thực Sự

Toàn bộ chết trong trạng thái bình thường? Thật vui mừng hẳn còn sống?
Rất may là hẳn còn sống?

Klein chợt rùng mình, vội vàng bước hai bước về phía cửa định đuổi theo mấy vị cảnh sát để được bảo vệ. Nhưng hẳn vừa mới chạm tới tay nắm cửa, lại đột nhiên dừng động tác.

“Vị cảnh sát kia đã nói chuyện này đến mức đáng sợ như vậy, vì sao bọn họ không bảo vệ nhân chứng quan trọng hoặc có thể nói là đầu mối mấu chốt như mình? Đây là quá sơ suất? Là dò xét hay thả mồi?”

Đủ các loại suy nghĩ đánh nhau trong đầu Klein, khiến cho hẳn hoài nghi cảnh sát còn đang núp trong bóng tối quan sát phản ứng của hẳn.

Nghĩ tới đây, hẳn yên tâm hơn hẳn, không còn kinh hoàng hốt hoảng nữa. Hẳn chậm rãi mở cửa, cố ý dùng giọng run rẩy hô lên với phía cầu thang:

“Các anh sẽ bảo vệ tôi đúng không?”

Cộp, cộp, cộp, cảnh sát không trả lời, tiếng giày da gõ lên cầu thang bằng gỗ không hề thay đổi chút nào.

“Tôi biết! Các anh sẽ làm như vậy!”

Klein dùng giọng điệu tin tưởng hô lên lần nữa, cố gắng biểu hiện mình

giống như một người bình thường gặp phải nguy hiểm.

Tiếng bước chân dần dần trở nên nhỏ đi, biến mất ở tầng cuối cùng của nhà trọ. Klein hừ một tiếng, trong lòng giấu cợt nói: Phản ứng này quá giả rồi? Diễn xuất không đạt chút nào!

Hắn không đuổi theo mà xoay người trở lại phòng, tiện tay đóng cửa lại.

Sau mấy giờ, Klein biểu hiện đầy đủ tâm trạng bất an, đứng ngồi không yên, nóng nảy phiền lòng, đọc không biết bao nhiêu tờ của đất nước ăn tham, cũng không vì chung quanh không có người mà thả lỏng.

Cái này gọi là tu dưỡng của bản thân diễn viên! Hắn tự giấu trong lòng như vậy.

Khi mặt trời ngả về tây, đám mây ở chân trời "bùng cháy" lên, và những hộ ở nhà trọ này lục tục trở về, Klein mới chuyển trọng tâm tới chuyện khác.

“Chắc Melissa sắp tan học rồi...”

Hắn đưa mắt nhìn về phía bếp lò, nhắc ấm nước, bôi than đá lòi ra khẩu súng lục.

Hắn không hề dừng lại cũng không chậm trễ vươn tay tới tấm ván phía sau tầng dưới của chiếc giường tầng, nơi đó có chùng mười thanh gỗ đan xen chống đỡ.

Nhét súng lục vào giữa một thanh gỗ và tấm ván, Klein bật người dậy, thấp thỏm bất an chờ đợi. Hắn sợ cảnh sát đột nhiên phá cửa nâng súng ống xông vào phòng.

Nếu như là một thế giới hơi nước bình thường, lúc làm hành động vừa rồi hẳn chắc chắn sẽ không bị ai nhìn thấy. Nhưng mà nơi này có sức mạnh siêu

phàm mà bản thân cũng đã nghiệm chứng qua.

Sau mấy phút chờ đợi, cánh cửa không có động tĩnh gì, chỉ có tiếng trò chuyện của hai người thuê trọ hẹn nhau đi quán bar "Trái Tim Cuồng Dã" ở phố Chữ Thập Sắt từ xa tới gần, rồi lại từ gần ra xa.

“Phù.”

Klein thở ra một hơi, trái tim cũng bình tĩnh lại. Bây giờ thì chờ Melissa trở về làm thịt dê hầm đậu Hà Lan!

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, trong miệng Klein tựa như có đầy mùi thơm của thịt, cũng nhân tiện nhớ lại cách Melissa làm thịt dê hầm đậu Hà Lan.

Trước tiên con bé sẽ đun sôi nước trụng thịt trước, sau đó thêm hành tây, muối, một xíu tiêu và nước rồi tiếp tục hầm, đến một thời điểm nhất định thì bỏ thêm đậu Hà Lan và khoai tây, hầm thêm bốn tới năm mươi phút.

“Cách làm thật đúng là đủ đơn giản và thô sơ... Chỉ dựa vào vị ngon của thịt để tạo mùi!” Klein không nhịn được lắc đầu.

Nhưng đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, người ta nhà bình dân đâu có nhiều loại gia vị, nào có đủ mọi cách nấu ăn, chỉ có thể tìm cách đơn giản, thực dụng và tiết kiệm. Dù sao chỉ cần không làm cháy thịt, không nấu hỏng, thì đối với người một tuần chỉ được ăn hai lần thậm chí một lần thịt mà nói, vậy là tốt rồi.

Không nói tài nghệ nấu nướng của Klein giỏi thế nào, thường ngày đều là đi ăn cơm tiệm, nhưng mỗi tuần vẫn tự tay nấu ba bốn bữa dần dần tích lũy lại thì hẳn vẫn đạt đến trình độ tiêu chuẩn. Cho nên hẳn cảm thấy không thể lãng phí 1 pound thịt dê kia được.

“Chờ Melissa về mới làm, chuẩn bị xong cũng phải hơn bảy rưỡi, lúc đó

đội con bé sẽ đói xui mất... Giờ là lúc cho con bé biết tới tài nấu nướng thực sự rồi!”

Klein tìm cho mình một lý do trước, sau đó bắt đầu đốt lửa lại, tới phòng tắm dùng chung múc nước rửa sạch thịt dê, rồi lấy thớt, dao phay bắt đầu bập bập băm thịt thành miếng nhỏ.

Còn về chuyện giải thích tài nấu nướng đột nhiên giỏi như thế, hẳn quyết định đẩy lên người đã chết - Welch McGwen. Vị bạn học này không chỉ là đầu bếp có các món hải sản hương vị đặc sắc, mà còn thường xuyên nghĩ ra món ăn ngon mới mời mọi người nếm thử.

Ừ, người chết sẽ không phản bác lại mình!

Nhưng mà, hic, đây là thế giới có người phi phạm, có khi người chết cũng biết nói chuyện thì sao... Nghĩ vậy, Klein bỗng dưng thấy chột dạ.

Hắn quăng đi mấy suy nghĩ vớ vẩn, bỏ cục thịt vào cái tô, rồi cầm hộp gia vị ra, rắc vào trong tô nửa muỗng muối hạt, ngoài ra còn đặc biệt lấy ra một chút tiêu đen hạt trong một cái chai nhỏ quý giá, sau đó trộn đều tất cả với nhau để ướp.

Tiếp theo hắn đặt nồi hầm lên bếp. Trong khi chờ nó nóng lên, Klein lục lọi ra mấy củ cà rốt còn dư ngày hôm qua và một củ hành tây mới mua hôm nay cắt thành từng khối.

Chuẩn bị xong tất cả, hắn lại lấy ra một cái lon nhỏ từ chạn bát, mở ra, bên trong là một chút mỡ heo còn dư lại.

Klein xúc một muỗng bỏ vào nồi, đầu tiên là làm tan mỡ, sau đó cho cà rốt và hành tây xắt khối vào xào.

Mùi thơm bắt đầu lan tỏa, Klein trút toàn bộ thịt dê vào cẩn thận xào.

Trong quá trình này vốn nên cho thêm chút rượu, không có thì cũng phải có rượu vang thay thế. Nhưng mà nhà Moretti không có mấy thứ đồ xa xỉ đó, một tuần Benson cũng chỉ có thể uống một ly bia, Klein bất đắc dĩ phải liệu cơm gắp mắm, đổ thêm chút nước sôi, tùy tiện đun lên.

Hầm chừng hai mươi phút, hắt mở nắp ra bỏ đậu Hà Lan và khoai tây đã cắt khối vào, lại đổ thêm một cốc nước sôi và hai muỗng muối.

Đậy nắp lại, chỉnh lửa nhỏ, Klein hài lòng thở ra một hơi rồi đợi em gái về nhà.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua mùi thơm bên trong căn phòng càng ngày càng nồng đậm, có vị thịt hấp dẫn, có hương khoai tây đậm đà, có mùi hăng hăng của hành tây.

Mùi vị dần dần trộn lẫn, Klein nuốt nước miếng liên tục, cũng nhẩn mở nắp đồng hồ bỏ túi, nhìn kim phút.

Hơn bốn mươi phút sau, tiếng bước chân không tính là nhanh nhưng có tiết tấu đến gần, chìa khóa cắm vào, nắm tay cửa chuyển động, cửa phòng được mở ra.

“Thơm quá...” Melissa còn chưa đi vào phòng đã dùng giọng nghi ngờ nói nhỏ.

Con bé cầm túi bước vào phòng, nhìn qua bếp lò.

“Anh làm?” Động tác gỡ nón của Melissa dừng lại giữa không trung, con bé nhìn Klein với ánh mắt đầy kinh hoàng.

Con bé hít hít mũi, hít thêm càng nhiều mùi thơm ánh mắt càng trở nên dịu dàng, giống như tìm được lòng tin.

“Anh làm à?” Con bé nghi ngờ hỏi lại.

“Em sợ anh lãng phí thịt dê sao?” Klein mỉm cười hỏi ngược lại, không đợi Melissa trả lời lại tự mình nói tiếp: “Yên tâm, anh đặc biệt đi hỏi Welch cách làm món ăn này. Em biết Welch mà, cậu ta có đầu bếp giỏi lắm.”

“Lần đầu anh làm?” Melissa không tự chủ nhíu chân mày lại, nhưng lại được mùi thơm vượt cho giãn ra.

“Xem ra anh có thiên phú nhỉ.” Klein cười: “Sắp xong rồi, em cất sách vở và mũ đi, qua phòng tắm rửa tay rồi chờ thưởng thức. Anh đang rất tin tưởng đây.”

Nghe anh mình sắp xếp đầu vào đấy, lại nhìn nụ cười bình tĩnh và dịu dàng của Klein, trái tim Melissa loạn nhịp, ngơ ngác đứng ở cửa.

“Em thích hầm nhừ đúng không?” Klein mỉm cười thúc giục.

“A, dạ dạ!” Melissa phục hồi lại tinh thần, một tay xách túi một tay cầm mũ, bước nhanh vào trong phòng.

Mở nắp nồi hầm ra, hơi nước lập tức bốc lên trước mắt Klein, hai miếng bánh mì mạch đen đã sớm được bỏ vào trong nồi thịt dê hầm đậu Hà Lan để cho chúng hấp thu mùi thơm và hơi nóng cho nở ra.

Đến khi Melissa thu dọn đồ vật, rửa tay rửa mặt trở về, trên bàn đọc sách đã bày sẵn một đĩa thịt dê hầm đậu Hà Lan có khoai tây, cà rốt, hành tây tô điểm, còn hai miếng bánh mì đen đã ngấm chút nước thịt thì nằm ở một đĩa khác.

“Tới nếm thử đi.” Klein chỉ vào cái muống và nĩa đặt bên cạnh đĩa thịt.

Melissa vẫn còn mờ mịt không từ chối cầm nĩa lên xiên một khối khoai

tây đưa tới bên miệng cắn nhẹ.

Khoai tây bột dẻo, nước thịt thơm nồng đồng thời ngập tràn khoang miệng, khiến cho nước miếng của con bé điên cuồng tiết ra, chỉ hai ba miếng cắn hết khối khoai tây rồi nuốt.

“Nếm thử chút thịt.” Klein dùng cầm chỉ cái đĩa.

Vừa rồi hẳn đã thử mùi vị, cảm thấy mới chỉ đạt trình độ tiêu chuẩn, nhưng đối với cô bé chưa thấy bộ mặt thành phố lại thỉnh thoảng mới có thể ăn thịt mà nói, vậy là đủ rồi!

Trong mắt của Melissa có nhiều sự mong đợi hơn, con bé dè dặt xiên một miếng thịt dê.

Nó bị hầm khá nhừ nên vừa mới vào miệng thì đã có cảm giác sắp tan ra, mùi thịt thật sự bùng nổ, nước thịt đầy ắp miệng.

Đó là cảm nhận tốt đẹp trước giờ chưa từng có, khiến Melissa hoàn toàn không ngừng lại được. Đến khi con bé hồi hồn lại thì đã ăn mấy miếng thịt dê.

“Em, em, Klein, đây là chuẩn bị cho anh mà...” Gương mặt của Melissa đỏ lên, cô bé lắp ba lắp bắp nói.

“Anh ăn vụng từ này, đặc quyền của đầu bếp mà.” Klein mỉm cười an ủi em gái, đồng thời cũng cầm nĩa và muỗng lên, lúc thì ăn thịt, thỉnh thoảng lại nhét đậu Hà Lan đầy mồm, lúc lại buông chén đĩa bẻ một miếng bánh mì đen chấm nước ăn.

Melissa bị hành động không chút lạ thường nào của Klein ảnh hưởng nên dần thả lỏng, lại chìm đắm vào trong mỹ thực.

“Ăn ngon thật, không biết thì không nghĩ là lần đầu tiên anh làm.” Melissa liếc nhìn cái đĩa ngay cả nước cũng không còn dư, khen ngợi từ tận đáy lòng.

“So với đầu bếp của Welch còn kém rất xa, chờ anh có tiền sẽ mang em và Benson tới nhà hàng bên ngoài, ăn ngon hơn nhiều!” Klein bắt đầu nói vài mơ ước của mình.

“Anh sắp phỏng vấn... Ợ...” Melissa còn chưa nói xong thì đột nhiên không khống chế được mà ợ một hơi. Con bé vội vàng đưa tay lên che miệng, mặt đầy lúng túng. Đều do thịt dê hầm đậu Hà Lan vừa rồi ăn quá ngon!

Klein cười thầm, quyết định không cười nhạo em gái, hắn chỉ cái đĩa nói: “Đây là nhiệm vụ của em đó!”

“Vâng!” Melissa vội vàng đứng dậy cầm chậu xông ra ngoài cửa.

Chờ con bé rửa dọn xong xuôi về thì mở chạn bát ra, theo thói quen kiểm tra các hộp gia vị một lượt.

“Vừa nãy anh dùng?” Melissa kinh ngạc bật thốt lên quay đầu nhìn về phía Klein, trong tay cầm bình tiêu đen và lon mỡ heo.

“Một chút xíu, đây là cái giá của mỹ vị mà.” Klein nhún vai cười nói.

Ánh mắt Melissa lóe lên, biểu tình biến đổi mấy lần, cuối cùng mím môi nói:

“Sau này vẫn là em nấu ăn đi.”

“Ừ... Anh phải nắm chắc thời gian chuẩn bị phỏng vấn, phải suy nghĩ chuyện công việc.”

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Lại Đến Lần Nữa

Em à, liệu anh có thể không vạch áo cho người xem lưng được không... Klein thăm giữu, lại cảm thấy đầu tiếp tục đau.

Những tri thức mà nguyên chủ quên đi không nhiều, cũng chắc chắn là không ít. Ngày kia phải phỏng vấn rồi, lấy đâu ra thời giờ mà bổ sung được... Mà lại còn bị dính vào sự kiện kỳ dị khủng bố này, nào có tâm tư "ôn tập"...

Nói vài câu có lệ với cô em gái, Klein bắt đầu giả vờ học hành. Melissa kéo ghế dựa ra ngồi bên cạnh, dựa vào ánh sáng từ đèn khí gas mà bắt đầu làm bài tập.

Không khí yên lặng và thoải mái. Đến khi sắp mười một giờ, hai anh em chúc nhau ngủ ngon rồi tự về giường của mình.

...

Cốc!

Cốc cốc!

Những tiếng gõ cửa lại vang lên, Klein mới tỉnh lại từ trong mơ. Hắn mở mắt nhìn ánh nắng ban mai ngoài cửa sổ, vùng người ngồi dậy, đầu óc hãy còn mơ hồ:

“Ai vậy?”

Đã mấy giờ rồi? Sao Melissa không gọi mình dậy?

“Là tôi, Dunn Smith.” Ngoài cửa, một giọng nam chín chắn trả lời.

Dunn Smith? Không biết... Klein lắc đầu, bước xuống giường rồi đi tới bên cửa.

Hắn mở cửa phòng ra, nhìn thấy vị sĩ quan cảnh sát có đôi mắt xám.

“Xảy ra chuyện gì à?” Klein cảnh giác hỏi.

Vị sĩ quan cảnh sát mắt xám này trả lời với vẻ mặt đầy nghiêm túc:

“Chúng tôi tìm được một người lái xe ngựa. Anh ta chứng thực rằng ngày 27, cũng chính là ngày Welch và Naya chết, cậu có đi tới nơi ở của Welch, hơn nữa đích thân Welch còn trả tiền xe cho cậu.”

Klein giật mình một cái, không hề có chút hoảng sợ hay chột dạ khi bị người ta vạch trần lời nói dối. Bởi vì hắn hoàn toàn không nói dối, mà ngược lại cảm thấy chứng cứ mà vị sĩ quan cảnh sát Dunn Smith mắt xám này cung cấp hoàn toàn không giống những gì bản thân hắn lường trước.

Ngày 27 tháng 6, nguyên chủ quả nhiên tới nơi ở của Welch, tới ban đêm hôm ấy khi về nhà thì tự sát mà chết, giống hệt Welch và Naya!

Klein há miệng thở dốc, bỗng gượng gạo cười, nói:

“Đây không phải là chứng cứ đủ mạnh, không thể trực tiếp chứng minh tôi có liên quan tới cái chết của Welch và Naya. Nói thật thì tôi cũng rất muốn biết xem đã xảy ra chuyện gì, biết những gì mà hai người bạn đáng thương kia của tôi gặp phải. Nhưng mà... Nhưng mà tôi thực sự nhớ không ra. Tôi gần như hoàn toàn quên những chuyện đã làm ngày 27 đó. Nói ra thì có lẽ anh không tin, tôi phải dựa theo cuốn bút ký của chính mình mới đoán mò

là có lẽ ngày 27 tôi có đi tới chỗ Welch.”

“Tổ chất tâm lý không tệ đó.” Sĩ quan cảnh sát mắt xám Dunn Smith gật đầu, không tỏ ra phần nộ cũng không hề mỉm cười.

“Anh có thể nghe được sự thành khẩn của tôi.” Klein nhìn thẳng vào đôi mắt đối phương. Tôi vốn nói thật mà, đương nhiên chỉ là một phần trong sự thật thôi!

Dunn Smith không hề phản hồi ngay, mà quét mắt qua căn phòng một lượt rồi mới chậm rãi nói:

“Welch bị mất một khẩu súng lục ổ xoay, tôi nghĩ là tôi có thể tìm được nó ở nơi này, đúng không, cậu Klein?”

Quả nhiên... Klein cuối cùng đã biết lai lịch của khẩu súng kia. Những suy nghĩ loé lên trong đầu óc hắn nhanh như chớp, hắn lập tức có quyết định. Hắn giơ hai tay lên, lùi ra sau một bước để nhường đường, sau đó dùng cằm chỉ về phía giường tầng:

“Ở bên dưới ván giường.”

Hắn không nói cụ thể ở giường trên hay dưới, vì người bình thường sẽ không giấu bao giờ giấu ở ván của giường trên, bởi làm thế sẽ khiến khách tới chơi nhìn phát là thấy ngay.

Sĩ quan cảnh sát mắt xám Dunn Smith không bước tới, giật khoé miệng rồi nói:

“Không còn gì bổ sung nữa à?”

Klein trả lời ngay tắp lự:

“Có! Nửa đêm hôm trước tôi tỉnh dậy thì phát hiện mình đang nằm bò ra

bàn, bên cạnh là khẩu súng ổ xoay, và một viên đạn ở chân tường, nhìn qua thì giống như là vừa tự sát. Nhưng có lẽ là do không có kinh nghiệm, chưa bao giờ sử dụng súng lục, hoặc có lẽ là tới phút cuối cùng lại sợ, tóm lại là viên đạn không đi theo ước muốn ban đầu, nên đầu tôi còn nguyên vẹn, sống tới bây giờ.

Mà từ lúc đó trở đi, tôi quên đi một phần ký ức, bao gồm cả việc ngày 27 tới nhà Welch làm gì, thấy gì. Tôi không nói dối, tôi thực sự nhớ không rõ.”

Vì rửa sạch hiềm nghi và giải quyết sự kiện kỳ dị quần lấy mình, Klein gần như nói ra toàn bộ sự tình, trừ việc xuyên việt và "tự hội". Mặt khác hẳn chải chuốt qua những từ ngữ mình sử dụng, làm cho mỗi câu nói đều có thể vượt qua được kiểm tra. Ví dụ hẳn không nói viên đạn không bắn trúng đầu, chỉ nói là không đạt được như mong muốn ban đầu, sau đó đầu vẫn nguyên vẹn. Vào tai người khác thì hai câu này biểu đạt ý nghĩa tương tự nhau, nhưng về thực tế thì lại hoàn toàn khác biệt.

Sĩ quan cảnh sát Dunn Smith im lặng nghe, sau đó chậm rãi nói:

“Điều này rất phù hợp với sự phát triển mà tôi đã suy đoán, cũng phù hợp với logic của sự kiện phía trước. Đương nhiên tôi không biết tại sao cậu vẫn còn sống.”

“Anh tin là tốt rồi, bởi tôi cũng không biết sao tôi vẫn sống.” Klein khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng mà...” Dunn tung ra một câu mang tính chuyển hướng: “Tôi tin cũng vô dụng. Bây giờ cậu là nghi can lớn nhất. Cậu bắt buộc phải vượt qua sự xác thực của ‘chuyên gia’, xác nhận rằng cậu thực sự đã quên, hoặc thực sự không trực tiếp làm cho Welch và Naya chết.”

Anh ta khụ một cái, vẻ mặt trở nên nghiêm túc:

“Klein, tôi mong cậu phối hợp điều tra, theo chúng tôi về cục cảnh sát một chuyến. Như vậy thì mất khoảng chừng hai đến ba ngày, nếu cậu quả thực không có vấn đề.”

“Chuyên gia đến rồi?” Klein sững sờ, hỏi lại. Không phải là bảo hai ngày nữa sao?

“Cô ấy đến sớm hơn chúng tôi đoán.” Dunn nghiêng người, tỏ ý muốn Klein đi ra.

“Tôi để lại mẫu giấy nhắn đã.” Klein xin xỏ. Benson còn đang đi làm, Melissa đã đến trường, chỉ có thể nhắn lại với bọn họ biết mình liên quan tới vụ án của Welch, bảo bọn họ đừng lo.

Dunn gật đầu, không để ý cho lắm: “Ừm.”

Klein trở lại cạnh bàn học, vừa tìm tờ giấy để viết, vừa tranh thủ suy xét chuyện kế tiếp.

Nói thực ra hẳn rất không muốn gặp vị chuyên gia kia, dù sao bản thân hẳn còn đang cất giấu một bí mật còn lớn hơn. Ở nơi có bảy giáo hội này, với điều kiện tiên quyết là "vị có vẻ là tiền bối" Russel đại để bị ám sát, chuyện "xuyên việt" này quá nửa sẽ phải vào sở tài phán hoặc lên toà trọng tài!

Nhưng hẳn không có vũ khí, không biết đánh đấm, cũng không có năng lực siêu phàm thì sao có thể là đối thủ của đám sĩ quan cảnh sát lành nghề được. Huống chi bóng tối bên ngoài cửa kia còn có vài vị cấp dưới của Dunn.

Bọn họ chỉ cần rút súng ra bắn một cái là mình tèo ngay!

“Phù, đi một bước tính một bước vậy.”

Klein để lại tờ giấy nhắn, cầm chìa khoá rồi theo Dunn ra khỏi căn phòng.

Trong hành lang tối om, bốn vị cảnh sát mặc quần áo đen kẻ ô trắng đứng hai bên, rất là cảnh giới.

Cộp, cộp, cộp.

Klein đi bên cạnh Dunn, giẫm lên cầu thang làm từ gỗ mà bước xuống từng bậc một, đôi lúc còn nghe được tiếng ken két.

Một chiếc xe ngựa với bốn cái bánh xe do một con ngựa kéo đang dừng ở ngoài cửa nhà trọ. Mặt hông của phần mái xe ngựa có khắc dấu hiệu của hệ thống cảnh sát "Hai thanh kiếm đan xen vào nhau, vây quanh một chiếc vương miện". Xung quanh vẫn náo nhiệt, chật chội và ồn ào như buổi sáng hôm trước.

“Lên đi.” Dunn ra hiệu cho Klein lên trước.

Klein vừa định bước lên, đột nhiên một vị tiểu thương bán hàng túm lấy một vị khách, mắng mỏ đối phương là trộm cắp. Hai bên lao vào đánh nhau khiến lũ ngựa bị kinh hãi. Xung quanh tức thì trở nên hỗn loạn.

Cơ hội!

Klein không kịp nghĩ nhiều, lập tức quay người lao vọt vào trong đám người. Xô đẩy, né tránh, hấn diên cuồn cuộn chạy về một đầu khác của con phố.

Trong tình hình bây giờ, vì không "gặp" chuyên gia nên chỉ có thể ra bến tàu ngoài thành phố, ngồi thuyền đi xuôi theo sông Tasok mà trốn tới thủ đô Backlund. Nơi đó nhiều người, dễ ẩn nấp nhất. Đương nhiên cũng có thể theo tàu hơi nước đi tới cảng Anmatt ở phía đông gần đây nhất, đi đườn biển tới Pritz rồi từ đó tới Backlund.

Không lâu sau, Klein chạy tới ngã tư, quẹo vào phố Chữ Thập Sắt, nơi đó

có mấy cỗ xe ngựa cho thuê đang đứng chờ.

“Tới bến tàu ngoại ô.” Hãn chống tay nhảy lên một cỗ xe ngựa trong số đó. Hãn đã nghĩ rất kỹ, đầu tiên là phải nói dối đám cảnh sát đang đuổi theo, đợi khi xe ngựa chạy được một đoạn thì hãn sẽ nhảy thẳng xuống!

“Ok!” Người lái xe kéo dây cương.

Lộc cộc, xe ngựa nhanh chóng rời khỏi phố phố Chữ Thập Sắt.

Đang lúc Klein định nhảy ra khỏi xe thì hãn phát hiện xe ngựa này rẽ vào một con đường khác, vốn không phải là con đường đi ra vùng ngoại ô.

“Anh định đi đâu thế?” Klein sửng sốt, buột miệng hỏi.

“Đi nơi ở của Welch...” Người lái xe ngựa trả lời, ngữ khí bình tĩnh không chút cảm xúc.

Cái gì? Klein đang kinh ngạc thì người lái xe quay người lại, để lộ đôi mắt màu xám lạnh lùng và sâu sắc. Nghiễm nhiên chính là sĩ quan cảnh sát Dunn Smith!

“Anh!!!” Klein bỗng dừng hoảng sợ, đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, hãn bật cả người dậy.

Ngồi dậy? Klein nghi ngờ nhìn trái nhìn phải, phát hiện ánh trăng đỏ rực bên ngoài, gian phòng bị phủ kín bởi lớp lụa mỏng.

Hãn giơ tay vuốt trán, nơi đó ướt và lạnh, tất cả đều là mồ hôi lạnh, mà sau lưng cũng là như vậy.

“Gặp ác mộng...” Klein thở hắt ra một cái: “May quá... May quá...”

Hãn cảm thấy lúc ở trong mơ mình rất tỉnh táo, còn biết suy xét, đúng là

kỳ quái.

Sau khi hoà hoãn lại, Klein cầm lấy đồng hồ bỏ túi ra nhìn thoáng qua, thế mới phát hiện lúc này đã là hai giờ đêm. Vì vậy hắn lều bều xuống giường, định đi phòng tắm chung để rửa mặt một cái, tiện thể giải quyết luôn cái bụng đang trướng hết cả lên.

Hắn mở cửa phòng, đi qua hành lang tối om, dựa theo ánh trăng yếu ớt mà rón rén đi tới phòng tắm chung.

Đột nhiên hắn thấy một bóng người đứng trước cửa sổ ở cuối hành lang. Bóng người kia mặc áo khoác gió màu đen, ngắn hơn áo khoác dài, và dài hơn áo vest một chút. Bóng người kia như nửa hoà tan vào trong bóng tối, tắm trong ánh trăng đỏ rực trong trẻo mà lạnh lẽo kia.

Bóng người chậm rãi quay người lại, nhìn sang, đôi mắt sâu, u ám và lạnh lùng.

Dunn Smith!

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Kẻ Gác Đêm

Cộp!

Klein nhin không được mà lùi ra sau một bước, hoàn toàn không rõ là mình đã tỉnh hay còn ở trong mộng.

Bóng người kia bỏ chiếc mũ dạ màu đen xuống, khẽ cúi chào với biên độ rất nhỏ, mỉm cười và trầm giọng nói:

“Xin giới thiệu lại lần nữa, Kẻ Gác Đêm, Dunn Smith.”

Kẻ Gác Đêm? Danh hiệu của đội ngũ người phi phạm của giáo hội nữ thần Đêm Tối mà "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược" từng đề cập đến? Klein giật mình, lại liên tưởng tới ban nãy, bèn thốt lên:

“Anh điều khiển giấc mơ? Anh vừa để cho tôi mơ như vậy à?”

Kẻ Gác Đêm Dunn Smith lại đội mũ dạ lên đầu, che đi mái tóc ngắn, đôi mắt xám sâu thẳm kia ánh lên ý cười, nói:

“Không, tôi chỉ tiến vào giấc mộng của cậu, tạo ra những dẫn dắt cần thiết.”

Giọng nói của anh ta thuần hậu và êm dịu, quanh quẩn khắp hành lang tối với chút ánh sáng đỏ nhạt mà không hề kinh động tới giấc mơ đẹp của những người khác:

“Ở trong mơ, dù sẽ có những cảm xúc do tâm tình thường bị đè nén áp lực hoặc cái loại tâm lý tối tăm được phóng đại lên khiến mọi thứ có vẻ hỗn loạn, vớ vẩn và điên cuồng, nhưng sự thật vẫn tồn tại, vẫn được giấu vào trong đó. Đối với kẻ lão luyện như tôi mà nói, mọi thứ đều rõ ràng và dễ thấy. So với cậu trong trạng thái tỉnh, tôi tin cậu ở trong giấc mơ hơn nhiều.”

Đây là... Người bình thường ai có thể khống chế được giấc mơ của mình? Nếu như mình mơ thấy những gì ở Trái Đất, chẳng phải sẽ bị Dunn Smith phát hiện sao? Klein khiếp sợ, vô cùng sợ những gì gặp được trong giấc mơ.

Nhưng hắn nhanh chóng nhận ra một vài điều kỳ quái, bởi vì hắn nhớ rằng ở trong mơ hắn rất tỉnh táo, rất lý trí, biết cái gì nên và không nên nói. Đơn giản mà nói thì đó là hoàn toàn không giống nằm mơ!

Cho nên chính là Dunn Smith đã "nhìn thấy" những gì mà mình muốn anh ta thấy?

Những ý nghĩ nhanh chóng hiện lên trong đầu Klein, hắn mơ hồ hiểu ra. Đây là phúc lợi kèm theo xuyên việt, ví dụ như đặc thù linh hồn của bản thân, hay là ảnh hưởng phụ từ "nghị thức đối vận" kia?

“Cho nên, anh Smith, anh thực sự tin tôi đã mất ký ức?” Klein tổ chức lại ngôn ngữ, hỏi ngược lại.

Dunn Smith không trả lời trực tiếp, mà nhìn lại hắn thật chăm chú:

“Cậu lại không hề có cảm giác kinh ngạc gì với chuyện như này à? Lúc trước tôi có gặp được người, cho dù vừa mơ xong cũng không tin sẽ có năng lực phi phạm, nên thà rằng mình còn chưa tỉnh dậy.”

Klein đáp "ừ" một tiếng, rồi nói:

“Có lẽ vì tôi đang cầu khẩn mong có sức mạnh như vậy tới giúp mình.”

“Một logic rất thú vị... Có lẽ việc cậu sống sót không phải là vì may mắn.” Dunn gật đầu, không hề nở nụ cười: “Hiện tại tôi có thể xác nhận cậu quả thực mất đi một phần trí nhớ vì chuyện lần này, nhất là liên quan tới bản thân chuyện này.”

“Tôi có thể về được rồi chứ?” Klein thăm thở phào nhẹ nhõm, dò hỏi.

Dunn rút một tay trong túi, chậm chậm bước tới. Bóng đêm xung quanh trở nên yên tĩnh và dịu dàng hơn hẳn.

“Không, cậu vẫn phải đi cùng tôi tới gặp ‘chuyên gia’.” Anh ta nở một nụ cười rất lễ phép.

“Vì sao?” Klein bật thốt ra, rồi vội vàng bổ sung: “Anh không tin những chỉ dẫn ở trong mơ của mình?”

Đùa cái gì chứ? Nếu vị "chuyên gia" kia mà am hiểu thôi miên, có năng lực đọc tâm, chẳng phải bí mật lớn nhất của mình sẽ bị lộ sao? Kết quả thế nào thật khó mà tưởng tượng được!

“Tôi là người khiêm tốn, nhưng vẫn khá tin tưởng vào những gì liên quan tới giấc mơ.” Dunn trả lời thong dong và bình tĩnh: “Chẳng qua, chuyện then chốt và quan trọng đó là xác nhận lại một lần nữa cũng không sao. Huống chi những gì cô ấy am hiểu khác biệt tôi rất nhiều, có lẽ còn có thể giúp cậu khôi phục được một phần nào đó trí nhớ.”

Không cho Klein nói, ngữ khí của anh ta nặng nề hẳn: “Dù sao cậu có liên quan tới tung tích của cuốn bút ký của gia tộc Antigenous.”

“Cái gì?” Klein giật mình một cái.

Dunn dừng ngay trước mặt hẳn, dùng đôi mắt màu xám nhìn chăm chăm đôi mắt hẳn:

“Ở hiện trường không thấy cuốn bút ký truyền lại từ kỷ thứ tư, cả toà nhà cũng không thấy. Welch chết rồi, Naya chết rồi, cậu là đầu mối duy nhất.”

“... Được rồi.” Klein im lặng một lát rồi thở hắt ra.

Bút ký biến mất... Đúng là chuyện kỳ dị mà! Thế mà lúc trước mình hoàn toàn không nghĩ đến tung tích cuốn bút ký của kỷ thứ tư kia!

Dunn gật đầu khe khẽ, gần như không thể nhận ra. Anh ta vừa lướt qua Klein vừa chuyển chủ đề:

“Bây giờ cậu khoá cửa lại rồi cùng tôi tới nơi ở của Welch. ‘Chuyên gia’ đang chờ chúng ta ở chỗ đó.”

Klein lặng lẽ hít vào một hơi, lòng bồn chồn và bất an. Hắn muốn từ chối, thậm chí là muốn bỏ chạy, nhưng tin rằng với việc chặn mình lại ở trong giấc mơ lúc trước, Dunn Smith chắc chắn sẽ đề phòng nghiêm ngặt. Mà thực lực của người bình thường với người phi phạm chênh lệch rất lớn, cố tình bỏ chạy sợ là chẳng có bao nhiêu phần trăm thành công.

Chắc chắn anh ta có mang súng lục theo... Là cái loại súng mà bản thân cũng có thể là đã tập luyện rất nhiều lần...

Các ý nghĩ xung đột dữ dội trong đầu, cuối cùng Klein quyết định chấp nhận sự thật:

“Vâng.”

Haiz, đành phải đi một bước nhìn một bước, có khi cái loại đặc biệt trong giấc mơ của mình sẽ lại có hiệu quả...

“VẬY ĐI THÔI.” Dunn nói, ngữ khí không thay đổi.

Klein xoay người đi theo hai bước rồi đột ngột dừng lại:

“Này anh Smith, tôi... Tôi muốn đi phòng tắm cái đã.”

Đi toilet ấy mà!!!

Dunn không ngăn cản mà nhìn hắn một cái thật sâu:

“Không thành vấn đề. Klein, hãy tin tôi, trong đêm tối tôi còn mạnh hơn những gì cậu nghĩ.”

Trong đêm tối... Klein im lặng lẫm nhẫm mấy từ này.

Hắn không định thử nghiệm một cách lỗ mãng, mà thành thật đi giải quyết cái bụng đang căng muốn tràn ra, sau đó lấy nước lạnh rửa mặt khiến bản thân hoàn toàn bình tĩnh lại.

Đổi xong áo và mũ, đóng cửa phòng trọ, Klein nhẹ bước đi theo Dunn xuống cầu thang, đi tới cửa nhà trọ.

Trong sự yên tĩnh ấy, Dunn Smith bỗng nói:

“Ở cuối giấc mơ, vì sao cậu muốn chạy trốn? Cậu đang sợ điều gì?”

Những ý tưởng loé lên như điện xẹt trong đầu Klein, hắn vừa suy tư vừa đáp:

“Tôi không nhớ rõ mình đã làm gì ở nhà Welch, cũng không nhớ rõ có phải kẻ đã tạo nên cái chết của cậu ấy với Naya không. Tôi sợ cuối cùng thực sự là tôi làm, nên không dám đánh cược, chỉ bằng bỏ trốn tới nam lục địa bắt đầu một cuộc đời mới.”

“Nếu là tôi, tôi cũng sẽ làm như vậy.” Dunn mở cửa nhà trọ, làm cho gió lạnh nửa đêm thổi tan cái oi bức trong nhà.

Anh ta không sợ Klein bỏ trốn mà cứ thế lên xe ngựa trước. Đó là cỗ xe ngựa mà Klein gặp trong giấc mơ, bốn bánh, một ngựa, người lái xe, mặt hông của phần mái xe ngựa có khắc dấu hiệu của hệ thống cảnh sát "Hai thanh kiếm đan xen vào nhau, vây quanh một chiếc vương miện".

Klein bước lên theo, phát hiện bên trong trải một tấm thảm thật dày, một thứ mùi hương liệu tràn ngập khắp xe ngựa, khiến người ta thấy lòng mình bình yên.

Hắn ngồi xuống, tìm đề tài hòng mò ra thêm nhiều thông tin hơn:

“Anh Smith, nếu, tôi nói là nếu ấy, ‘Chuyên gia’ xác nhận rằng tôi thực sự quên đi phần trí nhớ kia, cũng không có chứng cứ nào chứng minh tôi là thủ phạm mà không phải người bị hại, chuyện này coi như kết thúc?”

“Trên lý luận thì là như vậy. Chúng tôi sẽ tìm cuốn bút ký kia theo cách khác. Chỉ cần nó vẫn còn tồn tại thì sẽ bị phát hiện. Đương nhiên, trước đó, chúng tôi sẽ xác nhận xem trên người cậu liệu có nguyên rửa không, có mùi ác linh còn sót lại không, có vấn đề tâm lý tương ứng không, có bình an và khoẻ mạnh để chào đón tương lai không.” Dunn Smith mỉm cười, chỉ là nụ cười này trông hơi cổ quái.

Klein sâu sắc nắm bắt được điểm ấy, bất chấp việc thở phào mà vội vàng hỏi tiếp:

“Trên lý thuyết?”

“Đúng vậy, chỉ là trên lý thuyết. Lĩnh vực này luôn có đầy những chuyện méo mó, trái với lẽ thường, làm cho người ta không cách nào tin được.” Dunn nhìn đôi mắt Klein, nói: “Sự kéo dài và kết thúc của chúng nó, đôi khi, là thứ không phải chúng ta có thể đoán và khống chế được.”

“Ví dụ như?” Klein lại thấy sợ hãi.

Xe ngựa phi nhanh trên con đường gần như không có bóng người, Dunn lấy một chiếc tàu thuốc ra, ngửi mùi hương trong đó:

“Khi chúng ta cho rằng chuyện đã kết thúc, tất cả mọi thứ đều đã bình thường trở lại, nó sẽ lại lấy cái phương thức khiến người ta kinh hãi mà giáng xuống. Mấy năm trước chúng tôi có giải quyết một vụ án của một tà giáo. Tín đồ của bọn họ dùng phương thức tự sát để hoàn thành việc tế sống nhằm lấy lòng tà thần. Trong đó có một vị tín đồ, sau khi bị lựa chọn thì bản năng cầu sinh đã chiến thắng sự ngu xuẩn, chiến thắng dị tín, chiến thắng thứ thuốc mê huyền, bèn lén chạy tới cục cảnh sát báo án.

Chuyện này được chuyển cho chúng tôi xử lý, một nhiệm vụ rất nhỏ. Bởi vì tà giáo kia không có người phi phạm nào, còn thần linh mà bọn họ thờ cúng lại do bọn họ tự nghĩ ra, để vơ vét của cải, để hưởng thụ mà mất đi nhân tính.

Chúng tôi chỉ điều hai đội viên, cùng với sự phối hợp của cảnh sát là đã thuận lợi giải quyết được tà giáo này, không ai lọt lưới. Mà người báo án kia, chúng tôi cũng xác nhận là ông ta không có mùi còn sót lại của ác linh, không bị nguyên rửa quần lầy, càng không có chướng ngại tâm lý hay có vấn đề về nhân cách, không có bất kỳ dấu vết kỳ quái nào khác. Sau đó, công việc của ông ta phát triển không tệ, cưới một cô vợ rất tốt, sinh được hai đứa con, một nam một nữ. Dường như tất cả bóng ma quá khứ đã rời xa ông ta, sự khủng bố và máu me ở quá khứ đã hoàn toàn tan đi.”

Nói tới đây, Dunn Smith cười:

“Nhưng ngay tại tháng Ba năm nay, ông ta, một kẻ mà tiền bạc rủng rỉnh, tình cảm vợ chồng hoà thuận, con cái thông minh và đáng yêu, lại chết. Tự bóp chết chính mình trong văn phòng.”

Ánh trăng đỏ rực chiếu vào từ bên ngoài cửa sổ xe ngựa, rọi lên người

Dunn Smith. Giờ phút này, nụ cười tự giấu của anh ta lại khiến Klein cảm thấy sợ hãi, một nỗi sợ hãi khó nói nên lời.

“Tự bóp chết chính mình...” Klein lặng lẽ hít vào mấy hơi khí lạnh, dường như thấy được kết cục thê thảm của mình.

Chẳng lẽ tránh được một kiếp chỉ là tạm thời tránh thoát được sao? Có biện pháp gì có thể giải quyết hoàn toàn không? Làm cho bản thân trở thành người phi phạm để đối kháng?

Khoang xe lại yên tĩnh trở lại. Vô số ý tưởng nhốn nháo trong đầu Klein, rồi lại lắng xuống.

Trong sự yên tĩnh khôn tả này, xe ngựa chạy thật lâu, thật nhanh.

Ngay khi Klein quyết định mặt dày thỉnh giáo Dunn Smith xem có cách nào giải quyết không, xe ngựa dừng lại.

“Ngài Smith, đã đến nơi ở của Welch rồi.” Tiếng người lái xe vang lên bên tai hai người.

“Chúng ta xuống thôi.” Dunn chỉnh sửa áo khoác gió màu đen dài tới tận mắt: “À, tôi giới thiệu qua trước một chút, thân phận nguy trang của ‘chuyên gia’ chính là Người Thông Linh nổi tiếng nhất quận Akhova.

Klein tạm thu lại ý tưởng của mình, tò mò hỏi:

“Vậy thân phận thực tế của cô ta là gì?”

Dunn nửa xoay người, quay đầu lại, đôi mắt xám sâu lắng, nói:

“‘Người Thông Linh’ chân chính.”

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Người Thông Linh

Người Thông Linh chân chính... Klein lăm nhăm những từ này, không tiếp tục hỏi nữa mà theo Dunn Smith xuống xe ngựa.

Welch ở trong một toà nhà có vườn hoa riêng ở Tingen, bên ngoài lớp cửa sắt chạm khắc rồng là một con đường đủ cho bốn chiếc xe ngựa cùng chạy song song. Hai bên đường, cứ năm mươi mét lại có một đèn đường. Những chiếc đèn này khác với đèn đường đời trước mà Klein gặp được, chúng nó là đèn khí gas. Cột đèn cao chừng bằng một người đàn ông trưởng thành, tiện cho việc đốt lửa chiếu sáng.

Kim loại màu đen kề sát lớp thủy tinh, tạo ra phần lưới rào quanh, đúc nên một chiếc đèn đường trông hệt như "tác phẩm nghệ thuật" cổ điển. Lạnh lẽo và ấm áp cùng nhảy múa, bóng tối với ánh sáng cùng tồn tại.

Bước qua con đường được chiếu sáng mờ mờ, Klein và Dunn Smith đi qua cửa sắt được khép một nửa bước vào nơi Welch thuê.

Đối diện với cổng là con đường đủ cho hai chiếc xe ngựa chạy qua, được lát xi măng, nổi thẳng với toà nhà hai tầng. Bên trái nó là vườn hoa, bên phải là thảm cỏ. Mùi hoa nhàn nhạt xen với mùi nhẹ nhàng khoan khoái làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Vừa bước vào một bước, Klein lập tức dựng hết lông tơ lên, vội nhìn xung quanh.

Hắn cảm thấy trong bóng tối ở vườn hoa, trong thảm cỏ, ở tầng đỉnh của toà nhà, phía sau đu dây, trong những góc tối, có một đôi mắt đang nhìn chăm chăm hắn!

Rõ ràng là nơi này trống trải không một bóng người, mà Klein lại thấy mình như đang đứng ở một con phố náo nhiệt.

Sự đối lập quỷ quái, cảm nhận kỳ dị khiến thân thể hắn căng thẳng, khiến hắn cảm thấy lạnh lẽo từ đốt sống đuôi nhanh chóng kéo lên.

“Có vấn đề!” Hắn nhin không được mà mở miệng nhắc nhở Dunn.

Dunn đi ở bên cạnh, mặt không hề thay đổi, chỉ bình thản đáp:

“Không cần để ý.”

Thấy "Kẻ Gác Đêm" nói như vậy, Klein chịu đựng cái cảm giác sờn tóc gáy khi bị theo chân, bị nhìn trộm, bị đánh giá mà không phát hiện đối tượng ở đâu, từng bước đi tới cửa của toà nhà kia. Cứ như này mãi chắc mình sẽ bị thần kinh mất...

Khi Dunn giơ tay gõ cửa, Klein nhanh chóng quay đầu liếc nhìn, bông hoa đung đưa theo gió, không có bóng người nào.

“Mời vào, các vị thân sĩ.” Một tiếng nói có vẻ kỳ ảo truyền ra từ trong nhà.

Dunn vặn nắm cửa rồi mở cửa bước vào, nói với cô gái đang ngồi trên chiếc ghế sofa ở phía đối diện:

“Daly, có kết quả gì không?”

Đèn treo ở phòng khách không được thắp lên, hai chiếc ghế sofa, một dài hai ngắn, vờn quanh một bàn trà làm từ đá cẩm thạch. Một ngọn nến được

đốt cháy trên bàn trà. Nhưng ngọn lửa của nó lại toả ra ánh sáng màu lam tươi đẹp, phủ lên một tầng sắc thái kỳ dị cho căn phòng khách với kết cấu kiểu nửa mở, cùng với phòng ăn và phòng bếp.

Một quý cô ngồi trên chiếc ghế sofa dài. Cô ta khoác một áo choàng có mũ, đôi mắt màu lam và cặp má hồng phây phây. Phần cổ tay bên ngoài lớp áo có quấn một chiếc dây xích bạc treo một viên pha lê trắng.

Lần đầu gặp cô ta mà Klein đã có cảm giác: Giả vờ hết như một Người Thông Linh chân chính... Đây là đang sắm vai bản thân?

"Người Thông Linh" Daly với vẻ đẹp yêu dị dùng đôi mắt màu xanh biếc đảo qua Klein, rồi nhìn Dunn Smith và nói:

“Những linh hồn trước đây đều biến mất, kể cả Welch và Naya. Bây giờ những tên nhóc ở nơi này đều chẳng biết gì cả.”

Linh hồn? Người Thông Linh... Vừa rồi những kẻ quan sát ta mà ta nhìn không thấy chính là linh hồn? Thậm chí lại có nhiều linh hồn như vậy? Klein bỏ mũ xuống đặt trước ngực, khẽ cúi người chào:

“Chào buổi tối, quý cô.”

Dunn Smith thì thờ dài:

“Đúng là hóc búa mà... Daly, đây là Klein Moretti. Cô thử xem liệu có phát hiện được gì từ cậu ta không.”

"Người Thông Linh" Daly dời tầm mắt sang người Klein, cô ta chỉ vào chiếc ghế sofa cho một người, nói:

“Mời ngồi.”

“Cảm ơn.” Klein gật đầu, bước tới rồi thành thật ngồi xuống, cả trái tim

cứ nhắc lên tận cổ họng. Sống hay chết, thuận lợi vượt qua hay là lộ bí mật chính là xem những gì sẽ xảy ra tiếp theo!

Mà điều khiến hấn cảm thấy uể oải nhất chính là bản thân hấn không có thứ gì để dựa vào, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào đặc thù... Đây là một cảm giác rất là không tốt... Klein nghĩ đầy chua xót.

Sau khi Dunn ngồi vào chiếc ghế sofa cho hai người ở đối diện hấn, "Người Thông Linh" Daly lấy một bình thủy tinh to bằng hai ngón cái từ trong túi bên hông.

Cô ta nhìn Klein bằng đôi mắt xanh biếc, cười nói:

“Ta cần một ít phụ trợ, bởi dù sao cậu cũng không phải kẻ địch nên không thể cứ trực tiếp như vậy được. Bị đối xử thô bạo sẽ khiến cậu không quá thoải mái, cảm thấy đau đớn, thậm chí để lại di chứng nghiêm trọng. Tôi sẽ cho cậu mấy mùi thơm, cho cậu đủ sự mềm mại và bôi trơn để cậu có thể thả lỏng bản thân, thật sự đắm chìm trong cảm giác đó.”

Lời này nghe cứ thấy sai sai thế nào... Klein lú lờ, ánh mắt kinh ngạc.

Ở phía đối diện, Dunn cười nói:

“Không phải ngạc nhiên! Khác với cái đám ở giáo hội chúa tể Bảo Táp, ở chỗ bọn tôi các quý cô có thể chòng ghẹo nam giới. Về điểm này thì chắc cậu biết rõ, mẹ cậu là một tín đồ ngoan đạo của nữ thần, mà cậu với anh trai cậu từng tới học ở trường học Chủ Nhật của giáo hội.”

“Tôi hiểu, chỉ là không ngờ sẽ như vậy... như vậy...” Klein giơ tay miêu tả vì không thể tìm được từ nào để miêu tả cho phù hợp, hấn suýt thì thốt ra cái từ mang nghĩa tương đương "phịch thủ".

Dunn gợi khoé miệng, nói:

“Yên tâm, kỳ thật ít khi Daly làm như vậy. Cô ấy chỉ muốn thông qua phương thức này để khiến cậu bình tĩnh và thả lỏng. Chứ thật ra cô ấy thích thi thể hơn đàn ông nhiều.”

“Anh nói cứ như thể tôi là kẻ biến thái vậy.” "Người Thông Linh" Daly mỉm cười chen miệng.

Cô ta mở bình nhỏ kia ra, đột vài giọt lên ngọn lửa màu lam đẹp để tỏa ra từ cây nến:

“Cỏ dạ hương, hoa thâm miên, cúc La Mã pha với nước tinh khiết được chưng cất ra. Tôi gọi nó là "Amanda". Trong tiếng Hermes từ đó có nghĩa là mùi hương dễ chịu.”

Trong lúc cô ta nói, ánh nến lập loè mấy cái. Vài giọt nước cất kia nhanh chóng bốc hơi, tràn ngập khắp căn phòng.

Một mùi thơm thanh u mê người xộc vào trong mũi Klein, khiến tinh thần hẳn không còn căng thẳng, tâm linh hẳn nhanh chóng ôn hoà trở lại, hết như một người đang nhìn xuống bóng tối trong đêm khuya.

“Lọ này gọi là "Mắt Linh Chi", dùng vỏ và lá của cây vân rồng và cây bạch dương phơi bảy ngày, sắc ba lần, rồi ngâm trong rượu Ranze mà thành. Đương nhiên trong quá trình đấy còn phải phối hợp với vài câu niệm chú...”

Chất lỏng màu hổ phách kèm theo lời miêu tả của "Người Thông Linh" Daly nhỏ lên ngọn nến màu lam đẹp đẽ.

Klein ngửi thấy mùi rượu, một thứ mùi xa xăm mơ hồ. Hẳn thấy ánh nến phập phù liên tục, thấy đôi mắt lam và cặp má hồng của Daly loé lên vẻ sáng bóng kỳ dị, thậm chí còn xuất hiện bóng chồng lên nhau.

“Nó là thứ phụ trợ tuyệt hảo cho thông linh, cũng là tinh hoa mê người...”

Theo tiếng kể êm dịu của Daly, Klein chỉ cảm thấy giọng nói của cô ta vang lên từ bốn phương tám hướng.

Klein mê mang nhìn bốn phía, ngạc nhiên phát hiện rằng mọi thứ đều đang lắng đọng, đều nhòa đi như là bị bao phủ bởi một tầng sương mù dày đặc. Ngay sau đó thân thể của hắn cũng đung đưa theo, càng mơ hồ, mơ màng, rồi mất trọng lực.

Đỏ lại càng đỏ, lam càng lam, đen càng thêm đen. Những màu sắc hỗn tạp thành một bức tranh thuộc trường phái ấn tượng, mê ly và ảo mộng. Mà xung quanh thì có những tiếng nỉ non nhỏ bé và vụn vặt gối lên nhau, truyền tới từng đợt, hết như có vô số người vô hình đang xì xào bàn tán.

Cảm giác như cái này khá tương tự với "nghệ thức đối vận" mà lúc trước mình làm, nhưng không hề có mùi vị khiến người ta điên cuồng, khiến người ta muốn bùng nổ... Klein nhìn tất cả, nghi hoặc mà nghĩ.

Đúng lúc này, tầm mắt hắn bị một đôi mắt trong suốt như ngọc lục bảo thu hút. Daly mặc áo choàng đen ngồi trên một chiếc "sô pha" mơ hồ, ánh mắt tập trung vào đỉnh đầu Klein trông khá kỳ dị, cười và dịu dàng nói:

“Xin giới thiệu chính thức, tôi, ‘Người Thông Linh’ Daly.”

Đây... Mình vẫn còn lý trí và tỉnh táo để suy nghĩ... Giống hết như "nghệ thức đối vận" và "tụ hội"... Klein nghĩ vậy, bèn cố ý thể hiện trạng thái ngơ ngác:

“Xin chào...”

“Tư duy của con người vô cùng mệnh mông, ẩn chứa rất nhiều bí ẩn. Nhìn đi, cả vùng biển rộng bao la đó, thứ mà chúng ta hiểu biết chỉ là hòn đảo nhỏ nổi lên trên mặt biển, nhưng thực tế thì ở dưới mặt biển, hòn đảo đó còn có phần dưới to lớn hơn nhiều. Cơ mà trên thực tế ngoài đảo ra thì còn cả vùng

biển rộng, còn cả bầu trời mênh mông vô biên tượng trưng cho Linh giới...

Cậu là linh của thân thể, cậu không chỉ biết hòn đảo nhỏ nổi trên mặt biển, còn biết cả phần còn lại của hòn đảo nằm dưới nước biển, biết cả biển rộng bao la... Phàm là thứ gì đã tồn tại thì sẽ để lại dấu vết. Trí nhớ ở bề mặt nổi trên mặt nước của hòn đảo có thể bị xoá đi, nhưng phần còn lại của hòn đảo ở dưới nước và cả vùng biển rộng chắc chắn sẽ còn ảnh chiếu đối ứng của nó còn sót lại..."

Daly hướng dẫn từng chút một. Gió và bóng dáng xung quanh cũng biến đổi ra các hình dáng tương tự, dường như toàn bộ vùng biển tâm linh của Klein đang được bày ra ở nơi đây để chính hắn đi tìm và khám phá.

Klein bình tĩnh nhìn biển rộng thi thoảng lại "cuồn cuộn", cuối cùng trả lời với ngữ khí mờ ảo:

“Không... Tôi không nhớ gì hết... Tôi quên rồi...” Hắn lại thể hiện ra sự đau đớn vừa đủ.

Daly lại thử hướng dẫn lần nữa, nhưng một Klein tỉnh táo hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

“Được rồi, đến đây là kết thúc, trở về đi.”

Trở về đi...

Trở về đi....

Tiếng nói hư ảo vang vọng, Daly biến mất. Gió và bóng dáng bắt đầu lắng lại, mùi hương thanh u và mùi rượu nhàn nhạt lại trở nên rõ ràng.

Tất cả màu sắc đã bình thường trở lại, cảm giác mơ hồ mê loạn không xuất hiện nữa. Klein run run người, tìm được trọng lượng cơ thể mình.

Hắn mở đôi mắt không biết đã nhắm lại từ lúc nào, phát hiện trước mặt vẫn là ngọn nến toả ra ánh sáng màu lam, vẫn là Dunn Smith đang thoải mái dựa vào ghế sofa, vẫn mà "Người Thông Linh" Daly vẫn mặc áo choàng có mũ đen sì.

“Sao cô lại sử dụng cái lý luận của lũ điên tà ác bên hội Tâm Lý Luyện Kim?” Dunn khẽ nhú mày nhìn Daly.

Daly vừa cất hai bình nhỏ kia đi, vừa bình tĩnh đáp:

“Tôi cảm thấy nó rất chính xác, chí ít là phù hợp với một số chuyện mà tôi nhìn thấy, và được tiếp xúc đến...”

Không chờ Dunn mở miệng nói tiếp, cô ta giang tay, nói:

“Là một kẻ khó giải quyết, không để lại bất cứ dấu vết gì.”

Nghe được câu này, Klein thở phào nhẹ nhõm, tỏ vẻ ngây thơ hỏi:

“Chuyện này kết thúc rồi à? Vừa rồi đã xảy ra cái gì vậy? Tôi cảm thấy như mình vừa ngủ một giấc...”

Thế này chắc được coi là vượt qua kiểm tra rồi nhỉ? May là có lần "diễn tập" từ "nghị thức đối vận"!

“Cứ cho là thế đi.” Dunn cắt lời hắn, nhìn "Người Thông Linh" Daly, nói: “Đã kiểm tra thi thể Welch và Naya chưa?”

“Thi thể có thể nói cho chúng ta biết nhiều hơn là anh nghĩ, tiếc rằng Welch và Naya quả thực là tự sát. Chỉ có thể nói, thứ sức mạnh ảnh hưởng bọn họ làm cho người ta sợ hãi, không để lại bất cứ dấu vết nào.” Daly đứng lên, đưa tay về phía ngọn nến kia: “Tôi cần nghỉ ngơi.”

Ánh sáng màu lam biến mất, tức thì màu đỏ rực mê ly trào vào trong

phòng.

...

“Chúc mừng cậu, đã có thể về nhà. Nhưng cậu phải nhớ kỹ rằng không được kể chuyện này cho người nhà và bạn bè, phải cam đoan.” Dunn dẫn Klein đi về phía cổng.

Klein kinh ngạc, hỏi lại:

“Không cần kiểm tra xem có nguyên rửa hay dấu vết của ác linh à?”

“Daly không nói thì là không có.” Dunn trả lời ngắn gọn.

Klein yên tâm, nghĩ tới những gì mình lo lắng lúc trước bèn vội hỏi:

“Tôi làm sao có thể xác nhận là sau này không còn rắc rối gì nữa?”

“Đừng lo quá.” Dunn nói: “Căn cứ vào thống kê thì trong những tình huống tương tự, 80% đương sự còn sống sẽ không gặp được chuyện đáng sợ kế tiếp. Ừm, con số này là tôi tổng kết dựa trên ấn tượng của mình. Đại khái là chừng đó.”

“Vậy còn 20% xui xẻo...” Klein cũng không dám "liều mạng".

“Vậy cậu có thể nghĩ tới việc gia nhập chúng tôi, làm một nhân viên dân sự. Cứ như vậy thì có điều gì chúng tôi có thể phát hiện đúng lúc.” Dunn vừa bước tới gần xe ngựa vừa thuận miệng nói: “Hoặc là trở thành người phi phạm. Dù sao bọn tôi không phải bảo mẫu của cậu, không thể đêm nào cũng canh gác cho cậu, ngay cả việc cậu với cô nàng nào đó lăn giường cũng phải nhìn.”

“Tôi cũng được à?”

Klein hỏi, thuận theo những lời kia. Đương nhiên hẳn gần như không ôm hy vọng gì, bởi làm sao có thể nhẹ nhàng gia nhập đội ngũ Kẻ Gác Đêm mà đạt được năng lực phi phạm chứ! Đây chính là năng lực phi phạm mà!

Dunn dừng chân lại, nghiêng đầu liếc hẳn một cái:

“... Không phải là không thể được, xem tình hình như nào...”

Gì? Chuyển biến này khiến Klein kinh ngạc, hẳn sẽ sờ bên chiếc xe ngựa một lát, mới nói:

“Thật à?”

Đùa gì vậy? Trở thành người phi phạm dễ như vậy sao?

Dunn khẽ cười một tiếng, đôi mắt màu xám bị bóng của chiếc xe ngựa che phủ:

“Không tin? Kỳ thật trở thành Kẻ Gác Đêm, cậu sẽ mất rất nhiều, ví dụ như tự do. Cho dù không nói đến cái này thì vẫn còn vấn đề khác. Thứ nhất, cậu không phải nhân viên thần chức có công trạng hay tín đồ thành kính, không có cách nào chọn lựa, cũng không có con đường an toàn nhất. Thứ hai thì...”

Dunn nắm lấy tay vịn mà trèo lên xe ngựa, nói tiếp:

“Chúng tôi, Kẻ Trừng Phạt, Trái Tim Máy Móc và các cơ quan thẩm phán tương tự khác, hàng năm đều phải xử lý các chuyện mà một phần tư trong số đó là người phi phạm bị mất khống chế.”

Một phần tư... Người phi phạm mất khống chế... Klein giật mình.

Lúc này Dunn quay người, đôi mắt xám sâu thẳm, khoé miệng giật giật, không mang theo ý cười gì:

“Mà trong một phần tư này, phần lớn là đồng đội của chúng tôi.”

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Lời Mời

“Vì sao?” Nghe Dunn nói như vậy, lòng Klein lập tức dấy lên sóng to gió lớn, theo bản năng bật thốt ra.

Người phi phạm sẽ có tai hoạ ngầm rất nghiêm trọng? Thế cho nên người phi phạm chuyên xử lý các sự kiện tà dị trong cơ quan thẩm phán trong các giáo hội sẽ rất dễ xảy ra vấn đề?

Dunn Smith bước vào toa xe, ngồi ở vị trí phía trước, vẻ mặt và ngữ khí vẫn bình thường:

“Đây không phải chuyện cậu nên biết, cũng không phải chuyện cậu có thể hiểu được, trừ phi trở thành một thành viên trong bọn tôi.”

Klein câm nín, ngồi xuống theo, nửa buồn cười nửa không hiểu mà hỏi:

“Không biết rõ thì sao có thể quyết định gia nhập được?”

Mà không gia nhập thì không cách nào hiểu được, đây là một vòng tuần hoàn cụt...

Dunn Smith lại lấy túi thuốc ra, đưa lên chóp mũi hít vào một hơi:

“Đại khái là cậu hiểu lắm, thành viên của chúng tôi bao gồm cả người làm công việc văn phòng.”

“Nói cách khác, chỉ cần trở thành nhân viên văn chức của các anh là có thể biết đến những bí mật liên quan, biết rõ tai hoạ ngầm và những nguy hiểm có khả năng gặp phải của người phi phạm, sau đó suy xét xem có nên trở thành người phi phạm không?” Klein vừa sửa sang lại suy nghĩ, vừa diễn đạt lại ý của đối phương theo cách của mình.

Dunn cười nói:

“Là như vậy. Trừ một điểm, đó là không phải cậu suy xét trở thành người phi phạm là nhất định có thể trở thành người phi phạm. Về phương diện này các giáo hội lớn đều nghiêm khắc như nhau.”

Không nghiêm khắc mới kỳ quái... Klein oán thầm, dùng động tác tay nhắm nhắm mạnh:

“Vậy nhân viên văn chức thì sao? Cũng rất nghiêm khắc chứ?”

“Nếu như là cậu thì chắc là không có vấn đề gì.” Dunn nhắm hờ đôi mắt, mặt mày giãn ra mà nghĩ tẩu thuốc, nhưng không hề châm lửa.

“Vì sao?” Klein lại nghi hoặc. Cùng lúc đó hắn tự chế giễu mình trong lòng: Chẳng lẽ là do ta đặc biệt, do có quầng sáng của kẻ xuyên việt, tựa như đom đóm trong đêm nên rõ ràng như thế, xuất chúng như thế?

Dunn mở đôi mắt khép hờ, đôi mắt xám ấy vẫn sâu thẳm như lúc trước:

“Thứ nhất, có thể sống sót trong chuyện như thế này mà không cần chúng tôi giúp đỡ, điều này nói rõ cậu có ưu điểm mà người khác không có được, ví dụ như may mắn. Mà người may mắn thì luôn được chào đón.”

Thấy vẻ mặt có vẻ ngệt ra của Klein, anh ta khẽ cười, nói tiếp:

“Được rồi. Cậu cứ coi như đây là nói theo kiểu hài hước đi. Thứ hai, cậu

tốt nghiệp hệ lịch sử của đại học Hoy, đây là điều mà chúng tôi rất cần. Tuy rằng thái độ của Lurmi, một tên tín đồ của chúa tể Bảo Táp với phụ nữ khiến người ta ghét, nhưng hẳn có quan điểm sắc bén về xã hội, nhân văn, kinh tế và chính trị. Hẳn từng nói rằng, nhân tài là nhân tố mấu chốt cho việc giữ vững ưu thế cạnh tranh và phát triển tốt đẹp. Về điều này thì tôi rất tán đồng.”

Thấy Klein khẽ nhú mày, Dunn tiện thể giải thích:

“Có lẽ cậu sẽ tưởng tượng ra được rằng chúng tôi thường xuyên tiếp xúc với các tài liệu lịch sử và đồ vật ở kỷ thứ tư, thậm chí là trước đó. Không ít tà giáo cùng đám dị đoan luôn muốn có được sức mạnh từ những thứ này. Đôi khi bản thân chúng nó cũng gây ra những chuyện kỳ dị và đáng sợ. Ngoài những người phi phạm ở lĩnh vực đặc thù, phần lớn bọn tôi đều không giỏi việc học tập, hoặc có thể nói là đã quá tuổi rồi.”

Nói tới đây, Dunn Smith chỉ vào đầu mình, khoé miệng khẽ nhếch như đang tự chế giễu:

“Những tri thức buồn tẻ, nhàm chán ấy luôn khiến người ta buồn ngủ, cho dù là Kẻ Không Ngủ thì cũng không cách nào kháng cự được. Hồi trước chúng tôi thường hợp tác với các nhà lịch sử học và khảo cổ học, nhưng làm vậy thì có khả năng bị tiết lộ thông tin bí mật ra ngoài, cũng có thể đưa các vị giáo sư hoặc phó giáo sư vào cảnh ngộ không ổn. Cho nên có một nhân sĩ chuyên nghiệp gia nhập làm thành viên của chúng tôi là chuyện tốt khó mà từ chối được.”

Klein khẽ gật đầu chấp nhận cách nói này của Dunn, tư duy bắt đầu phát tán:

“Vậy lúc trước sao các anh không trực tiếp, ừm, đào tạo một ai đó?”

Dunn phối hợp nói tiếp:

“Đó là điều thứ ba, cũng là một điều quan trọng nhất. Cậu đã tiếp xúc với những sự kiện tương tự cho nên sẽ không tồn tại chuyện cậu làm trái với các điều khoản bảo mật. Mà đổi lại đào tạo một người khác, nếu thất bại thì tôi sẽ phải gánh vác trách nhiệm làm lộ bí mật. Tuyệt đại đa số đội viên của chúng tôi và nhân viên văn chức của chúng tôi đều đến từ trong chính giáo hội.”

Im lặng nghe xong, Klein tò mò hỏi:

“Tại sao các anh lại phải giữ bí mật kín kẽ như vậy? Có rất nhiều chuyện mà công bố ra ngoài, cho phép lưu truyền ra ngoài sẽ làm cho nhiều người biết đến, không phải là có thể tránh cho sai lầm tương tự lại xảy ra sao? Sự sợ hãi lớn nhất tới từ thứ không biết, chúng ta có thể biến thứ không biết thành đã biết mà.”

“Không, sự ngu xuẩn của con người đã vượt xa những gì cậu tưởng tượng. Làm vậy sẽ khiến cho nhiều kẻ bắt chước theo, hơn nữa còn gây ra những chuyện càng nghiêm trọng hơn.” Dunn Smith lắc đầu, đáp.

Klein "ừ" một tiếng, đã hiểu ra:

“Bài học duy nhất mà con người học được trong lịch sử chính là con người không thể nào học được bài học gì từ lịch sử, và luôn lặp lại bi kịch tương tự.”

“Câu danh ngôn này của hoàng đế Russel rất là triết lý.” Dunn tỏ vẻ đồng ý.

... Russel đại đế nói? Vị tiền bối xuyên việt quả thực là làm đủ ba trăm sáu mươi độ, không để lại kẽ hở nào cho kẻ đến sau có cơ hội vờ vịt oai phong... Klein bỗng cảm thấy không biết nên tiếp lời như thế nào.

Dunn quay đầu ngăm nhìn ra ngoài xe ngựa, ánh sáng mờ từ đèn đường đan xen vào nhau, dệt nên sự rực rỡ của văn minh.

“... Ở trong các cơ quan thẩm phán của các giáo hội lớn đều có câu nói tương tự, đây có lẽ mới là cách bảo mật nghiêm khắc nhất, là nguyên nhân chủ yếu cấm chỉ người bình thường biết rõ mọi chuyện.”

“Là cái gì?” Klein phấn chấn, cảm thấy sáng khoái như đang dòm ngó bí ẩn.

Dunn quay đầu lại, cơ mặt khẽ giật một cái khó mà thấy rõ:

“Tin tưởng và sợ hãi sẽ kéo phiền toái tới. Càng nhiều niềm tin và sợ hãi sẽ mang đến phiền toái càng lớn hơn nữa, mãi cho tới khi tất cả bị huỷ diệt.”

Nói xong câu đó, anh thở dài:

“Mà ngoài khẩn cầu thần linh phù hộ và giúp đỡ ra, con người không có cách giải quyết chân chính nào cho phiền toái lớn đó.”

“Tin tưởng và sợ hãi sẽ kéo phiền toái tới, càng nhiều niềm tin và sợ hãi sẽ mang đến phiền toái càng lớn hơn nữa...” Klein lẩm nhẩm những lời này, nhưng hẳn không hiểu rõ cho lắm. Sau đó bởi vì sợ hãi do quá hiểu, dường như trong bóng đêm nơi ánh sáng của những chiếc đèn đường không chiếu tới, những đôi mắt chất đầy ác ý và những cái miệng rộng đang không ngừng mở ra.

Vó ngựa thoăn thoắt, bánh xe xoay tròn, đã thấy phố Chữ Thập Sắt ở phía xa xa. Dunn bỗng phá vỡ sự im lặng, chính thức đưa ra lời mời:

“Cậu có muốn gia nhập chúng tôi, trở thành một nhân viên văn chức không?”

Vô số ý nghĩ trào ra trong đầu Klein làm hẳn tạm thời không thể quyết định được, bèn nói:

“Tôi có thể suy nghĩ thêm được không?”

Chuyện này rất quan trọng, không thể quyết định một cách gấp gáp lỗ mãng được.

“Không thành vấn đề. Trước Chủ nhật nhớ cho tôi câu trả lời là được.” Dunn gật đầu: “Đương nhiên là phải nhớ giữ bí mật, không thể nói chuyện liên quan tới Welch cho người khác biết, kể cả anh trai và em gái cậu. Một khi nói ra, không chỉ mang rắc rối đến cho bọn họ mà còn có thể khiến cậu phải lên toà án đặc biệt.”

“Vâng.” Klein trịnh trọng trả lời.

Buồng xe lại yên lặng trở lại.

Nhìn thấy phố Chữ Thập Sắt đang gần lại, sắp về nhà, Klein bỗng nghĩ tới một vấn đề. Hẳn do dự vài giây, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi:

“Anh Smith, tiền lương và chế độ đãi ngộ của nhân viên văn chức bên các anh như nào vậy?”

Đây là một vấn đề rất nghiêm túc...

Dunn sửng sốt, rồi mỉm cười, nói:

“Không phải lo về vấn đề này. Kinh phí của chúng tôi do giáo hội và sở cảnh sát cùng đảm bảo. Những nhân viên văn chức mới gia nhập thì nhận được lương là 2 bảng 20 Saule cho một tuần. Ngoài ra còn có 10 Saule giữ bí mật và trợ cấp mạo hiểm, tổng lại chính là 3 bảng. Không ít hơn lương của giảng viên đại học chính thức là bao. Sau này, khi thời gian công tác của cậu tăng lên, và đạt được công lao tương ứng, tiền lương cũng sẽ được tăng theo.

Đối với nhân viên văn chức, chúng tôi thường ký hợp đồng năm năm. Sau

năm năm nếu cậu không muốn làm tiếp thì có thể nghỉ việc như thường, chỉ là bắt buộc phải ký thêm một điều khoản giữ bí mật cả đời nữa, không được chúng tôi phê chuẩn thì không được phép rời khỏi Tingen. Nếu muốn đi những thành phố khác thì cũng bảo tới chỗ Kẻ Gác Đêm ở địa phương đăng ký trước. Đúng rồi, không có Chủ nhật, chỉ có thay phiên nhau nghỉ ngơi, bắt buộc lúc nào cũng phải có ba nhân viên văn chức làm việc. Nếu cậu muốn đi phía nam, đi nghỉ phép ở vịnh Dipsy thì cần phải phối hợp với đồng nghiệp.”

Dunn nói xong, xe ngựa dừng lại. Nhà trọ nơi gia đình Klein ở xuất hiện ở một bên.

“Tôi biết rồi.” Klein xuống xe ngựa, đứng một bên và hỏi: “Đúng rồi, anh Smith, nếu tôi nghĩ kỹ rồi thì tới đâu để tìm anh?”

Dunn khẽ cười nói:

“Đi tới quán rượu ‘Chó Săn’ ở phố Besik, tìm ông chủ Wright của quán đó, nói là cậu muốn mời tiểu đội lính đánh thuê làm một nhiệm vụ.”

“Hử?” Klein nghe mà không hiểu gì cả.

“Địa chỉ của chúng luôn được bảo mật, trước khi cậu đồng ý thì không thể nói thẳng cho cậu được. Được rồi, Klein Moretti, chúc cậu đêm nay có một giấc mơ đẹp.” Dunn mỉm cười gửi lời chúc.

Klein ngả mũ chào, nhìn xe ngựa từ chậm rồi dần nhanh rời khỏi nơi này.

Hắn lấy đồng hồ bỏ túi ra, ấn mở nắp, thấy bây giờ là bốn giờ sáng. Gió lạnh thổi qua trên đường, nơi nơi đều có ánh đèn đường mờ mờ. Klein hít vào một hơi thật sâu, cảm nhận sự yên tĩnh của đêm khuya vắng vẻ xung quanh.

Con phố nơi ban ngày ồn ào nhộn nháo mà về đêm lại lạnh lẽo và yên tĩnh đến vậy, hoàn toàn không biết với những cái nhìn chăm chú và sự mê huyền

của thông linh ở trong nơi ở của Welch.

Mãi tới lúc này, hần mới phát hiện rằng không biết từ lúc nào chiếc áo dày đã đầy mồ hôi ướt nhẹp sau lưng, lạnh lẽo, dính dính.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Chó Bắt Chuột

Phù, cuối cùng đã qua được cửa ải của Người Thông Linh... Klein thở ra một hơi, chậm rãi quay người, vừa hưởng thụ sự yên tĩnh về đêm và gió mát thoải mái vừa dạo bước đi về khu nhà trọ.

Hắn lấy chìa khoá đút vào ổ, nhẹ nhàng vặn khoá ra, làm cho màu đen xen với màu đỏ khuếch đại ra theo tiếng kẹt.

Đi trên hành lang không người, hít thở không khí lạnh lẽo, Klein bỗng có cảm nhận kỳ diệu rằng cuộc đời nhiều hơn người ta mấy giờ đồng hồ, thế là bước chân của hắn cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Kẹt, hắn giữ nguyên tâm tình đó mở cửa phòng mình ra. Còn chưa cất bước vào, hắn đã thấy một bóng người ngồi lặng lẽ trong bóng tối trước bàn học. Bóng người này có mái tóc đen tằm trong ánh trăng đỏ rực, đôi mắt nâu xám sáng ngời và khuôn mặt thanh tú, không ngờ chính là Melissa Moretti!

“Klein, anh đi đâu vậy?” Melissa giãn mày ra, hỏi đầy nghi ngờ. Không chờ Klein trả lời, con bé lại bổ sung một câu như muốn biết rõ tiền căn hậu quả của câu chuyện, phải nói cho rõ ràng theo đúng logic: “Vừa nãy em đi sang phòng tắm, quay lại thì phát hiện anh không ở nhà. ”

Klein giàu kinh nghiệm trong việc lừa dối cha mẹ, nên hắn động não nhanh chóng mà gượng cười trả lời một cách không hề hoang mang chút nào:

“Nãy anh tỉnh lại thì không ngủ được nữa, nghĩ là cứ lãng phí thời gian

như vậy chi bằng đi rèn luyện thể dục cho khoẻ người, nên mới ra ngoài chạy vài vòng. Em xem, mồ hôi mồ kê nhễ nhại này. ”

Hắn cởi áo khoác, chìa lưng ra rồi chỉ vào đó.

Melissa đứng lên, liếc qua với vẻ không để ý lắm, sau đó con bé châm chước vài giây rồi nói:

“Klein, kỳ thật anh không cần, không phải cảm thấy áp lực lớn làm gì. Anh chắc chắn có thể vượt qua bài phỏng vấn của đại học Tingen. Cho dù không được, ừm, ý em là nếu ấy, anh cũng có thể tìm được công việc càng tốt hơn. ”

Anh còn chưa suy nghĩ tới chuyện phỏng vấn kia... Klein gật đầu, nói:

“Anh biết rồi. ”

Hắn không nói là mình đã nhận được một "offer", bởi vì hắn còn chưa cân nhắc kỹ xem là có nên đi hay không.

Melissa nhìn hắn một cái thật sâu rồi chợt quay người đi vào phòng trong, lấy ra một món đồ hình con rùa do bánh răng, sắt bị gỉ, lò xo với dây cốt chấp vá thành.

Con bé vắn nhanh dây cốt rồi đặt món đồ này lên bàn học.

Ken kết, cộp cộp cộp, con "rùa" kia vừa nhảy vừa đi rất nhịp nhàng, làm cho người ta không tự chủ được mà dời sức chú ý sang nó.

“Lúc này cảm thấy phiền não thì nhìn nó cử động như vậy sẽ thoải mái hơn nhiều. Đạo này em thường xuyên làm vậy, hữu hiệu lắm! Klein, anh thử một lần xem. ” Đôi mắt Melissa ngời sáng, cô bé mời.

Klein không khước từ ý tốt của cô em gái, hắn tới gần "con rùa", chờ nó

ngừng lại rồi mới nói:

“Sự đơn giản và quy luật quả thật có thể mang đến sự thả lỏng. ”

Không chờ Melissa nói, hắn chỉ vào "con rùa", tùy ý hỏi:

“Em tự làm à? Làm khi nào đấy? Sao anh không biết? ”

“Em lấy những thứ mà trường học không cần với nhặt được dọc đường, hai hôm trước mới làm xong. ” Vẻ mặt Melissa vẫn như thường, nhưng khoe miệng đã vênh lên đôi chút.

“Giỏi quá. ” Klein khen thật lòng. Là một tên nhóc có năng lực kém về máy móc, hồi bé hắn muốn lắp cái ô tô bốn bánh mà cũng chẳng ra làm sao.

Melissa khẽ nâng cằm lên, mắt cong cong, mà ngữ khí vẫn bình thản trả lời hắn:

“Tàm tạm, tàm tạm thôi. ”

“Khiêm tốn quá là một phẩm chất xấu nhé. ” Klein khẽ cười, hỏi: “Đây là con rùa à? ”

Không khí trong phòng lập tức như tù đọng, tiếng của Melissa vang lên hết như lụa mỏng đỏ rực:

“Nó là tượng người. ”

Tượng người...

Klein cười xấu hổ, vẫn chống chế:

“Chắc là vấn đề về vật liệu, vẫn còn đơn sơ quá. ”

Ngay sau đó hắn đổi sang đề tài khác:

“Sao nửa đêm em lại sang phòng tắm làm gì, trong kia có bồn cầu mà? Hơn nữa không phải lúc nào em cũng ngủ một giấc tới hừng đông à? ”

Melissa giật mình, vài giây sau mới há mồm định giải thích, đúng lúc này, bụng con bé vang lên những tiếng ùng ục tiêu hoá đầy dữ dội.

“Em... Em đi ngủ tiếp đây! ”

Rầm! Con bé bắt lấy "tượng người" hình rùa rồi chạy về phòng trong, khép cửa phòng lại.

... Bữa tối hôm qua ngon quá, ăn quá nhiều nên dạ dày không thích ứng mà... Klein lắc đầu, bật cười rồi chậm rãi đi tới trước bàn học. Hắn lặng lẽ ngồi lên ghế, theo mặt trăng đỏ rực chui ra khỏi lớp mây đen mà yên lặng suy xét lời mời của Dunn Smith.

Làm nhân viên văn chức của đội ngũ Kẻ Gác Đêm, chỗ xấu rất rõ ràng: Là một thành viên hội xuyên việt, "Kẻ Khờ" đã khởi xướng tụ hội thần bí, bản thân hắn có không ít bí mật, nếu thường xuyên lờn lờ ngay trước mắt đội ngũ chuyên xử lý những chuyện siêu phàm của giáo hội nữ thần Đêm Tối thì hơi bị liều.

Chỉ cần gia nhập đám người Dunn Smith thì mục tiêu của hắn chắc chắn sẽ là trở thành người phi phạm, dùng nó để che giấu những ích lợi lấy được từ trong "tụ hội". Mà làm thành viên chính thức sẽ bị hạn chế tự do, tựa như nhân viên văn chức mà rời Tingen thì đều phải trình báo, không phải là muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm, sẽ bỏ qua rất nhiều cơ hội.

Kẻ Gác Đêm là một tổ chức nghiêm mật, một khi có nhiệm vụ là chỉ có thể chờ đợi an bài, nhận mệnh lệnh, không thể từ chối.

Người phi phạm có nguy hiểm là bị mất khống chế.

...

Sau khi liệt kê những cái hại ra trong đầu, Klein chuyển sang suy nghĩ tính tất yếu và lợi ích:

Nhìn những gì gặp được từ "nghị thức đối vận", bản thân không phải là một trong 80% người may mắn mà Dunn Smith nói, sau này chắc chắn sẽ có những sự kiện kỳ dị bám lấy, rất nguy hiểm, chỉ có trở thành người phi phạm hoặc gia nhập Kẻ Gác Đêm thì mới có năng lực chống lại được.

Muốn trở thành người phi phạm thì chỉ dựa vào "tự hội" là không được. Phương pháp điều chế ma dược không phải là vấn đề lớn, nhưng những vật liệu tương ứng thì tìm ở đâu, lấy như thế nào, điều chế ra làm sao, với những kiến thức thường thức về người phi phạm tu hành hàng ngày như nào, bản thân hẳn có chướng ngại vật rất nghiêm trọng, không thể cái gì cũng hỏi "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược". Nếu cái gì cũng tìm bọn họ để đổi thì không chỉ tổn hại hình tượng của "Kẻ Khờ", làm cho đối phương hoài nghi, mà lại chẳng có nhiều thời gian để trao đổi những vấn đề nhỏ nhặt đó. Đồng thời bản thân cũng không lấy được thứ gì mà bọn họ cảm thấy hứng thú.

Mặt khác, càng qua lại nhiều thì sẽ để lại dấu vết về thân phận ở hiện thực, đến lúc đó "tranh chấp tuyến trên" chuyển thành "xung đột tuyến dưới", thế thì sẽ rắc rối to.

Mà gia nhập "Kẻ Gác Đêm" tất nhiên là cách để tiếp xúc đến những tri thức thường thức về thế giới thần bí, tích lũy đủ các mối quan hệ tương ứng, coi đây là điểm tựa thì mới có thể làm đòn bẩy nâng "tự hội" lên, lấy được ích lợi lớn nhất từ "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược", từ đó ngược lại tăng trạng thái hiện thực để có được nhiều tài nguyên hơn, thế là hình thành một

vòng tuần hoàn lành tính.

Đương nhiên cũng có thể đi tìm và gia nhập tổ chức bị các giáo hội lớn áp chế và vây giết là "hội Tâm Lý Luyện Kim" mà Dunn nói đến. Nhưng nếu làm một thành viên của bọn họ thì cũng mất tự do, thậm chí lúc nào cũng lo lắng hãi hùng. Mà một vấn đề quan trọng hơn đó là mình chẳng biết nên đi đâu tìm bọn họ, cho dù có moi được tin tức tương ứng từ "Người Treo Ngược", cứ tùy tiện tiếp xúc thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Trở thành nhân viên văn chức còn có cơ hội giảm xóc và rời đi.

"Đại ẩn tại triều, trung ẩn tại thị, và tiểu ẩn tại lâm", có lẽ thân phận của Kẻ Gác Đêm sẽ là màu sắc tự vệ tốt nhất.

Đời tương lai khi trở thành cấp cao trong toà trọng tài, ai có thể ngờ rằng mình là một kẻ dị đoan, là nhân vật boss của một tổ chức bí ẩn?

...

Ánh nắng ban mai chiếu sáng, màu đỏ rực đã biến mất. Nhìn mặt trời vàng óng ánh, Klein hạ quyết tâm. Hôm nay phải đi tìm Dunn Smith, trở thành nhân viên văn chức của Kẻ Gác Đêm!

“Anh không ngủ à? ” Lúc này Melissa lại rời giường, đẩy cửa đi ra thì kinh ngạc phát hiện ông anh trai đang đuổi người trông chả có hình tượng tí nào.

“Anh nghĩ mấy chuyện. ” Klein mỉm cười, toàn thân thoải mái.

Melissa trầm ngâm một lát:

“Nếu gặp phải chuyện khó quyết, em sẽ liệt kê các mặt tốt và xấu thành hai cột. Sau khi liệt kê xong, thì đối chiếu so sánh, sẽ gặp được ‘gợi ý’ nên

làm thế nào. ”

“Thói quen tốt, anh cũng làm như vậy. ” Klein mỉm cười đáp lại.

Melissa giãn mặt mày, không nói gì thêm mà cầm một tờ giấy lớn ố vàng với đồ rửa mặt đi tới phòng tắm chung.

Chờ khi ăn sáng xong, cô em gái đi học rồi, Klein không vội vã ra ngoài mà đi ngủ bù với tâm tình thoải mái. Bởi vì theo hăn hiểu, gần như tất cả các quán rượu đều không mở cửa vào buổi sáng.

Hai giờ chiều, hăn dùng bàn chải và khăn tay vuốt phẳng các nếp nhăn ở mũi dạ, lau sạch vết bẩn, sau đó đóng bộ rồi đi ra ngoài hệt như đi phỏng vấn.

Phố Besik hơi xa, vì sợ bỏ lỡ "giờ làm việc" của Kẻ Gác Đêm nên hăn không đi bộ qua đó mà tới đầu đường phố phố Chữ Thập Sắt chờ xe ngựa công cộng.

Ở vương quốc Ruen, xe ngựa công cộng được chia ra làm hai loại, theo tuyến cố định và không cố định. Loại không cố định thì do hai con ngựa kéo xe, tính cả phần đỉnh của buồng xe thì đủ cho hai mươi người ngồi. Loại xe này chỉ có tuyến đường đại khái chứ không đặt trạm cụ thể, hoạt động rất linh hoạt, bảo chừng là chừng, trừ phi khách nhiều.

Loại xe theo tuyến cố định thì do các công ty vận hành, đầu tiên là đặt các thiết bị tương tự đường ray ở các con phố lớn cho ngựa đi bên trong, bánh xe chuyển động bên trên thiết bị đó, thoải mái mà không tốn nhiều mã lực, cho nên kéo được toa xe hai tầng, đủ cho gần năm mươi vị khách cùng ngồi. Vấn đề duy nhất là tuyến đường này cố định, trạm dừng cố định nên có nhiều chỗ không đi tới, khá là cứng nhắc.

Chừng mười phút đồng hồ sau, tiếng bánh xe lộc cộc trên đường ray từ xa tới gần. Một chiếc xe ngựa hai tầng dừng trước trạm chờ ở phố Chữ Thập

Sắt.

“Đi phố Besik. ” Klein nói với người lái xe.

“Anh phải tới phố Champagne rồi chuyển. Chẳng qua đến đó rồi thì chỉ cần mười phút là tới được phố Besik. ” Lái xe giải thích tuyến đường.

“Vậy đi phố Champagne. ” Klein gật đầu đồng ý.

“Quá 4 km, 4 penny. ” Một thanh niên có khuôn mặt trắng trẻo ngồi cạnh lái xe chìa tay ra. Cậu ta là nhân viên phụ trách việc thu tiền.

“Đây. ” Klein móc 4 penny ra từ trong túi quần rồi đưa cho đối phương.

Hắn đi lên xe ngựa, phát hiện hành khách không nhiều, cho dù là tầng dưới thì cũng còn mấy ghế trống.

Trên người chỉ còn 3 đồng penny, lúc về đành phải đi bộ vậy... Klein dè dặt xuống, ngồi vững vàng.

Các quý ông quý bà ngồi ở tầng xe này hầu hết đều mặc bộ vest và ngồi ngay ngắn, cũng có người mặc quần áo lao động và nhàn nhã đọc báo, nhưng hầu như là không ai nói chuyện, khá yên tĩnh.

Klein nhắm mắt nghỉ ngơi, mặc kệ hành khách đi qua đi lại bên người.

Xe ngựa đi qua trạm này rồi tới trạm khác, hẳn rồi cuộc nghe được mấy từ "phố Champagne".

Hắn xuống xe ngựa, hỏi thăm bên đường, nhanh chóng đi tới phố Besik, nhìn thấy quán rượu có vẽ dấu hiệu chó săn màu nâu nhạt.

Klein giơ tay phải ra đẩy thật mạnh. Cánh cửa nặng nề từ từ mở ra, tiếng ồn ào và nhiệt độ cao cũng ủa ra theo.

Tuy mới chỉ buổi chiều nhưng đã có không ít khách tới quán rượu. Bọn họ có người là công nhân lâm thời, ngồi đây tìm cơ hội và chờ được thuê, có kẻ thì chả có việc gì, dùng cồn để ma túy bản thân.

Quán rượu này khá tối, ở chính giữa có đặt hai lồng sắt lớn. Một phần ba lồng sắt ấy được đặt dưới mặt đất, không có khe hở nào. Mọi người cầm những chén rượu được làm ra từ gỗ đứng vây xung quanh, lúc thì ồn ào bàn tán, lúc thì cười mắng.

Klein tò mò nhìn thoáng qua, phát hiện họ nhốt hai con chó ở bên trong. Một con có bộ lông đen trắng, khá giống Husky ở Trái Đất, con khác thì toàn thân lông đen, bóng loáng, to lớn và hung hãn.

“Có muốn cược không? Khoảng thời gian này Douglas đã thắng liền tám trận rồi! ” Một người đàn ông thấp bé đội chiếc mũ mềm màu nâu tới gần, chỉ vào con chó đen và bảo.

Cá cược? Klein đầu tiên là sửng sốt, sau đó chột hiệu:

“Chọi chó à? ”

Lúc còn ở đại học Hoy, cái đám con cháu nhà quý tộc và lắm tiền lúc nào cũng khinh miệt và tò mò hỏi mình rằng có phải đám công nhân thô bỉ với đám lưu manh không nghề nghiệp rất thích đấu quyền anh và đánh bạc trong quán rượu hay không? Trong đánh bạc, ngoài quyền anh, bài bạc ra thì có phải còn bao gồm cả những trò máu me như chọi gà chọi chó không?

Người đàn ông thấp bé kia chế nhạo:

“Này anh, chúng ta là người văn minh, ai lại làm cái chuyện mất mặt đó bao giờ. ”

Nói tới đây, anh ta lẩm bầm:

“Hơn nữa năm ngoái còn ra luật cấm chuyện này mà...”

“Vậy các người đang cược cái gì? ” Klein tức thì thấy tò mò.

“Xem con nào là "thợ săn" tốt! ” Người đàn ông thấp bé vừa nói xong, một trận ồn ào vang lên từ giữa sân. Anh ta quay đầu nhìn, hưng phấn khoát tay: “Trận này bắt đầu rồi, không thể đặt cược được nữa. Anh phải chờ trận sau thôi. ”

Klein nghe vậy thì nhón mũi chân, ngẩng đầu lên mà nhìn. Hắn thấy hai người đàn ông to con mỗi người kéo một bao tải đi tới cạnh lồng sắt, mở "cửa lồng" ra rồi đổ những thứ trong bao vào trong lồng.

Đó là những con vật màu xám và đáng ghê tởm!

Klein nhìn thật kỹ thì phát hiện đó là chuột, hơn mấy trăm con chuột!

Bởi vì phần dưới lồng sắt nằm ở dưới đất, lại không có kẽ hở nên lũ chuột chạy tán loạn khắp nơi, nhưng không thể trốn thoát được.

Lúc này, khi cửa lồng được đóng lại, hai con chó cũng được thả ra.

“Gâu! ”

Con chó đen xông tới, há mồm cắn chết một con chuột.

Con chó màu trắng đen kia đầu tiên là mặt ngơ ngác, sau đó hưng phấn chơi đùa cùng lũ chuột.

Những người xung quanh hoặc giơ chén rượu chăm chú xem, hoặc la hét:

“Cắn chết nó! Giết chết nó đi! ”

“Douglas! Douglas! ”

... Cờ mờ nó chó bắt chuột... Klein hiểu ra, khoé miệng giật giật.

Cá cược ở nơi này lại là cá xem con chó nào bắt được nhiều chuột hơn... Có lẽ là còn cá xem cụ thể bao nhiêu con... Thảo nào cứ thấy có người tới mua chuột sống ở chỗ phố Chữ Thập Sắt bên kia... Đúng là đặc sắc mà...

Klein lắc đầu, buồn cười lui ra, vòng qua đám khách nhậu đang chen chúc mà đi tới trước quầy bar.

“Mới à? ” Người phục vụ quầy rượu vừa lau cốc vừa ngẩng đầu nhìn hẳn: “Bia hắc mạch một ly 1 penny, bia Anmatt 2 penny, bia Nam Will 4 penny, hoặc là muốn một cốc bia Ranze ủ từ mạch nha tinh khiết?”

“Tôi tìm ông Wright. ” Klein nói thẳng.

Người phục vụ huýt sáo, hô lên với bên cạnh:

“Lão già, có người tìm lão này. ”

“Hử, ai thế... ” Một tiếng nói hàm hồ vang lên, một lão già say khướt đứng lên từ phía sau quầy bar. Lão dụi mắt, nhìn Klein và hỏi: “Ê nhóc, mày tìm tao à? ”

“Ông Wright, tôi muốn thuê tiểu đội lính đánh thuê làm nhiệm vụ. ” Klein đáp lại theo những gì Dunn dặn.

“Tiểu đội lính đánh thuê? Anh đang sống trong mấy cái truyện mạo hiểm đó hả? Đã không có mấy thứ này từ lâu rồi! ” Người phục vụ xen mồm cười nói.

Wright im lặng vài giây rồi hỏi:

“Ai bảo cậu tới đây tìm? ”

“Dunn, Dunn Smith. ” Klein trả lời thành thực.

Wright lập tức cười ha ha:

“Tôi biết rồi. Kỳ thực... tiểu đội lính đánh thuê vẫn còn tồn tại, chỉ là đổi sang hình thức khác, lấy cái tên cho phù hợp với xã hội bây giờ hơn. Cậu tới tầng hai số nhà 36 phố Zoutelande là sẽ tìm được. ”

“Cảm ơn ông. ” Klein chân thành cảm ơn rồi quay người cố lách người ra khỏi quán bar.

Hắn vừa tới cửa, đám khách nhậu đang túm tụm lại một chỗ bỗng im lặng, chỉ còn những tiếng thì thào nho nhỏ:

“Douglas thế mà lại thua... ”

“Thua rồi... ”

Klein buồn cười lắc đầu, nhanh chóng rời đi. Hắn hỏi đường tới gần phố Zoutelande.

“30, 32, 35... Chỗ này. ”

Hắn đếm biến số nhà rồi đi lên cầu thang.

Hắn vòng qua chỗ quẹo đi thẳng lên trên, nhìn thấy bảng hiệu dựng thẳng, thấy cái tên hiện tại của tiểu đội lính đánh thuê:

“Công ty Bảo an Gai Đen. ”

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Bộ Phận Hành Động Đặc Biệt

“Công ty Bảo an Gai Đen.” Nhìn bảng hiệu này, Klein sửng sốt một lúc lâu, vừa cảm thấy ngoài dự liệu nhưng lại hợp tình hợp lý.

Thật đúng là... Không biết nên chế nhạo như thế nào... Hắn lắc đầu bật cười, bước lên mười bậc nữa, giơ tay phải gõ nhẹ lên cánh cửa khép hờ.

Cốc! Cốc! Cốc!

Tiếng đập cửa thông thả mà có tiết tấu vang lên, bên trong lại chẳng có gì đáp lại, chỉ mang máng nghe được những tiếng "cộp cộp cộp" truyền ra.

Cốc! Cốc! Cốc!

Klein lại gõ cửa, kết quả vẫn như trước.

Hắn quyết định không gõ nữa mà đẩy cửa làm cửa mở rộng ra hơn, rồi nhìn với vào theo, thấy một bộ ghế sofa cổ điển, ghế dựa có đệm mềm và bộ bàn trà gỗ không biết có phải là dành cho tiếp khách không. Hắn nhìn thấy ở một cái bàn ở phía đối diện, và một cô gái có mái tóc xù đang ngồi sau bàn, đầu cúi xuống, đang gật gà gật gù.

Tuy rằng cái bảng hiệu "Công ty Bảo an" này chỉ là vỏ bọc nguy trang, nhưng thế này có vẻ quá ư là "không chuyên nghiệp" rồi nhỉ? Như thế này là đã bao lâu không có khách tới? Được rồi, các người cũng chả cần có khách làm gì... Klein vừa oán thầm vừa tới gần, rồi gõ hai cái lên mặt bàn ở trước

mặt cô gái.

Cộc! Cộc!

Cô gái tóc xù lập tức ngồi thẳng người, vờ lấy tờ báo đang mở ra trước mặt mà che mặt lại.

"Báo Người trung thực thành phố Tingen"... Tên hay đấy... Klein nhắm tiêu đề của tờ báo đang quay về phía mình.

"Đoàn tàu hơi nước 'Bay Lượn' nổi thẳng tới thành phố Conston được khai thông ngày hôm nay... Thật là, lúc này thì mới nổi tới vịnh Dipsy chứ! Mình chán ngồi thuyền lắm rồi, quá khó chịu, rất ư là khó chịu... Ô, anh là ai?"

Cô gái tóc xù giả vờ đọc một lèo, phát biểu ý kiến, làm nhảm này nọ, sau đó cô ta hạ tờ báo xuống để lộ vầng trán mịn màng và đôi mắt màu nâu nhạt, đầu tiên là nhìn hót, sau đó là kinh ngạc nhìn Klein.

"Xin chào, tôi là Klein Moretti, đến đây theo lời mời của anh Dunn Smith." Klein gỡ mũ dạ xuống để ngang trước ngực, hơi cúi đầu.

Cô gái tóc xù kia trông tầm hai mươi tuổi, mặc một chiếc váy dài màu xanh nhạt mang phong cách Ruen nhẹ nhàng, có đính ren ở phần cổ tay, ve áo và trước ngực, khiến cô nàng trông càng xinh đẹp.

"Đội trưởng... Ok, anh ở đây chờ một chút, tôi đi hỏi anh ấy đã." Cô gái cuống quýt đứng dậy, đi vào phòng bên trong từ cánh cửa bên cạnh.

Chả thấy rót nước mời khách gì cả... Ý thức phục vụ đáng lo quá... Klein mỉm cười đứng chờ tại chỗ, không sang bên ghế sofa với ghế dựa kia ngồi.

Hai ba phút sau, cô gái tóc xù đẩy cửa đi ra, cười ngọt ngào nói:

“Anh Moretti, phiền anh đi theo tôi. Hôm nay đội trưởng canh gác ‘Cửa Chianese’, không thể rời khỏi nơi đó.”

“Vâng.” Klein ôn hoà bước theo, lòng thì lăm lăm: Cửa Chianese là cái gì?

Đi vòng qua vách ngăn, thứ đập vào mắt hẳn đầu tiên là một hành lang không dài, hai bên có mỗi bên ba phòng trông giống phòng làm việc. Những phòng làm việc ấy có đóng kín hoặc mở toang cửa, có thể thấy người bên trong đang dùng thứ máy đánh chữ nặng nề mà gõ lọc cọc không ngừng nghỉ.

Klein liếc mắt nhìn qua, thế mà phát hiện một người quen: Anh chàng sĩ quan cảnh sát trẻ tuổi, tóc đen mắt xanh, có cái khí chất lãng mạn của nhà thơ mà hôm đó tới điều tra nhà mình. Anh ta không mặc vest, áo sơ mi cũng chẳng thềm bỏ vào trong quần, trông rất là phóng túng không chịu theo khuôn phép.

Có lẽ anh ta thật sự là một nhà thơ cũng nên... Klein gật đầu chào hỏi, đối phương đáp lại bằng một nụ cười mỉm.

Cô gái tóc xù vịn tay nắm cửa ở phòng làm việc ở cuối cùng bên tay trái, đẩy cửa ra rồi chỉ vào bên trong, cười nói:

“Còn phải xuống mấy bậc thang nữa.”

Phòng làm việc này không có đồ vật gì cả, chỉ có một cầu thang làm bằng đá xám trắng kéo dài xuống dưới. Hai bên bức tường của cầu thang có đốt đèn khí gas có tạo hình thanh lịch, ánh sáng ổn định xua tan bóng tối, mang tới sự ôn hoà.

Cô gái tóc xù đi ở đằng trước, nhìn chăm chăm dưới chân, đi rất cẩn thận:

“Tuy là thường xuyên tới nơi này nhưng tôi vẫn cứ thấy sợ, cứ lo là mình

sẽ té ngã rồi lăn quay xuống dưới. Anh không biết chứ Leonard từng làm cái chuyện ngu xuẩn như vậy rồi. Ngày đầu tiên khi anh ta trở thành ‘Kẻ Không Ngủ’, cái ngày đầu tiên mà chưa hoàn toàn nắm giữ được sức mạnh của bản thân ấy, anh ta đã định dùng tốc độ chạy nước rút mà lao xuống, sau đó thì lăn xuống như cái bánh xe. Ha ha, nghĩ tới chuyện đó là thấy buồn cười rồi. Ủm, chính là cái người vừa chào hỏi với anh đó. Đây là chuyện của hai, ba năm trước rồi. Nói ra thì tôi gia nhập Kẻ Gác Đêm đã được năm năm, khi đó tôi mới có mười bảy tuổi...”

Cô gái vừa nhìn đường vừa nói với vẻ khá quen thuộc. Bỗng nhiên cô ta vỗ trán, nói:

“Quên tự giới thiệu, tôi là Roxanne. Cha tôi là đội viên chính thức của Kẻ Gác Đêm. Năm năm trước ông ấy hy sinh trong một lần ngoài ý muốn. Sau này chúng ta sẽ là đồng nghiệp rồi, à, hẳn là dùng cái từ ‘đồng nghiệp’ này thôi... Không thể coi là đồng đội được, dù sao chúng ta không phải người phi phạm.”

“Hy vọng là có thể có được vinh hạnh này, nhưng cuối cùng phải xem anh Smith nói như nào đã.” Klein quan sát bốn phía xung quanh, chỉ cảm thấy như hai người bắt đầu đi vào lòng đất “bức tường đá toả ra ẩm ướt lạnh lẽo, xua tan cái nóng bức của mùa hè.

“Yên tâm, cho anh đến thẳng nơi này chứng tỏ đội trưởng đồng ý rồi. Tôi vẫn luôn khá sợ đội trưởng, tuy là anh ấy rất hoà ái, rất săn sóc, kiểu như cha tôi vậy, nhưng không biết tại sao vẫn cứ thấy sợ.” Roxanne nói, giọng cô nàng hết như ngậm đường vậy.

Trong lúc nói chuyện, hai người đi đến cầu thang xoay tròn, tới một nơi đất bằng được lát đá.

Đây là một lối đi nhỏ rất dài, tường hai bên cũng được gắn những đèn khí

gas bao lại bởi lớp lồng kim loại. Ánh sáng vấy xuống khiến cái bóng của Klein và Roxanne kéo dài ra.

Klein sâu sắc nhận ra rằng cứ đi được một đoạn là có một "Thánh huy bóng tối" gắn trên tường, đó là biểu tượng dành cho nữ thần Đêm Tối - "Lấy đèn sạm làm nền, lấy đốm sáng điểm xuyên quanh vừa vắn một nửa mặt trăng đỏ rực."

Những thánh huy ấy dường như không có bất cứ điểm gì đặc biệt, nhưng khi đi giữa chúng nó thì Klein cảm thấy tâm tình mình bình yên lại. Roxanne cũng ngậm miệng, không hề rảnh rỗi tán gẫu như này nữa.

Không lâu sau, một ngã tư xuất hiện ở phía trước. Cô gái tóc xù giới thiệu ngắn gọn:

“Đi bên trái là thông tới giáo đường St. Selina, bên phải là kho vũ khí, nguyên liệu và tài liệu lịch sử. Đi thẳng là tới cửa Chianese.”

Giáo đường St. Selina? Chẳng lẽ phố Zoutelande nằm ngay sau phố Trăng Đỏ? Klein nghe mà ngẩn ra.

Giáo đường St. Selina ở phố Trăng Đỏ là trụ sở chính của giáo hội nữ thần Đêm Tối ở thành phố Tingen này, là vùng đất thần thánh mà các tín đồ ngoan đạo ở thành phố này đều hướng tới. Nó cùng giáo đường Thánh Số của giáo hội thần Hơi Nước và Máy Móc ở khu ngoại ô, và cả giáo đường Sông Và Biển của giáo hội chúa tể Bão Táp ở khu phía bắc Tingen cùng chèo chống cả thành phố Tingen cùng các giáo giới ở các thôn trấn.

Tự cảm thấy với thân phận hiện tại thì không thích hợp cho hỏi nhiều, Klein chỉ im lặng nghe, không hề lên tiếng.

Qua ngã tư đi thẳng về phía trước, không đến một phút sau, một chiếc cửa sắt đen có khắc bảy hình thánh huy xuất hiện trước mắt hai người. Nó dựng

thẳng nơi đó, trực quan mà làm cho người ta có cảm giác nặng nề, lạnh lẽo và bị nhìn xuống, tựa như một người khổng lồ đang canh gác trong bóng tối.

“Cửa Chianese.” Roxanne nói một câu, rồi chỉ vào căn phòng bên cạnh, nói: “Đội trưởng ở trong đó, anh tự vào đi nhé.”

“Vâng, làm phiền cô rồi.” Klein trả lời lễ phép.

Căn phòng mà Roxanne chỉ nằm ở ngay cạnh phía trước "cửa Chianese" một chút. Cửa mở rộng, có ánh đèn hắt ra ngoài. Klein hít vào một hơi thật sâu, vững vàng nắm tay lại.

Cốc! Cốc! Cốc!

“Vào đi.” Tiếng nói trầm và ấm áp của Dunn Smith truyền ra.

Klein khẽ đẩy cánh cửa khép hờ, thấy bên trong có một cái bàn và bốn cái ghế, Dunn Smith với đường chân tóc cao vẫn mặc chiếc áo gió màu đen hôm qua, đang nhàn nhã đọc báo. Cạnh cúc áo trước ngực có một chiếc đồng hồ dây xích đồng hồ màu vàng.

“Ngồi đi, đã suy nghĩ kỹ chưa? Xác định muốn gia nhập chúng tôi?” Dunn đặt tờ báo trong tay xuống, mỉm cười hỏi.

Klein bỏ mũ xuống, cúi người thi lễ, rồi ngồi xuống bên cạnh bàn, thông thả gật đầu nói:

“Đúng vậy, tôi đã xác định rồi.”

“Vậy cậu hãy xem phần kế ước này đi. Ha ha, bây giờ người ta thích gọi nó là hợp đồng.” Dunn kéo ngăn kéo bàn ra, lấy hai phần hợp đồng giống nhau ra.

Điều khoản trong hợp đồng không nhiều, đại khái đều là những gì mà

Dunn Smith đã nói lúc trước. Trọng điểm nằm ở điều khoản giữ bí mật, kẻ nào vi phạm thì sẽ không thông qua toà án của vương quốc mà sẽ bị đưa thẳng tới toà án trọng tài của giáo hội nữ thần Đêm Tối để thẩm phán, giống như binh lính hay sĩ quan phải ra hầu toà án quân sự vậy.

Hợp đồng năm năm... Lương 2 bảng 10 Saule một tuần, 10 Saule trợ cấp giữ bí mật và nguy hiểm... Klein đọc từng dòng một, sau đó nghiêm trang trả lời:

“Tôi không có vấn đề.”

“Vậy ký đi.” Dunn chỉ vào chiếc bút máy màu đỏ sậm và mực nước trên bàn.

Klein dùng giấy lộn thử bút máy, sau đó thắm hít vào một hơi thật sâu, ký tên vào vị trí tương ứng ở hai bản hợp đồng: Klein Moretti.

Bởi vì còn chưa có con dấu nên hẳn chỉ có thể điểm chỉ.

Dunn lấy hợp đồng lạ, lấy một con dấu ra từ trong ngăn kéo rồi đóng vào cuối hợp đồng và lên chỗ mấy điều quan trọng.

Làm xong, anh ta đứng lên, một tay đưa trả một bản hợp đồng, tay kia thì đưa về phía Klein:

“Chào mừng. Từ giờ trở đi cậu chính là một thành viên của chúng tôi. Chú ý, phải giữ bí mật cả về hợp đồng nữa.”

Klein vừa đứng lên theo vừa nhận lấy hợp đồng, vừa bắt tay đối phương, cười nói:

“Tôi nên gọi anh là đội trưởng à?”

“Đúng vậy.” Đôi mắt xám của Dunn trở nên sâu thẳm vô cùng trong ánh

sáng mờ mờ.

Sau khi bắt tay, hai người lại ngồi xuống. Klein nhìn con dấu trên hợp đồng, phát hiện dòng chữ trên con dấu là "Tiểu đội Kẻ Gác Đêm thành phố Tingen quận Akhova vương quốc Ruen".

“Tôi thật không ngờ các anh lại dùng công ty Bảo an Gai Đen để che giấu.” Hãn thuận miệng cười nói.

“Thật ra chúng tôi còn biển hiệu khác nữa.”

Dunn lấy một trang giấy ra khỏi ngăn kéo. Trên tờ giấy đó có đóng hai con dấu của toà thị chính và sở cảnh sát, nội dung thì là một hàng chữ như thế này: Tiểu tổ thứ bảy bộ phận Hành động Đặc Biệt thuộc sở cảnh sát quận Akhova vương quốc Ruen.

“Bốn tổ đầu tiên là cảnh sát thường phụ trách bảo an, ví dụ như tổ Bảo vệ Người quan trọng, tổ Bảo vệ Khu vực quan trọng... Mà bắt đầu từ tổ 5 trở đi thì đối phó với các sự kiện siêu nhiên ở các thành phố trong quận. Tiểu tổ thứ bảy chúng ta phụ trách những sự kiện liên quan đến tín đồ của nữ thần ở thành phố Tingen. Nếu có kẻ với tín ngưỡng khác biệt thì sẽ phân chia theo khu vực. Khu vực chủ yếu của chúng ta là khu phía bắc, khu phía tây và khu Kim Ngô Đồng.”

Dunn giới thiệu sơ lược:

“Tiểu tổ thứ sáu chịu sự quản lý của đội ‘Kẻ Trừng Phạt’ của giáo hội chúa tể Bão Táp thì phụ trách bến cảng, khu phía đông và khu phía nam. Còn khu đại học và khu ngoại ô thì do tiểu tổ thứ năm, cũng chính là tiểu đội của ‘Trái Tim Máy Móc’ ở Tingen.”

“Vâng.” Klein không tìm thấy gì mà mình muốn hỏi, bèn cười nói: “Nếu thật sự có người tới vì công ty Bảo an Gai Đen để uỷ thác nhiệm vụ thì phải

làm sao?”

“Nhận chứ, sao lại không nhận? Chỉ cần không ảnh hưởng công việc thường ngày là được.” Dunn trả lời với ngữ khí thông thả mà hài hước: “Kiếm được tiền coi như có thêm trợ cấp, các đội viên đều rất thích. Dù sao mấy cái việc lật vật tìm mèo tìm chó giờ đã có đám thám tử tư ôm đồm hết rồi.”

“Tiểu đội Kẻ Gác Đêm chúng ta có tất cả bao nhiêu người vậy?” Klein chuyển sang hỏi vấn đề này.

“Sự kiện siêu nhiên không nhiều, người phi phạm lại càng không nhiều, thành viên chính thức của đội Kẻ Gác Đêm ở cả thành phố Tingen này chỉ có sáu người, kể cả tôi. Ha ha, về nhân viên văn chức, tính cả cậu thì cũng có sáu người.” Dunn trả lời không nhanh không chậm.

Klein gật đầu, cuối cùng mới hỏi tới chuyện mà hắn quan tâm nhất:

“Đội trưởng, chuyện người phi phạm mất khống chế mà anh kể là như nào? Tại sao lại không khống chế được?”

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Khởi Nguồn Và Nguyên Nhân

Nghe câu hỏi đó của Klein, Dunn nhìn hành lang đi thông với "cửa Chianese" qua cửa sổ, lấy tẩu thuốc của mình ra, nhét sợi thuốc lá và lá bạc hà vào rồi đặt tới chóp mũi, ngửi một cái thật sâu, giọng nói mơ hồ và đầy cảm khái:

“Chỉ khi ở nhà tôi mới có thể không kiêng kỵ gì mà hưởng thụ cái mùi hỗn hợp của thuốc lá và bạc hà đầy tuyệt vời này... Klein, cậu chắc là biết thần thoại sáng thế chứ?”

“Đương nhiên rồi. Lúc học vỡ lòng ở trường Chủ Nhật của giáo hội, tôi dựa theo ‘Dạ chi khái kỳ lục’ để học từ. Trong đó hai chương ‘Sách Trí Tuệ’ và ‘Sách Thánh Giả’ đều nhắc tới thần thoại sáng thế.” Klein vừa hồi tưởng từ những mảnh vỡ ký ức của nguyên chủ, vừa chậm rãi nói: “Tạo Hoá tinh lại từ trong hỗn độn, phá vỡ tối tăm mà tạo ra một luồng sáng đầu tiên. Bản thân thì hoàn toàn hoà vào vũ trụ, hoá thân làm vạn vật. Thân hình Thần trở thành mặt đất, trở thành ngôi sao. Một con mắt của Thần biến thành mặt trời, con mắt kia biến thành mặt trăng đỏ. Một phần máu của Thần chảy ra thành biển rộng và sông lớn, dưỡng dục sinh mệnh...”

Nói tới đây, Klein dừng lại, một nửa là do trí nhớ về phần sau đã mơ hồ, một nửa là do thần thoại sáng thế này có vẻ giống với Bàn Cổ khai thiên của dân tộc ăn tham... Chứng tỏ người dân ở những thế giới khác nhau luôn có trí tưởng tượng giống nhau về truyền thuyết thần thoại!

Thấy Klein gặp phải "vấn đề khó", Dunn cười, bổ sung giúp hân:

“Phổi của Thần hoá thành tinh linh; trái tim Thần biến thành người khổng lồ; gan của Thần hoá thành người cây; đầu của Thần hoá thành rồng khổng lồ; thận của Thần biến thành rắn có cánh; tóc của Thần hoá thành chim bất tử; lỗ tai Thần hoá thành ma sói; miệng và răng nanh của Thần hoá thành dị chủng; chất lỏng còn lại trong cơ thể Thần biến thành quái vật biển, tinh hoa trong đó là Naga; dạ dày, đại tràng, ruột non và những bộ phận xấu xa trong thân thể Thần biến thành ác ma, ác linh và những thứ tà ác chưa biết. Tinh thần của Thần hoá thành Mặt Trời Vĩnh Hằng, chúa tể Bảo Táp, thần Tri Thức và Trí Tuệ...”

“Từ trong trí tuệ của Thần đã đản sinh ra con người, đó là kỷ thứ nhất, kỷ nguyên Hỗn Độn.” Klein nói tiếp câu cuối, lòng vừa buồn cười vừa thấy vớ vẩn.

Là một nhà dân tộc học online, lần đầu tiên hân nghe thấy thần thoại sáng thế mà "sắp xếp" kỹ càng tỉ mỉ như vậy, kỹ càng đến mức sắp xếp mỗi một chủng tộc nào được biến hoá ra từ bộ phận nào của Chúa Sáng Thế, đến những thứ nhỏ bé nhất mà bày ra.

Hết như sắp xếp ngời ăn quả...

Hơn nữa không chỉ kinh văn điển tịch của nữ thần Đêm Tối nói như vậy, các giáo hội chúa tể Bảo Táp, thần thần Hơi Nước và Máy Móc cũng có những dòng miêu tả tương tự, không cái nào dám đề cao bản thân và hạ thấp thần linh còn lại...

Điều này chứng tỏ thần thoại sáng thế chính là sự thật, hoặc để lộ thấp thoáng những đấu tranh và thoả hiệp rồi cuối cùng đã nhất trí với nhau giữa các giáo hội lớn ở thời tiền sử, phía trước kỷ thứ năm...

Nghĩ tới những điều này, Klein lại có nghi vấn khác, hần nhú mày, hỏi:

“Tôi cảm thấy có vài vấn đề. Vì sao Mặt Trời Vĩnh Hằng, chúa tể Bão Táp, thần Tri Thức và Trí Tuệ được trực tiếp sinh ra từ trong tinh thần của Chúa Sáng Thế, mà nữ thần thì không?”

Trong phần ghi chép về thời tiền sử của "Dạ Chi Khải Kỳ Lục", mãi đến cuối kỷ thứ hai nữ thần Đêm Tối mới thức tỉnh, cùng các vị thần linh chúa tể Bão Táp, Mặt Trời Vĩnh Hằng phù hộ và trợ giúp con người vượt qua đại tai biến, cũng chính là tên gọi của kỷ thứ ba, "kỷ nguyên Tai Biến".

Mẫu thần Đất Đai và thần Chiến Tranh cũng lên xuất hiện ở cùng thời kỳ. Thần Hơi Nước và Máy Móc, mà tên cũ là thần Công Tượng thì phải tới kỷ thứ tư mới được sinh ra.

Bởi vậy, địa vị các vị thần cao thấp như nào, dường như không cần nói cũng biết. Ai cổ xưa hơn ai chính thống hơn là vô cùng rõ ràng! Điều này cũng tạo thành những bối rối nhất định trong tín đồ nữ thần Đêm Tối.

Dunn Smith dùng tay kia giơ tẩu lên, không đáp mà hỏi ngược lại:

“Cậu thuật lại tôn danh đầy đủ của nữ thần đi.”

Klein lập tức có cái cảm giác vừa tự mình thọc cho mình một nhát, bèn vội vã vắt óc, nỗ lực hồi tưởng:

“Thần là nữ thần Đêm Tối cao quý hơn cả sao trời, xa xưa hơn cả vĩnh hằng, cũng là chúa tể đỏ rực, mẹ của bí ẩn, nữ hoàng của tai ách và sợ hãi, lãnh chúa của giấc ngủ ngon và yên tĩnh.”

May, may là mẹ Klein là tín đồ ngoan đạo của nữ thần Đêm Tối. Khi bà còn tại thế, mỗi bữa tối nào cũng phải đọc một lần, cho dù trí nhớ của nguyên chủ vỡ thành mảnh nhỏ thì cũng không mất đi toàn bộ.

“Chúa tể đỏ rực tượng trưng cho cái gì?” Dunn hỏi dẫn dắt.

“Mặt trăng đỏ.” Klein vừa nói vừa mang máng hiểu ra.

“Vậy mặt trăng đỏ được biến thành từ bộ phận nào của Chúa Sáng Thế?” Dunn mỉm cười hỏi tiếp.

“Một con mắt!” Klein nhìn đối phương, cả hai cùng cười.

Về địa vị thì không hề kém chúa tể Bão Táp được hình thành khi tinh thần của Chúa Sáng Thế chia làm ba!

Về phần giáo hội của nữ thần Đất Mẹ và thần Chiến Tranh hẳn cũng có cách nói tương tự. Chỉ có thần Hơi Nước và Máy Móc là "sinh ra" thật sự quá muộn, không tìm thấy lý do. Hơn một nghìn năm trước giáo hội bọn họ luôn ở vào thế yếu, mãi tới khi máy hơi nước được phát minh, chiếm trước nên mới chính thức cùng tồn tại với những vị thần khác.

Dunn vuốt ve đầu thuốc:

“Con người được sinh ra từ trong trí tuệ của Chúa Sáng Thế, cho nên có được bộ não thông minh mà phi phạm, lại thiếu các năng lực thần kỳ khác. Nhưng từ thần thoại sáng thế thì chúng ta có thể kết luận một cách dễ hiểu và chính xác rằng mọi vật đều được sinh ra từ cùng một cội nguồn.”

“Sinh ra từ cùng một cội nguồn...” Klein lặp lại mấy từ cuối.

“Căn cứ vào kết luận này, dưới sự phù hộ của thần linh, trong lúc đối kháng người khổng lồ, ác ma, dị chủng... con người dần tìm kiếm ra biện pháp có được năng lực siêu phạm, đó chính là dùng ác linh, dùng rồng khổng lồ, dùng quái vật, dùng cây cối hoa cỏ thần kỳ, hoặc những bộ phận kết tinh tương ứng rồi phối hợp với các vật liệu khác điều chế thành ma dược, sau đó hấp thu để nắm giữ những năng lực khác biệt. Đó là tri thức thường thức

chung của tất cả các hệ học phái thần bí.”

Dunn không kể rõ, chỉ giới thiệu sơ qua:

“Trong quá trình này, tổ tiên của chúng ta đã dựa vào một bài học thảm thiết mà phát hiện ra rằng nếu trực tiếp dùng ma được có phẩm cấp cao, vượt xa người thường thì sẽ rất dễ nhận lấy kết cục bi kịch, hậu quả chỉ có ba khả năng.”

“Ba khả năng gì?” Klein tò mò hỏi.

“Thứ nhất là chết tinh thần, thân thể sụp đổ, mỗi một miếng thịt và máu đều biến thành quái vật đáng sợ. Thứ hai là bị thứ sức mạnh trong ma được biến đổi nhân cách, trở nên lạnh lùng, miễn cảm, dễ cáu giận, tàn nhẫn, coi thường tất cả. Còn về thứ ba...”

Dunn đặt tẩu thuốc xuống, cầm chiếc cốc sứ bên cạnh đưa lên nhấp một ngụm:

“Cà phê Fermer của thung lũng sông Paz rất đắng nhưng cũng rất thơm, dư vị rất tuyệt, muốn uống một cốc không?”

“Tôi thích cà phê cao nguyên Finebot hơn. Đương nhiên tôi mới chỉ được uống vài lần ở nhà Welch.” Klein lễ phép từ chối: “Thứ ba là gì?”

“Tinh thần thất thường, phát cuồng ngay tại chỗ, còn ác ma hơn cả ác ma, đây chính là mất khống chế.” Dunn nhấn mấy chữ "mất khống chế" mạnh hơn hẳn.

Không đợi Klein mở miệng, anh ta đặt cốc cà phê xuống, tiếp tục nói:

“Trải qua những thí nghiệm dài đằng đẳng và mò mẫm, lại thêm ‘Phiến đá Khinh nhơn’ xuất hiện, con người rốt cuộc đã hoàn thiện được hệ thống ma

được, hình thành những cấp bậc tăng lên từng cấp một, ổn định sợi xích danh sách tăng trưởng. Con số của danh sách càng thấp, phẩm cấp của ma được càng cao. Cho tới hôm nay, bảy giáo hội đều tự có ít nhất một danh sách hoàn chỉnh. Mặt khác còn cả những ‘đường tắt’ không được đầy đủ mà đã sưu tập từ mấy trăm, mấy nghìn năm nay.”

“Phiến đá Khinh nhòn?”

Klein sâu sắc bắt giữ được cụm từ này. Ở trong "tụ hội", "Người Treo Ngược" cũng nhắc đến nó!

Dựa theo những gì "Người Treo Ngược" nói thì Phiến đá Khinh nhòn là nhân tố mấu chốt của việc hình thành và hoàn chỉnh hệ thống ma được! Có vẻ không giống những gì Dunn nói mấy.

“Đây là thứ mà một vài tà thần làm ra, cụ thể xuất hiện ở niên đại nào, ghi lại cái gì, có đặc thù gì thì tôi cũng không rõ lắm. Nếu cậu phát hiện được manh mối nào thì bắt buộc phải báo cáo lại cho tôi. Nó có cấp bậc hưởng ứng tối cao.” Dunn giải thích hàm hồ: “Vừa rồi có nhắc tới một loại không không chế được, giờ tôi sẽ kể về bốn loại còn lại.”

“Ừm.” Klein quảng vấn đề "Phiến đá Khinh nhòn" ra sau đầu, chăm chú lắng nghe.

“Loài người tuy chỉ có đầu óc thông minh, không có năng lực phi phạm nào khác, nhưng đây không phải tuyệt đối. Luôn có một số người may mắn, hoặc có thể nói là bất hạnh, từ lúc sinh ra đã có được linh cảm tương đối cao, ừm, chính là năng lực cảm ứng với linh ấy. Bọn họ có thể nghe được những âm thanh mà người khác không nghe được, thấy được những thứ mà người khác không thấy được, có được một phần đặc điểm phi phạm.”

Lúc nói, Dunn nhìn khoảng không xung quanh, khiến Klein cảm thấy sờn

tóc gáy:

“Nói một cách khác chính là bọn họ tương đương với nửa người phi phạm ở danh sách 9, có được đặc tính cố định. À, danh sách 9 là phẩm cấp thấp nhất trong ‘sợi xích’... Tóm lại, bọn họ chỉ có thể lựa chọn danh sách đường tắt tương ứng và cố định. Nếu bọn họ uống ma dược khác, nhẹ thì tinh thần dị thường, nặng thì mất khống chế, còn nghiêm trọng hơn nữa là chết.”

“Đã hiểu.” Klein chậm rãi gật đầu.

“Loại mất khống chế thứ ba tương tự với loại thứ hai, một khi cậu đã chọn sợi xích danh sách nào thì chỉ có thể đi dọc theo ‘đường tắt’ đó, và không thể nào đổi ý được. Nếu uống ma dược của một danh sách phù hợp, của ‘đường tắt’ khác, mặc dù có xác suất cao là đạt được năng lực hỗn hợp, kỳ dị, méo mó, nhưng gần như có thể khẳng định là sẽ nằm trong trạng thái nửa điên, hoặc mất cảm nóng nảy, hoặc tàn nhẫn khát máu, hoặc trầm cảm u buồn.

Mà cơ hội như vậy chỉ có một lần, sau này mặc kệ là uống ma dược ‘đường tắt’ ban đầu hay là ma dược của danh sách hiện tại thì đều chỉ nhận được kết quả là mất khống chế, đó là tinh thần chết đi, thân thể suy sụp thành quái vật, hoặc là biến thành ác linh.”

Nói xong, Dunn lại nhắc cốc cà phê lên nhấp một ngụm.

Klein nghe mà sợ hãi, im lặng vài giây rồi hỏi tiếp:

“Còn loại không khống chế được thứ tư thì sao?”

“Loại thứ tư, ha ha, đây mới là vấn đề thường gặp nhất. Chúng ta uống ma dược, nhận được năng lực vốn thuộc về chủng loại siêu phạm, thuộc loại biến biến không theo tự nhiên, nên không nhiều thì ít phải chịu ảnh hưởng tinh thần còn sót lại. Có lẽ bệnh trạng không biểu hiện ra ngoài nên người ngoài không thể phát hiện, nhưng chắc chắn là tiềm ẩn trong nội tâm. Trước khi

hoàn toàn nắm giữ được năng lực phi phạm mà ma được mang đến, bài trừ những dấu vết nhỏ bé kia, mà tùy tiện ăn ma được đối ứng ở danh sách cao hơn thì sẽ tích lũy điên cuồng, tích lũy mất khống chế...” Dunn đột nhiên im bặt.

Tạm dừng một lát, anh ta mới cảm thán:

“Kẻ Gác Đêm chúng ta có quy định, cho dù đội viên có lập được nhiều công lao lớn thế nào thì cũng bắt buộc phải ăn phần ma được được ba năm và trải qua kiểm tra tương ứng rồi thì mới có thể được thăng cấp. Nhưng tuy vậy, hàng năm vẫn có không ít người vì vậy mà mất khống chế.”

Thật là đáng sợ... Klein hít vào một hơi, hỏi tiếp:

“Vậy còn loại cuối cùng?”

Dunn nhếch khoé miệng, nhưng không thấy ý cười đâu cả:

“Loại thứ năm cũng là nguyên nhân mất khống chế thường thấy. Đối với người phi phạm mà nói, linh cảm có thể tăng lên không nhiều thì ít, con số của danh sách càng nhỏ thì tăng càng cao, vì vậy có thể nghe thấy những âm thanh mà người khác không thể nghe thấy, nhìn thấy những thứ kẻ khác không thể nhìn thấy, gặp được chuyện mà người khác không gặp được. Bọn họ lúc nào cũng đều bị cám dỗ thần bí và đầu độc hư huyền, một khi bị thứ gì khác kích thích, hoặc xuất hiện dục vọng tham lam thì sẽ từng bước một đi tới bờ vực mất khống chế.”

Nói xong, Dunn chuyển qua nhìn thẳng, con người màu xám ánh ra bóng dáng Klein. Ngữ khí anh ta trở nên tiêu điều:

“Người sáng lập ra hệ thống Kẻ Gác Đêm hiện đại, Tổng giám mục Chianese từng nói rằng: ‘Chúng ta là người bảo vệ, đồng thời cũng là những kẻ đáng thương lúc nào cũng phải chống cự với hiểm nguy và điên cuồng.’”

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Vật Phong Ẩn

"Chúng ta là người bảo vệ, đồng thời cũng là những kẻ đáng thương lúc nào cũng phải chống cự với hiểm nguy và điên cuồng."

Hàng lang ngoài cửa sổ phong bế, tường đá lạnh như băng, trong phòng sáng ánh đèn màu ố vàng. Dư âm những gì mà Dunn Smith kể hãy còn vẩn vút trong hoàn cảnh như vậy, gõ từng cái xuống trái tim Klein, làm cho hắn trong lúc ngắn ngủi không thể nói nên lời.

Thấy Klein im ắng, Dunn lắc đầu, cười nói:

"Có phải rất thất vọng không? Người phi phạm không hề giống với những gì cậu tưởng, chúng tôi luôn đồng hành với nguy hiểm."

"Có được thì phải có mất." Klein bình phục lại từ trong cơn chấn động vừa rồi, chậm chước mà trả lời.

Hắn quả thật không ngờ tới một mặt khác không giống thường thấy của người phi phạm vốn vinh quang và siêu thường. Bọn họ còn có tai hoạ ngầm như vậy. Chẳng qua có lẽ là chỉ nghe kể, còn chưa tận mắt nhìn thấy, hoặc có lẽ do bản thân mình đã bị cuốn vào vòng lốc xoáy này, nói không chừng khi nào đó sẽ có sự kiện kỳ dị đập thẳng vào người, nên những cái cảm xúc như sợ hãi, bất an, lo lắng và e sợ trong hắn đã hạ thấp xuống cái mức độ có thể khống chế được. Đương nhiên không tránh được việc nảy sinh ý định lùi bước trong đầu, cứ quẩn quít, không chịu rời đi.

“Không sai, rất chín chắn, rất lý trí...” Dunn uống nốt chỗ cà phê còn lại, rồi bổ sung thêm một câu:

“Còn nữa, người phi phạm cũng không mạnh như cậu nghĩ, những người phi phạm ở danh sách thấp, ha, vì sao phải dùng 1 để đại diện cho phẩm cấp cao nhất, mà 9 cho thấp nhất? Như vậy quá không đúng với trực giác và logic mà. Bình thường khi chúng ta nói về danh sách thấp là chỉ phẩm cấp thấp, con số cao, là điểm bắt đầu của sợi xích.

Được rồi, tôi vừa mới nói đến chỗ nào ấy nhỉ? À đúng rồi, người phi phạm không hề mạnh như cậu nghĩ, ‘sức mạnh’ của người phi phạm ở danh sách thấp còn kém cả súng ống chứ đừng nói tới đại bác. Chỉ là ở phương diện khác thì bọn họ kỳ diệu hơn súng pháo, càng khó đề phòng hơn. Nếu sau này cậu có cơ hội trở thành người phi phạm, nhất định phải suy nghĩ những lời tôi nói hôm nay thật rõ, đừng có lựa chọn lỗ mãng.”

Klein cười tự giễu:

“Tôi còn không biết khi nào mới có cơ hội đấy?”

Nếu có cơ hội, hẳn cảm thấy mình sẽ không bỏ qua. Uống nhầm ma dược hoặc ma dược vượt cấp đều có thể né tránh rất dễ, tai họa ngầm chủ yếu nằm ở bản thân ma dược kèm theo ảnh hưởng rất nhỏ và những "nguy hiểm" chưa biết mà nghe được và nhìn thấy sau khi linh cảm được tăng lên.

Về ảnh hưởng của ma dược thì có thể tham khảo kinh nghiệm của những người đi trước, chỉ cần không nôn nóng hấp tấp thăng cấp mà nắm giữ tốt sức mạnh, xác suất mất khống chế hẳn là tương đối thấp. Hơn nữa bản thân hẳn tìm hiểu về tinh túy của thần bí học chủ yếu là vì giải quyết nguy hiểm tiềm ẩn trước mắt, vì tìm được biện pháp xuyên về thế giới cũ nên mới đi bước này, chứ chưa hề nhắm tới "vị trí" ở danh sách cao. Nếu quả thật dễ bị mất khống chế thì cùng lắm là không thăng cấp, ở lại danh sách ban đầu, dựa vào

tri thức có được mà lên kế hoạch cho việc "về nhà".

Còn tai hoạ ngầm phía sau thì càng khỏi cần nói, Klein hãy còn nhớ như in ký ức về tiếng thì thầm nỉ non khi hắn sử dụng "nghĩ thức đối vận" đã làm cho mình gần như phát điên, đầu muốn vỡ tung kia. Đây là thứ mà ko phải không thành người phi phạm là có thể tránh khỏi, nên nếu đã vậy thì chi bằng nắm giữ chút sức mạnh để chống chọi với nó.

Nghĩ tới những điều này, Klein chỉ cảm thấy lợi và hại rõ ràng như thế, nên những ý nghĩ lù lút trong đầu đã biến mất đi quá nửa.

Dunn lại cầm tẩu thuốc lên, đôi mắt xám hiện lên ý cười, nói:

“Đối với chuyện này, tôi không thể trả lời một cách chính xác được. Nếu muốn trở thành người phi phạm, một là kiếm được đủ công lao. Có lẽ ngày mai, hoặc ngày kia cậu có thể đọc hiểu được tài liệu lịch sử cổ đại quan trọng, hoặc cung cấp cho chúng tôi ý kiến rất hữu dụng cho vụ án thì sao? Hai là, xem bề trên liệu có ý tưởng mới hay không, điều này không ai nói rõ được. Được rồi, tôi nghĩ cậu đã hiểu biết về người phi phạm, tương lai sẽ không quyết định một cách manh động nữa. Hiện giờ tôi sẽ giới thiệu công việc văn chức của tiểu đội Kẻ Gác Đêm chúng ta.”

Anh ta đứng lên, đi tới cửa, chỉ về phía ngược với "cửa Chianese", nói:

“Chúng tôi có một kế toán, một nhân viên phụ trách mua đồ thiết yếu, một người nhận vật tư mà giáo hội và sở cảnh sát cấp cho kiêm lái xe. Bọn họ đều là người chuyên nghiệp, không cần thay phiên, mỗi tuần nghỉ một ngày Chủ nhật. Ba nhân viên văn chức còn lại là Roxanne, Bratt và Neil. Công việc của bọn họ là: Tiếp đãi nhân viên tới chơi, dọn dẹp các phòng, viết hồ sơ vụ án và danh sách đồ vật cần trình báo, với trong coi kho vũ khí, vật liệu và tài liệu lịch sử, tiến hành nghiêm ngặt việc đăng ký ra vào và nhận trả. Mỗi người bọn họ được tự nghỉ một ngày trong tuần, ngoại trừ Chủ nhật. Mặt khác còn

luân phiên trực đêm và nghỉ ngơi, đều tự thoả thuận với nhau.”

“Tôi làm việc giống đám người Roxanne?” Klein thu hồi những suy nghĩ về người phi phạm, xác nhận "chức trách cương vị" của bản thân.

“Không, cậu thì không cần, bởi cậu là nhân sĩ chuyên nghiệp mà.” Dunn cười cười, nói: “Trước mắt cậu có hai chuyện cần làm. Thứ nhất là mỗi ngày vào buổi sáng hoặc buổi chiều đi ra ngoài dạo phố, trọng điểm là các con đường từ nhà cậu đến chỗ Welch ở.”

“Hử?” Klein ngơ ngác. Đây là cái "công việc" gì vậy? Chuyên nghiệp là thế này ư?

Dunn đút hai tay vào túi của áo gió, nói:

“Sau khi xác nhận cậu thực sự mất trí nhớ, vụ án Welch và Naya coi như kết thúc. Đồng thời, cuốn nhật ký gia tộc Antigenous kia cũng hoàn toàn mất tích. Chúng tôi nghi ngờ là lúc ấy cậu có mang nó đi, giấu nó trên đường về nhà, cho nên bọn tôi mới không tìm được đầu mối gì ở nhà của cậu. Đó cũng chính là lý do vì sao cậu không ‘tự sát’ ở hiện trường vụ án, mà về nhà. Tuy rằng cậu bị thần bí ảnh hưởng nên hoàn toàn quên đi đoạn ký ức này, nhưng linh hồn và đầu óc con người là thứ rất kỳ diệu, có lẽ còn để lại dấu vết nào đó. Daly không thể thu hoạch gì khi dùng năng lực của ‘Người Thông Linh’, không có nghĩa là chúng nó chưa hề tồn tại, có lẽ tới nơi quen thuộc hoặc ở nơi quan trọng, cậu sẽ xuất hiện cảm giác dường như từng nhìn thấy, dường như đã từng làm gì rồi. Đây là kế hoạch mà chúng tôi muốn.”

“Đã hiểu.” Klein thế mới hiểu rõ.

Suy đoán của các Kẻ Gác Đêm về tung tích của cuốn nhật ký kia quả thực hợp tình hợp lý. Lúc ấy trong số những người ở hiện trường, chỉ có mình bản thân hắn là còn sống, cũng chỉ có hắn mới có thời gian và "động cơ" mang

cuốn nhật ký đi rồi giấu ở trên đường về!

“Nếu có thể tìm được cuốn nhật ký đó, cậu hẳn là có thể nhận được công lao đủ để trở thành người phi phạm.” Dunn Smith khích lệ một câu, gián tiếp để lộ tầm quan trọng của cuốn nhật ký.

“Hy vọng.” Klein gật đầu.

Dunn lại chuyển đề tài về công việc:

“Thứ hai, mỗi tuần cậu được trống một ngày, tạm thời có thể tự mình chọn ngày. Lúc không ở bên ngoài thì phải tới kho vũ khí đọc những tài liệu lịch sử và điển tịch mà chúng tôi bảo tồn, đó là công việc của người có chuyên ngành lịch sử. Chờ khi nào xem xong thì thay phiên với đám Neil.”

“Vâng, không thành vấn đề.” Klein lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Không phải chuyện gì quá khó...

Lúc này, Dunn quay người chỉ vào cánh cửa có khắc bảy chiếc thánh huy ở phía ngược chiều, nói:

“Đây là ‘cửa Chianese’, bắt nguồn từ người sáng lập ra hệ thống Kẻ Gác Đêm hiện đại, tên của Tổng giám mục Chianese, dưới mỗi một giáo đường trung tâm ở từng thành phố lớn đều có một cái. Nó do các thành viên chính thức của Kẻ Gác Đêm thay phiên trông coi. Bên trong có ít nhất hai vị ‘Người Canh Giữ’ trong giáo hội, cùng với vô số phạm nhân. Cậu đừng có tùy ý tới gần nó, nếu không sẽ bị dính vận rủi.”

“Nghe có vẻ lợi hại đó.” Klein phát biểu cảm nghĩ.

“Bên trong nó chia ra làm mấy khu vực để lưu trữ phương pháp điều chế ma dược của danh sách nhất định và các loại vật liệu thần kỳ, giam giữ dị đoan, dị chủng, tín đồ tà giáo hoặc thành viên tổ chức bí ẩn tạm thời, ha ha,

cuối cùng bọn họ sẽ bị đưa tới Thánh đường.” Dunn thuận miệng giới thiệu.

Thánh đường? Trụ sở chính của giáo hội nữ thần Đêm Tối ở quận Lâm Đông phía bắc vương quốc, "giáo đường Ninh Tĩnh"? Klein dường như đang suy nghĩ mà khẽ gật đầu.

“Mặt khác, bên trong còn có bản sao của một số tài liệu lịch sử và điển tịch cao cấp, chờ khi quyền hạn của cậu được tăng lên thì có khi sẽ có cơ hội được đọc.” Dunn trầm ngâm một chút rồi lại nói: “Ở tầng đáy của phía sau ‘cửa Chianese’ còn có một vài vật phong ấn.”

“Vật phong ấn?” Klein lặp lại mấy từ này, nghe qua như là một danh từ riêng.

“Trong quá trình sưu tập và thu hoạch vật phẩm phi phạm, có một số thứ quá quan trọng, quá thần kỳ, nếu để kẻ tà ác có được thì sẽ tạo ra thiệt hại rất lớn, cho nên bắt buộc phải giữ bí mật nghiêm ngặt, trông coi nghiêm ngặt, sợ rằng bản thân chúng ta cũng phải ở những tình huống đặc biệt mới được sử dụng. Hơn nữa...” Nói tới đây, Dunn Smith dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: “Hơn nữa nơi này có một bộ phận có đặc điểm phi thường, bản thân có đặc tính ‘sống’ nào đó, sẽ dụ dỗ người canh giữ, sẽ ảnh hưởng xung quanh, sẽ tự mình bỏ chạy, sẽ tạo nên hậu quả mang tính tai nạn, nên bắt buộc phải kiểm soát nghiêm ngặt.”

“Thật thần kỳ.” Klein cảm khái.

“Tổng bộ Kẻ Gác Đêm chia những vật phong ấn này làm bốn cấp. Cấp ‘0’ nghĩa là vô cùng nguy hiểm, độ chú trọng cao nhất, cấp bậc giữ bí mật cao nhất, không được dò la nghe ngóng, không được nói ra bên ngoài, không được miêu tả, không được xem xét, chỉ có thể phong ấn trong lòng đất ở ‘Thánh đường’.”

Dunn giới thiệu tỉ mỉ:

“Cấp ‘1’ là cấp độ nguy hiểm cao, có thể sử dụng trong thời gian có hạn, cấp bậc giữ bí mật là giám mục của một giáo khu và chấp sự của Kẻ Gác Đêm trở lên. Giáo đường trung tâm của tổng bộ các giáo khu Backland có thể lưu trữ một đến hai món, còn lại bắt buộc phải giao cho ‘Thánh đường’.

Cấp ‘2’ là cấp nguy hiểm, sử dụng cẩn thận và hạn chế, cấp bậc giữ bí mật là giám mục và đội trưởng tiểu đội Kẻ Gác Đêm trở lên. Giáo đường trung tâm của các thành phố lớn có thể lưu trữ từ ba đến năm món, những cái khác thì phải giao cho ‘Thánh đường’ hoặc tổng bộ giáo khu. Cấp ‘3’ là cấp có nguy hiểm nhất định, phải sử dụng cẩn thận, bắt buộc những hành động từ ba người trở lên mới có thể xin, cấp bậc giữ bí mật là từ những thành viên chính thức của Kẻ Gác Đêm trở lên. Về sau cậu đọc được những tài liệu lịch sử tương ứng, thông qua các con số nên hiểu được nó đại diện cho cái gì. Ví dụ như 2 - 125, chính là vật phong ấn số 125 cấp nguy hiểm.”

Dunn nói xong, bỗng quay người đi trở về phòng, kéo ngăn kéo ở dưới cùng, lật một trang giấy ra:

“Đúng rồi, cậu đọc qua cái này đi. Ba năm trước, có một vị Tổng giám mục mới nhậm chức đã bị mất khống chế, không biết làm sao đã xông qua tầng lớp bảo vệ, mang theo vật phong ấn thần bí cấp ‘0’ mất tích. Cậu nhìn ngoại hình của ông ta đi, nếu phát hiện ra thì không cần kinh động, không quấy rầy mà trở về báo cáo, nếu không thì nghìn phần trăm là sẽ hy sinh vì nhiệm vụ.”

“Cái gì?”

Klein nhận lấy tờ giấy kia, phát hiện không có tiêu đề, chỉ có một tấm ảnh đen trắng và mấy dòng chữ là: "Ince Zangwill, nam, bốn mươi tuổi, cựu Tổng giám mục, thăng cấp ‘Người Giữa Cửa’ thất bại, bị ma quỷ dụ dỗ, sa đoạ

thành ác, mang theo vật phong ấn ‘0 – 08’ lẫn trốn, đặc điểm cụ thể là...”

Trên tấm ảnh, Ince Zangwill mặc áo khoác dài của nhân viên thần chức màu đen thuần với hai hàng cúc, đầu đội mũ mềm, tóc màu vàng sậm, đồng tử màu xanh lam sậm và sâu. Ông ta có sống mũi cao thẳng, môi mím chặt, ngũ quan giống như điêu khắc cổ điển, không hề có nếp nhăn. Dấu hiệu khiến người ta chú ý nhất là một con mắt bị mù.

“Với kẻ sa đoạ thì miêu tả kỹ càng, mà với vật phong ấn thì chỉ có con số...” Klein biểu đạt chi tiết cảm nhận đầu tiên của mình.

“Cho nên mới là cấp bậc giữ bí mật cao nhất. Những thông báo lục soát của vật phong ấn ‘0 – 08’ đều là truyền miệng, không viết thành chữ, hơn nữa chỉ có vài thông tin về nó.”

Dunn thở dài, nói:

“Ngoại hình của ‘0 – 08’ là một chiếc bút lông chim thông thường, nhưng không cần nhúng mực vẫn có thể viết được, chỉ có như vậy.”

Dunn không nói nhiều về chuyện ở phương diện này, rồi theo dây xích màu vàng ở trên áo gió mà rút ra một chiếc đồng hồ bỏ túi đẹp đẽ cùng màu, ấn mở nắp, nhìn thoáng qua rồi chỉ ra ngoài cửa:

“Những gì cần nói tôi đã nói rồi, cậu tới kho vũ khí tìm lão Neil, bảo ông ấy lấy cho cậu tài liệu lịch sử cụ thể để đọc. Ông ấy không phải nhân viên văn chức bình thường, mà từng là một thành viên chính thức, chỉ là tuổi lớn mà lại không được thăng cấp, tình hình thân thể không tốt, không thích hợp đi xử lý vụ án, lại không muốn chuyển vào trong làm ‘Người Canh Giữ’ hoặc về nhà tĩnh dưỡng, chỉ hy vọng được làm bạn với đám tài liệu điển tịch.”

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Dunn Hay Quên

“Vâng.”

Klein khẽ người chào, lấy chiếc mũ dạ không cao xuống rồi lại đội lên đầu, lòng thì tưởng tượng về hình dáng của vật phong ấn "0 - 08". Là một chiếc bút lông vũ trông rất bình thường? Viết không cần mực? Vậy tác dụng thật sự của nó là gì? Đến mức phải giữ bí mật ở cấp cao nhất, bị cho là "vô cùng nguy hiểm"?

Không phải là cái bút nhân quả viết tên ai kẻ đó sẽ chết chứ? Không, như vậy thì quá nghịch thiên rồi. Ince Zangwill không cần thiết phải lẩn trốn nữa...

Klein vừa quay người định đi thì Dunn Smith đột nhiên gọi với hân từ phía sau:

“Chờ một chút, tôi quên một chuyện.”

“Gì cơ?” Klein quay đầu lại, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Dunn cất đồng hồ vào túi, cười nói:

“Chút nữa cậu nhớ tìm kế toán Olean thanh toán trước tiền lương bốn tuần, tổng cộng 12 bảng. Sau đó mỗi tuần nhận một nửa tiền lương, cho tới khi hoàn lại thì thôi.”

“Nhiều quá, không cần phải như vậy, có thể bớt đi được mà.” Klein nói theo bản năng. Hăn không phản đối việc thanh toán trước, dù sao hiện tại hăn còn chả có tiền đi xe ngựa công cộng về, nhưng lấy một khoản tiền 12 bảng nhiều thế này vẫn khiến hăn hơi sợ.

“Không, đây là bắt buộc.” Dunn lắc đầu, cười nói: “Cậu nghĩ thử xem, cậu còn muốn tiếp tục ở lại nhà trọ hiện giờ không? Ngay cả tắm táp đều phải dùng chung với mấy nhà khác, không lo cho mình cũng phải lo cho quý cô kia chứ. Hơn nữa...”

Thấy Klein gật đầu đồng ý, anh ta dừng lại một chút, mỉm cười quan sát bộ quần áo của đối phương vài lần rồi nói đầy thâm sâu:

“Hơn nữa cậu cũng cần một cây gậy batoong, và phải mua một bộ vest.”

Klein giật mình, rồi chợt tỉnh ngộ, khuôn mặt hăn nóng bừng cả lên, bởi vì bộ đồ mà hăn đang mặc đây là hàng giá rẻ.

Bình thường mà nói mũ là phải làm từ tơ lụa, có giá từ 5 đến 6 Saule, nơ là 3 Saule, gậy batoong mạ bạc từ 7 đến 8 Saule, áo sơ mi 3 saule, quần, áo ghile và bộ vest đuôi én phải tầm 7 bảng, giày da từ 9 đến 10 Saule. Một bộ như vậy đã phải trên 8 bảng 7 Saule. Đương nhiên một vị thân sĩ danh giá thì còn cần dây đeo đồng hồ, đồng hồ bỏ túi và bóp da.

Lúc trước nguyên chủ và anh trai Benson ăn tiêu tiết kiệm đã tích được một khoản tiền, lúc đi hiệu quần áo hỏi thì kết quả là ngay cả giá cũng không tưởng, xám xịt đi về. Hai người mua từ một cửa hàng giá rẻ gần phố Chữ Thập Sắt mỗi người một bộ, hết chưa đến 2 bảng. Cũng vì chuyện này mà nguyên chủ có ấn tượng vô cùng sâu sắc về giá của quần áo.

“Vâng, vâng.” Klein lắp bắp trả lời.

Dunn lại lấy đồng hồ bỏ túi, mở nắp nhìn thoáng qua rồi nói:

“Hay là cậu đi tìm phu nhân Olean trước nhỉ? Tôi không biết cậu sẽ ở chỗ lão Neil bao lâu, mà lát nữa là phu nhân Olean về rồi.”

“Vâng.” Klein cảm nhận sâu sắc sự khốn cùng, không tỏ vẻ phản đối.

Dunn quay về cạnh bàn, kéo một trọng những sợi dây thừng xuống:

“Tôi bảo Roxanne dẫn cậu đi.”

Dây thừng vận hành, bánh răng chuyển động. Roxanne ngồi trong phòng tiếp khách của "công ty Bảo an Gai Đen" nghe thấy chiếc chuông nhỏ treo bên cạnh vang lên, vội vàng đứng dậy rồi cẩn thận đi xuống.

Không lâu sau, cô ta xuất hiện trước mặt Klein.

Dunn Smith cười dí dỏm nói:

“Không quấy rầy cô nghỉ ngơi chứ? Ừm, dẫn Moretti tới chỗ phu nhân Olean đi.”

Roxanne lặng lẽ bĩu môi, trả lời rất "khoái trá":

“Vâng, đội trưởng.”

“Chỉ vậy thôi?” Lúc này Klein lại kinh ngạc mà thốt lên. Đi "tài vụ" dự chi tiền lương mà không cần đội trưởng ngài viết tờ giấy rồi đóng dấu gì sao?

“Sao cơ?” Dunn không hiểu.

“Ý tôi là đi chỗ phu nhân Olean nhận tiền lương dự chi mà không cần chữ ký của anh à?” Klein cố gắng dùng những lời mộc mạc nhất.

“À, không, không cần, Roxanne có thể làm chứng rồi.” Dunn Smith chỉ vào cô gái tóc xù.

Đội trưởng, "quản lý tài vụ" của chúng ta ở nơi này gần như là không có quản lý mà... Klein nhìn cái cảm giác muốn cười nhạo, đi theo Roxanne ra khỏi căn phòng.

Đúng lúc này, hần lại nghe thấy Dunn hô lên:

“Chờ chút, còn một chuyện nữa.”

Chúng ta liệu có thể nói cho hết trong một lần được không? Klein cười híp mắt, quay người lại:

“Anh nói đi.”

Dunn day day huyết thái dương, nói:

“Lúc đi chỗ Neil ấy, cậu nhớ lĩnh mười viên ‘đạn săn ma’.”

“Tôi? Đạn săn ma?” Klein kinh ngạc hỏi lại.

“Khẩu súng lục của Welch không phải đang ở chỗ cậu à? Không cần phải nộp lại.” Dunn dứt một tay vào túi áo: “Sử dụng ‘đạn săn ma’, nếu thực sự gặp phải nguy hiểm kỳ dị nào thì cậu có thể tự bảo vệ mình được, ừm, chí ít có thể cho cậu thêm dũng khí.”

Không cần phải thêm nữa câu sau đâu... Klein đang lo lắng chuyện này, nên hần không chút do dự mà đáp:

“Vâng, tôi sẽ nhớ kỹ!”

“Cái này thì cần tôi viết văn thư chính thức, chờ một chút.” Dunn Smith ngồi xuống, lấy chiếc bút máy màu đỏ sậm soạt soạt viết một "Tin nhắn", ký tên rồi đóng dấu.

“Cảm ơn đội trưởng.” Klein thành khẩn nhận lấy. Hần chậm rãi lùi ra sau,

rồi quay người một lần nữa.

“Chờ một chút.” Dunn lại gọi.

... Đội trưởng, trông anh chỉ mới ba mươi tuổi mà sao đã có điềm báo tuổi già rồi? Klein nặn ra một nụ cười, quay đầu hỏi:

“Còn có chuyện gì à?”

“Vừa nãy tôi quên mất, cậu chưa luyện bắn súng bao giờ, lấy ‘đạn săn ma’ cũng chẳng có tác dụng gì. Thế này đi, mỗi ngày cậu nhận ba mươi viên đạn bình thường, tranh thủ ra ngoài thì tới đầu đường, cũng chính là sân tập bắn ở số 3 phố Zoutelande mà luyện tập, phần lớn nơi đó thuộc sở cảnh sát, nhưng có một sân là của riêng Kẻ Gác Đêm chúng ta. À đúng rồi, cậu còn phải lấy một huy hiệu từ chỗ Neil nữa, nếu không thì cậu không vào được sân tập đâu.”

Dunn vỗ vỗ trán, lấy "giấy nhả" từ trong tay Klein rồi soàn soạt thêm nội dung, cũng đóng dấu lên.

“Tay thiện xạ đều được đào tạo từ những viên đạn, cậu đừng coi thường.” Dunn đưa "tờ giấy" đã sửa lại cho Klein.

“Tôi biết rồi.” Klein sợ nguy hiểm hận không thể đi luôn bây giờ.

Hắn bước ra ngoài hai bước, bỗng cẩn thận quay người lại, chằm chước rồi hỏi:

“Đội trưởng, không còn việc gì nữa rồi phải không?”

“Hết rồi.” Dunn gật đầu khẳng định.

Klein thở phào một hơi, đi thẳng ra ngoài cửa. Trong quá trình ấy hắn hận không thể quay người một lần nữa hỏi một câu "Thật sự hết rồi à?" Hắn nhìn

xuống, rồi cuộc "thuận lợi" rời khỏi "phòng canh gác".

“Đội trưởng vẫn thế, rất hay quên.” Roxanne đi bên cạnh, nhỏ giọng nói xấu:

“Bà nội tôi còn có trí nhớ tốt hơn cả anh ấy. Đương nhiên anh ấy chỉ hay quên việc nhỏ, ừm, việc nhỏ thôi. Klein, về sau tôi gọi anh là Klein nhé. Phu nhân Olean là một người hoà ái và dễ thân cận, cha của chị ấy là một thợ sửa đồng hồ, tay nghề cao lắm...”

Nghe cô gái tóc xù lải nhải tán dóc, Klein đặt chân lên cầu thang, trở lại tầng trên, tới căn phòng ngoài cùng bên tay phải gặp phu nhân Olean.

Đây là một quý cô tóc đen mặc váy dài với phần rìa thêu lá sen. Cô ta trông khoảng hơn ba mươi tuổi, có mái tóc uốn theo một, đôi mắt xanh biếc đầy ý cười, thanh tú và nhã nhặn.

Olean nghe Roxanne thuật lại lời Dunn Smith thì lấy bản ghi chú ra, viết đơn dự chi:

“Cậu có con dấu không? Nếu không có thì ấn ngón tay đi.”

“Vâng.” Klein quen thuộc hoàn thành thủ tục.

Olean lấy một chìa khoá làm bằng đồng mở két sắt trong phòng, vừa đếm Kim bảng vừa cười nói:

“Cậu may mắn đấy, hôm nay có đủ tiền mặt. Đúng rồi, Klein, cậu là vì liên quan tới sự kiện tà dị, bản thân lại có sở trường nên mới được đội trưởng mời à?”

“Vâng, trực giác của chị chuẩn quá.” Klein không keo kiệt lời khen.

Olean lấy bốn tờ tiền màu xám nhạt, có hoa văn đen, rồi khoá két sắt lại,

vừa quay người vừa cười nói:

“Bởi vì tôi cũng là như thế.”

“VẬY Ạ?” Klein tỏ vẻ kinh ngạc một cách phù hợp.

“CẬU CÓ BIẾT CÁI VỤ ÁN SÁT THỦ LIÊN HOÀN ĐÃ KHIẾN TOÀN BỘ THÀNH PHỐ TINGEN PHẢI CHẤN ĐỘNG MƯỜI SÁU NĂM TRƯỚC KHÔNG?” Olean đưa bốn tờ kim bảng cho Klein.

“... NHỚ RÕ! CHÍNH LÀ TÊN ‘ĐỒ TẾ MÁU ME’ ĐÃ GIẾT LIÊN TỤC NĂM THIẾU NỮ, MỌI TIM MÓC DẠ DÀY CỦA HỌ? HỒI BÉ MẸ TÔI THƯỜNG LẤY CHUYỆN NÀY RA ĐỂ DOA EM GÁI TÔI.” Klein suy nghĩ giây lát rồi đáp.

Hắn nhận lấy tiền, phát hiện đó là hai tờ 5 bảng và hai tờ 1 bảng, có hoa văn xám, bốn phía là hoa văn phức tạp và hình mờ đặc biệt tránh làm giả.

Tờ 5 bảng to hơn một chút, chính giữa là vị vua thứ năm của vương quốc Ruen, tổ tiên trực hệ của vua George đệ Tam, Henry Augustus đệ Nhất. Ông ta đeo bộ tóc giả màu trắng, khuôn mặt tròn tròn, mắt hẹp và dài, vẻ mặt trông vô cùng nghiêm túc, nhưng ở trong mắt Klein thì lại thân thiết khó mà nói nên lời.

Đây chính là tờ tiền 5 bảng! Tương đương gần tiền lương bốn tuần của Benson!

Chính giữa tờ 1 bảng là cha của George đệ Tam, vua William Augustus đệ Lục. Vị vua "kiên cường" này có chòm râu rậm và ánh mắt kiên nghị. Vào thời ông tại vị, vương quốc Ruen thoát khỏi những trói buộc của thời cổ, một lần nữa đi tới đỉnh cao trong các quốc gia khác.

Đây đều là "vua tốt"... Klein ngửi được cái mùi mực in của tiền khiến người ta vui vẻ và thoải mái.

“Đúng vậy, nếu không phải Kẻ Gác Đêm chạy tới đúng lúc, tôi đã là người bị hại thứ sáu rồi.” Phu nhân Olean tới giờ vẫn còn thấy sợ, dù chuyện đó đã trôi đi mười mấy năm.

“Nghe nói tên sát thủ liên hoàn, à không, đồ tể kia là một người phi phạm?” Klein cẩn thận gấp tiền lại rồi bỏ vào túi bên trong áo vest, sau đó sờ mấy cái bên ngoài để xác nhận.

“Đúng thế.” Phu nhân Olean gật đầu rất mạnh: “Lúc trước hẳn ta đã nhiều lần giết người, chẳng qua lần đó bị bắt là vì hẳn đang chuẩn bị một nghi thức ác ma nhất.”

“Thảo nào mới lấy những nội tạng khác nhau... Xin lỗi, làm chị nhớ lại chuyện không vui.” Klein thành khẩn nói.

Olean cười khẽ:

“Tôi đã không sợ từ lâu rồi... Khi đó tôi còn đang học kế toán ở trường thương mại, rồi sau này thì tới nơi này. Được rồi, không làm chậm trễ cậu nữa, còn phải đi tìm lão Neil nữa mà.”

“Tạm biệt chị.”

Klein ngả mũ chào, rồi đi ra khỏi căn phòng, lại xuống cầu thang. Trong lúc đi hẳn nhin không được mà sờ túi, xác nhận 12 bảng tiền mặt kia vẫn còn ở nguyên bên trong.

Hắn đi tới ngã tư, rẽ vào bên phải. Không lâu sau hẳn thấy một một cửa sắt đóng kín.

Cốc cốc cốc!

Trong tiếng đập cửa, một giọng nói già nua vang lên từ bên trong:

“Vào đi.”

Klein đẩy cửa sắt ra, phát hiện đây là một căn phòng khá hẹp, chỉ có thể đặt được một bàn và hai ghế dựa. Ở mặt khác của phòng này còn có một cửa sắt đã khoá. Mà sau bàn thì một ông già tóc hoa râm mặc áo choàng kiểu cổ điển đang đọc những tranh giấy ố vàng dưới ánh đèn khí gas.

Ông ta ngẩng đầu, nhìn về phía cửa rồi nói:

“Cậu chính là Klein Moretti à? Vừa rồi Roxanne nhỏ bé tới đây nói rằng cậu rất lễ phép.”

“Roxanne đúng là một người thân thiện. Chào buổi chiều, ông Neil.” Klein ngả mũ chào hỏi.

“Ngồi đi.” Neil chỉ vào lon thiếc viền bạc có hoa văn phức tạp: “Muốn uống cà phê mài không?”

Khoé mắt và bên miệng ông có những nếp nhăn rất sâu, đôi mắt đỏ sậm kia trông khá đục ngầu.

“Hình như ông không uống?” Klein chú ý thấy thứ trong chiếc cốc sứ của Neil là nước trong.

“Ha ha, đây là thói quen của tôi, sau ba giờ chiều thì không uống cà phê.” Neil cười giải thích.

“Vì sao?” Klein thuận miệng hỏi.

Neil mỉm cười nhìn vào đôi mắt Klein:

“Tôi sợ tối ngủ không ngon, như vậy sẽ nghe thấy những tiếng thì thầm khó hiểu.”

... Klein không biết nên nói tiếp như nào, đành hỏi:

“Ông Neil, tôi nên đọc tài liệu và điển tịch nào?”

Hắn vừa nói vừa đưa "tờ giấy" mà Dunn Smith viết ra.

“Những thứ liên quan tới lịch sử, phức tạp và vụn vặt. Nói thật tôi vẫn luôn cố gắng học, nhưng chỉ nắm giữ được sơ bộ, những cái khác phiền phức quá. Cái gì mà nhật ký của người đương thời, bộ sách lưu hành rồi vẫn mớ chí vân vân...”

Neil than phiền:

“Ví dụ như những thứ trong tay tôi đây này, càng cần những ghi chép lịch sử chi tiết để suy đoán nội dung cụ thể.”

“Vì sao?” Klein nghe mà thấy lơ mơ không hiểu.

Neil chỉ vào trang sách ố vàng trước mặt, nói:

“Đây là nhật ký thất lạc trước khi chết của Russel Gustav. Vì giữ bí mật nên ông ta toàn dùng những ký hiệu kỳ quái do chính ông ta phát minh ra để ghi chép lại.”

Russel đại đế? Tiền bối xuyên việt? Klein ngẩn ra, lập tức chăm chú nghe.

“Bởi vì rất nhiều người tin rằng ông ta chưa thật sự chết đi, mà đã trở thành một vị thần linh bí ẩn, nên vẫn có các tín đồ tà giáo sùng bái ông ta tiến hành đủ loại nghi thức hòng có được sức mạnh. Thi thoảng chúng ta lại gặp được chuyện này, nhận được những bản bút ký nguyên bản hoặc sao chép lại.”

Neil lắc đầu:

“Cho tới hôm nay còn chưa ai có thể đọc được những biểu tượng chân chính của các ký hiệu đặc biệt này, cho nên ‘Thánh đường’ cho phép chúng ta lưu trữ bản sao để nghiên cứu, hy vọng tìm được niềm vui bất ngờ.”

Nói tới đây, Neil cười đắc chí:

“Tôi đã giải đọc được vài ký hiệu trong đó, xác nhận là để thể hiện con số. Nhìn xem tôi đã phát hiện ra gì này, đây thật ra là một cuốn nhật ký! Ủm, tôi hy vọng dùng những sự kiện lịch sử của những ngày ở thời đó, lại thêm sự kiện bên người hoàng đế và những ghi chép tương ứng cùng trong nhật ký để so sánh, từ đó đọc được nhiều ký hiệu hơn. Cách nghĩ của thiên tài, đúng không?”

Ông già có mái tóc hoa râm và những nếp nhăn hằn rõ trên khuôn mặt dùng đôi mắt toả sáng nhìn Klein.

Klein gật đầu đồng ý:

“Đúng vậy.”

“Ha ha, cậu cũng có thể xem xem. Ngày mai bắt đầu giúp tôi làm việc này đi.” Ông già Neil đưa trang giấy ố vàng kia cho Klein.

Klein chuyển nó về phía mình, chỉ liếc qua cái là toàn thân đơ ra tại đó!

Tuy những "ký hiệu" này bị sao chép lại quá xấu, một số còn biến dạng, nhưng hẳn không thể nào nhận sai được... Bởi đây là thứ chữ viết mà hẳn quen thuộc nhất: Tiếng Trung!

Mà lại còn là chữ giản thể!

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Xa Quê Gặp Bạn Cũ

Chỉ trong giây lát Klein còn cho là mình đã xuyên việt trở lại, nhưng đèn khí gas thanh lịch với phần lồng làm từ đồng thau và chiếc lon thiếc viền bạc đựng cà phê trong tay Neil làm cho hắn nhận rõ sự thật. Vị tiền bối xuyên việt Russel đại đế này thật sự là đồng bào? Ông ta dùng thứ tiếng Trung giản thể không tồn tại ở thế giới này để ghi chép bí mật?

Mang theo tâm tình “xa quê gặp bạn cũ” không thể miêu tả được, Klein nhanh chóng đọc ba trang bản thảo trong tay:

"Ngày 18 tháng 11, thật là một chuyện thần kỳ, một thí nghiệm kỳ quái và một sai lầm ngẫu nhiên xuất hiện đã khiến tôi phát hiện một tên đáng thương bị nhốt trong gió lốc, bị lạc ở sâu trong bóng tối. Thậm chí là anh ta chỉ có thể tới lúc trăng tròn hàng tháng mới có thể tới hơi gần thế giới hiện thực, tuy nhiên không thể truyền tiếng la hét của mình tới đây. Anh ta may đó, vì đã gặp tôi, nhân vật chính của thời đại này."

"Viết xong mấy dòng trên, tự mình đọc lại mà bỗng thấy thốn thức. Cho dù là dùng chữ Hán mà bất tri bất giác đã mang theo cái giọng phiên dịch rồi. Bốn mươi năm trôi qua trong chớp mắt, những ký ức xưa cũ hết như một giấc mơ."

"Ngày 1 tháng 1 năm 1184, bữa tiệc tối long trọng, phu nhân Fronal đứng là tuyệt vời!"

"Ngày 2 tháng 1, đám người trong Ủy ban Ngoại giao của mình đúng là đám con lừa!"

"Ngày 3 tháng 1, quyết định lúc trước đúng là quá qua loa rồi. Hiện giờ xem ra, bất kể là 'Người Học Việc', 'Thầy Bói', hay là 'Kẻ Trộm' đều tốt hơn, tiếc là giờ không còn cách nào quay đầu rồi."

"Ngày 4 tháng 1, vì sao đám con cái của mình lại ngu xuẩn như vậy? Tôi đã nói cả vạn lần rồi, đừng để đám thần côn đó lừa dối, không, bản thân đám thần côn đó cũng bị lừa, mấu chốt của ma dược không phải là nắm giữ, mà là tiêu hoá! Không phải đào bới, mà là đóng vai! Mà tên của ma dược không chỉ là tượng trưng, mà là ý tưởng cụ thể, là 'chìa khoá' để tiêu hoá!"

"Ngày 22 tháng 9, liên minh phản đối tôi đang được thành lập, từ Fusark phương bắc, Ruen phía đông và Finebot ở phương nam, kẻ địch của tôi cuối cùng đã tụ tập lại. Nhưng tôi không sợ, tôi sẽ dùng sự thật nói cho bọn họ biết rằng sự chênh lệch về vũ khí và kiến thức không phải do nhân số và người của danh sách thấp có thể bù đắp. Hơn nữa tôi nào phải là không có thuộc hạ, mà còn là cấp cao cơ. Ha ha, bọn họ quên mất tôi là ai rồi à?"

"Ngày 23 tháng 9, tôi mất liên lạc với con tàu tìm kiếm 'Vùng đất bị Thần bỏ rơi'. Tôi hẳn là nên suy nghĩ phát minh ra điện báo vô tuyến thôi, chỉ mong nó không bị ảnh hưởng bởi bão lốc."

"Ngày 24 tháng 9, quý cô Isaka còn quyến rũ hơn cả phu nhân Fronal, có lẽ là tôi đang hoài niệm tuổi xuân."

Bởi vì là bản sao chép lại, căn cứ vào sự phức tạp của chữ Hán mà mỗi một chữ đều bị phóng to lên không ít, nên nội dung trên mỗi một tờ giấy là không nhiều. Thậm chí vì để lưu trữ và nghiên cứu nên chỉ viết một mặt. Nhưng dù là vậy Klein vẫn thấy cảm xúc sôi trào, lại thêm những miêu tả mấu chốt của Russel đại để với ma dược càng làm cho hắn có cảm giác vui

mừng như điên khi đã tìm được cách "giải quyết vấn đề", nắm giữ bí mật vô giá.

Có lẽ đây chính là ngọn đèn chỉ lối cho con đường người phi phạm mai sau của mình!Ồ, ba trang bản thảo là những dòng nhật ký của thời gian khác biệt, có thể thấy Russel đại đế có thói quen ở một năm nào viết năm đó. Hai tháng 9 và 11 kia tạm thời không phán đoán được là của năm nào... Tên đáng thương mà ông ta phát hiện ra là ai? Cụ thể thì tiêu hoá và đóng vai là chỉ cái gì? Vùng đất bị Thần vứt bỏ là nơi nào?? ...

Vô số những nghi vấn sôi trào theo niềm vui trong lòng Klein, làm cho hắn hận không thể lập tức sưu tập đầy đủ nhật ký của Russel đại đế để đọc từ đầu tới cuối!

“Klein?” Đúng lúc này, Neil ở phía đối diện ngõ ngàng gọi hắn.

Klein choàng tỉnh, vội cười che giấu:

“Tôi cho rằng mình sẽ là kẻ đặc biệt nhất, muốn thử tìm hiểu và dịch.”

“Đúng là người trẻ tuổi.” Neil cười ha ha, gật đầu: “Tôi cũng từng cho rằng mình chính là kẻ đặc biệt nhất.”

Klein lật ba trang bản thảo trong tay một lần nữa, sau khi xác định mình không bỏ sót chỗ nào thì hắn trả mấy tờ đó lại, rồi lơ đãng hỏi:

“Chúng ta chỉ có mấy tờ này thôi à?”

Tôi muốn được đọc nhiều nhật ký của Russel đại đế nữa!

“Cậu cho là sẽ có nhiều lắm hả?” Neil vuốt ve bản thảo, cười nhạo khiến vết nhăn trên khuôn mặt càng sâu hơn:

“Bản thân những sự kiện liên quan tới thần bí và phi phạm hàng năm đều

không nhiều, ôi, chủ yếu là những giống loài siêu phàm đang dần biến mất khỏi bắc lục địa chúng ta. Nếu không có chúng nó thì sẽ không có ma được, vì thế người phi phàm ngày càng ít. Chắc, mấy trăm năm qua, rồng khổng lồ, người khổng lồ và tinh linh đã trở thành những thứ được ghi lại trong sách, thậm chí hải tộc cũng không hề xuất hiện vùng ven biển nữa."

Nghe được câu này, Klein bỗng nghĩ tới một câu, bèn đùa:

"Tôi cảm thấy đây chính là lúc thành lập 'Hiệp hội Bảo vệ Rồng và Người khổng lồ'."

Neil nghe mà mờ mịt, hồi lâu sau mới hiểu được hắn có ý gì. Mà sau khi hiểu rõ, ông ta vỗ nhẹ lên bàn, cười trông rất sung sướng, không hề thân sĩ chút nào:

"Ha ha, Klein, cậu đúng là người hài hước mà. Đây là truyền thống của vương quốc Ruen chúng ta, người trẻ tuổi hài hước chút cũng không tệ. Tôi cảm thấy không thể chỉ giới hạn như vậy, sao chỉ có rồng và người khổng lồ? Phải gọi là 'Hiệp hội Bảo vệ Động vật thần kỳ' mới đúng."

"Không không không, sao có thể quên mất những thực vật đáng thương chứ?" Klein lắc đầu.

Nói tới đây, hắn và Neil liếc nhau một cái, đồng thanh:

"Hiệp hội Bảo vệ Sinh vật thần kỳ!"

Dứt lời, hai người ăn ý mà cười, không khí quái lạ ban nãy đã tan đi không ít.

"Những thanh niên thú vị như cậu giờ càng ngày càng ít... Tôi vừa nói tới đâu nhỉ?" Khuôn mặt nhăn nheo của Neil đầy tươi cười, ông ta nói: "Nhớ ra rồi, bản thân những sự kiện liên quan tới phi phàm và thần bí hàng năm

không có nhiều, những kẻ ngu sùng bái hoàng đế Russel lại là những phái ít ỏi trong những phái ít ỏi khác. Chúng ta có thể lấy được ba tờ bản thảo đã là không tệ rồi... Ừm, các giáo đường lớn hoặc giáo khu chắc là vẫn có...”

Ông ta lăm bắm vài câu, cầm “tờ phê chuẩn” mà Klein đặt lên bàn từ trước, đọc thoáng qua:

“Là đạn cho súng lục hay cho súng trường, hoặc là đạn cho súng hơi nước áp lực cao?”

“Một khẩu súng lục.” Klein đáp theo thực tế.

“Ok, để tôi đi lấy. Khụ, cậu có bao súng đeo mạng sườn chưa? Là một thân sĩ, cậu không thể để phần eo và phần dưới của mình phình to lên ngay trước mặt công chúng được.” Neil đưa một câu mà cánh đàn ông đều hiểu.

“À, chưa có, có cần tìm đội trưởng viết thêm không?” Klein cười phớt lờ.

Neil đứng lên, nói:

“Không cần, ghi lại là được rồi, đó vốn thuộc ‘vật phẩm đồng bộ’. Đọc theo tôi nào, ‘vật phẩm đồng bộ’.”

“Lúc trước ông từng làm giáo viên à?” Klein buồn cười hỏi.

“Từng một thời gian ở trường học miễn phí và trường Chủ nhật của giáo hội.” Neil giơ tờ lấy lên, lấy chìa khoá trong ngăn kéo ra rồi mở cửa sắt dẫn vào phòng trong.

Cảm thấy người phi phạm và người thường không khác nhau là mấy... Klein lặng lẽ thì thầm một câu, lại quăng mắt về phía ba trang nhật ký trên bàn.

Russel đại để quả thật nhắc đến lĩnh vực thần bí... Nhật ký của ông ta là vô giá... Đối với người khác mà nói, nó chỉ là một tờ giấy lộn không biết khi nào mới có thể dịch ra được, nhưng với ta thì đây chính là kho báu!

Không biết phần nhật ký còn lại ở đâu... Phải nghĩ cách tìm ra nhiều hơn mới được... Klein mãi mê suy nghĩ, khó mà bình tĩnh được. Mãi tới khi Neil ra khỏi căn phòng kia, đóng sầm cửa sắt lại.

“Mười viên đạn săn ma, ba mươi viên đạn súng lục, một bao súng đeo dưới nách, một huy hiệu của tiểu tổ thứ bảy Bộ phận Hành động Đặc biệt. Cậu kiểm tra lại và thử xem thế nào, sau đó ký vào bản ghi chép này.”

Neil đặt những thứ trong tay lên bàn.

Đạn súng lục được đặt trong hộp giấy, chia làm ba tầng, sắp xếp ngay ngắn, màu vàng óng giống mấy viên đạn ở nhà Klein, có vẻ dài và nhỏ hơn xiu.

"Đạn săn ma" thì đặt trong hộp sắt, hình dạng thì giống với viên đạn súng lục bình thường, nhưng màu trắng xám, nhìn kỹ thì thấy có hoa văn phức tạp loá mắt. Dưới đáy đạn còn khắc thánh huy nhỏ “Nền đen các ngôi sao và nửa mặt trăng đỏ”.

Bao súng da trâu cho cảm xúc khá vững chắc, dây đeo có móc cài. Huy hiệu bên cạnh to bằng nửa bàn tay, lấy sắt đen làm nền, có gắn những dòng chữ bạc “Sở cảnh sát quận Akhova”, “tiểu tổ thứ bảy Bộ phận Hành động Đặc biệt”. Chúng vòng thành hai vòng kín kẽ, vây quanh ký hiệu “Hai thanh kiếm giao nhau vây quanh vương miện”.

“Tiếc là không phải huy hiệu của Kẻ Gác Đêm.” Klein nửa cảm khái nửa dò xét mà nói.

Neil cười, chỉ giục Klein thử đeo bao súng kia.

Klein cởi áo khoác, mất công sức mới móc được bao súng kia, kê sát phần nách dưới tay trái.

“Cũng không tệ lắm.” Hăn không bỏ ra mà mặc vest vào luôn.

Neil nhìn nhìn, hài lòng gật đầu:

“Rất vừa, mắt tôi vẫn cứ chính xác như vậy đó.”

Sau khi cất những thứ khác vào trong túi quần và ký tên ở bản ghi chép, Klein tán gẫu thêm vài câu nữa với Neil rồi mới cáo từ.

Đi được một nửa, hăn bỗng ảo não vỗ trán mình:

“Quên dò hỏi mấy thứ liên quan tới danh sách và ma được rồi, đều tại nhật ký của Russel cả...”

Đến bây giờ hăn vẫn chưa rõ danh sách bắt đầu của “đường tắt” hoàn chỉnh mà giáo hội nữ thần Đêm Tối nắm giữ, cũng chính là danh sách 9, là cái gì. Hình như Roxanne có nhắc đến rồi... Kẻ Không Ngủ?

Ngay khi Klein chậm rãi đi lên bậc thang, một bóng người cộc cộc đi xuống. Anh ta mặc một chiếc quần dài bó sát người để tiện cho hành động, và chiếc áo trắng không thềm nhét vào trong quần, toả ra thứ khí chất nhà thơ rất rõ rệt, chính là vị sĩ quan cảnh sát tóc đen mắt xanh đã tới nhà Klein điều tra lần trước. Vừa nãy hai người đã gặp nhau ở tầng trên, chỉ là không nói chuyện.

“Chào buổi chiều.” Kẻ Gác Đêm trẻ tuổi hết nhà thơ mỉm cười chào.

“Chào buổi chiều, tôi nghĩ là tôi không cần tự giới thiệu nữa nhỉ?” Klein đáp lại đầy hài hước.

“Không cần, tôi ấn tượng với anh lắm đấy.” Kẻ Gác Đêm trẻ tuổi giơ tay

phải ra: “Leonard Mitchell, ‘Thi Sĩ Nửa Đêm’ của danh sách 8.”

Danh sách 8... Thật đúng là nhà thơ... Klein bắt tay với anh ta, mỉm cười hỏi lại:

“Có ấn tượng với tôi?”

Leonard Mitchell với đôi mắt màu xanh sâu thẳm, mỉm cười nhạt mà trả lời:

“Anh có một thứ khí chất đặc biệt.”

... Kiểu khí chất gay trong gay ấy hả... Klein giật giật khoé miệng, gượng cười nói:

“Chính tôi lại không biết điều đó.”

“Gặp chuyện như vậy, và lại còn chưa được chúng tôi bảo vệ từ đầu mà anh vẫn còn sống, bản thân việc này đã đủ đặc biệt rồi.” Leonard chỉ về phía trước: “Tôi phải đi thay đội trưởng, mai gặp.”

“Mai gặp.” Klein nghiêng người tránh đường.

Chờ khi hẫng biến mất ở cuối cầu thang, Leonard Mitchell đột nhiên quay người nhìn ánh sáng mờ mờ và mặt đất lát đá kia, thì thầm với không khí:

“Có nhìn ra cái gì không...”

...

“Quả nhiên, cậu ta không có gì đặc biệt...”

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Danh Sách Đầu

Lên cầu thang, trở lại sảnh tiếp khách, Klein vừa định chào tạm biệt Roxanne thì nghe cô gái tóc xù này nhẹ nhàng nói:

“Đội trưởng bảo anh là thứ Hai hãy tới, cứ xử lý việc nhà trước đã.”

“... Vâng.” Klein không ngờ vị quản lý của tiểu đội Kẻ Gác Đêm này lại tốt như vậy, bỗng thấy cảm kích.

Ban đầu hẳn định ngày mai dậy sớm, tranh thủ buổi sáng ra ngoài làm công việc "đi dạo" này mà tới đại học Tingen một chuyến, tìm vị giáo viên phụ trách phòng vấn để báo cáo chuyện mình sẽ không tới tham gia phỏng vấn nữa. Dù sao nguyên chủ nhận thư đề cử của giáo sư mới đến phỏng vấn, nên cho dù thế nào thì cũng phải báo một tiếng, đó là lễ phép cơ bản. Cho dù không nghĩ cho bản thân thì cũng phải tôn trọng sự trợ giúp của giáo sư.

Mà trong lúc điện thoại thì không có, điện báo thì thu phí theo từng chữ một, gửi thư thì không kịp, đi xe ngựa tới thẳng nơi đó là biện pháp kinh tế nhất và thích hợp nhất.

Hiện tại có phê chuẩn đặc biệt từ đội trưởng, Klein không cần phải vất vả như thế nữa. Hẳn có thể ngủ một giấc thật đủ rồi hăng dậy, sau đó nhàn nhả mà làm.

Klein đang định ngả mũ tạm biệt thì bỗng nhớ tới một chuyện, hẳn nhìn xung quanh, hạ giọng thật nhỏ, hỏi:

“Roxanne, cô có biết khởi đầu của danh sách hoàn chỉnh mà giáo hội nắm giữ là gì không?”

Đây là chuyện mà ban này hẳn quên không hỏi Neil.

Roxanne mở tròn mắt, ngạc nhiên nhìn Klein:

“Anh định trở thành người phi phạm à?”

Mình biểu hiện rõ như vậy sao? Klein gãi gãi khoé miệng, lúng túng trả lời:

“Biết thế giới quả thực có sức mạnh siêu phạm và thần bí rồi, khó tránh khỏi việc hướng tới.”

“Nữ thần của tôi ơi, anh có biết đó nguy hiểm cỡ nào không? Đội trưởng chưa nói cho anh à? Kẻ địch của người phi phạm không chỉ là tín đồ tà giáo, phù thủy đen, còn cả bản thân mình nữa! Gần như hàng năm đều có người mất khống chế, có người hy sinh! Anh không nghĩ tới cảm nhận của người nhà mình à?”

Roxanne khua tay để nhấn mạnh hơn, phản ứng có vẻ quá khích:

“Klein, tôi cho rằng thành thật làm một nhân viên văn chức là lựa chọn tốt hơn, gần như không có nguy hiểm gì, tiền lương tăng hàng năm. Chờ anh làm vài năm rồi, có vốn tiết kiệm riêng là có thể thuê một căn nhà riêng cho mình ở khu phía bắc hoặc gần ngoại ô, cưới được một cô gái xinh đẹp giàu có tạo nên một gia đình hạnh phúc, sinh ra những thiên sứ nhỏ bé đáng yêu, tình nghịch...”

“Roxanne, dừng, dừng lại đã!” Klein thấy cô gái tóc vàng càng nói càng lạc đề, toát mồ hôi hột vội ngăn lại: “Tạm thời tôi chỉ muốn, muốn, ừm, hiểu biết những kiến thức thường thức thôi.”

“Được rồi...” Roxanne im lặng vài giây, rũ mắt xuống, nói: “Tôi vì chuyện của ba tôi nên có biết về vấn đề tương tự. Ừm, anh biết đó, hơi kích động, chẳng qua thẳng thắn mà nói thì tôi rất kính nể những người tự nguyện trở thành Kẻ Gác Đêm.”

“Tôi hiểu, tôi hiểu.” Klein vội vàng phụ họa.

Roxanne chớp đôi mắt màu nâu nhạt, bổ sung:

“Ba tôi từng bảo rằng đừng tưởng trở nên lợi hại hơn, trở thành người phi phạm ở danh sách cao hơn thì có thể giải quyết được tai họa ngầm, chống chọi được hiểm nguy, trên thực tế thì hoàn toàn ngược lại. Anh sẽ gặp được chuyện càng ngày càng đáng sợ, gặp phải những gì khủng bố, chưa biết rõ thì chỉ có hai kết quả là điên cuồng hoặc chết. Ôi, ông ấy nói xong câu đó được hai tuần thì hy sinh... Klein, đừng dùng ánh mắt thương hại mà nhìn tôi. Hiện giờ tôi sống rất ổn, thực sự rất ổn! Anh nên cảm thấy sợ hãi mới đúng!”

“Tôi chỉ muốn biết những kiến thức cơ bản thôi...” Klein lặp lại câu nói vừa rồi, quả thực không biết nên khóc hay nên cười.

Đội trưởng còn nói rõ ràng càng dễ hiểu hơn cô, mà tôi thì dù không định trở thành người phi phạm thì đã gặp phải chuyện phi phạm rồi...

“Được rồi.”

Roxanne tỏ ra suy tư:

“Tôi nghe đội trưởng và Neil nói qua rằng vì giống loài siêu phạm đã sụt giảm và biến mất, nên những người hùng mạnh ở danh sách cao đã không còn thấy gặp nhiều ở thời đại ngày nay. Ai có thể trở thành người phi phạm đã rất giỏi rất lợi hại rồi! Thành phố Tingen của chúng ta, thêm cả khu ngoại ô nữa là có mấy trăm nghìn người, có khi còn nhiều hơn, nhưng chỉ có hơn ba mươi người phi phạm. Ừm, là tôi đoán thôi... À, đấy là tôi không tính đám tín

đồ tà giáo và phù thủy đen núp trong bóng tối nhé...”

Không chờ Klein mở miệng, cô nàng như khôi phục sức sống mà nắm tay trước ngực, nói:

“Mà trong hơn ba mươi người phi phạm này, phần lớn là danh sách 9! A, hình như lạc đề mất rồi...”

“Không sao, tôi cũng muốn biết rõ về những điều này mà.” Klein chính là hy vọng Roxanne có thể nói này nói nọ như lúc cô nàng bình thường để mà tiết lộ thêm nhiều thông tin hơn.

“Tóm lại, có thể trở thành người phi phạm đã là rất lợi hại, rất rất lợi hại rồi!” Roxanne lặp lại lần nữa: “Khởi đầu cho danh sách hoàn chỉnh của giáo hội chúng ta là ‘Kẻ Không Ngủ’, danh sách 9 ‘Kẻ Không Ngủ’!”

Quả nhiên... Klein khẽ gật đầu, nghe cô nàng Roxanne không không chế được cái miệng mà tiếp tục kể tiếp:

“Anh nghe tên chắc cũng đoán được, ‘Kẻ Không Ngủ’ là người buổi tối không cần ngủ, ban ngày cũng chỉ cần nghỉ ngơi ba đến bốn giờ là đủ rồi. Chà, thật hâm mộ... À không, không hâm mộ chút nào, giấc ngủ là ơn huệ mà nữ thần ban cho, là chuyện hạnh phúc nhất trần đời!

Tôi nói tới đâu rồi ấy nhỉ? À đúng rồi, ‘Kẻ Không Ngủ’ không cần ánh sáng cũng có thể nhìn rõ trong bóng tối, đêm càng khuya thì càng mạnh, ý tôi là mạnh về mọi mặt ấy, bao gồm cả sức mạnh, linh cảm và tư duy. Chẳng qua tuy bọn họ có thể phát hiện những nguy hiểm ẩn núp trong bóng tối, nhưng gặp được loại quái vật mà không thể giải quyết bằng các biện pháp bình thường được thì họ vẫn phải dùng đến những vật phẩm như đạn săn ma. Cha tôi từng là một ‘Kẻ Không Ngủ’.”

Không chờ Klein truy vấn, Roxanne lăm lăm tiếp:

“Sau danh sách 8 ‘Thi Sĩ Nửa Đêm’, lên trên là danh sách 7 ‘Ác Mộng’.”

Ác mộng? Klein lập tức nhớ tới chuyện Dunn Smith dẫn dắt mình trong mơ, bèn hỏi:

“Đội trưởng?”

“Anh biết à?” Roxanne há hốc miệng như sắp thành hình chữ O.

“Đội trưởng từng vào giấc mơ của tôi rồi...” Klein nhìn thoáng qua hai bên rồi nhỏ giọng nói.

“Đã hiểu...” Roxanne chợt hiểu ra, cũng hạ nhỏ giọng xuống đáp lại.

Cô ta cầm cốc cà phê bên cạnh lên, nhấp một ngụm rồi cảm khái:

“Danh sách 7 của giáo hội ta ở thành phố Tingen này mới có hai người, hẳn là như vậy. Đội trưởng chính một trong hai người đó. Cho dù anh ấy có tới giáo khu lớn Backlund thì cũng là nhân vật giỏi giang, thậm chí có chấp sự còn chưa mạnh bằng anh ấy!”

“Thì ra đội trưởng giỏi như vậy.” Klein mỉm cười phụ họa.

Nói thực ra, lần đầu tiên Dunn Smith ra tay nửa đêm hôm qua khiến người ta có ấn tượng sâu sắc, hẳn theo bản năng tin rằng anh ta là một người phi phạm rất lợi hại.

“Đương nhiên!” Roxanne kiêu ngạo ngời thẳng người. Bỗng dừng cô nàng với tư duy thay đổi xoành xoạch bỗng tỏ ra buồn rầu: “Bên trên danh sách 7 là gì thì tôi không rõ, có lẽ cả tiểu đội Kẻ Gác Đêm này chỉ có đội trưởng mới biết thôi.”

“Vậy khởi đầu của danh sách khác thì sao? Máy cái không đầy đủ ấy.” Klein thoả mãn chuyển sang chủ đề khác.

Không thể không nói "Kẻ Không Ngủ" mà Roxanne miêu tả quả thật phù hợp với những tưởng tượng và chờ mong của hần với người phi phạm, nhưng lại không phải chủng loại mà hần muốn trở thành. "Danh sách 9" hoàn mỹ trong lòng hần phải là có thể học tập và nắm giữ được nhiều tri thức thần bí, để biết rõ nguyên nhân mình xuyên việt tới đây và đặt nền móng cho việc xuyên việt trở lại Trái Đất sau này.

Roxanne ngẫm nghĩ, giận dữ nói:

“Tôi không hứng thú lắm với mấy thứ này, chỉ biết là nhiều hơn so với các giáo hội khác, dấu sao nữ thần cũng là mẹ của bí ẩn mà... Ừm, hần là có hai đến ba loại gì đó, bởi vì có đội viên lúc nào cũng lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi, mùi trên người cũng quái quái làm sao ấy. Có đội viên, ừm, ý tôi là Neil ấy, ông ấy biết rất nhiều, còn có không ít nghi thức ma pháp thú vị nữa. Để tôi ngẫm lại xem, à, ông ấy từng nói danh hiệu danh sách 9 của ông ấy, cũng chính là tên phương pháp điều chế ma dược... A đúng rồi, tên là ‘Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn’!”

Không ít nghi thức ma pháp thú vị? Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn? Nghe qua có vẻ rất giống cái loại mà mình muốn... Klein mừng thầm.

“Mặt khác tôi còn biết tên một danh sách 7 khác, thuộc đường tắt không đầy đủ ấy!” Bởi vì nhớ được chuyện khác nên Roxanne nói với ngữ khí khoe khoang.

“Là cái gì?” Klein rất tò mò. Trong tình hình cường giả danh sách cao rất khan hiếm, thậm chí là không có, danh sách 7 đã được coi là lực lượng trung niên của giáo hội rồi nhỉ?

Roxanne mỉm cười ngọt ngào, khá đặc chí mà trả lời:

“Người Thông Linh!”

“Daly? ” Theo bản năng Klein hỏi lại. Sau kinh ngạc ban đầu, hẳn lại cảm thấy chuyện này không khiến người ta bất ngờ, cũng chỉ có cường giả danh sách 7 mới có làm được thông linh như quý cô Daly kia!

“Anh... Làm sao anh biết?”

“Tôi từng gặp cô ấy rồi.” Klein không định giấu diếm.

“Được rồi.” Roxanne nói với ngữ khí khao khát: “Nếu tôi có thể trực tiếp trở thành Người Thông Linh, kiểu Người Thông Linh như Daly ấy, tôi cũng muốn làm người phi phạm. Không, tôi còn phải cân nhắc thật nghiêm túc mười phút...”

“Ừm, Daly quả thực thoả mãn tất cả những gì tôi tưởng tượng về người phi phạm.” Lời phụ họa của Klein có vẻ hơi quá.

Sau khi đạt được mục đích mong muốn, hẳn tán gẫu thêm vài câu với Roxanne. Không nghe được thông tin gì khác, hẳn mới ngả mũ chào rồi đi về.

Lúc đi xuống cầu thang được vài bước, Klein bỗng dừng lại, thò tay sờ tiền trong túi. Ngay sau đó hẳn cầm mấy tờ tiền giấy 12 bảng ra, nắm chặt trong lòng bàn tay trái, sau đó nhét cả tay vào trong túi quần, thế nào cũng không chịu buông tay hay rút tay ra. Lúc này mặt hẳn đã mỉm cười tự lúc nào.

Căn cứ vào tập tục của dân tộc ăn tham, có tiền là phải ra ngoài làm một chầu!

Tối nay mời cô em gái ăn một bữa ngon nghê mới được!

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Vũ Khí Tay Trái

Đi trên đường cái ở Zoutelande, hưởng cơn gió nhẹ nóng ẩm, Klein đang hiên ngang lăm liết bỗng nghĩ tới một chuyện: Trên người hắn giờ chỉ còn 3 penny lẻ, đi xe ngựa công cộng về phố Chữ Thập Sắt thì phải mất 4 penny, mà lấy một tờ tiền giấy 1 bảng đưa đổi phương thối tiền lẻ lại giống mình cầm tờ một trăm tệ mua một chai nước khoáng giá thấp ấy, thật là không còn cách nào khác, không làm được.

“Tiêu 3 penny đi 3 km, còn lại thì đi bộ về?” Klein một tay dứt túi, chậm chậm dạo bước, nghĩ tới cách khác.

“Không được!”

Hắn nhanh chóng vứt bỏ cái ý định đó. Đi bộ về quãng đường còn lại rất tốn thời gian, mà mình thì mang theo một "khoản tiền lớn" 12 bảng trong người, quá không an toàn! Hơn nữa lúc trước sợ Kẻ Gác Đêm tiện tay tịch thu khẩu súng lục nên hôm nay hắn không mang theo, nếu gặp phải nguy hiểm gì đã dẫn tới cái chết của Welch thì thật không thể phản kháng!

“Tìm ngân hàng gần đây đổi tiền lẻ? Không, không được, phí đổi là 0,5%, quá đắt!” Klein lắc đầu, chỉ nghĩ tới việc giao phí đổi tiền thôi đã thấy xót của!

Nghĩ được cách nào lại loại bỏ cách đó. Klein mắt đột nhiên sáng ngời, thấy được một hiệu quần áo! Đúng vậy, cách bình thường nhất không phải là

mua thứ gì đó có giá phù hợp để lấy tiền lẻ sao? Bộ vest này, sơ mi, áo ghile, giày da và gậy batoong đều nằm trong dự tính phải mua, sớm hay muộn cũng phải mua!

Ừm, thử quần áo rất là phiền toái, mà Benson còn hiểu rõ hơn mình, lại biết cách trả giá, có lẽ cứ chờ anh ấy về rồi xem xét sau...

Vậy mua gậy batoong? Đúng đúng! Có câu ngạn ngữ nói rất đúng, đó là gậy batoong chính là vũ khí phòng thân tốt nhất của một quý ông, có thể dùng như gậy đòn bẩy, một tay giơ súng một tay cầm gậy mới là phương thức chiến đấu của người văn minh!

Nghĩ vậy, Klein hạ quyết tâm, hăm quay người đi vào cửa hiệu "Mũ áo Wilker".

Bố cục hiệu mũ áo này giống hệt những cửa hàng bán quần áo ở Trái Đất, gần bức tường bên trái là một loạt bộ vest, ở chính giữa là những thứ như áo sơ mi, quần, áo ghile và cà vạt, phía bên phải là những đôi giày da, ủng da đặt trong một tủ thủy tinh.

“Thưa ngài, ngài muốn mua gì?” Một nam nhân viên mặc áo sơ mi trắng với áo ghile đỏ chạy tới chào đón, lễ phép hỏi.

Ở vương quốc Ruen, bởi vì những quý ông có địa vị, có quyền thế và có tiền bạc thường thích mặc áo sơ mi trắng, áo ghile màu đen, quần đen và áo vest đen, màu sắc khá đơn điệu, cho nên tầng lớp người hầu, nhân viên cửa hàng và phục vụ là nam giới bị yêu cầu phải mặc những màu sắc rực rỡ hoặc nhiều màu để phân biệt chủ tớ hoặc sang hèn.

Trái ngược với cánh đàn ông, quần áo váy vóc của các vị quý bà quý cô thì có màu sắc khác nhau, trang sức hoa lệ. Còn đám hầu gái lại chỉ có thể mặc đồ đen phối trắng hoặc là ngược lại.

Nghe nam nhân viên cửa hàng hỏi, Klein suy nghĩ một chút rồi nói:

“Gậy batoong, nặng một ít, cứng nữa.”

Là cái loại có thể đánh vỡ cái đầu chó của kẻ khác!

Nhân viên mặc ghile đỏ lén liếc Klein một cái rồi dẫn hắn vào trong cửa hiệu, sau đó chỉ vào một hàng gậy batoong được xếp ở trong góc:

“Cái được mạ vàng kia được làm từ gỗ thiết tâm, rất nặng, rất cứng, giá 11 Saule 7 penny, ngài có muốn thử không?”

11 Saule 7 penny? Sao các người không đi ăn cướp đi? Mạ vàng thì hay lắm à? Klein nghe cái giá đó xong mà hoảng sợ, nhưng ngoài mặt thì hắn không tỏ vẻ gì, chỉ khề gật đầu, nói:

“Ừ.”

Nhân viên mặc ghile đỏ lấy chiếc gậy batoong gỗ thiết tâm kia xuống, cẩn thận đưa cho Klein với cái dáng vẻ như sợ hắn làm rơi hỏng hàng vậy.

Vừa nhận lấy cây gậy, Klein đã cảm thấy nặng, hắn vung thử, phát hiện ra mình không thể vung nó một cách thuận lợi được.

“Quá nặng.” Klein vừa lắc đầu vừa thở dài.

Đây không phải là lấy cớ!

Nhân viên mặc ghile đỏ lại đặt gậy batoong gỗ thiết tâm lại chỗ cũ, rồi tiếp tục giới thiệu ba cây gậy khác:

“Đây là gỗ hồ đào, do Hase, thợ thủ công chế tạo gậy batoong nổi tiếng nhất Tingen, chế tác ra. Gậy này có giá 10 Saule 3 penny... Đây là gỗ thủy trầm, có mạ bạc, cứng như sắt thép, 7 Saule 6 penny... Đây là chế tác từ phần

tâm gỗ của cây Boley trắng, cũng mạ bạc, 7 Saule 10 penny...”

Klein lần lượt nhận lấy các cây gậy vung thử, sau đó phát hiện trọng lượng của chúng đều có vẻ phù hợp. Sau đó hấn gỗ lên gậy, nắm bắt sơ qua độ cứng của mỗi một cây. Cuối cùng hấn chọn cây gậy batoong rẻ nhất.

“Lấy cây gỗ thuỷ trầm đi.” Klein chỉ vào cây gậy batoong mạ bạc phần đầu gậy trong tay nhân viên mặc áo ghile đỏ.

“Vâng, mời ngài đi theo tôi qua bên kia thanh toán. Về sau nếu cây gậy này mà bị mài mòn hoặc bị bẩn, ngài hãy giao lại cho chúng tôi xử lý, miễn phí ạ.”

Nhân viên áo ghile đỏ dẫn Klein đi tới quầy. Nhân cơ hội này Klein giở bốn tờ Kim bảng mà hấn nắm chặt trong tay, lấy một trong hai tờ có mệnh giá nhỏ nhất ra.

“Xin chào ngài, 7 Saule 6 penny.” Nhân viên sau quầy mỉm cười chào.

Klein vốn định giữ cái thể diện của một quý ông, nhưng lúc chìa tờ tiền 1 bảng ra thì vẫn không nhịn được mà hỏi:

“Có thể bớt một chút không?”

“Thưa ngài, những cây gậy này đều được chế tạo thủ công, chi phí rất cao ạ.” Nhân viên mặc ghile màu đỏ đứng bên cạnh trả lời:

“Hơn nữa ông chủ không ở đây, chúng tôi không có tư cách giảm giá thay ông ấy.” Nhân viên sau quầy cũng phụ hoạ theo: “Rất xin lỗi ngài.”

“Được rồi.” Klein đưa tiền ra, rồi nhận lấy cây gậy batoong màu đen mạ bạc phần đầu gậy từ chỗ nhân viên mặc áo ghile đỏ.

Trong lúc chờ lấy tiền thối lại, hấn lùi ra sau vài bước kéo dài khoảng

cách, thử hiệu quả vung "vũ khí tay trái" với biên độ nhỏ.

Vù! Vù! Vù!

Tiếng gió nặng nề, cảm giác như đang phá không khí, Klein hài lòng gật đầu.

Hắn quăng ánh mắt tới phía trước định bụng lấy tiền mặt và tiền xu, lại ngạc nhiên phát hiện nhân viên áo ghile đỏ đã bỏ chạy ra đằng xa. Còn nhân viên sau quầy thì rúc vào góc, dán chặt lấy hai khẩu súng săn treo trên tường.

Vương quốc Ruen thực hành chính sách nửa quản chế với vũ khí nóng, muốn cầm súng thì phải xin "Chứng nhận Sử dụng các loại vũ khí" hoặc "Chứng nhận Săn thú". Nhưng bất kể là loại nào cũng không được sở hữu súng trường, súng hơi nước áp lực cao và súng máy sáu ống do quân đội quản lý.

"Chứng nhận Sử dụng các loại vũ khí" cho phép người ta có thể mua hoặc lưu giữ súng ống dân dụng, nhưng muốn có được nó lại cực kỳ rắc rối, cho dù một số doanh nhân có địa vị thì cũng chưa chắc đã được xét duyệt cho. "Chứng nhận Săn thú" thì khá dễ, cho dù là nông thôn vùng ngoại ô cũng có thể lấy được. Nhưng loại giấy phép này chỉ cho sử dụng súng săn, mà còn hạn chế số lượng. Một số người có tài sản sẽ xin một cái để tự vệ trong lúc nguy cấp, ví dụ như lúc này...

Klein nhìn hai gã nhân viên đề phòng nhìn mình, khoé miệng giật giật, hẳn cười khan ha ha rồi nói:

“Không tệ, cây gậy batoong này vung rất thoải mái, tôi rất hài lòng.”

Thấy hắn không có ý định tấn công, nhân viên sau quầy mới thả lỏng, dùng hai tay đưa tiền mặt và đồng xu vừa lấy ra.

Klein cầm lấy, liếc mắt nhìn qua thì thấy hai tờ 5 Saule, hai tờ 1 Saule và một đồng 5 penny, một đồng 1 penny, gật đầu.

Hắn dừng hai giây, không nhìn ánh mắt nhân viên mà đưa bốn tờ tiền giấy chiếu dưới ánh sáng, xác nhận hình mờ và hoa văn chống làm giả là đúng.

Xong xuôi, Klein mới cất tiền mặt và tiền xu đi, cầm gậy batoong, tay dè mũ, như một quý ông đi ra khỏi hiệu "Mũ áo Wilker". Sau đó hắn xa xỉ lên xe ngựa công cộng không theo tuyến cố định, trải qua một lần đổi xe và tiêu tổng cộng 6 penny thuận lợi về tới nhà trọ.

Đóng cửa phòng lại, hắn đếm 11 bảng 12 Saule tận ba lần mới cho vào ngăn kéo bàn học, sau đó tìm chiếc súng lục có phần báng súng làm từ gỗ, ổ xoay làm từ đồng thau kia ra.

Năm viên đạn màu đồng thau rơi lạch cạch xuống bàn, Klein đút từng viên "đạn săn ma" màu bạc có hoa văn phức tạp và thánh huy màu tối vào trong ổ xoay. Lần này hắn cũng chỉ đút năm viên và để trống một ô để phòng bị cướp cò. Sau đó hắn cho năm viên đạn thường vừa đổ ra bàn vào trong một hộp sắt nhỏ.

Cạch!

Khép ổ xoay lại, Klein bỗng thấy có cảm giác an toàn hơn hẳn.

Hắn hứng thú nhét súng vào bao súng ở dưới nách, cài móc lại rồi sau đó lặp đi lặp lại hành động luyện tập cời móc rút súng, đến khi tay mỏi hết cả thì nghỉ ngơi một lúc rồi lại tiếp tục. Mãi cho đến khi trời sắp tối, tiếng người thuê trọ đi lại trên hành lang vang lên.

Phù! Klein thở ra một hơi, nhét khẩu súng vào bao súng dưới nách.

Cho tới lúc này hắn mới thay áo vest và ghile ra, mặc chiếc áo khoác màu

nâu nhạt bình thường, sau đó thả lỏng cánh tay.

Cộp, cộp, cộp. Tiếng bước chân tới gần, chìa khoá đút vào ổ, tiếng vặn khoá vang lên.

Melissa đẩy cửa bước vào, mũi hơi hít hít vào. Con bé đảo mắt qua bếp lò vốn không được đốt cháy, đôi mắt bỗng u ám đi không ít.

“Klein, em sẽ lấy đám nguyên liệu còn lại ngày hôm qua cùng nấu luôn. Có lẽ mai Benson sẽ về.” Melissa quay đầu nhìn anh trai.

Klein đút hai tay trong túi, người dựa vào bàn học, mỉm cười nói:

“Không, chúng ta ra ngoài ăn.”

“Ra ngoài ăn?” Melissa ngạc nhiên.

“Đi ‘Nhà hàng Mũ Bạc’ ở phố Hoa Thuỷ Tiên được không? Anh nghe bảo đồ ăn ở đó ngon lắm. ” Klein đề nghị.

“Nhưng... Nhưng mà...” Melissa vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Klein cười nói:

“Ăn mừng anh tìm được công việc.”

“Anh tìm được việc rồi?” Melissa bất giác tăng âm lượng lên: “Nhưng... Nhưng không phải mai đại học Tingen mới phỏng vấn sao?”

“Công việc khác.” Klein mỉm cười lấy xấp tiền giấy ra từ trong ngăn kéo, nói: “Bọn họ còn dự chi cho anh tiền lương bốn tuần.”

Melissa nhìn những tờ Kim bảng và Saule, mắt mở to:

“Nữ thần ơi... Anh, bọn họ, anh, tìm được việc gì vậy?”

Việc gì à... Klein đỡ ra, châm chọc rồi nói:

“Một công ty bảo an lấy việc tìm kiếm, sưu tập và bảo vệ đồ cổ làm sứ mệnh, bọn họ cần cố vấn chuyên nghiệp, hợp đồng năm năm, mỗi tuần 3 bảng.”

“... Tội hôm qua anh phiền não vì chuyện này? ” Melissa im lặng một lát rồi hỏi.

Klein tiện thể gật đầu, nói:

“Đúng vậy, làm giảng viên ở đại học Tingen thì nghe danh giá, nhưng anh thích công việc này hơn.”

“... Kỳ thật cũng không tệ.” Melissa cười để cổ vũ hẳn, nửa ngờ vực nửa tò mò mà hỏi: “Sao bọn họ lại dự chi cho anh tiền lương bốn tuần?”

“Bởi vì chúng ta cần chuyển nhà, cần nhiều phòng hơn, cần phòng tắm của riêng mình.” Klein nhếch khoé miệng, buông tay nói. Hẳn cảm thấy nụ cười của mình không chệch vào đâu được, chỉ còn thiếu cái câu "Ngạc nhiên chưa?"

Melissa giật mình, đột nhiên tăng tốc độ nói lên, đồng thời cũng tỏ ra bối rối:

“Klein, kỳ thật nơi này cũng không tệ, thi thoảng em trách móc không có phòng tắm riêng cũng chỉ là do thói quen mà thôi. Anh còn nhớ Jenny không? Hàng xóm của chúng ta lúc trước. Từ khi cha bạn ấy bị thương, rồi mất việc, không thể không dọn tới phố dưới, năm nhân khẩu mà chỉ có thể ở trong một căn phòng, ba người ngủ giường tầng, hai người ngủ dưới đất. Bọn họ còn muốn cho người khác thuê chỗ đất trống còn lại kia... So với nhà bạn ấy,

chúng ta đã rất may mắn rồi. Đừng lãng phí tiền lương của anh vào chuyện này. Hơn nữa em rất thích tiệm bánh của bà Slin.”

Em ơi, phản ứng này của em không giống kịch bản của anh chút nào... Nghe xong, Klein mặt đại ra.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Tiết Kiệm Chăm Lo Cho Gia Đình

Ánh chiều tà vàng óng ánh ngoài cửa sổ bắt đầu tối dần, Klein nhìn Melissa, tạm thời không biết nói thế nào, bởi những lời kịch hẩn chuẩn bị sẵn đều không dùng được.

Hắn khẽ ho hai tiếng, nhanh chóng quay vắn suy nghĩ:

“Melissa, đây không phải lãng phí tiền lương, sau này đồng nghiệp của Benson và anh tới chơi, chẳng lẽ mời bọn họ tiếp đãi bọn họ ở chỗ như này? Sau này anh với Benson kết hôn, có vợ rồi, chẳng lẽ còn ở giường tầng?”

“Không phải các anh còn chưa có vị hôn thê sao? Có thể chờ thêm một thời gian nữa, tích thêm tiền đã.” Melissa nói với logic rõ ràng.

“Không, Melissa, đây là quy tắc xã hội.” Klein cảm thấy đau đầu, chỉ có thể dùng đạo lý lớn: “Nếu lấy lương 3 bảng một tuần thì phải có cái thể diện tương xứng với số lương đó.”

Nói thực ra hắn từng chen chúc trong một căn phòng ở chung với người ta, nên chẳng xa lạ gì điều kiện ăn ở hiện tại, phải nói là hoàn toàn thích ứng. Nhưng vì đã trải qua những thứ lúc trước, hắn mới càng thấu hiểu được ăn ở như này bất tiện với con gái như nào. Hơn nữa mục tiêu của hắn là trở thành người phi phạm, nghiên cứu thần bí học để tìm "đường" về nhà, tương lai sẽ không ít lần làm các nghi thức ma pháp ở nhà, nhà trọ nhiều người nhiều miệng sẽ dễ xảy ra vấn đề.

Thấy Melissa còn định nói tiếp, Klein nhanh chóng bổ sung:

“Yên tâm, anh không có ý định thuê nhà riêng, định xem nhà đây. Tóm lại phải có phòng tắm của riêng mình. Còn nữa, anh cũng thích bánh mì, bánh Tingen và bánh chanh ngọt của bà Slin, nên chúng ta có thể xem xét chỗ gần phố Chữ Thập Sắt và phố Hoa Thủy Tiên trước đã.”

Melissa khẽ mím môi. Con bé im lặng một lúc rồi mới gật đầu.

“Hơn nữa anh chưa định chuyển ngay, phải chờ Benson về đã.” Klein cười nói: “Nếu không anh ấy mở cửa ra sẽ kinh hãi thốt lên, đồ đạc đâu rồi? Em trai em gái tôi đâu? Nhà của tôi đâu? Đây có phải nhà mình không? Chả lẽ đi nhầm chỗ? Nữ thần ơi, mau nói cho tôi biết đây có phải nằm mơ không, tại sao mới đi xa có vài ngày mà trở về đã không còn nhà nữa rồi!”

Hắn bắt chước tiếng của Benson, khiến Melissa nghe mà mắt cong cong, nở nụ cười để lộ đôi má lúm đồng tiền xinh xắn.

“Không, ông Frankie sẽ chờ ở cửa bảo Benson giao chìa khoá phòng ra. Benson căn bản không lên được tầng trên ấy chứ.” Cô bé nói xấu ông chủ nhà keo kiệt tham tiền một câu.

Ở nhà Moretti này, không có việc gì thì mọi người thường thích lôi ông chủ nhà Frankie ra làm nhân vật chính cho các câu châm biếm. Mà đây là do anh cả Benson bắt đầu.

“Đúng vậy, ông ta còn lâu mới đổi khoá cho khách thuê sau.” Klein mỉm cười phụ họa. Hắn chỉ ra ngoài cửa, hài hước nói: “Thưa quý cô Melissa, cùng tới nhà hàng Mũ Bạc ăn mừng chứ nhỉ?”

Melissa thở dài nho nhỏ:

“Klein, anh biết Selina chứ? Bạn học của em, bạn tốt của em ấy.”

Selina? Một cô gái mắt sâu màu cọ, tóc dài màu rượu đỏ lập tức xuất hiện trong đầu Klein. Cha mẹ cô bé đều là tín đồ của nữ thần Đêm Tối, lấy cái tên của Thánh Selina để chúc phúc cho cô. Năm nay cô ta chưa đủ mười sáu, nhỏ hơn Melissa nửa tuổi, là một cô bé vui vẻ, sáng sủa và hướng ngoại.

“Ừ.” Klein gật đầu tỏ vẻ nhớ rõ Selina Wood.

“Anh trai bạn ấy, Chris là một luật sư, hiện tại cũng được gần 3 bảng một tuần, vị hôn thê của anh ấy làm thêm việc đánh máy.” Melissa tả tình hình hiện tại, rồi mới nói tiếp:

“Bọn họ đính hôn được bốn năm rồi, vì cuộc sống sau khi kết hôn được ổn định, mãi cho đến bây giờ vẫn còn đang tiết kiệm chứ chưa tới giáo đường, định chờ thêm chí ít một năm nữa. Nghe Selina nói, người giống anh trai bạn ấy rất là nhiều, đều như vậy cả. Thường là phải sau 28 tuổi mới kết hôn. Nên anh phải chuẩn bị sẵn, tiết kiệm từ trước chứ đừng có lãng phí.”

Chỉ ra nhà hàng ăn một bữa cơm thôi, có cần nhiều đạo lý vậy không?? Klein nghe mà không biết nên khóc hay nên cười, hắn suy nghĩ vài giây rồi nói:

“Melissa, hiện tại lương của anh là 3 bảng một tuần, các năm sau còn tăng lên nữa, em không phải lo.”

“Nhưng chúng ta cần phải chuẩn bị sẵn tiền để phòng ngừa chuyện bất trắc. Ví dụ như công ty bảo an đó đột ngột đóng cửa chẳng hạn. Em có một người bạn, cũng vì công ty nơi cha bạn ý làm bị phá sản nên phải ra bến tàu tìm việc tạm thời, điều kiện gia đình lập tức đi xuống, bắt buộc phải nghỉ học.” Melissa nghiêm túc khuyên ông anh.

... Klein giơ tay che nửa khuôn mặt:

“Công ty... Công ty bảo an đó là có, ừm, có liên quan đến chính phủ, sẽ

không đóng cửa tùy tiện đâu.”

“Nhưng chính phủ cũng đâu ổn định, cứ mỗi lần tuyển cử xong mà thay đổi đảng phái là hầu hết chức vụ đều đổi người, loạn lắm.” Melissa tiếp tục phản bác.

... Em gái, em hiểu nhiều thật... Klein vừa bực mình vừa buồn cười, lắc đầu:

“Thôi thôi... Anh sẽ lấy nguyên liệu còn thừa ngày hôm qua hầm một nồi canh. Em xuống phố mua một con cá tươi rán, một miếng thịt bò ướp hạt tiêu đen, một lon bơ với lấy cho anh một cốc bia gừng. Tóm lại, vẫn phải chúc mừng một bữa.”

Đây đều là những đồ ăn mà đám tiểu thương ở phố Chữ Thập Sắt vẫn hay chào bán. Một con cá tươi từ 6 đến 8 penny, một miếng thịt bò ướp hạt tiêu đen không quá lớn có giá 5 penny, một cốc bia gừng 1 penny, một lon bơ chắc nặng tầm một phần tư pound, khoảng 4 penny - mà mua một pound bơ thì chỉ cần 1 Saule 3 penny.

Mỗi lần tới ngày nghỉ, nguyên chủ đều phụ trách mua đồ nấu ăn, nên không lạ gì về giá. Klein tính nhẩm vài giây, phải chi khoảng 1 Saule 6 penny, vì thế rút luôn hai tờ tiền 1 Saule.

“Vâng.”

Melissa không phản đối nữa, con bé đặt túi xách đựng đồ dùng học tập xuống, nhận lấy tiền.

Nhìn cô em gái lấy lon đựng bơ và chậu đựng các đồ khác, nhẹ nhàng đi tới gần cửa, Klein nghĩ nghĩ rồi gọi với theo:

“Melissa, tiền thừa lại thì mua hoa quả nhé.”

Không ít tiểu thương phố Chữ Thập Sắt sẽ thu mua những hoa quả mẫu mã không đẹp hoặc để quá lâu từ các nơi khác về bán. Mà những người ở đây thì không tức giận gì về chuyện này, bởi giá rất rẻ, mang về nhà rồi cắt bỏ chỗ thối đi là có thể nhấm nháp mỹ vị rồi, đây được coi là hưởng thụ giá rẻ.

Nói xong câu đó, Klein bước nhanh tới chỗ cô bé, lấy đồng penny còn sót lại trong túi quần ra bỏ vào tay em mình.

“Dạ?” Melissa vừa nghi hoặc vừa mờ mịt nhìn anh trai.

Klein lùi ra sau hai bước, mỉm cười nói:

“Nhớ đi chỗ bà Slin mà thưởng cho mình một chiếc bánh chanh ngọt.”

“... Vâng!” Melissa há miệng, mắt chớp chớp, cuối cùng chỉ nói được một từ. Con bé nhanh chóng mở cửa rồi chạy bịch bịch tới phía cầu thang.

...

Dòng sông xanh chảy xuôi với rừng bách và rừng phong dựng thẳng hai bên bờ, không khí tươi mát làm cho người ta cảm thấy như uống say.

Để giải quyết chuyện phỏng vấn, Klein đeo súng lục trong bao súng dưới nách, cầm gậy batoong đi xe ngựa công cộng mất 6 penny, dọc theo con đường lát xi măng đi tới toà nhà ba tầng xây từ gạch thấp thoáng trong bóng cây xanh, đó là khu làm việc của đại học Tingen.

“Không hổ là một trong hai đại học nổi tiếng nhất vương quốc Ruen...” Klein "lần đầu" đến nơi này, vừa đi vừa cảm thán.

So với nơi này, đại học Hoy ở bên kia bờ sông quả thực là quá đơn sơ.

“Hãy da!”

“Hãy da!”

Những tiếng hô tới gần, hai con thuyền đua vọt tới từ thượng du sông Hoy, những chiếc chèo gỗ quấy nước đầy chinh tề.

Đây là hoạt động đua thuyền lưu hành trong tất cả các trường đại học ở vương quốc Ruen. Với gia cảnh mà cần có học bổng mới có thể học xong của Klein, hẳn toàn theo đám người Welch tham gia câu lạc bộ đua thuyền của đại học Hoy, trở thành một tay đua thuyền khá giỏi.

“Đúng là tuổi trẻ...”

Klein dừng lại nhìn theo, thở dài một tiếng. Một tuần nữa cảnh tượng như này sẽ không còn, bởi vì trường học đã được nghỉ hè.

Đi theo con đường mà hai bên cây xanh rợp bóng, hẳn đi tới trước toà nhà ba tầng. Hẳn báo danh, thuận lợi đi vào trong, quen thuộc tìm được phòng đã tiếp mình lúc trước.

Cốc! Cốc! Cốc! Hẳn nắm tay lại, khẽ gõ cánh cửa đang khép hờ.

“Mời vào.” Một giọng nam truyền ra từ trong cửa.

Nhìn Klein đẩy cửa vào, một vị giáo viên trung niên mặc áo sơ mi trắng khoác áo bành tô màu đen nhúu mào, nói:

“Còn một giờ nữa mới phỏng vấn.”

“Chào thầy Stone, thầy còn nhớ tôi chứ? Tôi là học sinh của phó giáo sư Cohen, Klein Moretti, thầy từng đọc thư đề cử của tôi rồi.” Klein mỉm cười, ngả mũ nói.

Harvin Stone vuốt bộ râu xồm đen sì của mình, nghi ngờ hỏi:

“Có chuyện gì không? Tôi không phụ trách việc phỏng vấn.”

“Là thế này, tôi đã tìm được một công việc khác nên hôm nay không tham gia phỏng vấn nữa.” Klein nói chi tiết ý đồ khi đến của mình.

“Ra vậy...” Harvin Stone nghe xong, đứng lên, chìa tay phải ra: “Chúc mừng cậu. Đúng là một thanh niên lễ phép, tôi sẽ nói với ngài giáo sư và phó giáo sư thâm niên.”

Klein bắt tay đối phương, định hàn huyên vài câu rồi cáo từ đi về, bỗng một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng:

“Moretti, em tìm được công việc khác rồi à?”

Klein quay người nhìn thì thấy một ông già tóc bạc kim, đường nét khắc sâu nhưng không nhiều nếp nhăn. Hốc mắt ông hõm xuống, có đôi mắt xanh đậm, và mặc một chiếc bành tô màu đen.

“Em chào buổi sáng thầy, thầy Azcot.” Hãn vội chào hỏi: “Sao các thầy lại ở đây vậy?”

Ông già này chính là vị phó giáo sư thâm niên khoa lịch sử của đại học Hoy, thầy của hãn, Quentin Cohen. Bên cạnh Cohen là một người đàn ông trung niên có dáng người trung bình, làn da màu đồng, đang cầm một tờ báo trong tay. Ông ta không để râu, đội mũ phớt, tóc đen mắt nâu, ngũ quan dịu dàng, ánh mắt toát lên vẻ tang thương khó nói nên lời, phía dưới tai phải có một nốt ruồi đen phải nhìn kỹ mới có thể phát hiện được.

Klein biết người này, đó là thầy Azcot, giáo viên khoa lịch sử của đại học Hoy, người thường xuyên giúp Klein cũ. Ông ta thích tranh cãi với thầy giáo hãn là phó giáo sư Cohen, hai người hay mâu thuẫn quan điểm với nhau. Nhưng trên thực tế hai người có mối quan hệ rất tốt, nếu không thì cũng sẽ không thích đi cùng nhau tán gẫu như này.

Cohen gật đầu, chậm rãi nói:

“Thầy với Azcot tới tham gia một hội nghị học thuật. Em tìm được công việc gì rồi?”

“Một công ty bảo an chuyên tìm kiếm, sưu tầm và bảo vệ đồ cổ, bọn họ cần cổ vấn chuyên nghiệp, mỗi tuần 3 bảng.” Klein lặp lại những lời hăn nói với em gái ngày hôm qua, rồi giải thích tiếp: “Thầy biết mà, em thích khám phá lịch sử chứ không phải là tổng kết lịch sử.”

Cohen khẽ gật đầu, nói:

“Mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình. Em còn nhớ đến đại học Tingen thông báo cho bọn họ mà không phải bỏ phỏng vấn luôn là thầy hài lòng rồi.”

Lúc này Azcot hỏi xen ngang:

“Klein, em có biết Welch với Naya xảy ra chuyện gì không? Thầy đọc báo thấy bảo các trò ấy bị trộm cướp đột nhập vào nhà sát hại.”

Vụ án chuyển thành đột nhập cướp bóc rồi? Mà còn đăng báo nhanh như vậy? Klein sừng sốt một lát, châm chước rồi nói:

“Cụ thể như nào thì em không rõ lắm. Lúc trước Welch lấy được một cuốn bút ký của gia tộc Antigenous của đế quốc Solomon ở kỷ thứ tư, tìm em tới cùng giải mã. Ban đầu em đi được vài ngày, sau đó bận tìm việc nên không đi nữa. Hai ngày trước cảnh sát cũng tới tìm em.”

Hăn cố ý để lộ "đế quốc Solomon" và "gia tộc Antigenous" ra muốn xem hai người thầy khoa lịch sử này có biết gì không.

“Kỷ thứ tư...” Cohen nhú mày, lăm bằm.

Azcot có đôi mắt tang thương kia đầu tiên là ngấn ra, sau đó hít vào một hơi thật sâu, dùng tay trái cầm bảo day day huyết thái dương, nói:

“Antigenous... Có vẻ quen quen... Nhưng nghĩ mãi không ra là nghe được từ chỗ nào...”

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Giáo Đường

Azcot lăm bằm, đồng thời theo bản năng liếc Quentin Cohen một cái, dường như muốn tìm kiếm gợi ý để có được linh cảm.

Cohen không chút do dự lắc đầu, nói:

“Tôi chả có chút ấn tượng nào.”

“... Thôi, có lẽ là gốc từ giống nhau.” Azcot thả tay trái xuống, tự cười giễu.

Klein cảm thấy khá thất vọng, nhưng vẫn không nhịn được mà bồi thêm một câu:

“Thưa thầy và thầy Azcot, hai thầy biết đó, em vô cùng hứng thú với việc thăm dò, hoàn trả lịch sử cho kỷ thứ tư, nếu các thầy nhớ tới gì hoặc tìm được tư liệu nào khác thì liệu có thể viết thư cho em không?”

“Không thành vấn đề.” Bởi chuyện hôm nay nên phó giáo sư Cohen có mái tóc bạch kim tương đối hài lòng với Klein.

Azcot cũng gật đầu:

“Địa chỉ của em vẫn như trước hả?”

“Tạm thời là vậy ạ, chẳng qua là sắp chuyển nhà, đến lúc đó em sẽ gửi thư

báo các thầy.” Klein trả lời đầy kính trọng.

Phó giáo sư Cohen lắc lắc cây gậy batoong màu đen, nói:

“Quả thật là nên đổi nơi ở tốt hơn.”

Lúc này Klein liếc tờ báo trong tay Azcot, đắn đo rồi nói:

“Thưa hai thầy, chuyện Welch và Naya báo chí nói thế nào ạ? Lúc trước em chỉ biết đôi chút từ mấy cảnh sát phụ trách điều tra.”

Azcot đang định trả lời, vị phó giáo sư Cohen chưa nhiều nếp nhăn đột nhiên kéo dây xích vàng màu đen trên áo bành tô, lấy một chiếc đồng hồ bỏ túi ra.

Cách!

Ông ta mở nắp ra xem giờ, rồi gõ gậy batoong xuống:

“Hội nghị sắp bắt đầu rồi. Azcot, chúng ta không thể bỏ lỡ được, ông đưa tờ báo cho Klein đi.”

“Ừ.” Azcot đưa tờ báo trong tay cho Klein: “Các thầy phải lên tầng trên đây. Nhớ viết thư nhé, địa chỉ của thầy với Cohen vẫn chưa đổi, vẫn là văn phòng khoa lịch sử đại học Hoy, ha ha.”

Ông ta cười, quay người cùng Cohen ra khỏi phòng.

Klein ngả mũ chào, nhìn hai thầy bước đi, sau đó mới chào Harvin Stone, chủ nhân văn phòng này, rồi đi dọc theo hành lang rồi khỏi toà nhà ba tầng màu xám này.

Dưới ánh mặt trời, hân nhấc gậy lên, giở tờ bào ra đọc, thấy tiêu đề là: “Báo Sáng Tingen”.

Tingen này đúng là có không ít báo chí và tạp chí nhỉ... Gì mà báo Sáng, báo Chiều, báo Người Thành Thật, nhật báo Backlund, báo Tasok, tạp chí Gia Đình, Bình luận Chuyện Xưa... Klein hồi tưởng một cái là bảy, tám cái tên hiện ra trong đầu hẳn, đương nhiên một phần trong số đó không phải báo bản địa, mà được "phân phát" từ tàu hơi nước.

Ngày nay khi nền công nghiệp chế tạo giấy và in ấn ngày càng phát hiện, giá của một phần báo chí đã giảm xuống còn 1 penny, nên số lượng độc giả càng lúc càng rộng.

Klein không đọc kỹ các nội dung khác, mà nhanh chóng tìm được phần tin "Vụ án đột nhập giết người" ở mục "tin mới".

"Theo những gì sở cảnh sát tiết lộ, cảnh tượng trong nhà ông Welch rất thê thảm, mà còn bị lấy mất tất cả vàng bạc, châu báu, tiền mặt cùng với những đồ vật đáng giá và dễ lấy đi, thậm chí không để sót cả một đồng penny. Có lý do để tin rằng đây là một băng cướp hung ác tàn nhẫn. Bọn chúng sẽ không chút do dự giết chết người vô tội đã nhìn thấy mặt bọn chúng, ví dụ như ông Welch, bà Naya.

Đây là hành vi giẫm lên pháp luật của vương quốc! Đây là hành vi khiêu khích sự an toàn của dân chúng! Không ai mong muốn gặp phải chuyện tương tự cả! Đương nhiên, tin tốt là sở cảnh sát đã xác định được hung thủ, bắt được thủ phạm chính. Chúng tôi sẽ nhanh chóng thông tin tại những số báo tiếp theo.

Phóng viên, John Browning."

Đã xử lý và che giấu... Klein bước đi trên con đường rợp bóng cây, khe khẽ gật đầu. Hẳn tiện tay giở tờ báo ra, vừa bước vừa đọc những tin tức và các câu chuyện nhiều kỳ khác.

Đột nhiên lông tơ sau lưng hắn dựng thẳng hết lên, dường như có những cái kim nhỏ bé đang chọc vào nơi đó. Có người đang nhìn chòng chọc mình? Quan sát mình? Giám thị mình? Những ý nghĩ mọc lên trong đầu, Klein mơ hồ hiểu ra.

Lúc ở Trái Đất hắn cũng từng cảm nhận được cái nhìn chòng chọc vô hình, cuối cùng phát hiện ánh mắt đó tới từ nơi nào, nhưng chưa bao giờ cảm nhận được rõ ràng và "kết luận" chính xác như lần này! Kể cả những chuyện giống thế này trong mảnh vỡ ký ức của nguyên chủ cũng là như vậy!

Là do xuyên việt, hay cho "nghị thức đôi vận" kỳ quái kia khiến "giác quan thứ sáu" của mình trở nên mạnh mẽ hơn?

Klein cố gắng không để mình tìm kiếm người đang nhìn. Hắn học những gì đọc được trong tiểu thuyết, phim ảnh, chậm rãi dừng lại, gấp tờ báo lại rồi nhìn ra phía xa sông Hoy. Ngay sau đó hắn nghiêng đầu kiểu như muốn ngắm phong cảnh mọi nơi, rồi quay người một cách tự nhiên mà thu hết tất cả tình hình xung quanh vào trong mắt.

Ngoài cây cối, mặt cỏ và đám sinh viên đằng xa, nơi này không có bất kỳ người nào. Nhưng Klein vẫn chắc chắn rằng có ai đó đang nhìn chăm chăm mình!

Đây...

Tim Klein đập thành thịch, máu cũng theo tiếng thình thịch ấy mà như muốn phun trào.

Hắn giở tờ báo ra che nửa khuôn mặt, sợ kẻ khác phát hiện vẻ mặt mình không đúng. Cùng lúc đó, hắn nắm chặt gậy batoong, chuẩn bị sẵn tư thế rút súng.

Một bước, hai bước, ba bước, Klein thong thả bước đi như ban nãy.

Cái cảm giác bị nhìn vẫn rõ ràng như trước, nhưng không có nguy hiểm gì kéo tới.

Hắn cứng ngắc đi xong con đường đầy cây, tới nơi chờ xe ngựa công cộng. May mắn thay là vừa hay có một cỗ xe lái tới.

“Phố Chử... Zout... Không, phố Champagne.” Klein liên tục phủ định ý tưởng của bản thân.

Ban đầu hắn định về thẳng nhà, nhưng lại sợ dẫn kẻ đang theo dõi với mục đích không biết là tốt hay xấu tới nhà trọ. Sau đó hắn định đi phố Zoutelande để nhờ "Kẻ Gác Đêm" hoặc đồng nghiệp giúp đỡ, nhưng lại lo đối phương đang rút dây động rừng, làm cho mình chủ động bại lộ, nên đành chọn bừa một địa điểm.

“6 penny.” Người thu tiền trả lời một cách quen thuộc.

Hôm nay Klein không mang Kim bảng theo, mà đặt chúng nó ở chỗ giấu tiền quen thuộc. Hắn chỉ mang đi hai tờ tiền 2 Saule, mà ban nãy khi đến hắn cũng tiêu đi số tiền tương tự nên giờ trên người còn 1 Saule 6 penny, vì vậy hắn lấy hết tiền xu ra đưa cho người thu tiền.

Lên xe ngựa, ngồi xuống một chỗ trốn. Khi cửa xe đóng lại, Klein cảm thấy cái cảm giác bất an khi bị nhìn chòng chọc đã biến mất! Hắn thở ra một hơi, tay chân đều đang run rẩy khe khẽ.

Nên làm gì giờ? Tiếp theo nên làm cái gì? Klein nhìn ra ngoài cửa sổ xe ngựa, cố gắng nghĩ cách.

Khi chưa biết mục đích của kẻ rình rập, cứ coi là ác ý đi!

Những ý tưởng hiện lên trong đầu nhưng lại bị Klein bác bỏ. Hắn vốn chưa bao giờ trải qua chuyện tương tự, mất vài phút mới tìm được cách.

Bắt buộc phải thông báo "Kẻ Gác Đêm", chỉ có bọn họ mới có thể giải quyết được phiền toái! Nhưng không thể đi thẳng tới đó, sẽ bại lộ, có lẽ đây chính là mục đích của đối phương...

Nghĩ vậy, Klein chế định từng phương án thô sơ một, ý tưởng dần rõ ràng.

Phù!

Hắn thở ra một hơi, đã cơ bản bình tĩnh trở lại, còn nghiêm túc ngắm cảnh sắc đang lướt nhanh qua bên ngoài cửa sổ.

Mãi khi xe ngựa tới phố Champagne, không xảy ra chuyện gì cả. Nhưng khi Klein xuống xe cái là lại có cảm giác bất an khi bị nhìn chòng chọc! Hắn giả vờ như không phát hiện, cầm báo chí, xách gậy batoong chậm rãi đi tới phố Zoutelande.

Chẳng qua hắn không vào phố đó mà vòng sang phố Trắng Đỏ ở phía sau. Nơi đó có một quảng trường màu trắng đẹp đẽ với một đại giáo đường mái nhọn!

Giáo đường St. Selina! Tổng bộ của giáo hội nữ thần Đêm Tối ở Tingen!

Làm một tín đồ, ngày nghỉ tới đây tham dự lễ Mi-sa và cầu nguyện là chuyện không hề kỳ quái chút nào.

Đại giáo đường này có mang phong cách Gothic ở Trái Đất rất rõ rệt, toàn bộ đều màu đen. Ở đằng trước có một tháp chuông cao cao, loang lổ dấu vết thời gian, cắm vào tận trời.

Klein đi vào giáo đường, dọc theo hành lang đi tới sảnh cầu nguyện. Trên đường đi ánh mặt trời chiếu qua những khung cửa sổ nhỏ hẹp cao cao được khảm những hoa văn nhỏ màu lam và màu đỏ bị nhuộm màu sắc khác, màu lam gần đen, đỏ như trắng, khiến bốn phía xung quanh u ám dị thường.

Cái cảm giác bị nhìn chăm chăm lại biến mất. Klein tỏ ra bình tĩnh, không hề vui sướng. Hắn từng bước đi tới bên ngoài sảnh cầu nguyện.

Nơi này không có cửa sổ cao, bóng tối sâu thẳm đã thành nhân vật chính. Nhưng ở phía sau đài thánh hình vòm, trên bức tường đối diện cửa vào thì có vài chục lỗ tròn to bằng nắm tay được đục thông với bên ngoài, làm cho ánh sáng mặt trời thuần túy chiếu vào trong, đưa quang minh tới. Giống như người đi đường trong đêm tối, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao, thấy từng ngôi sao đang toả sáng, cao như thế, thuần khiết như thế, thần thánh như thế.

Cho dù cho rằng thần linh vẫn có thể bị nghiên cứu và lý giải, Klein vẫn không nhìn được cúi đầu.

Trong tiếng giám mục trầm và ôn hoà giảng đạo, hắn yên lặng đi trên con đường giữa dãy ghế hai bên, tìm một vị trí trống và gần cửa ra vào, chậm rãi ngồi xuống.

Gác gậy batoong vào phần lưng ghế dựa phía trước, Klein bỏ mũ xuống, đặt cả mũ và tờ báo lên đùi, sau đó nắm hai tay lại chống đỡ phần trán cúi xuống.

Toàn bộ quá trình này hắn làm thông thả và có trình tự, hết như thực sự tới cầu nguyện.

Klein nhắm mắt lại, để tầm mắt rơi vào bóng tối mà yên lặng lắng nghe tiếng giảng của giám mục:

“Bọn họ mình trần, không có quần áo không có cái ăn, không có gì che lấp trong cơn giá rét. Bọn họ bị mưa xối ướt, bởi vì không có chỗ né tránh nên ôm chặt tảng đá. Bọn họ là những đứa trẻ đã bị cướp mất mẹ. Bọn họ là những cô nhi đã mất đi hi vọng. Bọn họ là những kẻ nghèo khổ bị ép phải rời

khỏi chính đạo. Đêm tối không từ bỏ bọn họ, mà chăm sóc bọn họ.”

Tiếng vọng trùng lặp, lọt vào trong tai. Mắt Klein tối om, tâm linh hẳn như được gột rửa. Hẳn tỉnh táo cảm nhận những thứ này, mãi cho đến khi giám mục hoàn thành việc giảng đạo, kết thúc nghi thức lễ Mi-sa.

Giám mục mở cửa phòng xưng tội ở gần đó. Đám đàn ông phụ nữ sắp xếp thành hàng.

Klein mở mắt, đội mũ phớt, cầm gậy batoong và tờ báo cũng đứng dậy xếp hàng theo.

Hơn hai mươi phút sau mới tới lượt hẳn.

Klein cất bước vào, đóng cửa lại. Tầm mắt hẳn lại u ám trở lại.

“Này con, con muốn nói gì?” Tiếng giám mục truyền tới từ sau vách ngăn làm từ gỗ.

Klein móc chiếc huy hiệu "Tiểu tổ thứ bảy Bộ phận Hành động Đặc biệt" ra từ trong túi tiền, đưa cho giám mục qua kẽ hở.

“Có người theo dõi con. Con muốn tìm Dunn Smith.” Dường như bị u ám nhuốm mà ngữ khí của hẳn cũng mềm nhẹ đi hẳn.

Giám mục nhận lấy huy hiệu, im lặng vài giây rồi nói:

“Bên phải phòng xưng tội, đi tới cuối, có một cửa ngấm ở một bên, vào rồi sẽ có người dẫn đường.” Trong lúc nói, ông kéo dây chuông trong phòng xưng tội, làm cho một vị mục sư nghe được tiếng chuông.

Klein lấy lại huy hiệu, bỏ mũ phớt đặt trước ngực, khẽ vái chào, sau đó quay người đẩy cửa đi ra.

Sau khi xác nhận cảm giác bị nhìn chăm chăm không xuất hiện nữa, hắn lại đội chiếc mũ phớt màu đen lên, mặt không có biểu cảm dư thừa mà nhấc gậy batoong, quẹo sang bên phải, đi đến bên đài thánh hình vòm.

Ở trên bức tường ở một bên, hắn tìm được cửa ngầm. Hắn lặng lẽ mở cửa ra, nhanh chóng đi vào.

Cửa ngầm lẳng lặng đóng lại. Một người đàn ông trung niên mặc áo khoác mục sư màu đen xuất hiện dưới ánh sáng đèn khí gas, đập vào mắt Klein.

“Chuyện gì?” Vị mục sư trung niên này hỏi ngắn gọn.

Klein đưa huy hiệu ra rồi lặp lại những lời vừa nói với giám mục. Mục sư trung niên không hỏi gì thêm, quay người im lặng đi trước. Klein gật đầu, ấn mũ xuống, cầm gậy yên lặng đi theo sau đối phương.

Roxanne từng nói là phía bên trái ngã tư trước "cửa Chianese" chính là giáo đường St. Selina.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Luyện Tập

Cộp, cộp, cộp.

Tiếng bước chân vang vọng khắp hành lang hẹp và u ám, truyền tới một mảng yên tĩnh xa xa, không còn âm thanh nào khác.

Klein thẳng lưng không nhanh không chậm đi theo mục sư trung niên, không hỏi, không nói chuyện, lặng như hồ nước không gió.

Đi qua con đường được canh gác nghiêm ngặt, mục sư trung niên dùng chìa khoá mở một cửa đóng kín, chỉ vào cầu thang làm từ đá bên dưới, nói:

“Bên trái đường chữ thập là cửa Chianese.”

“Nguyện nữ thần phù hộ ngài.” Klein điểm bốn cái trước ngực, vẽ ra "hình dạng" của mặt trăng đỏ rực. Ở thế giới không tôn giáo thì dùng lễ tiết bình thường, còn trong tôn giáo thì dùng nghi thức của tôn giáo.

“Ca ngợi nữ thần.” Mục sư trung niên cũng đáp lại bằng một động tác tương tự.

Klein không nói gì thêm, nương theo ánh đèn khí gas thanh lịch được gắn ở bức tường hai bên mà đi xuống cầu thang bằng đá, từng bước đi vào trong bóng tối.

Đi được một nửa, hẳn quay đầu lại theo bản năng thì thấy mục sư trung

niên kia vẫn đứng ở cửa, trên đỉnh cầu thang, trong bóng tối nơi không có ánh sáng của đèn khí gas, hết như một bức tượng không hề động đậy.

Klein thu hồi tầm mắt, tiếp tục đi xuống. Không lâu sau hắn đặt chân lên mặt đất lát đá lạnh như băng, đi thẳng tới ngã tư.

Hắn không đi về phía "cửa Chianese", bởi Dunn Smith vừa thay ca chắc hẳn sẽ không ở nơi đó.

Men theo con đường quen thuộc bên phải, Klein lại đi lên một cầu thang khác, xuất hiện bên trong "công ty Bảo an Gai Đen".

Thấy cửa phòng không đóng kín thì khép hờ, hắn không lỡ mồm tìm kiếm mà tiến vào sảnh tiếp khách, thấy một cô gái tóc xù tươi cười ngọt ngào đang chăm chú đọc một cuốn tạp chí.

“Hi, Roxanne.” Klein đi tới bên cạnh, cố ý gõ nhẹ xuống bàn.

Loảng xoảng!

Roxanne đứng bật dậy, làm ngã cả ghế dựa, bối rối nói:

“Hi, hôm nay trời đẹp thật, anh, anh, Klein, sao anh lại tới đây?” Cô ta giơ tay xoa ngực, thở hỗn hển mấy hơi hết như cô nhóc lười biếng bị cha bắt gập.

“Tôi có việc tìm đội trưởng.” Klein trả lời ngắn gọn.

“... Làm tôi sợ muốn chết, tôi còn tưởng đội trưởng tới chứ.” Roxanne trợn Klein một cái: “Còn chả biết gõ cửa! Hừ, anh nên cảm thấy may mắn vì tôi là một quý cô rộng lượng, nhân từ. Ủm, tôi thích từ cô gái hơn... Anh tìm đội trưởng làm gì thế? Anh ấy ở trong phòng đối diện với phòng của phu nhân Olean ấy.”

Cho dù lúc này tinh thần khá căng thẳng, Klein vẫn bị Roxanne làm cho

bật cười, hân trầm ngâm rồi đáp:

“Bí mật!”

“...”

Trong lúc Roxanne trợn mắt lên, không thể tin được thì Klein cúi đầu chào, nhanh chóng cáo từ. Hắn lại đi tới cánh cửa thông với phòng tiếp đón, gõ cửa phòng làm việc thứ nhất bên tay phải.

“Mời vào.” Giọng nói trầm và ôn hoà của Dunn Smith vang lên.

Klein đẩy cửa vào rồi khép lại, ngả mũ chào:

“Chào buổi sáng, đội trưởng.”

“Chào buổi sáng, có chuyện gì không?” Chiếc áo gió và mũ của Dunn đang treo trên giá treo quần áo ở bên cạnh, để lộ ra chiếc áo sơ mi trắng và ghile màu đen, cho dù đường chân tóc cắt cao và đôi mắt xám sâu thẳm kia, trông anh vẫn thoải mái hơn không ít.

“Có người theo dõi tôi.” Klein trả lời thành thật, không chài chuốt câu chữ gì cả.

Dunn dựa ra sau, nắm hai tay lại, dùng đôi mắt xám sâu sắc nhìn vào mắt Klein. Anh ta không bám theo câu kia, mà hỏi ngược lại:

“Cậu tới từ giáo đường?”

“Vâng.” Klein trả lời khẳng định.

Dunn khẽ gật đầu, không nói tốt hay xấu, chỉ quay lại chủ đề chính:

“Có thể là cha của Welch không tin về nguyên nhân vụ án mà chúng ta

thông báo, nên thuê thám tử từ thành phố Gió tới điều tra.”

Thành phố Conston của quận Gian Hải còn được gọi là thành phố Gió, là địa khu có sản nghiệp đá hoa cương cực kỳ phát triển, có thể xếp thứ ba trong tất cả các thành phố của vương quốc Ruan.

Không chờ Klein nói gì, Dunn nói tiếp:

“Cũng có thể là tới từ cuốn bút ký kia. Chúng tôi đang điều tra xem Welch lấy được cuốn bút ký gia tộc Antigenous từ nơi nào, đương nhiên không thể loại trừ cá nhân, hoặc là tổ chức đang truy tìm cuốn bút ký này.”

“Tôi nên làm gì?” Klein trầm giọng hỏi. Không thể nghi ngờ là hẳn mong đó là nguyên nhân thứ nhất.

Dunn không trả lời ngay, nhắc cốc cà phê lên nhấp một ngụm, đôi mắt xám không chút gợn sóng:

“Trở về theo con đường lúc trước, sau đó làm bất cứ chuyện gì mà cậu muốn làm.”

“Bất cứ?” Klein hỏi lại.

“Bất cứ chuyện gì.” Dunn gật đầu khẳng định: “Đương nhiên đừng có làm đối phương sợ chạy mất, cũng đừng vi phạm pháp luật.”

“Vâng.” Klein hít vào một hơi, cáo từ rồi rời khỏi căn phòng, lại đi xuống cầu thang xuống lòng đất.

Hẳn rẽ trái ở ngã tư kia, đi trong hành lang trống trải không người, u ám lạnh lẽo với ánh sáng từ đèn khí gas hai bên tường.

Tiếng cộp cộp chồng lên nhau khiến xung quanh càng vắng vẻ, càng khiến người ta sợ hãi.

Klein nhanh chóng tới gần cầu thang kia, bước từng bước đi lên, thấy vị mục sư trung niên đứng trong bóng tối trước cửa. Hai người gặp lại, không ai nói gì. Mục sư trung niên im lặng quay người nhường đường.

Lặng lẽ bước đi, Klein về tới sảnh cầu nguyện. Những ánh sáng từ những lỗ tròn sau đài thánh hình vòm vẫn trong lành như trước, căn phòng bên trong vẫn tối tăm và yên lặng, các quý ông quý bà vẫn đang xếp hàng bên ngoài phòng xưng tội, chỉ là đã vơi đi rất nhiều.

Klein chờ một lúc, rồi cầm gậy batoong và tờ báo chậm rãi rời khỏi sảnh cầu nguyện, ra khỏi giáo đường St. Selina như không có chuyện gì xảy ra.

Vừa ra ngoài, thấy ánh mặt trời, hẳn lại cảm thấy bị nhìn chòng chọc, cảm thấy mình hết như con mồi đang bị điều hâu rình mò.

Bỗng nhiên một điểm đáng ngờ loé lên trong đầu óc hẳn: Vì sao ban nãy "kẻ nhìn lén" không theo mình vào giáo đường? Tuy rằng nhờ vậy mà mình có thể dựa vào không gian u ám và sự hỗ trợ của mục sư để "biến mất" trong khoảng thời gian ngắn, nhưng tên kia chỉ cần giả vờ cầu nguyện để đi theo theo dõi thì khó lắm sao? Không làm chuyện gì xấu, quang minh chính đại đi vào thì có vấn đề gì?

Trừ phi là kẻ đó từng có tiền án tiền sự, sợ giáo hội, sợ giám mục, biết đối phương có lẽ có năng lực phi phạm... Xem ra khả năng thám tử tư này có vẻ rất rất thấp...

Phù! Klein thở hắt ra, không còn căng thẳng như trước nữa. Hẳn nhãn nhả cất bước đi tới mặt sau phố Zoutelande.

Hẳn dừng lại trước một kiến trúc có phong cách cổ xưa, bức tường đã loang lổ không ít. Nhà này số "3", tên là "Câu lạc bộ bắn súng Zoutelande". Sở cảnh sát có mở một phần cho "dân chúng" bãi bắn dưới lòng đất để kiểm

thêm kinh phí hoạt động.

Klein vừa bước vào thì cảm giác bị nhìn trộm lại lập tức biến mất. Hắn nắm lấy cơ hội, đưa huy hiệu "Bộ phận Hành động Đặc biệt" cho nhân viên phục vụ phụ trách tiếp đón.

Sau khi được nghiệm chứng sơ qua, hắn được dẫn xuống dưới lòng đất, đi vào một bãi bắn đóng kín.

“Bia mười mét.” Klein nói một câu đơn giản với người phục vụ, sau đó rút khẩu súng lục ra khỏi bao súng dưới nách, lại lấy hộp đạn màu đồng thau trong túi quần ra.

Đột nhiên bị người ta theo dõi khiến hắn khát vọng có được năng lực tự bảo vệ bản thân, vì thế mới vội vàng chạy tới đây luyện tập bắn súng.

Cạch!

Sau khi người phục vụ đi rồi, hắn vặn ổ xoay, tháo hết các viên đạn sẵn ma ra, rồi nhặt lấy đạn đồng thau bình thường bỏ vào trong các ô đạn.

Lúc này hắn không bỏ trống một ô phòng ngừa cướp cò, cũng không cởi áo vest xuống hay bỏ mũ phớt xuống. Hắn muốn luyện tập như lúc ăn mặc bình thường, dù sao không có chuyện gặp phải kẻ địch, gặp phải nguy hiểm rồi còn hô là "xin chờ một chút, để tôi đổi bộ đồ khác thuận tiện hơn đã".

Cạch!

Klein đóng ổ xoay lại, dùng ngón cái quay tròn một cái.

Đột nhiên, hắn nắm súng bằng hai tay, giơ thẳng lên nhắm tới bia ngắm cách đó mười mét.

Nhưng hắn không vội bắn, mà còn nghiêm túc nhớ lại lần bắn không trúng

bia đột đi huấn luyện quân sự và những kiến thức thường thức như ba điểm một đường thẳng, nổ súng sẽ bị giật ra sau này nọ.

Xoạt xoạt!

Trong tiếng quần áo loạt xoạt, Klein tập ngắm bắn, tập tư thế cầm súng, nghiêm túc như một đứa trẻ đang chuẩn bị cho thi tốt nghiệp.

Sau nhiều lần tập, hần lùi về chỗ tường, ngồi xuống chiếc ghế mềm dài và hẹp, đặt súng lục qua một bên, tự mát xa cánh tay, nghỉ ngơi một lát.

Hồi tưởng về những gì vừa luyện vài phút, Klein cầm lấy chiếc súng lục có phần bóng súng bằng gỗ và ổ xoay đồng thau đi vào vị trí bắn, đứng theo tư thế tiêu chuẩn, bóp cò.

Pằng!

Tay hần rung lên, thân thể hơi ngửa ra sau, viên đạn lệch khỏi bia ngắm.

Pằng! Pằng! Pằng!

Hần rút kinh nghiệm, bắn liên tục mấy phát để lấy kinh nghiệm từ thực hành, mãi cho tới khi bắn xong cả sáu viên đạn.

Bắt đầu trúng bia ngắm... Klein lại lui ra, ngồi xuống, thở hỗn hển hai cái.

Xoạch! Hần mở ổ xoay ra, đổ cho sáu vỏ đạn rơi xuống đất, sau đó mặt lạnh tanh nhét từng viên đạn sáng màu đồng thau khác vào trong ổ đạn.

Thả lỏng cánh tay, Klein lại đứng lên, vừa tổng kết vừa về vị trí bắn.

Pằng! Pằng! Pằng!

Tiếng súng vang vọng, bia ngắm rung rung. Klein luyện tập rồi nghỉ ngơi,

cứ thế luân phiên. Hắn bắn hết ba mươi viên đạn được nhận cùng với năm viên đạn còn thừa lúc trước, dần dần đã bắn trúng bia ngắm, bắt đầu theo đuổi vòng số.

Hắn lắc lắc cánh tay đau nhức, đổ năm vỏ đạn cuối cùng ra, sau đó lại đút những viên đạn săn ma màu bạc có hoa văn phức tạp vào, và để trống một ô đề phòng cướp cò.

Sau khi nhét súng vào bao súng dưới nách, Klein phủi bụi bặm và khói thuốc súng trên người, sau đó toàn thân thoải mái đi ra khỏi bãi bắn chuyên dụng, trở lại đường phố.

Cảm giác bị theo dõi lại xuất hiện, lúc này Klein đã bình tĩnh hơn trước rất nhiều. Hắn chậm chậm đi tới phố Champagne, bỏ 4 penny đi xe ngựa công cộng theo tuyến cố định về phố Chữ Thập Sắt, vào nhà trọ của mình.

Cái cảm giác bị theo dõi lại biến mất, hắn móc chìa khoá mở cửa phòng, thấy một người đàn ông tuổi gần ba mươi, mặc áo sơ mi sợi đay, để tóc ngắn đang ngồi trước bàn học.

Lòng vốn đang căng thẳng lập tức thả lỏng, Klein mỉm cười gọi:

“Chào buổi sáng, không, chào buổi trưa, Benson.”

Người đàn ông này chính là anh trai của hắn và Melissa, Benson Moretti, năm nay mới hai mươi lăm tuổi, khuôn mặt trông già trước tuổi nên nhìn như sắp ba mươi đến nơi. Anh ta có tóc đen mắt nâu, trông khá giống Klein, nhưng không có được cái phong thái thản nhiên của người trí thức.

“Chào buổi trưa, Klein, phỏng vấn thế nào rồi?” Benson đứng lên, mỉm cười hỏi. Chiếc áo khoác màu đen và mũ phớt cao nửa đều được treo ở phần gờ ra của chiếc giường tầng.

“Rất là tệ.” Klein đáp, mặt không biểu cảm.

Thấy Benson sững sốt, Klein khẽ cười, bổ sung:

“Thực tế là em không tham gia phỏng vấn, em tìm được công việc khác rồi, lương 3 bảng một tuần...”

Hắn lặp lại những lời đã nói với Melissa lúc trước.

Benson dụi mắt đi, lắc đầu cười nói:

“Có cảm giác con mình đã trưởng thành vậy... Ủm, công việc này cũng không tệ lắm.”

Anh thở dài, nói:

“Bôn ba trở về nghe được tin tốt như vậy quả thực không tệ, tối nay chúng ta phải ăn mừng mới được, mua thịt bò nhỉ?”

Klein cười nói:

“Vâng, nhưng em sợ Melissa sẽ tiếc đó. Chiều chúng ta cùng đi mua nguyên liệu nhỉ? Mang theo chí ít 3 Saule? Chắc, nói thực ra 1 bảng đổi 20 Saule, 1 Saule đổi được 12 penny, còn có nửa penny và một phần tư penny nữa, cái chế độ tiền tệ này quả thực quá ư là rắc rối. Em nghĩ nó phải là một trong những chế độ tiền tệ ngu xuẩn nhất ở thế giới này.”

Nói xong, hắn thấy vẻ mặt Benson trở nên nghiêm túc, thế là cảm thấy bất an, lo sợ mình nói gì sai. Chẳng lẽ trong những mảnh vỡ ký ức thiếu sót của nguyên chủ, Benson là một kẻ ủng hộ vương quốc cực đoan, không chấp nhận kẻ khác chế giễu này nọ?

Benson chậm rãi bước vài bước, nghiêm túc phản bác:

“Không, không phải một trong.”

Không phải một trong... Klein ngẩn ra rồi kịp phản ứng, nhìn Benson rồi cả hai cùng cười.

Quả nhiên Benson rất giỏi trào phúng kiểu hài hước.

Benson nhếch khoé miệng, nghiêm trang bổ sung:

“Chú nên hiểu rằng muốn đặt ra một chế độ tiền tệ vừa đơn giản lại hợp lý thì cần tiền đề, đó là phải biết đếm số, nắm giữ thuật toán. Tiếc rằng trong những nhân vật lớn kia, nhân tài như vậy quá hiếm.”

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Bữa Tối Của Ba Anh Em

Quả là sắc bén... Klein cười ra tiếng, phối hợp với "kinh nghiệm" phong phú của kiếp trước mà chế giễu một câu:

“Trên thực tế, không có bất kỳ chứng cứ nào cho thấy những vị nhân vật to lớn ấy có não trong đầu.”

“Hay! Rất là hay!” Benson cười ha ha, giơ ngón tay cái: “Klein, chú còn hài hước hơn cả trước kia.”

Anh ta hoãn lại một hơi rồi nói tiếp:

“Chiều nay anh còn phải tới bến tàu, ngày mai mới được nghỉ, đến lúc đó, hừm... Chúng ta cùng đi công ty ‘Cải thiện Nhà ở thành phố Tingen’ xem bọn họ có căn hộ chung cư vừa rẻ vừa không tệ nào cho thuê không. Còn nữa, phải tới thăm ông Frankie nữa.”

“Ông chủ cho thuê nhà?” Klein nghi hoặc hỏi lại. Chẳng lẽ ông ta có một căn hộ chung cư có vị trí không tệ ở quảng trường?

Benson liếc em trai một cái, buồn cười nói:

“Đừng bảo là chú quên mất cái hợp đồng thuê nhà một năm của chúng ta ấy chứ? Tối giờ mới được sáu tháng.”

Klein lập tức giật mình, hắn quả thực quên mất chuyện này! Tuy rằng tiền

thuê nhà trả theo tuần, nhưng thuê tới một năm, nếu giờ mà chuyển đi coi như vi phạm hợp đồng, nếu bị đưa lên toà án thì phải sẽ bồi thường một số tiền lớn!

“Đúng là chú vẫn còn thiếu kinh nghiệm xã hội mà.”

Benson vuốt nếp tóc, cảm khái một câu:

“Đây là điều khoản mà lúc trước anh cố gắng có được, bằng không ông Frankie chỉ muốn cho ký hợp đồng ba tháng một thôi. Với tầng lớp có tiền mà nói, đám chủ nhà cho thuê thẳng một, hai, thậm chí là ba năm để ổn định. Nhưng với chúng ta, với chúng ta lúc trước và hàng xóm xung quanh mà nói, đám chủ nhà lúc nào cũng nơm nớp lo sợ có người xảy ra chuyện, không đóng được tiền thuê, nên chỉ thích hợp đồng ngắn hạn.”

“Như vậy bọn họ còn có thể thường xuyên xem xét tình hình mà tăng giá.” Klein bổ sung sau khi kết hợp với mảnh vỡ trí nhớ của nguyên chủ và những gì mình trải qua lúc ở thuê nhà ngày trước.

Benson thở dài:

“Đây là sự thật tàn nhẫn của xã hội ngày nay. Được rồi, chú không cần lo, chuyện hợp đồng ấy dễ giải quyết lắm. Nói thẳng ra thì chỉ cần chúng ta khất nợ tiền thuê nhà một tuần là Frankie chắc chắn sẽ đuổi chúng ta ra ngoài và giữ lại những thứ đáng giá ngay. Dù sao chỉ số thông minh của ông ta còn chưa bằng khi đầu chó lông quăn, không cách nào nghĩ được những chuyện quá phức tạp.”

Nghe được câu này, Klein đột nhiên nhớ tới câu chuyện về tước sĩ Humphry, bèn nghiêm túc lắc đầu:

“Không Benson, anh sai rồi.”

“Sao cơ?” Benson không hiểu.

“Chỉ số thông minh của ông Frankie vẫn cao hơn khi đầu chó lông quăn một chút.” Klein trả lời nghiêm túc. Ngay khi Benson mỉm kiêu tỏ vẻ mình đã hiểu thì hẳn bổ sung thêm một câu: “Nếu trạng thái của ông ta còn tốt.”

“Ha ha.” Benson không nhịn được cười to.

Cười xong, anh chỉ vào Klein, nhưng tạm thời không tìm được từ nào để nói, cuối cùng đành phải quay lại chủ đề chính:

“Đương nhiên, là thân sĩ, chúng ta không dùng cách thức vô lại đó. Ngày mai chúng ta tới nói chuyện với Frankie. Tin anh đi, ông ta dễ bị thuyết phục lắm, rất là dễ.”

Klein không hề nghi ngờ điều này, sự tồn tại của ống dẫn khí gas chính là minh chứng hùng hồn nhất.

Hai anh em tán gẫu một lát, rồi bỏ chỗ cá còn lại ngày hôm qua vào canh rau dưa. Trong lúc đun thì dùng hơi nước làm mềm bánh mì mạch đen.

Phết bơ lên trên bánh mì, Klein và Benson làm một bữa đơn giản. Nhưng bọn họ ăn rất thoải mái, dù sao mùi sữa và vị ngọt luôn làm người ta thấy ngon miệng.

Chờ khi Benson ra ngoài, Klein cũng cầm 3 Saule tiền giấy và mấy đồng penny tới chợ "Rau diếp và thịt", chi 6 penny mua một pound thịt bò, 7 penny mua một con cá Tasok tươi và ít xương. Ngoài ra hẳn còn mua các thứ như khoai tây, đậu phụ, củ cải trắng, đại hoàng, rau diếp, củ cải cùng với mấy gia vị nấu ăn như cây hương thảo, húng quế, thì là và mỡ.

Trong lúc mua đồ, hẳn vẫn cảm nhận được có người đang theo dõi, đang nhìn chằm chằm mình, nhưng chưa hề tiếp xúc gì.

Vào tiệm bánh mì Slin một lúc, Klein về nhà. Hăn bắt đầu dùng vật nặng, ví dụ như chồng sách vở để rèn luyện lực của cánh tay.

Hăn vốn định tập mấy động tác quyền thuật quân đội để cường thân kiện thể, nhưng hiện giờ đã quên cả động tác tập thể dục theo đài như nào hăn còn chẳng nhớ huống chi là những thứ mà phải tham gia huấn luyện quân sự mới được tiếp xúc này. Bất đắc dĩ hăn đành phải tập luyện bình thường.

Klein không làm cho mình tập tới mức quá mệt, bởi vì như vậy sẽ càng mệt mỏi hơn, tăng nguy hiểm lên. Hăn dừng lại đúng lúc, lật giờ giáo trình và bút ký của nguyên chủ nhằm ôn lại toàn bộ tri thức liên quan tới kỹ thứ tư một lần.

...

Đến tối, Benson và Melissa ngồi trước bàn, nhìn đồ ăn đã bày biện xong xuôi, ngay ngắn như mấy đứa trẻ mới vào trường sơ cấp.

Các loại mùi đan vào nhau tạo nên khúc nhạc dạo đồ ăn đậm đà, đó là mùi thịt bò câu hồn, đó là mùi khoai tây kích thích rõ rệt, đó là canh đậu phụ ngọt vẩn vít, là đại hoàng hầm điều hoà, đó là bánh mì mạch đen phết bơ ngọt thanh.

Benson nuốt một ngụm nước miếng, quay đầu nhìn Klein đang kẹp một con cá rán giòn vào trong đĩa, chỉ cảm thấy mùi chiên dầu chui theo chóp mũi vào yết hầu, qua thực quản rồi chui xuống dạ dày.

Ừng ục! Bụng anh ta vang lên một tiếng rõ ràng.

Klein sẵn tay áo lên, bưng đĩa cá rán đặt lên bàn sách, sau đó quay người lấy hai cốc bia gừng to từ trong tủ bát, đặt vào trước mặt Benson và chỗ mình ngồi.

Hắn cười với Melissa, như làm ảo thuật lấy một bánh pút-đing chanh ra:

“Bọn anh có bia, em có thứ này.”

“... Cảm ơn anh.” Melissa nhận lấy bánh, nhỏ nhẹ nói một tiếng.

Thấy thế, Benson nhắc cốc lên, mỉm cười nói:

“Nào, chúc mừng Klein đã tìm được công việc không tệ.”

Klein nhắc cốc lên, cùng với Benson, cũng cùng với bánh pút-đing chanh của Melissa:

“Ca ngợi nữ thần!”

Ừng ục, hắn ngửa đầu uống một ngụm. Vị bia đốt tới thực quản, mang tới cảm giác tuyệt vời.

Bia gừng, hay còn được gọi đầy đủ là bia nước gừng, thực tế là một loại đồ uống không chứa bất cứ thành phần cồn nào, dùng nước gừng nhạt và nước chanh pha trộn tạo ra vị bia, là thứ mà con gái và trẻ con cũng uống được. Chẳng qua Melissa không thích mùi vị đó cho lắm.

“Ca ngợi nữ thần!”

Benson cũng uống một ngụm, Melissa thì khẽ cắn chiếc bánh, nhắm nuốt một lúc, không muốn nuốt xuống chút nào.

“Ăn thử đi nào.” Klein đặt cốc xuống, cầm thìa và đĩa chỉ vào một bàn đồ ăn, nói.

Trong số các món này, hắn không tự tin lắm về món canh đậu phụ, dù sao ở trên Trái Đất hoàn toàn không ăn thứ kỳ quái như nào, chỉ có thể dựa theo mãnh võ ký ức của nguyên chủ để "sáng tác lại".

Benson là anh nên không hề khách khí, múc một thìa khoai tây nhét vào trong miệng.

Khoai tây được hầm rất nhừ kết hợp với vị của mỡ lợn và lượng muối vừa phải làm cho nước miếng tiết ra liên tục, cảm thấy ngon tuyệt.

“Không... tệ... Không tệ.” Benson nhồm nhoàm khen: “Ngon hơn cái thứ mà anh ăn ở công ty bữa trước nhiều lắm, lúc đó họ thả bơ.”

Đây coi như món sở trường của mình... Klein thân nhiên nhận lấy lời khen:

“May là có đầu bếp nhà Welch dạy cho.”

Melissa thì nhìn bát canh thịt bò. Lá húng quế màu xanh, rau diếp tươi cùng những miếng củ cải màu trắng trong nước canh trong không màu, che giấu thịt bò đã hầm nhừ, màu tươi mát, mùi thơm nức mũi.

Con bé xiên một miếng thịt bò, bỏ vào miệng nhai, chỉ cảm thấy trong cái mềm nhừ ấy còn có vị muối cùng vị ngọt của củ cải và mùi thơm của húng quế, tất cả đều gợi lên sự mỹ vị của bản thân miếng thịt bò.

“...” Con bé như đang ca ngợi gì đó, nhưng không dừng miệng lại được.

Klein nếm thử, cảm thấy ăn ngon hơn, vẫn cảm thấy đáng tiếc vì so mới tiêu chuẩn tốt nhất của mình, món này còn kém lắm. Dầu sao không có gia vị, chỉ có thể thay thế bằng cái khác nên mùi vị kỳ quái đi hẳn. Đương nhiên cho dù là tốt nhất thì những món mà mình nấu chỉ coi như là ăn được.

Đột nhiên hẳn cảm thấy thương Benson và Melissa.

Klein nuốt miếng thịt bò, lại gắp một miếng cá Tasok rán giòn có rắc cây hương thảo. Món cá này ngoài giòn trong mềm, giòn giòn ngon miệng, vị

thơm mặn cùng vị mỡ hoà vào với nhau.

Klein khẽ gật đầu, lại nếm thử đại hoàng hàm, cảm thấy cũng tạm, có thể hoá giải bớt vị ngấy của thịt.

Cuối cùng hắn lấy dùng khí mức một thìa canh đậu phụ.

Quá ngọt, quá chua... Klein nhú mày. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt thoả mãn của Benson và Melissa thì hắn lại nghi ngờ vị giác của mình, bèn nốc một ngụm bia gừng rửa đầu lưỡi.

Cả ba anh em đều ăn tới bụng phồng lên, hồi lâu không đứng dậy được.

“Chúng ta hãy ca ngợi nữ thần nào!” Benson nhắc cốc bia gừng chỉ còn lại một ngụm, thoả mãn nói.

“Ca ngợi nữ thần!” Klein uống cạn chỗ bia còn lại.

“Ca ngợi nữ thần.” Melissa thì bỏ miếng bánh pút-đing chanh cuối cùng vào miệng, thưởng thức mùi vị còn lưu lại.

Klein thấy thế, nường cảm giác hơi say cười nói:

“Melissa, em cứ như vậy là không tốt, ăn món ngon nhất thích nhất thì phải ăn ngay từ đầu, như vậy mới thưởng thức được vị ngon nhất của nó. Chờ khi em ăn no rồi, cảm giác thèm ăn giảm xuống, lại ăn nữa thì không còn thấy ngon như trước rồi.”

“Không, vẫn ngon lắm.” Melissa trả lời kiên định và quật cường.

Ba anh em cười nói một lúc chờ tiêu thực, sau đó cùng dọn dẹp bàn ăn, thìa đĩa, đem món cá rán cất đi.

Sau khi dọn xong, một người ôn tập chương trình học, một người tự học

kiến thức về kế toán, một người tiếp tục lật xem giáo trình và bút ký. Cuộc sống rất thoải mái.

Mười một giờ, ba anh em tắt đèn khí gas, chia nhau đi tắm rồi đi ngủ.

...

Tầm mắt u ám, cảm giác dần dần. Trong tầm mắt Klein, Dunn Smith mặc áo gió màu đen dài tới gối, đội mũ phớt cao nửa bóng xuất hiện.

“Đội trưởng!” Klein nhoáng cái tỉnh táo lại, cũng biết rõ mình đang trong mơ.

Đôi mắt màu xám của Dunn không chút gợn sóng, anh ta như đang nói một chuyện nhỏ nhặt:

“Có người lên vào phòng cậu, hãy cầm súng và ép hắn tới hành lang, sau đó giao cho chúng tôi.”

Có người lên vào phòng mình? Kẻ theo dõi rốt cuộc đã ra tay? Klein hoảng sợ, không dám hỏi nhiều, chỉ gật đầu nói:

“Vâng!”

Cảnh tượng trước mắt hắn thay đổi, màu sắc trở nên rối loạn, vỡ vụn như bọt biển.

Klein mở mắt ra, cẩn thận nghiêng đầu nhìn sang phía cửa sổ. Hắn thấy một bóng lưng gầy yếu mà xa lạ đang đứng trước bàn học, lặng lẽ tìm kiếm thứ gì đó.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Hội Mật Tu

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Trái tim Klein bắt đầu đập nhanh dữ dội, nó co lại rồi đập mạnh lên, khiến cho thân thể cũng khẽ run rẩy theo.

Trong tích tắc, hắn gần như quên mất mình phải làm gì, nên làm gì. Mãi đến khi kẻ lẩn vào kia chợt dừng lại, nghiêng tai như nghe được tiếng động nào đó.

"Máu" dồn xuống từ não bộ, Klein khôi phục năng lực suy xét, bèn sờ tay xuống dưới gối, cầm lấy bóng súng bằng gỗ của khẩu súng lục kia.

Cảm giác cứng và trơn truyền đến khiến hắn nhanh chóng ổn định cảm xúc, hắn chậm rãi rút súng lục ra mà không phát ra tiếng, nhắm thẳng đầu kẻ lẩn vào.

Nói thực là hắn không nắm chắc mình có bắn trúng đối phương không. Tuy rằng lúc trước đã bắn trúng bia khá ổn, nhưng bia ngắm cố định khác hẳn con người, hắn còn chưa tự đại tới mức coi hai thứ đó như nhau. Chẳng qua hắn nhớ mang máng một câu ở đời trước có ý đại khái là uy lực lớn nhất của đạn hạt nhân chỉ tồn tại trước khi nó được bắn ra.

Ở trong tình cảnh hiện giờ, đạo lý là tương tự, uy hiếp lớn nhất chính là trước khi bắn!

Không động tới cò súng, không mù quáng cướp cò, đối phương sẽ không xác định mình là tay gà mờ có khả năng cao bắn không trúng. Hẳn ta sẽ lo lắng, hẳn ta sẽ sợ hãi, hẳn ta sẽ phải cân nhắc, thế nên khiến cho bản thân bị gò bó đi!

Trong khoảnh khắc, từng ý nghĩ hiện lên làm cho Klein lập tức quyết định. Hẳn không phải loại người càng nguy cấp thì càng trấn định, mà là hẳn đã dự đoán cảnh gặp phải kẻ theo dõi, dự đoán tới việc sẽ đe dọa là chính chứ không tấn công từ trước đó rồi.

Đất nước ăn tham có một câu thành ngữ thế này, lo trước khỏi hoạ!

Ngay khi Klein nhắm hòng súng vào kẻ lên vào, người đàn ông gầy yếu kia bỗng khựng người lại, dường như cảm ứng được thứ gì đó. Ngay sau đó, hẳn ta nghe được một giọng nói mang theo tiếng cười khê:

“Này anh bạn, chào buổi tối nhé.”

Người đàn ông gầy gò lặng lẽ nắm chặt tay, thân thể căng thẳng. Klein ngồi ở tầng dưới của giường, giơ súng nhắm vào đầu hẳn ta, cố gắng tỏ ra nhàn nhã và tự nhiên mà nói:

“Mời anh giơ hai tay lên, quay người lại, cố gắng làm chậm chậm thôi. Nói thẳng ra thì tôi là kẻ nhát gan, cũng dễ khấn trương lắm, nếu anh mà làm nhanh quá sẽ khiến tôi sợ, không dám cam đoan liệu có bị cướp cò hay không. Đúng rồi, chính là như vậy đó!”

Người đàn ông gầy yếu giơ hai tay ngang đầu, quay người qua từng chút một. Thứ đập vào mắt Klein đầu tiên là bộ đồ bó sát màu đen với hàng cúc chỉnh tề, sau đó mới là đôi lông mày màu nâu nhạt rậm và sắc.

Klein không thấy sự sợ hãi trong đôi mắt xanh thẳm của hẳn ta, mà trái lại hẳn còn cảm thấy như đang bị một con thú dữ nhìn chòng chọc, dường như

mình mà bất cần cái là sẽ bị đối phương nhào tới cắn xé thành mảnh nhỏ.

Hắn cầm khẩu súng thật chặt, ra sức khiến biểu cảm của bản thân trông thông dong và lạnh nhạt hết mức.

Mãi tới giờ người đàn ông gầy gò kia hoàn toàn quay người về phía hắn, Klein mới hất cằm về phía cửa, nhẹ nhàng và ôn hoà nói:

“Chúng ta ra ngoài kia nói chuyện đi, đừng quấy nhiễu giấc mơ đẹp của người khác. Ừm, hành động chậm chút, bước chân nhẹ chút, đây là phép lịch sự tối thiểu của một quý ông mà...”

Người đàn ông gầy gò lạnh lùng liếc Klein một cái, vẫn giơ tay ngang đầu đi từng bước một tới cửa.

Bên trái là khẩu súng nhắm thẳng vào đầu, hắn ta vặn nắm cửa, thông thả mở cửa ra.

Ngay khi cửa được mở ra một nửa, hắn ta đột nhiên hạ người xuống rồi lăn mình tới phía trước. Mà cửa thì như bị gió lớn kéo, vang lên tiếng kẹt kẹt rồi đóng lại.

“Hửm...” Benson ngủ giường tầng trên bị tiếng động kinh đến mà mơ màng sắp tỉnh.

Lúc này, có một giai điệu du dương và yên tĩnh truyền từ bên ngoài vào, một giọng hát trầm và thông thả vang lên:

“Ôi, uy hiếp đáng sợ, khát khao rực đỏ!

Chỉ ít một chuyện là thật: Đời này trôi quá nhanh.

Một chuyện là thật, còn lại là giả dối,

Hoa nở một lần rồi từ giã cõi đời..."

Bài thơ ca này như mang theo thứ năng lực khiến người ta lơ lửng và bình yên. Benson ở giường trên và Melissa ở phòng trong đều mơ màng ngủ tiếp.

Thế xác và tinh thần của Klein trở nên yên tĩnh, hẩn suýt thì ngáp một cái.

Vừa rồi người đàn ông gầy gò kia chạy thoát nhanh nhẹn đến mức làm hẩn phản ứng không kịp. Hẩn mỉm cười nhìn cánh cửa đã đóng lại, lẩm bẩm:

"Nói ra thì có khi anh không tin, chứ thật ra tôi có bắn cũng không ra đạn."

Là ô đạn trống phòng khi bị cướp cò!

Tiếp theo Klein lắng nghe bài thơ trong đêm khuya, kiên nhẫn chờ cuộc chiến bên ngoài kết thúc. Chỉ là mới được một phút thì giai điệu yên bình như mặt hồ dưới ánh trăng đã chấm dứt, đêm tối lại yên tĩnh đầy thâm trầm như trước.

Klein lặng lẽ vặn ổ xoay, chuyển vị trí ô đạn rỗng đi và chờ đợi kết quả.

Lần chờ này kéo dài mười phút. Ngay lúc hẩn bất an, do dự có nên ra ngoài xem như nào không thì ngoài cửa vang lên giọng nói chín chắn và ôn hoà của Dunn Smith:

"Giải quyết xong rồi."

Phù, Klein thở hắt ra. Hẩn cầm súng lục, lấy chìa khoá, chân trần cẩn thận đi tới cửa, rồi lặng lẽ mở cửa ra. Hẩn thấy Dunn Smith với chiếc áo gió đen dài tới gối, mũ phớt nửa cao và đôi mắt xám sâu thẳm đang đứng ở trước mặt.

Hẩn đóng cửa lại, theo Dunn đi tới cuối hành lang, đứng trong ánh sáng

đỏ rực mỏng manh.

“Mất chút thời gian đi vào trong giấc mơ của hẳn.” Dunn nhìn mặt trời đỏ bên ngoài cửa sổ, bình tĩnh nói.

“Biết lai lịch của hẳn ta rồi à?” Klein buông lỏng không ít.

Dunn gật đầu rất khẽ, nói:

“Một tổ chức cổ xưa tên là ‘Hội Mật Tu’, được thành lập vào kỷ thứ tư, có liên quan tới đế quốc Solomon và một bộ phận quý tộc sa đọa thời đó. À, bút ký của gia tộc Antigenous đúng là tới từ bọn chúng. Bởi vì một thành viên sơ suất nên mới khiến cuốn bút ký ấy lạc vào thị trường đồ cổ rồi bị Welch mua được. Bọn chúng không thể không phải người đi tìm kiếm khắp nơi.”

Không chờ Klein hỏi, anh ta dừng lại rồi nói tiếp:

“Chúng tôi sẽ dựa theo manh mối mà vây bắt ngược lại một phần thành viên của bọn họ. Ừm, chưa chắc sẽ có kết quả tốt. Đám người đó hết như lũ chuột trong cống, rất biết lẫn trốn, nhưng chí ít bọn chúng sẽ biết rằng rất có khả năng cuốn bút ký của gia tộc Antigenous đã bị chúng ta lấy được, hoặc là nắm giữ được manh mối mấu chốt. Như vậy, chỉ cần không phải một món đồ vô cùng quan trọng, rất là then chốt thì bọn chúng sẽ từ bỏ hành động lần này, đây là triết lý sinh tồn của bọn chúng.”

“... Nếu cuốn bút ký này vô cùng quan trọng, rất là then chốt thì sao?” Klein lo lắng.

Dunn cười, không trả lời mà nói cái khác:

“Chúng tôi biết khá ít về ‘Hội Mật Tu’ này. Lần này có thể thành công ít nhiều là nhờ vào sự thông minh của cậu. Đây chính là công lao của cậu, lại suy xét tới khả năng, nguy hiểm tiềm ẩn và linh cảm tăng lên sẽ có trợ giúp

như nào với bút ký, nên cậu có một cơ hội lựa chọn."

"Cơ hội lựa chọn." Klein mơ hồ đoán được gì đó, hô hấp trở nên nặng nề hơn.

Dunn ngừng cười, nói với vẻ mặt trang trọng và nghiêm túc:

"Cậu có muốn trở thành một người phi phạm không? Chỉ có thể chọn lựa danh sách đầu từ những danh sách không hoàn chỉnh. Đương nhiên là cậu có thể từ bỏ cơ hội lần này, lựa chọn tích lũy công lao từng chút một cho đến khi đủ để cậu thành 'Kẻ Không Ngủ', cũng chính là khởi đầu của danh sách đầy đủ nhất mà giáo hội nắm giữ, cấp ban đầu của thủ vệ đêm tối mà Nữ thần ban cho."

Quả nhiên... Klein lòng vui vẻ, tạm thời không tỏ ra do dự mà chủ động hỏi:

"Tôi có thể lựa chọn từ trong 'danh sách 9' nào?"

Dù sao cũng phải có thông tin chi tiết hơn mới quyết định là nên từ bỏ hay nhận lấy, và cụ thể là chọn cái nào!

Dunn quay người đưa lưng về "lựa mông" đỏ rực, nhìn đôi mắt Klein, chậm rãi nói:

"Ngoài Kẻ Không Ngủ ra, giáo hội còn phương pháp điều chế ma dược của ba loại 'danh sách 9'. Một loại tên là 'Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn', chính là năng lực mà Neil nắm giữ. À, Roxanne chắc là nói với cậu rồi, con bé không bao giờ biết giữ miệng là gì!"

Klein cười xấu hổ, không biết nên nói gì. May là Dunn không để ý mà nói tiếp:

“Phương pháp điều chế ma dược ‘Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn’ và phần nối tiếp không liên tiếp của nó được lấy từ ‘Hội Khố tu Morse’. Khi đó nghe nói bọn họ còn chưa sa đoạ, còn giữ được đạo đức và giới luật, còn kiên trì truy đuổi tri thức, cũng giữ bí mật nghiêm ngặt. Phàm là người nhập hội, sau khi trở thành ‘Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn’ thì đều phải cấm ngữ năm năm, học cách im lặng để tu hành và tăng sự tập trung lên. Câu châm ngôn ‘Muốn làm gì thì làm, nhưng chớ có gây hại’ của ‘Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn’ được truyền tới từ chính bọn họ.

‘Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn’ có những hiểu biết và lý giải toàn diện mà sơ bộ về những kiến thức thần bí như ma pháp, thuật phù thủy, thuật chiêm tinh... Bọn họ biết được không ít nghi thức ma pháp, nhưng rất dễ cảm nhận được một số thứ ẩn nấp sau lưng các sự vật, nên bắt buộc phải cẩn thận, và luôn kính sợ sức mạnh phi phàm. Về danh sách này thì phần lớn là chúng tôi không có đủ, cho nên không tạo thành một dây xích. Ví dụ như danh sách 8 của nó, đương nhiên có lẽ ‘Thánh đường’ có.”

Đây gần như phù hợp với tất cả yêu cầu của mình... Klein khẽ gật đầu, muốn lựa chọn danh sách này luôn. May là hắn còn nhớ những cái khác:

“Hai loại khác thì sao?”

“Loại thứ hai gọi là ‘Người Nhật Xác’. Có không ít tín đồ tà giáo sùng bái Tử Thần ở phía nam lục địa lựa chọn nó. Sau khi sử dụng ma dược này, sẽ bị vong linh không có trí tuệ ngộ nhận là đồng loại mà không bị tập kích, chịu được sự xâm thực từ rét lạnh, hư thối và tử vong, có thể nhìn thấy một phần ác linh, hiểu được đặc điểm và nhược điểm của nhiều sinh vật bất tử mà cơ thể cũng được đề cao tính chất lên đôi phần. Chúng tôi có được danh sách 8 và danh sách 7 nối tiếp nó. Ha ha, danh sách 7 của nó thì cậu chắc đoán được, ‘Người Thông Linh’! Đây là lựa chọn lúc trước của Daly.” Dunn miêu tả khá chi tiết.

Thoạt trông "Người Thông Linh" quả thật vừa huyền bí lại vừa cool ngầu, nhưng thứ mình muốn nhất là tri thức về thần bí học... Klein không nói xen vào mà chỉ lắng lắng nghe.

Dunn Smith nghiêng đầu ngắm nhìn ánh trăng đỏ rực, nói:

“Loại thứ ba thì chúng tôi chỉ có danh sách 9, còn ‘Thánh đường’ có cất giấu cái khác không thì không rõ, tên nó là ‘Thầy Bói.’”

Thầy Bói? Đồng tử mắt Klein rụt lại, hăn nghĩ tới sự nuối tiếc của Russel đại đế trong cuốn nhật ký: Ông ta hối hận lúc trước không lựa chọn từ Người Học Việc, Kẻ Trộm và Thầy Bói!

QUỖY BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: "Nghề Nghiệp" Và Nhà Ở Đầu Là Chuyện Nghiêm Túc

Klein cố khiến bản thân không biểu hiện dị thường, hấn ôm cái tâm tư tò mò hàng thật giá thật mà hỏi:

“‘Thầy Bói’ có năng lực gì?”

“Câu này cậu hỏi chưa chính xác rồi. Hấn phải là sử dụng ma được ‘Thầy Bói’ sẽ đạt được năng lực gì?”

Dunn Smith lắc đầu cười, cả khuôn mặt và đôi mắt xám đều ẩn trong bóng tối, quay lưng lại với mặt trăng đỏ:

“Thuật chiêm tinh, bói toán thẻ bài, linh bài, linh thị cùng vô số thứ tương tự như vậy. Đương nhiên không phải là cậu sử dụng ma được rồi là lập tức hiểu và nắm giữ được chúng. Ma được chỉ cho cậu tư cách và năng lực học những thứ đó mà thôi. Bởi vì thiếu phương pháp đối địch trực tiếp, à, cậu có thể tưởng tượng rằng nghi thức ma pháp phải chuẩn bị rất nhiều, cho nên không phù hợp với việc gặp phải chiến đấu, cho nên về tri thức thần bí học thì ‘Thầy Bói’ càng bác học và chuyên nghiệp hơn cả ‘Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn’.”

Nghe thì cũng rất phù hợp với nhu cầu của mình... Chỉ là thiếu phương pháp đối địch làm cho người ta khá do dự... Hơn nữa có lẽ giáo hội Nữ Thần Đêm Tối không có các "danh sách" kế tiếp... "Thánh đường" hấn là chỉ giáo đường Ninh Tĩnh, tổng bộ của giáo hội... Cách thức đối địch của danh sách thấp có lẽ chưa chắc so bì được với súng ống... Klein im lặng, cân nhắc trong

đầu, khi thì "Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn", khi thì "Thầy Bói". Còn về phần "Người Nhật Xác", hẳn hoàn toàn không quan tâm.

Thấy thế, Dunn Smith cười nói:

“Đừng vội lựa chọn, sáng thứ Hai nói đáp án cho tôi là được. Mặc kệ cậu muốn lựa chọn cái nào, hoặc quyết định từ bỏ, nội bộ Kẻ Gác Đêm chúng tôi sẽ không có cái gọi là ngoài mức quy định. Cứ bình tĩnh lại, tự hỏi tâm linh của mình ấy.”

Nói xong, anh ta bỏ mũ xuống, khe khẽ cúi đầu, rồi chậm chậm lướt qua Klein đi tới cầu thang.”

Klein không nói gì, không đưa đáp án luôn mà im lặng chào rồi im lặng nhìn theo.

Tuy rằng lúc trước hẳn luôn luôn muốn được trở thành người phi phạm, nhưng khi cơ hội đặt ra trước mặt thì lại do dự không thôi: Sự khuyết thiếu của "danh sách" sau, đủ loại mất khống chế của "người phi phạm", độ tin cậy của nhật ký Russel đại để và những tiếng thì thầm hư ảo khiến người ta điên cuồng khiến người ta sa đoạ cùng tạo nên đầm lầy cản trở người ta tiến bước.

Hắn hít vào một hơi thật sâu, lại từ từ thở ra.

“Chả khác nào việc điền vào phiếu nguyện vọng đại học của một tên học sinh học hành chẳng giỏi cũng chẳng dốt...” Klein tự giễu mình một câu, tập trung tinh thần đang lạc trôi đi tận đâu, khẽ mở cửa về phòng, nằm lên giường.

Hắn nằm đó, lẳng lặng mở to mắt nhìn phần đáy của chiếc giường bên trên đang nhiễm ánh đỏ rực.

Bên ngoài cửa sổ, tiếng kẻ say xin lão đảo ngang qua. Xa xa có tiếng xe

ngựa chạy lộc cộc trên con phố trống trải. Tất cả những tạp âm ấy không phá vỡ sự yên tĩnh của màn đêm mà khiến nó càng thêm sâu thẳm, càng thêm thâm trầm.

Klein lắng cảm xúc của mình xuống, nhớ tới đủ mọi chuyện xưa cũ ở Trái Đất. Nào là người cha thích rèn luyện thân thể, cứ nói chuyện là nói rất to; nhớ tới người mẹ bị bệnh mãn tính nhưng lại hay chạy đôn chạy đáo vì mình, tới đám bè bạn chơi với nhau từ thuở bé, từ cùng nhau đá banh đánh cầu tới chiến game hay mạt chược, lại nhớ tới cô nàng mà mình tỏ tình thất bại nay không còn nhớ rõ mặt mũi như nào... Những nỗi nhớ ấy như dòng nước sông yên ả, không mấy gợn sóng, không tổn thương sâu sắc, lại lặng lẽ che phủ tâm linh.

Có lẽ là chỉ mất rồi mới biết quý trọng. Khi đồ rực rút đi, mặt trời hiện lên phía đường chân trời, chiếu ánh sáng vàng óng ánh, Klein đã có lựa chọn.

...

Hắn rời giường, tới phòng tắm chung đánh răng rửa mặt cho mình tỉnh táo lại, sau đó cầm tờ tiền 1 Saule tới chỗ bà Wendy mua 8 pound bánh mì mạch đen với 9 đồng penny, bổ sung cho món ăn đã ăn hết tối qua.

“Giá bánh mì bắt đầu ổn định rồi...” Sau bữa sáng, Benson vừa thay đồ vừa bình luận. Hôm nay là Chủ nhật, cuối cùng thì anh ta và Melissa đã có thời gian nghỉ ngơi.

Klein đã mặc bộ vest ngồi trên ghế, liếc tờ báo cũ mà hôm qua mang về, cảm thấy bất ngờ mà nói:

“Chỗ này có quảng cáo cho thuê nhà này: số 3 phố Wendel khu phía bắc, nhà riêng, có hai tầng; tầng trên có sáu phòng, ba phòng tắm, hai ban công; tầng dưới có một phòng ăn, một phòng khách, một nhà bếp, hai phòng tắm và

ba phòng cho khách kèm theo một tầng hầm... Bên ngoài căn nhà là thảm cỏ tư nhân 2 mẫu, đằng sau là một vườn hoa nhỏ. Có thể cho thuê một năm, hai năm hoặc ba năm. Tiền thuê mỗi tuần là 1 bảng 6 Saule. Ai muốn thuê thì tới số 16 phố Champagne tìm ông Gusherf.”

“Đây là mục tiêu tương lai của chúng ta.” Benson đội chiếc mũ phớt màu đen lên, khẽ cười nói: “Tiền thuê nhà trên báo thường hơi cao, ‘Công ty Cải thiện Nhà ở thành phố Tingen’ có rất nhiều lựa chọn còn rẻ hơn mà không kém là bao.”

“Vì sao không tìm ‘Hiệp hội Cải thiện nhà ở cho tầng lớp lao động Tingen’?” Melissa cầm chiếc mũ cũ rách, mặc chiếc váy dài màu xám trắng nhẹ nhàng đã khâu vá vài lần nhưng được coi là đáng mặc nhất đi ra khỏi căn phòng kế. Sự điềm tĩnh và nội liễm của con bé ko thể che giấu được vẻ thanh xuân tươi đẹp.

Benson cười ha ha, nói:

“Em nghe ai nói cái ‘Hiệp hội Cải thiện nhà ở tầng lớp lao động Tingen’ vậy? Jenny? Bà Rochelle? Hay là bạn thân Selina?”

Melissa đưa mắt sang bên khác, hạ nhỏ giọng đáp:

“Bà Rochelle... Tối hôm qua lúc đi tắm em gặp bà ấy. Bà hỏi thăm Klein phỏng vấn như nào, em nói qua vài câu, sau đó bà ấy đề nghị tìm ‘Hiệp hội Cải thiện nhà ở tầng lớp lao động Tingen’.”

Benson thấy Klein cũng không hiểu, bèn mỉm cười lắc đầu, nói:

“Đây là hiệp hội nhà ở dành cho dân nghèo, à, nói đúng hơn phải là dân chúng ở giai tầng thấp. Những căn nhà mà bọn họ sửa sang và cải tạo đều là kiểu nhà dùng chung phòng tắm, chỉ cung cấp ba lựa chọn là một phòng, hai phòng và ba phòng. Các em có muốn tiếp tục ở chỗ tương tự thế này không?”

‘Công ty Cải thiện Nhà ở thành phố Tingen’ cũng kinh doanh tương tự bọn họ, nhưng là cung cấp sự lựa chọn cho tầng lớp trung lưu. Nói thẳng ra thì bây giờ chúng ta tốt hơn tầng lớp cấp thấp, nhưng so với tầng lớp trung lưu thực sự thì vẫn còn thua kém, không phải vấn đề tiền lương và là thiếu thời gian tích lũy.”

Klein hiểu, hắn cất tờ báo, cầm mũ phớt và đứng lên, nói:

“Chúng ta xuất phát thôi.”

“Anh nhớ rằng ‘Công ty Cải thiện Nhà ở thành phố Tingen’ nằm ở ngay phố Hoa Thủy Tiên.” Benson vừa mở cửa vừa nói: “Bọn họ giống ‘Hiệp hội Cải thiện nhà ở tầng lớp lao động Tingen’, kêu gọi ‘tử thiện 5%’, có biết là vì sao không?”

“Không biết.” Klein nhắc gậy batoong, đi bên cạnh Melissa. Cô gái với mái tóc đen mềm mại xoã ngang ngực cũng gật đầu theo.

Benson bước ra bên ngoài, nói:

“Loại công ty và hiệp hội cải thiện nhà ở đều chịu ảnh hưởng từ phía Backland mà được thành lập. Bọn họ có ba con đường về tiền bạc, một là gây quỹ tử thiện, hai là thông qua trình báo, từ chuyên viên cho vay những sự vụ cộng đồng của chính phủ để nhận được gói vay ưu đãi với lãi suất chừng 4% một năm, ba là đầu tư thương mại, qua việc thu một số tiền thuê nhà nhất định mà gửi cho đối phương 5% hàng năm, cho nên được gọi là tử thiện 5%.”

Cộp cộp cộp, ba anh em xuống dưới, chậm chậm đi tới phố Hoa Thủy Tiên. Bọn họ định tìm được nhà mới rồi thì mới đi tìm chủ nhà hiện tại là Frankie, tránh cho việc còn chưa chuyển được vào bên kia mà bên này đã bị đuổi đi rồi.

“Em nghe Selina nói, còn có công ty cải thiện nhà ở chỉ lấy tiền từ từ

thiện?” Melissa như đang tự hỏi bản thân.

Benson cười ha ha, nói:

“Có, công ty ký gửi William mà Tước sĩ William góp tiền thành lập là một công ty như vậy. Ông ta tu sửa những nhà trọ cho giai cấp lao động, cũng cung cấp quản lý vật nghiệp riêng mà chỉ thu tiền nhà khá rẻ, nhưng yêu cầu thì khá nghiêm ngặt.”

“Nghe có vẻ anh không thích lắm? ” Klein sâu sắc nhận ra điều này, bèn mỉm cười hỏi.

“Không, anh rất tôn kính ngài William, nhưng anh nghĩ ông ta chẳng biết gì về cuộc sống của dân nghèo chân chính. Yêu cầu vào ở nhà trọ của ông ta tựa như hy vọng mà mục sư ban cho, rất không phù hợp với thực tế. Ví dụ như bắt buộc phải tiêm vắc xin phòng bệnh chính, bắt buộc phải quét dọn phòng tắm luân phiên, không được cho thuê lại hoặc dùng cho mục đích kinh doanh, không được vứt rác bừa bãi, không để cho trẻ con chơi đùa ở hành lang. Nữ thần ơi, ông ta định biến tất cả mọi người thành quý ông quý bà à?” Benson đáp lại bằng câu cửa miệng anh ta quen dùng.

Klein cau mày, nghi hoặc hỏi:

“Nghe qua thì không có vấn đề gì cả, là những yêu cầu rất tốt mà.”

“Vâng.” Melissa gật đầu phụ họa.

Benson nghiêng đầu liếc bọn họ, cười ha ha, nói:

“Có lẽ là anh bảo vệ các em kỹ quá, chưa được nhìn thấy cuộc sống thật sự của dân nghèo là như nào. Các em cảm thấy bọn họ có tiền đi tiêm vắc xin phòng bệnh chủ yếu sao? Nếu ra xếp hàng ở tổ chức từ thiện miễn phí thì phải sau ba tháng mới được.

Các em cảm thấy công việc của bọn họ là ổn định chứ không phải tạm thời? Nếu không thể cho thuê lại để thu phí dụng nhất định, tới lúc thất nghiệp lại chuyển ra ngoài? Hơn nữa rất nhiều phụ nữ ở nhà may vá thuê cho người ta và sản xuất diêm để duy trì sinh kế, đây là thuộc về kinh doanh, chẳng lẽ muốn đuổi bọn họ đi hết?

Đại đa số bần dân đều cố gắng hết sức để duy trì cuộc sống. Các em cảm thấy bọn họ rảnh rỗi dạy dỗ trẻ con, làm cho bọn chúng đừng có chơi đùa ở hành lang? Có lẽ chỉ có thể nhốt chúng nó ở trong phòng, chờ khi nào đủ bảy, tám tuổi thì đưa tới nơi nhận lao động trẻ em.”

Benson không miêu tả gì nhiều, nhưng Klein nghe xong mà cảm thấy sờn tóc gáy. Đây là cuộc sống của dân chúng ở tầng đáy xã hội?

Ở bên cạnh hẳn, Melissa cũng im lặng thật lâu, sau đó mới nói với ngữ khí xa xăm:

“Sau khi chuyển qua phố dưới, Jenny không chịu cho em tới nhà bạn ấy chơi nữa...”

“Hy vọng cha con bé có thể đi ra khỏi bóng ma vết thương mà tìm được công việc ổn định. Chẳng qua anh thấy quá nhiều con ma men tự dùng còng để ma túy bản thân...” Benson chế nhạo một tiếng, ngữ khí nặng nề.

Klein không biết nói gì cho hay, Melissa cũng cảm thấy như vậy. Ba anh em im lặng đi tới phố Hoa Thủy Tiên, tìm tới công ty Cải thiện nhà ở thành phố Tingen.

Người tiếp đón bọn họ là một người đàn ông trung niên có nụ cười hoà ái, không mặc vest hay đội mũ, chỉ mặc sơ mi trắng phối hợp với chiếc ghile đen bên ngoài.

“Các vị có thể gọi tôi là Skate. Không biết mấy vị muốn ngôi nhà như

nào?” Ông ta liếc cây gậy batoong mạ bạc của Klein, cười càng âm áp hơn.

Klein nhìn Benson, người vốn am hiểu cách ăn nói, ý bảo anh ta trả lời. Benson trả lời rất thẳng thắn:

“Nhà theo đây.”

Skate lật giở tài liệu và hồ sơ trong tay, mỉm cười nói:

“Hiện tại còn năm nơi là chưa cho thuê. Nói thực ra chúng tôi ưu tiên những người lao động và con cái của bọn họ mà điều kiện gia đình khó khăn, sáu, tám thậm chí là mười, mười hai người cùng ở một phòng. Nhà theo đây thì không nhiều, một căn ở ngay số 2 phố Hoa Thủy Tiên, một căn ở khu phía bắc, một căn nữa ở khu phía đông... Tiền thuê một tuần là 12 đến 16 Saule. Các vị có thể đọc phần giới thiệu cụ thể này.”

Ông tay đưa một tài liệu trong tay cho Benson, Klein và Melissa.

Ba anh em đọc qua, liếc nhau rồi đồng thời chỉ vào vị trí trên trang giấy.

“Chúng tôi muốn xem nhà số 2 phố Hoa Thủy Tiên.” Benson nói, Klein và Melissa gật đầu.

Nơi này coi như là khu vực mà bọn họ quen thuộc.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30: Khởi Đầu Mới

Kiến trúc của số 2, số 4 và số 6 trên phố Hoa Thủy Tiên là nhà theo dãy, sử dụng nóc nhà đa giác với bốn góc nghiêng, toàn thể mặt ngoài sơn màu xanh tối, ba cái ống khói cao vút dễ thấy. Nơi này đương nhiên không có sân cỏ và vườn hoa, cũng không có mái hiên, cửa vào đối diện thẳng với đường phố.

Skate của công ty "Cải thiện Nhà ở thành phố Tingen" cầm một chuỗi chìa khóa bằng đồng vừa mở cửa vừa giới thiệu:

“Nhà theo dãy của chúng tôi không có hành lang sảnh, mở cửa là vào thẳng phòng sinh hoạt chung, có một cửa sổ lớn hướng ra phố Hoa Thủy Tiên, lấy sáng tương đối tốt...”

Chiếu vào tầm mắt Klein, Benson và Melissa chính là một nhóm ghế salon bọc vải đang đắm chìm trong ánh mặt trời và không gian rộng rãi có thể sánh bằng hai phòng ở trước đây của bọn họ.

“Phòng sinh hoạt chung này cũng có thể làm phòng khách, bên phải nó là phòng ăn, trên tường bên trái có một lò sưởi âm lớn cho mọi người sưởi ấm vào mùa đông.” Skate quen thuộc chỉ tay.

Klein nhìn lướt qua, xác nhận đây là bố cục kiểu phóng khoáng thô sơ, phòng ăn và phòng khách không được ngăn cách nào, nhưng lại cách cửa sổ lớn khá xa, nên trông khá là tối.

Trong phòng ăn để một bàn gỗ hình chữ nhật không lớn màu đỏ, chung quanh có sáu cái ghế có dựa lưng bằng gỗ bọc đệm mềm, mà tường bên trái thì có lò sưởi âm tường như trong phim ảnh nước ngoài Klein từng xem trước kia.

“Sau phòng ăn là phòng bếp, nhưng chúng tôi không cung cấp bất kỳ dụng cụ nào, đối diện phòng sinh hoạt chung là phòng khách nhỏ và phòng tắm...” Skate bước từng bước, giới thiệu chi tiết bố trí ở tầng một.

Phòng tắm chia làm hai phần, bên ngoài là nơi rửa mặt, bên trong là nhà vệ sinh có cửa xếp ngăn cách. Phòng khách nói là rất nhỏ, nhưng vẫn lớn hơn phòng ở hiện giờ của Melissa nhiều, khiến con bé nhìn mà sửng sờ.

Tham quan xong tầng một, Skate dẫn ba anh em đi tới cầu thang bên cạnh phòng tắm nói:

“Đây là cầu thang đi xuống tầng hầm, không khí bên trong vô cùng ngột ngạt, mỗi lần đi vào nhớ thông gió trước.”

Benson gật đầu tỉnh bơ một cái, đi theo Skate dọc theo cầu thang đi lên lầu hai.

“Bên tay trái tôi là một phòng tắm, bên đó còn có hai phòng ngủ, bên tay phải tôi cũng có bố cục giống như vậy, chỉ là phòng tắm ở cạnh một ban công nhỏ.” Trong khi nói chuyện, Skate mở cửa phòng tắm ra, cũng nghiêng người qua một bên để Klein, Benson và Melissa có thể quan sát dễ dàng.

Phòng tắm trên này có thêm một cái bồn tắm, bồn cầu bên cạnh cũng có cửa xếp ngăn cách, mặc dù có chút bụi nhưng không có những thứ bẩn thỉu gì khác, không hôi thối, không chật chội.

Melissa kinh ngạc nhìn nơi này cho tới khi Skate đi về phía phòng ngủ bên cạnh mới thu lại ánh mắt, chậm rãi đi theo. Đi mấy bước con bé lại quay

đầu nhìn một cái.

Klein, vốn đã từng thấy cảnh đời, cũng tương đối mừng rỡ và mong đợi đối với căn nhà này. Bởi vì cho dù chủ nhà thường xuyên giám sát đôn đốc mọi người quét dọn, nhưng phòng tắm chung vẫn không đủ sạch sẽ, thường xuyên khiến người ta có cảm giác muốn nôn mửa, chứ đừng nói tới một vài thời điểm gấp gáp còn gặp phải cảnh xếp hàng.

Phòng tắm còn lại cũng giống vậy, bốn phòng ngủ chỉ có một phòng hơi lớn hơn thì có bày kệ sách, còn lại đều có giường, có bàn, có tủ quần áo và diện tích xấp xỉ nhau.

“Ban công rất nhỏ, mỗi lần không thể phơi quá nhiều quần áo.” Skate đứng ở cuối hành lang chỉ nơi có cửa có khóa ngăn cách nói: “Nơi này còn có cống thoát nước hoàn chỉnh, hệ thống đường ống khí gas và máy tính phí, vô cùng thích hợp cho các quý ông và quý cô như các vị đây ở. Mỗi tuần chỉ cần 13 Saule tiền thuê và 5 penny phí sử dụng đồ vật trong nhà. Ngoài ra còn phải đóng tiền cọc hai tuần.”

Không đợi Benson mở miệng, Klein tò mò đánh giá bốn phía hỏi:

“Nếu như muốn mua lại nhà này thì cần khoảng bao nhiêu bảng?”

Làm một người xuyên việt của đất nước ăn tham, khát vọng mua nhà dựng nghiệp vẫn luôn tồn tại trong lòng hắn.

Nghe thấy vấn đề này, Benson giật nảy mình, dùng ánh mắt nhìn về phía Klein như nhìn quái vật. Skate thì kiên định trả lời:

“Mua? Không, chúng tôi không bán bất động sản, chỉ cung cấp nhà cho thuê thôi.”

“Tôi chỉ muốn biết một chút thôi! Biết một chút thôi mà.” Klein lúng túng

giải thích.

Skate do dự mấy giây rồi mới nói:

“Tháng trước, chủ nhà số 11 trên phố Hoa Thủy Tiên vừa mới bán ra một căn nhà tương tự, giấy tờ đất là lấy theo năm, 15 năm 300 bảng. Như thế thì rẻ hơn rất nhiều so với đi thuê, nhưng không phải ai cũng có thể lấy ra ngay lập tức một cục tiền lớn như vậy. Nếu như muốn mua đứt, giá niêm yết của chủ nhà là 850 bảng.”

850 bảng? Klein nhanh chóng tính toán: Lương một tuần của mình là 3 bảng, Benson là 1 bảng 10 Saule... Tiền thuê phòng 13 Saule, trong tình huống mỗi ngày đều ăn thì một tuần phải dùng khoảng gần 2 bảng. Còn chi phí quần áo, chi phí giao thông, chi tiêu quan hệ ngoại giao. Tính xem nào, tính ra thì một tuần nhiều lắm chỉ có thể để dành được mười mấy Saule, một năm, một năm được chừng 35 bảng. 850 bảng thì cần khoảng hai mươi mấy năm... Mà chỉ tính kế đất theo năm mất 300 bảng thôi cũng cần phải tám chín năm... Trong này còn chưa tính tới chuyện tương lai kết hôn, tách ra, sinh con, đi du lịch...

Trong cái thế giới này không có ai đi vay tiền mua nhà, phần lớn mọi người đều lựa chọn thuê nhà...

Sau khi biết được một chút hăn lui về phía sau một bước, liếc nhìn anh Benson, ý bảo anh ấy đi đàm phán giá cả thuê nhà. Còn về ý nguyện của Melissa, chỉ cần nhìn con người vẫn luôn sáng như sao của con bé là hiểu rồi!

Trong khoảnh khắc này, Klein có ảo giác "Đóng cửa, thả Benson".

Benson gõ gõ cái gậy ba-toong không khảm bạc của mình, nhìn quanh rồi nói:

“Chắc là chúng tôi sẽ đi xem căn hộ khác, phòng ăn nơi này lấy sáng quá

kém, ban công lại rất nhỏ. Các em xem, chỉ có cái phòng ngủ đó có lò sưởi âm, hơn nữa đồ đạc trong nhà cũng quá cũ, chúng ta mà dọn vào thì phải đổi hơn nữa rồi...”

Anh không nhanh không chậm chọn ra một đồng điểm xấu mà nói, mất mười phút "thuyết phục" thành công Skate giảm giá thuê nhà xuống còn 12 Saule, phí sử dụng đồ trong nhà còn 3 penny, tính cả tiền cọc là 2 bảng.

Không lãng phí thời gian nữa, ba anh em đi theo Skate trở lại công ty "Cải thiện Nhà ở thành phố Tingen" ký tên, chia ra làm hai bản hợp đồng, cũng tới sở công chứng thành phố Tingen tìm công chứng viên để công chứng.

Sau khi nộp tiền cọc và tiền thuê nhà một tuần, tổng số tiền còn lại của Klein và Benson là 9 bảng 2 Saule 8 penny.

Đứng ở cửa nhà số 2 phố Hoa Thủy Tiên, bọn họ chia nhau mỗi người cầm một chuỗi chìa khóa bằng đồng, ánh mắt nhìn thẳng, dăng lên đủ loại tâm trạng.

“Cảm giác giống như một giấc mộng...” Qua một hồi lâu, Melissa ngẩng đầu lên nhìn về phía nhà Moretti xa xa, âm thanh như cuốn theo chiều gió nói.

Benson thở ra một hơi mỉm cười nói:

“Vậy thì đừng có tỉnh lại.

Klein không có cảm xúc như bọn họ, gật đầu một cái nói:

“Chúng ta phải nhanh chóng đổi lại khóa cửa lớn và cửa ban công ”

“Chuyện này không cần gấp, uy tín của công ty ‘Cải thiện Nhà ở thành phố Tingen’ vô cùng tốt. Tiền còn dư lại chính là tiền áo vest của em. Nhưng

trước đó chúng ta phải tới gặp ông Frankie đã.” Benson chỉ chỉ về phía nhà trọ.

...

Trở về gặm tạm bánh mì lúa mạch đen, ba anh em lại đi tới dãy nhà trọ nằm trong hẻm của phố Chữ Thập Sắt, gõ cửa chủ nhà.

“Chúng mày nên biết nguyên tắc của tao, tuyệt đối không cho phép nợ tiền thuê!” Ông Frankie với vóc dáng thấp nhỏ ngồi trên ghế salon, tuyên bố đầy khí thế.

Benson ngả người về phía trước, mỉm cười nói:

“Ông Frankie, chúng tôi tới là để trả phòng.”

Nói thẳng như vậy? Làm vậy liệu có thương lượng được nữa không? Klein đứng bên cạnh kinh ngạc. Lúc trên đường tới đây Benson từng nói, ranh giới cuối cùng của anh ấy là bồi thường 12 Saule.

“Trả phòng? Không! Chúng ta còn hợp đồng nửa năm nữa!” Frankie trợn mắt nhìn Benson, quơ cánh tay lên nói.

Benson nghiêm túc nhìn ông ta, đến khi ông ta bình tĩnh lại mới trầm ổn nói:

“Frankie, ông phải biết rõ là ông sẽ kiếm được nhiều hơn.”

“Kiếm được nhiều hơn?” Frankie sờ cái gương mặt gầy nhom của mình, cảm thấy rất hứng thú hỏi ngược lại.

Benson ngồi thẳng thân thể mỉm cười giải thích:

“Hai phòng tôi đang thuê có ba người phí là 5 Saule 6 penny. Nhưng nếu

ông cho những gia đình có năm, sáu miệng ăn, lại có hai thậm chí ba người đang có việc làm, có tiền lương thuê, tôi nghĩ bọn họ chắc chắn nguyện ý trả nhiều hơn chúng tôi, để không phải tới mấy chỗ đường phố trị an vô cùng kém kia. Tôi cho rằng 5 Saule 10 penny hoặc 6 Saule là một cái giá hợp lý.”

Thấy ánh mắt Frankie tỏa sáng, yết hầu trượt lên xuống, Benson tiếp tục nói:

“Hơn nữa, chắc chắn ông cũng biết đấy, những năm gần đây, tiền thuê phòng vẫn luôn có xu hướng tăng lên, chúng tôi ở càng lâu, ông tổn thất càng nhiều.”

“Nhưng... Tao cần thời gian đi tìm người thuê mới.” Ngài Frankie, kẻ thừa kế di sản được nhà trọ này, rõ ràng động lòng.

“Tôi tin tưởng ông sẽ nhanh chóng tìm được, ông có năng lực và tài nguyên làm việc này. Có lẽ là hai ngày hoặc ba ngày... Chúng tôi sẽ bồi thường cho ông tổn thất trong khoảng thời gian này, dùng luôn tiền cọc chúng tôi đã nộp, 3 Saule. Chuyện này rất hợp lý.” Benson lập tức “đánh nhíp”.

Frankie hài lòng gật đầu:

“Benson, cậu thật là một người trẻ tuổi có lương tâm, làm việc trung thực. Được rồi, chúng ta ký hợp đồng ngừng thuê.”

Klein ở bên cạnh nhìn tới sững sờ, hoàn toàn hiểu rõ ngài Frankie dễ “thuyết phục” cỡ nào, nhưng thế này thì lại dễ quá...

Giải quyết xong vấn đề hợp đồng lúc trước, ba anh em đi mua áo vest cho Klein, sau đó bắt đầu bận rộn dọn nhà.

Bọn họ cũng không có đồ vật nặng nề khổng lồ gì, những thứ kia đều

thuộc về chủ nhà, cho nên Benson và Melissa kết hợp "đuổi đi" ý tưởng thuê xe ngựa của Klein mà tự mình ra tay. Bọn họ qua lại từng chuyến một giữa phố Chữ Thập Sắt và phố Hoa Thủy Tiên.

Ngoài cửa sổ, mặt trời chói chang đã ngả về tây, vô số tia sáng vàng rực xuyên qua cửa sổ lồi, vẩy lên mặt bàn đọc sách. Klein liếc nhìn sách vở và bút ký được sắp xếp chỉnh tề trên giá, nhẹ nhàng đặt lọ mực và bút thép đã được lau chùi sạch sẽ lên bàn.

Cuối cùng cũng dọn xong rồi... Hắn thở ra một hơi, cảm giác bụng sôi ùng ục, vừa thả ống tay áo đã xắn lên vừa đi về phía cửa.

Hắn có giường thuộc về riêng mình, ga trải giường và chăn đều là màu trắng, cũ nhưng sạch sẽ.

Klein vận năm cửa ra khỏi phòng ngủ, đang định gọi thì đã thấy hai cánh cửa đối diện đồng thời mở ra, lộ ra bóng Benson và Melissa.

Nhìn trên mặt đôi bên đều có vết bẩn và bụi bặm xám tro, Klein và Benson bỗng nhiên cười rộ lên, cười tới vô cùng sung sướng.

Melissa khẽ cắn môi, dần dần bị bọn họ ảnh hưởng nên cũng nhẹ nhàng cười lên.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Klein đang đứng mặc quần áo trước tấm gương lành lặn không nứt, nghiêm túc sửa lại cổ áo sơ mi và ống tay áo.

Một bộ áo sơ mi trắng có túi, áo đuôi tôm màu đen, mũ phớt tơ lụa, áo gile và quần màu đen, giày da cùng với nơ này tốn của hắn tổng cộng 8 bảng, khiến hắn vô cùng đau lòng.

Nhưng hiệu quả cũng rất tốt, Klein chỉ cảm thấy bản thân trong gương càng có phong độ của người tri thức, hình như đẹp trai hơn chút.

Cách!

Hắn đóng đồng hồ bỏ túi lại, bỏ vào túi bên trong, sau đó cầm gậy ba-toong lên, giấu kỹ khẩu súng lục, ngồi xe ngựa công cộng tới phố Zoutelande.

Lúc đi vào công ty "Bảo an Gai Đen" hắn nghĩ tới lối sống trước kia của mình, sáng nay lại chưa cho Melissa tiền mà để con bé tiếp tục đi bộ tới trường học.

Lắc đầu ghi nhớ chuyện này, Klein bước vào công ty "Bảo an Gai Đen", nhìn thấy cô gái tóc xù Roxanne đang pha cà phê, làm cho mùi thơm lan ra khắp nơi.

“Chào buổi sáng Klein, thời tiết hôm nay rất đẹp nhỉ.” Roxanne mỉm cười chào hỏi: “Thành thật mà nói, tôi vẫn luôn thấy kỳ quái, trong thời tiết như vậy đàn ông các anh mặc áo vest như thế mà không cảm thấy nóng sao? Tôi biết, mùa hè ở Tingen không thể nóng bằng phía nam, nhưng nó vẫn là mùa hè mà.”

“Đây là cái giá của phong độ.” Klein hài hước trả lời: “Chào buổi sáng, tiểu thư Roxanne, đội trưởng đâu?”

“Chỗ cũ.” Roxanne chỉ chỉ bên trong.

Klein gật đầu nhẹ tới mức không thể nhận ra, đi qua vách ngăn gỗ cửa phòng làm việc của Dunn Smith.

“Vào đi.” Giọng của Dunn vẫn như cũ, trầm thấp và ôn hòa.

Nhìn thấy Klein quả nhiên đã đổi bộ áo vest không tệ, anh ta khẽ gật đầu,

con người màu xám ánh ý cười nói:

“Suy nghĩ kỹ chưa?”

Klein hít một hơi thật sâu trịnh trọng trả lời:

“Đúng vậy, tôi đã có quyết định rồi.”

Dunn chậm rãi ngồi thẳng, vẻ mặt nhanh chóng trở nên nghiêm túc, con người màu xám trở nên sâu thẳm ổn định nói:

“Nói cho tôi câu trả lời của cậu.”

Klein không chút do dự trả lời:

“Thầy Bói!”

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31: Ma Được

Dunn Smith nhìn thẳng mắt Klein với đôi mắt xám của mình, không nói gì khoảng chừng một phút.

Dưới ánh mắt đầy áp lực và sự im lặng như vậy, Klein không lùi bước, cũng không dời ánh mắt, kiên định nhìn thẳng lại đối phương.

“Cậu nên biết, một khi sử dụng ma được thì sẽ không còn cơ hội để hối hận nữa.” Cuối cùng Dunn cũng lên tiếng, giọng trầm thấp không chứa bất kỳ cảm xúc gì.

Klein cười cười nói:

“Tôi biết, nhưng tôi tôn trọng tiếng lòng của mình.”

Đầu tiên, "Người Không Ngủ" không phù hợp với nhu cầu của mình, nghe miêu tả về "Khán Giả" trong tụ hội Tarot thì cũng không hợp, những đường tắt phi phạm khác thì không biết tới lúc nào mới có thể tiếp xúc, nước xa không cứu được lửa gần, cho nên không cần phải chờ đợi thêm nữa. Cũng lý do như vậy, "Người Nhật Xác" cũng bị loại bỏ, chỉ còn lại hai lựa chọn là "Người Dòm Ngó Bí Ẩn" và "Thầy Bói".

Trong tiền đề danh sách ma được có độ nguy hiểm ngang nhau, trong tình huống bản thân không cách nào thu được nhiều tin tức hơn, thì "Người Dòm Ngó Bí Ẩn" và "Thầy Bói" thật sự đều rất phù hợp với yêu cầu hiện tại của hắn. Như vậy cho dù có phải Russel đại để tùy tiện viết ra hay không, có phải

ông ta thật sự hối hận khi không lựa chọn "Người Học Việc", "Kẻ Trộm" và "Thầy Bói" hay không, đều đủ làm cho cán cân trong lòng hăn nghiêng về một phía.

Hơn nữa từ ghi chép của hăn có thể thấy được, chỉ cần có thể biết rõ chân lý của "tiêu hóa" và "đóng vai" là có thể giảm tác dụng phụ mà ma dược mang lại với mức độ thấp nhất. Còn về tiếng nỉ non và hư ảo cảm dỗ khiến người ta sa đọa, điên cuồng kia, cho dù bản thân không trở thành người phi phạm cũng sẽ tiếp xúc tới!

“Được rồi.” Dunn Smith đứng lên, cầm lấy cái mũ phớt vừa đội vừa nói: “Đi xuống lòng đất với tôi.”

Klein gật đầu một cái, làm một cái cúi chào cảm ơn đầy thân sĩ.

Cộp cộp cộp, tiếng hai người bước xuống cầu thang vang lên rõ ràng trong không gian trống trải yên tĩnh.

Klein bỗng thấy căng thẳng nên kiểm chuyện để nói:

“Đội trưởng, anh từng nói rằng sau khi dùng ma dược sẽ không trực tiếp đạt được kiến thức thần bí học tương ứng, chỉ là có được tư cách học tập và nắm giữ nó. Vậy những kiến thức thần bí học lúc đầu là từ đâu tới? Là do các vị hiền triết đã khuất mạo hiểm tính mạng tìm tòi từng chút một, hay là đến từ nơi khác?”

Mỗi một lần xuống lòng đất, hăn đều cảm giác không khí nơi này rất mát mẻ, hiển nhiên tình trạng thông gió vô cùng tốt. Chỉ là trong hoàn cảnh này, thi thoảng có một trận gió thổi qua cũng khiến người ta run sợ.

Dunn nghiêng đầu nhìn hăn, trông mắt màu xám tro trở nên vô cùng sâu thẳm trong nơi mờ tối này. Anh ta bình thản trả lời:

“Một là do cậu tìm kiếm, tổng kết và cải tiến, hai là thần linh ban cho, ba là, ừm, chính là những thứ ‘rỉ tai’ nguy hiểm mà người khác không nghe được kia. Những thứ đó không phải luôn là chuyện điên cuồng nói mê không chút ý nghĩa nào, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng thôi, chúng sẽ giải thích vài thứ liên quan tới chuyện thần bí. Nhưng theo tôi biết, những người thật sự đi lắng nghe những thứ đó trong thời gian dài, đều không có ngoại lệ mà phát điên, hoặc sa đọa thành quái vật. Đương nhiên, chúng ta phải cảm ơn bọn họ, những ghi chép bọn họ lưu lại là tài sản quý báu trong lĩnh vực thần bí học.”

Chuột bạch hình người sao... Khí lạnh trong lòng đất lửa tới, Klein đột nhiên rùng mình: "Nghĩ thức chuyển vận" kia của mình sau khi biến thành "Ma pháp giao hữu" có khi nào sẽ bổ sung thêm những thứ "rỉ tai" vừa điên cuồng vừa kinh khủng kia không, có lẽ nào sẽ mang tới ảnh hưởng giống như vậy hay không?

Đến ngã tư đường, Dunn vừa không đi tới trước "cửa Chianese", vừa không đi vào kho vũ khí, vật liệu và tài liệu lịch sử mà mang Klein rẽ trái đến gần nhà thờ St Selina.

Đi được một nửa, anh ta dừng lại, không biết chạm vào cái gì mà mở ra một cánh cửa ngầm.

“Đây là phòng luyện kim của tiểu đội Kẻ Gác Đêm chúng ta. Tôi sẽ bảo Neil vào trong cửa Chianese nhận cách điều chế và tài liệu tương ứng của ‘Thầy Bói’. À, vận may của cậu không tồi, Nữ Thần che chở cho cậu, tài liệu tương ứng của ‘Thầy Bói’ chắc còn hai phần, nếu không thì cậu phải đợi rất lâu đấy.” Dunn chỉ bên trong cửa phòng nói: “Cậu chờ ở đây, sau đó đứng bên cạnh xem toàn bộ quá trình Neil chế biến ma dược, đây là trụ cột đầu tiên của thần bí học. Mà này, không nên động linh tinh vào vật bên trong đó, bọn chúng hoặc là rất nguy hiểm, hoặc là rất đắt tiền, hoặc là vừa nguy hiểm lại vừa đắt tiền.”

Nói tới đây, Dunn giống như trước kia, lại bổ sung nói:

“Đúng rồi, tôi lại quên mất một chuyện. Cậu trở thành người phi phạm là dựa theo yêu cầu để đối phó với nguy hiểm và tìm bút ký, công lao chỉ chiếm một phần trong đó, cho nên cậu tạm thời vẫn không thể chuyển thành thành viên chính thức của tiểu đội, vẫn là nhân viên văn chức, vẫn là tiền lương đó, vẫn làm chuyện tôi yêu cầu trước đó. Chỉ là có thêm việc phải đi theo Neil học tập rất nhiều kiến thức thần bí học, hai người tự sắp xếp thời gian với nhau.”

“Vâng.” Ngoại trừ có chút bất mãn vì ví tiền không phòng lên, những chuyện khác Klein đều giơ hai tay hai chân tán thành.

Dựa theo giải thích của Dunn, sử dụng ma dược, quá trình học tập và nắm giữ, trực tiếp trở thành đội viên chính thức, tham dự những nhiệm vụ siêu nhiên, thật là không biết chữ "chết" viết như thế nào.

Dunn xoay người, đi hai bước tới ngã tư đường, đột nhiên xoay người nói:

“Còn chuyện nữa.”

Tôi biết mà... Klein đã quen với kiểu "phong cách" này của đội trưởng.

“Hành động lúc trước chúng ta nhằm vào Mật Tu đã có thu hoạch nhất định.” Về mặt Dunn vẫn như thường, nói: “Trong thời gian ngắn chắc bọn họ không dám trêu chọc chúng ta nữa, nhưng cậu cũng không nên khinh thường, bởi vì tạm thời không có cách nào xác nhận cuốn bút ký của gia tộc Antigenous kia có tầm quan trọng thế nào đối với bọn họ. Từ quan sát của chúng tôi, bọn họ quả thật cất giấu một vài tập tục cổ xưa, có thể liên quan tới đế quốc Solomon và những quý tộc sa đọa thời đó.”

“Tôi đã biết, cảm ơn đội trưởng.” Klein thở ra một hơi. Đây cũng là một trong những nguyên nhân hẳn không muốn chờ đợi mà lập tức trở thành

người phi phạm khi bắt được cơ hội.

Dõi mắt nhìn Dunn đi xa, sau khi xác nhận anh ta không tiếp tục quay lại bổ sung nữa thì Klein mới chậm rãi đi vào phòng luyện kim.

Nơi này đặt một bàn dài, trên đó có ống nghiệm, ống nhỏ giọt, cân và ly chịu nhiệt, vô cùng giống với phòng thí nghiệm mà hắn từng gặp đời trước, chỉ là đơn sơ và cổ xưa hơn.

Ngoại trừ những thứ này còn có thể thấy nồi sắt lớn, muồng gỗ đen, quả cầu thủy tinh trong suốt và những thánh huy bóng tối với đồng ký hiệu kỳ quái. Bọn chúng làm cho căn phòng thêm màu sắc thần bí.

Klein cảm thấy hứng thú đánh giá xung quanh, nhưng không động chạm lung tung.

Qua một hồi, tiếng bước chân truyền tới, Neil xách theo một rương nhỏ bằng bạc có khắc hoa văn phức tạp đi vào. Ông ta vẫn mặc một áo bào cổ điển màu đen đặc biệt không phù hợp với thời đại, đội một cái mũ nỉ cùng màu hình tròn.

“Không ngờ tên nhóc cậu lại chọn ‘Thầy Bói’.” Neil thả rương nhỏ bằng bạc xuống, dùng con người đỏ nhạt có phần đục ngầu liếc Klein một cái: “Tính cách có phần giống tôi năm đó, không theo số đông. Không tệ, cậu bật ngọn đèn khí gas này lên đi, đóng cửa ngăm lại.”

“Vâng.” Klein kiềm chế run rẩy, đốt ngọn đèn khí gas trong phòng luyện kim lên, khiến cho ánh sáng ảm đạm mờ lung lại bao phủ nơi này.

Đùng đùng đùng, cửa ngăm đóng lại, hắn xoay người đi về phía Neil tóc hoa râm, khóe mắt khóe miệng đều có nếp nhăn hằn rất sâu, nhìn đối phương đang dùng một bó nhánh cây kỳ quái chà rửa nồi sắt lớn màu đen.

“Cách chế biến ma dược trong danh sách vô cùng đơn giản, chỉ ít thì danh sách 7 trở xuống là như vậy. Không cần ngọn lửa đặc biệt, không cần nghi thức rườm rà, thậm chí không cần thần chú, không cần đưa linh tính của bản thân vào. Chỉ cần dựa theo phương pháp điều chế, cho đủ số lượng tài liệu vào theo thứ tự rồi khuấy một chút là được rồi.” Neil cười khiến nếp nhăn như nứt ra.

“Thật sao?” Klein rất kinh ngạc hỏi ngược lại. Nói như vậy hình như đơn giản giống như "nghi thức chuyển vận" của mình... Hitttt! Suy nghĩ lại thì có phần kinh khủng...

“Có lẽ đây chính là đặc ân của thần linh, ca ngợi nữ thần.” Động tác vẽ một vòng ở ngực của Neil vô cùng không chuẩn mực. Sau đó, ông ta mở cái rương nhỏ bằng bạc ra, lấy ra một quyển giấy da dê cổ xưa.

Giấy da dê màu vàng sẫm từ từ mở ra, để lộ những chữ cái đơn lẻ, Klein liếc mắt nhìn qua thì phát hiện đó là chữ Hermes mình quen thuộc. Bọn họ dùng máu làm mực viết, dường như còn ẩn chứa cảm giác chảy của máu, nhưng ngoại trừ cảm giác đó thì không còn cảm giác phi phạm nào khác.

“‘Thầy Bói’: 100ml nước cất +13 giọt cỏ Dạ Hương + 7 miếng lá Kim Bạc hà...” Klein thì thầm đọc nội dung điều chế, nhưng những dòng sau lại bị cùi chỏ Neil che đi, không cách nào thấy được.

“Nước cất chính là nước đã chiết xuất trải qua quá trình chưng cất lặp đi lặp lại, may là lúc trước tôi có chế tạo rồi, không cần lãng phí thời gian.” Neil vừa giới thiệu vừa quen thuộc cầm một bình thủy tinh lớn có khắc độ được đóng kín nắp trên bàn lên.

Ông ta mở nắp ra, tùy ý đổ 10ml nước cất vào trong nồi sắt lớn.

Klein không dám đặt câu hỏi, sợ ảnh hưởng tới việc đối phương chế biến,

dù sao ma được làm ra cũng là cho hân uống.

“13 giọt cỏ Dạ Hương, cái này có thể chiết xuất thành tinh dầu trước để cất giữ.” Neil lấy ra một chai nhỏ màu nâu trong rương bạc, dùng ống nhỏ giọt dễ dàng nhỏ 13 giọt vào trong nồi sắt lớn.

Một mùi thơm an thần nhàn nhạt lan tỏa, bất giác tâm tình của Klein trở nên ôn hòa.

“7 miếng lá Kim Bạc Hà...” Neil cầm một lon có hoa văn bạc lên, mở nắp vớt ra mấy miếng rồi vẩy vào trong nồi sắt lớn, mùi thơm mát mẻ mà kích thích thoang thoảng.

“4, 5, 6, 7, vừa đủ.” Neil cười lên một tiếng, quay sang nhìn cách điều chế trên giấy da dê nói: “3 giọt Cần Độc, thứ này cậu không thể uống bậy, sẽ khiến cả người tê dại cứng ngắc mà chết. Ở cổ đại nó là lựa chọn tốt nhất để tự sát đấy.”

Tôi cũng đâu có ngu... Klein thầm khinh bỉ một câu.

Neil đổi một ống nhỏ giọt khác, nhỏ Cần Độc vào trong nồi sắt lớn, mùi vị hỗn tạp cổ quái khiến đầu óc người người cảm thấy mình mất.

“9g bột cỏ Máu Rồng.” Neil không hoảng không vội vươn tay sâu vào trong rương bạc, nhắc lên một ống nghiệm trong suốt, thứ bột bên trong đen sì như sắt.

Ông ta lấy cân, cốc chịu nhiệt đựng đủ 9g bột rồi tiện tay đổ vào trong nồi sắt lớn, sau đó cầm muống gỗ đen khuấy đều hai cái. Klein nhìn mà run rẩy, luôn cảm thấy không quá đáng tin.

“Thật ra thì những nguyên liệu trước đó đều là phụ trợ, thêm nhiều một chút hay bỏ ít một chút đều không ảnh hưởng gì tới hiệu quả cuối cùng, hay

là tôi cho thêm chút nữa?” Neil nói đùa một câu: “Hai loại còn lại mới là mấu chốt, lượng có thể hơi ít một chút, nhưng không thể quá ít, nếu không cậu sẽ ‘lên cấp’ thất bại. Mà lượng của chúng tuyệt đối không thể nhiều hơn dù chỉ là một chút xíu, bằng không sau khi dùng nó cậu sẽ phải đi chữa trị vấn đề tinh thần, trực tiếp chết luôn cũng không phải là không có.”

Lúc này Klein căng thẳng tinh thần nhìn Neil cầm ra một cái bình thủy tinh màu đen từ trong rương bạc.

“Máu của Bạch Tuộc Dung Nham, 10ml. Loại bạch tuộc này là loài siêu phàm có biến dị rõ ràng, trên thân mọc đầy biểu tượng thần bí, máu của nó sẽ nhanh chóng phân giải mất đi tính đặc thù dưới ánh mặt trời, cho nên phải dùng tài liệu phản quang cất giữ.” Giọng của Neil không còn ung dung nữa, động tác vừa nhanh vừa cẩn thận, dùng ống nghiệm đong 10ml máu.

Máu kia có màu xanh thẫm như bầu trời, luôn luôn ùng ục bốc lên bọt khí, giống như nổi liền với thế giới linh tính.

“Rót máu trong ống nghiệm vào, chút dính lại trên thành ống nghiệm không cần để ý tới, đây là đề phòng bị quá lượng.” Neil nhỏ giọng nói.

Máu xanh thẫm vừa rơi vào nồi sắt tiếp xúc với chất lỏng có trong đó thì lập tức vang lên tiếng xèo xèo. Ánh sáng xung quanh bị nhuộm màu xanh nhạt, khiến cho Klein có loại cảm giác quen thuộc xa lạ. Đó giống như là cảm giác ở trong bụng mẹ khiến linh hồn như được bao bọc.

“Cuối cùng, tinh thủy tinh, 50g.” Giọng của Neil vang lên bên tai Klein làm hắn hồi thần lại, tiếp tục nhìn về phía bàn dài.

Trong tay ông ấy có thêm một khối thủy tinh tinh khiết tới cực điểm, hơn nữa thủy tinh này lại có bộ dạng cao su giống như thạch rau câu trên Trái Đất, thiếu đi độ cứng cần thiết.

Trong sự chiếu rọi của ánh sáng xanh nhạt, nó phản xạ ra từng điểm sáng nhỏ, giống như trong đó cất giấu cả một mảnh tinh không sáng chói.

“Đây là tài liệu cao cấp chế tạo cầu thủy tinh xem bói... Cần một ít có thể sai số.” Neil vừa cân vừa dùng một con dao nhỏ có hoa văn bằng bạc xắt thành miếng nhỏ.

“Nước cất + cỏ Dạ Hương + lá Kim Bạc Hà + Cần Độc + cỏ Máu Rồng + Máu bạch tuộc Dung Nham + Tinh thủy tinh = Thầy Bói...” Lúc này, Klein không tự chủ được mà lẩm nhẩm lại cách điều chế lần nữa.

Chuẩn bị xong, Neil ném mấy miếng "Tinh thủy tinh" vào nồi sắt lớn.

Bụp!

Sương mù hư ảo trong nháy mắt bao trùm khiến cho phòng luyện kim trở nên mù mịt.

Trong sương mù này, Klein như thấy được bầu trời sao, dường như cũng cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của một vài kẻ vô hình nào đó.

Mấy giây sau, sương mù biến mất, Neil dùng muỗng gỗ đen múc chất lỏng màu xanh đậm sền sệt bên trong nồi sắt lớn ra. Chúng có đặc tính rất kỳ quái, liên kết với nhau tuyệt không chia cắt, cho tới khi bên trong nồi sắt lớn màu đen không còn thừa lại chút nào.

Chất lỏng màu xanh đậm được đổ vào một cái ly đục không thấy rõ bên trong, Neil chỉ nó nói:

“Xong rồi, ma được ‘Thầy Bói’ của cậu.”

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: Linh Thị

Klein nhìn thứ chất lỏng sền sệt màu xanh đậm khó mà nói là một cốc hay một khối, gian nan nuốt một ngụm nước miếng, nói:

“Cứ thế uống vào ạ? Không cần chuẩn bị gì khác sao? Ví dụ như nghi thức, niệm chú hoặc cầu nguyện?”

Neil "ồ" một tiếng, nói:

“Chuẩn bị? Có, đầu tiên cậu uống một cốc rượu nho Entis Ormill, rồi hút một chiếc xì gà Dipsy, sau đó ngâm nga một khúc giai điệu du dương, nhảy một bài khiêu vũ cung đình, thích nhảy điệu Clacket cũng được, cuối cùng làm một ván bài Quint...” Thấy vẻ mặt Klein càng lúc càng ngu ngơ, Neil cười cười, rồi tổng kết lại bằng một câu cuối: “Nếu cậu thấy hồi hộp.”

... Ông hài hước quá ấy nhỉ... Klein giật khoé miệng hai cái, nhin cái cảm giác muốn rút súng ra ngay tắp lự. Hắn đặt gậy batoong xuống, đưa tay phải ra nắm lấy cái cốc mà bưng lên như đang bưng một thứ rất nặng. Mùi ma được thanh đậm, hư ảo như không.

“Chàng thanh niên, đừng có do dự, càng do dự thì càng căng thẳng, càng sợ hãi, càng ảnh hưởng tới việc hấp thu.” Neil đưa lưng về phía Klein, như thuận miệng bảo hắn. Ông ta không biết từ lúc nào đã đi tới cạnh bể nước, vịn vôi rửa hai tay.

Klein lặng lẽ gật đầu. Hắn hít vào một hơi thật sâu, hết như hồi bé năm

mũi uống thuốc mà đưa cái cốc đục kia lên miệng, rồi ngửa đầu ừng ực uống hết.

Một cảm giác mát lạnh và trơn mịn tràn ngập khoang miệng hẳn, sau đó lướt qua thực quản, trôi xuống dạ dày. Chất lỏng sền sệt màu xanh đậm kia như mọc ra những xúc tu nhỏ và dài, lạnh lẽo và kích thích tức thì chui vào từng tế bào trên người Klein.

Hắn bất giác run rẩy, tầm mắt nhoè đi, tất cả màu sắc trở nên đậm hơn, đỏ lại càng đỏ, lam lại càng lam, mà đen thì lại càng đen. Những thứ màu sắc đậm đó đan xen vào nhau hết như một bức tranh mà bậc thầy trường phái Ấn Tượng hắt giội ra.

Klein từng trải qua cảnh như này, đó là hình ảnh khi "Người Thông Linh" Daly hỏi hắn.

Lúc này tầm mắt hắn nhoè đi, tư duy mơ hồ nhưng rõ ràng, hết như một kẻ gặp nạn đang trôi nổi trên biển khơi.

Dần dà hắn nhìn thấy rõ cảnh tượng xung quanh. Tất cả màu sắc xen lẫn vào nhau, chồng chéo lên nhau. Một thứ sương mù mênh mông và hư ảo tràn ngập.

Ở xung quanh hắn là những vật với hình thể khó mà miêu tả được, thậm chí còn trong suốt đến mức như không tồn tại. Ở nơi sâu hơn, có những quầng sáng trong vắt với màu sắc khác nhau. Những quầng sáng ấy như có sinh mệnh, hoặc ẩn chứa nguồn tri thức vô cùng vô tận.

Cái này khá giống với những gì hắn nhìn thấy ở "nghị thức đối vận"... Theo bản năng Klein nhìn xuống thì phát hiện "bản thân" còn đứng nguyên tại chỗ, thân thể cứ co rút.

Bỗng nhiên hắn hiểu ra, ý thức trầm xuống rồi hợp nhất với thân thể.

Bùm!

Sương mù lập tức tan đi, các khối màu sắc bình thường trở lại, quảng sáng trong vắt và vật thể như không tồn tại tức thì biến mất.

Cảnh tượng trong phòng luyện kim bình thường trở lại, nhưng Klein cảm thấy đầu mình đang căng ra như muốn nứt, những thứ mà hắn nhìn thấy đều xuất hiện vô số bóng chồng, bên tai vang lên tiếng thì thầm không biết tới từ thứ gì:

“Honachs... Fregela... Honachs... Fregela.... Honachs.... Fregela...”

Trán Klein đâu như bị kim đâm, lòng hắn tràn ngập thứ cảm xúc như muốn trút ra, như muốn phá hỏng mọi thứ. Hắn nhú mào, liên tục lắc đầu.

“Có phải tầm mắt không bình thường rồi phải không? Hơn nữa còn nghe thấy âm thanh mà trước đây chưa nghe bao giờ?” Neil đứng bên mỉm cười hỏi.

“Đúng vậy, Neil, tôi nên làm gì?” Klein chịu đựng cảm giác nóng nảy điên cuồng mãnh liệt này, mở miệng hỏi.

Neil cười ha ha, nói:

“Đây là vì hiệu lực của ma dược đang tràn ra, mà cậu thì không có cách khống chế. Được rồi, làm theo những gì tôi nói này, tưởng tượng ra một thứ ở trong đầu, bình thường, đơn giản, dễ dàng ấy.”

Klein cố gắng tập trung sự chú ý, vẽ ra hình ảnh chiếc mũ phớt tơ lụa màu đen trên đầu mình, nghĩ tới cảm giác muốn vuốt nó, nghĩ tới hình dáng cụ thể của nó.

“Tập trung tất cả lực chú ý vào nó, lặp đi lặp lại, không ngừng phác hoạ,

có phải thấy đỡ hơn rồi không?” Giọng Neil xuyên qua, hết như một ca khúc an hồn.

Klein từng chút từng chút chuyển lực chú ý lên chiếc mũ tơ lụa mà hăn vừa tưởng tượng ra, chỉ cảm thấy tiếng thì thầm bên tai nhỏ dần, cho đến khi biến mất. Mà bóng chòng trước mắt cũng dần dần trùng điệp lại, không còn nhoè đi nữa.

“Tốt hơn nhiều rồi.” Klein ổn định cảm xúc hỗn độn trong lòng, thở hắt một hơi.

Hăn cúi đầu nhìn thân thể mình, phát hiện không có bất cứ tình huống dị thường nào. Hăn cựa quậy tay chân, nửa chờ mong nửa nghi hoặc mà hỏi:

“Tôi thành công rồi à? Xem như là ‘Thầy Bói’ rồi à?”

Neil lấy một chiếc gương thuỷ ngân từ bên cạnh ra, đưa đến trước mặt hăn:

“Nhìn đôi mắt.”

Klein chăm chú nhìn thì thấy ở trong gương hăn đội mũ phớt màu đen, đường nét góc cạnh, ngũ quan bình thường, ngoài mặt đầy mồ hôi ra thì không khác lúc trước tí nào.

Dựa theo lời nhắc của Neil, hăn nhìn chăm chú vào đôi mắt thì mới phát hiện con ngươi màu nâu của hăn lúc đầu nay đã sậm hơn không ít, thật giống như đêm tối không chút ánh sáng, sâu tới mức có thể hút linh hồn con người.

Bình thường mà nói đồng tử màu nâu sậm dễ bị coi là màu đen, nếu không nhìn kỹ thì Klein cũng khó phát hiện được.

“Đây là biểu hiện sức mạnh ma được hiển lộ ra ngoài. Chờ khi nào cậu

học được minh tưởng, biết cách thu lại thì đôi mắt mới bình thường trở lại.” Neil mỉm cười chìa tay phải ra: “Chúc mừng người phi phạm mới, Thầy Bói của chúng ta.”

“Cảm ơn.” Klein giơ tay bắt tay đối phương: “Neil, khi nào thì tôi có thể học minh tưởng?”

“Giờ là có thể rồi. Minh tưởng bước đầu khá đơn giản, với người phi phạm mà nói thì càng phải như vậy.” Neil cười nói: “Kỳ thật vừa rồi cậu vẽ đồ vật trong đầu để dời sự chú ý đi, kiềm chế sức mạnh đang tràn ra chính là bước đầu tiên của minh tưởng. Cậu làm tiếp một lần nữa nào.”

Klein nhắm mắt lại, để đầu óc mình vẽ chiếc mũ phớt tơ lụa màu đen. Lần này hẳn tập trung sự chú ý dễ dàng hơn lần trước. Một số tạp niệm nhanh chóng ủa lên, rồi đều rơi rụng, chỉ còn chiếc mũ phớt được phác hoạ kia.

“Làm cho đầu óc trống rỗng, sau đó thay thế đồ vật vừa vẽ ra bằng thứ đồ vật do bản thân tưởng tượng ra, không tồn tại ở thế giới này. Nhất định phải tuân theo quy tắc này, chỉ như vậy cậu mới vào được minh tưởng, mới có thể từng chút mà hợp lại làm một với ‘Tôi’ siêu việt, ‘Tôi’ vô hạn, ‘Tôi’ vũ trụ, từ đó nhận được manh mối và thấy rõ chân lý, đạt được tri thức mà chỉ bản thân mới có được. Ở trong lĩnh vực thần bí học, nó được gọi là ‘kinh nghiệm mật kế’.” Neil trấn an hẳn: “Miêu tả đằng sau thì tạm thời nghe trước đã, điều quan trọng nhất hiện tại là tiến vào minh tưởng.”

Tưởng tượng ra thứ không tồn tại trên thế giới này... Những thứ trên địa cầu có tính không? Klein thử dùng tên lửa đạn đạo xuyên lục địa vừa to vừa dài màu xanh đất mà hẳn từng thấy trên tivi để thay cho chiếc mũ phớt màu đen kia. Nhưng bất kể thế nào là phác hoạ như nào, tưởng tượng ra sao, hẳn chỉ có thể khiến lực chú ý của mình càng thêm tập trung hơn.

Xem ra không được... Klein không thể không phát huy trí tưởng tượng, vẽ

một quả cầu ánh sáng, sau đó lại vẽ rất nhiều thứ tương tự rồi gom chúng nó lại một chỗ.

Quả cầu ánh sáng gộp lên nhau, toàn bộ đều là tưởng tượng. Suy nghĩ của Klein dần trống rỗng, như đang lửng lơ.

Thân thể và tâm linh hẳn đều yên tĩnh lại. Sương mù xám hư ảo đầy rẫy những vật thể như không tồn tại và ánh sáng trong suốt kèm theo những mảng màu hỗn tạp lại xuất hiện, lảng lạng trôi nổi trên bầu trời, giờ tay là đụng được.

Linh tính kéo dài từng tắc một, Klein lảng lạng nhìn xuống nó, cảm nhận nó, kiểm chế nó.

“Rất tốt, không hổ là ‘Thầy Bói’, tiến vào minh tướng rất thuận lợi. Chỉ là so với tôi lúc trước thì còn kém một chút, một chút chút.” Neil cười ha ha, nói: “Đã như vậy tôi sẽ bắt đầu dạy cậu những năng lực và linh thị thường dùng nhất và dễ nắm bắt được nhất, đồng thời sau này cũng tương lai nhất trong lĩnh vực thần bí!”

Ông ta tắt những chiếc đèn khí gas đi, nhưng lại mở cửa ngấm của phòng luyện kim để vị trí nơi Klein đứng tối đến mức không thấy rõ hình dáng vật thể như nào.

“Được rồi, tiếp tục trạng thái hiện tại. Giờ hai tay cậu lên đặt trước mắt, ngón trở ngược nhau, nhưng đừng có chạm vào nhau. Mở mắt cậu ra, cho tới khi nào thích ứng với bóng tối.”

Dựa theo hướng dẫn của Neil, Klein hoàn thành từng bước một, nhìn thấy ngón tay ngay trước mặt mình và hình dáng của những vật xung quanh.

“Đáng lẽ là phải nằm để thân thể hoàn toàn thả lỏng, nhưng hiệu quả minh tướng của cậu không tệ nên chúng ta cứ tiếp tục đi.” Neil cười một tiếng:

“Đưa tiêu điểm về phía sau tay, nhất định phải là phía sau, sau đó từ từ di chuyển ngón tay, giữ vững không được cho chạm vào nhau, cũng đừng khiến chúng nó rời khỏi tầm mắt mình.”

Klein bình tĩnh nghe, đưa tầm mắt vào khoảng không trống rỗng phía sau bàn tay, làm cho hai ngón tay đối diện nhau lại không chạm vào nhau từ từ di chuyển trong tầm mắt mình.

Một lần, hai lần, ba lần... Đột nhiên Klein thấy một thứ màu sắc màu đỏ lửa xuất hiện giữa ngón tay mình.

“Ồ...” Hắn ồ lên.

“Thấy màu sắc rồi à? Không tệ, đây là linh thị bước đầu. Thứ màu sắc mà cậu thấy chính là khí tràng của chính cậu đấy.” Neil cười ha ha: “Đừng vội, cứ tập vài lần cho ổn định, sau đó hãy nhìn nơi khác. Tôi cũng phải tranh thủ lúc này nói cho cậu về hàm nghĩa của những màu sắc khác nhau đó.”

“Vâng.” Klein di chuyển ngón tay qua lại, chăm chú nhìn kỹ màu đỏ lửa này.

Neil suy tư chốc lát rồi nói:

“Đơn giản mà nói thì lĩnh vực chủ yếu của thần bí học là chia các bộ phận không thuộc cơ thể người làm bốn tầng. Trọng yếu nhất gọi là ‘Thể tinh thần’, cũng chính là linh tính cơ bản nhất của mỗi người. Trường phái mọi vật đều có linh cho rằng phàm là sinh vật đều có linh tính, đều có thể tinh thần.

Với người khác thì tôi không biết, nhưng với ‘Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn’ mà nói, mục đích của mình tưởng, phương thức tăng sức mạnh đều chỉ tới ‘thể tinh thần’.”

Ngoài ‘Thể tinh thần’ là ‘Thể tinh linh’, là phương thức kết nối giữa thể tinh thần, Linh giới và bầu trời, là biểu hiện bên ngoài của thể tinh thần, hơn nữa còn liên quan trực tiếp tới ý chí của bản thân và cảm xúc bề ngoài... Cảnh tượng mà cậu nhìn thấy sau khi sử dụng ma được chính là hình ảnh mà ‘thể tinh linh’ chứng kiến khi dạo chơi ở Linh giới. Nơi đó không tuân theo quy tắc vật chất của thế giới, liên quan tới ‘Tôi’ siêu việt, ‘Tôi’ vô hạn, ‘Tôi’ vũ trụ, quá khứ, hiện tại và tương lai cũng có thể chồng chéo lên nhau. Đó chính là căn nguyên của bói toán.

Ở Linh giới, những gì cậu nhìn thấy chính là ý tưởng, là biểu tượng, bắt buộc phải trải qua giải độc thì mới biết rõ ý nghĩa cụ thể là gì. Bói toán với các ma pháp khác đều phải thi triển thông qua ‘Thể tinh linh’. Mỗi quan hệ giữa nó và ‘Thể tinh thần’ có sự khác nhau nhất định, đừng có tính sai.”

Một cái làm thế, một cái để sử dụng chứ gì... Klein tiếp tục nhìn khí tràng ở đầu ngón tay, tổng kết một câu ngắn gọn.

“Bên ngoài nữa là ‘Thể tâm trí’. Bắt đầu từ nơi này là có kết hợp với thân thể... Nó liên quan tới suy nghĩ, thuộc về các năng lực trinh thám, năng lực suy xét, năng lực nhìn rõ và năng lực nhận thức sự vật của cậu tổng hợp lại rồi bày ra. Có ma được chủ yếu là tăng cái này lên, không ít ma pháp đều nhằm vào nó.”

Neil giải thích tương đương chi tiết:

“Tầng ngoài cùng là ‘Thể dĩ thái’, là biểu hiện của năng lực sinh mệnh và trạng thái cơ thể của cậu. Màu sắc khí tràng mà cậu thấy được chính là biểu tượng hiển lộ ra ngoài của ‘Thể dĩ thái’. Nói cách khác, cậu dùng linh thị thì ngoài việc có thể trực tiếp nhìn thấy một số linh thể, quỷ hồn và oán linh, ha ha, có lẽ bao gồm cả mấy thứ không nên bị nhìn thấy, còn có thể nhìn thấy được ‘Thể dĩ thái’ hoặc có thể nói là khí tràng của người khác, từ đó thông qua độ dày, độ sáng và màu sắc khác biệt của nó để phán đoán sức khỏe và

trạng thái cảm xúc của đối phương.

Chờ khi linh thị của cậu tăng lên, nắm giữ được nhiều tri thức thần bí học hơn còn có thể phát hiện nhiều chi tiết hơn nữa, có thể dùng nó để đoán định xem đối phương sống bao lâu.

Đúng rồi, tôi vừa mới nói đến trạng thái cảm xúc. Bởi vì ‘Thể tinh linh’ cũng sẽ hiển lộ ra bên ngoài đôi chút. Chờ khi danh sách của cậu cao hơn, linh thị đến giai đoạn được coi là khá mạnh thì thậm chí còn có thể nhìn thấy ‘Thể tinh linh’ của đối phương, như vậy sẽ biết được nhiều thứ hơn. Đây là trình độ mà người phi phạm thuộc ‘Thầy Bói’ và ‘Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn’ mới có thể đạt được. Một số tên thậm chí còn tuyên bố rằng trạng thái linh thị mạnh nhất là có thể thấy được bất cứ thứ gì ở bất cứ nơi nào, kể cả quá khứ và tương lai. Cơ mà tôi không tin lắm.”

Nghe có vẻ rất lợi hại... Klein sắp sinh ra cái cảm giác hướng tới rồi.

Neil ho khan một tiếng, tiếp tục nói:

“Chúng ta trở lại ‘Thể dĩ thái’ hoặc là màu sắc của khí tràng nhé. Những chỗ liên quan tới vận động như tay chân cậu sẽ hiện ra màu đỏ, bên ngoài đầu và não sẽ biểu hiện màu tím, vị trí của bộ phận bài tiết bài độc sẽ hiện ra màu cam, tương ứng với hệ tiêu hoá sẽ hiện ra màu vàng, bên ngoài trái tim và hệ điều tiết sẽ hiện màu xanh lục, cổ họng và một phần hệ thống thần kinh sẽ hiện ra màu lam, chỉnh thể cân đối thì sẽ khiến thân thể được bao phủ bởi màu trắng... Đó chính là biểu tượng cho sự khoẻ mạnh.

Một khi chúng nó tối đi, hoặc độ dày bị mỏng đi, thay đổi màu sắc nghĩa là bộ phận tương ứng đã xảy ra vấn đề, rơi vào trạng thái mệt mỏi hoặc sinh bệnh.

Ngoài ra thể tinh linh tăng trong đối ứng với màu sắc thể hiện cảm xúc

hiện tại. Màu đỏ là nhiệt tình hưng phấn, màu cam ấm áp thoải mái, màu vàng vui vẻ hướng ngoại, màu xanh lục bình tĩnh hài hoà, màu lam tỉnh táo, đang suy nghĩ, màu trắng sáng sủa, tích cực hướng lên phía trước, màu tối u buồn, bi thương, im lặng. Màu tím thì tỏ vẻ linh tính chiếm phần đa, lãnh đạm xa cách..."

Klein im lặng ghi nhớ, ổn định linh thị bước đầu của mình.

“Được rồi, cậu có thể nhìn những vật khác.” Neil không giải thích thêm nữa mà gật đầu nói.

Klein chậm rãi quay đầu nhìn về phía Neil, quả nhiên phát hiện trên người ông ta có mảng màu sắc khác nhau, khí tràng chỗ dày chỗ mỏng, đầu thì màu tím sáng rõ, ở phần tay chân thì màu đỏ khá ảm đạm, màu trắng toàn thân cũng khá mỏng.

Quả nhiên là lớn tuổi rồi... Klein thầm nghĩ.

Mãi tới khi nhìn thấy những thứ này, giờ phút này hẳn mới chính thức có cảm giác "ta đã là người phi phạm".

Hắn di chuyển tầm mắt quan sát Neil thật kỹ, nhưng đột nhiên hắn thấy không khí sau lưng đối phương có một đôi mắt không có lông mi, lạnh lùng vô tình, gần như trong suốt! Đôi mắt gần như là hư ảo này lảng lảng nhìn vào Neil, nhìn vào mình!

Thứ này... Klein rung mình một cái, há miệng ra rồi bật thốt:

“Sau lưng ông có đôi mắt!”

Neil sửng sốt, rồi nặn ra một nụ cười, nói:

“Kệ nó đi!”

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33: "Công Tắc"

Neil vừa nói xong, đôi mắt hư ảo trong bóng tối sau lưng ông ta nhanh chóng biến mất. Cho dù là Klein ở trạng thái "linh thị" cũng không cách nào phát hiện dấu vết từng tồn tại của nó.

"Đây là biểu tượng của một nghi thức ma pháp." Neil cười ha ha, giải thích.

Thần kỳ ghê... Linh thị chính là mắt Âm Dương phiên bản tăng cường à? Klein hết như một đứa trẻ có món đồ chơi mới mà hăng hái dời tầm mắt quan sát từng góc trong phòng, muốn xem phòng luyện kim hiện tại với phòng luyện kim lúc trước có gì khác nhau.

Bóng tối phác họa hình dáng của đồ vật, bàn dài, ống nghiệm, cân tiểu ly, cốc, tủ bát vẫn không khác gì lúc trước khi Klein mở "linh thị", không hề phát ra ánh sáng gì. Vật thể không có sinh mệnh thì không có linh tính? Klein trầm nghĩ, quét mắt qua chiếc rương nhỏ làm bằng bạc ở trên bàn.

Bỗng nhiên hẳn thấy bên trong có ánh sáng hiện ra, khi thì xanh thẫm như bầu trời, lúc thì rực rỡ như ngôi sao, lúc lại đỏ sậm như lửa đang cháy!

"Vật liệu từ giống loài siêu phàm vẫn còn loại sinh mệnh nào đó, ừm, hoạt tính? Cho dù chủ cũ đã chết?" Klein châm chọc ngôn từ tò mò hỏi Neil.

"Chính xác mà nói thì linh tính của chúng còn sót lại, đây là một trong những điểm quan trọng để phối chế ma dược thành công, cũng là một trong

những căn nguyên khiến người phi phạm mất khống chế. Chắc là Dunn nói với cậu rồi.” Neil thản nhiên giải thích. Không biết nghĩ tới gì mà ông ta bỗng dưng cười một tiếng: “Tôi nhớ trong phương pháp phối chế của "Người Nhật Xác" có ếch xanh đốm đen trưởng thành phơi khô, muốn sử dụng phần ma dược này cần dùng khí rất lớn.”

Klein tưởng tượng mà thấy hơi buồn nôn. Hắn không phụ họa Neil mà đưa mắt nhìn sang phía bóng tối nơi không đủ ánh sáng chiếu tới, nhưng trái với chờ mong của hắn, nơi đó không hề có những vật như linh thể gần như vô hình và quỷ hồn.

“Không phải nói là thế giới của linh ở mọi nơi sao?” Hắn nghi hoặc bèn hỏi.

Neil hà một tiếng:

“Ê nhóc, lặp lại theo tôi một lần này: Nơi này là tổng bộ của tiểu đội Ké Gác Đêm, là lòng đất bên dưới giáo hội Nữ Thần Đêm Tối, có không ít người phi phạm! Cậu cảm thấy chúng tôi sẽ cho linh và hồn lượn lờ ở đây à? Hơn nữa thế giới của linh và linh là hai khái niệm khác nhau.”

Klein tức thì cảm thấy xấu hổ, hắn quay đầu giả vờ nhìn ánh sáng đèn khí gas ở cửa ngầm:

“Tôi biết rồi.”

Lúc nói, ấn đường của hắn bỗng co rúm lại như bị co quắp, không thể kiểm soát.

Chuyện gì vậy? Klein định xoay người hỏi thì đột nhiên thấy một bóng dáng gần như trong suốt lảng lảng đứng ở bên rìa ánh sáng màu vàng, ở gần cửa ngầm. Nó hiện ra hình người, màu của khí tràng tan làm một thể với bóng tối đầy hoàn mỹ, khó có thể nhận ra.

A!

Ấn đường của Klein co lại đầy đau đớn, tầm mắt cũng hỗn loạn theo. Hắn lại tập trung sức chú ý mà nhìn thì làm gì còn có bóng dáng "vô hình" nào nữa!

Kỳ quái... Hắn quay người lại, nói:

“Neil, ấn đường của tôi cứ giật giật, hơi đau.”

“Ha ha, đây là chuyện rất bình thường. Cậu vừa mới thăng cấp làm người phi phạm, linh thị sẽ tạo nên gánh nặng rất lớn cho ‘thể tinh thần’, cũng nảy sinh tiêu hao, biểu hiện bên ngoài chính là ấn đường giật giật, đầu đau đớn, mất cảm quá mức, xuất hiện triệu chứng nhìn thấy ảo giác. Hơn nữa ở trong trạng thái linh thị, cậu sẽ dễ dàng cảm thấy không thoải mái với cảnh vật xa lạ, cũng dễ bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của người khác. Đây cũng là chuyện cần phải chú ý, bắt buộc phải luyện tập để thích ứng và loại trừ. Ngoài ra phải sử dụng tiết chế, chấm dứt đúng lúc.” Neil mỉm cười trả lời.

Sao có cái cảm giác ông rất thích đứng nhìn nhỉ... Klein vội vàng hỏi:

“Vậy phải làm sao mới rời khỏi trạng thái linh thị?”

Hắn vốn định là nói là này vừa nhìn thấy một bóng dáng "vô hình", nhưng nghe nói trong các triệu chứng có "xuất hiện ảo giác" thì lại thôi. Kết hợp với ấn đường đang giật giật và đầu đau đớn, có thể đoán được câu trả lời của Neil sẽ là như nào!

“Tưởng tượng đồ vật như ban này, kiểm soát sự chú ý, sau đó cắt ngang trạng thái minh tưởng, nhắm mắt lại, điều khiển linh tính liên tục nhắc nhở nó dừng lại, sau đó mở mắt ra là có thể phát hiện linh thị đã kết thúc.” Neil nhàn nhả miêu tả, đến lúc cuối mới bổ sung:

“Đương nhiên đây là cách rườm rà nhất, ngu ngốc nhất. Chúng ta có thể thông qua luyện tập, lúc trong minh tưởng liên tục ám chỉ bản thân, lặp đi lặp lại ảnh hưởng linh tính, để lại một ‘động tác đóng mở’ đơn giản. Ví dụ như tôi gõ ấn đường hai cái nhẹ là có thể mở linh thị ra một cách đơn giản, lại gõ hai cái nữa là có thể kết thúc nó. Cụ thể thiết lập như nào thì phải xem thói quen và sở thích của cậu.”

“Đã hiểu.” Klein ngẫm nghĩ rồi định bắt chước Neil, dùng động tác gõ nhẹ ấn đường hai cái để làm "đóng mở" cho linh thị.

"Một lần" thì dễ lẫn lộn với việc gõ đầu theo bản năng, "ba lần" thì ở lúc gặp nguy hiểm lại có khả năng lãng phí thời gian quý giá. Còn động tác như búng tay thì quá cá tính, dễ khiến người ta phát hiện.

Hắn kiểm soát lực chú ý, quan tưởng một đám quả cầu ánh sáng tụ lại để tiếp tục tiến vào trạng thái minh tưởng.

Dưới sự dẫn dắt của Neil, hắn trải qua quá trình ám chỉ và luyện tập lặp đi lặp lại, cuối cùng đã "thiết lập" được "động tác đóng mở".

Hắn nắm hờ tay, dùng đốt ngón tay ở ngón trỏ gõ lên ấn đường hai cái, tầm mắt Klein bỗng có thêm sự khác biệt về độ dày và ánh sáng khí tràng với màu sắc khác biệt. Lại gõ hai cái, tất cả khôi phục như cũ, không hề có chút khác thường nào.

“Đã nắm giữ được rồi...” Hắn vui sướng cảm khái. Mãi đến lúc này hắn mới phát hiện mình đã mệt như có thể gục đầu ngủ bất cứ lúc nào, đầu đau như thể thức thông ba đêm liền vậy.

Neil cười nói:

“Chúng ta không phải ‘Kẻ Không Ngủ’, mỗi lần luyện tập quá sức hoặc sử dụng linh thị quá mức đều cần đi ngủ để phục hồi. Bây giờ cậu có thể về

nhà, nghỉ ngơi thật tốt, tới xế chiều đi dạo từ chỗ ở của Welch tới phố Chữ Thập Sắt, tranh thủ nhanh chóng phát hiện manh mối cuốn bút ký gia tộc Antigenous. Đến ngày mai chúng ta lại tiếp tục giảng dạy phần tri thức thần bí học. Đường nhiên cậu đừng quên việc đọc đám tài liệu lịch sử này đây.”

“Vâng.” Klein đồng ý hai tay hai chân với sự sắp xếp của Neil.

Hắn cầm gậy batoong đi ra khỏi phòng luyện kim, nhìn cửa ngầm khép lại và Neil trở về kho vũ khí, hắn day day ấn đường và huyết thái dương, bấm lấy lan can đi lên cầu thang từng bước một.

Lúc này Dunn Smith đi tới từ phía sau, khoé miệng khê nhếch, ánh mắt sâu thẳm, nói:

“Nghe Neil kể là cậu thích ứng rất dễ, bất kể là minh tướng hay linh thị.”

“Có lẽ đây là điểm đặc biệt của ‘Thầy Bói’.” Klein khiêm tốn. Hắn đoán là vừa rồi Dunn trông kho vũ khí thay cho Neil.

Dunn bước chậm lại, chỉ đi trước Klein một chút. Anh ta im lặng vài giây rồi không quay người lại mà nói:

“Cậu phải nhớ kỹ, lòng hiếu kỳ sẽ hại chết mèo, cũng sẽ hại chết người phi phạm, đừng có đi tìm tòi nghiên cứu mấy cái tiếng thì thầm không nên nghe và những thứ không nên thấy. ”

“Vâng.” Klein biết đây là lời nhắc nhở một lần nữa về người phi phạm mất khống chế.

Bước vào công ty Bảo an Gai Đen, hắn cùng Roxanne, người chưa hề hay biết hắn đã trở thành người phi phạm, chào nhau. Hắn chậm rãi đi ra cửa, xuống đường rồi ngồi xe ngựa công cộng tuyến không cố định về phố Hoa Thuỷ Tiên, suýt thì ngủ quên dọc đường.

Lúc này vẫn là buổi sáng, nhiệt độ không khí chỉ hai mươi sáu, hai mươi bảy độ, Klein lấy chiếc chìa khoá bằng đồng từ chỗ đai lưng rồi mở cửa nhà.

Căn nhà lúc này còn thiếu rất nhiều đồ chưa mua, phòng khách và nhà ăn đều trống tuếch. Benson đi làm còn Melissa đi học, cả hai đã đi từ sáng sớm.

Klein mặc kệ việc khác, đóng cửa lại rồi nhanh chóng lên tầng, bước vào căn phòng ngủ có giá sách của mình.

Sau khi cởi áo đuôi én treo lên trên giá, hắn vội vã phi lên giường, đầu vừa chạm gối cái là đã chìm vào giấc ngủ say.

Klein bị ánh sáng mặt trời chiếu cho tỉnh giấc. Hắn nghiêng đầu đi, từ từ mở mắt, phát hiện lúc này mặt trời đang lên cao.

“Mấy giờ rồi? Chẳng lẽ lỡ mất ‘buổi tụ hội Tarot’ chiều nay chẳng?”

Hắn vùng dậy, đi tới giá treo mũ áo vì hắn chưa lấy đồng hồ bỏ túi ra khỏi chiếc túi bên trong áo đuôi én. Hắn không chỉ quên việc này, mà còn quên đóng cửa phòng ngủ, quên kéo lớp rèm che cửa sổ lòi lại.

Cạch!

Klein lấy đồng hồ ra, ấn nắp nhìn giờ, lập tức yên tâm.

Lúc này mới hơn mười hai giờ, còn không ít thời gian nữa mới tới ba giờ chiều đã hẹn sẵn - hôm nay là thứ Hai, ngày tụ hội của hắn, "Người Treo Ngược" và "Chính Nghĩa".

Klein làm cái tư thế suy nghĩ gõ lên ấn đường hai cái. Tầm mắt hắn lại biến hoá, thấy khí tràng của mình khôi phục màu sắc sáng ngời.

Lại gõ hai cái rời khỏi linh thị, hắn thoải mái đi xuống tầng một, đun một bình nước nóng, thả ít lá trà kém chất lượng rồi cùng với nó và một ít bơ mà

ăn hết một chiếc bánh mì mạch đen.

Sau đó Klein lấy giáo trình lịch sử và bút ký của nguyên chủ ra, nhàn nhã tiến hành "ôn tập" và củng cố.

...

Hai giờ năm mươi bảy phút chiều, Klein gấp sách, đóng nắp bút lại, kéo rèm che cửa sổ. Ngay sau đó hắn khoá trái phòng ngủ, làm cho căn phòng trở nên rất tối.

Hắn lại gõ nhẹ ấn đường hai cái mở linh thị nhìn xung quanh. Xác nhận trong phòng không có linh thể vô hình nào, Klein kết thúc linh thị, lấy đồng hồ bỏ túi ra xem giờ.

Tích tắc, tích tắc.

Vào lúc ba giờ kém một phút, hắn bước bốn bước theo hình vuông chiều ngược kim đồng hồ như lúc trước, mỗi một bước đều đọc chú văn tiếng Hán tương ứng. Chẳng qua lần này hắn không chuẩn bị đồ ăn nữa.

Klein nhắm mắt lại, cảm thấy mu bàn tay ngứa ngứa, dường như bốn chấm đen tạo nên hình vuông ở chỗ đó đang nổi lên.

Tiếng gào thét điên cuồng và tiếng thì thảo mê hoặc bắt đầu vang lên, nhưng Klein nhận ra không còn đau đầu nghiêm trọng như trước nữa. Không phải hắn không bị ảnh hưởng, mà hắn có thể gắng hết sức khống chế bản thân không chủ động nghe chúng nó nữa.

Sau khi trở thành người phi phạm, hắn đã có năng lực tự kiềm chế khi rơi vào tình cảnh này.

"Thân thể" hắn nhanh chóng trở nên nhẹ nhàng, nổi lên bên trên. Hắn nhìn

thấy màn sương mù mông lung, tràn ngập, xám trắng, bao la, nhìn thấy vô số "ngôi sao" đỏ sậm. Mà hai trong số đó có mối liên hệ nho nhỏ với hăn, làm cho hăn cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Klein nhìn bản thân mơ hồ, nghi hoặc thì thào:

“Thế tinh linh mà Neil nói?”

Hăn yên lặng vài giây, sau đó lại biến ảo ra một toà thần điện rộng lớn, chiếc bàn đồng thau dài cùng với hai hai chiếc ghế dựa có những biểu tượng chòm sao khác nhau bên dưới mái vòm rộng lớn trên sương mù xám.

Klein đi tới ghế chủ nhân rồi ngồi xuống, làm cho thân thể và khuôn mặt được bao phủ bởi lớp sương mù còn dày hơn trước, sau đó giơ tay phải ra chạm vào hai ngôi sao "đỏ rực" quen thuộc, xây dựng mối liên hệ kỳ diệu.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34: Thù Lao Chi Trước

Trong một tầng hầm không có cửa sổ, Arges Wilson với đường nét thô mà sâu sắc ngồi bên cạnh một chiếc bàn dài với đủ thứ dụng cụ và quyển trục da dê chất đống bên trên. Trước người hắn là một cây nến đã cháy hơn nửa toả ra ánh lửa lơ mờ và ảm đạm, chiếu lên những cái bóng lập loè của đồ vật và chiếc bàn dài xung quanh.

Tóc Arges rối như hải tảo, màu xanh đậm ngả đen. Anh ta mặc một chiếc áo choàng có thêu hình tia chớp, hai tay đan vào nhau, hai ngón cái đối diện nhau lệch sang phía một chai chất lỏng đen sì ở bên trái ngọn nến.

Ừ! Ừ! Ừ!

Rào rào! Rào rào!

Từ trong chai được nắp kín đó, lúc thì vang lên tiếng gió lớn gào thét, khi thì truyền ra tiếng biển rộng rì rào. Mà nơi trống bên trên chất lỏng đen sì trong bình thì đầy sương mù mấp máy, hết như mọc ra mắt và miệng.

Arges nghiêng đầu liếc đồng hồ treo trên tường, thấy kim đồng hồ đang chỉ vào ba giờ.

Anh day huyệt thái dương, đôi mắt bỗng tối sầm lại, các dụng cụ trong bàn cũng trôi lên một thứ ánh sáng kỳ lạ. Cùng lúc đó Arges phát hiện ánh sáng đỏ sẫm bỗng bừng xuất hiện, ủa tới như thủy triều bao phủ toàn thân mình!

...

Trong biệt thự xa hoa của nhà Hall ở khu Hoàng Hậu, Backlund, Audrey tạm biệt thầy dạy nhảy rồi khoá trái cửa phòng lại, ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời sáng chói chiếu lên những bông hoa đẹp đẽ đang đua nhau nở. Trên bàn, một cuốn sổ ghi chép trống làm từ giấy da dê tinh xảo màu nâu nhạt đang được mở sẵn. Bên phải nó là một chiếc bút máy có gắn đá quý màu đỏ lên thân bút, loé lên màu vàng óng ánh.

Audrey thử xem khi mình rời khỏi "tự hội" thì sẽ dùng thời gian nhanh nhất chộp lấy chiếc bút để ghi phương pháp điều chế lại.

“Thật là chờ mong...”

Cô nàng hít vào một hơi thật sâu, kìm nén cái cảm giác kích động lại, mân mê nhìn về chiếc gương. Nhưng cô không thấy hình ảnh mình phản chiếu trên gương, mà chỉ thấy thứ ánh sáng đỏ sậm mà hư ảo từ bốn phía và từ trong cơ thể bùng phát ra cùng lúc!

...

Trong một toà thần điện như chỗ ở của vua người khổng lồ trên màn sương mù xám, đỏ rực bùng lên hai bên chiếc bàn dài đồng thau, phun lên như suối rồi lá tả rơi xuống, "điều khắc" ra hai bóng người mơ hồ. Vị trí của bọn họ không khác gì so với lần trước.

Audrey có mái tóc vàng mềm mại và vóc người cao gầy nhìn lên vị trí chủ nhân theo bản năng, chỉ thấy một bóng người được bao phủ trong sương xám dày đặc đang dựa người ra sau, một tay đặt lên trên mép bàn, tay kia thì nắm lại, khẽ vuốt cằm.

“Chào buổi chiều, ngài Kẻ Khờ!” Audrey nhanh nhẹn hô lên. Sau đó cô nàng quay đầu nhìn về phía đối diện, cũng lên tiếng chào hỏi: “Chào buổi chiều, Người Treo Ngược!”

Cô gái này đúng là ngốc thật đó, cứ khẳng định ta là người tốt như vậy, không hề sợ hãi sao? Là thiếu nữ quý tộc được bảo vệ rất tốt? Klein cười, vẫn duy trì hình tượng bí hiểm mà nói:

“Chào buổi chiều, ‘Chính Nghĩa’.”

Lúc nói chuyện hắn khẽ cúi đầu, nhắc bàn tay đang nắm lại gõ lên ấn đường hai cái.

Những gì mắt nhìn thấy lập tức khác hẳn. Hắn thấy ánh sáng khí tràng toả ra từ trên người "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược"! Mà sương mù xám với những ngôi sao đỏ sậm xung quanh không hề biến hoá gì, không xuất hiện những thứ dường như không tồn tại và những ánh sáng trong vắt như có sinh mệnh nhất định.

Klein di chuyển tầm mắt thì thấy màu sắc khí tràng của "Chính Nghĩa" hoàn toàn phù hợp với những gì Neil miêu tả, thứ nào nên đỏ thì đỏ, nên tím thì tím, nên trắng thì trắng, mà lại sáng bóng, độ dày cũng vừa phải, nhìn cái là biết đây là một cô thiếu nữ ngập tràn sức sống. Màu sắc tâm tình của cô ta có đỏ có vàng, vui vẻ, nhiệt tình, hưng phấn...

Klein phán đoán, sau đó dời lực chú ý tới "Người Treo Ngược". Giống với "Chính Nghĩa", màu sắc khí tràng của Người Treo Ngược cũng không có gì đặc biệt, chỉ là cảm xúc thành màu lam xen với đôi chút màu cam. Tỉnh táo, suy xét, cẩn thận và đôi chút thoả mãn? Lần đầu thử nên Klein kết luận không được tự tin cho lắm.

Ngay khi hắn định dời mắt đi thì chợt phát hiện một chuyện kỳ quái: Tầng

trong nhất khí tràng của "Người Treo Ngược" có màu sắc dường như hoàn toàn thống nhất với cảm xúc!

Klein tập trung tinh thần nhìn cẩn thận, mơ hồ thấy sâu trong "thể dĩ thái" của "Người Treo Ngược" là một thứ màu sắc xanh đậm như nước biển, cho người ta cảm giác gió bão và sóng triều.

"Thể tinh linh" của anh ta? Hoặc có thể nói là tầng ngoài của "thể tinh linh"? Như vậy xem ra anh ta đúng là một người phi phạm, hơn nữa còn mạnh hơn cả Neil. Klein suy nghĩ, lòng đầy nghi hoặc. Cũng chưa chắc, có lẽ là vì ở trong hoàn cảnh đặc thù này, chỉ là vì đây là sân nhà của ta nên ta mới có thể nhìn thấy những thứ này chỉ không phải là Neil không có biểu hiện tương tự.

Hắn quay đầu nhìn "Chính Nghĩa", xác nhận đó là những đặc điểm mà chỉ người phi phạm mới có.

Lúc này Arges cũng đã hoàn thành việc chào hỏi.

Audrey khẽ hít vào một hơi, hỏi với vẻ chờ mong:

“‘Người Treo Ngược’, anh đã nhận được hộp đựng máu cá mập quý chưa?”

Arges nhìn Klein, thấy hắn khẽ gõ ấn đường như đang suy xét việc gì đó.

“Rất cảm ơn cô, sự hoàn mỹ của nó đúng với tất cả những gì tôi chờ mong. Tôi thực sự không ngờ cô có thể gửi nó tới đây nhanh như vậy. Máu của cá mập quý không phải là vật siêu phẩm bình thường.” Arges trả lời thản nhiên.

Audrey khiêm tốn cười khẽ, nói:

“Tôi rất vui.”

Bởi vì từ bé đã thích các chuyện liên quan tới thần bí nên cô kết bạn được với mấy người bạn thân có sở thích tương tự trong giới quý tộc, trao đổi thông tin, sách vở và những vật phẩm hiếm thấy với nhau. Nhưng trước đó chưa ai có được năng lực siêu nhiên, trở thành người phi phạm chân chính. Nhưng thật ra vài vị hoàng tử từng ám chỉ rằng nếu cô đồng ý trở thành công nương của bọn họ thì sẽ nhận được món quà mong muốn.

Chẳng qua máu cá mập quý này là cô lấy từ trong kho của nhà mình. Dù sao trên danh sách có ghi là "một bình lớn" chứ không ghi rõ là bao nhiêu ml, cũng chẳng ghi rõ là đầy hay không đầy, nên cô tin rằng nếu mình lấy đi một nửa của một nửa thì sẽ chẳng bị ai phát giác, mà cho dù có bị phát giác thì cha mẹ cũng sẽ không truy cứu.

Arges lại nhìn Ké Khờ được bao phủ trong sương xám một cái thật sâu, rồi quay đầu cười nói:

“Căn cứ theo thoả thuận, tôi sẽ nói cho cô phương pháp điều chế ma dược ‘Khán Giả’.”

“Tôi chuẩn bị chút đã. Được rồi, bắt đầu đi.” Audrey hít vào một hơi thật sâu, tập trung toàn bộ sức chú ý.

“Cách phối chế ma dược danh sách thấp rất đơn giản, dựa theo thứ tự được cho sẵn mà cho vào là được. Nhưng cô bắt buộc phải nhớ kỹ, lượng nguyên liệu có thể ít chứ không được nhiều, nếu không sẽ xảy ra vấn đề lớn. Cô chắc là nghe nói tới chuyện người phi phạm mất khống chế, không cần tôi nói lại đâu nhỉ?” Arges nói những điều cần chú ý trước.

Audrey khẽ gật đầu, nói:

“Tôi biết rõ điều đó.”

Trong lúc nói cô ta liếc ngài "Kẻ Khờ" một cái xem nhân vật thần bí này có bổ sung gì không. Tiếc rằng trong tầm mắt của cô ta, "Kẻ Khờ" yên lặng ngồi nơi đó như một bức tượng vậy.

Arges nhớ lại rồi nói:

“Ít không hề có nghĩa là quá lệch... Nếu cô không có ai giúp đỡ thì tôi đề nghị bớt thời gian làm quen với thí nghiệm hóa học trước.”

“Về phương diện này tôi có gia sư dạy kèm tại gia rồi.” Audrey trả lời nhẹ nhàng.

Arges lại nói tới các việc về việc thiếu tối đa bao nhiêu, sau đó mới đọc lưu loát:

“‘Khán Giả’, ma dược danh sách 9: 80 ml nước cất, thêm 5 giọt tinh hoa thủy tiên mùa thu, thêm 13 gam bột hoa thược dược răng bò, thêm 7 cánh hoa tinh linh, một đôi mắt của cá Manhal trưởng thành, và 35 ml máu cá đen sừng dê. Hai cái cuối là nguyên liệu chính, đều tới từ giống loài siêu phàm ở ngoài hải dương, nhất định phải cẩn thận.”

“Ừm.” Audrey vừa nhớ vừa lặp lại: “80 ml nước cất, thêm 5 giọt tinh hoa thủy tiên mùa thu, thêm 13 gam, 13 gam....”

“Bột phấn thược dược.” Arges nhắc nhở.

Dưới sự trợ giúp của đối phương, Audrey dần nhớ chính xác thứ tự của phương pháp điều chế, nhưng cô nàng vẫn không yên tâm cho lắm nên ngồi im đó lăm băm đi lăm băm lại cho thuộc lòng.

“Cô biết mình tưởng không?”

Arges thấy "Chính Nghĩa" gật đầu bèn nói tiếp:

“Tôi không rõ mình tưởng mà cô biết là như nào, để tôi miêu tả qua trước... Sau khi sử dụng ma dược, nhanh chóng bắt đầu mình tưởng để kiểm soát linh tính và sức mạnh... Bắt buộc phải luyện tập hàng ngày để chân chính nắm giữ sức mạnh của ma dược, đào bới ra những ý nghĩa tượng trưng và thần bí từ nó. Chỉ như vậy cô mới có thể tránh né được nguy hiểm về việc mất khống chế ở mức lớn nhất. Mà trọng điểm ý nghĩa tượng trưng của ma dược là ở ‘tên’ của nó, ví dụ như ‘Khán Giả!’”

Klein lắng lắng nghe bọn họ trao đổi, ban đầu không định xen mồm mà chỉ âm thầm ghi nhớ và học hỏi, nhưng nghe đến đó thì một ý nghĩ bỗng nảy ra trong đầu hẳn.

Audrey chăm chú nghe "Người Treo Ngược" giảng giải, đang định mở miệng hỏi vài chi tiết bỗng nghe thấy tiếng gõ bàn nhẹ.

Cô và Arges đồng loạt quay đầu sang nhìn "Kẻ Khờ" ngồi ở bên trên. Chỉ thấy người thần bí này khe khẽ gõ ngón tay lên bàn, giọng sâu lắng:

“Không phải nắm giữ, là tiêu hoá. Không phải đào bới, là đóng vai. Tên của ma dược không chỉ là tượng trưng, mà là ý tưởng, càng là ‘chìa khoá’ để tiêu hoá.”

Audrey nghe mà ngơ ngác không hiểu gì, không rõ ngài Kẻ Khờ muốn nói cái gì. Theo bản năng cô nàng liếc xem phản ứng của "Người Treo Ngược", lại phát hiện người đối phương phát run rồi cứng đờ ra đó, dường như người bình thường vừa nghe thấy một tiếng sấm to ùng bên tai.

“Tiêu hoá, đóng vai... Tiêu hoá, đóng vai... Tiêu hoá, đóng vai, chìa khoá...” Arges thì thào như nắm bắt được điểm mấu chốt gì đó, hoặc là trúng phải một lời nguyên cổ quái.

Một lúc lâu sau anh ta mới ngẩng đầu lên, giọng khàn khàn nói:

“Cảm ơn ngài Kẻ Khờ, lời gợi ý của ngài đáng quý như sinh mệnh của tôi, điều này làm cho tôi hiểu rõ không ít chuyện. Đương nhiên tôi tin rằng tôi vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ, chưa hoàn toàn lý giải hết.”

Klein vẫn duy trì hình tượng cao siêu thần bí, chỉ cười nói:

“Đây là thù lao dự chi trước.”

Kỳ thật hẳn cũng chẳng hiểu ý của mấy câu nói vừa rồi cho lắm, chỉ là có thể khẳng định Russel đại đế mạnh hơn người phi phàm bình thường, mạnh hơn "Người Treo Ngược".

Thù lao dự chi... Audrey nhìn phản ứng của "Người Treo Ngược" thì đã biết lời gợi ý vừa rồi quý giá thế nào, vừa hồi tưởng lại vừa nói:

“Ngài Kẻ Khờ, ngài muốn chúng tôi làm gì?”

Arges phía đối diện cũng gật đầu:

“Ngài có chuyện gì cần nhờ?”

Klein dựa ra sau, liếc hai người một cái rồi chậm rãi nói với giọng trầm trầm:

“Sưu tập nhật ký bí mật của Russel Gustav, cho dù chỉ có một tờ.”

QUỖY BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: Trao Đổi Thông Tin

Nhật ký bí mật của Russel Gustav? Russel đại đế?

Quả nhiên chỉ có chuyện như này mới đáng để kể ở cấp bậc như ngài "Kẻ Khờ" chú ý... Audrey đầu tiên là sửng sốt, sau đó phát hiện mình không hề cảm thấy bất ngờ tí nào. Nghe nói Russel đại đế từng nhìn thấy "Phiến đá Khinh nhòn", nghe nói ông ta còn chế tạo ra lá bài bí mật mà bên trong có chứa hai mươi đường tắt của thần, đây là chuyện mà bất cứ vị danh sách cao nào cũng sẽ để ý!

“Nhật ký? Đó là nhật ký?” Arges nhú mày, bắt được chi tiết này.

Ngài "Kẻ Khờ" dùng ngữ khí khẳng định thứ mà Russel Gustav để lại chính là nhật ký! Tại sao ngài ấy biết? Ngài ấy xác nhận điều đó như nào? Chẳng lẽ ngài ấy biết cách đọc hiểu "ngôn ngữ bí mật của Russel"?

Đối với câu hỏi nằm trong dự đoán của "Người Treo Ngược", Klein dựa vào lưng ghế, hai tay đan vào nhau, thoải mái trả lời:

“Tạm thời chúng ta coi nó là nhật ký.”

Hắn không phủ nhận cũng không khẳng định.

“Nghe nói, ừm, nhật ký của Russel đại đế chỉ dùng chính chữ viết bí mật, hoặc có thể gọi là ký hiệu, mà ông ta phát minh ra?” Audrey nghe đám con cháu quý tộc khác nhắc tới chuyện này, nhưng chưa thấy bao giờ nên cảm

thấy rất tò mò.

“Đúng vậy.” Arges trả lời qua loa: “Có người cho rằng đó là một bộ ký hiệu thần bí học duy nhất. Có người thì tin rằng nó là một loại chữ tượng hình. Nhưng mãi tới tận hôm nay vẫn chưa ai tìm ra được cách đọc hiểu chính xác nhất, chỉ ít là trong phạm vi mà tôi biết.”

Nói tới phần sau, anh ta nhìn Klein như đang tìm kiếm sự khẳng định nào đó, hoặc là đang nghi ngờ điều gì đó.

Đó là thứ chữ viết đã bắt nguồn từ bao đời trước, không còn là chữ tượng hình lúc ban đầu, dựa theo cách nghĩ đó của các người làm sao mà phiên dịch ra được... Klein bình thản nghĩ, còn thầm cười nhạo.

Về phần cho là ký hiệu thần bí học thì lại khiến hắn lập tức nghĩ tới cảnh tượng vừa hoang đường vừa buồn cười: Một vị pháp sư tà ác mặc áo choàng màu đen có mũ đã kéo kéo cổ tay áo để lộ đường vân trên cánh tay, nghe nói là ký hiệu có sức mạnh thần bí mà Russel đại để để lại, đó là hai chữ giản thể màu xanh cực lớn: "Đồ ngu!"

Klein chậm rãi nhếch miệng cười, tâm tình càng vui vẻ hơn.

Nghe lời miêu tả của "Người Treo Ngược", Audrey tỏ ra khó xử:

“Ký hiệu hoặc chữ viết mà chúng tôi đọc không hiểu... Vậy chúng tôi làm sao thuật lại cho ngài ở chỗ này được, thưa Kẻ Khờ? Hay là gửi tới một nơi nào đó?”

Đây đúng là một vấn đề quan trọng... Bây giờ mình còn chưa có con đường để nhận đồ một cách bí mật... Klein không vội trả lời, hai ngón cái trên hai bàn tay đang đan vào nhau của hắn tách ra rồi chạm vào nhau, tách ra rồi chạm nhau.

Rồi hẳn nhanh chóng tìm được ý tưởng: Nếu ta có thể dựa theo ý muốn của mình tạo ra thần điện và bàn ghế ở nơi này, như vậy cũng có thể làm cho người ta có thể trực tiếp in ra những nội dung xuất hiện trong đầu?

Thử một lần xem nào!

Lúc này Audrey và Arges thấy ngài "Kẻ Khờ" được bao phủ trong màn sương xám dày đặc chậm rãi ngồi thẳng dậy, nói:

“Tiểu thư ‘Chính Nghĩa’, chúng ta thử nghiệm một lần xem nào. Cô hãy nghĩ tới một đoạn văn, và bức thiết muốn viết nó ra. Ừm, cô cầm chiếc bút máy bên cạnh viết lên trang giấy ấy.”

Klein còn chưa nói xong, Audrey đã thấy một tấm giấy da dê màu vàng nâu cùng với một chiếc bút máy màu đỏ sậm xuất hiện trước mặt mình. Cô ta nghi hoặc và hiếu kỳ cầm bút lên, làm theo lời dặn, tưởng tượng ra một câu thơ mà Russel đại đế từng viết: "Nếu như đông đã tới, xuân sẽ còn bao xa?"

Cô ta nhớ kỹ dòng chữ này, rồi cầm bút máy rồi tưởng tượng mình sẽ viết hết chúng nó ra.

Klein cảm nhận được "cảm xúc" này, vì thế hẳn lấy "bút máy" làm môi giới mà dẫn đường.

Audrey vừa mới hạ bút xuống thì đã thấy một dòng chữ xuất hiện trên tờ giấy da dê: "Nếu như đông đã tới, xuân sẽ còn bao xa?"

“Nữ thần ơi, thần kỳ quá!” Audrey kinh ngạc thốt lên, đầy cảm xúc. Sau đó cô nàng sợ hãi nhìn Klein: “Thưa ngài Kẻ Khờ, ngài có thể đọc được ý nghĩ trong đầu tôi?”

“Không, ta chỉ là người dẫn đường, đơn giản hoá quá trình cô muốn viết ra, biến thành phương thức mài ra nét. Nếu bản thân cô không muốn ‘nói ra’

thì sẽ không có dấu vết gì hiện ra cả.” Klein trấn an với giọng nói trầm thấp.

“Là vậy à... Chúng tôi chỉ cần ghi nhớ kỹ hình dáng những ký hiệu hoặc chữ viết kia là có thể dựa theo ý muốn mà bày nó ra?” Audrey thở phào một hơi, lại giật mình hỏi.

“Đúng vậy.” Klein trả lời ngắn gọn.

“Phương thức này không tệ. Tiểu thư ‘Chính Nghĩa’, đừng nghi ngờ trí nhớ của mình. Sau khi trở thành ‘Khán Giả’ rồi, trí nhớ của cô sẽ được tăng lên rất nhiều.” Arges xem thử nghiệm vừa rồi, chỉ cảm thấy "Kẻ Khờ" còn thần bí và mạnh hơn những gì mình nghĩ. Còn với trí nhớ của mình, anh ta tin rằng lần thăng cấp tiếp theo trí nhớ cũng sẽ tăng lên theo.

Audrey sung sướng gật đầu nói:

“Điều này đúng là làm cho người ta vui vẻ. Người Treo Ngược, anh còn gì để dạy cho tôi về ‘Khán Giả’ nữa không?”

Nói tới đây, cô ta quay đầu nhìn về vị trí chủ nhân:

“Ngài Kẻ Khờ, tôi sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ ngài giao, cố gắng tìm kiếm thật nhiều nhật ký bí mật của Russel đại đế.”

“Ta nói rồi, ta là kẻ thích trao đổi đồng giá. Thù lao dự chi vừa rồi tương đương với mỗi người hai trang nhật ký. Nếu thừa thì ta sẽ trả thêm.” Klein bình tĩnh nói kiểu không thèm bắt nạt trẻ con.

Còn thù lao tới từ đâu? Đương nhiên là từ nhật ký bí mật của Russel đại đế rồi, biến nó thành một vòng tuần hoàn tốt đẹp.

“Ngài đúng là một quý ngài hào phóng.” Arges im lặng vài giây rồi giơ tay trước ngực, hơi cúi đầu.

Sau khi hành lễ, anh ta chuyển sang phía "Chính Nghĩa":

“Tôi nhắc lại một lần nữa rất rõ, Khán Giả mãi mãi chỉ là Khán Giả. Tôi biết có rất nhiều kẻ thích làm khán giả tưởng mình là nhân vật chính hoặc nhân vật khác mà trút rất nhiều tình cảm vào đó, thế nên mới khóc theo vở kịch, cười theo vở kịch, phẫn nộ theo vở kịch, bi thương theo vở kịch. Nhưng đây không phải là việc của ‘Khán Giả’ như cô.

Đối mặt với những ‘vở kịch’ trong xã hội thế tục này, đối mặt với mỗi một người tự giác hoặc không tự giác đóng vai các nhân vật, cô bắt buộc phải giữ cái thái độ bàng quan tuyệt đối, chỉ như vậy cô mới có thể tỉnh táo mà khách quan xem xét bọn họ, phát hiện động tác thói quen của bọn họ, phát hiện lời nói dối của bọn họ, ngửi được mùi vị khẩn trương từ bọn họ, từ những manh mối rất nhỏ mà nắm bắt được ý nghĩ thực sự của bọn họ.

Tin tôi, bởi vì cảm xúc khác biệt mà mỗi người tất nhiên sẽ tiết ra những ‘vật’ khác nhau, toả ra thứ mùi vị khác nhau. Nhưng chỉ ‘Khán Giả’ chân chính mới có thể ngửi ra được. Một khi trút tình cảm vào rồi, sức quan sát của cô sẽ bị ảnh hưởng, cảm ứng của cô về cảm xúc của kẻ khác sẽ sai lệch đi.”

Audrey chăm chú lắng nghe, mắt càng lúc càng ngời sáng:

“Nghe qua thì rất, rất, rất là thú vị!”

Klein thì nghĩ tới một thứ: Nhìn chung yêu cầu cơ bản của ma dược "Khán Giả" là "làm một Khán Giả trung lập tuyệt đối". Điều này tương đương với việc đóng vai ở một trình độ nào đó... Đóng vai? Chẳng lẽ "đóng vai" mà Russel đại để nói là chỉ điều này? Như vậy ta cần đóng vai "Thầy Bói" rồi từ đó tiêu hoá hết ma dược?

Ngay khi Klein đang suy nghĩ, Arges đã giảng giải xong những yêu cầu

mà anh ta biết về "Khán Giả". Anh ta trầm ngâm một lát rồi nói:

“Hình như không còn chuyện gì rồi nhỉ? Có lẽ chúng ta có thể hàn huyên đôi chút, nói những chuyện xảy ra bên người, có thể đó là những tin tức bình thường nhất với mình, nhưng lại là manh mối vô cùng quan trọng với kẻ khác.”

“Đồng ý.” Klein lấy lại tinh thần, khe khẽ gật đầu. Hắn cũng định thử đóng vai một vị "Thầy Bói", dù sao thì thoát trông chẳng có ảnh hưởng xấu gì.

“Vậy bắt đầu từ Người Treo Ngược trước nhé?” Audrey vô cùng hứng thú, đồng ý ngay tắp lự.

Arges suy nghĩ một chút rồi nói:

“Cái tên đại hải tặc tự xưng là ‘Thượng tướng Ludwell’ lại bắt đầu chuyến thăm dò tới cực đông của biển Sunia.”

“Ồ, là chủ nhân tàu ‘Tulip Đen’?” Audrey ngẫm nghĩ rồi hỏi.

“Đúng vậy.” Arges gật đầu trả lời.

Mình không biết kẻ đó là ai... Klein không lên tiếng mà chỉ ngồi nghe, lòng thì nghĩ mình nên nói cái gì để vừa không để lộ bản thân mà vừa nhận được tin tức hồi báo. Hắn nhanh chóng quyết định, duy trì hình tượng cao siêu của "Kẻ Khờ", dùng ngón tay vuốt ve phần mép chiếc bàn dài:

“Theo ta được biết, hội Mật Tu bị mất một cuốn bút ký của gia tộc Antigenous.”

Tin này không chỉ Kẻ Gác Đêm thành phố Tingen biết, mà hội Mật Tu và những người phi phạm có mối quan hệ chặt chẽ với bọn họ cũng biết.

“Bút ký gia tộc Antigenous?” Arges lặp lại rồi khẽ cười, lắc đầu: “Tôi thật tò mò phản ứng của giáo hội Nữ Thần Đêm Tối khi biết tin này.”

Vì sao chỉ nói giáo hội Nữ Thần Đêm Tối? Klein bắt được chi tiết này, nhưng lại không tiện hỏi vì như vậy sẽ phá hỏng hình tượng cao siêu thần bí của "Kẻ Khờ".

Lúc này Audrey nghi hoặc mở miệng:

“Vì sao anh lại tò mò chuyện này? Giáo hội của Nữ thần sẽ có phản ứng gì đặc biệt sao?”

Arges cười nói:

“Gia tộc Antigenous đúng là bị giáo hội nữ thần Đêm Tối huỷ diệt. Cụ thể là cuối kỷ thứ tư hay đầu kỷ nguyên này thì tôi không rõ lắm.”

Điều này... Đồng tử mắt Klein rút lại, hăn đột nhiên thấy người lạnh lạnh: Như vậy xem ra Kẻ Gác Đêm coi trọng cuốn bút ký gia tộc Antigenous hơn xa những gì mình nghĩ! Sở dĩ bọn họ đề nghị mình thành người phi phạm thì "có công lao" và "phòng ngừa nguy hiểm" chỉ là một phần nhỏ bé, nguyên nhân chính là bọn họ muốn mình tăng linh cảm lên để tìm được cuốn bút ký. Đội trưởng chưa hề giấu diếm điều này, có nhắc tới, chẳng qua lúc ấy mình không để ý...

Nghe Người Treo Ngược giải thích, Audrey tỏ ra vô cùng hứng thú:

“Thật không ngờ lại còn có chuyện như này... Được rồi, tới lượt tôi, để xem nên nói gì nào.”

Cô khẽ nghiêng đầu, giơ tay đỡ trán, cười khẽ rồi nói:

“Ngày hôm qua tôi được thầy lễ nghi dạy cách té xỉu như nào mà vẫn tao

nhã mà không mất lịch sự. Đây là kỹ xảo rất thiết thực khi muốn tránh né những tình huống xấu hổ hoặc mấy tên đáng ghét trong các trường hợp xã giao... Ha ha, vừa rồi tôi tổ chức ngôn ngữ thôi, điều tôi muốn nói chính là, chiến tranh bờ đông biển Balam thất bại, vua, thủ tướng và các quý ông đều chịu áp lực rất lớn, rất muốn thay đổi.”

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36: Một Vấn Đề Đơn Giản

Audrey vừa nhớ lại những lời mà cha và anh trai nói khi thảo luận tình hình vừa tự phát triển suy nghĩ riêng mà nói:

“Bọn họ cho rằng hiện giờ kết cấu của chính phủ đã quá rối loạn. Cứ lần nào tuyển cử xong mà chỉ cần thay đổi đảng phái là sẽ đổi người từ trên xuống dưới, làm cho sự tình càng thêm be bét, hiệu suất cực kỳ thấp. Điều này không chỉ khiến chiến tranh thất bại mà còn rất bất tiện cho dân chúng.”

Klein biết rất rõ, vì không có đối tượng để tham chiếu nên lúc này vương quốc Ruen còn chưa tạo ra chế độ sát hạch nhân viên chính phủ. Hình thức chính đảng chấp chính vẫn nằm ở giai đoạn sơ khai, cho nên sau khi thắng cử thì thường sẽ thưởng không ít vị trí sự vụ cho các thành viên và người ủng hộ.

Hừm, Russel đại để lại không phát minh ra chế độ này cho Entis, quả thực không phù hợp với tính cách của ông ta... Chẳng lẽ sau này ông ta chuyển trọng tâm sang nơi khác?

Nghe đến đó, "Người Treo Ngược" Arges khẽ cười, nói xen một câu:

“Bọn họ cho rằng? Đám người này đúng là trì trệ ngu độn, có khi bị muỗi đen đốt rồi phải một năm sau bọn họ mới thấy ngứa.”

Muỗi đen là một loại sinh vật ở phía nam vương quốc Ruen, có độc khá mạnh, nổi tiếng là khiến người ta hận không thể cào rách da mình.

Audrey giơ tay che miệng, mặc kệ lời trào phúng vừa rồi của "Người Treo Ngược", tung ra tin chính:

“Tiếc là tạm thời bọn họ chưa tìm được cách nào hay để thay thế cái chế độ này.”

Klein lẳng lặng nghe, cảm thấy đề tài đã chuyển tới lĩnh vực mình am hiểu nên hần mỉm cười, nói:

“Đây là một vấn đề đơn giản.”

Đế quốc ăn tham và những nước thối nát học tập đế quốc ăn tham đều có được kinh nghiệm tiên tiến vô cùng thành công.

“Đơn giản?” Audrey kinh ngạc hỏi lại. Tuy rằng chương trình học của cô ta không bao gồm chính trị, nhưng thường xuyên ngồi nghe cha và anh trai thảo luận nên cô ta có vốn hiểu biết khá đủ về những phương diện tương tự.

“Thì, giống như thi vào đại học ấy, tiến hành một cuộc thi cho tất cả dân chúng, có thể chia làm hai hoặc ba đợt, dùng phương thức khách quan nhất sàng lọc ra tinh anh.”

“Nhưng mà...” Audrey lờ mờ biết điều này sẽ mang tới những sự phản đối như thế nào.

Chẳng qua cô ta chưa kịp chỉnh lý ngôn ngữ thì Klein nói tiếp:

“Sau đó đưa những tinh anh này vào các vị trí sự vụ của nội các, chính quyền quận, thành phố và các trấn khác, ừm, cũng chính là đưa thẳng vào vị trí việc làm, chẳng hạn như thư ký cấp cao của nội các. Những yêu cầu khác nhau dành cho các vị trí khác nhau, có thể tiến hành thi riêng đợt thi thứ hai hoặc thứ ba, thi khác nhau đi. Chuyện chuyên môn thì phải dành cho người có chuyên môn làm. Còn những vị trí mang tính chất quản lý như đại thần,

quận trưởng và thị trưởng thì để lại cho đảng phái đã thắng trong tuyển cử. Đây là miếng bánh mà bọn họ nên được chia.”

Arges vốn thiếu hụt kiến thức về phần này cũng hứng thú nghiêng đầu lắng nghe chăm chú. Audrey thì nhú mày, trầm tư.

“Đừng vội vã thay đổi tất cả mọi người trong một lần, như vậy nội các và chính quyền các cấp sẽ tê liệt ngay. Có thể tiến hành thi hăng năm hoặc ba năm một lần, thay đổi từ từ. Sau đó xem tình hình vương quốc mở rộng như nào và những vị trí trống mà nhân viên tạm thời của chính phủ từ chức, hoặc nghỉ hưu rồi lên kế hoạch xác định số lượng vị trí.”

Klein phát huy hoàn chỉnh bản sắc của một nhà chính trị gia online, cuối cùng hần buông lỏng tay, nói:

“Sắp đặt như vậy có thể nhét những con người tinh anh có kiến thức trong vương quốc vào chính phủ ở mức độ lớn nhất, hơn nữa mặc kệ đảng phái nào lên đài, mặc kệ đại thần là ai, đám nhân viên sự vụ vẫn có thể duy trì sự vận hành cơ bản và tương đối hữu hiệu cho vương quốc.”

Đương nhiên tác dụng phụ là sinh ra tên ác ma bất tử là thói quan liêu.

Audrey vừa suy nghĩ vừa hỏi:

“Nói cách khác cho dù những đại thần kia biến thành khí đầu chó lông quăn thì cũng không ảnh hưởng quá lớn?”

“Không.” Arges chủ động nói chen vào: “Tôi cho rằng khí đầu chó lông quăn là lựa chọn tốt hơn đại thần bây giờ.”

Hần tạm ngừng rồi bổ sung:

“Dù sao khí đầu chó chỉ cần ăn, ngủ và giao phối, sẽ không đưa ra những

ý tưởng ngu ngốc, sẽ không kiên trì làm những kế hoạch không nào.”

Này anh "Người Treo Ngược", nghe qua thì hình như anh có một vị thủ trưởng không được tốt cho lắm... Klein ngồi trên vị trí chủ nhân, mỉm cười lắc đầu.

Audrey hồi tưởng lại những gì ngài "Kẻ Khờ" vừa nói, mãi một lúc sau mới ngạc nhiên thốt lên:

“Cái này nghe có vẻ rất hữu dụng... Là một biện pháp đơn giản mà rất hữu hiệu!”

Cô nhìn Klein, ca ngợi chân thành:

“Ngài Kẻ Khờ, ngài chắc chắn là một vị trưởng giả giàu kinh nghiệm và có trí tuệ xuất chúng!”

... Klein giật giật khoé miệng, nhìn "Người Treo Ngược" và "Chính Nghĩa" vài giây rồi nói:

“Hôm nay tụ hội đến đây thôi.”

Nếu tiểu thư "Chính Nghĩa" có thể ảnh hưởng người thân của cô ta để thúc đẩy chuyện này xảy ra, mình có thể dẫn dắt Benson trước để anh ấy có cơ hội trở thành "Nhân viên chính phủ".

Nghĩ kỹ ra thì Benson rất phù hợp với việc này. Chẳng qua "Chính Nghĩa" hẳn là sẽ không chủ động ra tay, bởi vì như vậy ta và "Người Treo Ngược" chỉ cần dò hỏi xem vị quý tộc nào đưa ra lời đề nghị này là có thể đoán được thân phận thật của cô ta ngay.

Đương nhiên là cô ta có thể đi đường vòng, dùng cách bí mật hơn.

“Tuân theo ý chí của ngài.” Audrey và Arges đồng thời đứng lên.

Klein khẽ dựa ra sau, cắt đứt liên hệ. Bóng dáng mơ hồ của "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược" nhanh chóng tan đi. Bên trong toà đại điện khổng lồ như nơi ở của thần linh trên màn sương xám hiện giờ chỉ còn hắt lạng lẽ ngồi ở vị trí chủ nhân bên chiếc bàn dài.

Klein không nhảy thẳng xuống sương xám như lần trước, lần này hắt từ rời đi. Bởi vì hắt đã trở thành người phi phạm nên vẫn còn đủ tinh thần.

Sở dĩ hắt chấm dứt cuộc tụ họp của "hội Tarot" trước là vì đã biết thái độ thật sự của Kẻ Gác Đêm với cuốn bút ký gia tộc Antigenous, quyết định phải giả vờ thật sự tìm kiếm chứ không phải nằm vật xuống ngủ, như vậy sẽ bị đám người Dunn Smith nghi ngờ là mình làm gì đó ở nhà.

Hơn nữa hôm nay cũng thu hoạch được không ít.

Klein ngồi trên chiếc ghế trên trước chiếc bàn đồng thau dài, hai tay đặt lên tay ghế với mười ngón tay đan vào nhau, đôi mắt thâm trầm quan sát màn sương xám mênh mông vô biên kia, chỉ cảm thấy nơi này trống trải và yên tĩnh, dường như cả trăm nghìn năm qua chưa ai đặt chân tới.

Khi hắt tạo mối liên hệ "triệu hồi" hình chiếu của "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược" thì hắt phát hiện được một việc khác, đó là khi trở thành người phi phạm, hắt vẫn thừa tinh lực để chạm vào một "ngôi sao đỏ rực" khác!

“Nói cách khác là có thể "triệu hồi" thêm một người nữa?” Klein hồi tưởng cảm giác này, nói với ngữ khí gần như khẳng định.

Nhưng hắt không vội thử, bởi vì không biết người được kéo vào đây sẽ có thân phận gì, có thái độ như thế nào. Dù sao không phải ai cũng vì có tính cách độc đáo mà hoà nhập rất nhanh như "Chính Nghĩa" với "Người Treo Ngược", theo nhu cầu và dường như nguyện ý che giấu như bọn họ. Nếu kéo

người giống như Dunn Smith, như vậy "tổ chức thần bí" mà hắn vừa thành lập chắc chắn sẽ bại lộ dưới "sự theo dõi của giáo hội" ngay.

Làm đại boss của tổ chức "tà ác" này, hắn cảm thấy con đường phía trước thật đáng lo.

Klein biết được đặc điểm phi thường của màn sương mù này, biết nó không phải thứ mà người phi phạm thuộc danh sách như Dunn Smith có thể "phá giải", nhưng vấn đề là đã có sức mạnh phi phạm thì không thể không nghĩ tới sự tồn tại của thần linh.

Klein hiện tại tin rằng bảy vị thần chính thống đều thật sự tồn tại, đương nhiên hắn nghiêng về hướng là những thần linh này mạnh hơn những người ở danh sách cao một chút thôi, hơn nữa bị thứ gì đó hạn chế nghiêm ngặt nên chỉ ít từ kỷ thứ năm tới giờ, ngoài vài phần Lời dặn của thần ra thì không còn sự tích nào về bọn họ xuất hiện nữa.

“Haiz, cường ép kéo người ta đến đây không phải chuyện tốt, có ai là thích bỗng dưng bị cuốn vào sự kiện thần bí đâu... Thôi sau này rồi tính...” Klein thở dài, đứng lên.

Hắn mở linh tính bản thân ra cảm ứng sự tồn tại của thân thể, sau đó bắt chước cái cảm giác khi rơi xuống.

Quang ảnh trước mắt biến đổi, sương mù và đỏ rực tức thì rời xa, Klein như xuyên qua một màng nước vô cùng vô tận, cuối cùng nhìn thấy thế giới hiện thực, về tới căn phòng tối om.

Lúc này hắn hoàn toàn tỉnh táo, và thật sự chiêm nghiệm cả quá trình này.

“Kỳ quái... Sương mù xám vẫn khác hẳn với Linh giới...”

Klein cử động tay chân, cảm nhận cơ thể chân thật của mình. Hắn nghiêm

túc lĩnh ngộ một lúc, sau đó lắc đầu đi tới trước bàn, giơ tay kéo rèm cửa sổ ra.

Xoạt!

Rèm che được kéo sang hai bên, ánh sáng hắt vào khiến căn phòng sáng bừng lên.

Nhìn người đi đường qua lại trên con phố bên ngoài cửa sổ lồi, Klein hít vào một hơi, lặng lẽ lẩm bẩm:

“Nên đi làm. Mình nên đóng vai ‘Thầy Bói’ như nào nhỉ? Không thể quá vội... Giờ mình mới chỉ biết linh thị thôi...”

...

Khu Hoàng Hậu, Backlund.

Audrey Hall nhìn mình trong gương, thấy gò má vì kích động mà ửng đỏ lên với đôi mắt sáng ngời tới mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Cô không rảnh nhìn kỹ những thứ này mà vội vàng hồi tưởng, sau đó nhắc chiếc bút gấn đá quý, rột rột viết phương pháp điều chế ma dược "Khán Giả" lên tờ giấy da dê tinh xảo:

"80 ml nước cất, thêm 5 giọt tinh hoa thủy tiên mùa thu, thêm 13 gam bột hoa thược dược răng bò, thêm 7 cánh hoa tinh linh, một đôi mắt của cá Manhal trưởng thành, và 35 ml máu cá đen sừng dê."

Phù... Audrey thở hắt ra, xem lại mấy lần mới xác nhận là không sai lầm.

Cô ta ngẫm nghĩ, rồi bắt đầu viết tên những đồ hoá học xung quanh phương pháp điều chế ma dược, nguy trang nó thành một tờ giấy ghi kiến thức khoa học phức tạp, hỗn loạn.

Ừm, chỉ cần không chủ đích đọc kỹ, kẻ nào giở ra xem qua sẽ không phát hiện được chi tiết mà mình che giấu... Giỏi quá! Audrey tự khen mình một câu rồi chuyển suy nghĩ tới cách kiếm vật liệu:

“Trước tiên là tìm trong nhà kho của gia đình mình đã, phần còn lại thử xem có thể trao đổi với những người khác không... Nếu vẫn không tìm đủ được thì chờ lần tụ hội sau nhờ Kẻ Khờ và Người Treo Ngược hỗ trợ... Lấy gì làm thù lao nhỉ?”

Audrey suy tính một lúc, sau đó khép bút ký lại rồi đặt lên giá sách nhỏ trong phòng ngủ, tiếp theo nhẹ nhàng đi đến chỗ cửa rồi mở cửa ra.

Một con chó lông vàng đang ngoan ngoãn ngồi ở ngoài.

Audrey nở một nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời:

“Susie, mi hoàn thành nhiệm vụ rất tốt! Trong những truyện nhiều kỳ trên báo thì các vị thám tử luôn có một trợ thủ đắc lực đi theo. Chị thấy sau ‘Khán Giả’ chân chính cũng cần có một chú chó theo đuôi...”

...

Trong tầng hầm lay lắt ánh nến, Arges Wilson giơ lòng bàn tay lên nhìn chăm chú. Hồi lâu sau anh ta mới cảm khái:

“Vẫn thần kỳ như vậy, hoàn toàn không thể biết rõ...”

Cho dù anh có chuẩn bị đầy đủ từ trước thì vẫn không hiểu rõ "Kẻ Khờ" đã "triệu hồi" mình như thế nào...

Anh ta dờ mắt xuống quyển trục da dê trên bàn.

Phần tiêu đề của cuộn giấy da dê kia có ghi một hàng chữ Hermes bằng

mức màu xanh đậm:

"7, Nhà Hàng Hải."

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37: Câu Lạc Bộ

Trong cái nắng của buổi chiều, Klein ra khỏi nhà.

Bởi vì phải đi thẳng từ phố Chữ Thập Sắt đến nhà của Welch, nên hắn thay bộ vest, mũ phớt và giày da bằng áo sơ mi sợi đay, áo khoác màu nâu lá cọ đã cũ với chiếc mũ ni viền tròn và đôi giày da cũ, như vậy sẽ không phải lo mùi mồ hôi làm bẩn bộ đồ có giá đắt đỏ kia.

Hắn dọc theo phố Hoa Thủy Tiên chậm rãi đi tới phố Chữ Thập Sắt, tới đường rẽ sang quảng trường thì theo bản năng hắn liếc sang nơi đó. Những lều vải lúc trước đã biến mất. Rạp xiếc kia đã diễn xong và rời khỏi nơi này.

Klein còn từng tưởng tượng rằng người thuần thú đã bói toán giúp mình vốn là một nhân vật cấp cao đang ẩn núp, bởi vì phát hiện sự đặc biệt của mình nên mới cố ý tới dẫn đường, sau này chắc chắn sẽ còn chạm mặt và ám chỉ. Nhưng không, tất cả đều không xảy ra, cô ta đã theo rạp xiếc đi thực hiện những hành trình tiếp theo rồi.

Nào có nhiều chiêu trò như vậy... Klein bật cười lắc đầu, chuyển sang phố Chữ Thập Sắt.

Phố Chữ Thập Sắt không phải chỉ có một, mà hết như tên của nó, được hình thành do hai con đường gặp nhau.

Lấy ngã tư đường làm trung tâm chia làm phố trái, phố phải, phố trên và phố dưới. Nhà trọ mà Klein, Benson và Melissa ở lúc trước chính là nằm ở

phố dưới. Chẳng qua dân chúng ở nhà trọ và xung quanh không cho rằng quanh đó là phố dưới, mà tự nghĩ ra cái tên phố trong để tách biệt với nơi dân nghèo ở cách đó hai trăm mét. Ở nơi đó, một căn phòng có thể đủ cho sáu, bảy, thậm chí là mười người cùng ở.

Klein đi trên đường phố dọc theo phố trái, suy nghĩ bắt đầu bay xa, nghĩ tới cuốn bút ký của gia tộc Antigenous, nghĩ tới tung tích không xác định của nó, nghĩ tới sự coi trọng của Kẻ Gác Đêm, lại nhớ tới vụ án xảy ra vì nó. Tâm tình hẳn trở nên nặng nề, sắc mặt tối tăm đi.

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc truyền vào lỗ tai hẳn:

“Klein nhỏ bé.”

Ồ... Klein nghi hoặc quay đầu, phát hiện mình đi tới cửa của tiệm bánh mì Slin. Bà Wendy tóc xám đang mỉm cười dịu dàng giơ tay chào hẳn.

“Trông cháu không được, không được vui cho lắm?” Wendy hỏi đầy ấm áp.

Klein xoa xoa má, nói:

“Một chút thôi.”

“Mặc kệ là có bao nhiêu phiền não, ngày mai rồi cũng sẽ tới.” Bà Wendy mỉm cười nói: “Nào, tới thử giúp bà cái món trà đá ngọt mà bà mới làm đây, không biết có hợp với khẩu vị người địa phương không nữa.”

“Người địa phương, chẳng lẽ bà Slin không phải sao?” Klein buồn cười lắc đầu. Thử một lần nghĩa là miễn phí?

Wendy Slin mỉm cười, nói:

“Cháu nói đúng rồi đó. Thật ra bà là người phương nam, theo chồng tới

Tingen này từ hơn bốn mươi năm trước rồi. Ha ha, khi đó Benson còn chưa được sinh ra, thậm chí bố với mẹ cháu còn chưa biết nhau. Bà vẫn không quá quen với đồ ăn phương bắc, luôn nhớ các món ở quê nhà, nhớ lạp xườn thịt heo, bánh khoai tây, bánh kem nướng, rau cải xào mỡ heo, nhớ bánh thịt sốt tương đặc sắc. Ủm, nhớ cả trà đá ngọt nữa...”

Klein nghe mà cười tươi:

“Bà Slin, đây đúng là chủ đề khiến người ta đói khát... Chẳng qua cháu cảm thấy đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn bà.”

“Món ngon luôn có thể chữa trị buồn phiền.” Wendy đưa cho Klein một cốc nước với thứ chất lỏng màu nâu đỏ: “Đây là trà đá ngọt mà bà pha chế theo trí nhớ, cháu thử xem uống có được không.”

Klein cảm ơn, sau đó nhấp một ngụm, chỉ thấy thức uống này mang theo hương vị giống hồng trà đá ở Trái Đất, nhưng không kích thích như thế. Vị trà này đậm hơn, cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái rõ hơn, chỉ một ngụm đã xua đi cái nóng từ ánh nắng mặt trời.

“Rất tuyệt!” Hân khen ngợi.

“Vây là an tâm rồi.” Wendy cười đến mắt nheo lại, hoà ái nhìn Klein uống hết cốc trà đá ngọt kia.

Sau khi tán gẫu với bà Slin về chuyện chuyển nhà, Klein đi tới con đường mà mình quen thuộc nhất. Giờ đã là xế chiều, tiểu thương buôn bán ở đây khá ít, phải tới năm giờ rưỡi bọn họ mới tập trung lại. Những người còn đang bán đều ủ rũ không có tinh thần gì cả.

Vừa rẽ vào nơi này, Klein đột nhiên tâm tình mình tối tăm cả đi, có cái cảm giác áp lực, sa sút và u ám khó nói nên lời. Chuyện gì vậy? Hân biết rõ bản thân mình có gì đó không đúng, bèn dừng lại nhìn hai bên, nhưng hân

chẳng nhìn thấy thứ gì kỳ quái.

Klein ngẫm nghĩ rồi giơ tay lên gõ nhẹ hai cái như đang suy xét vấn đề. Lúc này những nơi mà tầm mắt hắn có thể nhìn đến đã biến hoá, khí tràng của những tiểu thương và người đi đường hiện ra.

Klein còn chưa kịp nhìn kỹ màu sắc sức khoẻ của bọn họ thì đã bị thu hút bởi màu xám xịt dày đặc tượng trưng cho cảm xúc. Ý kiến về việc bị người quan sát như nào thì hắn không thể phán đoán, nhưng loại bi quan, chết lặng và ảm đạm này đã khắc sâu vào trong đầu óc hắn. Hắn nhìn xung quanh một vòng, phát hiện quanh đây đều là màu sắc xám xịt này, cho dù ánh sáng mặt trời chiếu xuống rực rỡ cũng không thể xua tan được nó.

Đây là sự đè nén không biết đã nhiễm vào từ bao nhiêu ngày, bao nhiêu tháng, bao nhiêu năm.

Nhìn tới đây, Klein đã biết nguyên nhân là gì. Tựa như Neil nói, bản thân khi mở ra linh thị sẽ dễ có cảm giác không thoải mái khi tiến vào hoàn cảnh xa lạ, cũng dễ bị cuốn hút bởi cảm xúc của người khác. Đạo lý tương tự cũng có thể áp dụng cho năng lực "linh cảm" này - là năng lực không cần học mà cũng có thể đạt được sau khi trở thành "Thầy Bói". Nó thuộc loại cảm ứng bị động và không thể từ chối, khiến người ta trực tiếp nhận thấy sự tồn tại của một số tình huống dị thường.

Mà phát hiện chắc chắn sẽ có ảnh hưởng lẫn nhau theo mức độ nhất định, cho nên trong đôi mắt phi phạm của "Người Thông Linh", độ mạnh yếu của linh cảm mỗi người là rõ ràng như thế, hết như ngọn lửa trong đêm tối, cho nên người có linh cảm cao thường rất dễ bị bầu không khí dị thường và mãnh liệt ảnh hưởng, chỉ có thể thông qua luyện tập nhiều lần để nắm chắc, kiểm soát và thích ứng.

“‘Sắc thái’ đè nén như này hắn là phải thời gian rất lâu mới có thể hình

thành được nhỉ?” Klein thở dài, lắc đầu. Hắn lại gõ nhẹ lên ấn đường hai cái, cũng cố gắng kiểm soát linh tính của mình.

Cộp, cộp, cộp, Klein đi từng bước tới phía nhà trọ, cảm ứng khả năng tồn tại dị thường và mối liên hệ nhỏ bé để tìm kiếm cuốn bút ký gia tộc Antigenous đã bị "bản thân" giấu đi.

Con phố vẫn như trước, ngập nước bẩn, rác rưởi, mãi tới khi tới cửa nhà trọ mới được coi là sạch sẽ.

Klein đẩy cửa ra, dạo qua một vòng trong tầng một, nơi u ám mà ánh nắng không chiếu tới. Hắn bước từng bước lên trên cầu thang, làm cho cầu thang gỗ này phát ra những tiếng kẹt kẹt.

Tầng hai vẫn tối như trước, Klein thả "linh cảm" ra, nhìn thẳng vào bóng tối. Nhưng hắn không chỉ không phát hiện manh mối về cuốn bút ký, mà thậm chí còn chẳng nhìn thấy linh thể vô hình nào.

“Nếu có thể tìm thấy dễ dàng như vậy thì có lẽ tuyệt đại đa số người thường sẽ không có chuyện không phát hiện được sự tồn tại của vật phi phạm rồi...” Klein tự cảm thán một câu. Hắn đã hiểu rằng đại đa số "linh" không tồn tại ở hình thức linh thể, mà là linh tính, bắt buộc phải là "Người Thông Linh" mới có thể kết nối được.

Sau khi dạo một vòng ở tầng ba, Klein rời khỏi nhà trọ, dựa theo trí nhớ đi bộ theo con đường tới nơi ở của Welch.

Hắn đi một giờ nhưng không thể phát hiện được gì trên đường.

Đứng bên ngoài căn biệt thự kia, Klein nhìn ngôi nhà qua cửa sắt khoá kỹ, thầm nói:

“Hắn là không cần tìm ở nhà Welch nhỉ? Đội trưởng và Daly chắc chắn

lục soát hết rồi... Hơn nữa mình không có chìa khoá vào nhà, dù sao cũng không thể trèo tường chứ nhỉ... Ngày mai đi theo con đường khác tới đây xem sao... Hôm nay đi nhiều như vậy, vậy mà lại không có bảng xếp hạng bước chân...”

Trong lúc tự giễu, hắn quay người đi tới quảng trường gần đó, định đi xe ngựa công cộng tới công ty Bảo an Gai Đen nhận lấy ba mươi viên đạn ngày hôm nay, nắm chắc thời gian luyện tập. "Thầy Bói" thiếu chiêu thức tấn công nhanh và hiệu quả, nên chỉ có thể dựa vào súng lục và gậy batoong để bù đắp!

Khu vực quanh nơi Welch ở khá sạch sẽ, hai bên đường có không ít cửa hàng sáng sủa.

Đi qua giao lộ, Klein định tìm kiếm điểm chờ xe ngựa công cộng thì đột nhiên thấy vài bảng hiệu ở tầng hai toà nhà đối diện: Cửa hàng bách hoá Harold, câu lạc bộ Sĩ quan xuất ngũ, câu lạc bộ Bói toán...

Câu lạc bộ Bói toán... Klein lẩm nhẩm cái tên này, đột nhiên nghĩ tới chuyện mình muốn "đóng vai" "Thầy Bói".

Ừm, qua đó xem thế nào... Thử tìm kiếm ý tưởng mới...

Nghĩ vậy, Klein băng qua đường đi sang phía đối diện, lên tầng hai, bước vào đại sảnh, đứng trước một cô gái xinh đẹp phụ trách tiếp đón.

Cô gái này có mái tóc màu nâu nhạt búi cao, cô ta quan sát Klein một chút rồi mỉm cười nói:

“Thưa ngài, ngài muốn bói toán hay gia nhập câu lạc bộ chúng tôi?”

“Điều kiện để gia nhập là gì?” Klein thuận miệng hỏi.

Cô gái với mái tóc nâu nhạt búi cao giới thiệu một cách quen thuộc:

“Điền vào biểu mẫu đăng ký, nộp phí hội viên theo năm, lần đầu là 5 bảng, các năm sau là 1 bảng. Yên tâm, chúng tôi không giống các câu lạc bộ thương mại hoặc chính trị bắt phải được thành viên chính thức đề cử mới có thể gia nhập. Hội viên có thể sử dụng miễn phí phòng hội nghị và các loại phòng bói toán và các công cụ bói toán của câu lạc bộ, được cung cấp trà và cà phê miễn phí, đọc miễn phí báo và tạp chí mà chúng tôi đặt, mua cơm trưa, cơm tối, đồ uống có cồn và các giáo trình bói toán, tài liệu bói toán với giá gốc. Hơn nữa hàng tháng chúng tôi sẽ mời một người bói toán nổi tiếng tới giảng bài, giải đáp những vấn đề khó. Quan trọng nhất là anh có thể tìm được những người có sở thích giống mình, có thể trao đổi kinh nghiệm với nhau.”

Nghe có vẻ ok đấy, nhưng mà, nhưng mà mình không có tiền... Klein cười tự giễu, hỏi cái khác:

“Nếu như muốn xem bói thì sao?”

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38: Kẻ Đam Mê Nghiệp Dư

Nghe Klein hỏi vậy, cô gái xinh đẹp có mái tóc búi màu nâu nhạt không hề tỏ ra không kiên nhẫn, mà vẫn lịch sự mỉm cười trả lời:

“Hội viên của chúng tôi có thể tự do xem bói cho người ta trong câu lạc bộ, cũng có thể tự định giá cho mình. Chúng tôi chỉ thu phí với tỉ lệ rất thấp. Nếu anh muốn xem bói, có thể nhìn sách ảnh này, bên trên có danh sách hội viên sẵn lòng xem bói cho người khác và giá cả như nào. Chẳng qua hôm nay là chiều thứ Hai, phần lớn hội viên của chúng tôi đều đi làm, đều bận rộn, nên chỉ có chưa tới năm vị tới đây...”

Cô ta vừa nói vừa mời Klein tới ngồi ở chiếc ghế sofa gần cửa sổ trong sảnh tiếp đãi, sau đó mở cuốn sách ra cho đối phương xem, chỉ vào hội viên hiện đang có mặt ở câu lạc bộ:

“Hanas Fansent, người xem bói nổi tiếng Tingen, là bậc thầy thường trú ở câu lạc bộ, am hiểu đủ loại phương thức bói toán, phí xem bói một lần là 4 Saule.”

Đắt quá... Từng này đủ để cho mình, Benson và Melissa có hai bữa tối phong phú rồi... Klein thầm lú lười, không nói gì.

Cô gái tóc nâu nhạt thấy thế thì tiếp tục lật sang trang khác, giới thiệu lần lượt:

“... Vị cuối cùng, ngài Glacis, là hội viên vừa gia nhập câu lạc bộ năm

nay, biết bói bài Tarot, mỗi lần thu phí 2 penny. Thưa anh, anh muốn chọn vị nào?”

Klein không hề khách khí đáp:

“Ngài Glacis.”

“...” Cô gái xinh đẹp phụ trách việc tiếp đón im lặng hai giây, sau đó nói: “Thưa anh, tôi phải nhắc anh trước rằng ngài Glacis chỉ được coi là người mới học thôi.”

“Biết rồi, tôi sẽ tự chịu trách nhiệm với quyết định của mình.” Klein mỉm cười gật đầu.

“... Vậy mời anh đi theo tôi.” Cô gái xinh đẹp đứng dậy, dẫn Klein đi tới cánh cửa bên cạnh sảnh tiếp đãi.

Nơi này có một hành lang không quá dài, cuối hành lang là một phòng hội nghị đang mở toang cửa, bên trong ngập tràn ánh sáng, có bàn có ghế, có bày các thứ như báo chí, tạp chí, bộ bài... Mùi cà phê nhàn nhạt bay ra.

Khi đi tới cách phòng hội nghị hai căn phòng, cô gái xinh đẹp ra hiệu cho Klein dừng lại, còn mình thì tăng tốc đi tới cuối, nhỏ nhẹ gọi một tiếng:

“Glacis, có người tìm anh xem bói này.”

“Tôi hử?” Một giọng nói đầy kinh ngạc và nghi ngờ vang lên, kèm theo là tiếng ghế dựa bị dịch chuyển.

“Vâng, anh muốn sử dụng phòng bói toán nào?” Cô gái xinh đẹp trả lời đầy bình tĩnh, không mang theo cảm xúc gì.

“Phòng Thuỷ Tinh Vàng. Tôi thích thuỷ tinh vàng.” Glacis xuất hiện ở cửa phòng hội nghị, tò mò nhìn Klein đang đứng chờ cách đó không xa.

Anh ta là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, da hơi đen, mắt xanh thẫm, tóc vàng nhạt và mềm mại, mặc áo sơ mi trắng với gile màu đen, treo một cặp kính trước ngực, khí chất không tệ.

Cô gái phụ trách tiếp đón không nói nhiều, mở phòng "Thủy Tinh Vàng" ngay sát phòng hội nghị. Bên trong rèm che kín cửa sổ, khá tối, dường như phải làm vậy thì mới được thần linh gợi ý, mới có được kết quả bói toán chính xác.

“Xin chào, tôi là Glacis, tôi hoàn toàn không ngờ anh sẽ lựa chọn tôi xem bói cho anh.” Glacis chào hỏi theo cách của thân sĩ, bước nhanh vào phòng rồi ngồi xuống phía sau chiếc bàn: “Nói thẳng thì tôi chỉ thử xem bói cho người ta, vẫn chưa hề có kinh nghiệm phong phú gì. Tạm thời mà nói tôi không phải một người xem bói giỏi, anh vẫn còn cơ hội đổi ý đấy.”

Klein đáp lễ, sau đó đi vào theo rồi tiện tay khép cửa phòng lại. Hắn nhìn ánh sáng xuyên qua lớp vải rèm, mỉm cười nói:

“Anh thật là một con người thành thực, nhưng tôi là kẻ luôn kiên trì với sự lựa chọn của bản thân.”

“Mời ngồi.” Glacis chỉ vào ghế đối diện, suy nghĩ vài giây rồi nói: “Bói toán chỉ là đam mê của tôi thôi. Ha ha, con người khi còn sống thường xuyên nhận được sự chỉ điểm tới từ thần linh, nhưng người thường không cách nào giải mã được chúng, đó chính là ý nghĩa về sự tồn tại của bói toán, cũng là lý do vì sao tôi gia nhập câu lạc bộ này. Về mặt bói toán thì tôi vẫn chưa tin tưởng lắm vào bản thân, cho nên chúng ta coi việc xem bói này là trao đổi, trao đổi miễn phí nhé, đề nghị này thế nào? Về chi phí cho câu lạc bộ thì tôi tự chi, mới có một phần tư penny.”

Klein không nói đồng ý cũng không lắc đầu, mà cười nói:

“Xem ra anh là một con người không tệ, có công việc khá thể diện.”

Trong lúc nói chuyện hần khê nghiêng người ra phía trước, giơ năm tay phải đặt lên trán, gõ nhẹ hai cái.

“Nhưng như vậy cũng không thể tăng độ chính xác của việc bói toán được.” Glacis trả lời hài hước, trầm ngâm hỏi: “Anh bị đau đầu à? Muốn xem bói về vấn đề liên quan đến sức khỏe?”

“Một chút thôi, tôi hy vọng bói ra tung tích một món đồ bị đánh rơi.” Klein đã nghĩ ra lý do từ trước, hần từ từ dựa người ra sau.

Trong mắt hần, khí tràng của Glacis hiện ra rất rõ, màu cam của phổi nhạt đi và mỏng, hơn nữa còn ảnh hưởng tới độ sáng của những thứ khác. Đây không phải là biểu hiện của mệt mỏi... Klein khê gật đầu.

“Tìm kiếm đồ bị đánh rơi?” Glacis suy tư vài giây rồi nói: “Vậy chúng ta tiến hành một phán định đơn giản đi.”

Anh ta đẩy chồng bài Tarot chỉnh tề trên bàn sang phía Klein:

“Để lòng mình bình tĩnh, hồi tưởng về món đồ kia, lẩm nhẩm câu ‘Liệu có thể tìm được không?’, cùng lúc đó xào bài và rút bài.”

“Vâng.” Kỳ thật Klein hoàn toàn không nhớ rõ cuốn bút ký cũ đó trông như nào, chỉ thể lẩm nhẩm câu: Liệu có thể tìm được cuốn bút ký gia tộc Antigenous không? Trong tiếng lẩm nhẩm lặp đi lặp lại, hần thuần thục xào bài, rút bài.

Glacis lấy một tấm trên cùng để ngang trước mặt Klein:

“Chuyển nó thành dọc theo chiều kim đồng hồ, sau đó lật lên. Nếu như là ngược, tức là hoa văn trên lá bài chạy về phía anh ấy, nghĩa là không tìm thấy

được món đồ kia nữa. Còn nếu mặt thuận thì chúng ta tiếp tục bói toán để tìm vị trí cụ thể của nó.”

Klein làm theo lời nhắc, quay lá bài ngang thành dọc. Hắn cầm lấy một cạnh của lá bài Tarot rồi lật nó lên.

Đây là một bức hình lộn ngược, một lá bài ngược.

“Tiếc quá.” Glacis thở dài.

Klein không nói gì, bởi sự chú ý của hắn đều đổ dồn về lá bài Tarot này. Bởi lá bài để ngược này chính là một "Kẻ Khờ" mặc quần áo hoa lệ, đeo trang sức sáng ngời!

Lại là "Kẻ Khờ"? Trùng hợp đến thế ư... Dựa theo những gì Người Treo Ngược và Neil nói, bói toán là kết quả của việc kết nối giữa linh tính với Linh giới, với "Tôi" ở tầng cao hơn. Bài Tarot chính là một công cụ "gợi ý mang tính tượng trưng" để tiện cho việc đọc hiểu. Theo lý thuyết mà nói, dùng bất cứ công cụ bói toán nào cũng không sao bởi chúng đều không ảnh hưởng tới kết quả... Klein nhú mày, suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

“Liệu tôi có thể bói xem món đồ đó có bị người khác nhặt được rồi không?”

“Được chứ, cứ làm y hệt theo cách vừa rồi là được.” Glacis vô cùng hứng thú, gật đầu đáp.

Klein lại xào bài, cũng yên lặng nghĩ câu hỏi. Rút bài, đặt ngang, quay theo chiều kim đồng hồ chuyển về học. Hắn chuẩn bị xong xuôi, vẽ mặt đầy nghiêm túc.

Klein hít vào một hơi thật sâu, giơ tay lật bài Tarot lên. Xin đừng lại là "Kẻ Khờ" nữa... Trong lúc cầu nguyện, hắn đột nhiên trầm tĩnh lại, bởi vì mặt

chính của bài hiện lên "ngôi sao", ngược!

“Xem ra chưa ai nhặt được món đồ kia cả.” Glacis mỉm cười, nói.

Klein khẽ gật đầu, hất giơ tay phải lên gõ nhẹ hai cái vào ấn đường như đang suy nghĩ, sau đó móc hai đồng penny ánh lên màu đồng ố vàng rồi đưa cho Glacis.

“Không phải tôi bảo là miễn phí sao?” Glacis nhướn mày.

Klein cười đứng dậy:

“Đây là thể hiện sự tôn trọng với bói toán.”

“Được rồi, cảm ơn sự hào phóng của anh.” Glacis đứng lên, giơ tay.

Bắt tay xong, Klein lùi ra sau hai bước, quay người đi tới phía cửa, vịn tay nắm cửa. Lúc sắp đi ra ngoài thì hắn đột nhiên quay đầu, "À" một tiếng rồi nói:

“Này anh Glacis, tôi đề nghị anh mau đi gặp bác sĩ khám xem sao, chủ yếu là về phổi.”

“Vì sao?” Glacis ngạc nhiên hỏi lại. Đây là không hài lòng với kết quả xem bói nên đang rửa mình à?

Klein suy nghĩ đôi chút rồi nói:

“Đây là nhìn bệnh dựa theo sắc mặt, anh, ừm, ấn đường của anh biến thành màu đen.”

“Ấn đường biến thành màu đen...” Đây là lần đầu tiên Glacis nghe thấy lời miêu tả như này.

Klein không giải thích gì thêm, cười ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa gỗ lại.

“Rốt cuộc anh ta là bác sĩ không có giấy phép hay là thầy thuốc dân dã vậy?” Glacis buồn cười lắc đầu, sau đó thuận tay cầm gương bạc dùng cho xem bói. Anh ta nhìn thật kỹ, phát hiện quả thực ấn đường mình đã biến thành màu đen.

Chẳng qua đây là do môi trường, ánh sáng xuyên qua lớp rèm che khá tối, đâu chỉ là ấn đường biến thành màu đen, mà cả khuôn mặt đều đen đi!

“Một trò đùa khiến người ta không thích chút nào.”

Glacis lẩm bẩm một câu. Anh ta không yên tâm cho lắm nên tự xem bói sức khoẻ bản thân, xác nhận là không có vấn đề gì.

...

Khi rời khỏi câu lạc bộ bói toán, Klein đã có thêm kế hoạch cho tương lai sau này. Đó là mau chóng tích góp tiền nộp phí năm, trở thành một thành viên của câu lạc bộ, từ đó bắt đầu đóng vai cái gọi là "Thầy Bói".

Vì sao không tự mình làm, đó là vì tạm thời không có tài nguyên, không có con đường, lại không thể xuống phố mở hàng trên vỉa hè được, dù sao là người có thể diện, phải cần mặt mũi chứ.

Vài phút sau, hăn chờ xe ngựa công cộng, mất 2 penny đi tới phố Zoutelande không được coi là quá xa.

Đẩy cửa của công ty Bảo an Gai Đen, hăn không thấy cô gái tóc xù quen thuộc đâu cả, chỉ thấy vị Leonard Mitchell tóc đen mắt xanh toả ra thứ khí chất thi sĩ đang ngồi sau bàn tiếp đón.

“Chào buổi chiều, Roxanne đâu rồi?” Klein ngả mũ chào hỏi.

Leonard mỉm cười chỉ vào cánh cửa bên cạnh:

“Tôi nay đến lượt cô ấy trực kho vũ khí.”

Không chờ Klein hỏi tiếp, Leonard như đang suy xét vấn đề gì mà nói:

“Này Klein, tôi có một chuyện mà tới nay vẫn thấy khó hiểu.”

“Chuyện gì?” Klein mù tịt.

Leonard đứng lên, cười nói với ngữ khí chậm rãi:

“Vì sao Welch và Naya tự sát ngay tại chỗ, mà anh thì lại về nhà?”

“Hẳn là nhân vật chưa biết rõ kia muốn tôi mang cuốn bút ký gia tộc Antigenous đi cất giấu.” Klein đáp bằng suy đoán đã được công nhận của mình.

Leonard chậm chậm bước vài bước, chợt quay người nhìn thẳng vào đôi mắt Klein:

“Nếu để cho các người tự sát là để diệt khẩu, xoá manh mối, vậy tại sao không thể anh phá huỷ cuốn bút ký kia ngay tại đó?”

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39: Kỹ Xảo Thú Vị

Trên thực tế tôi cũng chẳng rõ cuốn bút ký ấy bị phá huỷ hay bị giấu đi nữa... Chẳng qua nếu có thể suy luận ngược lại thì muốn phá huỷ nó có thể làm ngay tại chỗ, không cần phải để tôi mang đi rồi mới phá làm gì... Nghe Leonard hỏi vậy, Klein lập tức bật chế độ "Thám tử Bàn phím", trầm ngâm nói:

“Có lẽ thứ không rõ mà tôi, Welch và Naya chạm đến vừa hưởng thụ ‘hiến tế’ sinh mệnh, lại hy vọng chuyện tương tự sẽ xảy ra cho nên trong tình huống ‘sự kiện tự sát’ nhất định sẽ bị phát hiện đã khiến tôi mang cuốn bút ký đi giấu, để chuẩn bị cho lần ‘hưởng thụ’ thứ hai. Chỉ là không biết trong quá trình đã xảy ra vấn đề gì mà cuối cùng tôi tự sát không thành công.”

Đây là phán đoán hợp lý mà Klein dựa theo những tài liệu, tiểu thuyết và phim ảnh đề cập tới việc thờ cúng tà ác ở Trái Đất trước kia. Còn quá trình đã xảy ra vấn đề gì thì hẳn biết rất rõ, đó là "biến số" kẻ xuyên việt là chính hẳn.

“Một lời giải thích có vẻ đúng đắn. Nhưng tôi nghĩ có lẽ còn có khả năng khác. Welch và Naya tự sát hiến tế làm cho kẻ mà ta chưa biết có thể hàng lâm, mà cuốn bút ký kia chính là vật chứa chấp hoặc thai nghén tà ác. Cho anh mang nó đi giấu chính là sợ trước khi ‘sinh ra’, trước khi ‘đủ mạnh’ thì đã bị chúng ta phát hiện rồi phá huỷ.” Leonard Mitchell trình bày một khả năng khác. Nói tới đây, anh ta nhìn chăm chăm vào đôi mắt Klein, mỉm cười nói: “Đương nhiên có lẽ bút ký đã bị huỷ rồi, mục đích là để che giấu nội dung bên trong, che giấu vật thể chứa đựng hoặc thai nghén thứ tà ác thật sự.

Như vậy việc anh tự sát không thành đã có lý do giải thích hoàn chỉnh rồi.”

Có ý gì? Đang nghi ngờ ta hả? Nghi ngờ thân thể nguyên chủ chứa đựng hoặc thai nghén tà ác? Không, là đang chứa đựng hoặc thai nghén người xuyên việt... Cái từ "thai nghén" này còn tạm được... Klein ngẩn ra, vừa thăm giễu cợt vừa châm chọc rồi nói:

“Tôi không biện giải cho bản thân, bởi dẫu sao tôi thực sự quên mất phần ký ức đó rồi. Nhưng cho dù là đội trưởng hay quý cô Daly đều xác nhận tôi không có vấn đề gì khác. Trò đùa của anh không buồn cười chút nào.”

“Tôi chỉ đang tìm tòi những khả năng thôi, không loại trừ kẻ mà chúng ta chưa biết lúc giáng xuống đã bị tấn công, thế cho nên khiến anh tự sát bất thành. Chúng ta phải tin rằng Nữ thần lúc nào cũng phù hộ chúng ta.” Leonard cười, đổi đề tài khác: “Chiều nay anh có phát hiện gì không?”

Trải qua cuộc đối thoại vừa rồi và chuyện lúc trước, Klein khá đề phòng Leonard, nhưng ngoài mặt thì hẳn không biểu lộ gì, chỉ trả lời:

“Không có, chiều mai chắc tôi phải đổi con đường khác.” Hẳn chỉ vào bức tường ngăn, nói: “Tôi phải tới kho vũ khí lĩnh đạn.”

Câu lạc bộ bắn súng sẽ mở đến chín giờ tối, dù sao rất nhiều hội viên của nó phải tan tầm mới rảnh được.

“Nguyện Nữ thần phù hộ anh.” Leonard mỉm cười, vẽ vòng tròn tượng trưng cho mặt trăng đỏ rực trước ngực.

Nhìn Klein đi qua vách ngăn, nghe tiếng hẳn bước xuống cầu thang, nụ cười biến mất trên khuôn mặt Leonard, đôi mắt xanh biếc đầy nghi hoặc. Anh ta nhỏ giọng nói cái gì đó, ngữ khí có vẻ bất mãn.

...

Klein đi xuống cầu thang, dọc theo hành lang chiếu sáng bởi đèn khí gas rồi rẽ vào kho vũ khí, vật liệu và tài liệu lịch sử.

Cửa sắt mở toang ra, cô gái Roxanne tóc xù đang đứng trước bàn, trao đổi gì đó với một người đàn ông trung niên nuôi chòm râu đen rậm, đầu đội mũ phớt.

“Chào buổi chiều, à không, buổi tối, chỗ này lúc nào cũng như buổi đêm vậy. Klein, nghe Neil bảo là anh đã trở thành người phi phạm rồi à? ‘Thầy Bói’ cái gì gì đó?” Roxanne nghiêng đầu, hỏi với tốc độ khá nhanh. Cô nàng không hề che giấu sự tò mò và quan tâm của mình.

Klein mỉm cười gật đầu:

“Chào buổi chiều, Roxanne, nơi này tuy lúc nào cũng như ban đêm nhưng nó lại khiến người ta cảm thấy yên tĩnh. Những gì cô nói ban nãy chưa chính xác lắm, hẳn là phải nói rằng danh sách ma được mà tôi uống tên là ‘Thầy Bói’.”

“Anh vẫn chọn trở thành người phi phạm...” Roxanne thở dài, rồi im lặng.

Klein nhìn người đàn ông trung niên bên cạnh, lịch sự hỏi:

“Vị này là?” Là đội viên Kẻ Gác Đêm hay là một trong hai vị văn chức mà mình chưa gặp bao giờ?

Roxanne mân môi dưới, nói:

“Bratt, đồng nghiệp của chúng ta. Anh ấy đang muốn đổi thứ tự trực với tôi để được nghỉ. Anh ấy với vợ đi nhà hát lớn khu phía bắc xem ‘Kẻ ngạo mạn’ để kỷ niệm mười lăm năm ngày cưới, đúng là người lãng mạn mà.”

Bratt mỉm cười, chìa tay ra:

“Có Roxanne ở đây, tất cả mọi chuyện đều không bị chòng chéo mà. Xin chào Klein, không ngờ anh đã trở thành người phi phạm nhanh như vậy. Mà tôi thì có lẽ sẽ chẳng bao giờ có được dũng khí đó.”

“Đại khái là kẻ không biết sợ là gì thôi.” Klein tự giễu một câu, bắt tay với đối phương.

“Cũng không phải chuyện xấu gì.” Bratt lắc đầu, cười nói: “Có một người phi phạm từng nói với tôi trước khi chết rằng đừng bao giờ đi khám phá mấy chuyện kỳ quái mà nguy hiểm, biết càng ít sống càng lâu.”

Roxanne nói chen vào:

“Klein, anh đừng có để ý quá. Tôi nghe Neil nói ‘Thầy Bói’ của anh là loại trợ giúp nên khá là an toàn, chỉ cần anh không định kết nối với mấy thứ không biết rõ là được. Mà sao anh lại ăn mặc như này? Trông chả thân sĩ chút nào! À anh tới đây làm gì?”

“Tới nhận ba mươi viên đạn của hôm nay.” Klein không trả lời câu hỏi phía trước của Roxanne. Hắn tin rằng cô gái này sẽ quên việc này nhanh thôi.

“Ok.” Roxanne chỉ vào bàn, nói: “Bratt, giao cho anh cả đấy. Chắc là anh biết chỗ để chìa khoá với đạn rồi nhỉ? Chậc, Neil đúng là kẹt sĩ thật, chả thèm để cả phê mài lại, ông ấy hứa là sẽ cho tôi uống tới khi nào thoả mãn thì thôi mà...”

Cô nàng lải nhải, còn Klein thì nhận được đạn. Hai người cùng rời khỏi lòng đất, lên tới Zoutelande thì tách ra, một người đi xe ngựa công cộng về nhà, người kia thì tới câu lạc bộ bắn súng.

Pằng! Pằng! Pằng!

Cầm súng, nâng cánh tay, bắn, mở ổ xoay, đổ vỏ đạn ra, nhét đạn vào...

Klein lặp đi lặp lại quá trình này, làm quen và cũng nhớ được cảm giác bắn. Đường nhiên hẳn vẫn xen kẽ nghỉ ngơi để tổng kết và chỉnh sửa.

Luyện tập xong, Klein lại sử dụng sân bắn làm các động tác rèn luyện như hít đất để khiến mình khoẻ hơn.

Đợi khi làm xong và đi xe ngựa công cộng không theo tuyến cố định về nhà, hẳn mới phát hiện đã gần bảy giờ, trời tối từ lâu.

Klein đang định đi chợ hoặc bên đường mua ít nguyên liệu cho bữa tối thì thấy cửa mở ra, Melissa cầm túi xách đựng đồ dùng học tập đã về. Ngoài ra con bé còn xách không ít đồ ăn.

“... Em nghĩ hôm nay anh với Benson sẽ về muộn, nên lúc sáng khi đi có lấy 1 Saule từ chỗ các anh cất tiền.” Thấy ánh mắt nghi hoặc của ông anh trai, Melissa giải thích một cách nghiêm túc.

“Nếu đã cầm tiền sao em không đi xe ngựa công cộng tới trường?” Klein nhớ lại chuyện lúc sáng.

Melissa nhú mào lại, nói:

“Sao phải đi xe ngựa công cộng? Đến trường phải mất 4 penny, thêm cả anh và Benson nữa là một ngày chúng ta tiêu 24 penny cho xe ngựa công cộng, hẳn 2 Saule. Một tuần, ừm, không tính Chủ nhật, chính là 12 Saule, sắp bằng tiền thuê nhà rồi!”

Dừng, dừng dừng, đừng có khoe khoang trình độ toán học nữa... Klein buồn cười ra hiệu.

Melissa tạm dừng lại, sau đó bổ sung thêm một câu:

“Em đi bộ cũng tốt mà, thầy nói ai cũng nên rèn luyện thường xuyên. Hơn

nữa đi như vậy mới có thể nhặt được ít linh kiện hỏng chứ.”

Klein khẽ cười, nói:

“Vậy chúng ta tính toán lại nào, chi phí cho xe ngựa công cộng là 12 Saule, tiền thuê nhà 12 Saule 3 penny, tổng cộng mới là 1 bảng 4 Saule 3 penny. Lấy tiền lương của Benson là đủ trả rồi, còn thừa không ít, ừm, tiền lương mà anh ấy mới nhận tuần trước... Mà mỗi tuần anh có thể nhận được 1 bảng 10 Saule, cho dù ngày nào cũng ăn thịt, cho dù tính cả chi phí cho khí gas, than đá, củi, đồ gia vị các thứ, và tiết kiệm bữa trưa một chút thì vẫn còn thừa, thậm chí còn có thể đặt báo sáng, mỗi ngày mới có 1 penny. Chờ hai tháng sau anh trả xong tiền lương dự chi là có thể tiết kiệm tiền mua quần áo mới cho Benson với cả em nữa.

“Nhưng mà, nhưng mà chúng ta phải phòng chuyện ngoài ý muốn chứ.”
Melissa kiên trì quan điểm của mình.

Klein mỉm cười nhìn con bé, nói:

“Chúng ta có thể ăn ít thịt đi. Em không biết ngày nào cũng mất năm mươi, không, một trăm phút đi bộ ngoài đường là quá lãng phí sao? Ta hoàn toàn có thể sử dụng nó để đọc nhiều sách hơn, suy nghĩ tới nhiều vấn đề hơn để tăng thành tích của mình lên. Như vậy thì em có thể tốt nghiệp với thành tích xuất sắc, tìm được công việc với tiền lương cao, đến lúc đó còn phải lo cái gì nữa?”

“...”

Hắn phát huy kinh nghiệm tranh luận với người ta trên các diễn đàn mới thuyết phục được Melissa, khiến con bé đồng ý đi xe ngựa công cộng tới trường.

Phù, cuối cùng cũng lừa được, ồ không, sao có thể nói là lừa dối được, là

dùng lý lẽ thuyết phục chứ... Klein thầm oán một câu, nhận lấy đồ ăn Melissa mới mua, thở dài:

“Ngày mai nhớ mua thịt bò hoặc là thịt dê thịt gà ấy... Ăn no, ăn ngon thì mới có thân thể khoẻ mạnh và đầu óc thông minh để ứng phó với công cuộc học hành vất vả.”

Chỉ nói thôi mà đã muốn chảy nước miếng rồi...

Melissa mảy máy môi, im lặng vài giây:

“Vâng.”

...

Sáng hôm sau, giám sát Melissa lên xe ngựa công cộng xong, Klein và Benson tách ra ở ngã tư đường, tới công ty của mình.

Klein vừa bước vào cửa thì thấy Neil và Roxanne đang tán gẫu ở chỗ quầy tiếp đón. Neil thì vẫn mặc chiếc áo choàng cổ điển màu đen như trước, không thèm để ý tới ánh mắt người khác, còn Roxanne thì mặc một chiếc váy dài màu vàng nhạt nhẹ nhàng.

“Chào buổi sáng, Neil, Roxanne.” Klein ngả mũ chào hỏi.

Neil nhìn hắn, bồn chồn:

“Chào buổi sáng, đêm qua không nghe thấy âm thanh không nên nghe gì chứ?”

“Không, tôi ngủ ngon lắm.” Klein cũng cảm thấy khá kỳ quái... Hắn chỉ có thể cho là vì linh cảm của mình còn chưa đủ cao...

“Ha ha, không phải để ý làm gì, thật ra đâu có dễ nghe thấy như thế.” Neil

chỉ vào vách ngăn, nói: “Đi kho vũ khí, sáng nay chúng ta tiếp tục ‘khoá học thần bí học’.”

Klein gật đầu, sau đó theo Neil xuống cầu thang, tới kho vũ khí, thay Bratt đã trực tối qua.

“Hôm nay học gì vậy?” Klein tò mò hỏi.

Neil ừ một tiếng dài, nói:

“Những kiến thức cơ sở, phức tạp. Chẳng qua trước đó dạy cậu một kỹ xảo thú vị đã.”

Ông ta chỉ vào dây xích làm từ bạc quấn quanh cổ tay mình, mà đầu sợi xích thì treo một viên thạch anh màu trắng thuần.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40: Khoá Thần Bí Học

“Kỹ xảo thú vị?” Klein vô cùng tò mò.

Neil cười khì khì, nói:

“Tôi đi tuần tra kho vũ khí, vật liệu với tài liệu lịch sử đã. Cậu lấy hai cái cốc trên bàn pha hai cốc cà phê đi, một ly trong đó thả một thứ không tốt, cụ thể là gì thì cậu tự quyết định, hãy phát suy trí tưởng tượng của mình. Yêu cầu duy nhất là không được lãng phí bột cà phê, đó là loại cà phê đặc sản cao nguyên mà tôi tự xay đó!”

“Vâng.” Klein tuy không hiểu Neil định làm gì lắm, nhưng vẫn vui vẻ đồng ý.

Nhìn Neil lấy chiếc chìa khoá bằng đồng mở cửa sắt của kho vũ khí, nghe tiếng bước chân vang lên bên trong, hẳn chậm rãi bày cốc ra, xác nhận trong bình có nước nóng. Klein mở nắp lon mạ bạc ra, dùng muỗng kim loại sáng bóng múc ra mỗi cốc một muỗng bột cà phê đậm mùi hương, sau đó rót nước rồi khuấy tan.

Là một kẻ xuyên việt tới từ cái thời đại phong phú vật chất, hẳn chẳng lạ gì cà phê.

Làm xong tất cả, Klein suy nghĩ một lát rồi ngồi xuống, gác chân phải lên, lấy tay cạo một ít đất dính vào đế giày, rồi cho vào cốc cà phê bên trái. Sau đó hẳn cẩn thận khuấy một lần nữa, mãi tới khi màu sắc và mùi vị của hai cốc

cà phê thoát trông không có gì khác nhau.

Vài phút sau, Neil vung xâu chìa khoá, đi ra khỏi kho vũ khí rồi đóng cửa sắt lại cái rầm.

“Làm xong rồi?” Ông ta chuyển đôi mắt đỏ sậm hơi đục về phía Klein đang đối diện với cái bàn.

“Xong rồi.” Klein gật đầu trả lời.

Neil cười một tiếng, vừa cời chiếc xích bạc quấn quanh cổ tay vừa ngồi xuống.

Vẻ mặt ông ta nhanh chóng trở nên bình thản, tay trái cầm dây xích đưa lên trên cổ cà phê bên phải, thả sợi dây rủ xuống, chỉ còn tí xíu nữa là viên thạch anh trắng thuần kia chạm vào chất lỏng.

Trong cái an bình khiến người ta thả lỏng, viên thạch anh kia bỗng dong đưa rất nhỏ, mang theo dây xích di chuyển ngược chiều kim đồng hồ với biên độ nhỏ.

“Đây là cốc bỏ đồ không tốt vào.” Neil khẳng định. Không chờ Klein xác nhận, ông ta thu hồi dây xích bạc, cầm cốc cà phê còn lại đưa lên nhấp một ngụm: “Cậu thích uống cà phê đắng à? Tôi thích thêm một thìa đường với một thìa sữa nữa.”

Klein không trả lời, mà tỏ ra rất hứng thú:

“Kết quả bói toán này rất chính xác, là dựa vào viên thạch anh trắng kia à? Là thạch anh trắng chứ?”

“Đây là cách dùng con lắc trong bói toán, hay còn gọi là bói con lắc cảm xạ, dựa theo mối liên hệ giữa thể tinh linh của mình với Linh giới và bầu trời,

mượn dùng mấy vật liệu trong tự nhiên để kết nối với linh tính, ví dụ như thạch anh, đá quý và kim loại đặc thù để bói xem vật tốt hay xấu... Quay lại hai cốc cà phê này, lắc theo chiều ngược kim đồng hồ là xấu, thuận kim đồng hồ là tốt, không động là không tốt cũng không xấu. Cậu có thể viết sự kiện lên giấy, chú ý, là sự kiện chứ không phải vấn đề.” Neil đặt cốc cà phê xuống, giảng giải kỹ càng.

Klein như đang suy nghĩ mà nói:

“Chính là không sử dụng câu hỏi ấy hả?”

“Đúng vậy, không thể dùng câu ‘Ai đó có đồng ý làm vị hôn thê của tôi không’, mà là ‘Ai làm vị hôn thê của tôi’, viết nó lên giấy, đặt lên mặt bàn, sau đó dùng tay không thuận nắm sợi dây, chú ý, không phải tay thuận.” Neil cười ha ha, nói: “Lúc này đưa thẳng tay ra, điều chỉnh độ dài của sợi dây, làm cho thạch anh rú xuống ngay phía trên trang giấy, gần như tiếp xúc với sự kiện mà chúng ta viết ra, sau đó nhắm mắt lại và lẩm nhẩm câu kia bảy lần trong lòng. Sau khi lẩm nhẩm xong thì mở mắt ra xem sợi dây có lắc không. Nếu không thì tiếp tục nhắm mắt lại, lặp lại quá trình lúc trước cho đến khi nào nó lắc thì thôi.

Klein khẽ gật đầu, hỏi tiếp:

“Ngược kim đồng hồ là ‘không’, thuận chiều kim đồng hồ là ‘có’?”

“Cũng có thể giải mã là không thuận lợi và thuận lợi.” Neil sửa lại, rồi dạy rất chi tiết về con lắc cảm xạ và các cách bói toán khác cho Klein.

Klein hồi tưởng mấy lần, phát hiện đây là một kỹ xảo bói toán rất hữu ích. Ví dụ như đến một nơi lạ lẫm, có thể sử dụng nó để xác định đồ ăn có độc hay không một cách nhanh chóng, không cần phải học thêm các kỹ năng "sinh vật học dã ngoại" làm gì.

Đương nhiên hình thức bói toán này quá đơn giản, đáp án nhận được cũng chỉ có hai ba cái, không thể tiến hành nghiên cứu và giải đọc sâu hơn, ví dụ như thứ gì đó mặc dù có hại cho mình, nhưng trải qua xử lý nhất định thì có thể trở nên vô cùng hữu ích. Ví dụ như có nguyên liệu nấu ăn quả thực không tốt cho cơ thể con người, nhưng không nghiêm trọng lắm, lúc nào sắp chết đói mà ăn một lần kỳ thật không có vấn đề gì lớn. Mấy thứ này không thể dùng linh bài để phán đoán được.

“Mình phải mau chóng tiết kiệm để mua thạch anh hoặc bạc nguyên chất để chế tác con lắc mới được...” Klein thở dài một hơi.

Neil ngạc nhiên nhìn hẳn:

“Cậu có thể trực tiếp xin mà. Đây thuộc về kiểu trang bị cho người phi phạm, nhất là người phi phạm thiên về phụ trợ như chúng ta. Kho vũ khí còn một viên thạch anh vàng và một sợi dây làm từ bạc nguyên chất đấy.”

“Nhưng tôi còn chưa được coi là thành viên chính thức của tiểu đội...” Klein rất thèm muốn, nhưng lại do dự.

Neil cười khê:

“Đối với người phi phạm, cho dù không phải là thành viên chính thức, nếu đã không tăng tiền lương thì phải được ưu đãi từ phương diện khác.”

“Dùng từ ‘phúc lợi’ có khi thoả đáng hơn, vậy chút nữa tôi sẽ đi xin đội trưởng!” Klein nắm chặt tay, quyết định rằng không thử một lần làm sao biết đội trưởng có đồng ý hay không?

“Ừ.”mNeil cười nói: “Chúng ta chính thức bắt đầu khoá học Thần bí học. Một trong những kiến thức nền tảng của nó gọi là ‘biểu tượng’. Biết ‘biểu tượng’ là gì không?”

Klein nhớ lại mấy lời lúc trước nghe được và những gì biết được lúc mình ở Linh giới và trên màn sương mù xám, chiêm chước rồi nói:

“Cho dù là Linh giới hay bầu trời hư ảo cùng với những lĩnh vực chưa biết đều nằm ngoài thế giới cảm quan của chúng ta, không phải những thông tin mà mắt, mũi và tai có thể nói rõ được. Chúng ta nhận được những gợi ý và kinh nghiệm khó mà nói rõ, chúng nó lại hiển lộ ra bên ngoài là các ký hiệu trừu tượng và biểu tượng hình đồ vật. Những biểu tượng ấy được chia ra để đại diện cho những ý nghĩa những sự vật khác nhau.”

“Rất chính xác, không hồ là ‘Thầy Bói’.” Neil nghiêm túc gật đầu: “Chỉ có nắm được năng lực giải mã biểu tượng thì mới thực sự bước qua cánh cửa vào thần bí học. Ừm, hoa văn trên bài Tarot, những nguyên tố trên từng hoa văn chính là một loại biểu tượng, là những biểu tượng mà con người đặt ra để giúp chúng ta giải mã những ‘gợi ý’ nguyên thủy.”

Ông ta rút một tờ giấy ra, cầm chiếc bút máy bên cạnh rồi vẽ một đường cong không dài. Ngay sau đó ông ta gạch thêm mấy đường thẳng bên dưới đường cong, rồi ngẩng đầu nhìn Klein, nói:

“Biết biểu tượng này đại diện cho cái gì không?”

Klein nhìn rồi nhìn, một lúc sau mới do dự đáp:

“Lông mi?”

“...” Neil thở hắt ra, nói: “Đây là biểu tượng của chòm sao Vụ Mùa, đây là chòm sao Sấm Sét, đây là chòm Sương Trắng...”

Ông ta tiện tay vẽ rất nhiều ký hiệu biểu tượng. Klein vừa ghi nhớ vừa nhin không được mà nói:

“Tên của những chòm sao này thật sự là, thật sự là rất mộc mạc, đúng,

mộc mạc!”

Thật quê mùa, thật nguyên thủy...

Neil cười tươi, nói:

“Lúc trước Russel đại đế cũng cho là như vậy. Ông ta định đổi tên các chòm sao thành cái gì mà chòm Xử Nữ, Cự Giải, Bò Cạp gì đó, tiếc là ông ta không thể chống lại sức mạnh truyền thống được. Chỉ ít những cái tên từ xưa của các chòm sao đều chỉ những ngày có thể trồng trọt, thu hoạch.”

“Không thể không nói rằng Russel đại đế là một người rất có ý tưởng.” Klein không biết nên cười nhạo như nào. Ừm, lúc sinh thời hắn Russel đại đế là một kẻ sĩ diện...

Neil không hiểu được câu nói đùa của Klein, tiếp tục giảng giải các ký hiệu tượng trưng cơ bản, ví dụ như các loại chòm sao, ví dụ như mặt trời, trăng đỏ, sao Nâu, sao Đỏ, và sao Lam.

Lúc giảng giải, ông ta lại dạy xen kẽ các cách vẽ bản đồ sao để xem bói với những điều cần chú ý, vật liệu và cách chế tạo quả cầu thủy tinh, lựa chọn thần chú, khiến Klein nghe mà cảm thấy nhiều quá nhớ không hết.

Nếu không phải hắn phát hiện ma được "Thầy Bói" giúp trí nhớ của mình tăng lên đôi chút thì đã bảo Neil dừng lại từ lâu để tiện cho bản thân tiêu hoá những gì vừa được dạy.

“Khoá học Thần bí học hôm nay tới đây thôi, cậu tự nghĩ đi, có gì cần hỏi thì cứ tới tìm tôi.” Neil lấy một chiếc đồng hồ bỏ túi màu vàng ra, mở nắp nhìn giờ: “Đừng quên đọc những tư liệu lịch sử mà tôi chuẩn bị cho cậu. Nói thẳng ra thì nhìn chúng nó tôi cũng thấy sợ rồi.”

“Vâng.” Klein cầm mấy tờ nháp mà Neil vẽ ký hiệu, đầu tiên là học lại

các kiến thức thần bí học được học trong hôm nay một lần để tránh lãng quên.

Neil thì nhấp một ngụm cà phê vừa mới pha, nói:

“Chỉ dựa vào trí nhớ thôi thì không được, bắt buộc phải sử dụng thường xuyên mới có thể biến những kiến thức ấy thành bản năng của mình. Còn nữa, cũng phải tiến hành minh tưởng hàng ngày, chỉ có luyện tập thường xuyên, sử dụng nhiều thì mới chân chính nắm giữ được sức mạnh ma dược, đào bới ra sự thần bí tiềm ẩn trong nó, trừ khử đi ảnh hưởng không tốt.”

Nhắc tới điều này làm Klein nhớ tới đóng vai, nhớ tới câu lạc bộ bói toán, bèn hỏi dò:

“Năng lực ma dược của tôi có liên quan tới bói toán, chỉ một mình luyện tập thì không được mà bắt buộc phải tiếp xúc với nhiều người, bói toán cho bọn họ mới có thể nhanh chóng nắm giữ được. Tôi định có thêm tiền thì gia nhập câu lạc bộ bói toán, chính là câu lạc bộ ở phố Holls ở khu phía bắc ấy, để làm một ‘Thầy Bói’ chân chính.”

Chuyện này chắc chắn không lừa được những Kẻ Gác Đêm, cho nên cứ nói ra trước thì tốt hơn.

“Suy nghĩ của cậu giống Daly đấy, cô ta luôn bảo muốn làm một ‘Người Thông Linh’ chân chính.” Neil lắc đầu cười nói: “Nhưng sao phải chờ tới lúc có thêm? Cậu có thể viết đơn xin Dunn để cậu ấy phê chuẩn chi phí là được mà! Các tổ chức như câu lạc bộ bói toán có lẽ sẽ có thành viên của tổ chức tà ác hoặc tín đồ tà giáo lén vào, cậu là một nhân viên văn chức của tiểu đội Kẻ Gác Đêm, người phi phạm đúng chuẩn, gia nhập bọn họ để tiện cho việc theo dõi là những gì công việc cần cơ mà! Trước kia chúng tôi sẽ tuần tra định kỳ những nơi này, chỉ là không đủ người cho nên không thể theo dõi trong thời gian dài, giờ thì tiện thể giao cho cậu luôn đó.”

Còn có thao tác đó nữa? Nhìn vẻ mặt nghiêm trang của Neil, Klein kinh ngạc đến ngây người ra. Đây là quang minh chính đại tìm lý do để được trả các khoản phí cho việc cá nhân mà! Thế mà mình hoàn toàn chẳng biết gì về mấy chuyện này... Mình quả nhiên chỉ là kẻ giỏi gõ phím thôi...

“Cậu định dùng tiền của mình đi làm mấy chuyện này à?” Neil thấy thế thì mỉm cười bồi thêm một câu.

Lúc này Klein lắc đầu, kiên định trả lời:

“Chút nữa tôi sẽ báo cáo đội trưởng!”

Neil hài lòng gật đầu, nhìn cốc cà phê có đồ không tốt chưa đồ đi, nói:

“Rốt cuộc cậu thả cái gì vào trong vậy?”

Klein ngại ngừng cười nói:

“Chính là ít đất bùn ở dưới đế giày, màu của nó không khác gì màu cà phê của ông, không khác lắm.”

Neil giật mình một cái, bỗng nhiên giơ tay che miệng, khẽ quát:

“Còn không mang nó đi đồ đi!”

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41: Audrey Và Susie

Klein đổ cà phê, trở lại kho vũ khí rồi bê một chồng tài liệu lịch sử mà lão Neil đã soạn ra với các bản nháp ban nãy, men theo bức tường gần đèn khí gas rẽ về phía cầu thang lên công ty Bảo an Gai Đen.

Cộp, cộp, cộp, tiếng bước chân vang khắp lòng đất kín và trống trải.

Klein đi lên cầu thang xoắn ốc, đẩy cửa phòng ra, phân biệt qua rồi đi thẳng tới buồng làm việc thứ hai phía đối diện.

Qua hai ngày làm quen, hẳn đã biết rõ bố cục của công ty Bảo an Gai Đen: Vào cửa là đại sảnh tiếp đón rộng rãi, có một bộ sô pha và một bàn, đi qua vách ngăn là khu vực bên trong. Ba gian phòng ở bên trái hành lang theo thứ tự là phòng kế toán của phu nhân Olean, phòng nghỉ có mấy chiếc giường trông giống ghế sô pha, và nơi có cầu thang đi thông xuống lòng đất.

Ba gian phòng bên phải thì là văn phòng của đội trưởng Dunn Smith, văn phòng cho nhân viên văn chức với máy đánh chữ, phòng giải trí của thành viên chính thức tiểu đội Kẻ Gác Đêm.

Lúc trước Klein có thấy Leonard Mitchell chơi bài với hai đội viên khác trong phòng giải trí, hẳn đoán đó là trò Đấu Địa Chủ. Đương nhiên Russel đại đế đã đặt cho nó cái tên khác, gọi là "Đấu Tà Ác", chỉ là cách chơi không khác những gì Klein biết.

Bratt trực đêm xong sẽ được phúc lợi ngủ bù một ngày, Roxanne thì ở chỗ

quầy tiếp đón, Cesare Francis phụ trách mua và nhận vật tư kiêm lái xe ngựa vẫn ra ngoài như trước. Khi Klein đẩy phòng làm việc của nhân viên văn chức ra thì ba chiếc bàn trong này trống không, máy đánh chữ được đặt riêng một chỗ.

“Máy đánh chữ mẫu số 1346 của công ty Axon...”

Klein từng thấy thứ tương tự như vậy ở văn phòng của thầy giáo và nhà Welch, hẳn thì thầm một tiếng, chỉ mang máng cảm thấy hệ thống điều khiển phức tạp kia ngập tràn vẻ đẹp của máy móc.

Hắn đi tới bàn làm việc có máy đánh chữ, ngồi xuống, thử đánh chữ ở trong đầu trước.

Ban đầu hắn ghép vần theo bản năng, đợi tới khi quen rồi mới "tiêu hoá" được mảnh vỡ ký ức của nguyên chủ, không còn mắc lỗi.

Cạch, cạch, cạch!

Tiếng gõ chữ theo tiết tấu như ca khúc tới từ kim loại, nhạc khúc cứng rắn tới từ công nghiệp. Trong giai điệu ấy, Klein nhanh chóng thảo sẵn đơn xin kinh phí. Nhưng hắn không vội vã đi tìm Dunn Smith ngay, mà thu tâm tình lại, nghiêm túc đọc tài liệu lịch sử mà Neil cung cấp, vừa là học cũng vừa là ôn tập.

Tới gần giữa trưa, hắn vắn cổ, dọn dẹp tài liệu, lấy bản nháp "Khoá học Thần bí học" và hồi tưởng những nội dung được học lúc sáng.

Mãi tới lúc này hắn mới cầm "đơn xin" lên rồi đi tới văn phòng bên cạnh, giơ tay gõ cửa phòng.

Dunn đang chờ bữa trưa, sau khi đọc đơn của Klein xong thì khoé miệng khẽ nhếch lên:

“Neil dạy cậu à?”

“Vâng.” Klein không chút do dự bán đứng lão Neil.

Dunn cầm chiếc bút máy màu đỏ sậm, soàn soạt ký tên, nói:

“Đúng lúc chuẩn bị xin kinh phí tháng bảy, tháng tám và tháng chín với giáo hội và cảnh sát quận, tôi sẽ thêm cái này của cậu vào. Chờ được phê duyệt thì tìm phu nhân Olean mà lấy, về con lắc cảm xạ thì buổi chiều có thể nhận rồi.”

“Vâng.” Klein đáp lại gọn lỏn mà hữu lực. Ngỡ khí với ánh mắt của hắn đều đầy vui mừng. Trước khi đi, hắn còn thuận miệng hỏi một câu: “Kinh phí cho tháng bảy, tháng tám với tháng chín không phải là nên xin xong từ tháng sáu rồi sao?”

Nào có chuyện đến tháng bảy mới lại xin kinh phí của tháng bảy chứ?

Dunn im lặng vài giây, nhắc cốc cà phê lên nhấp một ngụm nói:

“Tháng sáu gặp ba vụ giết người liên tục, bận quá, đến mức quên một số việc.”

Không hổ là vị đội trưởng có trí nhớ không tốt... Klein biết mình hỏi vấn đề không nên hỏi, gượng cười hai tiếng rồi nhanh chóng đi ra.

Cứ thế hắn bắt đầu một cuộc sống đơn giản mà tuân theo quy luật. Sáng sớm mình tường nửa giờ, buổi sáng thì học hai tiếng chương trình thần bí học, nửa giờ đọc tài liệu lịch sử. Sau bữa trưa, về phòng nghỉ ngủ một giấc cho khôi phục tinh lực.

Sau đó đi nhận đạn, qua cầu lạc bộ bắn súng luyện tập. Luyện xong thì đi dạo tới chỗ ở của Welch cách đó không xa cho lắm, đổi con đường khác trở

về phố Chữ Thập Sắt, như vậy có thể tiết kiệm chi phí đi xe ngựa công cộng. Nếu còn thời gian rảnh thì luyện cho quen thuộc các kỹ năng linh thị hoặc con lắc cảm xạ, tiện thể mua ít đồ ăn.

...

Trong một căn phòng thí nghiệm hoá học tư nhân với đầy đủ dụng cụ, Audrey với vóc dáng cao gầy và mái tóc mềm mại đang nhìn chăm chăm cái ly trong tay. Chỉ thấy vô số bọt khí toát ra, làm cho không khí yên lặng hẳn đi.

Cuối cùng chất lỏng trong ly lắng đọng lại thành một thứ màu trắng bạc sền sệt.

“Ha ha, quả nhiên là mình có thiên phú về có thần bí mà, một lần đã thành công rồi! Lúc trước còn sợ thất bại nên có tình chuẩn bị hai phần nguyên liệu!” Thiếu nữ mừng rỡ lắm bầm.

Cô nàng cất phần nguyên liệu thừa lấy từ kho của nhà mình và phần trao đổi với người khác, sau đó hít một hơi thật sâu, định nhắm mắt lại uống ly ma dược "Khán Giả" này.

Đúng lúc này có tiếng "gâu gâu" vang lên từ bên ngoài phòng thí nghiệm, Audrey nhú mày. Cô ta đặt chiếc ly chứa chất lỏng màu trắng bạc sáng sủa vào một góc tối, quay người đi tới cửa.

“Susie, ai tới vậy?” Audrey vặn nắm cửa, hỏi chú chó lông vàng đang ngồi thẳng trước cửa.

Chú chó Susie lắc đuôi lấy lòng, mà hầu gái thân cận Annie thì xuất hiện ở hành lang gần đó.

Audrey đi ra khỏi phòng thí nghiệm, tiện tay đóng cửa lại, nhìn về phía

Annie:

“Không phải tôi nói rồi sao? Đừng quấy rầy tôi khi tôi đang làm thí nghiệm hoá học chứ.”

Annie rầu rĩ đáp:

“Nhưng có lời mời của công tước phu nhân, phu nhân Della.”

“Phu nhân công tước Negan?”

Audrey đi tới trước vài bước tới gần Annie, nói.

“Vâng, bà ấy mời quý cô Vicky chuyên sấy lá chè khô cho hoàng cung tới đây, mời bà chủ và cô chủ đi thưởng thức trà chiều.” Annie nói nội dung thiệp mời.

Audrey hơi phồng quai hàm lên gần như không thể nhận ra, nói:

“Nói cho mẹ tôi là tôi đang chóng mặt, có lẽ là nắng gắt quá, bị mất nước, bảo mẹ tôi xin lỗi phu nhân Della giúp tôi.”

Lúc nói, cô ta tỏ ra yếu ớt.

“Cô chủ à, đây không chỉ là trà chiều, mà còn là một salon văn học đó.” Annie bổ sung.

“Nhưng nó không thể chữa được chóng mặt, tôi cần nghỉ ngơi.” Audrey kiên định từ chối.

Cùng lúc đó, cô nàng thì thầm trong lòng: Nếu còn nói nữa thì tôi sẽ ngất xỉu cho các người xem, thầy lễ nghi còn bảo động tác ngất xỉu của tôi là siêu hoàn mỹ... Ồ, hình như mình nghe thấy tiếng gì đó?

“Vâng.” Annie thở hắt ra: “Có cần tôi đỡ cô về phòng không?”

“Không cần, tôi dọn dẹp phòng thí nghiệm trước đã.” Audrey hận không thể lập tức quay về sử dụng ma dược. Nhưng cô ta vẫn nén lại, dõi mắt nhìn Annie đi xa, sau đó mới quay về chỗ cửa phòng thí nghiệm.

Đột nhiên cô ta phát hiện chú chó lông vàng Susie vốn nên ở ngoài đã biến mất, mà cửa phòng thí nghiệm thì đang mở sẵn.

“Mình quên mất là Susie biết mở cửa... Tiếng gì vậy? Thôi xong!” Audrey nghe được tiếng động vang lên từ bên trong, bỗng liên tưởng tới điều gì đó, vội chạy vào trong phòng.

Nơi tầm mắt cô nàng thấy được là chiếc ly vỡ vụn dưới đất, là chú chó Susie đang liếm sạch giọt chất lỏng màu trắng bạc cuối cùng.

Audrey ngơ ngác đứng ở cửa hết như một bức tượng.

Chú chó lông vàng Susie ngồi thẳng dậy, dùng ánh mắt vô tội nhìn chủ nhân, vẫy vẫy đuôi.

...

Ở vùng hải ngoại của cảng Pritz, một chiếc thuyền buồm cổ đại neo tại cảng trên một hòn đảo lúc nào cũng bị gió lốc bao phủ.

Người đàn ông có mái tóc vàng mềm mại mặc áo choàng thêu hình tia chớp nhìn Arges Wilson, cảm thấy rất không hiểu:

“Arges, anh hoàn toàn có thể về vương quốc, trở thành đội trưởng của tiểu đội Kẻ Trừng Phạt, hoặc là một vị giám mục vẻ vang, tại sao lại quyết định rời bến trở thành thuyền trưởng của ‘Kẻ Báo Thù U Lam’?”

Khuôn mặt thô kệch và khắc sâu của Arges không hề có biểu cảm gì, anh

ta nghiêm trang đáp lại:

“Biển rộng thuộc về Bão Táp, là quốc gia của Chúa Tế, tôi nguyện ý tuân theo ý chí của chúa tế, tuân tra quốc gia này thay Thần.”

“Hay!” Người đàn ông tóc vàng nắm tay đánh lên ngực: “Bão Táp đồng hành với anh.”

“Bão Táp đồng hành với anh.” Arges cũng đáp lại bằng động tác tương tự.

Anh ta đứng trên boong thuyền không có thuyền viên nào, nhìn bạn rời khỏi con thuyền u linh, càng lúc càng xa.

“Sanz, cậu không rõ vì cậu biết không đủ nhiều...” Arges lặng lẽ nói một câu.

Cùng lúc đó Audrey đã kinh hồn bạt vía hoàn thành việc pha chế lần thứ hai.

Nhìn ma dược màu trắng bạc không khác gì lúc nãy, cô nàng cảm động suýt khóc.

Ừc, cô nhanh chóng há miệng uống hết ma dược "Khán Giả" này.

...

Thứ Sáu, một trận mưa rào tập kích Tingen. Hạt mưa rào rào gõ vang tất cả các cửa sổ.

Bên trong công ty Bảo an Gai Đen, Klein, Roxanne và Bratt ngồi trên ghế sofa ở sảnh tiếp đón, hưởng thụ bữa trưa.

Bởi vì nơi này chỉ có bếp đun nước nên không thể hâm nóng đồ ăn thừa, mà Klein thì không thể ngày nào cũng ăn bánh mì đen, hoặc đi xe ngựa công

cộng về nhà - như vậy tới buổi chiều hẳn đi từ phố Chữ Thập Sắt tới nơi ở của Welch lại còn phải suy xét việc ngồi xe về nhà, rất lãng phí tiền, cho nên đành ăn cái gọi là "bữa cơm văn phòng" với Roxanne và đồng nghiệp.

Cứ đúng mười giờ rưỡi mỗi ngày là nhà hàng Old Neville gần đó sẽ phải một phục vụ tới hỏi xem nơi này có gọi cơm trưa không. Sau khi xác định bao nhiêu suất ăn, bọn họ sẽ đưa tới lúc mười hai giờ rưỡi, dùng một thứ dụng cụ đựng đồ ăn giống như cặp lồng. Đến ba giờ chiều thì hỏi là có đặt cơm tối không, cũng lấy dụng cụ đựng đồ ăn về.

"Suất ăn" như vậy có thịt, có rau, có bánh mì. Tuy không nhiều lắm, nhưng cũng tạm đủ cho một người ăn no. Giá cả của một suất thường từ 7 đến 10 penny, cấp bậc khác nhau.

Klein mặt dày, lần nào cũng chọn suất ăn 7 penny, thường có nửa pound bánh yến mạch, mấy miếng thịt thuộc các loại thịt khác nhau, một muôi canh rau dưa với một ít bơ hoặc mỡ bò.

"Hôm nay lại chỉ có một Kẻ Gác Đêm ở đây..." Roxanne múc một thìa canh đưa vào trong miệng.

"Nghe nói là khu Kim Ngô Đồng xảy ra một vụ án, có liên quan tới giáo phái nên sở cảnh sát mời hai Kẻ Gác Đêm tới đó..." Bratt để chiếc bánh mì xuống, nói.

Klein thì nhúng chiếc bánh yến mạch cuối cùng vào nước thịt, rồi nhét vào trong miệng, không nói gì. Cổ tay trái trong tay áo của hắn có quấn một sợi xích làm từ bạc treo một khối thạch anh màu vàng.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa cộc cộc vang lên từ cửa chính nửa khép.

"... Mời vào." Roxanne ngẩng ra, sau đó cất thìa, lấy khăn lau miệng rồi đứng dậy nói.

Cửa được mở ra, một người đàn ông đội mũ phớt, mặc bộ vest màu đen với phần bả vai ướt sũng nước bước vào. Mái tóc ông ta đã chuyển màu hoa râm, ông ta gập ô lại, nhìn đám người Klein rồi hỏi:

“Nơi này chính là tiểu đội lính đánh thuê trước đây à?”

“Có thể nói là như vậy.” Roxanne trả lời thuần thục.

Người đàn ông cao gầy này ho khan một tiếng rồi nói:

“Tôi có một nhiệm vụ muốn uỷ thác.”

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42: Quản Gia Clea

Có nhiệm vụ muốn ủy thác... Sợ là ông tìm nhầm chỗ rồi... Công ty Bảo an này chỉ để đó cho có thôi...

Nghe người này nói, Klein nén cả một bụng chế giễu, chỉ hận nơi này không có diễn đàn với box chat nhĩ. Chẳng qua hãn nhanh chóng nhớ tới việc mình từng hỏi qua về chuyện như này, đội trưởng nói là nếu rảnh thì vì sao không nhận? Tiền kiếm được có thể cho làm kho bạc của đội và phúc lợi cho người tham dự.

Roxanne chuyển trông mắt, suy nghĩ đôi chút rồi nói:

“Các nhân viên bảo vệ của chúng tôi đều đi làm nhiệm vụ rồi, nhanh nhất cũng phải một giờ nữa mới về. Nếu chuyện của ông không vội thì có thể cân nhắc xem sao.”

Trong sáu vị thành viên chính thức của Kẻ Gác Đêm, đội trưởng Dunn Smith đã được giám mục mời đi giáo đường không rõ là để thương lượng chuyện gì, Leonard Mitchell đang canh gác "cửa Chianese" thay anh ta.

"Người Nhật Xác" Frye và "Kẻ Không Ngủ" Loya Raideen đã tới khu Kim Ngõ Đồng phối hợp sở cảnh sát điều tra một vụ mất trộm có yếu tố giáo phái. Một vị "Kẻ Không Ngủ" Cornley White khác đang nghỉ theo lượt, một vị "Thi Sĩ Nửa Đêm" khác là Syja Tron thì đi ngoại ô khu phía bắc tiến hành tuần tra hàng ngày nghĩa địa Raphael.

Còn hai người phi phạm còn lại, lão Neil do tuổi cao, thân thể suy yếu nên đã lâu không đi làm nhiệm vụ, còn Klein thuộc loại người mới, là gà mờ về mọi mặt.

“Đều không ở à...” Người đàn ông tóc hoa râm, tay cầm ô nghe vậy thì mặt tối sầm lại, gỡ mũ xuống cúi chào: “Quấy rầy rồi, cáo từ.”

Ông ta quay người đi ra ngoài cửa, trong tiếng mưa rơi rào rào và tiếng gió thét gào mà rời khỏi số 36 phố Zoutelande.

“Đúng là chẳng đúng lúc gì cả.” Roxanne dỗi mắt nhìn người đàn ông kia bước đi, lòng tiếc nuối. Tuy tiền thù lao không chia cho cô nàng, nhưng chắc chắn sẽ được hưởng ké một bữa ngon.

“Đành chịu thôi, bắt buộc phải có người canh gác cửa Chianese.” Klein thoả mãn đặt dao nĩa và thìa xuống, cho dù có không khoái món canh củ cải và rau dưa nhưng vẫn uống hết: “Chẳng lẽ cô định để Bratt đi làm nhiệm vụ? Hoặc là, chính cô?”

Roxanne chuyển mắt, nói đùa:

“Bratt không được, nhưng anh thì được mà, thưa ngài "Thầy Bói" của chúng ta...”

Cô ta còn chưa nói xong thì bỗng giật mình im bật lại, bởi vì lúc này cửa còn chưa đóng, nếu bị người đi ngang qua hoặc tới đây nghe được chuyện người phi phạm thì nghĩa là đã làm lộ bí mật rồi.

“May là đội trưởng không ở...” Roxanne nhìn về phía cửa, lè lưỡi: “Không thì lại phải đi hối lỗi rồi!”

Bratt và Klein đều cười ha ha, liếc nhau một cái rồi cùng dọn dẹp.

Sau khi làm xong, mưa vẫn rào rào như trút nước, Klein quyết định ở lại công ty Bảo an Gai Đen vì hắn không mang ô. Hắn cầm một tờ báo, ngồi lên chiếc sofa mềm mại và co dãn, nhàn nhã tiến hành "nghỉ trưa".

"Tuyến tàu bay từ Backlund tới vịnh Dipsy đã được đưa vào sử dụng..."

"Tác phẩm Đại thám tử Manson đã được chỉnh lý thành sách, sắp xuất bản..."

"Quảng cáo tiệm vũ khí Lauglas? Một khẩu súng ngắn ổ xoay với 6 phát kiểu giới hạn, 3 bản 10 Saule. Một khẩu súng săn hai nòng 2 bản..."

...

Klein nhìn liếc qua báo Người thành thật thành phố Tingen, chợt phát hiện một tin tức: "Tội phạm sát hại ông Welch và bà Naya đã sa lưới toàn bộ, tin rằng bầu không khí khủng hoảng lan tràn khắp khu phía bắc, khu phía đông và khu Kim Ngõ Đồng sẽ giảm đi nhanh chóng... Cha của ông Welch, ngài McGwen ngành ngân hàng đã đưa thi thể con trai mình trở về thành phố Conston, tiến hành một tang lễ long trọng..."

Đọc đi đọc lại mấy lần, Klein bỗng thở dài, xem ra cha của Welch đã tin lời giải thích tới từ cảnh sát, không thuê thám tử nào tới điều tra nữa... Ông ấy mất đi người con trai của mình, chắc chắn không khổ sở như bố mẹ mình khi mất con... Cảm xúc xuống thấp, Klein ngồi lặng lẽ ở kia, không hề động đậy gì.

Về việc tại sao tang lễ của Welch và Naya lại không mời mình, hắn không hề thấy kỳ quái, cũng không cảm thấy buồn bã. Chờ khi mọi việc đã ổn thỏa ta tìm cơ hội tới mộ bọn họ dâng một bó hoa là được... Klein đang định vào phòng nghỉ ngơi ngủ một giấc thì cửa sảnh tiếp đãi vang lên tiếng gõ.

"Mời vào." Roxanne đang gật gà gật gù tức thì tỉnh táo.

Cánh cửa khép hờ được đẩy ra. Người đàn ông mặc bộ vest, tóc hoa râm lại tới.

“Tôi có thể chờ ở đây được không? Lính đánh thuê các vị, à không, nhân viên bảo an của các vị hẳn là sắp về rồi nhỉ?” Ông ta cố giấu vẻ lo lắng, hỏi rất thành khẩn.

“Được chứ, mời ông ngồi chờ nơi đó.” Roxanne chỉ vào chiếc sofa bên cạnh.

Klein cảm thấy tò mò:

“Ông nghe nói về công ty bảo an chúng tôi từ đâu vậy? Ai giới thiệu ông tới đây?”

Thế cho nên mới đi lại hăm hai lần trong lúc mưa to thế này, hơn nữa còn sẵn lòng chờ? Ừm, hẳn là đội viên của Kẻ Gác Đêm có thể thoải mái giải quyết được nhiệm vụ mà người khác thấy khó, nên tích lũy đủ danh tiếng...

Người đàn ông cao gầy dựng ô ngoài cửa, vừa đi về phía sofa vừa gượng cười, trả lời:

“Tôi tới gặp tất cả lính đánh thuê, à không, công ty bảo an và thám tử tư, nhưng bọn họ không còn người để nhận thêm nhiệm vụ, chỉ còn chỗ các anh là còn hy vọng thôi... Thằng thằn mà nói, nếu không gặp được người đưa cơm thì có lẽ tôi cũng không biết nơi này còn một công ty bảo an nữa.”

... Hoàn toàn khác với những gì mình tưởng... Klein ngơ ngác.

Roxanne thì nói chen vào:

“Bọn họ bận việc lắm à? Nhiều nhiệm vụ thế cơ à?”

Người đàn ông cao gầy tóc hoa râm ngồi xuống, thở dài đáp:

“Các vị là tiểu đội lính đánh thuê, à không, công ty bảo an, hẳn là nghe nói tới vụ đột nhập giết người ở quảng trường Holls rồi chứ?”

Quảng trường Holls... Đột nhập cướp của giết người... Ok, rất không may rằng tôi chính là một trong những đương sự đây... Klein nặng nề gật đầu:

“Đúng vậy.”

“Bởi sự hung ác và tàn nhẫn đó của lũ tội phạm mà các nhà giàu xung quanh quảng trường, thậm chí cả toàn bộ Tingen đều cảm thấy sợ hãi. Ngoài việc gia tăng số bảo vệ lên thì bọn họ còn mời rất nhiều nhân viên bảo an và thám tử tư nên mới xảy ra việc không đủ người như thế này.” Người đàn ông cao gầy trả lời rất mạch lạc.

Đây là một phản ứng dây chuyền rất chuẩn mực... Klein và Roxanne liếc nhau, đều thấy được vẻ chế giễu trên mặt đối phương. Ngành bảo an tiến vào "thời đại hoàng kim", thế mà bên Gai Đen này lại chẳng thấy động tĩnh gì, thế mới biết công ty này kinh doanh bê bối tới mức nào.

Đương nhiên theo ý khác mà nói cũng chứng tỏ tiểu đội Kẻ Gác Đêm đã che giấu bản thân thành công.

Chờ thêm hai mươi phút nữa. Thấy mưa to dần tạnh, Klein dọn dẹp chuẩn bị đi câu lạc bộ bắn súng luyện tập.

Đúng lúc này, Leonard Mitchell tóc đen mắt xanh đi ra vách ngăn, nghi hoặc nhìn về phía ghế sofa:

“Ông đây là?”

“Người ủy thác. Đội trưởng về rồi à?” Roxanne hỏi đầy vui sướng.

“Về rồi?” Người đàn ông cao gầy sừng sốt, mình ngồi ở đây nhìn chăm

chăm cửa từ nãy đến giờ mà đâu thấy ai về?

Roxanne chờ mặt ra, vội vàng cười ha ha, nói:

“Là công ty bảo an, chúng tôi không chỉ có cửa trước.”

“Đã hiểu.” Người đàn ông cao gầy giật mình, gật đầu.

Còn việc gọi là "đội trưởng" thì ông ta không hề cảm thấy kỳ quái, bởi tiền thân của công ty bảo an chính là tiểu đội lính đánh thuê hoặc nghiệp đoàn lính đánh thuê loại nhỏ, có "đội trưởng" là chuyện khá bình thường.

Leonard với chiếc áo sơ mi trắng không được sơ vin, áo gile màu đen cũng khoác rất tùy ý, nhìn người đàn ông cao gầy, bỗng nhiên búng tay một cái, nói:

“Tôi là nhân viên bảo an của công ty Gai Đen, không biết ông tên là gì? Muốn ủy thác chuyện gì?”

Có lẽ đã nghe nói về sự không theo khuôn phép của đám "lính đánh thuê" nên người đàn ông cao gầy không hề tức giận mà trái lại còn thở phào nhẹ nhõm. Ông ta nhìn Leonard ngồi xuống, tổ chức ngôn ngữ rồi nói:

“Tôi tên là Clea, là quản gia của thương nhân thuốc lá Vek'lor. Con trai độc nhất của ông ấy, cậu Elliot, đã bị bắt cóc sáng sớm hôm nay. Chúng tôi đã báo cảnh sát, cũng nhận được sự chú trọng đặc biệt, nhưng ngài Vek'lor vẫn chưa yên tâm. Ông ấy hy vọng thông qua con đường của lính đánh thuê, à nhân viên bảo an các anh và sự hiểu biết của các anh với Tingen để tiến hành điều tra theo hướng khác, đảm bảo cậu Elliot được giải cứu an toàn. Nếu các anh có thể tìm được nơi ẩn núp của bọn cướp, ngài Vek'lor sẵn sàng trả thù lao 100 bảng. Nếu các anh có biện pháp mà còn thuận lợi giải cứu được cậu Elliot, ông chủ sẵn lòng trả gấp đôi thù lao, thành 200 bảng.”

Leonard Mitchell cười thản nhiên, nói:

“Dường như ngài Vek'lor đây chỉ hy vọng chúng tôi tìm được chỗ ẩn núp của bọn cướp? Nếu không thì sẽ không chỉ trả thù lao mới 100 bảng cho con trai của ông ta nhỉ. Một vị thương nhân thuốc lá có mối quan hệ chặt chẽ với khu gieo trồng nam bộ sẽ không chỉ có thể móc túi được 200 bảng ra nhỉ.”

“Không, ngài Vek'lor chỉ là một doanh nhân bình thường, không phải nhà giàu có. Hơn nữa ông ấy tin rằng cảnh sát chuyên nghiệp hơn trong chuyện giải cứu con tin.” Lão quản gia Clea trả lời thản nhiên.

“Ok, không thành vấn đề.” Leonard lại búng ngón tay thành tiếng. Anh ta nhìn Roxanne, nói: “Cô gái xinh đẹp, phiền em đi chuẩn bị một bản hợp đồng.”

“Đừng có cho rằng mình là thi sĩ, thực tế anh chỉ biết đọc tác phẩm của người khác mà thôi.” Roxanne đã quen việc trào phúng lẫn nhau với Leonard, không hề nhớ là có khách ở đây. Đương nhiên công ty bảo an Gai Đen không quan trọng việc có nhận được ủy thác hay không. Có thì rất tốt, không có cũng chẳng sao.

Roxanne rời khỏi quầy tiếp đãi vào phòng thư ký, tiếng máy lạch cạch vang lên.

Klein nhìn mà khóe miệng giật giật, cảm thấy bọn họ chẳng hề chuyên nghiệp chút nào. Thế mà lại chẳng hề có sẵn mẫu hợp đồng gì cả!

Đây là một chuyện rất đau thương... Mà điều khiến người ta đau buồn hơn đó là ta lại làm việc cho một công ty không chuyên nghiệp như vậy... Hẳn mới nghĩ như vậy thì Roxanne đã thảo xong một bản hợp đồng ngắn gọn với vài điều khoản cơ bản, sau đó đưa cho quản gia Clea và Leonard Mitchell ký vào.

Chờ khi Clea đóng dấu xong, cô ta cầm hợp đồng vào phòng kế toán tìm phu nhân Olean đóng dấu của "Công ty Bảo an Gai Đen" - một con dấu gần như chẳng có tác dụng mà bình thường Dunn đều giao cho phu nhân Olean bảo quản, tới Chủ nhật thì giao cho mấy người Roxanne.

“Chờ tin tốt của các anh.” Nhận một bản hợp đồng, quản gia Clea đứng lên, ngả mũi chào nói.

Leonard không trả lời mà im lặng mười giây như đang suy nghĩ chuyện gì đó. Đột nhiên anh ta quay đầu nhìn Klein, mỉm cười bảo:

“Tôi cần sự trợ giúp của anh.”

“Hử?” Klein ngẩn ra.

“Ý của tôi là nhiệm vụ này sẽ do tôi và anh cùng hoàn thành.” Leonard khề nhếch khóe miệng, giải thích: “Tôi có sở trường đánh nhau, bắn súng, leo trèo, cảm ứng và niệm chú với mấy việc phụ trợ khác, nhưng không bao gồm chuyện tìm người. Chắc anh không hy vọng lão Neil sẽ ra ngoài trong cái khí trời như thế này chứ?”

Khi anh ta nói tới "cảm ứng" thì giọng nghe khá hàm hồ, hoàn toàn không làm cho người ta nghe rõ được.

“Ok.” Klein thì đang muốn thử "kỹ năng" mới, mà cũng khá cảnh giác với Leonard Mitchell.

Phù, hy vọng có thể hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi... Không biết năng lực "Thầy Bói" của ta có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng... Hẳn nghĩ như vậy với đôi chút mong chờ.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43: Tìm Người

Leonard mỉm cười nhìn Klein, gật đầu nói: "VẬY anh cần bọn họ cung cấp những gì?"

Anh ta đã hợp tác nhiều lần với những người như lão Neil nên thừa biết bói toán cần môi giới, lại còn trong tình huống không có "nhân vật chính".

Klein ngẫm nghĩ, quay sang nhìn quán gia Clea, nói:

"Tôi cần quần áo Elliot mặc gần đây mà chưa giặt, nếu như có thể lấy được trang sức mà cậu ấy đeo thường xuyên thì càng tốt hơn."

Hắn cố gắng lựa chọn vật môi giới bình thường nhất là không phải thứ sẽ khiến người bình thường đoán mò.

Nhưng như vậy rồi lão quán gia Clea vẫn tỏ ra ngờ vực:

"VÌ sao?"

Hỏi xong ông ta lại bổ sung:

"Tôi có mang ảnh chụp của cậu Elliot tới đây."

Vì sao? Bởi vì chúng tôi định tìm tung tích của cậu ta qua việc bói toán... Klein tạm thời không biết nên trả lời như nào.

Nếu nói thật, không đề cập đến việc có vi phạm điều khoản giữ bí mật

không, quá nửa là lão quản gia Clea sẽ xé hợp đồng, quay đầu bỏ đi và lòng thì mắng mỏ: "Cái lũ lừa đảo này! Nếu làm thế hữu dụng thì tao đi tìm người thông linh nổi tiếng nhất quận Akhova cho rồi!"

Leonard Mitchell bên cạnh khẽ cười một tiếng:

"Thưa ông Clea, đồng bạn, ừm, đồng nghiệp của tôi có nuôi một thú cưng kỳ lạ có khứu giác còn linh hơn cả chó săn, cho nên chúng tôi mới cần quần áo hoặc đồ vật mà cậu Elliot từng mang trên người để hỗ trợ tìm người. Ông biết đó, manh mối thường chỉ tập trung ở một phạm vi đại khái thôi."

"Còn tấm hình kia, chúng tôi cũng cần. Tôi và anh này cần biết cậu Elliot trông như thế nào."

Lão quản gia Clea chấp nhận lời giải thích này, bèn gật đầu, nói:

"Các anh ngồi đây chờ hay là cùng tôi đi tới nhà của ngài Vek'lor trong thành phố?"

"Đi cùng đi, để tiết kiệm thời gian." Klein trả lời ngắn gọn.

Hắn vừa muốn thử năng lực người phi phạm của mình, đồng thời cũng muốn đi cứu vớt kẻ khác.

"Vâng, xe ngựa ở dưới kia." Lão quản gia Clea vừa nói vừa móc một tấm ảnh chụp đen trắng ra khỏi túi áo rồi đưa cho Leonard.

Đây là ảnh chân dung của Elliot Vek'lor, cậu bé chừng mười tuổi, tóc mái khá dài suýt thì che khuất đôi mắt, mặt lấm tấm tàn nhang, trông không có gì đặc sắc.

Leonard liếc nhìn một cái rồi tiện tay đưa cho Klein.

Klein nhìn khá kỹ, sau đó đút ảnh vào trong túi, cầm gậy, đội mũ rồi theo

hai người kia rời khỏi công ty Bảo an Gai Đen, đi lên cỗ xe ngựa đang chờ bên dưới.

Bên trong cỗ xe ngựa này khá rộng rãi, trải một lớp thảm dày, và có một chiếc bàn nhỏ bày đồ.

Bởi vì lão quản gia cũng ngồi ở đây nên Klein và Leonard không nói gì, chỉ yên lặng hưởng thụ tiếng mưa nhỏ dần đánh lên xe ngựa và tiếng bánh xe lộc cộc đi trên con đường đầy nước.

"Lái xe ngựa không tệ." Không biết bao lâu sau, Leonard phá sự im lặng bằng một câu khen ngợi.

"Ừm." Klein đáp lại có lệ.

Lão quản gia Clea thì nặn ra một nụ cười:

"Sự khen ngợi của anh là vinh hạnh của anh ta! Chúng ta sắp đến rồi..."

Vì lo bọn cướp phát hiện nên xe ngựa không lái tới tận nhà của thương nhân thuốc lá Vek'lor mà dừng bên con đường gần nhất.

Lão quản gia Clea bật ô một mình đi về. Trong lúc chờ, Leonard nói với Klein:

"Lần trước tôi suy đoán nguyên nhân không phải là có mục đích gì khác, chỉ muốn nói cho anh biết cuốn bút ký kia chắc chắn sẽ lại xuất hiện, có lẽ là sắp rồi."

"Đây không phải một suy đoán khiến người ta vui vẻ gì cả." Klein dùng cầm chìa về phía lái xe ý bảo là trong lúc có kẻ khác thì đừng thảo luận đề tài nhạy cảm như vậy.

Leonard huýt sáo nhìn ra ngoài qua cửa sổ, chỉ thấy giọt mưa đánh lên

kính thủy tinh, để lại dấu ấn mờ lung làm cho thế giới bên ngoài nhòa cả đi.

Một lúc sau, Clea xách một túi đồ quay lại. Vì đi quá nhanh mà ống quần ông ta dính đầy bùn đất, trước người ướt một mảng.

"Đây là quần áo cậu Elliot mặc ngày hôm qua, đây là bùa hộ mệnh Bảo Táp mà lúc trước cậu ấy đeo."

Klein nhận lấy, nhìn thoáng qua thì phát hiện đây là một bộ vest thân sĩ bản thu nhỏ, áo sơ mi nhỏ, áo vest loại nhỏ, nơ nhỏ... Còn bùa hộ mệnh Bảo Táp kia thì lấy đồng xanh làm đế, điêu khắc biểu tượng gió lớn và sóng biển, nhưng chưa gợi đến linh cảm của Klein.

"Giờ tôi sẽ kể lại tường tận về việc cậu Elliot bị bắt cóc để tiện cho các anh tập trung mục tiêu...." Lão quản gia Clea ngồi xuống, kể lại cơn ác mộng sáng nay mong sao có thể tìm được chi tiết đáng giá.

Klein và Leonard không hứng thú gì với chuyện này, chỉ quan tâm xem bọn cướp có mấy tên, có biểu hiện điều gì bất thường không, có mang vũ khí không.

"Ba tên", "bình thường", "có súng"... Sau khi được thông tin mình cần, bọn họ chào tạm biệt lão quản gia Clea, thuê một cỗ xe ngựa hai bánh tiện lợi nhất ở gần đó.

Khác với xe ngựa công cộng, loại xe ngựa cho thuê này có bốn bánh hoặc hai bánh, có thể tính tiền theo từng km hoặc theo thời gian. Nếu thu theo km thì 1km là 4 penny, ra ngoài ô thì là 8 penny/1 km. Còn theo thời gian thì một tiếng 2 saule, nếu không đến một tiếng thì tính giá như một tiếng, còn hơn một tiếng đồng hồ thì mỗi mười lăm phút là 6 penny, chưa tới mười lăm phút vẫn tính tiền như mười lăm phút. Nếu thời tiết xấu hoặc đang trong tình

huống khẩn cấp cần đi nhanh hơn là sẽ tăng giá.

Klein nghe thầy Azcot nói rằng lái xe ngựa ở thủ đô Backlund nổi tiếng với việc hét giá lung tung.

Với hắn đây là sự hưởng thụ xa xỉ, chẳng qua hiện giờ hắn không phải lo điều này, bởi vì Leonard đã quăng hai tờ 1 saule cho lái xe rồi.

"Tính theo thời gian." Leonard dặn xong bèn đóng cửa xe lại.

"Các anh muốn đi đâu?" Lái xe nhận tiền rồi, vừa sung sướng vừa ngớ ngàng hỏi.

"Chờ chút." Leonard quăng mắt về phía Klein.

Klein khẽ gật đầu, lấy quần áo của Elliot trải qua trên sàn xe ngựa, sau đó quần chiếc bùa hộ mệnh Bảo Táp kia lên đầu cây gậy batoong của mình.

Hắn nắm cây gậy màu đen mạ bạc rồi dựng thẳng nó ở bên trên quần áo của Elliot.

"Quả cầu ánh sáng" ngưng tụ trong đầu, tâm tư Klein nhanh chóng yên tĩnh lại, đôi mắt nâu sậm dần, tiến vào trạng thái minh tưởng.

Hắn cảm thấy "linh" của thân thể trở nên nhẹ dần và lơ lửng, mang máng thấy được "thế giới linh hồn" ở khắp mọi nơi, lòng thì lăm lăm "vị trí của Elliot".

Sau bảy lần, hắn rời tay khỏi chiếc gậy batoong. Cây gậy không hề đổ xuống mà vẫn dựng thẳng nơi đó, bất kể là toa xe lắc lư khá nhẹ!

Bốn phía truyền tới tiếng động nhỏ bé và vô hình, Klein như cảm thấy một đôi mắt đang hờ hững nhìn mình. Trong khoảng thời gian này, thi thoảng hắn có cảm nhận tương tự mỗi khi ở trong trạng thái linh thị khi minh tưởng.

Mang theo cảm giác sờn tóc gáy này, hắn nhìn chăm chú vào gậy chống, lòng lại lăm nhăm lần nữa: "Vị trí của Elliot."

Hắn vừa nhăm xong, chiếc gậy màu đen làm từ gỗ mạ bạc kia đổ xuống, chỉ tới phía trước.

"Đi thẳng." Klein cầm gậy, nói, giọng hắn hơi mờ ảo như có thể xuyên thấu tới thế giới không biết.

Đây là một trong những năng lực chiêm bặc mà hắn nắm giữ, có tên là "Bói gậy tìm đồ", đạo cụ nhất định phải là đầu gỗ, sắt hoặc nửa gỗ nửa sắt.

Bình thường mà nói bắt buộc phải dùng hai cây xem bói chân chính, có hình dáng tương tự với một dây thép thẳng được uốn thành góc vuông, sau đó cầm bên ngấn hơn dùng chuyển động để xác định phương hướng. Nhưng là "Thầy Bói", được trải qua luyện tập nên Klein phát hiện mình có thể trực tiếp sử dụng loại tìm đồ vật để tìm người, cũng có thể dùng gậy batoong thay cho gậy bói toán, gậy đổ hướng nào chính là hướng của đồ vật mình muốn tìm.

Còn về cuốn bút ký của gia tộc Antigenous thì do Klein không nhớ được hình dáng của nó, cũng chẳng có ấn tượng gì nên không thể tìm được.

"Đi thẳng." Klein cất cao giọng dặn dò lái xe: "Lúc nào cần chuyển hướng chúng tôi sẽ nói cho anh."

Lái xe ngựa hoàn toàn không hiểu tại sao phải làm như vậy, nhưng với số tiền mặt trong túi cộng với việc đối phương trả tiền không chút do dự khiến anh ta không nói gì mà chấp nhận làm theo.

Xe ngựa từ từ chạy qua từng con đường một.

Dọc đường đi, Klein nhiều lần sử dụng "bói gậy tìm vật" để chỉnh sửa

hướng đi. Tới khi xe ngựa dạo một vòng quanh một tòa nhà, hắn mới xác nhận Elliot đang ở bên trong. Lúc này đã là ba mươi phút sau khi tạm biệt lão quản gia Clea.

Cho lái xe ngựa đi, Klein không dùng quần áo của Elliot nữa chọc gậy batoong có quần bùa hộ mệnh xuống đất. Đôi mắt hắn lại trở nên sâu hơn, những giọt mưa không quá nhiều ở xung quanh bỗng nhiên xoay vòng tại chỗ.

Gậy chống ngã ra phía trước, Klein chỉ vào cầu thang, nói: "Chỗ đó."

"Đôi khi tôi rất hâm mộ lão Neil, hiện giờ tôi cũng rất hâm mộ anh." Leonard mỉm cười nhìn cảnh này, thở dài nói.

Klein liếc anh ta một cái, bình thản đáp: "Thế này có khó gì đâu, chỉ cần anh muốn là học được ngay... Linh cảm của anh chắc cao lắm nhỉ?"

Leonard gật đầu, khẽ cười đáp: "Đó cũng không phải chuyện tốt đẹp gì."

Anh ta bước nhanh qua màn mưa sắp tạnh, đi vào cầu thang.

Klein sợ mưa xối hòng bộ vest nên cũng gần như là chạy theo.

Tòa nhà này có ba tầng, tương tự chung cư ở trên Trái Đất, cứ mỗi tầng lại có hai căn hộ. Klein lại dùng "bói gậy tìm vật" ở tầng một và tầng hai, mà gậy vẫn đứng im bất động, chỉ thẳng lên bên trên.

Hai người nhẹ nhàng bước lên tầng ba, Klein lại dựng gậy chống màu đen mạ bạc xuống đất.

Ừ!

Một cơn gió nhẹ thổi qua cầu thang, đôi mắt của hắn sậm lại, sâu và đen như có thể hút lấy linh hồn người ta.

Ừ ừ ừ!

Dường như có tiếng khóc vô hình vang lên bốn phía.

Klein buông tay ra, cây gậy batoong quần bùa hộ mệnh Bảo Táp dựng thẳng một cách thần kỳ.

Lại lầm nhấm "vị trí của Elliot" một lần nữa, hắn thấy gậy batoong đổ xuống không tạo ra tiếng động gì, chỉ vào căn hộ bên phải.

"Hắn là ở trong đó." Klein vừa nhặt gậy lên vừa gõ nhẹ lên ấn đường của mình hai cái.

Trong các "màu sắc" khá sậm, hắn nhìn về cửa phòng bên phải mà nhìn thẳng các "khí tràng" bên trong.

"Một, hai, ba, bốn... Ba tên bắt cóc cộng thêm một con tin, số lượng trùng khớp... Một người có khí tràng thấp bé, hắn là Elliot... Clea có bảo rằng bọn chúng có hai chiếc súng săn và một khẩu súng lục..." Klein khe khẽ nói.

Leonard cười ha ha, bảo: "Để tôi đọc một bài thơ cho bọn chúng nào. Sao cứ phải làm bọn bắt cóc nhỉ, vui vẻ làm người văn minh không được sao?"

Anh ta đặt gói đồ đựng quần áo của Elliot xuống, đi hai bước về phía trước, vẻ mặt tức thì trở nên tỉnh mịch và đau buồn.

Giọng nói lời cuốn và trầm thấp chậm rãi vang lên:

"Ôi, uy hiếp đáng sợ, khát khao đỏ rực!

Chỉ ít một chuyện là thật: cuộc đời trôi qua rất nhanh.

Một chuyện là thật, còn lại là giả,

Hoa nở một lần rồi vĩnh biệt cõi đời..."

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44: Số Mệnh

Tiếng ngâm của Leonard hết như đang hát một ca khúc ngủ ngon, nhẹ nhàng ngân nga giữa hai căn hộ, vang vọng khắp cây cầu thang làm từ gỗ uốn lượn.

Klein cảm thấy tinh thần mình trở nên hoảng hốt, dường như nhìn thấy ánh trăng yên tĩnh và mặt hồ tĩnh lặng với gợn sóng nhỏ nhỏ. Mí mắt hăn trở nên nặng nề như có thể đứng mà vẫn ngủ được.

Trong lúc tri giác mơ hồ như vậy, hăn cảm nhận được cái nhìn vô hình, kỳ dị và hờ hững từ sau lưng, hết như lúc bản thân đang ngao du thế giới tâm linh.

Một loại mùi vị như vô cùng quen thuộc bốc lên khiến Klein tìm lại được mạch suy nghĩ, dựa vào linh cảm mạnh và minh tưởng vô cùng quen thuộc hăn mới thoát khỏi sự ảnh hưởng của "bài thơ đêm khuya" kia. Nhưng thể xác và tinh thần của hăn vẫn khó sinh ra được cảm xúc khác.

Leonard nhanh chóng ngừng ngâm thơ, nghiêng đầu cười nói: "Tôi đang nghĩ xem có nên xin thêm một chiếc đàn Finebot không, ngâm thơ sao có thể không có nhạc đệm được? Ha ha, giỡn thôi, tôi nghe thấy bọn họ ngủ hết rồi."

Vị đội viên Kẻ Gác Đêm tóc đen mắt xanh, toát lên khí chất thi sĩ này bước tới trước cửa phòng của bọn bắt cóc và con tin, rồi đột nhiên đứng đưa bả vai, vung nắm tay đánh lên khóa cửa.

Răng rắc!

Gỗ xung quanh khóa cửa vỡ vụn, phát ra âm thanh rất nhỏ.

"Muốn làm được thì cần sự khống chế chuẩn xác." Leonard vừa quay đầu nói giỡn, vừa thò tay vào trong lỗ thùng mở cửa phòng ra.

Klein, đã tỉnh táo lại, không tự tin như anh ta, bèn rút khẩu súng lục dưới nách ra, cũng điều chỉnh bánh xoay để cam đoan bắn là ra đạn.

Cửa phòng mở ra, hắn thấy một người đàn ông ngủ gục trên bàn, súng lục rơi bên chân, và một kẻ khác đang day day mắt, như muốn đứng dậy.

Bộp!

Leonard bước một bước tới gần, đánh ngất tên bắt cóc sắp tỉnh lại.

Klein định vào theo thì đột nhiên cảm ứng được gì đó mà quay ngoắt người lại về phía cầu thang.

Cộp, cộp, cộp, tiếng bước chân vang lên từ dưới lầu, dần trở nên rõ hơn. Một người đàn ông mặc áo khoác màu nâu và không đội mũ, ôm một túi bánh mì đang vòng qua góc cầu thang lên tầng ba.

Đột nhiên anh ta dừng lại, thấy một họng súng toát lên ánh sáng kim loại đang dí vào mình.

Con người anh ta phản chiếu hình ảnh một chàng trai trẻ tuổi đội mũ phớt tơ lụa nửa cao, mặc bộ vest màu đen với chiếc nơ cùng màu, cùng với cây gậy batoong mà cậu ta để dựa vào lan can và một khẩu súng lục nguy hiểm.

"Dừng tất cả các động tác của anh lại, giơ hai tay lên. Ba, hai..." Klein nói với ngữ khí trầm và thông thả.

Hắn cầm khẩu súng bằng hai tay hông coi đối phương thành bia ngắm dùng cho luyện tập.

"Này anh, có phải anh hiểu nhầm điều gì không?" Anh ta nhìn trân trân vào ngón tay đang để trên cò súng của Klein, cố nặn ra nụ cười.

Klein tạm thời không phán đoán được đây là đồng bọn của lũ bắt cóc hay hàng xóm bên cạnh, nhưng ngoài mặt thì hắn không biểu lộ điều gì dị thường, chỉ trầm giọng mà nói: "Đừng thử giỡn dựa, chờ người tới giám định xem có phải hiểu nhầm hay không."

Lúc này Leonard đã xử lý xong bọn bắt cóc trong phòng, đi ra rồi liếc người đàn ông ở khúc quanh của cầu thang, nhàn nhã nói: "Hóa ra bọn bắt cóc còn một đồng bọn nữa chuyên phụ trách tiếp ứng và mua đồ à?"

Nghe thế, đồng tử mắt người đàn ông khoác áo màu nâu co lại, anh ta đột nhiên nhấc chân đá túi bánh rơi bên người lên hông ngăn trở tầm mắt của Klein.

Klein hoàn toàn không bị ảnh hưởng, tỉnh táo bóp cò như lúc luyện tập.

Bùm!

Vai trái người đàn ông kia vắng máu. Hắn ta thuận thế lặn một vòng định chạy xuống tầng hai, nhưng Leonard đã giơ tay nắm lấy lan can rồi nhảy xuống.

Bịch, Leonard từ trên giáng xuống người tên đàn ông kia.

Tên đó ngất đi, Leonard phúi phúi vết máu dính lên người, ngẩng đầu nhìn Klein, cười ha ha nói: "Bắn không tệ đấy."

Tôi định bắn vào chân hắn cơ... Khóe miệng Klein khe khẽ run rẩy, chớp

mũi người thấy mùi máu tươi nhàn nhạt.

Hắn phát hiện sau khi mình uống ma dược "Thầy Bói" rồi, tuy thị lực, thính giác và xúc giác không tăng lên, nhưng vẫn có thể "nhìn" được thứ bị che chắn, vẫn có thể "nghe" được tiếng bước chân nho nhỏ để từ đó phán đoán trước.

Những điều đó thuộc về phạm trù "linh cảm"? Klein gật đầu như có suy nghĩ gì đó, nhìn Leonard lục lọi một con dao sắc từ trên người tên đồng bọn, nhìn anh ta "tha" tên kia vào trong phòng.

Klein tay cầm súng, tay kia cầm gậy đi vào phòng của bọn bắt cóc. Lúc này Elliot Vek'lor bị tiếng súng đánh thức, cơ thể vốn cuộn tròn đã duỗi thẳng ra, cũng từ từ ngồi dậy.

Ba tên bắt cóc lúc đầu đã bị Leonard dùng dây thừng mà bọn chúng trói Elliot buộc chặt lại thành một chuỗi, quăng vào một góc - nếu không đủ thì xé quần áo của bọn chúng thay thế.

Kẻ bị súng bắn trúng bả vai, đang hôn mê được băng bó lại, nhưng Leonard ghét bắn nên không lấy viên đạn ra cho hắn.

"Các anh... Các anh là?" Elliot nhìn cảnh tượng trước mặt, vui mừng lắp bắp nói.

"Đúng, cậu đoán rất đúng, rất chính xác." Leonard đang ngồi xổm thuận miệng trả lời.

Không thể ngờ kẻ này cũng có tế bào hài hước đó... Klein hạ súng xuống, nhìn Elliot, nói: "Chúng tôi là lính đánh thuê mà cha của cậu đã thuê, cậu cũng có thể gọi chúng tôi là nhân viên bảo an."

"Phù, thật sao? Tôi được cứu rồi à?" Elliot rất vui sướng, nhưng lại không

dám cựa quậy linh tinh. Có thể nhìn ra trong mấy tiếng bị bắt cóc ngăn ngủi cậu ta đã trải qua không ít gian khổ, nhưng lại không có sự kích động vốn có của độ tuổi của cậu ta.

Leonard đứng lên, nói với Klein:

"Anh xuống dưới tìm cảnh sát tuần tra, bảo họ thông báo cho vị thương nhân thuốc lá kia. Tôi không muốn giống một tên cướp xách một thằng nhóc với bốn tên kia ra ngoài."

Klein vốn đang nghĩ tiếp theo nên làm thế nào nghe vậy thì gật đầu, cất súng đi, xách gậy đi tới phía cầu thang.

Lúc đi xuống, hắn cảm thấy dường như mình quên mất điều gì, cũng nghe thấy Leonard nói với Elliot:

"Không phải khẩn trương đâu, cậu sắp được gặp cha, mẹ và lão quản gia Clea rồi, hay là chúng a làm một ván Quint nhé?"

...

Klein cố nín cười, đi ra đường phố bên ngoài, dựa theo người qua đường chỉ điểm mà tìm được hai cảnh sát tuần tra.

Hắn không sử dụng tới huy chương và giấy chứng nhận của "Bộ phận Hành động Đặc biệt", mà dùng danh hiệu của nhân viên bảo an chuyên nghiệp kể lại sự tình từ đầu chí cuối.

Còn về vấn đề cầm vũ khí thì hắn không hề lo lắng chút nào, bởi hôm kia hắn vừa nhận được "Chứng nhận Sử dụng Toàn bộ các loại vũ khí" - xin qua con đường nội bộ nên được phê duyệt rất nhanh.

Hai cảnh sát liếc nhau, một người đi gọi trợ giúp và thông báo cho nhà

Vek'lor, người kia thì theo Klein trở lại chỗ căn phòng của bọn bắt cóc.

Chờ hơn bốn mươi phút, nhân lúc cảnh sát không chú ý, Leonard nháy mắt với Klein bảo hắn theo mình chuồn khỏi căn phòng này.

"Tin tôi đi, tới cục cảnh sát lãng phí thời gian lắm, chúng ta đi trước thôi." Vị Kẻ Gác Đêm có khí chất thi sĩ này giải thích với vẻ mặt khá thoải mái.

Klein thì mang theo tâm tình trời sập đã có kẻ khác chống đỡ cho ta nên không phản bác mà đi theo sau.

Năm phút sau, mấy cỗ xe ngựa lao qua đường tới trước tòa nhà chỗ bọn bắt cóc ở. Lão quản gia Clea đi theo ông chủ béo mập Vek'lor của ông ta xuống xe. Tới lúc này ông ta hãy còn ngơ ngác vì không tin rằng tin tốt tới nhanh như vậy, nhanh như một giấc mơ.

Đột nhiên ông ta nghe thấy một tiếng lộp bộp giòn tan vang lên, bèn quay đầu lại theo bản năng: Một cỗ xe ngựa hai bánh chạy qua, cửa sổ được mở sẵn, Leonard tóc đen mắt xanh vỗ tay.

Sau khi lướt qua xe ngựa nhà Vek'lor, Leonard đóng cửa sổ lại, quay người nhìn về phía Klein. Anh ta mỉm cười giơ tay phải lên:

"Hợp tác vui vẻ!"

Hình như chúng ta không quen... Klein lễ phép vỗ tay với anh ta.

Hắn không ngờ vụ bắt cóc này được giải quyết nhanh như vậy, chỉ có thể ngầm cảm khái quả nhiên người phi phạm đúng là người phi phạm, dù là một tên gà mờ danh sách 9 như hắn cũng có thể làm được nhiều chuyện khó mà tưởng tượng được.

"Đây là động tác bày tỏ chúc mừng của các quý tộc sau khi đấu kiếm

xong." Leonard mỉm cười giải thích.

"Tôi biết." Klein có không ít bạn là quý tộc. Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ nhú mày lại, nói: "Chúng ta không xác nhận lại với ông Clea kia à? Nếu ông ta cho rằng cảnh sát giải cứu Elliot thì tiền của chúng ta sẽ ít đi một nửa."

Mất chừng 100 bảng!

Còn chuyện cung cấp địa chỉ của bọn bắt cóc, bởi vì "vừa gặp" ban nãy nên không có vấn đề gì.

"Không phải để ý, với người như chúng ta, tiền bạc không quan trọng như vậy." Leonard buông lỏng tay, cười nói.

... Với tôi thì quan trọng lắm! Klein nặn ra một nụ cười lịch sự: "Không ít nhà thơ vì bần cùng mới chết sớm!"

Leonard cười một tiếng:

"Tôi tin rằng Elliot sẽ không nói dối về chuyện này, tôi thấy thằng bé hẳn còn hồn nhiên lắm. Chẳng qua là dù có lấy được thù lao 200 bảng, anh cũng không được mấy đâu."

"Tôi được chia bao nhiêu?" Klein bèn hỏi.

"Dựa theo quy tắc bất thành văn từ trước đến nay ấy, một nửa thù lao phải giao cho phu nhân Olean để thêm kinh phí cho tiểu đội, còn lại thì chia đều cho các đội viên tham gia. Tiếc là anh không phải thành viên chính thức, có lẽ chỉ lấy được chừng 10% thôi."

10 bảng? Không tệ... Klein vờ như mình không đau lòng, mà hỏi lại:

"Anh không sợ bọn bắt cóc tỉnh lại sẽ biết mình bị ảnh hưởng bởi sức mạnh phi phạm à?"

"Bọn họ sẽ không nghi ngờ mà cho rằng thời tiết quá đẹp cho việc nghỉ ngơi, nên mới không kiềm được mà lăn ra ngủ. Thậm chí bọn họ còn tin rằng tiếng ngâm thơ kia là ở trong giấc mơ. Đây là chuyện bọn tôi đã nghiệm chứng từ trước rồi." Leonard trả lời rất tự tin: "Trái lại viên đạn sẵn ma kia của cậu sẽ khiến người ta cảm thấy kỳ quái, đương nhiên một vài kẻ lập dị thích thần bí học là lời giải thích rất hợp lý."

"Ừm." Klein buông lo lắng xuống, cảm thấy mình quên mất, hoặc là bỏ qua cái gì đó.

...

Trở lại phố Zoutelande, Klein không chờ Clea đi tới đã tản bộ tới nơi ở của Welch, đổi tuyến đường khác về nhà, nhân tiện mua thịt bò, cải bắp và mấy thứ khác cho bữa tối.

Vẫn là một bữa tối ngon miệng, ba anh em vẫn vừa học tập vừa nhàn nhã tán gẫu, chỉ là có vị khách tới gõ cửa. Đó là nhân viên tới lấy tất cả đồng 1 penny trong máy tính phí gas.

Bóng đêm dần khuya, ba anh em chúc nhau ngủ ngon rồi tự trở về phòng mình.

Klein đang ngủ say, bỗng có tiếng loạt xoạt vang lên ngoài mặt chắn đánh thức hẩn dậy. Hẩn nghi ngờ mở cửa ra, đi tới căn phòng ngủ vốn không có ai ở.

Đẩy cánh cửa loang lỗ ra, Klein nhìn thấy một chiếc bàn màu xám. Trên bàn có bày một quyển bút ký với phần bìa làm từ giấy cứng, bị nhuộm màu đen sì.

Một cảm giác quen thuộc khó hiểu bỗng nổi lên trong lòng, Klein đi tới,

mở cuốn bút ký ra!

Trang được hăn giở ra có vẽ một hình, đó là "Kẻ Khờ" mặc quần áo đẹp đẽ, đeo đồ trang sức sáng rực!

Bên dưới "Kẻ Khờ" có một dòng chữ viết bằng tiếng Hermes:

"Tất cả mọi người đều chết, kể cả ta."

Klein kinh hãi, chợt phát hiện khóe miệng "Kẻ Khờ" nhếch lên!

Soạt! Hăn bỗng ngồi bật dậy, nhìn thấy ánh trăng đỏ rực chiếu xuyên qua khung cửa sổ, thấy giá sách và bàn học, thấy bóng dáng của mình trong phòng ngủ, nhận ra mình vừa gặp ác mộng. Thân là "Thầy Bói", hăn hiểu rằng giấc mơ luôn vén màn cái gì đó, vì thế hăn chăm chú hồi tưởng lại.

Trong quá trình hồi tưởng, Klein chờ người ra, bởi hăn biết hôm nay mình không để ý cái gì!

Lúc đắm chìm trong bài thơ của Leonard, hăn bị nhìn chăm chú vô hình, hờ hững từ sau lưng. Cảm giác bị nhìn như vậy giống với khi hăn mình tưởng hoặc sử dụng linh thị, đều khiến hăn cảm thấy quen thuộc!

Mà dựa theo cách nói của đội trưởng Dunn, một khi xuất hiện cảm giác tương tự rất có nghĩa là...

Klein ngồi thẳng người dậy, xác nhận lại:

Đúng, chính là nó, cuốn bút ký kia! Cuốn bút ký của gia tộc Antigenous!

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45: Quay Lại

Cuốn bút ký của gia tộc Antigenous nằm trong trong căn phòng đối diện với phòng của bọn bắt cóc!

Tuy điều này quá trùng hợp, nhưng Klein cảm thấy cảm giác của mình không sai. Hắn lập tức bò dậy, cởi bộ đồ cũ mà hắn thường mặc khi ngủ, rồi cầm lấy áo sơ mi bên cạnh phi lên người, nhanh chóng cài cúc áo vào.

Một cúc, hai cúc, ba cúc... Hắn bỗng phát hiện "thiếu" một cúc áo, mà tà áo hai bên có vẻ lệch nhau. Nhìn kỹ hắn mới phát hiện mình cài lệch từ lúc đầu, cho nên khiến áo sơ mi trở nên lệch theo.

Hắn bất đắc dĩ lắc đầu, hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra, sử dụng vài kỹ xảo mình tưởng để bản thân tỉnh táo trở lại.

Mặc xong áo sơ mi màu trắng với quần dài màu đen, hắn mới tạm coi là bình tĩnh mà cài đai an toàn dưới xích, sau đó lấy khẩu súng ổ xoay ra từ dưới gối mềm đặt vào trong bao đựng súng. Bỏ qua việc thắt nơ, hắn khoác thêm áo vest, một tay cầm mũ tay kia xách gậy đi tới cửa.

Đội chiếc mũ lên đầu, Klein nhẹ nhàng vặn nắm tay cửa, mở cửa rồi đi ra hành lang.

Hắn cẩn thận đóng cửa lại, như kẻ trộm nhẹ nhàng gần như là không tạo ra tiếng động nào đi xuống cầu thang, dùng bút máy với giấy ở trong phòng khách viết hai dòng chữ rằng tối hôm qua quên nói rằng công ty có việc, hôm

nay cần phải đến sớm.

Đi ra khỏi cửa, Klein lập tức cảm nhận cơn gió mát mẻ thổi tới, khiến toàn thân bình tĩnh trở lại.

Con đường trước mặt hắt mờ tối và yên lặng, không có người nào đi lại, chỉ có đèn khí gas đang lẳng lặng tỏa ra ánh sáng.

Klein lấy đồng hồ bỏ túi ra khỏi túi áo, ấn chóp mở ra, thấy giờ mới sáu giờ, mặt trăng đỏ chưa hoàn toàn lặn xuống, nhưng ánh sáng đã lóe lên từ phía chân trời.

Hắn định tìm một cỗ xe ngựa cho thuê đắt đỏ, đột nhiên thấy một cỗ xe ngựa tuyến không cố định bốn bánh cho hai con ngựa kéo nhanh chóng lái qua đây.

"Xe ngựa công cộng chạy sớm thế à?" Klein cảm thấy kinh ngạc, nhưng vẫn ngoắc tay gọi xe dừng lại.

"Chào buổi sáng tốt lành." Lái xe ngựa thuần thục ghìm ngựa dừng lại. Nhân viên thu phí bên cạnh anh thì thì giờ tay che miệng, ngáp một cái rõ to.

"Tới phố Zoutelande." Klein vừa nói vừa móc hai đồng 1 penny và bốn đồng nửa penny ra khỏi túi quần.

"4 penny." Nhân viên phụ trách thu tiền trả lời không chút do dự.

Sau khi giao tiền xe, Klein đi lên, bên trong trống rỗng không có vị khách nào, khiến bóng tối trong đó lại càng lạnh lẽo hơn.

"Anh là người đầu tiên." Lái xe cười nói.

Hai con ngựa màu nâu bước đi, khá là nhẹ nhàng kéo xe đi.

"Nói thật tôi không nghĩ sáng sớm như này lại có xe ngựa công cộng đâu." Klein ngồi gần vị trí lái xe, thuận miệng đáp một câu nhằm phân tán sự chú ý khiến đầu óc bớt căng thẳng.

Lái xe tự giễu: "Làm từ sáu giờ sáng tới chín giờ tối, ngày nào cũng vậy, mà lương một tuần của tôi mới có 1 bảng."

"Không có ngày nghỉ à?" Klein kinh ngạc hỏi.

"Mỗi tuần được nghỉ luân phiên một ngày." Ngữ khí của lái xe trở nên nặng nề.

Nhân viên thu phí bên cạnh anh ta bổ sung:

"Chúng tôi phụ trách sáu giờ sáng tới mười một giờ trưa, sau đó ăn trưa, ngủ trưa, chờ đến sau bữa tối, chính là sáu giờ ấy, lại thay đồng nghiệp... Cho dù chúng tôi không cần nghỉ nhưng lũ ngựa vẫn cần."

"Lúc trước không phải như này. Từ khi có lái xe mệt quá gây ra tai nạn, không điều khiển được ngựa khiến toa xe bị lật, mới có việc thay phiên như vậy... Đám quý hút máu đó sao có thể đột nhiên trở nên tốt bụng được chứ!" Lái xe cười nhạo.

Dưới ánh sáng ban mai, cỗ xe ngựa công cộng này chạy tới phố Zoutelande, dọc đường cũng chỉ có bảy, tám khách lên xe.

Sau khi đã vơi bớt căng thẳng, Klein không nói gì nữa mà nhắm mắt lại, nhớ lại những gì đã trải qua ngày hôm qua xem mình có quên gì nữa không.

Khi mặt trời hoàn toàn mọc lên, bầu trời trở nên sáng ngời, xe ngựa đã tới phố Zoutelande.

Klein giơ tay trái ấn mũ, nhảy xuống xe ngựa. Hắn nhanh chóng bước vào

số 36 phố Zoutelande, theo cầu thang đi lên công ty Bảo an Gai Đen.

Lúc này cửa vẫn đóng, chưa được mở ra.

Klein gỡ xâu chìa khóa bên hông xuống, tìm chìa màu đồng thau rồi nhét vào khóa, vặn chìa vang lên tiếng "răng rắc".

Hắn đẩy cửa làm cửa phòng mở vào trong, rồi thấy Leonard Mitchell đang ngồi điều thuốc lá đang thịnh hành gần đây.

"Thực tế thì tôi thích xì gà hơn... Trông anh có vẻ rất vội nhỉ?" Vị Kẻ Gác Đêm trông giống nhà thơ ung dung thoải mái hỏi.

"Đội trưởng đâu rồi?" Klein không đáp mà hỏi lại.

Klein chỉ vào vách ngăn:

"Trong phòng làm việc của anh ấy. Là một người phi phạm thăng lên từ 'Kẻ Không Ngủ', anh ta chỉ cần nghỉ ngơi hai giờ vào ban ngày là được. Tôi nghĩ chắc đám chủ ngân hàng với nhà máy thích loại ma dược này nhất."

Klein gật đầu, bước nhanh qua vách ngăn, thấy Dunn Smith đã mở cửa phòng làm việc, đang đứng ở lối vào.

"Có chuyện gì vậy?" Anh ta mặc áo gió màu đen, cầm một chiếc gậy batoong mạ vàng, vẻ mặt điềm tĩnh và nghiêm túc.

"Tôi có cảm giác 'dường như đã gặp ở nơi nào rồi', hẳn là cuốn bút ký kia, bút ký của gia tộc Antigenous." Klein cố gắng khống chế bản thân để câu trả lời có vẻ trật tự và rõ ràng.

"Ở chỗ nào?"

Sắc mặt Dunn Smith hoàn toàn không thay đổi. Nhưng linh cảm cho Klein

biết đường như có một dao động vô hình và rõ ràng xuất hiện trên người anh ta, có lẽ là linh lấp lóe, hoặc là biến hóa về cảm xúc.

"Ngay ở chỗ mà tôi và Leonard giải cứu con tin hôm qua, ở đối diện căn phòng của bọn bắt cóc. Lúc ấy tôi không phát hiện, tới khi nằm mơ mới được gợi ý." Klein không hề dấu giếm gì.

"Xem ra hôm qua tôi đã bỏ lỡ một công lao vô cùng lớn rồi." Leonard, không biết đã tới chỗ này từ lúc nào, khẽ cười một tiếng.

Dunn khẽ gật đầu, ra lệnh với vẻ mặt nghiêm túc:

"Bảo Cornley thay lão Neil trông kho vũ khí, gọi Neil với Frye đi cùng chúng ta."

Leonard không tỏ ra tùy tiện nữa, mà lập tức thông báo Cornley với Frye trong phòng giải trí của Kẻ Gác Đêm. Cornley là "Kẻ Không Ngủ", còn Frye là "Người Nhật Xác".

Năm phút sau, một phần của tiểu đội Kẻ Gác Đêm lên xe ngựa hai bánh nhanh chóng lên đường, trong sáng sớm vẫn chưa có nhiều người đi đường.

Leonard đội mũ nỉ, mặc áo sơ mi với gile, đảm nhiệm lái xe lâm thời, thi thoảng lại vung roi lên không khí phát ra tiếng kêu giòn vang.

Trong buồng xe, Klein ngồi cùng bên với lão Neil, đối diện là Dunn Smith và Frye. Vị "Người Nhật Xác" này có làn da trắng như đã lâu không phơi nắng hoặc là thiếu máu nghiêm trọng. Anh ta chừng ba mươi tuổi, tóc đen mắt lam, mũi cao và thẳng, môi khá mỏng, có khí chất lạnh lẽo và âm u cùng với mùi hương nhàn nhạt như hàng năm phải tiếp xúc với thi thể.

"Cậu kể lại kỹ càng và tỉ mỉ một lần đi." Dunn sửa cổ áo của chiếc áo gió màu đen của mình.

Klein vuốt ve thạch anh vàng treo trên sợi dây dưới tay áo, bắt đầu kể từ lúc nhận ủy thác tới giấc mơ vừa rồi. Lão Neil ngồi bên hần cười khì khì, nói:

"Cậu với cuốn bút ký gia tộc Antigenous dường như bị ràng buộc kiểu số mệnh nào đó, thế mà cũng gặp được."

Đúng vậy, như này thật quá trùng hợp! Nếu lúc trước Leonard không nói rằng qua kết quả điều tra ban đầu cho thấy vụ Elliot bị bắt cóc không hề có sự điều khiển của thế lực bí ẩn hoặc lực lượng thần bí, mà chỉ là một vụ án túng quá hóa liều, tôi cũng nghi là bị ai cố ý sắp đặt... Klein cảm thấy chuyện này rất kỳ quái, quá đổi trùng hợp!

Dunn không nói gì, dường như đang nghĩ chuyện gì đó. "Người Nhật Xác" Frye cũng mặc áo gió màu đen vẫn giữ nguyên im lặng.

Mãi tới khi xe ngựa dừng lại, tòa nhà mà Klein nói xuất hiện bên ngoài cửa sổ, sự im lặng này mới bị phá vỡ.

"Chúng ta lên nào. Klein, cậu với lão Neil đi ở sau cùng, cẩn thận, bắt buộc phải cẩn thận." Dunn xuống xe, lấy một khẩu súng lục kỳ quái với phần nòng có vẻ hơi dài và hơi xù xì từ trong ngực, rồi nhét nó vào túi áo bên phải.

"Vâng." Klein nào dám lơ mãng xông tới trước nhất.

Chờ khi Leonard tìm được người trông xe ngựa, năm người phi phàm trước sau tự động tiến vào cầu thang, bước chân rất nhẹ đi lên tầng ba.

"Chính là chỗ này à?" Leonard chỉ vào căn phòng đối diện phòng của bọn bắt cóc.

Klein gõ nhẹ lên ấn đường hai cái mở linh thị ra. Ở trạng thái này, linh cảm của hần lại tăng lên, chỉ cảm thấy mình dường như nhận ra cánh cửa kia, chính mình như đã từng vào bên trong.

"Đúng vậy." Hăn gật đầu khẳng định.

Lão Neil cũng mở linh thị ra quan sát cẩn thận, sau đó nói: "Bên trong không có ai, cũng không có ánh sáng của ma pháp."

"Người Nhật Xác" Frye khàn giọng bổ sung: "Không có ác linh."

Anh ta không cần mở linh thị vẫn có thể thấy được rất nhiều thể linh hồn, gồm cả ác linh và oan hồn.

Leonard bước lên một bước, tung một nắm đấm đánh lên khóa cửa hết như ngày hôm qua. Lúc này, không chỉ ván gỗ xung quanh vỡ vụn, ngay cả khóa cửa cũng bị đánh bay, rơi lộc cộc xuống đất.

Klein chỉ cảm thấy sự tưng bí vô hình nào đó biến mất, ngay sau đó hăn ngửi thấy một mùi tanh rất nồng.

"Thi thể! Thi thể đã thối rữa!"

"Người Nhật Xác" Frye lạnh lùng trần thuật, anh không hề có dấu hiệu như buồn nôn gì cả.

Dunn giơ tay phải có đeo găng tay đen từ từ đẩy cửa phòng ra. Thứ ánh vào mắt mọi người đầu tiên chính là một lò sưởi trong tường. Trong tiết trời tháng Bảy, trong phòng ngập tràn sự oi bức không hề bình thường. Ở phía trước lò sưởi có bày một ghế đu, một bà lão mặc váy áo màu trắng đen đang ngồi trên đó, đầu rũ xuống.

Cả người bà ta trở nên to hơn rất nhiều một cách bất thường, da toàn thân màu xanh đen, phồng lên và phát sáng, dường như chỉ chọc một cái là sẽ vỡ tung, phun ra mùi hôi thối. Mà những con giòi bọ hoặc động vật ký sinh nhưng nhúc nhếch bò ra từ trong thịt, trong dịch thối hoặc nếp gấp của váy áo - trong linh thị, chúng nó tựa như những đốm sáng đang bao quanh một chùm

"tối đen" sắp tắt.

Lộc cộc.

Hai con mắt bà ta rơi xuống đất, lăn mấy vòng, để lại những vệt màu vàng.

Klein cảm thấy buồn nôn, lại không cách nào ngăn được mùi hôi thối ảnh hưởng, lập tức khom người nôn ọe.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46: Tranh Chân Dung

Oe! Oe!

Klein ngồi ở đó, nôn mửa khó mà chặn lại được, vì không ăn sáng nên hẳn ói ra cả nước vàng.

Lúc này, một chiếc ấm nhỏ hình vuông làm từ sắt trông khá giống hộp thuộc lá xuất hiện ở trước mặt hắn. Miệng ấm không có nắp tỏa ra một thứ mùi hỗn hợp của nước tiêu độc, lá bạc hà, tương tự với mùi thuốc lá khiến mũi Klein lập tức bị sặc, cả người đều ớn hơn hẳn. Mùi hôi nồng nặc như trước, nhưng Klein không còn cảm thấy buồn nôn nữa, nhanh chóng ngừng lại.

Hắn nhìn theo ấm sắt hình vuông kia, thấy một bàn tay nhợt nhạt không giống tay người sống, thấy ống tay áo gió màu đen, thấy "Người Nhật Xác" Frye với khí chất âm u và lạnh lẽo như băng.

"Cảm ơn." Klein hoàn toàn tỉnh táo lại, giơ tay chống gối đứng lên.

Frye không tỏ vẻ gì, chỉ gật đầu: "Quen là tốt rồi."

Anh ta đẩy năm chiếc ấm kia lại, để vào trong túi, rồi quay người đi tới phía thi thể bà cụ đã thối rữa khá nhiều, không thèm mang găng tay mà cứ thế kiểm tra. Còn Dunn Smith và Leonard Mitchell thì đang bước vòng quanh căn phòng, thi thoảng lại động vào mặt bàn và báo chí.

Lão Neil thì nắm chặt mũi đứng ở cửa, ồm ồm oán giận:

"Thật đáng tởm, tháng này tôi phải xin thêm trợ cấp mới được!"

Dunn quay đầu, vừa dùng tay đeo găng tay màu đen sờ soạng lớp tro bụi trên lò sưởi trong tường bên cạnh, vừa quay sang nhìn Klein, nói:

"Có quen chỗ này không?"

Klein ngừng thở, ép đầu óc mình vẽ nên hình dáng chiếc đồng hồ bỏ túi màu bạc, khiến thể xác và tinh thần yên tĩnh lại.

Hắn, vốn đang ở trong trạng thái linh thị, lập tức có cảm nhận khác biệt hẳn, một hình ảnh tới từ nơi sâu nhất trong trí nhớ bỗng nhiên hiện lên trước mắt: Lò sưởi trên tường, ghế đu, bàn, báo chí, đỉnh sắt loang lỗ vết gỉ trên cửa, lon thiếc mạ màu trắng bạc... Cảnh tượng ấy u ám hệt như phim phóng sự ở Trái Đất, nhưng mơ hồ và hư ảo hơn hẳn.

Nó nhanh chóng trùng lên tất cả những gì Klein nhìn thấy trước mắt, cảm giác như từng quen biết, như từng xảy ra lập tức hiện lên rõ nét, tiếng gào thét mơ hồ và hư ảo lại xuyên qua lớp hàng rào vô hình ủa tới:

"Hornaces... Fregela... Hornaces... Fregela... Hornaces... Fregela..."

"Có vài điểm quen thuộc." Klein thành thật trả lời, đầu hơi đau, đành phải nhanh chóng gõ lên ấn đường hai cái.

Hornaces... Dãy núi Hornaces xuất hiện trong nhật ký của nguyên chủ?

Đó là nội dung được giải mã ra từ trong bút ký của gia tộc Antigenous...

Tiếng thì thầm vừa rồi rất giống với tiếng thì thầm trước đây, cùng nhắc đến danh từ Hornaces này... Đây là... đang dự đoán sao? Klein sợ hãi, không dám nghĩ sâu hơn vì sợ bản thân sẽ rơi vào quỹ đạo mất khống chế.

Dunn khẽ gật đầu, đi tới trước tủ bát, đột nhiên giơ tay kéo cửa gỗ bên trên ra. Trong đó có bánh bao với đầy nấm mốc, bên cạnh là bảy tám con chuột màu xám đã chết, lông tơ cứng ngắc.

"Leonard, cậu xuống dưới tìm cảnh sát tuần tra để biết rõ về hình hình nơi này." Dunn nói với đội viên.

"Vâng." Leonard quay người rời khỏi căn phòng.

Dunn lập tức mở cửa hai phòng ngủ ra, điều tra thật cẩn thận. Chờ khi anh ta xác nhận không có manh mối hay cuốn bút ký gia tộc Antigenous, "Người Nhật Xác" Frye đứng thẳng người dậy, lấy chiếc khăn tay màu trắng mang theo bên người ra lau chùi hai tay, nói:

"Chết quá năm ngày, không có vết thương bên ngoài, cũng không có ảnh hưởng hiện ra ngoài do sức mạnh siêu phàm tạo thành. Về nguyên nhân cụ thể thì bắt buộc phải điều tra thêm bước nữa."

"Các người có phát hiện gì không?" Dunn quay đầu nhìn về phía Neil và Klein.

Hai người đã rời khỏi linh thị từ nãy đồng loạt lắc đầu.

"Ngoài một người chết, tất cả mọi thứ ở nơi này đều bình thường. Không, lúc đầu có thứ sức mạnh vô hình đã đóng kín căn phòng. Anh biết đó, khi chúng ta sử dụng nghi thức ma pháp thì thường có thao tác tương tự." Neil suy nghĩ vài giây rồi bổ sung.

Dunn đang định mở miệng thì bỗng nhìn ra ngoài cửa. Vài giây sau, Klein và Neil mới nhận ra thứ gì đó, cùng quay người nhìn sang phía cầu thang. Vài giây sau, tiếng bước chân từ nhỏ trở nên to dần, Leonard và một nhân viên cảnh sát đi tới.

Vị nhân viên cảnh sát này người thấy mùi hôi thối, mặt biến sắc, lập tức phối hợp với "đồng nghiệp" ở Bộ phận Hành động Đặc biệt gõ cửa hai hộ gia đình ở tầng hai, hỏi rõ tình hình tầng ba.

Một lát sau, vị cảnh sát đeo quân hàm hai chữ V màu bạc nhìn thi thể trên ghế đu, nói:

"Katy Stephanie Bieber, chừng 55 tới 60 tuổi, quả phụ, thuê nơi này với con trai Riel Bieber được hơn mười năm. Lúc còn sống chồng của bà ta là thợ trang sức. Con trai của bà ta chừng 30 tuổi, không vợ, kế thừa nghề nghiệp của cha, lương một tuần tầm 1 bảng 15 saule. Theo những gì hàng xóm kể thì đã một tuần không gặp được hai người này."

Nghe kể tới đây, Klein đã biết trọng điểm kế tiếp là ở đâu: Là Riel Bieber đã mất tích, nói đúng hơn là không biết đã đi đâu! Rất có thể cuốn bút ký kia ở ngay trên người anh ta!

"Có ảnh chân dung của Riel Bieber không?" Dunn nhìn nhân viên cảnh sát, lúc này anh đang sắm vai vị đốc sát cao cấp. Chẳng qua đây không được coi là đóng giả, bởi vì trên hồ sơ bên sở cảnh sát, anh ta thực sự là một vị đốc sát cao cấp, tiền lương và trợ cấp cũng có từ chức này, đương nhiên chưa kể phần lương tới từ giáo hội.

Nhân viên cảnh sát lắc đầu, có vẻ khá căng thẳng:

"Không biết nữa... Phải quay về phân cục tìm xem. Thường thì chúng tôi không có khả năng giữ ảnh chân dung của mỗi một người."

"Tôi hiểu, anh tiếp tục đi hỏi các hộ gia đình ở tầng một nhé, nhớ là hỏi kỹ chút." Dunn ra lệnh.

Nhìn nhân viên cảnh sát đi, anh ta đóng cửa lại, rồi quay sang nói với lão Neil:

"Chuyện tiếp theo giao cho ông, nếu không thì làm cho các hộ gia đình ở đây ngủ rồi tìm kiếm dáng vẽ của Riel Bieber trong giấc mơ của họ. Ừm, tôi không tin tưởng tranh vẽ qua miêu tả cho lắm."

Lão Neil gật đầu, lấy một chai to bằng mấy ngón tay cái từ trong túi ngậm ở trên chiếc áo choàng màu đen cổ điển, dựa theo thứ tự vẩy chất lỏng màu đen trong chai ra bốn phía. Ngay sau đó ông ta nện ít phần rải một vòng quanh người.

Điều kỳ quái là mùi gay mũi bốc lên nhưng không hề bị ảnh hưởng bởi mùi hôi thối trong phòng. Mà Klein đột nhiên cảm thấy có một vòng năng lực vô hình xuất hiện quanh người lão Neil, ngăn cách ông ta với mọi người và mọi thứ xung quanh, tựa như trạng thái của căn phòng này lúc ban đầu.

Lão Neil khép hờ đôi mắt, miệng mấp máy đọc những lời niệm chú trầm và mơ hồ. Klein còn chưa chuẩn bị xong, chỉ mang máng nghe được những câu như "Tôi cầu khẩn sức mạnh của Nữ Thần", "Tôi mong chờ được đêm tối chiếu cố"...

Vù! Gió đột nhiên chui qua cửa sổ, thổi bay bột phấn.

Klein giật mình, da gà da vịt nổi hết lên, chỉ cảm thấy một "mùi" khủng bố tới cùng cực khó mà miêu tả, khiến người ta không dám nhìn thẳng đang lan ra nhanh chóng. Đầu hấn trở nên rối loạn, căng thẳng không tài nào thả lỏng được, giống như vừa mới làm xong một bài toán có độ khó cao vậy.

Đột nhiên lão Neil mở mắt, đôi mắt ấy tối đen như mực. Ông ta lấy một chiếc bút máy ra từ trong túi áo, rồi đề tờ giấy lộn trên bàn mà vẽ soạt soạt, động tác nhanh tới mức toàn thân rung rung.

Klein chăm chú nhìn thì thấy một khuôn mặt với sống mũi cao, hốc mắt hõm sâu xuống đang nhanh chóng hiện ra.

Chờ khi hoàn thành xong phần tóc ngắn quăn tự nhiên, Neil viết một dòng chữ bên dưới bức tranh: "Tóc màu đen, mắt màu xanh đậm, bên trái miệng có một chiếc răng sứ giả."

Cạch! Chiếc bút mực trong tay lão Neil ngã lăn ra tờ giấy, người ông ta cũng run rẩy vài cái.

"Đây là dáng vẻ của Riel Bieber còn sót lại trong căn phòng." Lão Neil khẽ nói, đôi mắt đã trở lại bình thường. Sau đó ông ta trở lại vị trí ban nãy, thong thả dạo một vòng. Sức mạnh vô hình, ngăn cách lập tức biến thành một cơn gió nhẹ thổi đi.

"Ca ngợi Nữ Thần." Neil điểm bốn cái lên ngực tạo nên hình dáng mặt trăng đỏ rực.

Klein thả lỏng tinh thần, quan sát kỹ càng hơn. Hắn phát hiện khuôn mặt Riel Bieber chẳng có điểm đặc biệt gì, trông khá ôn hòa, chỉ là nếp nhăn hai bên mũi hiện lên rõ.

"Để tôi thử xem có dùng bói trượng tìm vật được không." Hắn cầm bức tranh, tìm quần áo nam trong phòng ngủ, đặt chúng xuống đất.

Dunn, Leonard và Neil không ngăn cản, đứng nhìn hắn dựng gậy chống bên trên quần áo vào tranh vẽ. "Người Nhật Xác" Frye vẫn im lặng như trước.

Đôi mắt màu nâu của Klein chuyển thành màu đen, hắn hoàn thành việc lẩm nhẩm rồi thả tay ra.

Cây gậy màu đen đứng thẳng tại chỗ như đã đâm sâu xuống sàn nhà.

"Vị trí của Riel Bieber." Klein lại đọc nhẩm trong lòng.

Vù, tiếng gió vang lên, cây gậy ngã xuống. Nhưng trong quá trình đó nó luôn đổi hướng, cuối cùng xoay tròn quanh điểm tựa với biên độ nhỏ. Rõ là không hề có ngoại lực nào tác động, cây gậy màu đen mạ bạc lại dựng thẳng lên.

Klein thử vài lần, nhưng lần nào cũng như vậy, đành phải lắc đầu với Dunn và Neil.

Có sức mạnh kỳ lạ quấy nhiễu "bói toán" của mình...

Dunn gỡ bao tay ra, nói với Leonard và Klein:

"Hai cậu cầm bức tranh của Riel Bieber đi hỏi các hộ gia đình ở đây để xác nhận lại, sau đó dùng tội danh giết mẹ ruột để truy sát hẳn."

"Vâng." Klein cầm gậy, cúi người nhặt bức tranh lên.

Tối khi hàng xóm đều xác nhận rằng người trên tranh vẽ là Riel Bieber, Dunn làm cho Leonard và nhân viên cảnh sát tới sở cảnh sát hoàn thành các thủ tục, còn mình thì cùng Frye tới mấy quán bar ở Tingen để tìm người qua con đường không công khai.

Klein và Neil đi xe ngựa công cộng trở lại công ty Bảo an Gai Đen. Lúc này chưa đến 8h, Roxanne vẫn chưa tới.

Klein đóng cửa lại, quay đầu nhìn lão Neil, nửa ngờ vực nửa xin chỉ bảo mà hỏi:

"Vì sao tôi... Tôi lại mang bút ký gia tộc Antigenous tới nhà của Riel Bieber?"

Nơi này hoàn toàn không nằm trên đường từ chỗ ở của Welch tới phố Chữ Thập Sắt.

Neil đi tới ghế sofa, cười ha ha, nói:

"Không phải quá rõ rồi sao? Không biết là các cậu động phải sức mạnh trong cuốn bút ký, hay là tò mò làm nghi thức được ghi trên đó nên chọc phải thứ kỳ dị không nên chọc tới. Mà sức mạnh này, mục đích tồn tại của nó chính là đưa bút ký cho Riel Bieber, hơn nữa còn phải cắt đứt toàn bộ manh mối để không kẻ nào phát hiện được. Cho nên, ngoài kẻ đã được lựa chọn là cậu ra, Welch và Naya đã tự sát tại đó, còn về cậu, thẳng thắn mà nói là tới giờ tôi vẫn không rõ vì sao cậu vẫn sống."

"Tôi cũng không biết..." Klein ngồi xuống, gượng cười trả lời: "Chắc là ông đã phỏng đoán về chuyện xảy ra nhỉ. Tôi cũng nghĩ đến điều đó, chỉ là không rõ vì sao nhất định phải đưa bút ký cho Riel Bieber."

Neil thả tay, nói:

"Có lẽ hẳn ta phù hợp với yêu cầu, cũng có thể do hẳn là hậu duệ còn sót lại của gia tộc Antigenous, có nhiều khả năng lắm... Tại sao cuốn bút ký kia lại được bán tới thành phố Tingen chúng ta, hẳn là cũng do nguyên nhân tương tự."

"Tôi cho là do hẳn là hậu duệ." Klein giật mình, chột thờ dài, nói: "Tiếc rằng tôi không phát hiện từ trước, khiến Riel Bieber và cuốn bút ký kia đều biến mất."

Neil cười nói:

"Đây là vấn đề mà Dunn phải phiên não, với cậu thì đây lại là chuyện tốt."

"Vì sao nói như vậy?" Klein nghi hoặc, mày nhú lại.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47: Neil Thiếu Tiền

Neil day huyết thái dương, nói:

"Có lẽ đã biết nguyên nhân đại khái về việc vì sao các cậu tự sát, cuốn bút ký kia cũng tới tay Riel Bieber rồi, với cả chuyện cũng đã lộ, nên mặc kệ cậu sống hay chết đều khó có thể ảnh hưởng tới những gì xảy ra tiếp theo. Tôi nghĩ, tôi cho rằng thứ, hoặc sức mạnh thần bí đã tạo nên tất cả mọi chuyện này sẽ không chú trọng tới cậu nữa, cũng giống như việc cậu không để ý tới con kiến dưới đất. Ha ha, chỉ cần cậu không thứ khiến 'Thần' chú ý tới cậu.

Mà việc chúng ta truy nã Riel Bieber sẽ nhanh chóng truyền tới tai hội Mật Tu, hẳn là bọn họ có thể đoán được điều này có liên quan tới tung tích cuốn bút ký gia tộc Antigenous. Tin tôi đi, những tổ chức bí ẩn đã tồn tại hơn nghìn năm này có đủ con đường cung cấp thông tin, cho nên bọn họ sẽ chuyển trọng tâm tới tung tích của Riel Bieber hòng tìm được cuốn bút ký trước chúng ta, sẽ không và cũng không thể tiếp tục tới quấy rầy, theo dõi và đối phó cậu nữa.

Người trẻ tuổi, chúc mừng cậu vì đã thoát khỏi bóng ma quá khứ, nghênh đón hành trình mới tràn ngập ánh mặt trời."

Klein nghe mà gật đầu liên tục, vừa sung sướng lại vừa thả lỏng mà nói: "Hy vọng là như vậy."

Những âu lo từ lúc xuyên qua tới giờ dường như sắp tan biến...

Chẳng qua, thẳng thắn mà nói thì Klein vẫn thấy chưa yên tâm lắm, bởi vì hăn và cuốn bút ký kia dường như có mối ràng buộc nào đó, thế cho nên từ một nhiệm vụ giải cứu con tin bình thường lại phát hiện dấu vết để lại một cách trùng hợp dị thường. Hăn rất sợ một ngày nào đó người đưa thư bỗng đưa tới một bưu phẩm, lúc hăn mở ra lại phát hiện đó là cuốn bút ký của gia tộc Antigenous!

Hy vọng mọi việc sẽ đi theo hướng mà lão Neil nói... Hăn lặng lẽ cầu nguyện một câu.

Nghe được câu trả lời của Klein, lão Neil cười nhạo một tiếng:

"Hình như cậu không phải tín đồ ngoan đạo của Nữ Thần thì phải, lúc này không phải là nên vẽ mặt trắng đỏ trước ngực, sau đó nói một câu 'Mong Nữ Thần phù hộ chúng ta' sao?"

"Neil, trông ông cũng không giống, tín đồ chân chính không bao giờ nói 'nghênh đón hành trình mới tràn ngập ánh mặt trời' cả." Thời gian này trải qua "Khóa học thần bí", Klein và Neil đã tạo dựng nên một tình hữu nghị không tỵ, vì vậy hăn châm chọc lại không hề khách khí.

Hai người liếc nhau, ăn ý nở nụ cười, rồi gần như cùng lúc giơ tay điểm lên ngực:

"Ca ngợi Nữ thần!"

Đúng lúc này, tiếng chuyển động vang lên, cửa công ty Bảo an Gai Đen được mở ra. Phụ nhân Olean xinh đẹp nhã nhặn với mái tóc quấn dc búi lên, lắc lư làn váy xanh nhạt đi vào phòng tiếp khách.

"Chào buổi sáng, ông Neil. Chào buổi sáng, Klein." Cô cầm một chiếc túi xách làm từ da bò, khẽ cười chào hỏi: "Hôm nay lại là một ngày sáng sủa, khá là đẹp."

"Chào buổi sáng, Olean, cô vẫn xinh đẹp như mười mấy năm trước." Lão Neil cười hớ hớ.

Olean liếc mắt sang, vẻ mặt nghiêm nghị, nói:

"Ông Neil, lời khen của ông vẫn khiến người ta tức giận giống mười mấy năm trước."

Cô nhấn vào mấy từ "mười mấy năm trước" rất mạnh.

"Vậy hử?" Neil nhìn Klein, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Đừng bao giờ nói những câu khiến các quý cô quý bà nhớ tới tuổi của mình... Làm một tên chuyên gia bàn phím cái gì cũng biết, Klein lập tức hiểu ý của phu nhân Olean, bèn khẽ cười nói: "Chào buổi sáng, phu nhân Olean, trông chị lúc nào cũng xinh đẹp như vậy."

"Cảm ơn chàng sinh viên tốt nghiệp đại học Hoy ưu tú của chúng ta." Olean khẽ cười, gạt đầu rồi nói sang chuyện khác: "Vị lão quản gia kia đã thanh toán thù lao cho nhiệm vụ ủy thác, theo quy định của đội trưởng thì một nửa được đưa vào kinh phí ngoài định mức, một nửa cho cậu và Leonard. Mà cậu không phải đội viên chính thức nên chỉ nhận được 10% của một nửa kia, chút nữa có thể tới ký tên nhận lấy rồi."

"Ông ta trả bao nhiêu tiền?" Klein vừa vui mừng vừa đau lòng, hỏi.

"200 bảng. Lúc ấy ông ta nói thế này: Chúa ơi, Bão Táp trên cao, tôi thực không thể tưởng tượng và cũng không thể tin rằng chuyện này lại được giải quyết như vậy! Còn khó hơn cả chúng tôi nằm mơ ấy chứ! Tại sao cái công ty Bảo an của anh chị lại chẳng có tí tiếng tăm nào? Rõ ràng là nổi sỉ nhục của cả cái ngành này mà!" Phu nhân Olean bắt chước chất giọng nam bộ đặc sắc của lão quản gia Clea.

Klein tỏ vẻ suy nghĩ nghiêm túc vài giây, rồi dí dỏm nói: "Thế này thì thật không công bằng cho lũ bắt cóc kia rồi."

Hai người phi phạm dùng phương thức có thể nói là dễ dàng và thoải mái giải quyết vấn đề nhanh chóng... Hệt như người lớn trang bị tận răng đi bắt nạt vài đứa trẻ...

"Bọn họ thật xui xẻo, hẳn là không được thần linh phù hộ mà." Olean khẽ cười: "Tôi bảo lão quản gia kia là lần này là do chúng ta may mắn, vừa hay có người đưa tin nhìn thấy đám bắt cóc mang đứa trẻ vào địa điểm ẩn nấp, cho nên đừng có chờ mong gì quá vào chúng ta, rằng chúng ta chỉ là một công ty Bảo an rất là bình thường mà thôi."

Nói như vậy, càng nhấn mạnh bình thường thì lại càng không bình thường... Klein mỉm cười thầm oán một câu, đôi mắt nhìn phu nhân Olean đi qua vách ngăn vào trong phòng kế toán.

Lão Neil ngồi bên thì tặc lưỡi một cái, nói với vẻ hăm dọa:

"Cậu đúng là kẻ may mắn, vừa mới gia nhập không lâu đã gặp được ủy thác trị giá 200 bảng rồi."

"Như này ít lắm à?" Neil nghi hoặc hỏi. Lúc trước nếu không học lịch sử và thần bí học, hẳn hay ra ngoài đi dạo, dùng linh cảm tìm kiếm manh mối.

"Theo thống kê của Olean, một tuần chưa chắc chúng ta đã nhận được ủy thác nào, mà phần lớn đều có giá trị dưới 20 bảng." Neil quay quay thạch anh trắng đeo trên cổ tay, thở dài đáp. Sau đó ông ta nhìn Klein đầy mong đợi: "Sau này nếu gặp được ủy thác tương tự, cậu nhớ phải báo cho tôi với đấy."

Nghe Neil nói vậy, Klein bỗng cảm thấy kỳ quái, vì thế hắn hỏi thẳng:

"Neil, hình như ông thiếu tiền lắm nhỉ? Mỗi tuần ông được lương bao

nhiều? Nếu không tiện kể thì cứ bỏ qua câu hỏi này của tôi nhé."

Neil dựa người vào phần tựa của ghế sofa sau lưng, cười ha ha nói:

"Có gì mà phải giấu diếm, tôi ở đây đã lâu, hiện tại mỗi tuần có thể nhận được một phần lương từ bên giáo hội và bên sở cảnh sát, tổng là 12 bảng."

"12 bảng một tuần?" Klein kinh ngạc tới bật thốt lên. Một tuần 12 bảng, một năm 52 tuần, như vậy một năm sẽ được khoảng 600 bảng rồi!

Lúc trước hẳn đọc "Báo Sáng Tingen" và "Báo Người thành thật" thì thấy luật sư cao cấp mới được 800 đến 1.000 bảng một năm, mà đó là luật sư cao cấp đấy nhé! Còn quản lý ở công ty xuất nhập khẩu của Benson thì một tuần mới được 6 bảng, như vậy đã coi như là có thể diện lắm rồi.

"Đúng vậy! Kỳ thực tiền lương như vậy cũng khá mầu rồi, hơn nữa chúng ta còn không phải nộp thuế thu nhập." Neil mỉm cười bồi thêm một câu.

Klein nghe Benson đề cập đến rằng những ai lương tuần từ 1 bảng trở lên là phải nộp thuế loại E, cũng chính là thuế thu nhập tiền lương của nhân viên làm thuê cho chính phủ và công ty. Từ 1 đến 2 bảng là nộp 3%, từ 2 đến 5 bảng thì nộp 5%, 5 đến 10 bảng nộp 10%, 10 đến 20 bảng nộp 15%, còn từ 20 bảng trở lên nộp 20%.

Ngoài ra hẳn còn đọc được bốn loại thuế thu nhập khác, loại A là thuế lợi nhuận cho đất, nhà ở và các tài sản giá trị gia tăng khác, bao gồm cả tiền thuế đất và thuế nhà; loại B là thuế thu nhập cho nông nghiệp; loại C là thuế lợi nhuận cho trái phiếu, ngân sách và cổ phiếu; loại D là thuế thu nhập của thương nghiệp, tài chính và các ngành sản xuất chuyên trách khác.

"Một điểm khiến người ta phải khen ngợi." Klein phụ họa lời của Neil.

"Chẳng qua..." Neil lắc đầu: "Với người phi phạm thường xuyên phải

thăm dò bí ẩn, thường xuyên luyện tập và thử các nghi thức như chúng ta thì lương thế này không bao giờ đủ."

"Không phải các vật liệu đều được xin cấp cho sao?" Klein kinh ngạc hỏi.

Neil cười nhạo một tiếng:

"Cái đó có hạn thôi, đôi khi còn bắt buộc phải có lý do chính đáng. Nếu muốn luyện tập và thử nghiệm thêm về lĩnh vực thần bí, chỉ có thể tự mình bỏ tiền ra mua vật liệu. Có thể mua nội bộ, hoặc đi giao dịch ở chợ đen."

Klein khiếp sợ, lập tức hỏi:

"Có chợ đen chuyên giao dịch các vật liệu phi phạm à? Tôi tưởng... Tôi tưởng giáo hội chắc chắn không chấp nhận sự tồn tại của chúng chứ."

Chính hắn đang thiếu đường kiếm vật liệu, mà bản thân đang có một tổ chức ngầm mới được hình thành, không thể nào chuyện gì cũng giải quyết nhờ Kẻ Gác Đêm được.

"Chuyện này làm sao quản lý được, ừm, theo quan điểm thần bí học thì mọi vật đều có linh hồn, mọi vật đều có chung nguồn cội, vật liệu mà chúng ta sử dụng không chỉ tới từ các giống loài siêu phàm, mà còn tới từ những động vật, thực vật và khoáng vật bình thường nữa. Ví dụ hoa violet độc, Kim Bạc Hà và cỏ Dạ Hương trong ma dược 'Thầy Bói' của cậu là thứ có thể gặp được thường xuyên trong cuộc sống hàng ngày. Có lẽ chúng nó không có tính chất phi phạm, nhưng có được đặc tính riêng của mình, sau khi điều chế và trộn vào nhau sẽ đạt tới hiệu quả nhất định. Cho nên, đây là những giao dịch mà giáo hội không phải muốn cấm là cấm được." Neil giải thích cặn kẽ.

Không chờ Klein mở miệng, ông ta nói tiếp:

"Hơn nữa không phải những thứ chính yếu nhất của giống loài siêu phàm

mới có thể sử dụng được, ví dụ như bạch tuộc Lava, ngoài máu, mắt, da và xúc tu của nó đều là vật liệu không tệ. Trừ phi giáo hội sử dụng hết người của mình đi bắt chúng, nếu không phải trừ hàng đầy đủ, không chế lượng vật phẩm tuần đi nơi khác, đó là gánh nặng kinh tế khá lớn. Vật liệu phi phạm cấp càng thấp thì càng như vậy, chỉ có thể cố gắng không cho mấy thứ có vẻ đặc thù được đưa vào lưu thông.

Neil bỗng cười một tiếng: "Một nguyên nhân quan trọng nữa là chúng ta biết rằng giao dịch ở chợ đen sẽ tốt hơn là chúng ta không biết gì cả. Với tiền đề là tổ chức bí ẩn chưa hoàn toàn bị tiêu diệt, đây là một kế sách không sai, lại còn giúp chúng ta kiếm được vật liệu mà mình thiếu. Đương nhiên khi thị trường như vậy tồn tại ắt sẽ có thứ vi phạm lệnh cấm xuất hiện. Chỉ cần không quá khoa trương, không quá nguy hiểm, chúng tôi thường vờ như không thấy, cùng lắm thì lấy chúng nó về làm giàu thêm cho kho của mình."

"Còn cả nguyên nhân là mấy giáo hội lớn kiềm chế lẫn nhau, không thể sử dụng thủ đoạn quá mạnh nữa chứ?" Klein suy đoán.

Neil ừ một tiếng, nhưng không nói rõ hơn.

"Tôi là 'Thầy Bói', mai sau chắc chắn cần luyện tập và rất nhiều vật liệu, Neil, liệu ông có thể dẫn tôi xuống chợ đen đó xem thế nào không?" Klein nhờ vả với lý do rất chính đáng.

Neil tỏ ra khó xử:

"Thực ra phần lớn mấy tay ở đó đều không phải người phi phạm, có kẻ là quý tộc ham mê thần bí, có kẻ thừa tiền hướng tới phương diện này... Ừm, được rồi, tôi còn giấy nợ 30 bảng sắp phải trả, tạm thời không tới đó được."

"Vậy thôi..." Klein hoàn toàn không ngờ là do nợ tiền chưa trả.

Một lát sau, hắn châm chước rồi nói:

"Neil, ông cần vay tiền không? Tôi còn 10 bảng tiền thù lao này."

"Ha ha, không cần, tôi có cách giải quyết." Neil vỗ xuống ghế sô pha rồi thông thả đứng lên: "Ây dà, tuổi già đúng là kẻ thù khó đối phó nhất, trực một tối thôi mà tôi mệt mỏi lắm rồi. Ủm, sáng nay cậu tự ôn tập những gì đã học lúc trước, đọc thêm nhiều tài liệu lịch sử, tới mai tôi sẽ dạy cậu vài nghi thức ma pháp cơ bản."

"Vâng." Klein đứng dậy theo, ngả mũ chào.

Đến chiều, thấy đội trưởng Dunn vẫn chưa về, Klein vờ như mình tiếp tục đi tìm cuốn bút ký kia mà ra đường phố dạo một vòng.

Có 10 bảng thù lao này, hẳn không cần chờ kinh phí rót xuống nữa, có thể tới thẳng câu lạc bộ bói toán kia rồi!

Những tiếng thì thầm và cảnh tượng huyền ảo trong minh tưởng và linh thị khiến hắn cấp bách muốn bắt đầu "đóng vai"!

QUỖY BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 48: Hanas Fansent

Câu lạc bộ bói toán ở tầng hai nhà số 2 phố Holls ở khu phía bắc thành phố Tingen, Klein lại lần nữa gặp được cô gái xinh đẹp phụ trách việc tiếp đãi. Cô ta vẫn có mái tóc xoăn dài màu nâu nhạt trông vừa trưởng thành vừa thanh lịch, chỉ dựa theo vẻ bề ngoài khó mà đoán được tuổi cụ thể của cô ta.

"Chào anh, hôm nay anh Glacis không ở, anh có muốn đổi người xem bói khác không?" Cô gái xinh đẹp mỉm cười hỏi.

Nghe câu này, Klein vừa bỏ mũ phớt xuống chào và vừa đội lên lập tức kinh ngạc: "Cô còn nhớ tôi à?"

Đây là chuyện của năm ngày trước rồi mà!

Cô gái tóc xoăn mỉm môi cười, nói:

"Anh là vị khách đầu tiên tới tìm anh Glacis bói toán, cũng là người duy nhất cho tới bây giờ, nên khó mà để tôi không ấn tượng sâu sắc được."

Ấn tượng về việc tham món lợi nhỏ chịu thiệt lớn ấy hả? Klein cười nhạo mình một câu rồi trầm ngâm hỏi:

"Lần trước anh Glacis đến câu lạc bộ là lúc nào vậy?"

Cô gái tóc xoăn liếc hẳn một cái, trả lời như đang tự hỏi bản thân:

"Nói thật thì chúng tôi không thể nắm được quy luật đi đến của hội viên, bọn họ là những con người tự do và có công việc khác nhau. À, tôi nhớ rồi, sau cái hôm bói cho anh xong, anh Glacis hẳn là không tới câu lạc bộ lần nào nữa."

Chúc anh ta may mắn, mong nữ thần phù hộ cho anh ta... Klein cầu nguyện, không hỏi gì thêm mà cười nói:

"Lần này tôi tới không phải để xem bói, mà tôi muốn gia nhập câu lạc bộ."

"Thật sao? Đây đúng là vinh hạnh cho chúng tôi." Cô gái tóc xoắn lập tức tỏ ra mừng rỡ cho phù hợp bầu không khí: "Hội viên gia nhập lần đầu xin hãy nộp 5 bảng lệ phí năm, mỗi năm sau đó nộp 1 bảng. Còn thông tin chi tiết hơn chắc tôi không cần giới thiệu lại nữa nhỉ?"

Klein móc tờ tiền giấy 5 bảng ra khỏi túi áo ở trước ngực, nhìn chân dung Henry Augustus đế Nhất đang dần rời xa mình.

Sau khi kiểm tra hình mờ chống làm giả, cô gái tóc xoắn trịnh trọng cất tiền đi, rồi lấy một tờ phiếu ra đưa cho Klein:

"Anh hãy điền vào tờ này, tôi lập chứng nhận biên lai cho anh."

Có hóa đơn à? Người nhận là công ty Bảo an Gai Đen... Klein bật cười với ý nghĩ đó của mình, cầm chiếc bút máy chấm mực trên bàn, là màu mực lam, điền thông tin về tên, tuổi, địa chỉ và công ty. Chẳng qua hẳn cố ý để trống ô ngày tháng năm sinh. Với một "Thầy Bói" mà nói, đây là linh số có liên quan tới sự huyền bí của bản thân.

Sau khi viết xong chứng nhận, và thông tin về hội viên, cô gái tóc xoắn chìa tay phải ra, nói:

"Chào mừng anh gia nhập câu lạc bộ bói toán thành phố Tingen, tôi là Angelica Barreheart, là người phục vụ chăm chỉ của các anh. Đây là khuy măng sét của hội viên, bên trên có chữ khắc độc đáo của chúng tôi, có thể chứng minh hội viên cho anh."

"Chào cô Angelica." Klein khẽ nắm bàn tay đối phương, sau đó nhận lấy chiếc khuy áo màu vàng nhạt. Hắn phát hiện chữ khắc bên trên sử dụng ngôn ngữ Hermes, đó là "Người Xem Bói".

Angelica thu tay lại, ngẫm nghĩ rồi nói:

"Không biết anh am hiểu thuật bói toán nào, hoặc là anh muốn học phương pháp bói toán nào ở câu lạc bộ này? Chúng tôi sẽ xem xét mời người xem bói nổi tiếng tới giảng dạy, cũng sẽ giới thiệu hội viên am hiểu tương tự để các anh có thể trao đổi kinh nghiệm với nhau."

"Tôi biết qua mỗi thuật bói toán một ít, không cần phải lo cho tôi quá đâu." Klein đáp qua loa, rồi hỏi dò: "Hiện giờ tôi có thể xem bói cho người ta chưa? Tôi không phải kẻ mới học gì."

Hắn tới đóng vai 'thầy bói' chứ không phải học phương pháp xem bói mà người thường có thể học được.

Angelica vẫn giữ vững nụ cười lịch sự, đáp:

"Anh có thể xem bói cho người ta bất cứ lúc nào trong câu lạc bộ này, chỉ là trước khi xác nhận trình độ của anh, chúng tôi sẽ không giới thiệu về anh khi khách hàng hỏi. Anh hy vọng phí xem bói của mình là bao nhiêu?"

"Hai penny thôi." Klein định kiểm khách dựa trên giá rẻ khi chưa có danh tiếng gì.

"Chúng tôi dựa theo tiêu chuẩn thu một phần tám tổng tiền, rút chi phí là

một phần tư penny..." Angelica nói lại các quy định trước đó một lần, sau đó mới đưa thông tin và Klein viết vào sách ảnh "người xem bói" để cho khách hàng lựa chọn.

Làm xong, cô ta mỉm cười chỉ vào phòng hội nghị cuối hành lang, nói:

"Ông Hanas Fansent đang giảng giải xem bói bản đồ sao, anh có thể tìm một chỗ yên tĩnh để dự thính, cũng có thể giơ tay để hỏi các vấn đề chưa rõ."

"Ok." Klein cảm thấy hứng thú đi tới phòng hội nghị, hẳn muốn nghe xem những gì Hanas Fansent dạy có khác gì Neil nói không.

Lúc này Angelica đuổi theo, hạ giọng xuống nói:

"Anh Moretti, anh muốn uống cà phê hay trà? Chúng tôi cung cấp hồng trà Sibò, cà phê Nam Will và cà phê Dipsy miễn phí."

Do dạo này hay đọc báo nên Klein biết những cà phê và hồng trà này thuộc dạng dưới mức trung đẳng, nhưng biết chắc chắn là chúng nó tốt hơn mấy thứ chất lượng kém ở nhà mình, vì thế hẳn suy nghĩ rồi nói:

"Một cốc cà phê Nam Will, ba thìa đường, không cho sữa bò."

quận Nam Will của vương quốc Ruen nổi tiếng với bia và rượu đỏ, không ít nhân vật tai to mặt lớn đều thích chúng, mà cà phê thì không có danh tiếng gì.

"Vâng, tôi sẽ mang vào cho anh." Angelica giơ tay chỉ về phía phòng họp.

Klein chậm chậm bước vào trong căn phòng khép hờ, nghe một giọng nói với khẩu âm Akhova khá đặc đang giảng giải:

"Bói bản đồ sao là một loại bói toán khá là phức tạp trong tất cả các thuật bói toán khác..."

Đây chỉ là với người bình thường mà thôi... Klein lặng lẽ bồi thêm một câu, rồi hần thấy năm sáu chiếc bàn dài quây lại thành hình bán nguyệt quanh một người đàn ông trung niên mặc áo khoác màu đen cổ điển, Hanas Fansent. Ông ta có mái tóc màu nâu cứng và dày, dựng thẳng lên hết như đang đóng vai con nhím và đôi mắt thâm quầng. Ngoài ra ông ta chẳng có đặc điểm rõ ràng nào hết.

Thấy Klein bước vào, Hanas Fansent khẽ gật đầu, không dừng bài giảng lại mà chỉ giảm tốc độ dạy.

Klein tay rút túi, tay cầm gậy tìm một chỗ trống rồi ngồi xuống, thoải mái dựa ra sau. Sau đó, hần nường theo ánh mặt trời hầy còn sáng rõ lúc xế chiều mà nhìn xung quanh một vòng, thấy có sáu hội viên ở đây, bốn nam và hai nữ. Bọn họ chăm chú ghi chép, người thì khe khẽ trao đổi gì đó với nhau, kẻ thì quay sang khẽ cười với Klein.

Klein cất gậy, đề chiếc mũ phớt xuống, gập ngón tay gõ nhẹ lên ấn đường hai cái.

Hần đưa mắt nhìn Hanas để nhìn khí tràng của ông ta, nhìn màu sắc, độ sáng và độ dày khác biệt.

"Màu đỏ sậm, có sự âu lo về mặt cảm xúc... Các bộ phận khác đều khỏe mạnh, chỉ có chỗ đó là có vấn đề, không rõ là bị sao..." Klein vừa nhàn nhã nghe giảng vừa trầm nghĩ.

Lúc này hần bỗng nắm tay lại chặn ở trước miệng, tránh cho việc cười ra tiếng, bởi vì hần chợt thấy mình chẳng khác gì một vị bác sĩ Đông y không bằng cấp.

Hiện tại hần khá hài lòng với năng lực linh thị này, tuy chỉ có thể phán đoán được tình huống một cách đại khái, không thể phân biệt được các chi

tiết cụ thể, nhưng như vậy cũng đủ cho hẳn có được thông tin hữu ích rồi.

Hắn lại nhìn xung quanh một lượt, sau đó gõ nhẹ lên ấn đường hai cái hết như đang suy nghĩ những gì Hanas vừa mới nói.

Bói bản đồ sao là một loại của thuật chiêm tinh, nhưng người thường có thể thử giải mã. Ví dụ như "Bản đồ sao thời điểm sinh", chính là dựa theo vị trí của mặt trời, mặt trăng, sao Lam và sao Đỏ trên bầu trời khi một người được sinh ra trên bản đồ sao và dc đánh dấu bằng ký hiệu tượng trưng của chúng, kèm theo trạng thái các chòm sao tương ứng để giải mã vận mệnh của đối phương. Để làm được yêu cầu người xem bói bắt buộc phải biết tính toán ra trạng thái của các hành tinh và chòm sao, khá phức tạp. Đương nhiên cũng có người xuất bản sách tham khảo để người ta có thể tra cứu, có người thì đơn giản hóa đi bằng cách chỉ dùng các chòm sao để giải mã kiểu mơ hồ nhất.

Klein lẳng lặng nghe, không xen vào cũng không hỏi, thi thoảng hẳn lại vuốt ve viên thạch anh vàng trong cổ tay áo, thỉnh thoảng nhấp một ngụm cà phê Nam Will mà Angelica đưa vào.

Một lúc lâu sau, Hanas day day ấn đường, nói:

"Có lẽ các anh chị cần vẽ thử bản đồ sao cho mình, nếu có thắc mắc gì có thể tới tìm tôi. Tôi ở phòng Thủy Tinh Trắng."

Dõi mắt nhìn ông ta bước đi, một anh chàng trẻ tuổi, mặc sơ mi trắng với áo gile màu đen đứng dậy, đi tới cạnh Klein:

"Xin chào, tôi là Edward Steve."

"Chào anh, Klein, Moretti." Klein đứng dậy đáp lễ.

"Bói bản đồ sao phức tạp thật, mỗi lần nghe là tôi lại muốn ngủ." Edward

Steve cười, tự giễu bản thân.

Klein cười cười:

"Đó là bởi vì ông Fansent lần nào cũng không nhận được mà giảng dạy tất cả tri thức ông ấy biết cho chúng ta, giống như đưa cho chúng ta một bàn tiệc Entis lớn, rất không tốt cho tiêu hóa."

"Nếu là tôi ấy, tôi có thể ăn hết cả một bàn tiệc Entis, bọn họ lúc nào cũng dùng những chiếc đĩa to tổ bố đựng tí xíu thức ăn." Edward cười ha ha, tiện thể ngồi xuống, tò mò hỏi: "Anh là hội viên mới à? Hai năm nay tôi chưa gặp anh bao giờ."

"Tôi vừa gia nhập câu lạc bộ hôm nay." Klein trả lời thản nhiên.

"Anh có sở trường về cái gì? Tôi am hiểu bói bài Tarot và tú lơ khơ." Edward thuận miệng hỏi.

"Tôi cái gì cũng biết, chỉ là biết một chút thôi." Klein dùng những gì để miêu tả mình lúc trước đáp lại. Không phải là hãn khiêm tốn, mà là có quá nhiều tri thức thần bí về bói toán mà hãn chưa biết.

Ngay khi các hội viên khác định tới đây trao đổi về bói bản đồ sao, Angelica đi vào:

"Anh Steve, có người tìm anh xem bói kìa."

"Vâng." Edward Steve mỉm cười đứng dậy.

"Thoạt trông anh có vẻ là một người xem bói rất giỏi." Klein nhìn anh ta, nói.

"Không phải, đó là vì chi phí xem bói của tôi phù hợp nhất." Edward khẽ cười: "Người vào đây xem bói chắc chắn không chọn người nào có phí xem

bói đắt nhất, trừ phi đầu của họ bị lừa đã thì mới chọn mấy vị giá rẻ nhất khiến mình chẳng yên tâm chút nào, phí ở mức trung bình là để có khách nhất."

Tôi chính là cái tên bị lừa đã vào đầu mà anh bảo đây... Nhìn anh ta bước đi, Klein chợt lắc đầu cười: Hình như phí xem bói của mình có vấn đề...

Hắn đứng lên, cầm gậy chống đi ra khỏi phòng họp, tìm Angelica rồi nói:

"Tôi muốn thay đổi phí xem bói, ừm, 8 penny."

Angelica nhìn hắn thật chăm chú:

"Chúng tôi sẽ thỏa mãn yêu cầu của anh, nhưng sẽ nói cho khách hàng rằng anh vừa mới gia nhập câu lạc bộ mà thôi."

"Không thành vấn đề." Klein gật đầu không ngần ngại.

Đôi khi sự thần bí là một trong những yếu tố quan trọng để "Thầy Bói" hút khách hàng.

Sửa xong tư liệu, Klein quay người đi về phòng hội nghị. Lúc này hắn thấy Hanas Fansent đi ra khỏi phòng Thủy Tinh Trắng, tay cầm một chiếc gương tráng bạc. Người xem bói nổi tiếng này nói với năm vị hội viên, ba nam hai nữ, trong phòng:

"Gần đây tôi mới nắm giữ được một thuật bói toán mới, bói ma kính, các vị có muốn học không?"

Bói ma kính? Đây không phải phương pháp xem bói an toàn gì... Klein đứng ở ngoài phòng, mày nhíu lại.

QUY BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49: Thuật Xem Bói

Là một "Thầy Bói" vừa mới bước vào cánh cửa thần bí học, Klein không dám vỗ ngực tự tin mình biết rất nhiều, nhưng hẳn dám khẳng định là mình biết nhiều hơn người thường không ít, biết rõ mọi loại thuật bói toán có thể dựa theo tiêu chuẩn mà chia ra làm ba loại lớn. Mà tiêu chuẩn chính là nơi "gợi ý" phát ra!

Phương pháp bói toán thứ nhất bao gồm các loại như bói Tarot, tú lơ khơ, con lắc cảm xạ, bói gậy và cảnh trong mơ, mượn dùng linh tính bản thân người đó cùng "gợi ý" lấy được khi kết nối với Linh giới để nhận được kết quả giải mã xem bói. Chỉ là con lắc cảm xạ và bói gậy có yêu cầu về linh tính, thể tinh thần và thể tinh linh rất cao, không phải người phi phàm thì sẽ không nhận được "gợi ý" chính xác và rõ ràng. Mà bói bài thì dùng ý nghĩ của các biểu tượng cố định khiến người thường mơ hồ cảm nhận được "gợi ý" thì cũng có thể nhận được những cảnh trong mơ đan xen.

Phương pháp bói toán thứ hai thì có thần số học, chiêm tinh và các loại hình được biến đổi ra từ chúng. Người xem bói dựa theo những tin tức khách quan thông qua việc hỏi người hoặc sự biến hóa tự nhiên để tính toán, suy đoán và giải mã ra kết quả tương ứng. Quyền chủ động không nằm ở người được bói mà ở người xem bói.

Phương pháp bói toán thứ ba là dùng lực lượng thứ ba bên ngoài người xem bói và người được xem bói. Địa tiên và bút tiên mà Klein biết ở đời trước thuộc loại này, thông qua nghi thức nhất định để cầu xin thứ thần bí cho

đáp án trực tiếp. Tuy người thường mà làm thì đại khái là không thành công, nhưng lỡ như, mà còn kết nối được thứ đầy ác ý hoặc chỉ tiếp xúc đã khiến người ta sụp đổ thì thường tạo nên thảm kịch.

"Bói ma kính" mà Hanas Fansent vừa nhắc tới thuộc về phương pháp thứ ba. Ở trong thần bí học, gương là cánh cửa kết nối tới thế giới linh tính, tới thứ quỷ dị, xảo trá, không biết rõ, cho nên Klein dự định đứng ngoài nghe xem người xem bói nổi tiếng này sẽ giảng giải như nào để quyết định có nên báo cho đội trưởng tới "tịch thu" máy tính phí gas của ông ta.

Đương nhiên cũng có biện pháp an toàn khi "bói ma kính", đó là khẩn cầu đáp án từ bảy vị thần linh chính thống, dù người bình thường khó mà nhận được "gợi ý" thật sự, nhưng chí ít không có nguy hiểm hay hậu quả gì.

Còn loại "bói ma kính" bị những tổ chức như Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trừng Phạt quản lý nghiêm ngặt chính là cầu xin sự trợ giúp từ những tà thần hoặc kẻ thần bí do các tổ chức thờ phụng. Mặt khác, tự mình bịa ra cũng không được, có khi mỗi một từ, mỗi một tính chất riêng sẽ khiến thứ mà ta không biết chú ý.

Trong thế giới đầy rẫy sức mạnh phi phạm này, những bói toán tương tự luôn đi theo hướng tệ nhất. Thậm chí Klein còn nghi ngờ rằng nguyên chủ, Welch và Naya đã dựa theo cuốn bút ký gia tộc Antigenous tạo ra "xem bói đen" tương tự như vậy.

Lúc này Hanas đã nói rõ nguyên lý của bói ma kính cho năm hội viên kia, bắt đầu mô tả quá trình cụ thể:

"Đầu tiên là dựa theo vị thần mà mình thờ phụng, chọn ra ngày và thời gian thích hợp, việc này có thể dựa theo cuốn Sổ tay chiêm tinh để quyết định. Ví dụ như chúng ta cũng biết, Chủ nhật tượng trưng cho Nữ thần Đêm Tối, là biểu hiện của việc nghỉ ngơi, mà 2 tới 3 giờ sáng, 9 đến 10 giờ sáng, 4

đến 5 giờ chiều, 11 đến 0 giờ đêm là thời gian mà mặt trăng bị Nữ thần Đêm Tối thống trị, cho nên những ai thờ phụng nữ thần Đêm Tối có thể tiến hành 'bói ma kính' vào những khoảng thời gian này ngày Chủ nhật."

Kiến thức cơ bản có vẻ vững... Klein đứng sau cánh cửa khép hờ, khẽ gật đầu.

Không thể không nói rằng trong lúc bảy giáo hội lớn đang hạn chế lẫn nhau như này, quả thật có tri thức thần bí bị tiết lộ ra ngoài, ví dụ như cuốn 'Sổ tay chiêm tinh' đã cung cấp rất nhiều hàm nghĩa của các biểu tượng. Chỉ là không có ma được hay sức mạnh phi phạm thì người thường gần như không nhận được hiệu quả mong muốn.

"Tiếp theo, chúng ta lau gương thật cẩn thận, phải là gương tráng bạc, đặt nó ở vị trí tượng trưng cho mặt trăng ở trong nhà..." Hanas biểu diễn với đạo cụ trong tay.

Không, lúc này thứ cần là "xem bói con lắc", đầu tiên chọn một vị trí, lẩm nhẩm "Nơi này phù hợp cho bói ma kính" bảy lần, sau đó nhìn hướng chuyển động của con lắc, nếu thuận chiều kim đồng hồ là có, còn ngược chiều kim đồng hồ là không... Đương nhiên, nếu anh cầu khẩn tới thứ thần bí, không biết và đầy ác ý, thì vị trí không phải thứ mấu chốt nữa, quan trọng là Thần có cảm thấy hứng thú không... Klein lặng lẽ sửa lại.

Lúc này hẳn có cảm giác mình đang ngồi nghe thầy giảng vậy...

Hanas Fansent không nghe được lời nói trong tâm của Klein, nên vẫn giảng giải kỹ càng những gì mình đã chuẩn bị sẵn. Chờ khi hội viên ghi chép xong, ông ta mới giảng tiếp:

"Sau khi tắm gội xong, xác nhận rèm cửa đã được kéo lại, cửa phòng được khóa trái, hãy đốt một cây nến đặt trước gương, thành kính khẩn cầu với thần

linh của anh chị, nhớ hỏi vấn đề một cách đơn giản nhất, đừng có chài chuốt cho nó phức tạp lên... Sau khi khẩn cầu bảy lần, cầm lấy gương lên rồi khẽ thả nó xuống đất, bắt buộc phải làm thật nhẹ nhàng... Ghi nhớ hình dáng của nó khi vỡ vụn, đó chính là gợi ý mà thần linh đưa cho... Tôi sẽ giảng cụ thể một vài biểu tượng chủ yếu cho anh chị nghe."

Phù, đây là "bói ma kính" chính thống, Klein thở phào, sau đó đi vào trong phòng, ngồi xuống vị trí cũ, rồi uống cạn cốc cà phê Nam Will ban nãy.

"Chính thống" có nghĩa là có thể nhận được gợi ý, nhưng không có cách giải mã chân chính nào cả. Mà nếu "người phi phạm" nhận được lời hồi đáp từ trong quá trình này là có thể nhìn thấy trực tiếp hình ảnh trong gương, nhận được thông tin tương đối rõ ràng!

Bởi biểu tượng được hình thành từ mảnh vỡ quá nhiều nên Hanas nói rất lâu, mãi tới khi Edward Steve trở lại phòng sau khi xem bói cho người ta xong, ông ta vẫn còn chưa kết thúc.

Klein không hỏi Edward bói gì cho người ta, dùng phương thức gì, bởi đây là quy định bất thành văn của người xem bói với nhau. Hẳn muốn đóng vai "Thầy Bói" cho nên tất nhiên là phải tuân thủ một cách nghiêm chỉnh, trừ phi đối phương chủ động kể cho hẳn.

"Tôi phát hiện nhiều khi những gì chúng ta giải mã được đều quá mơ hồ, dường như là đang lựa ý hùa theo nhu cầu khác nhau, làm cho những con người khác biệt có thể tìm được những miêu tả về bản thân từ trong những gì giải mã được." Edward nhấp một hớp hồng trà Sibon, thở dài và khẽ nói: "Ví dụ như gặp nhiều trắc trở, trải qua nhiều tai ách, nhưng cuối cùng sẽ thấy ánh bình minh. Ha ha, chẳng ai biết ánh bình minh sẽ tới lúc nào. Ví dụ như hành trình lần này của anh không quá thuận lợi, nhưng chắc chắn có thể sống sót. Ha, người chết hẳn sẽ không đội mồ sống dậy phản bác tôi đâu."

Bởi vì không nghe từ đầu nên anh ta đã bỏ qua "khóa học bói ma kính" của Hanas.

"Thiên lệch kẻ sống sót." Klein mỉm cười bổ sung.

Thiên lệch kẻ sống sót chính là rất nhiều bản thống kê tới từ những người còn sống, may mắn sống sót, và bỏ qua người chết nên kết quả bị sai lệch rất rõ.

"Đúng, Russel đại để quả là một nhà triết học." Edward tán thưởng.

... Klein bùng cốc cà phê đã hết lên, vờ nhấp một ngụm.

Toàn bộ buổi chiều, các hội viên đều chìm đắm trong bói bản đồ sao và bói ma kính, thi thoảng lại tới tìm Klein, Edward thảo luận. Lúc này Klein đều cố gắng thực hiện chức trách của thành viên không chính thức của tiểu đội Kẻ Gác Đêm, đó là dẫn dắt bọn họ tránh việc liên quan tới phi phạm hay những suy nghĩ nguy hiểm. Nhưng mà chuyện hăn muốn làm nhất thì lại chẳng làm được, đó là mấy người tới hỏi hăn đều không nhờ hăn xem bói giúp cho.

"Có lẽ lần sau mình phải chủ động 'chào hàng', nói phét vài câu như 'Anh/chị đang bị vận rủi bám lấy', hoặc 'Đạo này anh/chị gặp điều bất hạnh', 'Anh/chị làm gì cũng không thuận lợi' à? Không, làm thế lại không giống 'Thầy Bói'..." Nghĩ tới những điều này, Klein lắc đầu tự giễu.

Hăn cầm gậy, đứng lên, chào tạm biệt rồi đi về.

Năm giờ rưỡi, Edward Steve mặc áo khoác, đang định ra khỏi câu lạc bộ bói toán thì bỗng thấy một bóng người quen thuộc.

"Chào buổi chiều tốt lành, Glacis, đã lâu không gặp." Anh ta mỉm cười chào, nhìn người bạn chung sở thích mặc bộ vest hay mặc, đeo nơ màu đen,

giắt một chiếc kính mắt đơn ở trong túi trước ngực. Ngay sau đó anh nhận ra sắc mặt Glacis không tốt cho lắm, ngay cả mái tóc vàng óng mềm mại cũng dần xơ xác.

"Chào buổi chiều, Edward... Khụ khụ..." Glacis một tay cầm mũ, tay kia nắm lại giơ lên che miệng, ho khụ khụ mấy cái.

Edward quan tâm: "Hình như anh bị bệnh rồi?"

"Bệnh rất nặng, thậm chí lúc trước còn chuyển thành viêm phổi, nếu không phải vợ tôi gặp được một vị dược sĩ rất tài giỏi, đã cho tôi mấy liều thuốc thần kỳ, nếu không có lẽ anh phải tới nghĩa trang mới gặp được tôi." Glacis nói, giọng đầy cảm giác nghĩ mà sợ và cảm thấy may mắn.

"Chúa tôi, tôi không thể ngờ được, lúc trước trông anh khỏe mạnh như vậy mà, nhìn xem, bây giờ anh suy yếu thế này rồi! Tôi nhớ là tuần trước có bói qua cho anh, không thấy dấu hiệu nào cho thấy anh sẽ bị bệnh nặng như vậy." Edward chuyển động gậy batoong, kinh ngạc nói.

"Kết quả coi bói của tôi cũng giống anh, có lẽ chúng ta chưa được coi là người xem bói đủ tư cách rồi. Hơn nữa... Hơn nữa..." Glacis đột nhiên nhớ tới chuyện hôm thứ Hai, vẻ mặt trở nên nghiêm túc dị thường.

Đúng lúc này cô gái Angelica xinh đẹp tới nghênh đón, chào anh ta với nụ cười dịu dàng. Sau khi hỏi thăm xong, cô ta nhận ra tình hình sức khỏe của Glacis, cung cấp vài đề nghị rồi mới thuận miệng nói:

"Anh Glacis, anh Moretti lúc trước tìm anh xem bói cũng gia nhập câu lạc bộ rồi."

"Người tìm tôi xem bói lúc trước ấy hả?" Mắt Glacis tỏa sáng: "Chúa ơi, anh ta đang ở đâu vậy?"

"Anh ấy đi rồi." Angelica và Edward đều không thể hiểu được phản ứng khác thường này của Glacis.

Glacis bước hai bước, kích động nói:

"Nếu lần sau anh ta tới mà tôi không ở câu lạc bộ, xin cô nhớ phải hỏi anh ta là bao giờ lại tới nữa!"

"Glacis, có chuyện gì à? Vị Klein Moretti kia đã làm gì anh à?" Edward nghi hoặc hỏi.

Glacis giơ cánh tay lên, nhìn thẳng vào ánh mắt tìm tòi của Edward và Angelica, hào hứng trả lời:

"Anh ta là một vị rất, rất, rất thần kỳ..."

Glacis thả tay xuống, dùng ba chữ "rất" để miêu tả, cuối cùng chốt lại:

"Một vị bác sĩ!"

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 50: Biện Pháp Trả Tiền Của Neil

Bảy giờ rưỡi tối, trên bàn ăn của nhà Moretti.

"Klein, vì sao chú chỉ làm cố vấn mà phải đi làm sớm như vậy? Có phải mấy công chuyện khẩn cấp của công ty bảo an kia khá nguy hiểm không?" Benson xiên một miếng khoai tây hầm thịt bò, lo lắng mà nhắc tới chuyện lúc sáng sớm.

Klein cẩn thận nhả xương cá, trả lời bằng những gì hăn đã chuẩn bị sẵn:

"Có một xấp tài liệu lịch sử cần chuyển tới Backlund ngay lập tức, em phải trình diện kiểm kê để xác nhận không bỏ sót gì. Anh biết đó, cái đám chỉ biết giờ nằm đầm này hoàn toàn không biết tiếng Fusark cổ là gì."

Nghe hăn trả lời vậy, Benson nhai xong thức ăn trong miệng rồi cảm khái một câu: "Tri thức đúng là rất quan trọng."

Nhân cơ hội này, Klein lấy tờ tiền 5 bảng còn lại đưa cho Benson:

"Đây là thù lao em nhận được thêm cho hôm nay, anh cũng cần một bộ quần áo cho ra dáng mà."

"5 bảng?" Benson và Melissa đồng loạt thốt lên.

Benson cầm tờ tiền lên, lật qua lật lại, nửa kinh ngạc nửa nghi ngờ nói:

"Công ty bảo an này hào phóng ghê nhỉ..."

Một tuần anh ta mới được 1 bảng 10 saule, 4 tuần là vừa tròn 6 bảng, gần bằng tiền thù lao thưởng thêm này! Mà dựa vào tiền lương đó, anh có thể nuôi 2 người em, cho bọn họ một chỗ ở không tệ, khiến bọn họ có thể ăn thịt hai, ba lần một tuần, hàng năm đều có thêm vài bộ quần áo mới!

"Không ai nghi ngờ gì à?" Klein cố ý hỏi ngược lại.

Benson cười ha ha: "Anh nghĩ là chú không có năng lực đó, cũng không có cái gan đi cướp ngân hàng."

"Anh không phải người biết nói dối." Melissa dừng dao nữa lại, trả lời nghiêm túc.

Bây giờ anh là một kẻ nói dối không chớp mắt đây... Klein bỗng cảm thấy xấu hổ, tuy do thực tế ép buộc, nhưng được cô em gái tin tưởng như vậy vẫn khiến hắn cảm thấy lòng phiền muộn.

"Công việc hôm nay có vẻ rất gấp, cũng rất quan trọng, em lại có vai trò khá quan trọng nữa... Đây là lý do vì sao được 5 bảng." Klein giải thích sơ qua.

Từ một góc độ nào đó thì những gì hắn nói đều là thật. Về phần kinh phí 5 bảng sắp phát - món tiền vốn chuẩn bị dùng cho việc gia nhập câu lạc bộ bói toán, hắn định giấu riêng. Một là nếu mang 5 bảng nữa về nhà sẽ làm hai người kia sợ, khiến bọn họ nghi ngờ rằng có phải mình đang làm công việc bất hợp pháp không. Hai là vì học tập và nắm giữ tri thức thần bí về "Thầy Bói" cho nên hắn phải tích góp lại để mua thêm vật liệu.

Benson thỏa mãn cắn một miếng bánh yến mạch, suy nghĩ hơn mười giây rồi mới nói:

"Công việc của anh hiện giờ chả cần quần áo ra dáng làm gì cả, ừm, nói cho đúng thì là vải dệt rất là tốt, những bộ ở nhà thế này là đủ rồi."

Không chờ Klein khuyên giải, anh chủ động nói:

"Có khoản thu nhập thêm này, chúng ta coi như có tiền tiết kiệm thật sự rồi. Anh định mua thêm mấy cuốn sách về kế toán để học chuyên sâu. Klein và Melissa ạ, anh không muốn năm năm nữa lương một tuần của anh vẫn dưới 2 bảng. Các em biết đấy, ông chủ với tay quản lý của anh đầu toàn cứng, cứ há miệng nói là phụt ra thứ mùi kinh khủng."

"Ý tưởng rất tuyệt." Klein đồng ý, tiện thể dẫn dắt: "Sao không học thêm một bộ sách văn pháp trong phòng em nữa? Nếu muốn trở thành người có thể diện thật sự và nhận được thù lao tương xứng, đây chính là yếu tố mấu chốt đấy."

Có lẽ không lâu nữa cuộc thi tuyển nhân viên công vụ sẽ xuất hiện ở vương quốc Ruen, chuẩn bị từ trước có lẽ sẽ có lợi không ít...

Nghe vậy, mắt Benson sáng lên: "Anh suýt thì quên việc này. Nào, hãy cùng ly cho tương lai tốt đẹp của chúng ta."

Anh không uống bia mạch đen, mà rót canh hàu vào ba cốc, rồi cùng nhẹ với hai người em của mình.

Uống cạn nước canh, Klein nhìn cô em gái đang hăng hái chiến đấu với món cá rán, khẽ cười nói:

"Ngoài sách cho anh cả, em nghĩ Melissa cũng cần một chiếc váy mới."

Melissa ngẩng mặt lên, lắc đầu liên tục:

"Không, em thấy tốt nhất là..."

"Tích cóp lại." Klein bổ sung giúp con bé.

"Vâng." Melissa gật đầu thật mạnh.

"Thật ra không dùng vải dệt và thiết kế mới nhất thì sẽ không quá đắt, tiền còn thừa chúng ta tích cóp lại là được." Klein nói với thái độ không cho phép từ chối.

Benson cũng phụ họa:

"Melissa, chẳng lẽ em định mặc váy cũ trong dạ tiệc sinh nhật mười sáu tuổi của Selina à?"

Selina Wood là bạn học kiêm bạn tốt của Melissa, điều kiện gia đình không tệ. Anh trai cô ta là cố vấn pháp luật, cha là nhân viên lâu năm ở chi nhánh Tingen của ngân hàng Backlund. Chẳng qua cái mà bọn họ gọi là dạ tiệc chính là mời bạn bè tới ăn tối, nói chuyện phiếm hoặc chơi bài.

"Vâng." Melissa cúi đầu xuống, khẽ tha, sau đó chọc mạnh vào một miếng thịt bò hầm.

Con bé im lặng một lúc, bỗng nhớ tới một việc bèn vội ngẩng đầu lên, nói:

"Phu nhân Shade nhà bên bảo hầu gái đưa thiệp mời tới, mong là chiều Chủ nhật, chính là 4 giờ chiều mai ấy, tới thăm chúng ta kiểu nửa chính thức, làm quen hàng xóm mới."

"Bà Shade?" Klein mù tịt, nhìn anh trai và em gái.

Benson giơ ngón tay gõ nhẹ lên thành bàn ăn, vừa như tự hỏi vừa như đang nói:

"Bà Shade ở số 4 phố Hoa Thủy Tiên? Anh gặp chồng của bà ấy rồi, là

một vị cố vấn pháp luật lâu năm."

"Cố vấn pháp luật lâu năm... Có lẽ ông ta biết anh trai của Selina." Melissa tỏ ra mừng rỡ.

Nhà chúng ta là số 2 phố Hoa Thủy Tiên... Klein khẽ gật đầu, nói:

"Làm quen với hàng xóm là chuyện cần thiết, chẳng qua mọi người biết đó, Chủ nhật em vẫn phải tới công ty, chỉ thứ Hai mới được nghỉ, nên nói tiếng xin lỗi với bà Shade giúp em."

Nói tới đây, hẳn nhớ tới hàng xóm ở đời trước, lại nhớ tới hàng xóm ở nhà trọ phố Chữ Thập Sắt, buồn cười, khẽ thở dài nói:

"Thăm kiểu nửa chính thức... Không phải là hàng xóm nên quen biết và tiếp xúc tự nhiên sao?"

"Ha ha, Klein, chú không rõ rồi. Gần đây chú đọc không ít báo chí, nhưng lại chẳng đọc mấy cuốn tạp chí cung cấp cho đám gia đình với phụ nữ, bọn họ gọi những gia đình có thu nhập từ 100 tới 1.000 bảng một năm là tầng lớp trung lưu, nói rằng đây là giá của cả vương quốc, cung ca ngợi tầng lớp trung lưu không có sự ngạo mạn như quý tộc và phú hào, cũng không thô lỗ như tầng lớp thấp."

Benson giải thích rất thoải mái và khoái trá: "Những tạp chí này đơn giản hóa không ít nghi thức kết giao của đám quý tộc, coi đó là dấu hiệu của tầng lớp trung lưu, tới chơi thân mật, thăm nửa chính thức và thăm chính thức bắt nguồn từ chỗ này."

Nói xong, anh lắc đầu, bật cười:

"Nói như vậy, những quý ông quý bà và quý cô coi mình thuộc tầng lớp này sẽ rất chú ý những chi tiết tương tự. Bọn họ thường tới thăm hàng xóm

và bạn bè vào khoảng thời gian từ 2 giờ chiều tới 6 giờ tối, gọi là thăm sáng sớm.

"Tối thăm sáng sớm?" Klein và Melissa đều kinh ngạc thốt lên.

2 giờ chiều tới 6 giờ tối thì sáng sớm cái nổi gì chứ?

Benson đặt dao và nĩa xuống, nhún vai cười nói:

"Anh cũng chịu. Dạo này anh đọc tạp chí mà mấy cô đồng nghiệp mang tới, ừm có lẽ là vì mặc trang phục đi lễ sáng sớm sang chơi à..."

Ban đầu trang phục lễ sáng là lễ phục cho lễ Mi-sa, tụ hội, sau đó thì thay bằng bộ vest, khác hẳn với trang phục lễ muộn.

"Được rồi, sáng mai hai người nhớ mua bột cà phê với lá trà tốt hơn nhé, thêm ít bánh nướng xộp với bánh chanh ngọt chỗ bà Slin nữa, không thể thất lễ với hàng xóm được." Klein cười một tiếng, lấy miếng bánh mì còn lại chấm xuống nước thịt, kẹp ít khoai tây rồi cho vào miệng.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, cũng là ngày Chủ nhật.

Klein uống hết cốc trà xấu, đặt tờ báo xuống, đội mũ phớt, cầm cây gậy batoong mạ bạc rồi chậm rãi đi ra khỏi nhà, lên xe ngựa công cộng tới phố Zoutelande.

Hắn chào hỏi Roxanne, người vừa kết thúc ca trực đêm và đang định sang phòng nghỉ ngủ bù một giấc, rồi đi xuống dưới lòng đất. Ở khúc quanh, hắn gặp được một đội viên của Kẻ Gác Đêm, là "Kẻ Không Ngủ" Loya Raideen. Cô ta là một người trông khá lãnh đạm, có hàng lông mi dài và nhỏ, đôi mắt khá to cùng với mái tóc đen bóng như tơ lụa.

"Chào buổi sáng, Raideen." Klein mỉm cười chào.

Loya liếc hắt với đôi mắt màu xanh đậm, chào lại với cái gật đầu rất khẽ. Khi hai người bước qua nhau, Loya bỗng dừng lại, mắt vẫn nhìn phía trước:

"Nghỉ thức ma pháp là thứ rất nguy hiểm."

Hở... Klein ngẩn ra, khi hắt quay người lại thì chỉ thấy bóng lưng xa dần của cô ta.

"Cảm ơn." Hắt nhú mào, khẽ hô với theo bóng lưng Loya Raideen.

Rẽ vào bên trái, hắt nhanh chóng gặp được lão Neil vốn đang trực ở kho vũ khí, và Bratt, người vốn không nên xuất hiện ở nơi này.

"Đi thôi, tới nhà của tôi. Tôi đã nhận đủ tài liệu tương ứng rồi, Bratt cũng đồng ý trông kho giúp rồi." Neil cười hớ hớ.

Klein lập tức kinh ngạc: "Không ở đây à?"

Neil xách một rương nhỏ làm từ bạc, chặc một tiếng:

"Chỗ này không có không gian để luyện tập nghỉ thức ma pháp."

Klein không hỏi nhiều mà đi theo Neil trở lại mặt đất, sau đó hai người đi xe ngựa công cộng về khu ngoại ô phía bắc.

Nhà của lão Neil là một tòa nhà theo dãy, trước nhà có trồng các nguyên liệu như hoa hồng, kim bạc hà. Vừa bước vào là cửa hiên trải thảm, bên trong là hai dãy ghế với phần tựa cao và một cái giá để ô. Qua cửa hiên là phòng khách rộng rãi với tường được dán giấy sáng màu và sàn nhà lát màu nâu sậm. Ở chính giữa có trải thảm với hoa văn nhỏ, và một chiếc bàn tròn trông khá nặng. Xung quanh bàn tròn là ghế dài, ghế dựa với một chiếc đàn dương cầm.

"Người vợ đã khuất của tôi rất thích âm nhạc." Neil chỉ vào đàn dương cầm, thuận miệng nói: "Sô pha với bàn trà ở phòng khách... Hôm nay chúng ta thực hiện nghi thức ma pháp ở phòng khách đi."

"Vâng." Klein có phần câu nệ.

Neil đặt rương bạc xuống, cười nói:

"Để tôi biểu diễn một nghi thức cho cậu xem, chú ý quan sát và ghi nhớ."

Trong lúc nói, ông ta lấy một tờ giấy giả da ra từ trong rương nhỏ, rồi dùng thứ mực nước màu đen có mùi của sự yên tĩnh vốn được điều chế riêng vẽ những hoa văn kỳ quái lên tờ giấy kia.

Klein nhìn, phát hiện dường như Neil đang vẽ một tờ hóa đơn.

Chờ khi Neil điền mấy chữ "30" và ký hiệu "bảng" lên vị trí tương ứng, Klein không nhìn được nữa, vừa nghi ngờ vừa không hiểu mà hỏi:

"Neil, ông định tiến hành nghi thức ma thuật nào vậy?"

Neil ho khan hai tiếng, rồi trả lời rất là nghiêm túc:

"Hôm nay tôi định dùng ma pháp giải quyết món nợ 30 bảng kia."

Thế mà cũng được á? Klein tròn tròn mắt, miệng há hốc.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 51: Nghi Thức Ma Pháp Mộc Mạc

Dùng ma pháp giải quyết nợ nần? Là muốn rửa chết chủ nợ hay làm giả tiền? Ta không giải quyết được vấn đề thì ta giải quyết mi? ...

Đủ mọi ý nghĩ bật lên trong đầu Klein, hắn nhìn Neil với ánh mắt là lạ. Lúc này hắn còn nghiêm túc suy nghĩ xem có nên báo cảnh sát, à không, báo tiểu đội Kẻ Gác Đêm không.

Neil liếc hắn một cái, tức giận nói:

"Từ ánh mắt của cậu, tôi nhìn thấy sự tin tưởng vô tri, ngu ngốc, mỏng manh và đáng xấu hổ. Chẳng lẽ Dunn không nói cho cậu châm ngôn của Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn sao? Làm gì thì làm, nhưng đừng làm hại! Tuy câu châm ngôn này được truyền ra từ trong tổ chức 'Hội khổ tu Morse' bí ẩn và tà ác, nhưng người phi phạm lựa chọn 'Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn' đều dùng kinh nghiệm của mình để chứng minh rằng nó chính xác như nào, chỉ cần tuân theo một cách nghiêm ngặt và đầy kính nể nó thì mức độ nguy hiểm của việc mất khống chế sẽ giảm xuống mức thấp nhất, những suy luận ngược lại cũng được lập nên tương tự như vậy. Sự nghi ngờ của cậu chính là sỉ nhục với 'Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn'."

"Xin lỗi." Klein xin lỗi không chút do dự. Hắn quả thật quên mất rằng Dunn Smith từng nhắc tới câu châm ngôn này.

Lão Neil không thật sự tức giận, đảo mắt cái đã cười hơ hớ:

"Tiếc rằng người lựa chọn 'Thầy Bói' quá ít, không có châm ngôn tương ứng để giúp cậu."

Nhưng tôi có nhật ký của Russel đại để... Ừm, tuân thủ châm ngôn một cách nghiêm ngặt có vẻ giống giống "đóng vai"... Klein liên tưởng, gật đầu như đang suy ngẫm.

Neil không nói gì thêm, chuyển mấy thứ như bình hoa trên bàn tròn vào góc nhà. Sau đó ông ta vừa lấy một cây nến đỏ nhất và đen nhất ra khỏi rương bạc, vừa giảng giải:

"Nếu người thường muốn thử nghi thức ma pháp, bắt buộc phải dựa theo kết quả chiêm tinh hoặc lật giở sổ tay tương ứng để chọn ngày và giờ phù hợp, ví dụ như Chủ nhật là tượng trưng cho Nữ thần, ánh trăng là tượng trưng cho sự chúa tể của Thần. Nhưng với người phi phạm chúng ta, nhất là người phi phạm am hiểu về mặt này thì không cần, linh tính và thể tinh linh mạnh mẽ của chúng ta mới là yếu tố quan trọng nhất."

Đương nhiên là nếu cậu không chắc chắn khi tự mình thử làm nghi thức ma pháp thì hãy chọn ngày và giờ phù hợp, như vậy sẽ tăng xác suất thành công lên. À đúng rồi, điều kiện tiên quyết mà cậu bắt buộc phải nhớ kỹ, cũng phải tuân thủ một cách nghiêm ngặt!"

Neil cất hai cây nến, nghiêng người nhìn Klein, nói rất nghiêm túc:

"Bản thân người ở danh sách thấp chưa đủ mạnh nên hầu hết những nghi thức ma pháp mà bọn họ có thể làm được đều phải cầu khẩn sức mạnh bên ngoài để được giúp đỡ, cho nên chỉ được phép nghĩ tới việc cầu xin những thần linh chính thống là Nữ Thần, chúa tể Bảo Táp... Tuyệt đối không được cầu xin tới thú chưa biết, khó dự đoán được, mặc kệ là có kẻ tin vào bọn chúng hay được đưa ra những lời hứa hẹn mê hoặc!"

Tin tôi đi, đừng có nghĩ là sẽ gặp may, bởi chỉ cần thử một lần cậu chắc hẳn sẽ trượt xuống vực sâu, mọi cố gắng giãy dụa đều chỉ làm giảm tốc độ xuống chứ không thể xoay chuyển được tình thế."

"Tôi sẽ nhớ kỹ!" Klein đáp, lòng lại chột dạ, hình như "nghỉ thức đổi vận" của mình là cầu xin sức mạnh từ một thứ không biết, không dự đoán được... Hơn nữa thực sự đã lấy được thứ sức mạnh khiến cả người phi phạm như "Người Treo Ngược" cũng không dám tin, kéo bọn họ vào trên sương xám, ừm, anh ta hẳn là một người phi phạm lâu năm...

Điều đáng mừng là ta chưa bị điên, và cũng chưa có dấu hiệu của việc mất khống chế...

Lo lắng về chuyện này, hẳn chủ động chuyển đề tài:

"Cho nên người trong Kẻ Gác Đêm tốt nhất là nên xin Nữ Thần giúp đỡ?"

"Nếu cậu muốn cầu xin chúa tể Bảo Táp, không ai cản cậu, chỉ là chưa chắc Thần sẽ đáp lại, hoặc sẽ đáp lại với đầy ác ý, khiến kết quả từ nghỉ thức ma pháp của chúng ta bị bóp méo sang một hướng khó mà đoán trước được." Neil dùng câu đùa giỡn xóa bỏ cảm giác may mắn của Klein.

Không có cái nào gọi là "tốt nhất", chỉ có "Ắt phải có"!

Dặn xong, Neil cầm lấy cây nến màu đỏ rồi nói:

"Dùng những thứ như hoa Ánh Trăng, đàn hương đỏ chế ra ngọn nến để tượng trưng cho địa chủ nhân đỏ rực của Nữ Thần."

Ông lại chỉ vào cây nến màu đen, nói:

"Cỏ Dạ Hương, và hoa Thâm Miên chế ra ngọn nến tượng trưng cho đêm tối."

Trong lúc nói, ông ta bày hai cây nến lên bàn tròn, cây màu đỏ thì đặt ở phía trên.

"Vì sao lại chỉ có hai cây nến tượng trưng cho Nữ Thần, trong khi Thần là mẹ của bí ẩn, nữ hoàng của sợ hãi và tai ách, lãnh chúa của yên tĩnh và giấc ngủ ngon."

Neil cười một tiếng:

"Không sai, đây chính là vấn đề mà tôi hy vọng cậu sẽ hỏi. Trước khi sa đọa, hội Khổ tu Morse có mối quan hệ tốt đẹp với giáo hội, một số quan niệm của bọn họ về nghi thức ma pháp có ảnh hưởng sâu sắc tới chúng ta.

Bọn họ cho rằng mọi vật đều có số, mỗi một con số đều có linh tính của riêng nó. Mà trong nghi thức ma pháp, số 0 đại diện cho những điều chưa biết, cho sự hỗn loạn, cho trạng thái trước khi thế giới được sinh ra. 1 nghĩa là khởi đầu, đại diện cho Chúa Sáng Thế ban sơ. 2 tượng trưng cho thế giới và các vị thần linh được sinh ra từ trong cơ thể Thần. 3 biểu hiện cho sự tiếp xúc giữa thần linh và vật chất, mọi vật được thành hình. Ở nơi này, dùng hai cây nến tượng trưng cho Nữ thần, còn cây nến thứ ba là để cho chúng ta.

Cụ thể dùng hai cây nến nào, hai loại nào thì tượng trưng, phải dựa vào hiệu quả của nghi thức ma pháp mà mình muốn nhận được."

Tam sinh vạn vật? Mọi vật đều ba? Klein chợt nhớ tới một số thứ mà hắn được tiếp xúc từ đời trước.

Thấy hắn lắng nghe chăm chú, Neil cầm cây nến thứ ba, nói:

"Đây là cây nến tượng trưng cho 'tôi', một cây nến rất bình thường, chỉ là được cho thêm một ít bạc hà. Nhớ lấy, hoa hồng, chanh, bạc hà, hoa Ánh Trăng, cỏ Dạ Hương và hoa Thâm Miên là những thứ được Nữ Thần yêu thích. Về mặt khác, ba ngọn nến cũng tượng trưng cho thân thể, linh tính và

thần tính của mỗi người."

Miêu tả xong, Neil đặt cây nến thứ ba vào chính giữa bàn tròn. Sau đó ông ta lần lượt lấy "Tinh dầu Trăng Tròn" đã được điều chế sẵn cùng với một cái nồi có hắc thánh huy bóng tối, một con dao nhỏ làm từ bạc với đường văn hoa lệ, một ly nước trong và một đĩa muối thô.

"Với những người phi phạm không am hiểu nghi thức ma pháp mà nói, còn cần có những vật phẩm trợ giúp như chuông, quả cầu thủy tinh, cốc bạc và hương xông, nhưng Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn và Thầy Bói thì không cần, chỉ mấy thứ này là đủ."

Neil đặt tờ giấy giả da ở ngay bên dưới chiếc nồi, dùng bút lông chim được chế tạo đặc biệt đè một góc lại. Ông ta nghiêng người nói với Klein:

"Nghi thức ma pháp cần được thực hiện với điều kiện linh tính sạch sẽ, không bị quấy rầy, mà lại bắt buộc chúng ta phải tự chế tạo. Phương pháp là đầu tiên vào trạng thái minh tưởng, tập trung tinh thần, sau đó dựa vào vật phẩm phụ trợ mà dẫn dắt sức mạnh của chúng ta ra dựng bốn phía xung quanh, giống với hôm tôi dùng "phấn Thánh Dạ" ở nhà của Riel Bieber ấy, ví như tôi đang chuẩn bị sử dụng muống bạc nghi thức đây.

Trong toàn bộ quá trình này, chúng ta bắt buộc phải xác định ký hiệu tượng trưng và thần chú tương ứng dựa trên kết quả muốn có. Về thần chú thì tốt nhất là dùng tiếng Hermes, bởi vì tiếng Hermes cổ bắt nguồn từ tự nhiên, tương tự với tiếng rồng cổ, tiếng tinh linh cổ, hiệu quả rất trực tiếp, lại thiếu sự bí mật và bảo vệ cần thiết nên dễ khiến người sử dụng rơi vào nguy hiểm, đây cũng chính là lý do mà nó bị cải tiến, chẳng qua nó hữu hiệu hơn hẳn.

Được rồi, tôi phải tập trung tiến hành nghi thức ma pháp đây, không giảng giải thêm cho cậu nữa. Nhớ chú ý với nhìn cho kỹ, cũng ghi nhớ các vấn đề lại, chờ khi nào kết thúc hãy hỏi tôi."

"Vâng." Klein lùi ra sau hai bước, tập trung nhìn lão Neil.

Đôi mắt lão Neil nhanh chóng trở nên sâu hẩn. Xung quanh lão, như có gió vô hình xoáy lên. Ông ta im lặng một lúc, rồi theo hướng từ trái qua phải, từ trên xuống dưới mà dùng tinh thần và ma sát vật chất đốt ba cây nến kia. Tiếp theo ông ta cầm con dao bạc nhỏ cắm vào trong muối thô, miệng thì đọc thần chú tiếng Hermes:

"Ta thánh hóa mi, lưỡi dao bạc nguyên chất!

Ta thanh lọc và tinh chế ngươi, để ngươi hầu ta trong nghi thức!

...

Lấy danh nghĩa của Nữ thần Đêm Tối, chủ nhân Đỏ Rực,

Mi đã được thánh hóa!"

Sau những câu nói ngắn gọn và hữu lực, Neil rút con dao bạc ra, nhúng nó vào trong ly nước trong, sau đó nhấc nó lên rồi chỉ ra không gian bên ngoài bàn tròn. Tiếp đó ông ta bước đi xung quanh bàn tròn, Klein có thể cảm nhận được một thứ sức mạnh vô hình đang dâng lên từ con dao bạc sau mỗi một bước đi. Sức mạnh ấy ngập tràn linh tính, kết nối với không khí, tạo nên một bức tường đóng kín.

Sau khi đi xong một vòng, nơi làm nghi thức đã bị cách ly khỏi xung quanh.

Neil đứng trước bàn tròn, đặt con dao bạc xuống, cầm lấy bình "Tinh dầu Trăng Tròn" kia, nhỏ ba giọt lên ngọn nến màu đen, đỏ và cây nến bình thường.

Tách!

Sương mù nhạt tràn ra, khiến mọi thứ trông thật thần bí.

Neil đặt bình thủy tinh xuống, yên lặng nhìn tờ giấy giả da trong hai phút, sau đó cầm bút lông chim lên viết ra các ký hiệu - một hình vuông bao quanh toàn bộ nội dung biểu thị mình kiểm soát được nợ nần. Sau đó ông ta vẽ đường gạch chéo biểu thị đã hết nợ. Tới đây, ông ta một tay cầm tờ giấy giả da lên, tay kia gõ nhẹ vào ấn đường để mở linh thị.

Lại có một thứ sức mạnh vô hình mà ùn ùn bốc lên, Neil khẽ đọc:

"Tôi cầu xin sức mạnh của Đêm Tối;

Tôi cầu xin sức mạnh của Đỏ Rực;

Tôi cầu xin sự chiếu cố từ Nữ Thần;

Xin hãy mang cho tôi số tiền để trả khoản nợ này.

Cỏ Dạ Hương, là thảo dược của mặt trăng đỏ, xin hãy đưa sức mạnh của mi vào câu thần chú của ta!

Hoa Ánh Trăng, thảo dược của mặt trăng đỏ, xin hãy đưa sức mạnh của mi vào câu thần chú của ta!"

...

Klein đứng bên cạnh nghe mà trợn mắt, mồm há hốc, đủ mọi loại ý nghĩ bốc lên trong đầu: Thần chú như vậy mà cũng được? Tuy là viết và đọc lên bởi tiếng Hermes.. Nhưng không khỏi quá đơn giản, quá mộc mạc còn gì? Liệu Nữ thần có tức giận, có làm cho món nợ tăng lên gấp đôi không?

Lúc này, ánh sáng ngọn nến bỗng sáng bừng lên!

Neil đọc xong, nhắm mắt hai phút, sau đó cầm "Tinh dầu Trăng Tròn" lại

nhỏ lên ba cây nến mỗi cây một giọt. Ngay sau đó ông ta cầm lấy tờ giấy giả da để sát vào ngọn nến tượng trưng cho "tôi". Khi giấy bắt lửa thì lập tức ném vào trong nồi. Ông ta lại nhắm mắt như đang cảm nhận tờ giấy bốc cháy.

Một lúc sau, ông ta mở mắt ra, nhìn vào chiếc nồi khắc thánh huy, chỉ thấy tờ giấy giả da đã cháy sạch, chỉ còn lại một lớp tro tàn.

"Ca ngợi Nữ thần!" Neil điểm lên ngực vẽ ra hình mặt trăng đỏ, sau đó dập tắt ngọn nến theo trình tự ngược lại với lúc đầu.

Làm xong tất cả, ông ta cầm con dao bạc lên, chọc thủng bức tường vô hình xung quanh.

Một cơn gió to nổi lên, Neil thở phào nhẹ nhõm:

"Xong rồi."

"Như vậy cũng xong được à?" Klein ngạc nhiên hỏi: "Giải quyết xong nợ rồi? Giải quyết như nào vậy?"

"Tôi cũng không rõ, tóm lại là sẽ được giải quyết với phương thức hợp lý." Neil nhún vai, cười nói.

... Klein không biết nên dùng vẻ mặt với từ ngữ gì để đáp lại nữa. Liệu như này có phải không đáng tin cho lắm không?

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 52: Khán Giả

"Đừng nghĩ tới món nợ chết tiệt đó nữa, chúng ta thảo luận về nghi thức ma pháp nào." Neil thoải mái cất nển, nôi và dao bạc đi.

Klein rất muốn học cách nhún nhún vai của người Mỹ ở đời trước, nhưng cuối cùng hắn không cách nào làm động tác không được thân sĩ cho lắm đó.

Hắn dồn sự chú ý vào nghi thức ma pháp, đưa ra những câu hỏi về các chi tiết mà hắn còn chưa rõ, cũng nhận được câu trả lời xác đáng. Ví dụ như có quy cách nhất định trong việc đọc thần chú, chỉ cần thỏa mãn được nó và sử dụng tiếng Hermes để biểu thị rõ ý nghĩ mấu chốt nhất, như vậy những phần khác có thể phát triển tùy ý, đương nhiên là tuyệt đối cấm việc sử dụng những từ ngữ khinh nhờn, không đủ tôn trọng.

"Khóa Thần bí học" này kéo dài tới trưa, lão Neil mới khẽ ho hai tiếng rồi nói:

"Chúng ta phải về phố Zoutelande rồi."

Nói tới đây, ông ta bỗng oán trách một câu:

"Vì nhận đồng vật liệu chết tiệt này mà tôi bỏ lỡ mất bữa sáng thân yêu."

Klein vừa buồn cười vừa ngờ vực nhìn xung quanh một lượt:

"Neil, nhà ông không có đầu bếp à? Hoặc là hầu gái phụ trách việc nấu

nướng?"

Lương 12 bảng một tuần là đủ thuê vài người hầu rồi!

Theo những gì trên báo thì nếu bao ăn bao ở, chỉ cần 12 đến 15 saule cho việc thuê một đầu bếp bình thường, thậm chí còn không tới 1 bảng. Mà hầu gái làm việc vặt thì lại càng rẻ, một tuần chỉ cần từ 3 saule 4 penny tới 6 saule, đương nhiên không thể trông cậy vào tay nghề nấu nướng của bọn họ được. Cơ mà cũng không đúng, với số nợ 30 bảng hiện giờ, không thuê đầu bếp và hầu gái mới là bình thường... Hình như mình lại vừa hỏi một vấn đề không nên hỏi rồi...

Lúc Klein hối hận, Neil lắc đầu, trả lời với vẻ không quan tâm cho lắm:

"Tôi thường xuyên thử các nghi thức ma pháp, nghiên cứu đồ vật phi phạm và tài liệu tương ứng ở nhà, cho nên không thể thuê người thường làm đầu bếp, nam nữ giúp việc được, chỉ thuê người tới quét dọn định kỳ thôi. Mà nếu không phải người thường, cậu cho rằng ai sẽ sẵn sàng làm chuyện tương tự?"

"Hình như tôi vừa hỏi một câu ngu xuẩn, đây có lẽ là vì tôi không làm chuyện gì liên quan tới thần bí ở nhà cả." Klein giải thích một câu tự giễu mình.

Neil đã đứng lên, đội chiếc mũ nỉ viền tròn, vừa đi ra ngoài vừa lẩm bẩm:

"Hình như tôi ngửi thấy mùi gan ngỗng thơm lắm... Chờ giải quyết xong khoản nợ này, phải đặt một phần về ăn mới được! Bữa trưa là tôi chắc chắn có thể ăn được hẳn một phần thịt heo nướng với nước táo, không, vẫn chưa đủ, phải thêm một lát sườn với khoai tây nữa..."

Tôi nghe mà bụng cũng réo theo... Klein nuốt nước miếng, nhanh chân đuổi theo Neil tới điểm bắt xe ngựa công cộng ở gần đó.

Trở lại phố Zoutelande, Neil vừa xuống xe ngựa thì bỗng "ùm" một tiếng:

"Cậu có thấy gì không? Nữ thần ơi, cậu thấy cái gì không?"

Ông ta đột nhiên nhanh nhẹn như một tên nhóc mười bảy mười tám tuổi mà lao tới bên đường, nhặt lên một thứ.

Klein nghi hoặc tới gần, nhìn kỹ thì thấy đó là một bốp da được làm rất tỉ mỉ. Với ánh mắt và kiến thức của mình, hẳn rất khó phân biệt được bốp da màu nâu này làm từ da trâu hay da dê, chỉ nhận ra trên mặt nó có thêu dòng chữ rất nhỏ, bên trên dòng chữ ấy là một con bồ câu trắng đang giương cánh định bay đi.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Klein, và khi nhìn kỹ tiếp, hẳn lập tức dính mắt vào từng tờ tiền trong chiếc bốp căng phồng kia. Đó là kim bảng với nền xám hoa văn đen, chỉ ít là trên 20 tờ!

Neil mở bốp ra, rút số tiền ra đếm, rồi cười khà một tiếng:

"Tờ tiền 10 bảng, là William đệ Nhất - "Người Lập Quốc" và "Người Bảo Hộ" khiến người ta tôn kính. Oa, Nữ thần ơi, hẳn 30 tờ, còn có mấy tờ mệnh giá 5 bảng, 1 bảng với 5 saule nữa."

Hơn ba trăm bảng? Đây chính là một số tiền lớn! Mình có tích góp mười năm cũng không được nhiều như vậy... Klein cảm thấy việc hít thở trở nên nặng nề hơn.

Bởi vì kim bảng có giá trị rất cao, nên việc nhặt được một bốp da như vậy cũng giống như nhặt được một vali tiền mặt ở kiếp trước vậy.

"Không biết là ai làm rơi... Hẳn không phải người thường." Klein phân tích rất tỉnh táo, rõ ràng bốp da này không phải của nữ.

"Mặc kệ người đó là ai." Neil khẽ cười, nói: "Chúng ta không định giữ tiền bạc vốn không thuộc về mình. Hãy chờ ở đây một lát, tôi nghĩ người đó sẽ quay lại tìm kiếm nhanh thôi. Với bất cứ ai mà nói, đây không phải số tiền có thể bỏ qua dễ dàng."

Klein ngẫm thử phào nhẹ nhõm, đồng thời có nhận thức hoàn toàn mới về phẩm chất đạo đức của Neil. Ban này hẳn còn lo ông ta sẽ dùng cái cớ là "Nữ thần ban cho" để lấy hết số tiền kia đi trả nợ, còn khổ sở suy nghĩ xem nên can ngăn như nào, khuyên bảo ra sao.

Đây chính là "Muốn làm gì thì làm, nhưng chớ làm hại"? Klein đột nhiên lĩnh hội.

Hai người đứng chờ chưa tới một phút thì thấy một cỗ xe ngựa bốn bánh sang trọng lao tới, bên cạnh dòng chữ màu lam nhạt chính là một con bồ câu đang giang cánh.

Xe ngựa dừng lại, một người đàn ông trung niên mặc bộ vest đen với chiếc nơ cùng màu xuống xe, nhìn bóp da kia, ngả mũ chào rồi nói:

"Thưa hai anh, đây là ví tiền của chủ nhân tôi."

"Huy hiệu của các anh đã chứng minh tất cả, nhưng tôi vẫn muốn nghiệm chứng lần nữa để có trách nhiệm với mọi người, xin hỏi trong chiếc bóp da này có bao nhiêu tiền?" Neil khách khí đáp lại.

Người đàn ông trung niên kia giật mình, rồi tự giấu cột bản thân:

"Là một quản gia, tôi không biết rõ bóp da của chủ nhân còn bao nhiêu tiền, xin cho phép tôi về hỏi đã."

"Đây là quyền của anh." Neil giơ tay mời.

Người đàn ông trung niên trở lại cạnh buồng xe, trao đổi với người trong xe qua cửa sổ. Sau đó ông ta lại đi tới phía Neil và Klein, mỉm cười nói:

"Nhiều hơn 300 bảng, không tới 350 bảng. Chủ nhân tôi cũng không nhớ rõ cụ thể là bao nhiêu."

Cũng không nhớ rõ... Cái lũ giàu có này, nếu mình mà có nhiều tiền như vậy chắc chắn là sẽ đếm đi đếm lại rồi... Klein cực kỳ hâm mộ.

Neil gật đầu, trả bốp da lại:

"Nữ thần đã chứng minh đây là bốp da của các anh."

Người đàn ông trung niên nhận lấy, đếm qua một lần rồi rút ba tờ 10 bảng ra:

"Chủ nhân của tôi là Tước sĩ William, ngài ấy nói rằng phẩm chất của các anh khiến ngài tán thưởng, và đây là thù lao dành cho người trung thực, xin đừng từ chối."

Tước sĩ William? Người đã thành lập "công ty tín thác William", cung cấp phòng thuê giá rẻ cho tầng lớp lao động dưới cùng xã hội? Klein lập tức nhớ ra cái tên này. Ông ta là vị tước sĩ khiến Benson vừa kính trọng lại vừa cho rằng hành động không sát với thực tiễn.

"Cảm ơn Tước sĩ, ông ấy đúng là một quý ông tốt bụng và hào phóng." Neil không khách khí mà nhận lấy ba tờ tiền kia.

Dõi mắt nhìn xe ngựa của Tước sĩ William đi xa, thấy bốn phía không ai, ông ta mới quay sang phía Klein, khẽ vẫy tiền, cười nói:

"30 bảng, xong nợ. Tôi bảo rồi, nó sẽ được giải quyết với phương thức hợp lý. Đây chính là sức mạnh của ma pháp."

Ma cmn pháp ấy chứ! Thế mà cũng được! Klein lại trợn mắt há hốc mồm.

Vài phút sau, khi tiến vào cầu thang lên công ty bảo an, hắn mới ngờ vực hỏi:

"Neil, vì sao ông không cầu xin số tiền nhiều hơn?"

"Đừng có tham lam, khi tiến hành nghi thức ma pháp lại càng không được tham lam. Tiết chế chính là yếu tố quan trọng để mỗi một Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn có thể sống đủ lâu." Neil đáp đầy khoái trá.

...

Trong sảnh yến hội cực lớn, những ngọn nến đang cháy trên vài chiếc đèn treo trên cao tỏa ra thứ mùi hương khiến người ta thấy thoải mái, dùng số lượng để bù đắp cho ánh sáng yếu ớt không thể so được với đèn khí gas.

Trên những chiếc bàn dài và hẹp là đầy ắp những món ngon như gan ngỗng chiên, bít tết nướng, gà nướng, cá bơn cắt rán, hào Dipsy, thịt sơn dương hầm, canh bơ, mặt khác còn có những chai rượu sâm banh Sương Mù, rượu nho Ormill và rượu đỏ Nam Will. Những chai rượu này tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ màu sắc dưới ánh đèn.

Những tôi tớ mặc áo gile đỏ bưng những khay có các ly thủy tinh đi qua các quý ông và quý bà ăn mặc hoặc thanh lịch hoặc hoa lệ.

Audrey Hall mặc một chiếc váy trắng nhạt không bầu, eo cao và tay áo chân cừu. Phần trên bị bó chặt lại, eo được thít rất nhỏ, phần ngực thì được đẩy lên trông rất căng tròn. Mái tóc dài màu vàng của cô được búi lên đầy tao nhã, bông tay, nhẫn và dây chuyền cũng lóe lên ánh sáng lóa mắt, chân đi đôi giày khiêu vũ gắn hoa hồng và kim cương màu trắng.

"Bên trong là 4, 5 hay là sáu cái váy lót nhỉ?" Audrey dùng bàn tay phải

đeo găng tay lụa trắng sờ phần khung váy, tay kia của cô đang cầm một ly sâm banh màu trong suốt.

Audrey không đưa bản thân vào trung tâm bữa tiệc để trở thành tiêu điểm với tất cả mọi người như trước, mà tránh nơi náo nhiệt, lảng lạng đứng ở trong bóng tối của chiếc màn che cửa sổ.

Cô nhấp một ngụm sâm banh, dùng tư thế như mình không thuộc về nơi này nhìn những người ở trước mặt:

Con trai Bá tước Wolf đang nói chuyện với con gái của Tử tước Conrad, anh ta thích dùng động tác vung cánh tay để nhấn mạnh, ừm, cánh tay vung càng nhiều thì nội dung càng không đáng tin, đây là kết luận đã được nghiệm chứng... Anh ta lúc nào cũng nâng bản thân lên, dìm kẻ khác xuống, nhưng lại khó kiềm chế sự chột dạ, nên sẽ biểu đạt điều đó qua phương thức nói chuyện, ngôn ngữ cơ thể...

Hôm nay phu nhân Della liên tục sử dụng tay trái che miệng cười, hừm, biết rồi nhé, bà ta đang khoe viên đá quý màu xanh nguyên chất trên tay trái... Chồng của bà ta, Công tước Negan đang bàn tán thời thế hiện giờ với đám quý tộc phe bảo thủ ở cách đó không xa. Từ lúc bắt đầu bữa tiệc tới giờ, ông ta chỉ chủ động dùng ánh mắt tìm kiếm phu nhân Della của ông ta có một lần... Bọn họ gần như không thật sự chạm mắt nhau... Có lẽ, ừm, bọn họ không hề yêu thương nhau như những gì bọn họ thể hiện...

Phu nhân Panis được Nam tước Larry chọc cười bảy lần, rất bình thường và không hề kỳ quái, nhưng vì sao bà ta lại dùng ánh mắt chột dạ nhìn về phía chồng mình... Ồ, bọn họ tách ra rồi... Không đúng, chỗ bọn họ đi đều thông tới vườn hoa...

...

Trong bữa tiệc xa hoa lãng phí này, Audrey nhìn thấy rất nhiều chi tiết mà bình thường cô hoàn toàn không để ý. Trong giây lát cô gần như tin rằng mình đang xem một vở kịch.

"Mỗi người đều là một diễn viên kịch tài năng..." Cô khẽ thở dài, ánh mắt trong trẻo và lạnh lùng.

Đúng lúc này, cô chợt nhận ra điều gì đó, bèn quay phắt đầu nhìn về phía ban công rộng rãi bên ngoài, tới góc tối của ban công kia.

Trong góc tối ấy, một con chó lông vàng ngồi im lặng nhìn vào trong, nhìn Audrey, nửa người đang núp trong bóng tối.

Susie... Audrey giật giật khóe miệng, vẻ mặt tức thì sụp đổ, không thể duy trì trạng thái "Khán Giả" được nữa.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mục Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 53: Người Lắng Nghe

Gió lốc càn quét qua biển rộng, một con thuyền ba cột buồm cổ xưa nhấp nhô theo những cuộn sóng lớn. Tốc độ của nó không nhanh, với kích cỡ không lớn đó trông nó giống hệt một chiếc lá vàng rời khỏi cành cây ở cái nơi biển như nổi liền với trời này. Nhưng mặc kệ gió lốc bão táp có lớn thế nào, sóng biển cao tới đâu, con thuyền ấy vẫn bình yên lướt đi, không hề nghiêng ngả.

Arges Wilson đứng trên boong tàu trống trải nhìn sóng to như những ngọn núi xung quanh, không biết đang nghĩ cái gì.

"Sắp thứ Hai rồi..." Anh ta thì thầm một tiếng. Đó là ngày của Mẫu thần Đất Đai, là khởi đầu của một vòng phần vinh và khô héo mới. Nhưng với Arges mà nói, ngày đó còn có ý nghĩa khác, đó chính là về người thần bí vĩnh viễn được sương mù màu xám trắng bao phủ. Chỉ ít mình chưa điên... Anh thu hồi tầm mắt, cười tự giễu.

Lúc này một trong mấy tên thuyền viên đi tới, cung kính hỏi:

"Thưa ngài giám mục, lần này mục tiêu ra khơi của chúng ta là gì?"

Arges nhìn xung quanh một lượt, bình tĩnh trả lời:

"Đuổi bắt một 'Người Lắng Nghe' của Hội Cực Quang."

...

Gió lốc tan đi, sương mù ngập tràn khắp nơi, trên chiếc thuyền buồm kỳ lạ có mùi khói pháo nhưng vẫn không phù hợp với trào lưu của thời đại này.

Một thằng bé tầm tám chín tuổi, tóc vàng run rẩy nhìn đám hải tặc vô kỷ luật xung quanh, nhìn chúng ừng ực uống những thùng bia lớn, nhìn bọn chúng bám dây thừng dùng đưa tới lui, nhìn bọn chúng cười nhạo nhau, thậm chí là đánh nhau.

Nó quay đầu nhìn một người đàn ông mặc áo choàng đen đang đứng trong bóng tối, khẽ hỏi:

"Ba, chúng ta đi đâu vậy ạ?"

Năm ngày trước, lần đầu tiên nó gặp cha mình, người tự xưng là nhà thám hiểm. Nếu không nhờ bức tranh sơn dầu mà mẹ để lại đã chứng minh ông ta là cha của nó, không phải cô nhi viện đang mở rộng cánh cửa chào đón nó thì chắc chắn nó sẽ không rời khỏi quê hương đi theo người đàn ông thân nhất mà lại gần như xa lạ này.

Người đàn ông đứng trong bóng tối kia cúi đầu nhìn con trai, hòa nhã đáp:

"Jack, ba dẫn con tới một nơi thần thánh, là nơi thiêng liêng mà Tạo Hóa từng ở."

"Đó là đất nước của Thần ạ? Chỉ khi được ban ân thì người phàm chúng ta mới có thể tới đó..." Jack nhỏ bé được mẹ dạy rất tốt, biết những tri thức thông thường, nên lập tức vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Người đàn ông đứng trong bóng tối có gương mặt với đường nét khắc sâu làm người ta khó có thể quên được, hết như một bức tượng đá do một vị bậc thầy điêu khắc xuất sắc nhất tạc ra. Ông ta đưa tay lên bên tai làm động tác lắng nghe, rồi trả lời như đang nói mê:

"Jack, 'người phàm' là một khái niệm sai lầm, Tạo Hóa sáng tạo ra thế giới này, Thần ở bất cứ nơi đâu, tồn tại trong cơ thể của mỗi một sinh linh, cho nên mọi vật đều có thần tính. Khi thần tính nhiều tới một mức độ nhất định là có thể trở thành thiên sứ. Bảy vị bán thần hiện tại chẳng qua là những thiên sứ mạnh hơn hẳn thôi.

Con xem, hiện giờ ba có thể nghe được lời dạy bảo từ Tạo Hóa, ôi, đó là lời gợi ý phi phàm cỡ nào! Sinh mệnh chỉ là một hành trình của tinh thần, đến khi tinh thần đủ mạnh và đủ vững chắc, chúng ta có thể tìm được thần tính của bản thân, và lại còn có thể dung hợp với thần tính..."

Jack nhỏ bé không hiểu những lời miêu tả phức tạp ấy, bèn lắc đầu rồi hỏi một vấn đề mà lúc trước chưa kịp hỏi:

"Ba, con nghe mẹ kể rằng sau khi sáng tạo ra thế giới này, Tạo Hóa đã phân chia thành mọi vật, chứ không hề tồn tại nữa, vậy làm sao còn 'Thánh sở' của Thần nữa?"

Thằng bé dù chỉ mới bảy tám tuổi nhưng logic đã rất rõ ràng.

Người đàn ông với đường nét khuôn mặt như tạc tượng kia giật mình một cái, đầu lại nghiêng thêm đôi chút như để nghe được nhiều tiếng thì thầm hơn. Đột nhiên ông ta nằm rạp xuống, đầu gối quỳ trên boong tàu, trên làn da đột nhiên hiện rõ những đường màu xanh đen.

Ông ta giơ hai tay ôm đầu, khuôn mặt méo mó vô cùng, hô lên đầy đau đớn:

"Chúng nói láo!"

...

Sau bữa trưa và được lão Neil cam đoan rằng lần sau đi chợ đen sẽ mang

cả mình theo, Klein mới chậm rãi về công ty Bảo an Gai Đen, đồng thời suy nghĩ xem nên về phòng nhân viên văn chức đọc tài liệu lịch sử, luyện tập năng lực, hay thừa dịp đội trưởng Dunn Smith chưa cấm mà tiếp tục ra ngoài lượn lờ, tới câu lạc bộ bói toán đóng vai "Thầy Bói".

Nhưng hắn còn chưa kịp quyết định thì đã thấy Dunn Smith bước vào. Anh ta mặc áo gió màu đen, đội mũ phớt nửa cao.

"Đội trưởng, tình hình thế nào rồi?" Klein nhớ tới cuốn bút ký gia tộc Antigenous, bèn quan tâm mà hỏi.

Dunn nói, đôi mắt màu xám không ánh lên vẻ mỗi mặt nào:

"Chứng nhận từ nhiều phía là cuốn bút ký kia nằm trong tay Riel Bieber, chẳng qua hắn ta mất tích hoàn toàn rồi. Tôi đã dùng điện báo nói chuyện này cho các tiểu đội Kẻ Gác Đêm, nhờ bọn họ chú ý chặt chẽ các cảng biển, các trạm tàu hơi nước, đồng thời xế chiều hôm qua cũng gửi những tấm tranh chân dung đầu tiên qua bưu điện, sẽ đăng lên các tờ báo lớn."

Lúc này nếu mà có điện thoại, có máy fax, camera giám sát, và có dữ liệu lớn thì tốt rồi... Tiếc rằng tôi chỉ biết cách dùng, mà cả nguyên lý cũng chỉ hiểu sơ cua... Klein lặng lẽ thở hắt.

"Chẳng qua, cho dù thế nào thì coi như chúng ta đã tìm được tung tích của nó, và đây là công lao của cậu. Đương nhiên còn phải thêm một bước xác thực nữa. Tôi đã gửi điện báo cho giáo khu Backlund xin họ phái người hộ tống vật phong ấn 2 - 049 lại đây. Đó là một món đồ nguy hiểm từng thuộc về gia tộc Antigenous, có thể giúp chúng ta xác định Riel Bieber liệu có phải hậu duệ của gia tộc đó không."

Vật phong ấn cấp "2"... Nguy hiểm... Sử dụng cẩn thận và tiết chế... Klein vốn tò mò định hỏi xem vật phong ấn này là gì, có năng lực đặc thù nào, nguy

hiểm ở đâu, nhưng lập tức nhớ tới mình chưa đủ cấp độ bảo mật nên đành thôi.

"Mong Nữ Thần phù hộ chúng ta." Klein vẽ hình mặt trăng trên ngực.

Dunn vừa mở cửa phòng làm việc của mình vừa gật đầu, nói:

"Nữ Thần vẫn luôn phù hộ chúng ta. Klein, nếu lúc trước cậu không chọn làm 'Thầy Bói', tới khi chuyện này được xác định thì hẳn là có thể thành đội viên chính thức, được chọn 'Kẻ Không Ngủ' rồi, tiếc quá... Nói thẳng thì tôi không hiểu vì sao cậu lại chọn 'Thầy Bói'. 'Người Nhật Xác' tuy khiến người ta không khoái, nhưng cậu đã được gặp Daly nên hẳn là biết 'Người Thông Linh' mạnh như nào. Mà 'Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn' cũng là một lựa chọn tốt, chí ít có lão Neil làm gương nên xác suất mất khống chế là rất thấp."

Klein đã chuẩn bị sẵn đáp án cho câu hỏi này, chỉ là Dunn vẫn không hề hỏi, tới bây giờ mới thuận miệng nhắc tới.

Hắn tổ chức ngôn từ, đáp:

"Tôi nghĩ rằng 'Thầy Bói' và 'Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn' là người phi phạm thuộc dạng phụ trợ, không cần phải đối mặt với kẻ địch đầy nguy hiểm. Mà anh với Neil cũng nói rồi, tò mò và thăm dò về lĩnh vực thần bí và phi phạm đều mang tới hậu quả đáng sợ, những miêu tả về 'Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn' khiến tôi thấy lo lắng, cho nên... Haiz, anh biết đó, cách đây không lâu tôi chỉ là một sinh viên bình thường, nên nhất gan là lý do duy nhất khiến tôi lựa chọn như vậy."

"Không thể không nói ằng đây là đáp án khiến tôi bất ngờ mà lại cảm thấy rất có lý." Dunn day thái dương, khẽ cười một tiếng. Anh ta quay người dùng con mắt xám sâu sắc quan sát Klein từ trên xuống dưới:

"Trong khoảng thời gian này, cậu tiếp tục ra ngoài, không giới hạn các

con đường từ nhà Welch tới phố Chữ Thập Sắt nữa, có lẽ cậu có thể cảm ứng được cuốn bút ký rồi từ đó giúp chúng tôi xác định được tung tích của Riel Bieber."

"Vâng." Klein phát hiện mình không phải xoắn xuýt nữa. Hắn tạm biệt, quay người, thăm đếm:

"Ba, hai..."

"Chờ chút." Dunn gọi.

Klein quay đầu, mỉm cười:

"Đội trưởng, còn chuyện gì à?"

Dunn ho một tiếng:

"Ừm, cũng có lúc người phi phạm dạng phụ trợ bắt buộc phải đối mặt với kẻ địch, tuy 'Thầy Bói' nghe thì có thể tránh được những điều này, nhưng chúng ta không được sơ sẩy, cậu vẫn phải tiếp tục luyện bắn súng, và lên kế hoạch tăng cường sức mạnh."

"Đây là việc mà tôi đang cố gắng." Klein chỉ ra bên ngoài: "Tôi ra ngoài đây."

"Ừm, à chờ chút." Dunn lại gọi hắn lại, vừa suy nghĩ vừa nói: "Có lẽ tôi phải tìm cho cậu một thầy dạy võ mới được. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là cậu đã trở thành đội viên chính thức."

Klein "ừm" một tiếng, rồi cẩn thận hỏi:

"Đội trưởng, còn gì nữa không?"

"Hết rồi." Thấy ánh mắt không quá tin tưởng của Klein, Dunn lắc đầu, khẽ

cười rồi nhấn mạnh một lần nữa: "Thật sự hết rồi."

Nghe vậy Klein mới ra khỏi phòng, chào tạm biệt Roxanne, phu nhân Olean và những người khác, sau đó tới câu lạc bộ luyện bắn súng. Luyện xong, hắn đi dạo chừng một giờ, nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ mà đội trưởng đã dặn.

Xong mọi việc, hắn đi vào câu lạc bộ bói toán, thấy cô gái Angelica xinh đẹp đang rảnh rỗi đọc mấy tờ tạp chí.

Gia Đình... Klein nhắm xong cái tên này, xách gậy batoong bước tới, mỉm cười chào hỏi:

"Chào buổi chiều, cô Angelica."

"Chào buổi chiều, anh Moretti." Angelica đặt tờ tạp chí xuống không chút hoang mang, đứng dậy nói: "Hôm qua khi anh đi về không lâu, anh Glacis tới, anh ấy vừa bình phục từ một trận bệnh nặng."

Klein thở phào nhẹ nhõm, cười tươi đáp:

"Đây quả thực là chuyện khiến người ta vui mừng."

Nghe hắn nói vậy, Angelica vốn quan sát hắn từ nãy không nhận được mà tò mò hỏi nhỏ hắn:

"Anh Glacis nói rằng anh là một bác sĩ rất, rất, rất thần kỳ, phải không vậy?"

Hử? Klein ngạc nhiên nhìn cô gái này, hoài nghi mình vừa nghe nhầm. Nhìn từ đâu ra tôi là bác sĩ vậy? Bản thân tôi còn không biết...

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 54: Người Tới Xem Bói Đầu Tiên

Thấy Klein ngạc nhiên, Angelica bắt đầu dao động:

"Không phải ạ? Anh Glacis nói rằng anh chỉ cần quan sát là nhận ra phôi của anh ấy có vấn đề..."

Cô ta càng nói càng nhỏ, cuối cùng thì ngậm miệng lại.

Quan sát? Ấn đường biến thành màu đen? Klein giật mình, rồi lắc đầu, bật cười đáp:

"Tôi thấy anh Glacis hiểu nhầm rồi."

Hắn vốn định trả lời một câu cho qua, nhưng đột nhiên nhớ tới chuyện chiều hôm qua không ai tới tìm mình xem bói, làm cho quá trình đóng vai "Thầy Bói" rất không thuận lợi, vì thế lập tức giải thích sơ qua:

"Thật ra đây là một thuật bói toán."

"Bói toán? Nhưng anh Glacis chỉ nói là anh quan sát mặt anh ấy, như vậy cũng là xem bói?" Angelica vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ hỏi vặn lại.

Klein cười thông dong đáp:

"Làm một thành viên của câu lạc bộ này, chắc là cô biết về xem bói chỉ tay chứ?"

Xem bói chỉ tay không phải thứ độc quyền ở đế quốc ăn tham, cho dù là Ấn Độ và Châu Âu ở Trái Đất cũng tự phát triển ra một bộ lý thuyết riêng, càng đừng nói tới thế giới vốn có sức mạnh phi phạm này.

"Biết, nhưng mà hình như anh đâu có xem chỉ tay cho anh ta? Lén quan sát ă?" Angelica tò mò.

"Tôi nhìn tướng mạo." Klein bịa: "Nguyên lý của nó không khác xem bói chỉ tay là bao."

"Thật vậy chẳng?" Angelica lập tức tỏ ra không tin tưởng.

Vì sự phát triển của sự nghiệp "Thầy Bói", Klein khẽ cười một tiếng, giờ tay gõ nhẹ lên ấn đường hai cái vờ như suy nghĩ.

Khí tràng của Angelica hiện lên trong mắt hắc, đầu màu tím, tay chân màu đỏ, yết hầu màu lam... Cô ta khỏe mạnh, không bị gì cả, chỉ là màu sắc hơi nhạt, nhưng đây là biểu hiện bình thường của trạng thái mệt mỏi. Klein lại nhìn cảm xúc của cô ta, chỉ thấy trong màu cam có xen lẫn chút ít màu đỏ và màu lam, chính là trong ấm áp mang theo chút hưng phấn và suy ngẫm.

Còn tạm... Sau khi không phát hiện gì dị thường, Klein định tắt linh thị đi, đúng lúc này hắc đột nhiên thấy nằm sâu trong cảm xúc của Angelica là sự u ám rất đặc.

"Hơn nữa cô ấy cũng thiếu đôi chút màu trắng - màu của sự tích cực đi lên..." Klein gật đầu, như có suy nghĩ.

"Anh Moretti, anh đang xem tướng mạo của tôi à?" Thấy quý ông mặc bộ vest đen đột nhiên im lặng quan sát mình rất chăm chú, Angelica nhận ra điều gì đó, vừa tò mò vừa lo lắng hỏi.

Klein không trả lời ngay, mà lại gõ ấn đường kiểu như đang nhìn rất chăm

chú. Ngay khi Angelica tỏ ra bất an, hân mới ôn hòa nói:

"Angelica, đừng nén bi thương, đau khổ trong lòng."

Angelica tròn mắt, môi mấp máy nhưng không thể nói nên lời.

Cô nhìn người đàn ông đội mũ phớt nửa cao, trông rất học giả, nghe anh ta dùng giọng nói trầm thấp, chậm rãi và khiến người ta cảm thấy ấm áp nói:

"Cô cần leo núi, đánh tennis, hoặc xem một vở kịch buồn để cơ thể vì vận động mà mệt mỏi, làm cho nước mắt có thể thoải mái rơi, sau đó gào lên, khóc to vào, trút hết cảm xúc này ra đi. Sẽ rất tốt cho sức khỏe của cô."

Nghe những lời ấy, Angelica như biến thành tượng đá đứng im ở đó, không hề động đậy. Cô cố gắng chớp mắt, bối rối cúi đầu xuống, khe khẽ nói:

"Cảm ơn lời khuyên của anh..."

"Hình như hôm nay có không ít hội viên nhỉ?" Klein không nói gì thêm, tỏ ra như mình chưa từng xem bói gì cả, mà nghiêng người nhìn về phòng hội nghị ở cuối hành lang.

"Chiều Chủ nhật... Có ít nhất 50 hội viên..." Angelica khàn khàn nói chỉ vài từ then chốt. Cô ta dừng lại đôi chút rồi dần trở lại bình thường:

"Anh muốn hồng trà hay cà phê?"

"Hồng trà Sibô." Klein khẽ gật đầu, lịch sự lấy mũ xuống rồi chậm chậm bước tới phòng hội nghị.

Mãi tới khi hân biến mất sau cánh cửa, Angelica mới từ từ thở hắt ra.

...

Phòng hội nghị của câu lạc bộ bói toán này khá lớn, gần như gấp đôi lớp học ở trường cấp ba của Klein.

Chỉ có khoảng năm sáu hội viên hay lui tới nơi này, rất vắng vẻ. Lúc nay đây, mấy chục vị 'người xem bói' tụ tập tốp năm tốp ba, nhồi đầy hầu hết không gian nơi này.

Ánh mặt trời chiếu vào từ mấy ô cửa sổ lồi, các hội viên không thảo luận nho nhỏ với nhau thì cũng vây quanh Hanas Fansent hỏi han, không thì vùi đầu diễn luyện thử xem bói, hoặc ngồi một mình uống cà phê, đọc tạp chí.

Cảnh tượng này làm Klein cảm thấy như trở lại thời học sinh lúc còn ở Trái Đất, chỉ là khi đó ồn ào hơn, chứ không yên tĩnh như thế này.

Hắn nhìn xung quanh một lượt, không thấy người quen như Glacis hay Edward Steve đâu, vì vậy hắn tiện tay cầm lấy một cuốn giáo trình bói toán dùng chung, tới một góc rồi nhàn nhã giờ xem.

Không lâu sau, Angelica bưng một cốc hồng trà vào, đặt lên chiếc bàn trước mặt Klein.

Cô ta đang định lặng lẽ đi ra thì bỗng thấy anh Moretti này lấy một dây xích bạc trông khá khác biệt ra khỏi cổ tay. Trên dây xích này có treo một viên thạch anh vàng trong suốt.

Anh ta định làm gì vậy? Angelica chợt bước chậm lại, ngóng nhìn Klein.

Klein cầm sợi xích bạc bằng tay trái, giờ viên thạch anh vàng ngay bên trên cốc hồng trà Sibò, khiến nó gần như chạm tới nước trà trong cốc.

Hắn nhắm mắt lại, khuôn mặt yên bình, không khí bốn phía trở nên yên tĩnh. Viên thạch anh vàng kia khẽ di chuyển, dẫn cả sợi xích bạc kia xoay tròn theo chiều kim đồng hồ.

Thấy vậy, Angelica cảm thấy anh Moretti này thật thần bí.

"Hồng trà của các cô cũng không tệ lắm." Klein mở mắt, mỉm cười nói nhỏ.

Hắn vừa cố ý làm vậy để Angelica xem! Nếu muốn có người tìm mình xem bói, cô gái phụ trách tiếp đón và đề cử như Angelica là yếu tố vô cùng quan trọng!

Vì phải đóng vai "Thầy Bói" nên Klein không băn khoăn gì, hoàn toàn đầu nhập vào thân phận này.

"... Đúng vậy, ngài Fannas khá soi mói về chất lượng hồng trà." Angelica giật mình.

Lúc này Klein đã cất con lắc cảm xạ đi, quần nó lên cổ tay, rồi bưng chiếc cốc sứ có hoa văn màu trắng lên, mỉm cười mời cô ta.

...

Angelica trở lại phòng tiếp đón, lúc này cô chẳng còn tâm trí đâu mà đọc báo, cứ ngơ ngác ngồi đó không rõ là đang nghĩ gì.

Mãi tới khi có tiếng gõ cửa vang lên, cô ta như bừng tỉnh, cuống quýt nhìn ra thì thấy một cô gái mặc chiếc váy dài màu lam nhạt. Cô gái này lấy chiếc mũ găm với phần với phần ruy băng màu lam xuống, vẻ mặt dịu dàng và u buồn.

"Chào buổi chiều, thưa cô, cô muốn gia nhập câu lạc bộ hay tìm người xem bói?" Angelica nghênh đón.

"Tôi muốn xem bói." Cô gái với đôi mắt đẹp chứa đầy u buồn căn môi dưới, khẽ nói.

Angelica mời cô ta ngồi vào ghế sofa, sau đó giới thiệu kỹ càng tỉ mỉ về các hội viên xem bói, đồng thời cũng mở cuốn sách ảnh ra:

"Cô có thể lựa chọn bất cứ ai."

Cô gái u buồn ấy nghiêm túc mở sách ra, nhưng vì hôm nay hội viên đến khá nhiều nên sự lựa chọn cũng rất nhiều, khiến cô ta mãi không chọn được.

"Cô có thể đề cử ai không? Trong mấy tờ này." Cô ta chỉ vào phần giữa của cuốn sách, bỏ bớt những người có phí xem bói từ 2 saule trở lên và 4 penny trở xuống.

Angelica cầm cuốn sách lại, nhìn vài phút, chầm chước rồi nói:

"Tôi đề cử người này."

Cô gái đang bất an bèn quay sang nhìn, thấy đó là một người xem bói tên "Klein Moretti".

"... Anh này mới gia nhập câu lạc bộ... Liệu có đáng tin không?" Cô ta tỏ ra không yên tâm cho lắm.

Angelica gật đầu khẳng định:

"Tôi và một hội viên khác có thể khẳng định anh Moretti là một người xem bói xuất sắc. Nếu không phải vừa mới gia nhập câu lạc bộ thì anh ấy đã không đặt phí xem bói thấp như vậy."

"Tôi biết rồi." Cô gái u sầu gật đầu: "Vậy tôi muốn anh Moretti xem bói cho tôi."

"Vâng, cô chờ một lát." Angelica cầm sách ảnh lên, đứng dậy đi tới phòng hội nghị.

Cô ta tới gần Klein, nhỏ giọng nói:

"Anh Moretti, có người muốn anh xem bói, anh muốn sử dụng phòng nào?"

Hiệu quả không tệ, "đơn hàng" đầu tiên đã tới... Klein đặt cốc hồng trà xuống, bình tĩnh gật đầu:

"Phòng Thủy Tinh Vàng."

"Vâng." Angelica đi trước dẫn đường, cũng mở cánh cửa gỗ của phòng Thủy Tinh Vàng ra.

Klein ngồi vào sau chiếc bàn có rất nhiều công cụ bói toán. Hắn chờ vài chục giây thì thấy một cô gái mặc váy dài màu lam nhạt, cảm xúc có vẻ thấp và ưu sầu đi vào.

Tranh thủ lúc cô ta quay người đóng cửa lại, hắn gõ hai cái lên án đường.

"Màu vàng dạ dày có vẻ u ám... Màu sắc cảm xúc rất đậm, với lo lắng và bất an là chính..." Klein nhìn kỹ, rồi dựa người ra sau, giơ tay tắt linh thị.

"Xin chào anh Moretti." Cô gái ngồi xuống.

"Chào buổi chiều, cô tên là gì?" Klein hỏi lịch sự, cũng không mong sẽ nhận được đáp án.

"Anh có thể gọi tôi là Anna." Cô gái đặt chiếc mũ sang một bên, nhìn Klein với ánh mắt đầy mong chờ và cũng chứa cả nghi ngờ, nói: "Tôi muốn xem bói về tình hình của vị hôn phu. Tháng Ba, anh ấy nhận một vụ làm ăn nên đã đi nam đại lục. Mừng ba tháng trước có gửi điện báo về nói cho tôi và người nhà anh ấy rằng sắp lên đường quay về. Nhưng đã hơn hai mươi ngày rồi mà anh ấy vẫn chưa hề trở lại. Ban đầu tôi tưởng là do thời tiết của biển

Cuồng Bạo, nhưng tới hôm nay, đã hơn một tháng, con tàu "Cỏ Linh Lăng" của anh ấy vẫn chưa về tới cảng Anmatt."

Biển ngăn cách lục địa bắc và lục địa nam tên là Cuồng Bạo, hầu hết thời gian đều có bão táp, nổi tiếng về độ nguy hiểm của nó. Nếu không có Russel đại đế đã phái người thăm dò được mấy tuyến đường tương đối an toàn, có lẽ mãi tới hôm nay các nước ở lục địa Bắc vẫn chưa thể mở ra được thời đại thực dân, càng đừng nói tới việc kéo dây cáp điện dưới đáy biển để tạo nên mạng lưới đường dây điện báo.

Klein nhìn vị khách hàng đầu tiên trong kiếp "Thầy Bói" của mình, thận trọng hỏi:

"Cô muốn sử dụng phương pháp bói toán nào?"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 55: Gọi Ý

Cô gái Anna với đôi mắt xinh đẹp do dự chừng mười giây, rồi mới đáp:

"Anh có thể chọn cái nào mà anh cho là linh nghiệm nhất. Anh là thầy bói chứ không phải tôi, đương nhiên ngoại trừ bói bài, kể cả Tarot. Tôi từng nghiên cứu chúng ở nhà, cảm thấy giống để chơi hơn."

Klein suy nghĩ một chút, đặt khuỷu tay lên cạnh bàn, hai tay đan nhau đặt ở trước miệng, ánh mắt bình tĩnh, ngữ khí trầm trầm:

"Vậy dùng bói bản đồ sao đi."

Hắn chỉ vào chiếc bút máy chấm mực và chồng giấy trắng trên bàn:

"Cô hãy viết tên và đặc điểm ngoại hình, địa chỉ thường trú, ngày tháng năm sinh của vị hôn phu lên đây, nếu ghi rõ được thời gian cụ thể thì càng tốt."

Từ cách ăn mặc, trang điểm và khí chất, Klein tin rằng cô gái này không phải kẻ thất học.

Anna không trả lời, giơ tay rút một tờ giấy trắng và cầm chiếc bút máy kia. Cô ta chấm mực, viết lên tờ giấy, thi thoảng lại tạm dừng để nghĩ.

Hai phút sau, cô ta đẩy tờ giấy tới phía Klein.

Klein giơ tay đề lại, xoay tờ giấy theo chiều của mình, tiếp nhận thông tin:

"Joyce Meyer, hai giờ chiều ngày 15 tháng 9 năm 1323, nhà số 8 phố Stephens khu phía đông thành phố Tingen, tóc ngắn màu vàng, mũi điều hâu..."

Chỉ liếc mắt một cái, Klein nhanh chóng tính ra thần số ngày sinh của đối phương: $1 + 5 = 6$.

Ở trong thần số học thuộc lĩnh vực thần bí, cộng các con số trong ngày sinh sẽ ra con số được gọi là thần số ngày sinh, chỉ ra cuộc đời của một người trước tuổi 27, mà thần số tháng sinh (cộng các con số trong tháng sinh nhật) thì từ năm 27 đến 54 tuổi, còn thần số năm sinh (cộng các số trong năm sinh lại) là từ 54 tuổi trở lên.

Hiện giờ là tháng 7 năm 1349, Joyce chưa đầy 27 tuổi, cho nên Klein cộng luôn thần số ngày sinh. Mà con số 6 này chỉ ra rằng cuộc đời cân bằng, hài hòa, có một tình yêu đáng giá và một cuộc hôn nhân không tệ, hoặc có thể nói là cuộc hôn nhân tương lai.

Ngay sau đó hẩn lại tính thần số năm hạn của đối phương.

Thần số năm hạn tức là lấy năm nay thay cho năm sinh, sau đó cộng cùng các con số của thần số ngày sinh, thần số tháng sinh, được vận hạn đại khái của năm nay.

" $1 + 3 + 4 + 9 = 17$, $1 + 7 = 8$; $8 +$ thần số tháng sinh là $9 +$ thần số ngày sinh là $6 = 23$; $2 + 3 = 5$. Thần số năm hạn là 5, nghĩa là sẽ xảy ra biến hóa và điều ngoài ý muốn, đòi hỏi sự mạo hiểm nhất định..." Klein kết hợp với tình hình thực tế mà phán đoán để xác định sự chính xác của thông tin do Anna cung cấp.

Hẩn dời tầm mắt khỏi tờ giấy, nhìn Anna rồi nói:

"Anh Meyer khởi hành vào ngày 3 tháng 6?"

"Nếu anh ấy không nói dối thì đúng là như vậy." Anna khẽ cắn môi, đáp.

"Ok." Klein cầm bút máy tiện tay ghi điều này lại. Hắn dùng đôi mắt màu nâu sậm nhìn Anna, ôn hòa nói: "Tôi bắt đầu vẽ bản đồ sao tương ứng rồi đây, cần một khoảng thời gian nhất định và sự yên lặng tuyệt đối. Cô có thể ra ngoài chờ một lát được không? Angelica sẽ pha cho cô một tách cà phê hoặc hồng trà."

"Vâng." Anna biết một số người xem bói khá lập dị, nên không nghĩ ngợi gì mà đứng dậy, cầm chiếc mũ có ruy băng màu lam rời khỏi phòng Thủy Tinh Vàng.

Klein khóa trái cửa phòng rồi quay trở lại bàn, căn cứ vào ngày tháng năm sinh và các cột mốc thời gian vẽ ra bản đồ sao, bao gồm các thứ như chòm sao, hành tinh và vị trí của chúng trên bầu trời.

Trong quá trình này, hắn hầu như không động tới cuốn "Sổ tay Chiêm tinh", mà chỉ hoàn thành nhờ vào trí nhớ. Trong khóa học thần bí học thời gian này, Klein phát hiện rằng chỉ cần liên quan tới bói toán, một khi học xong là hắn có thể thoải mái sử dụng, biến chúng thành bản năng nhanh chóng.

Có lẽ đây chính là "Thầy Bói"... Hắn vẽ bản đồ sao xong, bỗng có cảm giác thỏa mãn, cảm thấy thân thể, tâm hồn và linh hồn đều nhẹ nhàng hơn hẳn.

Hắn căn cứ vị trí mà các hành tinh và chòm sao rơi vào, dựa theo các biểu tượng bổ trợ khác mà phán đoán qua rằng Joyce Meyer sẽ gặp phải tai nạn, nhưng cuối cùng vẫn thoát được.

Đến bước này coi như đã bói toán xong, nhưng Klein rất coi trọng "đơn

hàng" đầu tiên, mong tích lũy được danh tiếng tiện cho việc nhập vai, nên hẳn lại nhắc bút máy viết một hàng chữ Hermes trên tờ giấy mà Anna viết: Tình hình hiện tại của Joyce Meyer.

Hắn lẩm nhẩm câu này và ghi nhớ thông tin về ngày sinh tháng đẻ trên tờ giấy, lặp đi lặp lại. Sau bảy lần, Klein cầm lấy tờ giấy kia, rồi dựa người lên ghế dựa.

Đầu hắn bắt đầu vẽ ra hình ảnh quả cầu ánh sáng, đôi mắt trở nên sâu thẳm, toàn thân nhanh chóng đi vào trạng thái minh tưởng. Xung quanh trở nên thanh khiết, bên trên như có vật vô hình nối liền với màn sương mù xám huyền ảo, vô biên vô tận.

Klein hồi tưởng lại những nội dung trên tờ giấy, sau đó để mặc bản thân ngủ say trong trạng thái này. Hắn định dùng "phương pháp bói toán bằng cảnh trong mơ"! Nhắc đi nhắc lại vấn đề, ghi nhớ chặt chẽ, sau đó đi vào giấc mộng rồi làm cho thể tinh linh của bản thân dạo chơi ở Linh giới để nhận được gợi ý!

Với người bình thường mà nói, đây là chuyện thi thoảng sẽ gặp phải, chỉ là "biểu tượng" trong giấc mơ vừa phức tạp vừa mơ hồ, khó có thể ghi nhớ được. Còn "Thầy Bói" thì không tồn tại vấn đề này, có thể nhìn thấy một số hình ảnh trực quan.

Tất cả trở nên nhòe đi, Klein nửa tỉnh táo nửa mơ hồ.

Trong thế giới hư ảo, méo mó, hắn thấy một người trẻ tuổi có tóc vàng mũi điều hâu đang sợ hãi mà điên cuồng bơi trong một biển máu, mấy lần suýt thì bị nuốt chửng, nhưng cuối cùng vẫn trốn được lên bờ.

Hình ảnh vỡ vụn rồi thay đổi, Klein thấy một ngôi nhà màu lam xám có chiếc cối xay gió đồ chơi đặt ở trước cửa, người trẻ tuổi tóc vàng mũi điều

hầu kia đang chậm rãi bước vào, vẻ mặt vui sướng.

Đúng lúc này hình ảnh lại thay đổi, Klein phát hiện mình đang ở trong một tòa cung điện nguy nga. Tường của cung điện này đã sụp đổ, trông tan hoang đổ nát, có chỗ còn mọc đầy rêu xanh và cỏ dại. Xuyên qua những lỗ thủng kia có thể thấy ngọn núi bên ngoài và mây trắng gần sát với nơi này.

Ở một đầu của cung điện có một ghế ngồi rất lớn điêu khắc từ một tảng đá, được khảm đá quý và mạ vàng, dường như không dành cho con người. Chiếc ghế này trống không, loang lổ nhiều vết như đã trải qua một thời gian rất lâu.

Klein nghi ngờ nhìn xung quanh, không rõ tại sao mình lại mơ thấy cảnh này.

Sự mơ hồ bắt đầu giảm đi, hắn đi ra ngoài cung điện theo bản năng hòng xem đây là nơi nào.

Đột nhiên hắn cảm nhận được một ánh nhìn chăm chú tới từ sau lưng!

Klein quay phắt người lại, nhìn tới chiếc ghế đá thật lớn kia, chỉ thấy nơi đó như có vô số con giòi bọ đang lúc nhúc, sinh trưởng nhanh chóng.

Hắn mở choàng mắt, tỉnh lại từ trong mơ.

Quả cầu thủy tinh, bộ bài Tarot, trang giấy vẽ bản đồ sao ánh vào trong mắt hắn, sự thật nhanh chóng áp đảo hư ảo.

"Ban đầu của cảnh trong mơ là kết quả của bói toán, vậy phía sau là gì? Hình như là nhằm vào mình?" Klein đặt tờ giấy xuống, day day huyết thái dương, nhíu mày suy nghĩ. Hắn có thể xác nhận đây không phải nỗi sợ tiềm tàng trong lòng nay thể hiện ra qua cảnh trong mơ, bởi hắn đang xem bói.

"Một tòa cung điện không phải của con người... Cái nhìn chăm chú vào ta... Hình ảnh lũ giòi bọ lúc nhúc..." Klein nhớ lại, lặng lẽ suy đoán: "Là kẻ mà 'nghỉ thức đổi vận' kết nối tới, hay do cuốn bút ký gia tộc Antigenous mang tới... Đúng rồi, cuốn bút ký kia có nhắc tới dãy Hornaces, quốc gia của đêm tối! Cung điện trong giấc mơ vừa rồi nằm ngay trên đỉnh núi!"

Hắn giải mã sơ qua, cảm thấy may mắn vì mình đã lựa chọn "Thầy Bói". Theo những gì Neil nói, Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn cũng có thể xem bói trong mơ, nhưng chắc chắn không bằng mình được.

Phù, dai như đĩa xôi vậy... Mong là sẽ bắt được Riel Bieber sớm sớm... Klein bình phục cảm xúc, cầm tờ giấy có vẽ bản đồ sao rồi chậm chậm đi tới cửa.

Hắn mở cửa phòng rồi đi tới phòng tiếp đãi, thấy Anna đang ngóng ra ngoài cửa sổ, hoàn toàn không quan tâm cốc hồng trà trước mặt.

"A, anh Moretti, anh bói ra kết quả gì rồi?" Thấy Klein đến, Anna cuống quýt đứng dậy.

Klein không trả lời trực tiếp mà dựa theo hình ảnh gợi ý trong mơ hỏi cô ta:

"Nhà của cô, hoặc nhà của anh Meyer, có phải có một máy xay gió đồ chơi không?"

Anna tròn mắt, ngạc nhiên không nói nên lời. Một lúc sau cô mới lẩm bẩm:

"Đó là món quà anh ấy tặng tôi, ngay trước cửa nhà tôi, sao anh biết?"

Có thể bói ra cả điều này được ư??

Klein mỉm cười, ôn hòa nói:

"Chúc mừng cô Anna, anh Joyce Meyer đang ở nhà cô rồi. Nếu giờ cô lập tức trở về hẳn là có thể gặp được anh ấy. Anh ấy vừa trải qua một trận tai nạn, một hành trình đau khổ khó mà tưởng tượng được, thứ anh ấy cần không phải là hỏi han mà là an ủi, là cái ôm ấm áp."

"Thật... Thật sao?" Anna không dám tin. Những thầy xem bói mà cô biết chưa bao giờ đưa ra đáp án chính xác như vậy.

"Bây giờ cô về nhà thì sẽ biết." Klein ôn hòa đáp.

"Ồ, chúa Hơi Nước, có phải thật không? Joyce đáng thương của tôi về rồi ư? Anh chắc chắn chứ? Không, tôi không cách nào tin được..." Anna sửng sốt, sau đó nói năng lộn xộn.

Cô ta lấy một tờ tiền 1 saule ra khỏi túi xách, không chờ Klein trả lại tiền lẻ đã gần như chạy ra khỏi câu lạc bộ bói toán, vội vàng lên xe ngựa về nhà.

"Đây là cả tiền boa à?" Klein nhìn tờ tiền mặt, lắc đầu bật cười.

...

Cỗ xe ngựa hai bánh nhẹ nhàng chạy đi trên đường phố, tiến vào khu phía đông.

Anna vừa bất an, vừa chờ mong mà cũng vừa sợ hãi nhìn cảnh phố phường vụt lướt ra sau qua khung cửa sổ. Không lâu sau, máy xay gió đồ chơi kia đập vào mắt cô.

Cô xuống ngựa, chẳng để ý tới bản thân mà lao đảo vọt tới cửa, kéo vang chuông cửa.

Cửa phòng mở ra, vang lên tiếng kéo kẹt. Anna thấy một người đàn ông

trẻ tuổi tóc vàng mặc bộ suite màu đen với sắc mặt tiều tụy, ánh mắt vui sướng, và cái mũi khoằm như mỏ diều hâu.

"Anh còn tưởng hôm nay không gặp được em." Joyce mỉm cười.

"... Hơi Nước trên cao, anh thật sự về rồi!" Anna xoa mắt mình, vừa mừng vừa sợ kêu lên. Những gì vị thầy bói kia nói đều là thật! Không, đó là một vị thầy bói chân chính! Thật quá thần kỳ!

Những ý nghĩ sôi trào lên trong đầu, Anna xông tới ôm chặt lấy vị hôn phu, nước mắt chứa chan.

Hai người lặng lẽ ôm nhau bên ngoài căn nhà màu lam xám, cối xay gió đồ chơi chậm rãi chuyển động. Mọi khổ đau dường như đã đi xa.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 56: Cuộc Giết Chóc Và Chạy Trốn Trên Biển

Trong phòng khách có vẻ rộng rãi, Anna và Joyce ngồi trên chiếc sofa khác nhau, ngăn cách bởi cha mẹ Anna.

Joyce cảm thán, mặt mày đầy vẻ thỏa mãn:

"Hơi Nước trên cao, cháu thật may mắn mới có thể sống sót trở về, có thể được gặp lại Anna."

"Joyce đáng thương của em, rốt cuộc anh gặp phải chuyện gì?" Anna không kìm được mà hỏi thăm.

Joyce nhìn vị hôn thê, sắc mặt trở nên nặng nề:

"Tới bây giờ anh vẫn còn thấy sợ hãi, lần nào cũng choàng tỉnh khỏi giấc mộng. Năm ngày sau khi tàu Cỏ Linh Lăng rời khỏi cảng Caesar, bọn anh gặp phải hải tặc, một lũ hải tặc rất đáng sợ. Điều đáng ăn mừng duy nhất là thủ lĩnh của đám hải tặc ấy tên là Nast."

"Tên hải tặc tự xưng mình là 'Vua Năm Biển' kia à?" Ông Wayne, cha của Anna kinh ngạc hỏi lại.

Tuy Joyce tới từ nửa giờ trước, nhưng anh ta không kể rõ những gì mình gặp được, vẻ mặt đầy nao núng, bất an và âu lo, mãi khi Anna trở lại và ôm anh ta, anh như mới thật sự thoát được khỏi tai nạn ấy.

"Vâng, Nast Vua Năm Biển tuyên bố mình là hậu duệ của đế quốc Solomon, luôn tuân thủ phẩm chất tốt đó là không giết hại tù binh, cho nên bọn cháu chỉ bị cướp tiền bạc chứ không mất mạng. Thậm chí thuộc hạ của hã còn để lại đầy đủ đồ ăn cho chúng cháu nữa." Joyce nhớ lại những gì mình gặp được.

Thân thể anh bắt đầu run lên vì sợ hãi, nhưng vẫn cố gắng kể nốt cơn ác mộng đen tối nhất cuộc đời:

"Cháu mất không nhiều, vốn cho rằng vận rủi đã qua, nhưng trong hành trình sau đó, hành khách và đoàn thủy thủ của tàu Cỏ Linh Lăng xảy ra nội chiến dữ dội, từ tranh chấp đến giết nhau, rồi rút súng, xách kiếm chém giết lẫn nhau... Mấy ngày nay tầm mắt cháu lúc nào cũng là màu đỏ của máu, người bên cạnh lần lượt ngã xuống, trợn to đôi mắt dường như vĩnh viễn không nhắm lại, khắp nơi đều là những tay chân, trái tim với ruột văng tung tóe.

Bọn cháu không muốn thành dã thú, cũng là những kẻ lý trí nhất, không chỗ để tránh, không đường để chạy, xung quanh là biển rộng nhìn không thấy bến bờ, những cuộn sóng xanh đậm dấy lên cao... Người khóc lóc, kẻ cầu xin tha thứ, cũng có kẻ bán thân, nhưng đầu của bọn họ vẫn bị treo lên trên cột buồm.

Anna, lúc ấy anh tuyệt vọng, tưởng rằng sẽ không gặp được em nữa. May thay anh hùng đã xuất hiện trong cơn ác mộng ấy, thuyền trưởng dẫn bọn anh trốn xuống bụng thuyền, dựa vào đồ ăn và nước uống đã chuẩn bị sẵn để chống đỡ tới lúc lũ người kia tới giới hạn cao nhất của sự điên cuồng. Mà anh Treece ủng hộ bọn anh, đã dùng cảm xông lên dẫn dắt bọn anh tấn công lũ tội phạm giết người kia...

Sau một trận đánh đẫm máu mà cả đời này anh khó có thể quên được, bọn anh còn sống, nhưng tàu Cỏ Linh Lăng đã đi chệch khỏi tuyến đường an toàn,

số lượng thủy thủ cũng chỉ còn lại một phần ba so với ban đầu."

...

Lúc kể lại thời điểm đen tối nhất trong cuộc đời, Joyce bỗng nhớ tới vị "anh hùng" tự xưng là Treece kia. Anh ta có khuôn mặt tròn tròn, hòa ái, tính cách ngại ngùng như mấy cô thiếu nữ, luôn thích ở trong góc, chỉ có cực kỳ thân quen mới biết anh ta nói nhiều như nào. Chỉ có chàng trai bình thường như vậy lại kiên định đứng trước mọi người vào thời khắc ác liệt nhất và tuyệt vọng nhất.

"Ôi, Hơi Nước trên cao, Joyce của em, anh đã phải trải qua chuyện đau khổ cỡ nào! Cảm ơn Thần vì đã giúp chúng con không bị chia lìa." Nước mắt đảo quanh mắt Anna, cô không ngừng vẽ thánh huy Hơi Nước và Máy Móc hình tam giác trên ngực.

Joyce nở nụ cười trông có vẻ thiếu sức sống:

"Đây là đền đáp cho sự thành kính của chúng ta. Sau đó tàu Cỏ Linh Lăng lại trải qua bão táp, bị lạc hướng, vượt qua muôn vàn thử thách mới về được tới cảng Anmatt. Lại vì tàu đã xảy ra thảm án nghiêm trọng như vậy nên những kẻ sống sót như bọn anh bị cảnh sát bắt giữ, tách ra thẩm vấn, nên không có cơ hội gửi điện báo về nhà để báo tình hình. Chờ khi mọi chuyện chấm dứt, cũng chính là sáng nay, anh lập tức mượn tiền bạn bè lên tàu hơi nước về đây. Cảm ơn Thần để anh một lần nữa được đứng trên đất Tingen, để anh một lần nữa được gặp lại em và mọi người."

Nói tới đây, anh ta nghi ngờ nhìn vị hôn thê:

"Anna, lúc gặp nhau anh có thể cảm thấy sự vui sướng và kinh ngạc của em, nhưng điều khiến anh không hiểu là tại sao sau khi xuống xe ngựa em lại kích động chạy tới, ừm, anh vốn định đưa em một niềm vui bất ngờ mà."

Anna nhớ tới những gì gặp được lúc trước, đáp lại với vẻ mặt không thể tin được:

"Không có gì phải giấu diếm cả Joyce ạ, vì lo cho anh nên hôm nay em đã đến câu lạc bộ bói toán duy nhất ở thành phố Tingen này, mà người xem bói, không, thầy bói kia nói cho em rằng vị hôn phu của em đã trở lại, hiện đang có mặt ở trong căn nhà có cối xay gió đồ chơi."

"Cái gì?" Vợ chồng Wayne và Joyce đồng thời thốt lên.

Anna che mặt, lắc đầu nói:

"Em cũng không dám tin chuyện em gặp hôm nay, nhưng nó thật sự đã xảy ra. Hơi Nước trên cao, có lẽ thế giới này thật sự có kỳ tích. Joyce ạ, vị thầy bói kia lấy tên, đặc điểm, địa chỉ và ngày sinh của anh bảo là để bói bản đồ sao, sau đó hỏi em căn nhà có máy xay gió đồ chơi là nhà của em hay của anh. Khi em bảo phải, anh ta nói là 'chúc mừng cô, Anna, vị hôn phu của cô đã trở lại rồi, đang ở trong nhà của cô, đừng hỏi những gì anh ấy gặp được, hãy ôm và an ủi anh ấy'."

"Thần ơi..." Joyce chỉ cảm thấy chuyện này đúng là không thể tin được: "Chẳng lẽ anh ta biết anh à? Chẳng lẽ có người điện báo cho anh ta? Chẳng lẽ anh ta rất thân quen với cảnh sát cảng Anmatt? Không, thế cũng không giải thích được, làm sao anh ta biết được anh đến nhà em? Làm sao anh ta biết là em sẽ đi xem bói? Em hẹn trước à?"

"Không, tới đó em mới chọn." Anna mờ mịt.

"Có lẽ một vị thầy bói giỏi chỉ cần nắm giữ thông tin phong phú, cho dù không dùng đến nó mấy, có lẽ bói toán thật sự có chỗ thần kỳ." Cha Anna thở dài, tổng kết: "Trong lịch sử hơn một nghìn năm mà chúng ta biết và cả kỷ thứ tư chưa ai biết rõ, bói toán luôn tồn tại chứ không hề biến mất, ba nghĩ

hắn là có nguyên nhân nhất định."

Joyce khẽ lắc đầu, hỏi Anna:

"Vị thầy bói đó tên là gì?"

Anna nhớ lại rồi đáp:

"Klein Moretti."

...

Trong sảnh tiếp khách của câu lạc bộ bói toán, vì Klein đã điều chỉnh âm lượng cho nên Angelica thức thời không tới gần, cho nên cô ta chỉ thấy Anna bước đi như mất hồn, chỉ nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ và mê mang của Anna.

Angelica bước tới gần sô pha, tò mò hỏi:

"Kết quả tốt à?"

Cô ta không dám hỏi cụ thể vì sợ vi phạm quy tắc ngầm của người xem bói.

"Ừ." Klein gật đầu, lấy ba đồng tiền ra từ trong túi quần: "Một phần tám của 1 saule là một và một phần hai penny?"

"Vâng." Angelica nhìn đồng tiền, phát hiện đó là 1 penny và hai đồng nửa penny, vội vàng trả lại: "Thừa nửa đồng penny."

Klein mỉm cười ẩn xuống:

"Cảm ơn cô đã chăm sóc khách của tôi, cô ấy cho tôi tiền boa, nên theo lý tôi cũng nên cho cô tiền boa."

Cũng để cảm ơn việc cô đã đề cử tôi... Hẳn lặng lẽ bồi thêm một câu.

"Vậy được." Angelica bỗng cảm thấy hơi e ngại Klein, lại thấy lý do phù hợp nên không từ chối nữa.

Klein trở lại phòng họp, cho là sau đó sẽ có thêm người cần xem bói, nhưng tới tận năm giờ bốn mươi phút, hẳn vẫn không thấy vị khách thứ hai đâu.

Đây không phải là câu lạc bộ bói toán này làm ăn không tốt, mà hầu hết người tới đây đều tự chỉ định người xem bói.

"Bọn họ hẳn là được người ta giới thiệu, đã xác định sẵn sẽ nhờ ai xem bói cho... Nói tóm lại danh tiếng của mình còn chưa đủ..." Klein tự giấu một câu.

Hẳn uống nốt cốc hồng trà Sibon thứ ba, đội mũ và xách gậy rồi chậm rãi đi ra khỏi phòng hội nghị.

Angelica nhớ lời dặn của Glacis, vội đi tới:

"Anh Moretti, khi nào anh lại tới câu lạc bộ vậy? Anh Glacis mong được cảm ơn anh trực tiếp."

"Chỉ cần rảnh là tôi sẽ tới. Nếu vận mệnh cho phép chúng tôi gặp nhau, như vậy anh ấy chắc chắn sẽ gặp được tôi thôi." Klein đáp lại kiểu lữ thẩn cợt, cảm giác như mình nhập diễn quá.

Sau đó hẳn mặc kệ phản ứng của Angelica mà cất bước rời khỏi câu lạc bộ bói toán, lên xe ngựa công cộng về nhà.

Vào nhà, hẳn thấy Benson đang đọc báo, còn Melissa thì đang chấp vá thứ gì đó với bánh răng, ổ trục và dây cốt dưới ánh sáng lúc sắp tối.

"Chào buổi chiều, phu nhân Shade có tới chơi không?" Klein thoải mái hỏi.

Benson không buông tờ báo xuống mà chỉ ngẩng cổ lên:

"Phu nhân Shade tới ngồi được chừng mười lăm phút, có xách quà sang, rất hài lòng với món bánh Komatsu và bánh chanh ngọt mà chúng ta đã chuẩn bị, cũng mời anh em ta rảnh rồi thì sang nhà bà ta chơi. Bà ta khá hiền lành và lịch sự, cũng rất biết cách nói chuyện."

"Vấn đề duy nhất là cả nhà bọn họ đều theo tín ngưỡng chúa tể Bão Táp, cho rằng con gái không nên đi học, chỉ được phép để gia đình tự giáo dục." Melissa lầm bầm. Có thể thấy con bé bất mãn với chuyện này như thế nào.

"Không phải để ý làm gì, chỉ cần bà ta không can thiệp vào nhà chúng ta thì bà ta vẫn là một hàng xóm tốt." Klein cười an ủi cô em gái.

Vương quốc Ruen là một quốc gia đa tín ngưỡng, không chỉ phục tùng Thần Chiến Tranh như đế quốc Fusark ở phương Bắc, cũng không tôn sùng Mẫu thần Đất Đai như vương quốc Finebot ở phía nam. Giáo dân của ba giáo hội lớn là giáo hội Chúa Tể Bão Táp, Nữ Thần Đêm Tối và Thần Hơi Nước và Máy Móc khó tránh việc xung đột quan điểm và thói quen, chỉ là trăm ngàn năm đã tương đối khắc chế sau, không còn xảy ra tình trạng không thể cùng chung sống.

"Vâng." Melissa mím môi, lại quàng mắt về phía đồng linh kiện kia.

Sau bữa tối, Klein vẫn ôn tập các tri thức lịch sử. Chờ khi Melissa và Benson tắm rửa về phòng rồi, hắn mới vệ sinh bản thân, vào phòng ngủ rồi khóa trái cửa lại.

Lúc này hắn tiến hành chải chuốt và tổng kết những gì học tập được và các vấn đề mà hắn gặp phải để tránh việc quên lãng, bỏ qua điểm quan trọng.

Cũng chỉ như vậy hẳn mới có thể dùng suy nghĩ rõ ràng hơn để ứng đối những gì sẽ xảy ra kế tiếp.

Klein mở cuốn sổ ra, cầm bút máy, bắt đầu viết bằng tiếng Trung:

"Vì sao mẫu chốt của việc tiêu hóa ma được lại là đóng vai?"

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 57: Tu Chính Và Tổng Kết

Klein tạm ngừng lại một chút rồi viết tiếp:

"Bản chất của vấn đề giải quyết ma được là tiêu hóa mà không phải nắm giữ, có thể hiểu điều này một cách trực quan. Nắm giữ chính là coi sức mạnh ma được thành công cụ bên ngoài, là con dã thú đã được thuần phục, mặc kệ nắm giữ tới mức thuần thực như nào, chúng nó vẫn không thể thật sự thuộc về chính mình, mỗi nguy hiểm bị cản trở là rất lớn. Mà tiêu hóa thì là coi ma được như một bộ phận của cơ thể, phân giải nó, dung hợp nó, hấp thu nó, biến thành một chỉnh thể thống nhất.

Về điều này thì tạm thời không còn nghi vấn gì. Mấu chốt là vì sao 'đóng vai' lại có thể trợ giúp cho việc tiêu hóa?

Căn cứ trải nghiệm về thầy bói ngày hôm nay, có hai suy đoán như sau, nhưng vẫn cần nghiệm chứng bước nữa. Một là, 'đóng vai' theo tên của ma được có thể thay đổi trạng thái của thân thể, tâm tư và linh hồn, khiến chúng nó dần kề cận với tinh thần ngoan cố còn sót lại trong ma được, từ đó sinh ra cộng hưởng mà dần đồng hóa, hấp thu từng chút một. Hai là, tinh thần ngoan cố còn sót lại trong ma được giống như máy chủ lưu trữ hệ thống tường lửa hoàn chỉnh, nếu muốn xâm nhập, công phá và đánh tan nó ắt phải tìm được Bug, tìm được lỗ hổng, lấy được chìa khóa. Mà tên của ma được chính là manh mối tương ứng, vì vậy có thể thông qua việc đóng vai để điều hòa thân thể, tâm tư và linh hồn mà nguy trang thành 'người một nhà', lừa gạt 'thủ vệ' để ngênh ngang bước vào. Ý tưởng này có vẻ tương tự với những gì Russel

đại để miêu tả.

Bất kể suy đoán nào, trạng thái thân thể, tâm tư và linh hồn đều là yếu tố không thể bỏ qua, dù sao chúng là cầu nối duy nhất cho việc 'đóng vai' với sức mạnh ma được."

Klein đặt bút máy xuống, đọc lại đoạn mình vừa viết, bỗng cảm thấy nên cảm ơn đế quốc ăn tham vì đã cung cấp giáo dục thi cử. Mặc kệ như nào, mặc kệ bản thân hẳn không chọn ngành Vật lý hay kỹ thuật, hẳn vẫn có năng lực suy luận cơ bản, nếu không hẳn chẳng tài nào trở thành chuyên gia bàn phím, cũng không cách nào phân tích và suy đoán như vậy.

"Có lẽ đóng vai thực sự có hiệu quả, cụ thể như nào thì phải chờ quan sát đã." Klein tổng kết một giai đoạn.

Ngay sau đó hẳn viết vấn đề thứ hai:

"Một dòng miêu tả khiến người ta cảm thấy kỳ quái, đó là vì sao Thầy Bói càng bác học và càng chuyên nghiệp hơn về lĩnh vực thần bí học mà lại thiếu năng lực khắc chế địch trực tiếp? Không phải bác học và chuyên nghiệp sẽ khiến Thầy Bói trở nên mạnh hơn, và có thể phát hiện biện pháp khắc chế địch sao?"

Phân tích nguyên nhân như sau:

Loại thứ nhất giống như truyện mạng mà mình từng đọc, đó là thế giới mà mình xuyên tói này giống như trò chơi, cho nên mỗi loại 'nghề nghiệp' đều phải có điểm đặc sắc riêng, lại khá cân bằng. Nhưng cho tới bây giờ chưa hề phát hiện dấu hiệu số hóa nào, cũng không có nhiệm vụ phải làm, nên tạm thời gác yếu tố này lại, khả năng rất thấp.

Loại thứ hai, quy tắc tầng đáy của thế giới này là cân bằng, Chúa Sáng Thế lấy cân bằng làm chính mà sáng tạo ra thế giới này.

Loại thứ ba, ma được cùng danh sách thì cùng mức độ năng lượng, đây là trạng thái tốt nhất mà người đi trước đã thăm dò và tổng kết ra. Vượt qua mức năng lượng này sẽ dễ sụp đổ và mất khống chế, mà dưới mức năng lượng này sẽ không cách nào có được sức mạnh phi phàm. Cho nên ở một mức năng lượng nhất định, mặt này mạnh hơn thì mặt khác sẽ yếu hơn.

Loại thứ tư là mọi vật đều chung một cội nguồn, đều được phân hóa ra từ Tạo Hóa, đều là một phần của Tạo Hóa, mà ý nghĩa giấu trong việc bổ sung lẫn nhau chính là có vấn đề riêng.

Hiện tại nghiêng về nguyên nhân thứ ba và thứ tư, nhưng nguyên nhân thứ tư thuộc về thần thoại chưa được kiểm chứng cho nên chỉ coi là tham khảo. Tạm thời coi loại thứ ba là nguyên nhân chính, thông qua học tập và những phát hiện sau này để nghiệm chứng."

Đến đây, Klein đã viết xong hai trang, nhưng hắn không ngừng lại mà tiếp tục nhắc tới vấn đề mới:

"Theo những gì học được hôm nay, 'nghĩ thức đối vận' của mình là một loại nghĩ thức ma pháp điển hình. Những nghĩ thức ma pháp tương tự như thế được chia làm ba phần: thứ nhất là phần cúng tế lấy lòng hoặc có thể nói là khiến kẻ đối ứng có hứng thú; phần thứ hai là thần chú miêu tả cụ thể đối tượng cầu xin; phần thứ ba là muốn nhận được sự trợ giúp thực tế như nào, cần dùng ngôn ngữ đối ứng và ký hiệu tượng trưng nhất định để thể hiện rõ điều này.

Từ điểm này mà phân tích 'nghĩ thức đối vận' là có thể phát hiện một vấn đề rõ ràng, đó là không có phần thứ ba! Có thể đặt món ăn chính, đi bốn bước ngược chiều kim đồng hồ tạo thành hình vuông, cũng có ghi rõ những lời khẩn cầu cần đọc, ví dụ như Phúc Sinh Huyền Hoàng Tiên Tôn. Nhưng bước tiếp theo chính là nhắm mắt chờ đợi, chứ không nói rõ mục đích của nghĩ thức này là đối vận. Nói cách khác, thứ đối ứng hoàn toàn không rõ 'nghĩ

thức đối vận' này định cầu xin cái gì, chỉ có thể cho tùy ý... Tùy ý... Đù!!!
Bản 'Tóm lược phương thuật bí truyền thời Tần Hán' kia đúng là lừa bịp nhau
rồi. Lúc này đầu mình chắc bị úng nước nên mới thử..."

Klein dừng bút, hít thở thật sâu để khiến bản thân bình tĩnh lại. Phù, hẳn
thở ra một hơi, tiếp tục viết:

"Suy xét có nên thiết kế lại nghi thức này để nó trở nên hoàn chỉnh, mà
mục đích của việc cầu khẩn là trở về Trái Đất, trở về với thế giới có cha mẹ
thân bằng cố hữu. Như vậy lại có một vấn đề nữa, rốt cuộc là thứ kia đã cho
tùy ý? Hay giấu mục đích sâu sắc nào đó?

Tiến thêm một bước nữa, kẻ mà thần chú miêu tả ở Trái Đất chỉ tới với kẻ
mà thế giới này hướng tới liệu có phải là một? Nếu phải, nghi thức lần đầu và
lần thứ hai có hiệu quả khác biệt thì có thể giải thích là do được đưa cho tùy
ý, vậy lần thứ hai và lần thứ ba đều có thể lên trên sương xám, đều có thể kết
nối được với 'Chính Nghĩa' và 'Người Treo Ngược', gần như không có gì khác
biệt thì là như nào?

Chờ tới chiều mai, khi nghi thức lần thứ tư có thể chứng minh tính ổn
định và lặp lại có nghĩa là hiệu quả đã cố định hóa, nghĩa là mục tiêu khẩn
cầu nằm ở mắt xích mà ta chưa rõ. Như vậy, thêm miêu tả mới, lời khẩn cầu
mới cũng sẽ không được đáp lại một cách chính xác, thậm chí còn khiến nghi
thức bị hỗn loạn, tạo ra hiệu quả không tốt.

Lần đầu tiên và lần thứ hai khác biệt, khi mà đối tượng cầu xin của nghi
thức chưa thay đổi, liệu có nghĩa rằng lời đáp lại sẽ khác đi khi ở thế giới
khác nhau? Giống như dùng mỗi nổi khác nhau... Vậy ta phải thiết kế như
nào để đạt được hiệu quả mà mình muốn?

Nếu cho rằng lần thứ nhất và lần thứ hai hướng tới những kẻ khác nhau,
như vậy đã có lời giải thích hoàn hảo cho mấy vấn đề trước, nhưng tương tự

như vậy, lần thứ hai và lần thứ ba ổn định và không thay đổi có nghĩa rằng hàm ý mục tiêu khẩn cầu, tạm thời không thể bắt tay thay đổi được.

Quan trọng là, kẻ mà ta hướng tới rốt cuộc là ai, ở chỗ nào, tại sao không cho ta ám chỉ hay dẫn dắt nào cả? Thần ở sâu trong thế giới sương xám này à?

Ồ, liệu có phải coi Thần là một kẻ đang ngủ say, tạo ra tác động nhất định, nhận được phản phản hồi cố định thì sẽ không can thiệp và ảnh hưởng tới ta? Như vậy có thể thiết kế những nghi thức khác nhau để tác động và nhận lại để tổng kết ra quy luật, cuối cùng tìm được biện pháp chính xác để trở về.

Nhưng vấn đề là, nếu Thần không ngủ say, như vậy những thử nghiệm ấy sẽ khiến chuyện đáng sợ xảy ra, rất là nguy hiểm.

Lần thử nghiệm đầu tiên ắt phải cẩn thận, thiết kế làm sao để tránh chọc giận người ta... Đúng là hao tổn tâm trí, cần phải học tập bước nữa."

Klein thở dài, kết luận. Sau đó hẩn lại ghi chép mấy việc linh tinh:

"Luôn có những âm thanh vô hình vang bên tai, rít gào Hornaces và, ừm, phát âm là Felagera hay Fergera? Hornaces là dãy núi vắt ngang vương quốc Ruen và nước cộng hòa Entis, đỉnh cao nhất của nó phải tới hơn sáu nghìn mét.

Theo những gì cuốn bút ký gia tộc Antigenous ghi lại, vào thời kỳ thứ tư, nơi đó có quốc gia của Đêm Tối. Quốc gia Đêm Tối, nữ thần Đêm Tối, liệu có liên quan gì tới nhau không? Thân quen hay đối địch? Gia tộc Antigenous bị giáo hội Nữ Thần Đêm Tối hủy diệt, liệu có phải là bởi vì quốc gia Đêm Tối đó?

Tiếng thì thầm mà ta nghe được là tới từ cuốn bút ký, đến từ trường dòng tộc Antigenous từ hơn một hai nghìn năm trước? Felagera, ừm, Fregela nghĩa

là gì?

Vấn đề thú vị ở đây là, một gia tộc có thể để lại cuốn bút ký và vật phong ấn 2 - 049 như vậy chứng tỏ gia tộc Antigenous nắm giữ sức mạnh phi phàm khá là mạnh, như vậy con đường danh sách của bọn họ là như nào? Hoàn chinh hay không hoàn chinh?

Chuyện phát hiện cuốn bút ký trong tay Riel Bieber có vẻ trùng hợp, nhưng lại không có dấu vết bị sắp xếp, thật sự là số mệnh đã ràng buộc sao?"

...

Những ý nghĩ nhanh chóng hiện lên dưới ngòi bút, Klein viết toàn bộ những gì mình gặp được và suy đoán của bản thân, cứ thế một lèo bốn tờ giấy, cả mặt trước mặt sau.

Xoẹt! Klein đột nhiên xé bốn tờ giấy này ra, đọc từ đầu tới cuối mấy lần, thi thoảng lại dùng bút máy khoanh tròn, khi thì viết thêm vài câu.

Thời gian nhanh chóng trôi đi, mặt trăng đỏ bị mây đen che khuất, Klein cầm đồng hồ bỏ túi trên bàn, ấn mở nhìn giờ.

Hắn đặt đồng hồ xuống, rồi lấy một hộp diêm trong ngăn kéo ra, quẹt một cây diêm rồi để sát bốn trang giấy kia.

Ngọn lửa màu cam nhanh chóng đốt cháy tờ giấy.

Klein bỏ bốn tờ giấy này vào trong thùng rác làm từ gỗ, nhìn tro tàn rơi xuống.

Hắn thả tay để mặc nó rơi xuống. Chỉ mười giây, tất cả đều cháy hết, chỉ còn tro tàn và vết cháy ở đáy thùng gỗ là minh chứng cho việc nó từng tồn tại.

Vì có nhật ký của Russel đại để nên Klein không dám để lại bất cứ chứng cứ nào cho thấy hắn biết tiếng Trung, bởi nếu để đám Neil phát hiện bốn tờ giấy vừa rồi thì khó mà giải thích.

Mà viết những vấn đề cơ mật như này thì dù có dùng tiếng Ruen, Fusark cổ hay Hermes, Klein đều sợ kẻ nhìn mình chăm chú trong mộng kia sẽ giải mã ra nội dung, cho nên hắn viết bằng tiếng Trung để tu chỉnh và tổng kết, chờ khi viết xong sẽ đốt giấy, không để lại dấu vết nào.

Mà vì không giữ lại nên hắn quyết định là sẽ tổng kết từng tuần một để tránh việc quên đi.

Nhìn tro rơi xuống hết, Klein rút một tờ giấy trắng ra, viết tên người nhận: "Thưa thầy kính mến:"

Hắn định viết thư hỏi phó giáo sư thâm niên Cohen Quentin xem ông ấy có tư liệu lịch sử nào liên quan tới ngọn núi cao nhất ở dãy Hornaces không.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 58: Mạch Suy Nghĩ

Ngày hôm sau, sáng sớm đầu tuần.

Klein được nghỉ nên không ra ngoài, mà đưa bức thư hân viết cho phó giáo sư Cohen Quentin với tem thư cho Melissa, nhờ cô bé đưa tới bưu điện gần trường Kỹ thuật Tingen.

Ăn sáng xong, hân nhàn nhã ngủ bù cho thời gian "đi làm", mãi tới gần trưa khi bụng sôi ùng ục, hân mới bò dậy. Hân hâm nóng thức ăn thừa ngày hôm qua, gặm bánh yến mạch, cầm tờ báo rồi vào phòng vệ sinh ở tầng hai. Mỗi khi tới lúc này hân lại than thở vì sao không có điện thoại di động.

Bảy, tám phút sau, hân thoải mái đi ra, rửa sạch hai tay, sau đó về phòng ngủ rồi khóa trái cửa lại.

Tiếp đó, Klein kéo rèm cửa sổ lại, bật đèn khí gas, minh tường nửa giờ, luyện tập linh thị, con lắc cảm xạ và bói gậy nửa giờ rồi ôn tập các tri thức thần bí học bằng cách ghi nhớ một giờ nữa.

Xong xuôi, hân xé mấy tờ báo cũ thành mười mấy mẫu, viết lên tên các vật liệu như "Nến ánh trắng", "Tinh dầu ánh trắng", sau đó bắt chước nghi thức ma pháp từng bước một để nắm giữ các chi tiết trong đó. Trước khi thuần thục và học được nhiều hơn, hân không có ý định thử nghi thức ma pháp bừa bãi, bởi vừa lãng phí vật liệu lại vừa dễ gặp nguy hiểm.

Sau nhiều lần luyện tập, Klein cầm đồng hồ bỏ túi có hoa văn cành lá màu

bạc, ấn chớp mở nhìn giờ, phát hiện lúc này đã là hai giờ 45 phút.

Hắn suy nghĩ vài giây rồi đưa đồng báo cũ xuống nhà bếp tăng một đốt, sau đó điều chỉnh lại trạng thái chuẩn bị cho tụ hội Tarot.

Sau khi lại khóa trái cửa phòng ngủ, Klein không chờ tới ba giờ mà đi vào sương xám từ trước. Hắn muốn nhân lúc này tra xét nơi đó!

Ngay khi Klein định bước theo chiều kim đồng hồ, hắn bỗng lo "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược" có ở trong hoàn cảnh tiện cho việc vào sương xám không, liệu có bị ai phát hiện và quấy rầy không, thế là hắn liên tưởng tới một việc: Hắn từng nói là sẽ nghĩ cách để "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược" không rảnh hoặc gặp phải chuyện gì thì có thể "xin nghỉ" để vắng khỏi tụ hội trước.

Với Klein của lúc trước, đây hoàn toàn là một vấn đề không thể giải quyết, bởi dù sao hắn cũng không thể tạo ra một mạng Internet gửi tin nhắn tức thời, còn dùng điện báo sẽ làm bại lộ bản thân.

Mà bây giờ hắn đã tìm được linh cảm từ trong nghi thức ma pháp:

"Nghi thức ma pháp mượn ngoại lực đều khẩn cầu sự hỗ trợ từ những sự tồn tại khác nhau, phần mở đầu của thần chú ắt phải chỉ hướng rõ rệt, ví dụ như Thần Đêm Tối, Chủ nhân Đỏ Rực, hoặc như những miêu tả về những nhân vật bí ẩn không biết. Vậy ta hắn là có thể sửa thần chú, khiến phần miêu tả ban đầu chỉ về mình? Chỉ về mình... Như vậy 'Chính Nghĩa' và 'Người Treo Ngược' dù có tiến hành nghi thức ở đất khách quê người thì ta vẫn có thể nhận được thông tin tương ứng."

Klein lập tức hứng thú, bắt đầu phân tích khả năng của biện pháp này:

"Có hai điểm khó. Thứ nhất là ta không phải danh sách cao đã mạnh tới một trình độ nhất định, cho dù quả thật những lời miêu tả của thần chú có chỉ

về ta, rất có khả năng ta không nhận được lời 'thỉnh cầu'. Thứ hai, phải làm thế nào để đảm bảo lời miêu tả của thần chú có thể chỉ tới ta một cách chính xác, đảm bảo không lệch đi đâu, trùng với lời miêu tả chỉ tới thứ không biết khác, như vậy sẽ dẫn tới nguy hiểm cực lớn."

Klein bước tới bước lui, trầm tư suy nghĩ cách giải quyết.

Hắn lặng lẽ bước vòng quanh, tự nhiên gắn chuyện này với thế giới thần bí trên màn sương xám.

"Ta không thể nhận được lời 'thỉnh cầu' không có nghĩa là màn sương mù xám kia không được, nó và ngôi sao đỏ kia có thể trực tiếp 'kéo' người vào trong không gian, bất chấp khoảng cách. Như vậy có thể nghĩ tới việc khi tiến hành miêu tả thì sẽ ràng buộc ta với không gian thần bí kia..."

Dựa theo cách nghĩ này, ta tuy không thể lập tức nhận được 'lời thỉnh cầu' khi bọn họ tiến hành nghi thức, nhưng chỉ cần đi lên sương xám là có thể nhìn thấy tin tức tương ứng. Đơn giản mà nói, đây chính là sự khác biệt giữa việc online hay offline QQ mà thôi."

Klein càng nghĩ càng hưng phấn, càng cảm thấy có thể thử nghiệm được.

"Hừm, nên dùng từ ngữ như nào để chỉ về ta, về thế giới sương xám kia một cách chính xác đây?" Hắn bắt đầu nghĩ tới chi tiết cụ thể.

Thực ra hắn có thần chú mà chắc chắn sẽ thành công, đó là dịch "Phúc Sinh Huyền Hoàng Thiên Tôn" ra tiếng Ruen, nhưng vấn đề là làm vậy sẽ khiến hắn mất quyền khống chế sương mù xám, mất địa vị chủ đạo, nên đành phải bỏ qua.

"...'Kẻ Khờ đến từ thế giới khác'? Không được, nghe vậy có vẻ rất chính xác, rất ít kẻ khác có điều kiện tương tự như vậy, nhưng sẽ làm lộ bí mật lớn nhất của mình..." Klein nghĩ tới một câu thần chú, nhưng bản thân hắn lập tức

phủ định ngay.

Bảy tám phút sau, hẳn cuối cùng đã xác định được đoạn miêu tả mang tính chỉ hướng trong thần chú: "Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này."

Như này vẫn chưa đủ chính xác, Klein lại nhanh chóng bổ sung thêm một câu: "Chúa tể thần bí trên màn sương xám."

Kết hợp cả hai lại là có thể giới hạn tới người hẳn, hơn nữa còn trói sương xám lại với hẳn.

"Còn thiếu một chút nữa, không loại trừ bên trên sương xám có bao nhiêu không gian, bao nhiêu chúa tể, có khi còn chỉ tới Linh giới..." Klein nhú mày, tính tăng thêm một tầng bảo hiểm nữa.

Hừm... Hẳn suy tính chừng một phút, rốt cuộc nghĩ thêm một câu cuối cùng:

"Vị vua Hoàng Hắc chấp chương vận may!"

Đây là ý nghĩa tương đương với "Phúc Sinh Huyền Hoàng Thượng Đế", nếu chỉ có nó thôi thì có thể lệch sang thứ khác, chộc phải thứ không biết và nguy hiểm, nhưng có hai câu trước là đủ để giới hạn lại, lại thêm việc mình dựa vào thần chú tương tự tiến vào sương xám nên coi như hoàn toàn khóa chặt đối tượng miêu tả lại rồi.

Klein không rõ liệu dựa theo ba câu miêu tả này mà tiến hành nghi thức ma pháp thì có hiệu quả không, nhưng hẳn dám chắc là sẽ không khiến kẻ khác chú ý, không khiến "Chính Nghĩa" và Người Treo Ngược" rơi vào vòng nguy hiểm.

Klein thở dài một hơi, lặng lẽ đọc thần chú lại một lần nữa:

"Hỡi Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này, ngài là chúa tể thần bí phía trên màn sương xám, ngài là vị vua Hoàng Hắc chấp chương vận may..."

Hắn khe khẽ gật đầu, rồi lấy đồng hồ bỏ túi ra xem thời gian.

"Hai giờ năm mươi tám..." Klein không nghĩ nhiều, hắn cất đồng hồ đi, tiến vào minh tường, vừa đi bốn bước ngược chiều kim đồng hồ vừa đọc thần chú.

Những âm thanh hỗn tạp và tiếng gào thét khiến người ta khiếp sợ lại vang lên, hắn cảm nhận được cơn đau đầu khó chịu được còn hơn cả lúc uống ma dược Thầy Bói. Cái đó khác hẳn với việc đầu đau đớn như bị đâm thủng, làm cho người ta nóng nảy, làm cho người ta mất lý trí, làm cho người ta đau tới hỗn loạn.

Klein dùng minh tường khổng lồ chế bản thân không lắng nghe. Tiếng nỉ non và thì thầm lùi đi như thủy triều, thân thể hắn trở nên nhẹ nhàng, linh tính cũng nhẹ đi, mọi thứ đều mơ hồ.

Sương mù xám vô biên vô tận xuất hiện trong tầm mắt hắn. Những ngôi sao màu đỏ sậm giống như những con mắt, lúc xa lúc gần.

Klein lập tức dùng ý nghĩ khiến người hắn biến mất tại chỗ, rồi ngồi trên chiếc ghế chủ nhân của chiếc bàn dài với hai mươi hai chiếc ghế khác.

"Hiệu quả của nghi thức quả thật là cố định..." Hắn thầm nói một câu, sau đó gõ nhẹ ấn đường, rồi làm cho sương xám bao phủ mình dày đặc hơn cả lúc trước. Dựa theo những gì "Người Treo Ngược" miêu tả, nếu "Chính Nghĩa" trở thành Khán Giả, như vậy tốt nhất đừng thể hiện cử chỉ động tác trước mặt cô ta.

Không còn thời gian để tra xét, Klein giơ tay phải ra tạo mối liên hệ vô hình kết nối với hai ngôi sao đỏ sậm quen thuộc kia.

...

Trên vùng biển Sunia ngập tràn màu xanh lam, một con thuyền buồm cổ xưa thuận gió lướt đi.

Arges Wilson nhốt bản thân trong phòng thuyền trưởng, làm cho con thuyền u linh bảo vệ anh ta với cấp bậc cao nhất.

Trước mặt anh ta, đồng hồ đã mở sẵn bên chiếc kính lục phân màu đồng thau, tiếng kim đồng hồ tích tắc vang lên, không rộn rã và đầy khẩn trương.

Khi kim giờ, kim phút và kim giây chỉ vào một vị trí, một màu đỏ sậm đột nhiên bùng lên trước mắt Arges Wilson, bỏ qua từng tầng bảo vệ của con thuyền này.

Haiz... Tiếng thở dài của anh vang khắp phòng thuyền trưởng.

...

Khu Hoàng Hậu ở Backlund, Audrey Hall dựa vào chiếc gối nhung thiên nga, nhìn tờ giấy màu nâu trong tay, đôi mắt như đá quý kia dường như đang cất giấu hai lốc xoáy linh hồn đang từ từ quay tròn. Ánh mắt cô bình tĩnh, trong trẻo và lạnh lùng, dường như đang chờ đợi một vở kịch sắp trình diễn..

Đỏ sậm bùng lên, cô dùng ánh mắt nhìn từ trên xuống "xem" mình bị nuốt hết.

...

Bên chiếc bàn dài loang lổ màu sắc cổ xưa ở trong cung điện trên màn sương mù xám, Audrey Hall vừa hiện mình, Klein vốn mở linh thị từ trước bèn nhìn sang, không bất ngờ khi thấy màu sắc ở sâu trong khí tràng của cô ta đã hòa thành một, trở nên tinh khiết, yên tĩnh như mặt hồ đang phản chiếu

ảnh ngược rõ nét.

Quả nhiên cô ta đã trở thành người phi phạm... Klein đang định dời mắt đi thì đột nhiên phát hiện chiếc ghế lưng cao thuộc về "Chính Nghĩa" biến hóa.

Ngôi sao rực rỡ trên phần tựa lưng nhanh chóng di chuyển, tạo nên một chòm sao hư ảo không thuộc về thực tại.

Ở trong mắt Klein, chòm sao đó vô cùng quen thuộc, bởi nó là một trong những ký hiệu tượng trưng của thần bí học, ký hiệu tượng trưng cho "Rồng Không Lồ"!

Khán Giả... Rồng Không Lồ... Klein ép bản thân không được lắc đầu, sau đó quay sang nhìn ghế lưng cao của "Người Treo Ngược". Bình thường mà nói thì với góc độ hiện tại, hẳn chắc chắn không thể nhìn thấy được phần tựa lưng, chẳng qua đây là sân nhà của hắn, cho nên mọi thứ đều hiện ra theo ý chí của hắn. Chòm sao trên ghế tựa không biến hóa, nhưng vì đã nhập môn thần bí học cho nên Klein không còn ngu ngơ như trước, mà hắn nhận ra đó là ký hiệu tượng trưng cho "Bão Táp".

Thủy thủ... Hải Quyển giả... Bão Táp... Cũng không có vấn đề gì... Màu sắc ở sâu trong khí tràng của "Người Treo Ngược" tinh thuần hơn không ít... Anh ta thăng cấp rồi à? Đúng rồi, ký hiệu sau lưng mình sẽ là gì nhỉ?

Klein dần lòng lại, khẽ gõ cạnh bàn ba cái như trước rồi mỉm cười nói:

"Chúc mừng cô, 'Chính Nghĩa', đã trở thành một người phi phạm."

Ngài ấy có thể nhìn thấy? Audrey giật mình một cái, khẽ cười nói:

"Cảm ơn ngài Kẻ Khờ, cảm ơn anh Người Treo Ngược."

"Nhanh hơn tôi tưởng." Arges Wilson thản nhiên nói.

Klein không tiếp tục đề tài này, hần gõ ấn đường, mỉm cười nói:

"Liệu hai người có tìm được nhật ký Russel không?"

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 59: Thuở Ban Đầu Của Russel

Nghe "Kẻ Khờ" hỏi vậy, Audrey không trả lời ngay tắp lự như trước, mà mở to đôi mắt trong trẻo liếc "Người Treo Ngược" một cái với ánh nhìn xem xét.

Arges bất giác bất động tác tứ chi lại, im lặng vài giây rồi mới nói:

"Tôi phát hiện hai trang nhật ký của Russel đại để, cũng đã ghi nhớ nội dung của nó."

"Tôi có một trang." Audrey với tầm mắt bị sương mù xám che phủ đáp với ngữ khí như đang bàng quan.

"Rất không tệ." Klein không làm cho cảm giác vui sướng và thất vọng nhuộm vào giọng nói của mình.

Hắn vui sướng là vì có hẳn ba trang, mà thất vọng cũng là vì chỉ có ba trang, bởi vì lần sưu tầm đầu tiên chắc chắn khá là dễ, đó là đào bới những gì mình có và cửa ngõ khác, chờ các lần sau sẽ càng lúc càng khó, sẽ liên quan tới nhiều yếu tố khác hơn.

"Bây giờ chúng tôi "biểu đạt" ra?" Audrey bình tĩnh hỏi.

"Đúng vậy." Klein gật đầu, đáp ngắn gọn. Hắn vẫn duy trì tư thế phía trước, hầu như không thay đổi gì, bởi anh bắt buộc phải cẩn thận khi ở trước mặt "Khán Giả".

Hắn vừa nói xong, một tờ giấy da dê màu vàng nâu và bút máy màu đỏ sậm lập tức hiện ra trước mặt Audrey và Arges.

Hai người cầm lấy bút, bắt đầu hồi tưởng các ký hiệu trong trí nhớ và cảm xúc rất muốn biểu đạt nó ra. Từng hàng chữ lặn lẽ hiện ra trên tờ giấy da dê, có cái thì ngay ngắn chỉnh tề, có cái thì nhỏ nhắn uốn lượn, có chữ thì xiêu vẹo.

Chưa tới một phút, Audrey và Arges đã thể hiện ra toàn bộ nội dung mà bọn họ cố ép mình ghi nhớ.

Klein lập tức dùng ý nghĩ khiến ba tờ giấy da dê kia hiện ra trong tay hắn.

Hắn đảo mắt nhìn qua thì phát hiện thứ tự chữ viết bị đảo ngược, nội dung có thiếu và sai chữ. Chẳng qua thử nghiệm chứng tỏ sai sót nhất định không ảnh hưởng tới việc đọc chữ Hán, mà kinh nghiệm bị tra tấn bởi dấu * khiến hắn chẳng hề sợ việc thiếu và sai lệch chữ kia:

"Mùng 8 tháng 4, tôi đứng ở đầu con thuyền "Ngai Vàng Đen", dang rộng hai tay và nói với Grimm và Edwards rằng: 'Muốn của cải của ta ư? Vậy hãy tới cuối biển Sương Mù mà tìm nhé, ta giấu tất cả ở chỗ đó!' Bọn họ hoàn toàn không hiểu sự hài hước của tôi, lại còn hỏi tôi rằng tôi thật sự có của cải ngoài không, đúng là chẳng thú vị gì. Các người như vậy là không làm bốn kỵ sĩ Thiên Khải cho ta được đâu!"

"Ngày 11 tháng 4, đã phát hiện ra một hòn đảo nhỏ vô danh không nằm trên con đường hàng hải an toàn, trên hòn đảo ấy có không ít giống loài siêu phàm, không, tôi thích gọi chúng nó là loài siêu phàm, nghe có vẻ ngẫu hơn nhiều. Ngoài ra hòn đảo ấy còn có không ít sinh vật kỳ quái, tôi nghĩ nếu Darwin mà tới đây chắc chắn không cách nào viết được thuyết tiến hóa nữa rồi."

"Ngày 15 tháng 4, Grimm trở nên kỳ quái làm sao ấy, bị thứ gì đó cuốn hút à?"

Russel đại đế sinh ra ở vương quốc Entis đã bao giờ đi xa nhà? Biển Sương Mù hẳn là hải dương nằm ở phía tây nước cộng hòa Entis... Ủm, phải tìm ít tư liệu lịch sử trong thư viện đối chiếu mới được... Klein nhanh chóng đọc hết tờ này, rồi lật sang mặt sau.

Lúc này hẳn không hề che giấu việc mình đọc hiểu ký hiệu của Russel đại đế, bởi vì đây là hành vi rất phù hợp với địa vị của Kẻ Khờ, mà Audrey và Arges đều không nói gì, lặng lẽ ngồi kia chờ đợi. Dường như bọn họ không hề kinh ngạc với chuyện này, thậm chí cho rằng phải như vậy mới là đúng.

"Ngày 2 tháng 10, bọn họ lại không thương lượng với tôi trước mà đã quyết định cho tôi đính hôn với Matilda của gia tộc Abel! Trời ạ, tôi thậm chí còn chưa gặp nàng ấy bao giờ! Không được, tôi phải từ chối! Tôi định sẽ bỏ nhà đi trốn, cho dù mai sau phải tự lực cánh sinh, bị người đời chèn ép cũng phải phản kháng vụ ép duyên này!"

"Ngày 5 tháng 10, tiểu thư Matilda xinh đẹp quá."

"Ngày 6 tháng 10, cá tính của nàng ấy, khí chất của nàng ấy đều là loại mà tôi thích, khiến tôi bắt đầu chờ mong cuộc hôn nhân của chúng tôi rồi."

Ê, đại đế, tiết tháo của ông đâu rồi... Klein dựa người vào ghế, không để cảm xúc của mình xuyên qua lớp sương mù.

Hắn phát hiện ban đầu Russel không phải ngày nào cũng viết nhật ký, mà gặp phải chuyện gì muốn cười nhạo, cần ghi lại, cần bày tỏ cảm xúc ông ta mới cầm bút.

Klein di chuyển mắt nhìn về trang nhật ký cuối cùng:

"Ngày 9 tháng 10, bọn họ lại gọi tôi là con của Hơi Nước, tôi thích!"

Thấy hai trang nhật ký trước không có nội dung có giá trị gì, Klein cảm thấy hơi thất vọng, nhưng hắn không ỉ rĩ mà đổi trang nhật ký thứ ba lên trên cùng, mặt trước mặt sau của tờ nhật ký này đều có nội dung:

"Ngày 21 tháng 5, giáo hội Thần Công Tượng cho tôi hai sự lựa chọn, là khởi đầu của hai danh sách, một là 'Thông Thức Giả', là dây xích danh sách hoàn chỉnh mà giáo hội bọn họ nắm giữ. Cái khác là 'Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn', lấy được từ hội Khổ Tu Morse, thiếu danh sách cao hơn."

"Ngày 22 tháng 5, sự lựa chọn của tôi vô cùng đơn giản, 'Thông Thức Giả'! Là 'Thông Thức Giả' có danh sách hoàn chỉnh! Tuy nắm giữ nhiều tri thức thần bí học có thể giúp tôi tìm được cách về nhà, nhưng vấn đề trong lúc bản thân chưa đủ mạnh thì việc xuyên việt này ắt phải mượn ngoại lực, mà ngoại lực là tốt hay xấu, là thiện ý hay ác ý đều không thể khống chế được, rất nguy hiểm, đã như vậy thì thà rằng khiến bản thân mạnh hơn, dựa vào sức mình để trở về còn hơn. Cho nên danh sách hoàn chỉnh là yếu tố hàng đầu khiến tôi lựa chọn!"

"Ngày 23 tháng 5, tôi đã trở thành một 'Thông Thức Giả', dựa vào sức mạnh ma được mà tôi có thể nhớ được tất cả những kiến thức mà mình đã học trước đây như vật lý, hóa học... Không chỉ nhớ mà tôi còn khắc sâu và hiểu rõ chúng nó. Ha ha, quả thực đây chính là 'nghề nghiệp' do ni đóng giày cho kẻ tới từ thế giới khác là tôi, hoàn toàn phát huy ưu thế của tôi đến mức tối đa đây mà! Không thể không nói, nếu tôi trở về cấp ba với trạng thái như vậy, chắc chắn có thể trở thành thủ khoa. Mà nếu học tập chuyên nghiệp thì việc trở thành nhà khoa học là một mục tiêu chẳng nhằm nhò gì."

"Ngày 26 tháng 5, tôi rất hưởng thụ thân phận 'Thông Thức Giả' này. Một chuyện kỳ quái là, khi tôi tự cho rằng mình là 'Thông Thức Giả', mọi việc làm đều phù hợp với nó thì những tiếng thì thầm khiến tôi gần như nổi điên

đã yên tĩnh đi không ít. Cái tính cách nóng nảy dễ bùng phát của tôi cũng được kìm nén lại, và cũng nhớ tới việc viết nhật ký này. Đây là 'đóng vai' mà tên Zarathu thần bí kia đã nói với tôi ư? Có lẽ đây chính là mấu chốt của việc giải quyết tai họa ngầm của ma dược."

Klein đọc trang nhật ký này, cảm thấy tính cách và tác phong của mình hoàn toàn khác hẳn với Russel đại đế. Ví dụ như chuyện về nhà, hẳn muốn nắm giữ và đi sâu vào nhiều tri thức thần bí học để tránh né nguy hiểm, từ đó đạt được mục đích, còn Russel đại đế lại muốn dựa vào bản thân để nắm giữ nguy hiểm trong tay.

"Không thể không nói rằng đôi khi ta rất hâm mộ người như vậy. Có lẽ mỗi người đều khát vọng thứ mà bản thân không có... Đương nhiên ta cũng phải nghĩ tới việc khiến bản thân mạnh lên, hai tay bao giờ cũng mạnh hơn..." Những ý nghĩ hiện lên trong đầu Klein, làm cho hắn thốn thức.

Mà những gì Russel đại đế miêu tả để giảm bớt tai họa ngầm của ma dược khiến hắn tin tưởng vào tổng kết của mình ngày hôm qua không ít, cũng chắc chắn hơn về việc "Đóng vai".

Klein đặt ba trang nhật ký xuống, ngẩng đầu nhìn "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược", cười nói:

"Xin lỗi, mãi đọc quá."

Audrey xoa dịu sự hâm mộ trong lòng, lạnh nhạt cười nói:

"Tôi có thể hiểu được. Tôi mong ngày nào đó có thể trao đổi nội dung nhật ký của Russel đại đế với ngài."

"Như vậy phải trả cái giá rất cao." Klein mỉm cười liếc "Chính Nghĩa", tiện thể liếc qua "Người Treo Ngược" vốn im lặng chưa hề nói gì.

Audrey đan hai tay lại đặt trước người, nói:

"Thưa ngài Kẻ Khờ, Người Treo Ngược, tôi có ba vấn đề muốn hỏi. Nếu hai người cho rằng đáp án có giá trị cao thì hãy nói hai người muốn gì, tôi sẽ cố gắng tìm kiếm."

"Không thành vấn đề." Arges trả lời đơn giản và bình thản.

Klein khẽ gật đầu, càng thoải mái dựa người ra sau.

Audrey suy nghĩ vài giây rồi nói:

"Vấn đề thứ nhất, 'đóng vai' rốt cuộc là có ý gì? Tôi phát hiện tinh thần sót lại ở trong ma dược có ảnh hưởng khá nhỏ với tôi, đó là vì trong khoảng thời gian này tôi đều đóng vai Khán Giả à?"

Arges không nói mà quăng ánh mắt về phía Kẻ Khờ, dường như cũng đang chờ đáp án.

Klein khẽ gõ ngón tay lên bàn, thoải mái đáp:

"Để ta dùng một ví dụ có vẻ tương tự để giải thích nhé, sức mạnh trung tâm của ma dược là một tòa thành được canh gác nghiêm ngặt, và tinh thần còn sót lại, sẽ cản trở lại ta thì ở ngay trong tòa thành đó. Mục tiêu của chúng ta là giải quyết nó để thực sự trở thành chủ nhân của tòa thành kia.

Bây giờ chúng ta có hai phương pháp, một là xông vào, nhưng chưa chắc đã thành công, mà lại chắc chắn sẽ làm thương bản thân. Trừ phi có thể nghiền ép bằng ưu thế tuyệt đối, nhưng hiển nhiên chúng ta không có điều này. Phương pháp thứ hai là chúng ta có một tờ thiệp mời của chủ nhân tòa thành. Tờ thiệp mời này có thể khiến chúng ta thông qua sự kiểm tra của đám lính canh, len vào trong tòa thành một cách thuận lợi, giải quyết kẻ địch một cách thoải mái. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ trên thiệp mời này có ghi rõ đặc

điểm ngoại hình và khí chất tương ứng của khách mời, cho nên chúng ta bắt buộc phải nguy trang, 'đóng vai' thành vị khách được mời, hiểu chưa?"

Arges như đã đoán được từ trước, bèn hỏi ngay tức thì:

"Xem ra thiệp mời chính là tên của ma được danh sách đó?"

"Đúng vậy." Klein đáp lại rõ ràng.

Audrey giật mình, cảm thấy mình đã hoàn toàn hiểu được ý nghĩa của việc 'đóng vai'. Và vì kích động nên cô nàng lập tức thoát khỏi trạng thái "Khán Giả", mừng rỡ ca ngợi:

"Thật là một phương pháp tuyệt vời. Tôi cảm thấy... Tôi cảm thấy nó rất phù hợp với danh hiệu của ngài, phong cách của nó hoàn toàn hòa hợp với 'Kẻ Khờ'... Tôi hoàn toàn không ngờ 'đóng vai' là phát huy hiệu quả như vậy. Điều khiến tôi cảm thấy may mắn là mấy ngày nay tôi đều đóng vai 'Khán Giả' theo bản năng."

Cô ta tạm dừng rồi nói tiếp:

"Tôi cho rằng đây là một lời giải đáp rất có giá trị, nên không cách nào yên tâm nhận nó. Thưa ngài Kẻ Khờ, ngài muốn trao đổi như nào? Đương nhiên tôi nhớ rằng tôi còn nợ ngài một trang nhật ký Russel nữa."

"Thêm nhiều nhật ký Russel hơn, hoặc là..." Klein ngừng một chút.

Hắn định bảo là bất cứ tin tức gì liên quan tới danh sách "Thầy Bói", nhưng cảm thấy yêu cầu cấp thấp này sẽ phá hỏng hình tượng Kẻ Khờ, nên tạm thời bỏ qua, chờ sau này có cơ hội mới hỏi mà không để lại dấu vết.

Dù sao mình mới thăng cấp không lâu, còn chưa hoàn toàn tiêu hóa xong ma được "Thầy Bói"... Hắn tự an ủi bản thân như vậy, rồi bổ sung thêm:

"Hoặc tình hình về gia tộc Antigenous, cho dù là phần mà tôi biết cũng được."

Arges im lặng vài giây, thận trọng liếc nhìn người trên ghế chủ nhân kia, chậm rãi nói:

"Thưa ngài Kẻ Khờ... Hiện tại tôi có thể trả thù lao cho lời giải đáp vừa rồi của ngài."

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 60: "Phiến Đá Khinh Nhờn" Thứ Hai

"Không thành vấn đề." Klein cố gắng làm cho ngữ khí của mình vẫn trầm thấp chứ không thay đổi. Hắn chống khuỷu tay trái lên thành ghế, ngón tay khẽ chống lên phần trán hơi nghiêng sang một bên, tỏ vẻ như đang bình tĩnh lắng nghe.

Arges chậm chước rồi nói:

"Antigenous là một gia tộc cổ xưa, về lịch sử của bọn họ thì có thể ngược dòng tới tận kỷ nguyên tai biến trước cả kỷ thứ tư, có liên quan tới 'Phiến đá Khinh nhờn' thứ hai."

"Phiến đá Khinh nhờn" thứ hai? Còn có phiến đá thứ hai? Rốt cuộc là có mấy phiến đá vậy? Klein nghe mà con ngươi co rụt lại, suýt thì thay đổi tư thế ngồi.

Dựa theo những gì "Người Treo Ngược" và "Chính Nghĩa" nói thì trên "Phiến đá Khinh nhờn" có ghi lại hai mươi hai đường tắt của Thần! Thứ quan trọng như vậy mà lại có hẳn hai phiến đá? Thậm chí là nhiều hơn? Hai mươi hai đường tắt của Thần... Danh sách đường tắt...Ồ, liệu hai danh từ này có phải là ngang bằng nhau? Mỗi một danh sách đường tắt hoàn chỉnh chính là con đường thông tới ngai vàng của Thần?

Trong khoảnh khắc, từng ý nghĩ bật lên trong đầu Klein khi hắn nghe thấy cụm "Phiến đá Khinh nhờn thứ hai". Hắn tin rằng nếu không phải có sương

mù xám dày đặc che phủ bản thân, có lẽ quý cô "Khán Giả" quá nửa là đã phát hiện ra cảm xúc và phản ứng của hẳn rồi.

Về phần danh từ "Kỷ nguyên Tai Biến" này, một kẻ chuyên nghiệp như hẳn đương nhiên không lạ gì, bởi đó là tên khác của kỷ thứ ba. Trải qua khoảng thời gian ôn tập này, thậm chí Klein còn biết kỷ thứ ba được chia làm hai thời kỳ: Thời kỳ quang minh và thời kỳ tai nạn.

"Phiến đá Khinh nhơn thứ hai?" Audrey không che giấu sự ngờ vực của mình. Cô nàng còn chưa bình phục tâm tình, hẳn còn chưa trở lại trạng thái "Khán Giả".

Hỏi hay lắm! Klein thầm khen ngợi "Chính Nghĩa", bởi đây là vấn đề mà thân phận như "Kẻ Khờ" không tiện hỏi.

Arges liếc Kẻ Khờ một cái, thấy ngài chưa từng đổi tư thế, cũng không lên tiếng ngăn cản, bèn suy nghĩ rồi đáp:

"'Phiến đá Khinh nhơn' đầu tiên xuất hiện ở Kỷ nguyên Hắc ám, cũng chính là kỷ thứ hai mà con người chúng ta giãy dụa cầu sinh dưới sự phù hộ của thần linh. 'Phiến đá Khinh nhơn' thứ hai xuất hiện ở cuối kỷ thứ ba, thậm chí có thể nói là sự xuất hiện của nó đánh dấu sự kết thúc của kỷ nguyên tai nạn. Thông tin về hai 'Phiến đá Khinh nhơn' này là thứ mà bảy giáo hội bảo mật nghiêm ngặt, tôi chỉ biết đôi chút rằng nó đều nhắc tới đường tắt của Thần, còn bọn chúng khác nhau ở chỗ nào thì tôi không rõ lắm."

"Vậy Russel đại đế nhìn thấy phiến đá thứ nhất hay thứ hai?" Audrey tò mò hỏi.

Nghe tới đó, Klein nhớ tới những miêu tả của Arges về tên của ma được ở lần tụ hội đầu tiên, anh ta nói rằng tên của các ma được của các danh sách đều tới từ "Phiến đá Khinh nhơn"!

"Đội trưởng cũng từng nhắc tới việc hệ thống ma được được hình thành và hoàn thiện khi 'Phiến đá Khinh nhơn' xuất hiện... Điều này gián tiếp chứng minh đường tắt của Thần chính là đường tắt danh sách!" Klein tự lặng lẽ trả lời câu hỏi vừa rồi của bản thân.

Lúc này "Người Treo Ngược" Arges trả lời rất đơn giản và thẳng thắn: "Phiến đá thứ hai."

Ánh mắt Audrey trở nên lảng lại, cô nàng lại tiến vào trạng thái "Khán Giả", không tiếp tục lên tiếng hỏi nữa mà chỉ chăm chú nhìn "Người Treo Ngược".

Cái nhìn này khiến Arges cảm thấy không được tự nhiên, anh ta cố nén cảm xúc trong lòng mà tiếp tục bình tĩnh nói:

"Vào thời kỳ vương triều Solomon ở kỷ thứ tư, gia tộc Antigenous tuy cũng là quý tộc hiển hách, nhưng không để lại dấu vết hay câu chuyện khiến người ta có ấn tượng sâu sắc gì. Mãi tới khi bọn họ ủng hộ sự thành lập của đế quốc Tudor, bọn họ mới chính thức đứng ở trung tâm vũ đài lục địa Bắc.

Khi đó, những cái tên cổ xưa như Antigenous, Amon, Abraham hay Jacob xuất hiện rục rờ ở quốc gia của con người. Nhưng sau trận chiến tứ hoàng, Huyết hoàng đế của đế quốc Tudor ngã xuống, bọn họ cũng rời khỏi đỉnh núi, bị bảy vị Thần ngày nay truy sát.

Quá trình cụ thể như nào thì tôi không rõ lắm, chỉ biết cuối cùng gia tộc Antigenous bị giáo hội Đêm Tối hủy diệt. Thừa ngài Kẻ Khờ, nếu ngài muốn biết nhiều hơn e là phải lấy từ giáo hội Đêm Tối, hoặc tiếp xúc với mấy tổ chức cổ xưa bí ẩn, ngài biết tôi nói tới cái nào rồi đó."

Ta không biết... Klein thấy lòng đau khổ, chỉ đành gật đầu:

"Ừ."

Coi như là có Hội Mật Tu, Hội Khổ Tu Morse mà đội trưởng và lão Neil nhắc tới, không biết có tính Hội Tâm Lý Luyện Kim không...

Trong lúc hẩn im lặng kiểm lại, Arges cung cấp tin tức cuối cùng:

"Tôi cũng không biết gia tộc Antigenous nắm giữ đường tắt danh sách nào, chỉ là trong miêu tả liên quan tới nó luôn lặp lại hai từ, đó là kỳ dị và đáng sợ."

Kỳ dị và đáng sợ... Ngắm lại cuốn bút ký kia, ngắm tới nguyên chủ và bạn học của hẩn và những gì mẹ của Riel Bieber gặp phải, quả thật có vẻ chuẩn xác... Tay kia của Klein gõ nhẹ lên cạnh chiếc bàn dài mấy cái. Sau đó hẩn mới nói:

"Rất tốt, ta rất hài lòng về thù lao này."

Hiện giờ hẩn liên tục lặp lại hành vi gõ ngón tay xuống bàn chính là để cường điệu động tác này để "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược" tin rằng mình có thói quen gõ tay, từ đó che giấu việc mở và đóng linh thị.

"Đây là vinh hạnh của tôi." Arges không thuận miệng nhắc tới chuyện khác.

Audrey nhìn Người Treo Ngược rồi lại nhìn Kẻ Khờ, khẽ cười nói:

"Vậy tôi hỏi vấn đề thứ hai nhé, ma được tiếp sau 'Khán Giả' tên là gì? Có thể tìm manh mối ở đâu?"

Tôi cũng muốn hỏi thẳng như vậy, nhưng lựa chọn đường khác thì phải chấp nhận vấn đề nan giải này thôi... Klein không nói mà quăng ánh mắt về phía Người Treo Ngược.

Arges im lặng vài giây rồi đáp:

"Vấn đề này tôi sẽ trả lời miễn phí, vì tôi là người đã dẫn cô lên con đường này. Danh sách 8 tiếp sau 'Khán Giả' có tên là 'Người Đọc Tâm'; danh sách 7 thì thời cổ gọi là 'Bậc Thầy Phân Tích Tinh Thần', còn hiện giờ được gọi là "Bác Sĩ Tâm Lý", đây là tin tức mà tôi biết được từ một thành viên của Hội Tâm Lý Luyện Kim. Tôi nghĩ rằng chắc là bọn họ có không ít phương pháp điều chế ma dược của con đường này."

Hội Tâm Lý Luyện Kim... "Người Thông Linh" Daly khá đồng ý với vài lý luận của họ, mà đội trưởng lại cho đó là tà ác, là điên cuồng... Klein chỉ nghe, suy ngẫm.

"Anh có biết vị thành viên hội Tâm Lý Luyện Kim đó ở đâu không?" Audrey nói, mắt tỏa sáng. Cho dù là "Người Đọc Tâm" hay "Bác Sĩ Tâm Lý" đều phù hợp với sở thích của cô ta.

Arges bỗng cười một tiếng rất là hiếm có:

"Biết chứ, hẳn ta bị dìm ở gần đảo Sunia, tự tay tôi dìm chết hẳn. Nếu cô muốn tìm hội Tâm Lý Luyện Kim, vậy tôi đành phải xin lỗi, manh mối đứt rồi."

Anh ta không hề lo "Chính Nghĩa" sẽ xác định được mình là ai qua những gì anh ta vừa nói, bởi chuyện đó chỉ do mình anh ta làm.

"Dìm..." Audrey không biết nên dùng nét mặt và ngôn ngữ gì để ứng đối nữa.

Cô nàng hít vào một hơi thật sâu, đột nhiên không thể giữ được trạng thái "Khán Giả", ngượng ngừng nói:

"Vấn đề thứ ba, nếu, ý tôi là nếu ấy, một động vật bình thường mà uống ma dược danh sách 9 thì sẽ xảy ra chuyện gì?"

Đây là vấn đề quái quỷ gì vậy... Ngón tay đỡ trán của Klein lặng lẽ gõ nhẹ lên ấn đường hai cái. Hắn nhanh chóng dựa theo sự biến hóa về màu sắc mà nhìn ra sự bối rối, khẩn trương và xấu hổ trong cảm xúc của Audrey. Chẳng lẽ cô ta làm chuyện ngu xuẩn tương tự? Klein ngạc nhiên, nhưng cũng không cảm thấy kỳ quái, bởi trải qua hai lần tụ hội trước hắn xác nhận rằng cô nàng "Chính Nghĩa" có gien về phương diện này.

"Người Treo Ngược" Arges cũng ngây ngẩn cả ra, một lúc lâu mới mở miệng nói:

"Động vật bình thường không có tư duy như con người nên không cách nào học được minh tướng, cho nên đại khái là sẽ chết ngay tại chỗ, hoặc là sụp đổ thành quái vật. Nhưng nếu chúng nó mà chống chọi được hẳn sẽ thành sinh vật siêu phàm. Nếu mà được có thể tăng năng lực tư duy thì chúng nó thậm chí còn trở nên thông minh hơn."

"Ok." Audrey lặng lẽ thở hắt ra, gật đầu, giọng đầy buồn lòng: "Tôi không còn vấn đề gì khác nữa."

Arges suy nghĩ, không nói chuyện Hội Cực Quang và "Người Lắng Nghe", cũng lắc đầu nói: "Tôi cũng hết rồi."

"Ta có một chuyện." Klein mỉm cười nói, tư thế không thay đổi: "Cần sự phối hợp của hai người."

Vì chưa đóng linh thị nên hắn lập tức phát hiện "Người Treo Ngược" khẩn trương thấy rõ, mà cô nàng "Chính Nghĩa" vốn vô tâm cũng tỏ ra sợ hãi và thận trọng.

Không chờ bọn họ lên tiếng, Klein trấn an trước:

"Yên tâm, chỉ là một chuyện nhỏ. Nếu có thể thành công sẽ rất hữu ích cho các người, cho nên ta sẽ không thêm thù lao ngoài định mức nữa."

"Ngài hãy nói đi." Audrey tiến vào trạng thái "Khán Giả" theo bản năng, nhưng cô ta nhìn thế nào cũng không thấu được màn sương xám bao phủ quanh Kẻ Khờ.

"Tuân theo ý chí của ngài." Arges bình tĩnh lại, trầm giọng nói.

Klein khẽ động ngón tay, mỉm cười nói:

"Lúc trước ta đã nói là muốn tiến hành vài thử nghiệm để các người có thể xin nghỉ trước, không cần lo lắng xếp chiều thứ hai lại không tiện vào tụ hội mà không biết làm sao."

"Đây đúng là hy vọng của chúng tôi." Audrey giãn mặt mày ra.

Arges suy nghĩ rồi nói: "Ngài cần chúng tôi làm gì?"

"Các người có thể vào lúc rảnh rồi thử tiến hành một nghi thức, không cần quá chính thức, ở một không gian mà không bị quấy nhiễu là được... Ở trên dàn tế, đặt bốn cây nến ở bốn góc, tốt nhất là loại có mùi đàn hương... Phía trên bên trái đặt một chiếc bánh mì trắng, chỗ ngọn nến góc dưới bên phải thì đặt một tô mì Finebot, phía dưới bên trái thì đặt một bát cơm hải sản, và góc phải phía dưới thì dùng bánh nóng Dipsy... Sử dụng dao bạc tạo ra một không gian linh khí đóng kín..."

Klein miêu tả nghi thức ma pháp mà hắn đã sửa đổi dựa theo "nghi thức đối vận", đồng thời cũng dạy miễn phí tiểu thư "Chính Nghĩa" cách chế tạo không gian linh khí.

Nói thật là vì mục tiêu chỉ tới mình nên Klein tin rằng phần trước, cũng chính là phần khiến người hoặc vật đối ứng hứng thú hoặc lấy lòng bọn họ, có thể trực tiếp lược bỏ, nhưng hắn vẫn cố gắng làm cho quá trình này cũng ra trò - đương nhiên không phù hợp cái mà lão Neil bảo là thần linh là hai, thêm bản thân là ba.

"... Dùng nước cất hỗn hợp của hoa Ánh Trăng, Kim Bạc Hà, hoa Thâm Miên, cam Tay Vàng và hoa hồng Nham Thạch chiết xuất thành tinh dầu, nhỏ lên mỗi ngọn nến một giọt..."

Audrey lắng nghe đầy hứng thú, ghi ghi chép chép, cuối cùng hỏi:

"Vậy thần chú là gì? Ngài Kê Khờ, thần chú đối ứng là gì?"

Arges cũng dừng bút máy trong tay lại, quay đầu nhìn Kê Khờ.

Klein khẽ gõ ngón tay lên chiếc bàn dài, đáp lại bằng tiếng Hermes với ngữ khí bình thản:

"Hỡi Kê Khờ không thuộc về thời đại này, ngài là chúa tể thần bí phía trên màn sương xám, ngài là vị vua Hoàng Hắc chấp chưởng vận may..."

QUỖY BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 61: Ký Hiệu Kỳ Quái

"Hỡi Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này.... Chúa tể thần bí phía trên màn sương xám... Vị vua Hoàng Hắc chấp chưởng vận may..." Audrey Hall lẩm nhẩm ba câu miêu tả này, lòng bỗng dấy lên sóng to gió lớn khiến cô ta không cách nào duy trì được trạng thái "Khán Giả".

Là một kẻ yêu thích thần bí học, trước khi bị kéo vào màn sương mù xám này, cô ta tuy chưa từng tiếp xúc chính thức với sức mạnh phi phạm, nhưng lén tụ tập với đám quý tộc chung sở thích thì vẫn trao đổi những gì mình biết, trong tình huống không rõ thật giả bọn họ sẽ học tập tiếng Hermes dùng cho thờ cúng, sẽ thử mấy nghi thức mà người ta truyền nhau.

Hầu hết những nghi thức ấy đều không tạo ra hiệu quả gì, nhưng vẫn khiến Audrey có hiểu biết nhất định về việc cách thức hóa thần chú. Cho nên cô ta biết rõ ba câu miêu tả đó của Kẻ Khờ đại diện cho cái gì ở trong nghi thức khác: Đó đại diện cho, nó chỉ tới thần linh của bảy vị thần đang nhìn xuống toàn bộ thế giới! Gần như ngang hàng với "Chủ nhân Đỏ Rực, Mẹ của Bí Ẩn, Nữ hoàng của Tai ách và Sợ hãi"!

Ngài Kẻ Khờ là kẻ không ai biết rõ, bí ẩn và mạnh mẽ như thần linh mà đám người Grilint nhắc đến? Là suối nguồn nguy hiểm mà bắt buộc phải né tránh trong các nghi thức? Audrey nhanh chóng hồi tưởng lại lời cảm thán khi đám bạn muốn thử mà lại không dám thử một số nghi thức cổ quái, nên tạm thời không nói nên lời.

Arges Wilson vốn hiểu biết nhiều hơn cô nàng thì run rẩy từ tận đáy lòng:

"Nếu nghi thức ma pháp mà Kẻ Khờ thiết kế ra quả thực có thể chỉ tới ngài ấy, làm ngài ấy nhận được lời cầu xin của bọn ta, như vậy chắc chắn phải tôn xưng là Thần rồi, dùng kính ngữ ngôi thứ ba cho thần linh và những sự tồn tại tương tự..."

Ta thật may mắn và đủ sáng suốt vì đã biểu hiện phối hợp, không làm ra chuyện ngu xuẩn gì, cho dù thử cũng chỉ trong phạm vi bình thường..

Có lẽ ngài ấy là một nhân vật cổ xưa, bí ẩn và khủng bố, chẳng qua không dùng diện mạo ban đầu và tên thật trước mặt chúng ta... Ma Nữ Nguyên Sơ, Hiền Giả Ẩn Nặc, hay là Chúa Sáng Thế Chân Thực mà nhiều giáo phái thần bí cùng tín ngưỡng?"

Arges biết Kẻ Khờ mà mình nhìn thấy bây giờ chưa chắc đã là hình tượng thực của ngài, thậm chí đối phương chưa chắc đã có giới tính, cũng chưa chắc đã là sinh vật hình người.

Klein một tay đỡ trán, tay kia khẽ gõ lên cạnh chiếc bàn dài, cảm nhận sâu sắc sự biến hóa của "Người Treo Ngược" và "Chính Nghĩa". Nhưng hắn vờ như không có chuyện gì xảy ra kiểu mọi chuyện đều trong dự đoán, cứ thế tiếp tục nói:

"Ta cầu xin sự giúp đỡ của ngài.

Ta cầu xin sự chiếu cố của ngài.

Ta cầu xin ngài cho ta một giấc mơ đẹp.

Hoa Thâm Miên, thảo dược thuộc về trắng đỏ, xin hãy truyền sức mạnh cho thần chú của ta.

Cam Tay Vàng, thảo thuộc thuộc về mặt trời, xin hãy truyền sức mạnh cho thần chú của ta."

...

Hắn đọc từng câu miêu tả trong thần chú thuộc cách thức khác, cuối cùng cười nói:

"Hai người đã nhớ chưa?"

"A..." Audrey khẽ hô, rồi vội che miệng lại, bắt đầu nghiêm túc ghi nhớ. Dựa vào trí nhớ rất tốt của "Khán Giả" mà cô nàng nhanh chóng ghi lại, cũng lặp lại thành tiếng để được xác nhận.

Arges thì biểu hiện bình thường hơn cô nàng rất nhiều, mặc kệ lòng nghi gờ chứ bút máy trong tay chưa hề dừng lại chút nào.

Klein khẳng định những gì Audrey vừa đọc lại là đúng rồi khẽ mỉm cười:

"Nếu thử thành công, như vậy lần sau có thể sửa thần chú đi đôi chút để đạt tới mục đích mà chúng ta muốn. Muộn nhất là trước thứ Tư, ta hy vọng các người có thể tìm thời gian rảnh hoàn thành nghi thức này."

Hắn định tối thứ Năm tiến vào nơi này để xem nghi thức ma pháp này có hiệu quả không. Sở dĩ hắn không để "Người Treo Ngược" và "Chính Nghĩa" trực tiếp cầu xin "văng mặt" là vì hắn sợ không cách nào phân biệt được bọn họ "xin nghỉ" thật hay là thử nghiệm nghi thức, đến lúc đó nên kéo vào đây hay là không?

"Tuân theo ý chí của ngài." Audrey và Arges cùng liềm cảm xúc lại, cung kính trả lời.

"Dựa theo đề nghị lần trước của Người Treo Ngược, sau chính sự là tới

lúc tán gẫu, ai bắt đầu trước?" Klein đưa tay tỏ ý mời.

Audrey trầm ngâm rồi nói:

"Thưa ngài Kê Khờ, đề nghị lần trước của ngài về việc tổ chức cuộc thi sàng chọn tuyển người làm công việc hành chính đã được không ít nghị viên tán thành, có lẽ nó có thể được thực hiện. Đương nhiên với hiệu suất của chính phủ vương quốc, phương án nhanh nhất cũng phải nửa năm sau mới có."

Cô ta không sợ "Người Treo Ngược" dựa theo chuyện này điều tra ra thân phận của mình, bởi vì cô ta chỉ ngẫu nhiên, thuận tiện dẫn dắt hai câu, cũng làm cho đám quý bà quý cô kiêu ngạo kia cho rằng đây là ý tưởng từ bộ óc siêu việt của bọn họ, làm cho bọn họ vội vã chạy về khoe khoang với chồng, cha và anh em của bọn họ. Lúc ấy Audrey cảm thấy mình nhìn thấy những con chim công đang xòe đuôi. Cô tin rằng các vị quý bà quý cô ấy sẽ không ngừng dựa theo bản thân ám chỉ mà vẽ cái vinh dự ấy về cho mình, cũng hoàn toàn quên đi tác dụng của cô ta mà tranh nhau xem ai là người đầu tiên đưa ra ý tưởng ấy.

Và dùng phương thức xảo diệu ấy thay đổi tình thế của một vương quốc khiến Audrey cảm thấy rất có thành tựu một cách kỳ lạ, dường như tìm được cách để "Khán Giả" cũng có thể ảnh hưởng tới tình tiết của vở kịch.

"Chỉ hy vọng là vậy." "Người Treo Ngược" Arges đáp lại một câu với ngữ khí trào phúng.

Anh ta tạm dừng vài giây rồi liếc Kê Khờ trên ghế chủ nhân một cái, châm chọc ngôn từ rồi nói:

"Vài thập niên gần đây, số lần hoạt động của các tổ chức bí ẩn có xu thế tăng lên, thậm chí xuất hiện nhiều tổ chức mới, trở nên có quy mô và có sức

mạnh phi phạm nhất định."

Anh định dựa vào tôi để tìm hiểu nguyên nhân à? Tôi còn chưa bắt đầu tiếp xúc các tư liệu về "tổ chức phi pháp" đây... Klein chỉ cười chứ không bình luận gì về tin tức mà "Người Treo Ngược" đưa ra, chỉ lập lờ nước đôi đáp:

"Có một số sức mạnh cổ xưa đang thức tỉnh."

Ví dụ như sức mạnh mà cuốn bút ký của gia tộc Antigenous đại diện...

"VẬY À..." Arges thì thào, dường như nghĩ tới điều gì đó.

Klein đảo mắt qua "Người Treo Ngược", "Chính Nghĩa", mỉm cười nói:

"Nếu không còn gì chia sẻ vậy tụ hội hôm nay tới đây thôi."

"Tuân theo ý chí của ngài." Audrey và Arges đồng thời đứng dậy.

Klein gạt ngón tay cắt đứt mối liên hệ với ngôi sao đỏ sậm, nhìn hai bóng người tan biến khỏi cung điện nguy nga.

Hắn đứng lên, quay người nhìn chiếc ghế lưng cao, cũng chính là phần lưng của chiếc ghế chủ nhân ở vị trí cao nhất của chiếc bàn đồng xanh để nhìn ký hiệu chòm sao nơi đó. Ngôi sao rực rỡ kết nối với nhau tạo ra một ý hiệu kỳ lạ, không nằm trong bộ những ký hiệu của thần bí học mà Klein được học.

Hắn nhìn thật kỹ để phân biệt, nhìn ra "Con Mắt Không Đồng Tử" tượng trưng bí ẩn, rồi nhìn ra "Sợi Dây Vặn Vẹo" tượng trưng cho biến hóa. Cả hai thứ này đều thiếu một bộ phận, và chúng chồng chéo lên nhau tạo ra ký hiệu tượng trưng mới.

"Bí ẩn không hoàn chỉnh, biến hóa không hoàn chỉnh... Cộng lại nghĩa là

gì?" Klein nhú mồm thì thầm, tạm thời không nghĩ ra đáp án.

Hắn thu tầm mắt lại, bắt đầu bước đi trong tòa cung điện thần bí cổ xưa rộng lớn này, tầm mắt không bỏ qua bất cứ một xó xỉnh nào.

"Lúc trước ta chỉ nghĩ vớ vẩn, đưa ra một khái niệm sơ lược chứ không miêu tả cụ thể hình dáng của cung điện, bàn và ghế dựa như nào... Như vậy những hình dáng hiện giờ của chúng nó là dựa vào đâu mà có? Lựa chọn tối ưu hóa? Bản mẫu ban đầu? Hay là phản ánh thực tế?" Klein nhìn, đột nhiên nghĩ tới một vấn đề mà lúc trước hắn xem nhẹ.

Haiz, không thể không nói rằng làm một gã chuyên gia bàn phím, quả thực có rất nhiều việc ta thiếu kinh nghiệm, chưa đủ sâu sắc, thế cho nên sau đó mới nhận ra... Tự kiểm điểm bản thân như vậy, Klein bắt đầu kiểm tra khu vực bốn phía quanh thần điện trên sương xám này một cách nghiêm túc, nhưng hắn không tìm được sinh vật nào, cũng chẳng phát hiện ra điều kỳ dị gì cả.

Còn chỗ xa hơn, nơi hư ảo gần như vô biên vô tận kia, hắn tạm thời không dám đi vào vì sợ bị lạc đi tận đâu đâu.

"Phù, nơi này quả nhiên rất thần bí... Chờ khi nào ta mạnh hơn, không biết nó có thay đổi gì mới không..." Klein thở dài, mở linh tính bao phủ bản thân, mô phỏng cảm giác rơi xuống.

Tất cả nhanh chóng lướt qua, đủ loại ảo giác vỡ thành mảnh nhỏ. Hắn xuyên qua lớp sương mù xám, nhìn thấy thế giới thực, thấy bàn học, rèm và giá treo mũ trong phòng mình.

...

Khu Hoàng Hậu, Backlund.

Audrey nhìn bức tranh treo trên tường, cảm nhận sự mềm mại của chiếc gối nhung thiên nga. Cô ta không lập tức đứng dậy, mà nghiêm túc hồi tưởng lại tụ hội hôm nay, dường như đang xem lại vở kịch một lần nữa.

"Lúc ngài Kẻ Khờ nói tới việc thử nghi thức kia, khi cho các từ miêu tả thần chú như Chúa tế thần bí, vị vua Hoàng Hắc, ngữ khí ngài ấy có vẻ tự tin... Tự tin..." Audrey đang lặng lẽ phân tích đột nhiên hít vào một hơi thật sâu, thân thể khẽ run.

Thôi, nếu không thể đối kháng được thì mặc kệ... Ngài Kẻ Khờ luôn tỏ ra hòa nhã, hẳn là kẻ tuân thủ luật lệ... Audrey cảm thấy tâm tình tốt hơn, nghĩ tới việc đóng vai, nghĩ tới sự mỏng manh của việc bị ma được cản trở.

Cô ta khẽ ngâm nga một giai điệu nhẹ nhàng, rời khỏi giường đi tới phía cửa, cũng chủ động điều chỉnh trạng thái của bản thân về "Khán Giả".

Cô ta mở cửa phòng, thấy một cô hầu gái đi qua trước mặt, thấy vết chai trên tay, vết cháy nắng trên mặt và rất nhiều chi tiết tương tự trên người đối phương, khiến Audrey phỏng đoán được không ít chuyện.

Đúng lúc này Audrey như cảm ứng được điều gì mà vội vàng quay người nhìn sang một góc tối ở ban công. Cô thấy chú chó lông vàng Susie đang ngồi ở đó, lẳng lặng nhìn vào cô với cái kiểu hệt như cô đang quan sát hầu gái.

Nữ thần ời... Audrey giật giật khóe miệng, thật muốn che mặt lại, thở dài một hơi.

...

Trong buồng thuyền trưởng được bảo vệ tầng tầng lớp lớp trên biển Sunia.

Arges tỉnh táo lại, phát hiện xung quanh không có gì thay đổi, hệt như

chẳng có gì xảy ra cả. Anh ta thở dài, lẩm bẩm:

"Một nhân vật cổ xưa chẳng?"

...

Rời khỏi nghi thức, Klein kéo rèm cửa sổ ra, lấy cuốn sổ lại bắt đầu ghi chép.

Hắn nhớ lại nội dung trong mấy trang nhật ký của Russel, rồi dùng cách ghi lại này để nhớ lâu hơn, tránh việc mai sau quên đi.

Viết xong, hắn đọc lại mấy lần, cuối cùng xé tờ giấy vừa viết ra rồi đốt.

Mỗi tuần một lần như vậy chắc là sẽ không quên những điều quan trọng... Chẳng qua khi thời gian dần trôi, nhiệm vụ sẽ càng nặng nề hơn... Tiếc rằng tạm thời không có biện pháp nào tốt hơn, mà mình thì chưa học bộ môn mật mã học... Klein ngừng lại, vắn vắn xương cổ rồi định đi tới câu lạc bộ bói toán.

Trong tâm lý những người khác nhau thì "Thầy Bói" không có chung tiêu chuẩn, không ai có thể nói là kẻ khác sai được, cho nên Klein hoàn toàn không rõ "Thầy Bói" như nào mới phù hợp với nhu cầu của ma được nhất. Hắn chỉ có thể dựa vào việc thực hành để chỉnh sửa, để xác định!

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 62: Đề Nghị Của "Thầy Bói"

Trước khi đi, Klein tranh thủ lấy bàn chải nhỏ và khăn tay cẩn thận lau chùi bộ vest và mũ phớt, sau đó giặt áo sơ mi màu trắng, rồi mặc áo sơ mi sợi dây với khoác chiếc áo khoác rẻ tiền trông có vẻ thể diện nhất lúc đầu, bước nhanh xuống đường.

Đầu tiên là váy cho Melissa, tiếp theo là bộ vest cho Benson, cuối cùng mới có thể nghĩ tới bộ thứ hai cho mình, tiền chả bao giờ là đủ cả... Mặt khác bắt buộc phải gom góp từng món đồ sứ chiêu đãi khách nữa... Mà lại còn phải dành tiền cho việc mua các tài liệu nguyên liệu thần bí học... Klein ngồi lên chiếc xe ngựa công cộng, tính nhẩm tình hình tài chính trong nhà, càng tính càng lắc đầu.

Hắn phỏng đoán chỉ ít phải một năm mới có thể khiến hắn, anh trai và em gái sống trong cái gọi là tầng lớp trung lưu. Đương nhiên đây là chưa tính đến chuyện được thăng chức tăng lương.

Xe ngựa công cộng chạy qua từng con phố, rồi dừng lại ở phía đối diện câu lạc bộ Bói toán ở phố Holls.

Klein đề chiếc mũ phớt xuống, nửa nhảy nửa đi xuống xe, men theo con đường quen thuộc đi vào cánh cửa câu lạc bộ ở tầng hai, thấy cô gái Angelica tóc nâu xinh đẹp. Vành mắt cô ta sưng và đỏ, nhưng toàn thân có vẻ buồn lờn hơn rất nhiều.

Klein giơ ngón tay khê gõ lên ấn đường hai cái, cẩn thận nhìn kỹ thì phát hiện màu u ám dày đặc ở sâu trong cảm xúc của Angelica đã tan đi rất nhiều, mà lại còn thêm vài phần trắng sáng hết như ánh mặt trời.

Xem xong, Klein mới đi tới, ngả mũ cười nói:

"Cô Angelica, hôm nay đúng là một ngày nắng rực rỡ nhỉ?"

Angelica ngẩng đầu lên, giật mình khê hô một tiếng rồi cười tươi đáp:

"Anh giống hệt con mèo của ông Fansent, đi đường chả tạo ra tí tiếng động nào. Ủm, anh nhìn ra rồi à? Ha ha, tôi quên mất, anh là một vị thầy bói am hiểu nhìn tướng mạo..."

Cô ta dừng lại, khê cắn môi rồi cúi người hành lễ:

"Cảm ơn lời đề nghị của anh ngày hôm qua, tôi cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Một năm nay tôi chưa bao giờ cảm thấy thả lỏng, thoải mái và thỏa mãn như lúc này."

Nghe cô ta chân thành cảm ơn, Klein cũng lây nhiễm sự vui vẻ và thoải mái này, mỉm cười nói:

"Giúp được cô là niềm vinh hạnh của tôi."

Trong lúc nói, hẳn cảm thấy linh tính của bản thân hoạt bát và thoải mái không ít. Đây là "Thầy Bói" mà ma dục muốn? Là "Thầy Bói" có thể trợ giúp cho người cần xem bói? Klein nhéo nhéo ấn đường như đang tự hỏi, lặng lẽ gõ hai cái.

Không thể không nói rằng hẳn phát hiện là thực tế động tác mở đóng linh thị này không đủ ẩn giấu, nhưng vấn đề là hẳn tạm thời không nghĩ được phương án thay thế tốt hơn, bởi vì hẳn mới trở thành "Thầy Bói" không lâu,

linh tính chưa tăng tới mức cao nhất và nắm giữ bản thân cũng là như vậy, cho nên hẳn phải có vị trí có thể kích được linh tính thì mới làm môi giới cho "công tắc", mà bộ phận như vậy trên cơ thể không nhiều, ấn đường là lựa chọn tương đối tốt.

Chờ khi hoàn toàn tiêu hóa ma được trở thành một "Thầy Bói" thật sự, hẳn là tạo ra động tác "công tắc" tốt hơn... Klein khẽ gật đầu, đi tới phòng hội nghị khép hờ kia.

"Cà phê hay hồng trà?" Angelica vội hỏi một câu.

"Cà phê Dipsy." Klein đáp lại, hẳn định nếm thử mọi loại đồ uống.

Lúc này hẳn thấy có khoảng sáu bảy hội viên ở trong phòng, nhưng không thấy vị Hanas Fansent thường xuất hiện ở nơi này.

"Ông Fansent không tới à?" Hẳn dừng bước, tiện thể hỏi một câu.

Angelica giật mình: "Không phải ngày nào ông ấy cũng đến. Hôm nay ông ấy nhận lời mời tới giảng bài cho một tổ chức bói toán ở cảng Anmatt rồi. Anh tìm ông ấy có chuyện gì?"

"Không, chỉ tò mò thôi, tại lần nào tới đây tôi cũng gặp ông ấy." Klein mỉm cười lắc đầu.

Cùng lúc đó hẳn phát hiện gương mặt quen thuộc trong số bảy hội viên kia: Quý ngài Glacis đã từng bói toán cho mình!

Glacis đang đeo một chiếc kính mắt một tròng xem tư liệu trên bàn, đột nhiên nhận thấy có người đang nhìn chăm chăm mình nên ngẩng đầu lên nhìn về phía kẻ đó. Anh ta lập tức tỏ ra vui sướng, bèn chống tay lên bàn đứng dậy, đi vài bước tới trước mặt Klein:

"Chào buổi chiều, anh Moretti. Vừa nãy tôi luôn nghĩ xem hôm nay liệu anh có tới không. Nghe Angelica nói anh không phải bác sĩ, mà là một vị thầy bói am hiểu xem tướng mạo?"

Klein cười cười, đáp: "Tôi không chỉ am hiểu cái đó. Anh Glacis, hình như anh đã hoàn toàn thoát khỏi bệnh tật rồi?"

Hắn nắn nắn trán, khẽ ấn vào ấn đường hai cái, phát hiện màu sắc sức khỏe của Glacis đã bình thường trở lại.

"Đúng vậy! Lúc ấy tôi rất hối hận vì không nghe theo lời đề nghị của anh. May quá, may mà gần nhà tôi có một vị thầy thuốc rất giỏi, ông ấy cho vợ tôi một đơn thuốc khá thần kỳ, khiến tôi rời xa cái chết." Glacis cảm khái.

Là một thành viên tương lai của tiểu đội Kẻ Gác Đêm, Klein hỏi lại với sự miễn cảm nghề nghiệp: "Thầy thuốc rất giỏi? Đơn thuốc rất thần kỳ?"

Thần kỳ? Thần kỳ như nào? Liệu có thuộc phạm trù phi phạm không?

"Ông ấy nói đó là thuốc của một dân tộc ở phía Renborg, tóm lại là chữa được chứng bệnh của tôi." Glacis đáp, không hề cảm nhận được sự dị thường gì.

Thầy thuốc dân tộc? Klein gõ ấn đường như tự hỏi:

"Tên ông ta là gì? Đang ở nơi nào? Anh biết đó, người xem bói không cách nào cam đoan là mình sẽ không bị bệnh, có lẽ mai sau tôi cần phải tới chỗ ông ấy mua thuốc ấy chứ."

Thông qua giáo sư và đám học sinh nên Klein biết hệ thống chữa bệnh tiên tiến hiện đại mới được thành hình ở thế giới này, có một số bệnh tật gần như không cách nào cứu chữa, cho nên vị thuốc thần kỳ và thầy thuốc giỏi vẫn còn chỗ dụng võ, nên hiểu biết sơ qua cũng không tệ, có khi tới lúc nào

đó lại cần.

Glacis đáp:

"Ông ta tên là Lawson Duckweed, có một cửa hiệu nhỏ ở số 18 phố Vlad khu phía đông, tên là hiệu thuốc dân tộc Lawson."

"Cảm ơn." Klein lặng lẽ ghi nhớ, rồi chân thành nói.

Glacis quay người dẫn hân tới chỗ của mình, lúc này Angelica đã pha xong cà phê và bưng tới.

So với cà phê Nam Will, mùi cà phê Dipsy nồng đậm hơn nhiều, nhưng vị thì khá chênh lệch... Klein nhấp một ngụm, thưởng thức một lúc.

Glacis thấy hân đặt cốc cà phê men trắng xuống, vội vàng nói:

"Anh Moretti, liệu tôi có thể nhờ anh xem bói giúp tôi một lần không? Tôi sẽ trả phí theo giá anh quy định."

"8 penny là đủ rồi, tôi sẽ không tạm thời tăng giá." Klein đang hy vọng có người tìm mình xem bói: "Cần tới phòng xem bói không?"

"Ok, phòng Thủy Tinh Vàng." Glacis quen thuộc hơn nên đi trước dẫn đường.

Vào phòng, khóa trái cửa gỗ lại, Klein ngồi vào sau bàn, trầm giọng hỏi:

"Glacis, anh muốn bói toán chuyện gì?"

"Tôi có một cơ hội đầu tư, nhưng số tiền khá nhiều, nếu thất bại tôi và gia đình sẽ bị đả kích nặng nề, tôi muốn xem bói xem liệu có thuận lợi không." Glacis chủ động nói: "Bản thân tôi đã dùng bài Tarot xem bói một lần, ừm, là xem bói sau khi tâm linh tinh thuần rồi, được kết quả không tệ. Đúng vậy, là

tôi tự giải mã, chẳng qua tôi không hề làm trái với một số nguyên tắc tượng trưng."

Klein ngẫm nghĩ, tò mò nói:

"Vậy anh miêu tả cụ thể chuyện như nào một lần, rồi đưa ra thông tin bản thân, nếu có thể biết đối phương thì tốt hơn, để chúng ta bói bản đồ sao."

"Vâng." Glacis suy tư rồi nói: "Ông Lanlus khi khảo sát ở dãy núi Hornaces đã phát hiện một quặng sắt với sản lượng khá lớn, cho ra chất lượng rất tốt. Ông ta bỏ hết tiền tiết kiệm mua mảnh đất đó, cũng mời công ty chuyên nghiệp tới thăm dò, nhận được kết luận rất tốt. Ông ấy thiếu nguồn vốn đầu tư khai thác nên đã thành lập một công ty sắt thép, định dùng hạng mục này để vay vốn ngân hàng, đồng thời phát hành cổ phiếu với tỉ lệ nhất định để gom tài chính. Kế hoạch này tạm thời đang trong giai đoạn ngấm trù bị cho nên lợi tức khá cao."

Dạo này hay đọc báo, lại là "chuyên gia lịch sử" nên Klein biết thế giới này có cổ phiếu, biết chắc chắn khái niệm này tới từ Russel đại đế, hừm, lại là ông ta.

Trong quá trình thực dân lục địa Nam, ông ta thành lập công ty Tây Balam, thông qua việc phát hành cổ phiếu để gom vốn mà giải quyết thuận lợi vấn đề tài chính, nhận lấy phần tiền đầu tiên khi cướp được lợi ích thực dân.

Bởi vì lợi tức cao cho nên từ đó về sau những chuyện tương tự tiếp tục xảy ra, ví dụ như cổ phiếu đường sắt, cổ phiếu khai khoáng, cổ phiếu sử dụng khai phá hơi nước... Có chỗ thành công, cũng có chỗ thất bại, vì thế đã sản sinh ra tổ chức sàh giao dịch chứng khoán Backlund sơ đẳng. Ngoài ra Russel đại đế còn làm ra trái phiếu nhà nước, hay quỹ tín thác này nọ. Người người noi theo đến nay đã trở thành phương thức đầu tư ổn định nhất, hàng năm

nhận được lợi tức tới 4%.

Klein nhớ rõ Benson từng nói rằng nếu có thể được thừa kế tài sản 3.000 bảng, như vậy khỏi cần phải làm việc vất vả nữa, bởi lợi tức hàng năm ổn định chừng 5%, đại khái là 150 bảng, tương đương với lương một năm hiện tại của Klein rồi.

Đây chính là tầng lớp lợi nhuận mà... Klein khẽ than một tiếng, châm chọc rồi hỏi:

"Anh xác định chuyện này không có vấn đề? Lanlus là người đáng tin?"

"Tôi đọc qua báo cáo về giấy tờ và thăm dò điền sản của ông ta rồi, có đóng dấu của cơ quan nhà nước quận Tây Vilas và thư xác nhận của công ty chuyên nghiệp, hơn nữa văn phòng của Lanlus còn có ảnh chụp của ông ta, tước sĩ William và ngài thị trưởng nữa." Glacis gật đầu.

Ảnh chụp chung? Ảnh đó chẳng thể hiện được điều gì... Klein được sinh ra ở thời đại tri thức bùng nổ nên gặp chuyện tương tự nhiều quá rồi, nên không vì thế mà tin tưởng. Chẳng qua hấn tin hay không cũng vô dụng, chỉ có thể cầm bút vẽ bản đồ sao tương ứng theo những tin tức quan trọng mà Glacis cung cấp.

Thật lâu sau, Klein chỉ vào bản đồ sao, nói:

"Chính anh chắc là cũng nhìn thấy được chuyện này không thuận lợi, mặt ngoài thì phần hoa mà bên dưới là vách núi đen, là vực sâu. Theo ý bói toán của tôi ấy là hãy vòng qua nó, tránh nó đi."

"..." Glacis im lặng, mấy lần mở miệng định nói nhưng cuối cùng lại khép lại.

Mấy phút sau, anh ta gượng cười, nói:

"Về nhà rồi tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ."

Nghe câu trả lời đó, Klein chỉ có thể lắc đầu, cảm nhận nỗi bất đắc dĩ mà vị "Thầy Bói" hẳn là có: "Thầy Bói" chỉ có thể đưa ra lời khuyên chứ không quyết định thay người ta được.

Hai người vừa rời khỏi phòng Thủy Tinh Vàng thì Angelica tới:

"Anh Moretti, có người tới tìm anh xem bói."

Nói tới đây, cô ta khẽ bồi thêm một câu:

"Tôi không đề cử anh ta, mà anh ta cũng chưa nhìn qua sách ảnh."

Thanh danh lan truyền rồi à? Klein nghi ngờ đi tới sảnh tiếp đón.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 63: Giải Mộng

Klein đi được vài bước thì thấy người tới xem bói. Anh ta mặc bộ vest màu đen, tay cầm gậy batoong gỗ mạ vàng, đầu đội mũ phớt với phần tóc vàng ngắn ươm ngạnh lộ ra bên dưới mũ, chớp mũi hơi gập hệt như mỏ điều hâu.

Vị hôn phu của Anna, Joyce Meyer, người đã trải qua sự kiện đáng sợ... Vì đã gặp anh ta ở "xem bói cảnh trong mơ" nên Klein mỉm cười nói:

"Chào buổi chiều, anh Meyer."

"Chào buổi chiều, anh Moretti." Joyce bỏ mũ xuống, quay người chào: "Cảm ơn anh đã chỉ điểm cho Anna, cô ấy luôn miệng khen ngợi sự thần kỳ của anh, gần như là không dừng được."

Klein cười ha ha: "Tôi không thay đổi điều gì cả, người nên cảm ơn là chính anh. Nếu không có ý chí kiên cường và hướng tới sự tốt đẹp, anh đã không cách nào chiến thắng được tai nạn này rồi."

Sau khi khách khí, hẳn không nhịn được mà tự nhạo một câu: Đây xem như là thói phồng nhau kiểu thương mại hử?

"Thằng thẩn mà nói, tôi vẫn cảm thấy hệt như giấc mộng khi mình có thể sống sót trở về, vẫn chưa thể tin được rằng mình đã vượt qua được tai nạn ấy." Joyce lắc đầu cảm khái.

Không chờ Klein nói, anh ta tò mò hỏi:

"Anh vừa thấy tôi là biết tôi là ai, là do mũi của tôi trông khá đáng thù hay là anh xem bói rằng tôi sẽ đến từ trước?"

"Tôi có tư liệu tường tận về anh, nên với thầy bói mà nói thì thế là đủ rồi." Klein cố ý trả lời mơ hồ kiểu đám thần côn.

Joyce quả nhiên tỏ ra kinh hãi, chừng mười giây sau mới nặn ra được nụ cười:

"Anh Moretti, tôi muốn anh xem bói cho tôi."

Nói xong, anh ta bỗng phát hiện một việc: Klein Moretti tự xưng là thầy bói chứ không phải người xem bói!

"Ok, chúng ta hãy đến phòng Thủy Tinh Vàng nào." Klein chìa tay mời. Lúc này hẳn bỗng cảm thấy mình nên mặc một chiếc áo choàng màu đen, không cần phải nói gì nhiều, cứ thể hiện sự thần bí của thầy bói là được.

Vào phòng, Joyce Meyer chủ động khóa trái cửa lại, cũng quan sát cảnh vật xung quanh. Mà Klein thì nhân lúc này lặng lẽ gõ ấn đường hai cái để mở linh thị.

Joyce ngồi xuống, dựa vào gậy batoong, kéo chiếc nơ màu đen, bình tĩnh nói:

"Anh Moretti, tôi muốn mời anh giải mộng."

"Giải mộng?" Klein vẫn duy trì trạng thái mọi thứ đều nằm trong dự đoán, chỉ hỏi lại một câu kiểu xác nhận. Hẳn thấy màu sắc sức khỏe của Joyce không hề ảm đạm, nhưng cũng không tới mức bị bệnh, màu sắc cảm xúc thì với màu lam suy nghĩ là chính, mà sâu trong đó lộ rõ vẻ căng thẳng.

Joyce trịnh trọng gật đầu:

"Từ tàu Cỏ Linh Lăng tới cảng Anmatt, đêm nào tôi cũng mơ cùng một giấc mơ. Trong giấc mơ ấy toàn là sợ hãi, tôi biết có lẽ là tai nạn kia đã để lại bóng ma trong tôi. Lẽ ra tôi nên đi gặp bác sĩ tâm lý, nhưng tôi nghi ngờ đây không phải giấc mơ bình thường. Giấc mơ bình thường dù lặp lại hàng đêm thì cũng sẽ có chi tiết khác biệt. mà giấc mơ của tôi, chỉ ít là phần mà tôi nhớ được, thì chưa từng thay đổi chút nào."

"Với thầy bói mà nói, những giấc mơ tương tự đều là 'gợi ý' mà thần linh đưa cho." Klein nửa trấn an nửa giải thích: "Anh có thể miêu tả cảnh trong mơ kỹ càng một lần cho tôi được không?"

Joyce đặt năm tay trước miệng, trầm tư chốc lát rồi nói:

"Tôi nằm mơ mình rơi khỏi tàu Cỏ Linh Lăng, ngã xuống biển. Biển ấy màu đỏ sậm hệt như thứ máu sa đọa. Lúc tôi rơi xuống, tôi được một người trên thuyền kéo lại. Tôi không thấy rõ dáng vẻ của người đó, chỉ biết là người này rất khỏe. Mà tôi cũng đang kéo một người khác hòng không để anh ta rơi xuống biển. Tôi biết người này, là hành khách của tàu Cỏ Linh Lăng, Younes Kim.

Vì trọng lượng của ông ta, vì sự giãy dụa của ông ta mà tôi không cách nào chống đỡ được, đành phải buông tay nhìn ông ta gào hét rơi vào hải dương đỏ máu kia. Vừa lúc ấy người bên trên cũng buông tay ra. Tôi vùng vẫy hai tay muốn bắt được gì đó, nhưng chẳng có gì để bắt, cả người nhanh chóng rơi xuống.

Sau đó tôi hoảng sợ tỉnh giấc, lưng và trán ướt đầm mồ hôi."

Klein giơ tay đỡ trán, khẽ gõ như đang suy nghĩ, sau đó hần nói:

"Anh Meyer ạ, chỉ là ác mộng, ác mộng giống nhau và ác mộng liên tục

thuộc về vấn đề tâm lý, có căn nguyên tương ứng. Mà ác mộng tương tự lặp đi lặp lại thuộc về lời nhắc của linh tính dành cho anh, cũng là gợi ý của thần linh."

Thấy Joyce tỏ ra khó hiểu, hân giải thích kỹ hơn:

"Đừng nghi ngờ, linh tính của người thường cũng nhắc nhở cho người đó ở một mức độ nhất định. Tôi không biết tàu Cỏ Linh Lăng đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể nhìn ra đó là một bi kịch với máu và sắt là chủ yếu, để lại cho anh bóng ma sâu sắc."

Thấy Joyce khẽ gật đầu, Klein nói tiếp:

"Lúc ở trên thuyền anh hẳn là rất sợ hãi, mà trong cảm xúc sợ hãi cực đoan ấy con người thường dễ đánh mất sức quan sát, bỏ qua rất nhiều chi tiết không nên bỏ qua. Nhưng điều này không có nghĩa là anh không nhìn thấy chúng nó, chỉ là không lưu ý qua, hiểu chưa? Không lưu ý. Trong tiềm thức của anh, trong linh tính của anh, chi tiết bị bỏ qua ấy vẫn còn tồn tại. Nếu chuyện mà nó chỉ tới đủ quan trọng thì linh tính của anh sẽ nhắc nhở anh bằng cảnh trong mơ."

Lúc trước tôi nhớ tới cảm giác bị bỏ qua nên mới phát hiện cuốn bút ký đã rơi vào tay Riel Bieber, cũng là dạng tương tự... Chẳng qua tôi sâu sắc hơn, linh tính mạnh hơn, tri thức thần bí học phong phú hơn nên mới phán đoán trước tiên... Klein tạm dừng vài giây, rồi nhìn thẳng vào mắt Joyce Meyer:

"Người tên là Younes Kim, bị anh buông tay mà rơi vào trong biển máu kia, có phải từng cầu xin anh trên thuyền, nhưng vẫn không thể thoát khỏi số mệnh?"

Joyce tỏ ra không tự nhiên mà vặn người, miệng há vài lần rồi mới đáp:

"Phải, nhưng tôi không đồng tình với ông ta. Có lẽ mấy ngày, hoặc một

tuần sau, anh có thể thấy được trên báo ông ta là tên ác ôn tàn nhẫn như nào, khiến người ta oán hận ra sao. Ông ta đã cưỡng bức chí ít ba cô gái, ném một đứa trẻ vào vùng biển Cuồng Bạo, cũng dẫn một đám dã thú mất đi lý trí giết hại hành khách và thuyền viên trên tàu. Ông ta là kẻ giả dối, khỏe mạnh và ác độc, tôi không dám cũng không thể dừng tay, nếu không kẻ mất mạng sẽ là tôi."

"Tôi không nghi ngờ chuyện mà anh làm." Klein tỏ thái độ rồi mới giải thích: "Chỉ là cảnh trong mơ của anh cho tôi biết anh đang hối hận, đang cho là mình không nên buông tay. Anh cho rằng việc giết ông ta là một hành vi chính nghĩa, vậy tại sao lại hối hận, để từ đó lặp lại hình ảnh buông tay trong giấc mơ?"

"Tôi cũng không biết..." Joyce lắc đầu đầy ngỡ ngàng.

Klein hai tay đan vào nhau đặt ở dưới cằm, thử phân tích:

"Kết hợp những gì tôi vừa nói, có phải anh đã bỏ qua điều gì trong chuyện này, ví dụ chuyện mà Younes Kim nhắc tới, nội dung câu xin là gì, thái độ từ thế ra sao.... Tôi không thể nhớ lại thay anh, nên anh hãy suy nghĩ cho kỹ."

"Không... Lúc ấy ông ta chỉ kịp nói là 'Bỏ qua cho tôi, tôi đầu hàng'..." Joyce lẩm bẩm đầy ngỡ ngàng.

Klein không biết cụ thể đã xảy ra gì, chỉ có thể kết hợp cảnh trong mơ mà dẫn dắt: "Có phải anh cho rằng Younes Kim sống càng hữu ích hơn, có thể chứng minh một chuyện, giải thích một chuyện nào đó?"

Joyce nhíu mày, một lúc sau mới mở miệng:

"Có lẽ... Tôi luôn cảm thấy cuộc xung đột trên con tàu Cỏ Linh Lăng ấy quá đột ngột, phát triển quá nhanh, dường như những dự vọng xấu xa chôn giấu trong lòng bị bộc phát ra mà không thể khống chế... Điều này không

bình thường... Rất không bình thường... Có lẽ tôi định thăm vấn Younes Kim để tra hỏi xem ban đầu ông ta vì cái gì mà làm ra chuyện như bị ma ám như vậy..."

Nghe Joyce kể như đang nói mớ, Klein kết hợp cảnh trong mơ, suy nghĩ trở nên rõ ràng, bèn dùng ngữ khí thần côn mà nói: "Không, không chỉ như vậy."

"Cái gì?" Joyce hoảng sợ.

Klein tay chống cằm, nhìn chăm chăm vào mắt Joyce, ngữ khí trầm và hữu lực:

"Anh không chỉ cho rằng chuyện này không bình thường, anh còn chứng kiến mấy chuyện đã bị anh xem nhẹ. Mà khi xâu chuỗi những chuyện ấy lại là có thể suy ra một kết luận đáng sợ. Vì vậy linh tính của anh nói cho anh biết rằng có một kẻ hiểm nghi lớn nhất, cũng chính là kẻ đã giữ anh lại rồi thả anh ra ở trong mơ. Theo bản năng anh không nghi ngờ người đó, cho nên không nhìn thấy khuôn mặt hình dáng của người đó. Người đó là đồng bạn của anh, từng nắm giữ sự sống cái chết của anh, hoặc có thể nói là đã cứu anh!"

Joyce bỗng nhiên dựa ra sau, đập vào lưng ghế vang lên một tiếng nhỏ. Trán anh ta toát mồ hôi, mắt đầy sự rối loạn.

"Tôi... Tôi nhìn thấy..."

Lạch cạch, Joyce đứng bật dậy, khiến ghế dựa lung lay suýt đổ.

"Treece..." Anh ta như gồng sức mạnh toàn thân mà bật ra cái tên này. Đó là một chàng trai mặt tròn, hòa ái và ngại ngùng, là vị anh hùng đã cứu vớt người sống sót...

Klein không quấy rầy đối phương, hẩn khẽ dựa ra sau, yên lặng chờ đợi.

Sắc mặt Joyce thay đổi vài lần, cuối cùng bình thường trở lại, trông hơi tái nhợt. Anh ta gượng cười, nói:

"Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh đã giải mộng, có lẽ tôi phải đi cục cảnh sát một chuyến."

Anh ta lấy bóp ra, rút một tờ 1 saule.

"Tôi không cho rằng tiền bạc thể hiện được giá trị của anh, chỉ có thể dựa theo phí xem bói của anh, đây là thù lao." Joyce đưa tờ tiền giấy cho Klein.

Anh đưa cả 10 bảng ra đây tôi cũng không để ý đâu... 1 saule, anh với vị hôn thê của mình giống nhau thật... Klein vẫn duy trì phong thái thần côn, không nói gì mà chỉ mỉm cười dè tờ tiền xuống.

Joyce hít vào một hơi, đội mũ phớt rồi quay người đi ra phía cửa.

Lúc mở khóa anh ta đột nhiên quay đầu, chân thành nói: "Cảm ơn anh, ngài Moretti."

Ngài? Klein thầm cười một tiếng, dõi mắt nhìn anh ta rời khỏi phòng bói toán, lặng lẽ nói một câu: "Dường như đã có chuyện gì đó khó lường xảy ra trên tàu Cỏ Linh Lăng... Nếu đội trưởng ở đây thì tốt rồi, anh ấy có thể biết toàn bộ những gì xảy ra trong giấc mơ của Joyce Meyer..."

...

Sáng sớm thứ Ba, khu Hoàng Hậu, Backlund.

Audrey dậy rồi tìm chú chó lông vàng Susie, tỏ ra nghiêm trang nói:

"Susie, giờ mi cũng là người phi phạm, chúng ta là đồng loại, nhằm,

không phải, ý ta là chúng ta bắt buộc phải giúp đỡ lẫn nhau. Mi bảo vệ cửa
đừng cho bất cứ ai quấy rầy ta, ta định tiến hành một nghi thức."

Susie nhìn chủ nhân, bất đắc dĩ mà vẫy đuôi.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 64: Kẻ Xúi Giục

Dặn dò chú chó Susie xong, Audrey đi đi lại lại vài bước như chưa đủ yên tâm, bởi vì cô ta không rõ liệu khi làm nghi thức ma pháp hôm nay có xuất hiện điều kỳ quái gì không.

"Thế này đi..." Cô ta lặng lẽ chuyển động con người, dùng thái độ người đứng xem dự đoán quá trình, nhanh chóng có ý tưởng mới. Thế là cô ta khóa trái cửa phòng lại, rồi nói với chú chó lông vàng:

"Susie, mi ngồi đây nhé. Nếu Annie với người khác mà định xông vào thì lập tức tới phòng tắm báo cho ta."

Vì phòng trường hợp ngoài ý muốn nên mấy cô hầu gái bên người Audrey đều có được chìa khóa mở cửa khi bị khóa trái.

Susie nhìn chăm chăm cô ta, vẫy đuôi ba cái.

"Rất tốt, hôm nay ta sẽ để mi tự chọn bữa trưa!" Audrey nắm tay lại, khẽ lắc lắc.

Dặn xong, cô ta đi vào phòng tắm, thấy căn phòng tắm hình vuông dài rộng chừng 4 mét bốc hơi nước nghi ngút, hơi trắng bao phủ, hun người.

Audrey dọn sạch sẽ những chai lọ đặt đầy trên chiếc bàn hình chữ nhật, sau đó lộn ra gian ngoài chuyển những đồ vật như nến, tế phẩm và áo choàng màu trắng vào trong. Sau đó cô ta đóng cửa phòng tắm lại.

Làm xong hết thấy, Audrey thở phào một hơi, lấy một cái chai màu lam nhạt nửa trong suốt to bằng lòng bàn tay bên cạnh bốn cây nến lên. Chai này hình trụ, tỏa ra thứ ánh sáng mông ảo dưới ánh đèn, bên trong chính là tinh dầu mà cô ta vừa chiết xuất được ngày hôm qua. Là một kẻ yêu thích thần bí học, cô ta nghiên cứu không ít thứ tương tự, nên trong nhà có rất nhiều nước tinh khiết, sữa ong chúa, dầu thơm, tinh dầu và hương xông mà cô ta tự làm, bởi vậy nên mới nhanh chóng chuẩn bị xong theo những gì Kẻ Khờ miêu tả.

"Hoa Ánh Trăng, Kim Bạc Hà, hoa Thâm Miên, cam Tay Vàng với hoa hồng Nham Thạch... Phương pháp kỳ quặc..." Audrey thì thầm: "Hừm, trước khi làm nghi thức ma pháp đều phải vệ sinh thân thể sạch sẽ, khiến tâm linh yên tĩnh, đây là tôn kính với thần linh, à không, đối tượng mình đang khẩn cầu."

Nhớ lại quy trình một lần nữa, cô ta rót tinh dầu nghi thức vào trong bồn tắm, rồi giờ tay cởi bộ đồ mặc ở nhà.

Từng món đồ dột tơi rơi vào trong giỏ đựng đồ, Audrey buộc tóc lại, thò tay xuống thử độ ấm của nước rồi mới nhón chân cẩn thận bước vào, sau đó đưa người vào trong làn nước ấm áp.

"Phù..." Cô nàng thoải mái thở hắt ra, cảm thấy toàn thân ấm áp, cơ thể thả lỏng.

Thật là chẳng muốn cử động lấy dù chỉ một ngón tay... Audrey ép cho mình tỉnh táo lại, nắm lấy bình nhỏ màu lam nửa trong suốt bên cạnh, nhỏ vài giọt tinh dầu nghi thức xuống nước.

Mùi thơm tỏa ra, trong sự tĩnh mịch cất giấu mùi hương. Audrey hít vài hơi, gật đầu hài lòng.

"Không tệ, rất dễ chịu. Làm cho người ta thả lỏng, thật thoải mái... Hoàn

toàn không muốn động gì cả, chỉ muốn nằm như này mãi thôi... Yên yên tĩnh tĩnh... Yên tĩnh... Yên tĩnh..."

Không biết bao lâu sau, Audrey đột nhiên nghe thấy tiếng chó sủa. Cô ta mở mắt ra, mở màng nhìn xung quanh, mới phát hiện Susie đã vào đây không biết từ lúc nào, đang đứng trước bồn tắm, và nhìn cô ta với ánh mắt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Audrey dụi mắt, nhận ra nước đã lạnh đi không ít.

"Ta... Ta vừa ngủ à?" Cô ta hỏi theo bản năng

Susie nhìn cô ta, không sủa cũng không vẫy đuôi.

"Ha ha, tinh dầu nghi thức kia hiệu quả tốt thật, ừm, rất tốt!" Audrey gượng cười hai tiếng, giải thích với ngữ khí đùa giỡn.

Cô ta đứng lên, lấy khăn tắm vừa quần người kiêm lau người, vừa nói với chú chó lông vàng:

"Susie, tiếp tục canh gác, không cho Annie với mấy người kia tiến vào!"

Khi chú chó lông vàng đi rồi, cô ta khẽ lè lưỡi, rồi bỏ khăn tắm, khoác luôn áo choàng màu trắng tinh kia lên người.

Audrey đóng cửa phòng tắm lại, nghiêm túc nhớ lại nghi thức một lần nữa, sau đó cô ta lấy bốn cây nến đặt ở bốn góc của chiếc bàn.

"Bánh mì trắng phía trên bên trái, mì Finebot phía trên bên phải, thơm quá, chỉ là hơi nguội rồi... Không, đây không phải lúc nghĩ tới chuyện này! Phía dưới bên trái là cơm hải sản, phía dưới bên phải là bánh nóng Dipsy..." Audrey bày biện dàn tế theo những gì Kẻ Khờ yêu cầu, trong quá trình ấy còn lắc đầu hai lần.

Chuẩn bị sẵn sàng xong, cô ta châm bốn cây nến theo thứ tự, cầm con dao bạc cắm vào trong đĩa muối thô. Sau đó đọc thần chú đã được đổi sang tiếng Hermes, Audrey rút con dao bạc với hoa văn tinh xảo ra rồi nhúng vào cốc nước trong.

Tích tụ tinh thần, cô nàng rút chiếc "lưỡi dao thánh" bằng bạc, sau đó minh tưởng cảnh tượng linh tính tràn ra từ mũi dao.

Một thứ sức mạnh vô hình tuôn ra bên ngoài, Audrey cầm dao đi một vòng quanh đàn tế, lập tức cảm thấy quả thực có một bức tường linh tính dựng lên xung quanh, bài trừ tất cả những thứ không sạch sẽ và những quấy nhiễu ra ngoài. Cô nàng duy trì trạng thái "Khán Giả", khiến cho sự kích động vui mừng trong lòng không ảnh hưởng tới nghi thức.

Sau đó cô đặt con dao bạc xuống, cầm một bình nhỏ trong suốt màu lam nhạt lên, nhỏ mỗi một ngọn nến một giọt.

Kết!

Mùi hương nhàn nhạt ngập tràn, khiến thân thể, tâm tư và linh hồn của Audrey trở nên yên tĩnh hẳn.

Cô hít vào một hơi thật sâu, cúi đầu đầy tôn kính, rồi dùng tiếng Hermes đọc thần chú chính thức:

"Hỡi Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này,

Ngài là chúa tể thần bí phía trên màn sương xám,

Ngài là vị vua Hoàng Hắc chấp chưởng vận may,

Tôi cầu xin sự giúp đỡ của ngài.

Tôi cầu xin sự chiếu cố của ngài.

Tôi cầu xin ngài cho tôi một giấc mơ đẹp.

Hoa Thâm Miên, thảo dược thuộc về trăng đỏ, xin hãy truyền sức mạnh cho thần chú của ta.

Cam Tay Vàng, thảo thực thuộc về mặt trời, xin hãy truyền sức mạnh cho thần chú của ta."

...

Audrey vừa đọc thần chú xong, đang định mình tưởng nội dung cầu xin thì cảm thấy có gió lao xao trong bức tường linh tính đóng kín, và thấy ngôi sao đỏ thắm trên mu bàn tay đang lưu chuyển. Cô ta giật mình, vội khép hờ mắt lại, tinh tâm phác thảo, chân thành cầu khẩn.

Chờ khi mọi thứ chấm dứt, cô ta nghi ngờ nhìn bốn phía nhưng không phát hiện ra hiện tượng kỳ quái nào.

"Vậy là được rồi à?" Audrey nhú mày, khẽ nói.

...

"Vị vua Hoàng Hắc chấp chương vận may... Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này..." Lúc này trong buồng thuyền trưởng trên con tàu "Kẻ báo thù U Lam", Arges Wilson mặc áo choàng Bảo Táp lặng lẽ lăm nhăm mấy câu mà anh ta được nghe lúc chiều, dường như muốn từ trong những câu nói ấy mà tìm được manh mối về thân phận của đối phương.

Anh lắc đầu, phiền chán đứng dậy, nhưng cuối cùng không làm gì cả.

Đối với con chiến thuyền còn sót lại của vương triều Tudor này, Arges không quá yên tâm. Tuy bản thân anh đã nắm quyền điều khiển nó, nhưng trực giác nói cho anh rằng con thuyền này còn cất giấu rất nhiều bí mật,

giống như vị Huyết hoàng đế kia vậy. Cho nên anh sẽ sử dụng con thuyền này để dò xét năng lực của Kẻ Khờ, chứ không thử nghi thức ma pháp mà mình chưa biết trên thuyền.

Arges trầm tư một lát, sau đó ra khỏi phòng thuyền trưởng, đi lên boong tàu và nói với vài tên thuyền viên ít ỏi kia:

"Chúng ta sắp tới quần đảo Rorsted rồi, sẽ neo ở đó một ngày."

Đám thủy thủ lập tức hoan hô:

"Cảm ơn ngài giám mục!"

Bởi tàu u linh này không cần thủy thủ nên có rất ít thuyền viên, cho nên bọn họ chưa bao giờ phải nghĩ tới việc tiếp tế mà ngày nào cũng có thể hưởng dụng đồ ăn tươi và nước ngọt. Nhưng ngày nào cũng lênh đênh trên biển với cảnh sắc chả mấy khi thay đổi khiến cả thân thể và tâm linh bọn họ đều mệt mỏi, dường như đang đè nén gì đó, nhẫn nại điều gì đó, mãi tới khi không thể khống chế được nữa.

Mà quần đảo Rorsted là một điểm thực dân nổi tiếng trên biển Sunia, giao thương phát đạt, có đủ mọi loại ngành nghề sản xuất.

"Tôi thực sự không chờ được nữa rồi!" Một "thủy thủ" hất hất lông mày, cười cái tiếng mà cánh mày râu đều hiểu.

Klein đang nhàn nhã đọc báo trên cỗ xe ngựa công cộng tới phố Zoutelande thì bỗng giật mình, dường như nghe thấy những tiếng la hét hư ảo. Tiếng thì thầm ấy vang vọng khắp đầu hấn khiến trán hấn giật giật, khó mà khống chế được.

Những tiếng kêu mà nghe không rõ ấy tới nhanh, đi cũng nhanh, chỉ chừng mười giây là biến mất. Klein bóp trán, đối kháng với cái đau đớn co

rút như tới từ sâu trong đầu.

"Tiếng thì thầm mà Neil bảo? Là vì linh cảm quá cao?" Đủ loại ý tưởng hiện lên trong đầu, Klein đột nhiên thấy bốn chấm đen trên mu bàn tay phải đã nổi lên không rõ từ khi nào, trông hết như những nốt ruồi trời sinh, không dễ thấy là bao.

Bốn chấm đen tới từ nghi thức đổi vận ấy nhanh chóng chuyển màu nhạt dần, rồi biến mất.

Klein kinh ngạc nhìn, có thêm một suy đoán khác: "Chính Nghĩa hoặc Người Treo Ngược thử nghi thức ma pháp mà mình cho? Suy nghĩ của mình thực sự đúng rồi? Như vậy ba câu miêu tả kia quả thật có thể thông qua không gian thần bí trên màn sương xám mà chỉ tới mình? Nhưng mình vẫn chưa đủ mạnh, hoàn toàn không nghe rõ nội dung cầu khẩn là gì... Không biết phía trên sương mù xám ấy có 'lưu trữ' tin tức không nhỉ... Hừm, đêm nay vào xác nhận mới được."

Klein vừa không yên lại vừa kích động, vội dựng tờ báo lên che khuất khuôn mặt, không để kẻ khác nhìn ra sự biến hóa cảm xúc trên mặt mình.

Hắn nhanh chóng tới phố Zoutelande, vào công ty Bảo an Gai Đen.

Còn chưa kịp chào hỏi Roxanne, Klein đã thấy đội trưởng Dunn Smith đi ra, tay cầm một tờ giấy có hình vẽ.

"Cậu cũng xem tờ lệnh truy nã này đi, một kẻ phi phạm rất hung ác và tàn nhẫn đã tiến vào Tingen." Dunn, mặc áo gió màu đen và không đội mũ, liếc bên này một cái, tiện tay đưa tờ giấy tới.

Klein nhận lấy, thứ đập vào mắt hắn đầu tiên là một bức tranh chân dung. Chủ nhân của bức tranh có khuôn mặt tròn, trông có vẻ thân thuộc và ngại ngùng. Tuổi của cậu ta có vẻ không lớn lắm, chừng mười tám, mười chín gì

đó.

"Treece, nghi ngờ là người phi phạm, đánh giá sơ bộ là danh sách 8 'Kẻ Xúi Giục', không loại trừ khả năng đến từ Hội Linh Tri, kẻ tạo ra thảm án tàu Cỏ Linh Lăng... Có người chứng kiến hấn rời cảng Anmatt rồi tới Tingen, hiện chưa rõ tung tích..."

Treece... Tàu Cỏ Linh Lăng... Lại là người phi phạm gây ra? Klein bỗng nhớ tới việc giải mộng xế chiều hôm qua, nhớ tới những gì Joyce Meyer miêu tả, bèn lập tức nói:

"Đội trưởng, tôi biết một đương sự, anh ta có thể là nhân chứng quan trọng."

"Tôi biết, Joyce Meyer, tối hôm qua tôi được tiểu đội 'Trái Tim Máy Móc' mời giúp nên đã nhìn thấy cậu trong giấc mộng của Joyce Meyer, cũng thông qua nhiều chi tiết xác nhận Treece đã một tay tạo ra vụ thảm án trên tàu Cỏ Linh Lăng." Dunn khẽ cười một tiếng, đôi mắt xám không chút dao động.

Thật là không thú vị gì đội trưởng ạ... May là hôm qua tôi nghỉ, không đóng vai "Thầy Bói" trong lúc đi làm... Klein thầm oán một câu, cảm thấy sợ hãi khi suýt nữa thì bị cấp trên trực tiếp tóm được. Hấn hỏi ngược lại:

"Kẻ Xúi Giục là danh sách của đường tắt nào vậy? Hội Linh Tri là tổ chức gì?"

Xúi giục kẻ khác tàn sát lẫn nhau là cách để Treece loại trừ tai họa ngầm của ma được hay là để thăng cấp?

Dunn suy nghĩ vài giây rồi đáp:

"Cũng đến lúc cậu tiếp xúc với các tài liệu liên quan tới người phi phạm và các tổ chức bí ẩn, khỏi cần phải suốt ngày bị lão Neil sai đọc mấy tài liệu

lịch sử nữa."

Đội trưởng, lý do anh vờ tôi vào đội không phải là làm "chuyên gia lịch sử" sao? Klein không dám nói ra, mà nghiêm túc gật đầu:

"Vâng."

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 65: Tư Liệu Người Phi Phàm

Klein cầm văn thư mà Dunn đã ký tên đi xuống lòng đất, rẽ vào kho vũ khí.

"Dunn nói không sai, đã đến lúc cậu biết chuyện về những người phi phạm và các tổ chức bí ẩn khác rồi." Neil mặc áo choàng cổ điển màu đen nhìn tờ giấy, không cảm thấy kinh ngạc mà còn phụ họa một câu.

Ngay sau đó ông ta tùm tùm bổ sung: "Dù sao tối mai cậu cần đi cùng tôi tới thị trường chợ đen mà."

"Tối mai?" Klein không che giấu sự vui mừng của mình, hỏi lại như đang xác nhận.

Neil gật đầu, cảm thán: "Tôi là kẻ cứ mắc nợ ai là khó ngủ được, luôn hy vọng có thể nhanh chóng trả cho xong."

Lúc trước đâu thấy ông như này, thế nào cũng phải nhây tới tận lúc cuối cùng mới sử dụng nghi thức ma pháp để giải quyết... Hóa ra kẻ thích nhây không chỉ có tôi... KHoan, có cần thiết phải nói "sợ nhịn không được mà xài hết tiền vốn để dành cho trả nợ" một cách uyển chuyển như vậy không? Klein không vạch trần Neil, trái lại hân giục: "Ông Neil, phiền ông vào cửa Chianese lấy giúp tôi tư liệu tương ứng với."

Bên kho vũ khí có nhiều tư liệu khảo cổ và tài liệu lịch sử hơn, cũng có mấy tư liệu nhắc tới người phi phạm và tổ chức bí ẩn, nhưng không nhiều, và

lại toàn là các kiến thức cơ bản.

Neil chậm rãi nhấp một ngụm cà phê xay thủ công, chấp chấp môi rồi mới cầm văn kiện có ký tên đóng dấu ra khỏi kho vũ khí. Klein thì canh gác nơi này thay ông ta.

Chừng mười phút sau, Neil quay lại với một xấp tài liệu.

"Chỉ có thể đọc ở đây, không được mang đi." Ông ta vừa đặt chúng lên bàn, vừa dặn dò.

"Vâng." Klein gật đầu thật mạnh, giơ tay nhanh chóng lật giở các trang giấy, hẩn định xem lướt qua tổng thể trước.

Rất là chi tiết đây... Không hổ là tư liệu nội bộ của Kẻ Gác Đêm... Không hổ là giáo hội với lịch sử ba bốn nghìn năm, thậm chí là còn lâu hơn... Klein đọc lướt qua một lượt, lòng cảm khái.

Những tư liệu này không chỉ giới thiệu về các tổ chức bí ẩn, còn liệt kê rất nhiều danh sách đường tắt, có danh sách thì hoàn chỉnh, nhưng có cái chỉ viết tên của ma được đối ứng với danh sách, có cái lại chỉ miêu tả biểu hiện của người phi phạm thuộc danh sách ấy, có cái còn hoàn toàn thiếu, chỉ để trống đó.

Klein nén sự kích động trong lòng, lật giở tới đường tắt có danh sách "Thầy Bói" kia.

Qua những tiếng giở giấy loạt xoạt, hẩn nhanh chóng tìm được từ quen thuộc đó. Nhưng vẻ mặt vui sướng ngay tức khắc cứng đờ trên khuôn mặt Klein, bởi danh sách 8 và danh sách 7 kế tục "Thầy Bói" không có tên ma được tương ứng! Nhưng may mà vẫn có biểu hiện của người phi phạm của hai danh sách này... Klein lặng lẽ thở hắt ra, hòa dịu tâm tình lại rồi nghiêm túc đọc dòng miêu tả này:

"Danh sách 8: Không biết tên ma được tương ứng, người phi phạm của danh sách này am hiểu cách đánh đấm mang tính kỹ xảo, hơn nữa rất gian xảo."

Am hiểu đánh nhau kiểu kỹ xảo? Đây là sự thăng cấp của "Thầy Bói"? Sao cứ thấy là lạ làm sao ấy nhỉ... Mình có phải thợ săn đâu... Chẳng lẽ sẽ trở thành pháp sư kiểu đánh tay đôi? Gian xảo là như nào? Trí lực được nâng lên nên giỏi che giấu kẻ khác? Klein đọc mà sửng sốt, thậm chí hẳn còn nghi ngờ tư liệu của Kẻ Gác Đêm bị sai.

Mặt sau là những trường hợp tương ứng. Hẳn đọc đi đọc lại mấy lần nhưng chẳng tìm được lời giải thích hợp lý nào.

Hắn lại di chuyển tầm mắt xuống dưới, đọc tới phần miêu tả về danh sách 7:

"Không biết tên ma được tương ứng, người phi phạm ở danh sách này nắm giữ rất nhiều pháp thuật có thể thi triển nhanh, kết hợp kỹ xảo bản thân và sức mạnh siêu nhiên."

Thế này mới đúng! Thế này mới là sự thăng cấp của "Thầy Bói" chứ! Klein thở phào một hơi, thầm cảm thán một câu.

Sau khi đọc hết các trường hợp ví dụ về danh sách 7, hẳn dời mắt sang miêu tả tổng kết của đường tắt này:

"Đường tắt danh sách này được hình thành sớm nhất ở gia tộc Zarathu của đế quốc Solomon trong cuộc phân tranh ở kỷ thứ tư, nên gia tộc này chưa bị hủy diệt hoàn toàn, thi thoảng vẫn nghe tới tên của bọn họ trong lịch sử của kỷ thứ năm... Nghi ngờ có liên quan tới tổ chức cổ xưa Hội Mật Tu."

Zarathu? Nhìn thấy cái tên này, con người trong mắt Klein co rút lại, bởi xế chiều hôm qua hẳn đọc được nó ở trong nhật ký của Russel đại đế!

"Phương pháp đóng vai" của Russel chính là do một nhân vật Zarathu thần bí nhắc nhở!

"Bởi vì Zarathu thần bí kia, Russel đại để mới hối hận vì sao không chọn 'Thầy Bói'? Cho nên gián tiếp ảnh hưởng tới ta, khiến ta trở thành 'Thầy Bói', làm phương pháp đóng vai về với vòng tay của 'Thầy Bói'? Thật cảm thấy số mệnh vậy..." Klein nhú mày, cảm thấy chuyện dường như có gì đó khang khác.

Chỉ nhìn vào sợi xích logic thì hẳn thấy mọi mắt xích đều không có vấn đề, nhưng về lĩnh vực thần bí học, cảm giác số mệnh tương tự như vậy thường tỏ rõ một số thứ, liên lụy tới một vài vấn đề. Lại thêm cảm giác kỳ quái của sự kiện xuyên việt... Quả là khó bề phân biệt... Mà cái tên chủ nhân thể xác ta đang sử dụng cũng tự sát vì cuốn bút ký mà "Hội Mật Tu" làm mất... Klein nghĩ hồi lâu, có rất nhiều suy đoán, nhưng đều thiếu thông tin để chứng minh là đúng.

Phù... Klein đọc đi đọc lại phần tư liệu này mấy lần, cuối cùng chỉ có thể tạm để sau đầu, đọc những phần ghi chép khác trước.

Hắn tìm danh sách "Thủy Thủ", quả nhiên thuộc về chúa tể Bảo Táp. Đối với đối thủ cũ có khả năng không chỉ là ba nghìn năm này, tư liệu Kẻ Gác Đêm ghi chép khá rõ ràng:

"Danh sách 8: 'Người Dân Nổi Giận', thời cổ gọi là 'Bảo Vệ Bảo Táp'. Khi người phi phạm của danh sách này nổi giận, có thể đánh ra công kích hơn hẳn bình thường rất nhiều, cho dù là sức mạnh hay tốc độ đều được đề cao rất nhiều... Đối mặt với bọn họ hết như đối mặt với một cơn lốc..."

"Danh sách 7: 'Nhà Hàng Hải', tên cũ là 'Mục Sư Bảo Táp'. Người phi phạm của danh sách này cũng là học giả về thiên văn địa lý, bọn họ có trực giác chắc chắn về từ trường, dòng biển, hướng gió và mây... Thuyền mà có

'Nhà Hàng Hải' sẽ không bao giờ lạc trên biển rộng... Bọn họ là thân quyến của hải dương với cấp bậc cao hơn. Khi ở trên biển lớn, bọn họ sẽ nhận được sự nâng cấp về mọi phương vị... Bọn họ là bạn của nước, có thể hoạt động tự do dưới nước hơn nửa giờ... Bọn họ có thể thi triển trong giới hạn một vài pháp thuật liên quan đến nước, trong này có tới từ sự nắm giữ của bản thân hoặc được chúa tể Bão Táp ban ân, ví dụ như..."

Danh sách 7 "Nhà Hàng Hải" có vẻ rất mạnh đây... Klein gật đầu. Hẳn nghi ngờ "Người Treo Ngược" không phải "Bảo Vệ Bão Táp" mà chính là "Nhà Hàng Hải", nhìn từ việc anh ta vừa thăng cấp nên khả năng "Nhà Hàng Hải" là rất lớn. Về mặt khác thì điều này cũng cho thấy "Người Treo Ngược" không phải thành viên của Kẻ Trường Phạt, chỉ là hải tặc được giáo hội Bão Táp âm thầm thu nhận thôi.

Lợi hại... Lợi hại... Klein lật thêm vài tờ, tìm được sự thăng cấp của "Khán Giả", phát hiện những miêu tả trong đây đúng với những gì "Người Treo Ngược" đã nói.

Danh sách 9 "Khán Giả" cũng giống "Thầy Bói", thiếu năng lực đối phó trực tiếp với địch, chỉ có thể thông qua việc quan sát mục tiêu để lấy được thông tin, biết rõ ý tưởng thực sự của đối phương để từ đó tạo ra ảnh hưởng một cách khéo léo, thầm dẫn dắt khiến cho sự tình phát triển theo hướng mà mình muốn.

Danh sách 8 "Người Đọc Tâm" là bản "Khán Giả" được nâng cấp toàn diện, việc quan sát của Người Đọc Tâm không chỉ giới hạn ở chi tiết bên ngoài mà xâm nhập tới các lĩnh vực thần bí như khí tràng, thể dĩ thái. Nhờ sự kết hợp của hai điều này khiến "Người Đọc Tâm" có thể nắm giữ lòng người một cách chính xác, dường như có thể đọc được suy nghĩ trong đầu đối phương. Ở trước mặt "Người Đọc Tâm", khó mà giữ được bí mật.

Danh sách 7 "Bác Sĩ Tâm Lý", cũng chính là "Bác Thầy Phân Tích Tình

Thần", tiến bộ vượt bậc dựa trên cơ sở danh sách 8, bắt đầu ảnh hưởng trực tiếp tới mục tiêu, ví dụ như trị liệu các vấn đề như bị điên, hoặc làm cho đối phương trở nên điên cuồng, đánh mất lý trí.

"Là người phi phạm khiến kẻ khác khó lòng phát hiện được..." Xem hết tư liệu, Klein kết luận.

Sau khi biết những chuyện liên quan tới các thành viên của hội Tarot, hẳn giờ tới "Giáo hội Thần Hơi Nước và Máy Móc", bởi vì danh sách "Thông Thức Giả" mà Russel đại để chọn thuộc về giáo hội này:

"Danh sách 9 - Thông Thức Giả: Người phi phạm của danh sách này tin rằng tri thức là sức mạnh, có hiểu biết sơ qua về thần bí học, tinh thông về các thứ như nước cường toan, Nitroglycerin và các bánh răng phức tạp hơn. Dường như bọn họ biết mọi thứ."

Thảo nào Russel đại để lại nói rằng ma dược này rất phù hợp với ông ta, có thể phát huy ưu thế của ông ta ở mức lớn nhất... Klein giật mình, rồi dờn mắt xuống dưới. Sau vài trường hợp ví dụ, danh sách 8 tương ứng hiện ra trong mắt Klein.

"Nhà Khảo Cổ Học, có đầy đủ tri thức về lịch sử, sinh tồn dã ngoại và các tri thức cấm liên quan tới di tích. Có sức lực và năng lực đủ mạnh để đối mặt với tất cả..."

"Danh sách 7 - 'Chuyên Gia Giám Định': Có thể nắm bắt được năng lực và vấn đề của một phần lớn các vật phẩm siêu phạm dựa theo trực giác, có thể sử dụng nó mà gắng sức tránh né nguy hiểm..."

Bởi vì cấp bậc bảo mật của Klein không cao nên các tư liệu nhắc tới các danh sách dường tắt ở đây chỉ tới "7", khiến hẳn ngửa ngáy mà không tìm được cách nào, chỉ hy vọng bên phía Backlund nhanh chóng đưa vật phong

ấn 2 - 049 tới để xác nhận Riel Bieber có phải hậu duệ của gia tộc Antigenous không. Bởi như vậy hẳn mới có hy vọng trở thành đội viên chính thức, nhận được cấp độ bảo mật cao hơn.

Chỉnh lại tâm tình, Klein đọc cẩn thận kỹ càng tư liệu từ đầu tới cuối, biết sau "Người Nhật Xác" là "Kẻ Đào Mộ", rồi tới "Người Thông Linh"; biết danh sách 8 của "Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn" bị thiếu, không chỉ không có tên mà phần miêu tả cũng để trống, nhưng danh sách 7 lại có ghi tên ma dược, "Phù Thủy"!

Nghe có vẻ lợi hại đấy... Klein thông thả lật giấy, thấy được "Người Học Việc" và "Kẻ Trộm" mà Russel đại để nhớ mãi không quên, những ghi chép liên quan tới chúng chỉ tới danh sách 8, phần sau để trống.

"Danh sách 9 - 'Người Học Việc': năng lực có vẻ kỳ quái, chỉ có thể xác định là khởi đầu của một trường phái pháp sư mới. Bọn họ ít khi bị vây khốn, cũng khó mà bị ngăn cản, luôn có cách để đào thoát và vượt qua... Danh sách 8, 'Bậc Thầy Ảo Thuật', nắm giữ đủ loại pháp thuật kỳ quái nhưng không mạnh..."

"Danh sách 9, 'Kẻ Trộm', rất khó tách biệt được những người phi phạm này với trộm cắp bình thường, có lẽ về thủ đoạn của bọn họ càng cao siêu hơn. Mà mục đích trộm cắp của bọn họ không phải là để hưởng thụ, cũng không phải vì sinh kế, càng giống như thực hiện một sứ mệnh nào đó... Danh sách 8, 'Kẻ Lừa Bịp', trong một vài vụ án lừa bịp, chúng tôi phát hiện dấu vết của người phi phạm, bọn họ dùng lừa gạt kẻ khác làm thú vui..."

Lấy lừa gạt làm thú vui... Đây không phải là một dạng thức khác của đóng vai sao? Nếu được lựa chọn, có lẽ ta sẽ chọn "Người Học Việc"... Klein lặng lẽ nói một câu, chợt phát hiện tên của ma dược danh sách của Treece, kẻ đã tạo ra vụ thảm án trên tàu Cỏ Linh Lăng, "Kẻ Xúi Giục".

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 66: Giáo Phái Ma Nữ

"Danh sách 8, 'Kẻ Xúi Giục', am hiểu khơi gợi dục vọng xấu xa trong lòng mỗi người, am hiểu cách khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt, khơi mào xung đột, tạo ra huyết án..."

Miêu tả không được kỹ cho lắm, xem ra Kẻ Gác Đêm không biết nhiều về năng lực của ma dược này... Nhưng quả thật phù hợp với đặc điểm vụ thảm án trên tàu Cỏ Linh Lăng... Klein dời tầm mắt lên danh sách 9 tương ứng của "Kẻ Xúi Giục":

"Danh sách 9, 'Thích Khách', có thể thay đổi thân thể trong thời gian ngắn, nhận được nhẹ như lông vũ, mà còn có thị lực như chim ưng và đôi mắt nhìn được trong bóng tối. Mỗi một vị 'Thích Khách' đều có sở trường trốn trong bóng tối, có bước đi linh hoạt và có năng lực dồn toàn bộ sức mạnh trong một chiêu tấn công..."

Đọc hết miêu tả, Klein lại cảm thấy nghi hoặc: Thích Khách... Thích Khách tăng cấp lên thành Kẻ Xúi Giục?

Danh sách này với "Thầy Bói" thăng cấp lên làm nghề nghiệp giỏi về đánh nhau kiểu kỹ xảo đều có vẻ kỳ quái như nhau... Có danh sách khi thăng cấp theo thứ tự sẽ rất bình thường, ví dụ như "Khán Giả", nhưng vì sao lại có danh sách thăng cấp kiểu phi lô-gic và không theo trực giác như vậy? Ủm, cũng chưa chắc, có khi có vài điểm chung ngầm nào đó mà mình chưa phát hiện ra... Ví dụ như "Thích Khách" mà "Kẻ Xúi Giục" đều mang tai họa tới

cho kẻ khác... Nhưng "Thầy Bói" thì mình hoàn toàn không nghĩ ra! Ha, chẳng lẽ thuộc về chi của lão Gandalf? Sau khi thêm một điểm ma pháp kiểu phụ trợ thì toàn bộ điểm kỹ năng khác sẽ cộng hết vào sức mạnh và kỹ xảo?

Klein vừa lặng lẽ giấu cột vừa lắc đầu, tiếp tục giở tư liệu tới bộ phận của tổ chức Hội Linh Tri bí ẩn có liên quan tới Kẻ Xúi Giục.

"Hội Linh Tri, là tổ chức mới xuất hiện ở kỷ nguyên thứ năm, cũng chính là giai đoạn đầu của kỷ nguyên hiện giờ. Bọn họ cho rằng tinh thần là bản chất của con người, mà thân thể là nhà giam đã trói buộc tinh thần, người làm điều ác chính là bị ảnh hưởng bởi thân thể. Bắt buộc thông qua linh tính nhận được tri thức, khiến tinh thần dần được giải thoát khỏi cơ thể, lại trải qua từng tầng thử thách của tinh thể, cuối cùng thoát khỏi thế giới vật chất để trở về bản ngã tinh khiết nhất và chân thực nhất, được cứu rỗi vĩnh hằng.

Cho nên rất nhiều thành viên cực đoan của Hội Linh Tri lấy việc tiêu diệt thân thể người khác làm mục tiêu mà tạo ra không ít vụ án đẫm máu... Có thể thấy rõ danh sách mà bọn họ nắm giữ được chia làm hai loại, loại thứ nhất là 'Người Học Việc', 'Bậc Thầy Ảo Thuật' có vẻ khá bình thường trong bọn họ. Loại thứ hai là 'Thích Khách' và 'Kẻ Xúi Giục' mà ít khi xuất hiện... Tạm thời chưa có chứng cứ gì cho thấy Hội Linh Tri có được ma được danh sách 7 và trên danh sách 7.

Không ai biết Hội Linh Tri được hình thành như nào, chỉ có thể thông qua hai loại danh sách đường tắt để phân tích nguồn gốc của bọn họ. Một, 'Người Học Việc' và 'Bậc Thầy Ảo Thuật' rất dễ khiến người ta liên tưởng tới gia tộc Abraham của vương triều Tudor ở kỷ thứ tư, không loại trừ gia tộc Tamara liên hôn trường kỳ với gia tộc Abraham. Hai, 'Thích Khách' và 'Kẻ Xúi Giục' chỉ về giáo phái Ma Nữ."

Gia tộc Abraham, gia tộc Tamara, gia tộc Antigenous, gia tộc Zarathu, Hắc hoàng đế của đế quốc Solomon, Huyết hoàng đế của vương triều Tudor,

đế quốc Trensolster với gia tộc Jacob và gia tộc Amon mà "Người Treo Ngược" có nhắc tới... Kỷ thứ tư đã chôn vùi quá nhiều bí mật của lịch sử mà, có lẽ còn rất nhiều chân tướng nữa...

Klein đọc mà cảm thán không nguôi, hẳn có cảm nhận sâu sắc rằng lịch sử của kỷ thứ tư này bị bao phủ bởi một tầng sương mù dày đặc. Mà chỉ xuyên qua màn sương ấy nhìn được đường viền thôi đã khiến người ta run sợ khó mà ngăn cản được, dường như có thể tưởng tượng ra được một thời đại phi phạm hưng thịnh, có thể tưởng tượng được kỷ nguyên của máu me, kỳ dị cùng nhảy múa, khủng bố và méo mó hòa ca.

Klein lặng lẽ hít vào một hơi, lật giở lại trước sau nhưng không phát hiện miêu tả về giáo phái Ma Nữ.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Neil đang dùng giấy lọc ép cà phê xay trong tay, nhờ vả rất chân thành: "Ông Neil, giáo phái Ma Nữ là tổ chức gì vậy? Tôi không thấy phần giới thiệu về bọn họ ở trong tư liệu."

Neil không vội trả lời hắn, mà vắt giấy lọc kia một lúc rồi mới cười ha ha, nói:

"Cấp độ bảo mật của cậu chưa đủ, cho dù Dunn có cho phép cũng không cách nào đọc được phần tư liệu kia. Thậm chí có thể nói như này, rất nhiều tư liệu chỉ có ở Thánh Đường, hoàn toàn không lưu trữ sau cửa Chianese ở thành phố Tingen này. Chờ ngày nào đó cậu trở thành đội trưởng của tiểu đội Kẻ Gác Đêm, tới Thánh Đường nhận huấn luyện thì mới có thể tiếp xúc.

Về chuyện giáo phái Ma Nữ, tôi không thể giải thích nhiều cho cậu được, chỉ biết rằng bọn họ thờ phụng 'Ma Nữ Nguyên Sơ', cho rằng nhân vật bí ẩn ấy mới là người thừa kế chân chính của Chúa Sáng Thế, được dựng dựng từ trong hỗn độn, là 'Kẻ Ban Sơ' được sinh ra từ trong cơ thể Chúa Sáng Thế, cũng chắc chắn là 'Kẻ Cuối Cùng' chấm dứt tất cả.

Danh sách của bọn họ liên quan tới điều này, bởi vì muốn nhận được sự ban ân của 'Ma Nữ Nguyên Sơ', tới gần nhân vật bí ẩn này nên hầu hết đám cấp cao của giáo phái này đều là nữ giới, đó là lý do vì sao bọn họ được gọi là giáo phái Ma Nữ. Rất nhiều thông tin nằm trong phạm trù mà thành viên chính thức như tôi không được tiếp xúc, tôi chỉ nghe bảo là các ma nữ coi việc rải tai nạn là sứ mệnh của mình."

Rải tai nạn... Rất phù hợp với điểm chung của "Thích Khách" và "Kẻ Xúi Giục"... Chẳng qua chàng trai Treece kia tương lai có vẻ đáng lo rồi, bởi ma được tiếp theo của đường tắt này hình như phù hợp với nữ giới hơn... Klein khẽ gật đầu, tiếp tục đọc tư liệu trong tay.

Sau khi xem xong, hắn phát hiện tổ chức bí ẩn nhiều hơn hắn nghĩ, nhưng suy tính cẩn thận thì thấy đây là chuyện bình thường, bởi thế giới này có lịch sử lâu dài như vậy, lại còn từng xuất hiện thời đại mà sức mạnh phi phạm lên ngôi.

Dựa theo nội dung mà các tài liệu cung cấp, Klein dùng phương pháp niên đại chia các tổ chức bí ẩn làm ba loại:

Một là các tổ chức cổ xưa sinh ra từ kỷ thứ tư, bao gồm nhưng không giới hạn 'Hội Khổ tu Morse', "Hội Mật Tu" và "Bái Huyết giáo" đi theo ác ma, mà "Giáo phái Ma Nữ" mà tư liệu chỉ nhắc đến một câu.

Hai là tổ chức bí ẩn sinh ra từ kỷ thứ năm, cũng chính là lúc ban đầu của kỷ nguyên này, các tổ chức này có mối liên hệ hoặc ít hoặc nhiều với các giáo phái và gia tộc đáng sợ của kỷ thứ tư, ví dụ như "Hội Linh Tri", ví dụ như "Linh Giáo đoàn" thờ phụng cái chết, ví dụ như "Học phái Sinh Mệnh" coi việc kế thừa thầy trò là chính, và "Học phái Hoa Hồng" lấy việc thờ cúng máu me mà nổi tiếng trong giới người phi phạm...

Ba là các tổ chức mới sinh ra trong vòng một, hai trăm năm nay, có "Hội

Cực Quang", "Hội Thiết Huyết Thập Tự", "Yếu Tố Bình Minh", và "Hội Tâm Lý Luyện Kim" mà Klein nghe nói từ lúc trước.

Ngoài ra còn một số tổ chức nhỏ bé chưa từng làm ra chuyện lớn lao gì.

"Chắc chắn Benson và Melissa không thể ngờ rằng thế giới này nguy hiểm cỡ nào, không chỉ có chiến tranh..." Klein lắc đầu khẽ cười, sắp xếp chỉnh tề chỗ tư liệu này rồi giao cho lão Neil.

Cùng lúc đó hắn cũng ngẫm bổ sung thêm một câu trong lòng: Dù sao hội Tarot của ta đừng có "leo lên bảng" là được...

Neil vốn không ngờ thủ lĩnh của một tổ chức bí ẩn đang ngồi đối diện mình, cười hơ hớ cầm tư liệu rồi đi tới cửa Chianese.

Klein ngồi ở chỗ kia suy nghĩ mình có nên thử bói toán tung tích của "Kẻ Xúi Giục" Treece không, nhưng sau mười mấy giây suy nghĩ hắn quyết định từ bỏ, bởi chỉ biết hình dáng đại khái và cái tên không rõ là thật hay giả của đối phương mà tìm được hành tung của kẻ này thì không còn là "Thầy Bói" nữa, phải gọi là "Kẻ Tiên Tri" mới đúng!

Khi Neil trở lại, Klein thu tâm tư lại, tiếp tục khóa thần bí học của mình để nắm giữ thêm nhiều cách thức của nghi thức ma pháp hơn.

Cả một ngày này, hắn đều chỉ học tập và luyện tập, không tham dự hành động phối hợp lòng bắt "Kẻ Xúi Giục" Treece, chỉ nghe nói vì vài yếu tố đặc biệt mà vật phong ấn 2 - 049 tới từ Backlund đã lùi ngày xuất phát, cụ thể như nào chờ quyết định.

Bởi hôm qua xem bói được 2 saule tiền mặt, trên đường về nhà Klein đã bỏ 10 penny mua một thùng 2 lít bia Anmatt cho Benson, và mua một mẻ bánh chanh ngọt mới cho Melissa.

"Klein, anh biết chú rất coi trọng anh và Melissa, nhưng không phải như vậy đâu, đừng có lúc nào cũng tiêu pha thế này." Benson nhìn thùng bia nhỏ, chầm chước ngôn từ rồi nói.

Melissa đứng bên cạnh, gật đầu lia lịa.

Đại khái là thói quen chi tiêu của chúng ta khác nhau thôi mà... Klein buồn cười, thở dài nói:

"Benson, Melissa, hai người không phải lo, đây là em mua bằng trợ cấp tăng thêm, ừm, mỗi tuần có thể nhận thêm đại khái từ 2 tới 4 saule."

Dù sao em cũng không thể nói cho hai người rằng đây là tiền lời có được do em xem bói cho người ta... Hẳn bổ sung thêm một câu trong lòng.

"... Công việc này của chú có vẻ tốt hơn anh tưởng nhiều đấy." Benson ngắt ra, rồi bình luận một câu rất trọng tâm.

Đúng vậy, thậm chí còn học được bói toán nữa... Klein nháy thêm một câu như vậy trong đầu, sau đó quay người đi tới nhà bếp.

Với sự hợp lực của ba anh em, bữa tối phong phú nhất đã ra lò.

Sau khi ăn uống no say, ba anh em cứ thế ngồi trong phòng khách, một lúc lâu mới đứng dậy dọn dẹp, tán gẫu và học hành.

Khi Benson và Melissa đi ngủ rồi, ta phải lên sương xám xem nghi thức có hiệu quả không... Klein vừa ôn tập sách lịch sử, vừa liếc anh trai với em gái mình một cái.

...

Phố dưới của phố Chữ Thập Sắt, khu phía tây, một căn nhà ba tầng chìm trong bóng tối, không có đèn đường, không có ánh sáng gì cả.

Bỗng có một bóng người nhảy ra khỏi cửa sổ tầng ba, nhẹ nhàng đáp xuống đất hết như một cây lông vũ, gần như không tạo ra tiếng động gì. Hẳn rẽ người sang một hướng rồi đột nhiên biến mất như tan vào bóng đêm, chỉ thấy mang máng hình dáng.

Người này phóng nhanh đi tới bến cảng, tới một góc chật đầy hàng hóa và không có người.

Bóng người này quan sát xung quanh một lúc, vòng quanh nơi đó hai lần rồi mới rời khỏi bóng tối, đi vào góc kia.

Có thể nhìn thấy hẳn có khuôn mặt tròn vo khá thân thiết, đúng là "Kẻ Xúi Giục" Treece, người đã tạo ra vụ thảm án tàu Cỏ Linh Lăng.

"Cảm thấy thế nào?" Lúc này một nhân vật thần bí mặc áo choàng đen có mũ đi ra khỏi bóng tối của góc kia, giọng nói hiện rõ là nữ.

Treece nở nụ cười hiền lành và thỏa mãn: "Rất thoải mái, đó chính là giấc mộng và cảnh tượng mà tôi theo đuổi. Tôi nghĩ là tôi đã hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa đã chuẩn bị xong xuôi cho việc thăng cấp rồi."

Cô gái mặc áo choàng màu đen kia khe khẽ gật đầu, nói:

"Rất tốt! Dựa theo lời hứa, tôi sẽ cho cậu phương pháp điều chế ma dược danh sách 7 và ba loại nguyên liệu chủ yếu, số còn lại cần cậu tự sưu tầm."

"Không thành vấn đề." Treece trả lời như đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Cô gái thần bí kia giơ tay lên, đưa một thứ trông giống cuốn sách cho Treece.

"Cuốn sách" kia có vỏ ngoài là đồng thau trông cũ và lonag lổ, bên cạnh treo khóa hình ngôi sao kỳ quái.

Treece biết thứ bên trong "Cuốn Sách" chính là phương pháp điều chế, là vật liệu điều chế, nên tâm tình khá kích động. Hắn cố nén cảm xúc lại, tò mò nhìn tên ma được ghi trên lớp đồng thau bên ngoài: "Nữ Phù Thủy!"

Treece ngạc nhiên thốt lên, khó tin mà nhìn dòng chữ viết bằng tiếng Hermes này.

"Nữ Phù Thủy"? Tôi thăng cấp lên thành "Nữ Phù Thủy"? Đùa cái gì vậy!

Cô gái thần bí kia che miệng, khẽ cười một trận, hồi lâu mới đáp:

"Không phải cậu luôn cảm thấy kỳ quái sao? Rằng vì sao cấp cao của chúng ta toàn là nữ... Đây chính là đáp án!"

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 67: "Lời Hồi Đáp"

Mặt trăng đỏ yên lặng treo trên bầu trời cao vời vợi, chiếu rọi thành phố Tingen, thành phố đại học, đang dần yên tĩnh.

Klein đứng trước bàn học, xuyên qua cửa sổ lùì nhìn xuống phố Hoa Thủy Tiên vắng lặng bóng người, tai nghe tiếng xe ngựa đăng xa lao nhanh trên phố.

Hắn cầm chiếc đồng hồ bỏ túi với hoa văn cành lá màu trắng bạc, ấn chóp mở ra, nhìn thoáng qua rồi gơ tay kéo rèm cửa lại, làm cho ánh đèn khí gas màu vàng chiếu rõ căn phòng ngủ hơn.

Klein không nhanh không chậm xoay người, khóa trái cửa phòng rồi khóa van khí gas lại.

Toàn bộ căn phòng tức thì bị bóng tối bao phủ, chỉ có ánh trăng đỏ rực xuyên qua lớp rèm cửa sổ mang thêm màu sắc vào trong, tạo ra cảnh tượng đêm khuya trong truyện cổ tích của nhiều dân tộc.

Trong cảnh tượng ấy, Klein lấy một con dao bằng bạc ra, làm cho đầu óc phác thảo hình quả cầu ánh sáng, lại khiến bản thân tiến vào trạng thái nửa mình tưởng. Hắn tập trung tinh thần, dựa theo những gì luyện tập lúc trước khiến linh tính mọc lên theo mũi dao, sau đó khiến chúng di chuyển quanh bản thân, kết hợp một cách kỳ diệu với hoàn cảnh xung quanh mà đóng kín căn phòng lại.

Hắn làm vậy là để tránh việc xuất hiện dao động dị thường khiến Benson và Melissa bị đánh thức.

Tiếp theo Klein đặt dao xuống, đi bốn bước ngược chiều kim đồng hồ, mỗi một bước hắn lại đọc thần chú tới từ Trái Đất.

Tiếng gào thét và nỉ non không hề thay đổi kéo tới, sự điên cuồng và đau đớn ập lên người, hắn cố gắng hết sức khống chế bản thân, ở trạng thái gần như nửa mơ hồ mà chống đỡ qua giai đoạn nguy hiểm nhất, khó chịu đựng nhất.

Màn sương mù xám trắng mênh mông vô tận, những "ngôi sao" đỏ sậm xa gần và thần điện nguy nga sừng sững đứng đó hết như người khổng lồ đã chết xuất hiện y hệt những gì Klein gặp trước đây, không có gì thay đổi. Sự yên lặng và cổ xưa từ mấy chục nghìn năm tích lũy đập vào mặt.

Không, vẫn có thay đổi! Klein tập trung vào một "ngôi sao" đỏ sậm bên cạnh. Đây là ngôi sao tượng trưng cho "Chính Nghĩa"!

"Ngôi sao" này liên tục co vào rồi phình ra, biên độ không lớn nhưng lặp lại không ngừng.

Klein cẩn thận đưa linh tính của bản thân tới ngôi sao đỏ sậm kia.

Khi linh tính chạm tới ngôi sao, đầu óc hắn bỗng vang lên một tiếng "ù", sau đó hắn thấy một mình ảnh mơ hồ và méo mó, nghe thấy tiếng cầu khẩn hư ảo và chồng chéo vào nhau:

"Hỡi Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này,

Ngài là chúa tể thần bí phía trên màn sương xám,

Ngài là vị vua Hoàng Hắc chấp chưởng vận may,

Tôi cầu xin sự giúp đỡ của ngài.

Tôi cầu xin sự chiếu cố của ngài.

Tôi cầu xin ngài cho tôi một giấc mơ đẹp."

...

"Tôi cầu xin ngài cho tôi một giấc mơ đẹp."

...

"Tôi cầu xin ngài cho tôi một giấc mơ đẹp."

...

Giọng một cô gái không ngừng vang vọng, lồng vào nhau, tinh thần của Klein cũng trở nên phiền chán và hỗn độn theo, hết như vừa mơ màng ngủ thì nghe thấy tiếng đập bàn phá đồ và cãi nhau từ tầng trên. Hắn cố điều chỉnh cảm xúc, dùng mình tưởng xuôi sự kích động trong lòng rồi cẩn thận nhìn rõ hình ảnh mơ hồ đang hiện ra trước mắt.

Đó là một cô gái mặc áo choàng màu trắng với mái tóc vàng óng ả. Cô ta đứng trước ánh lửa của bốn ngọn nến, cúi đầu kính cẩn đọc liên tục. Theo hình ảnh méo mó đó, Klein tạm nhận ra đây là cô nàng "Chính Nghĩa".

Đến lúc này hắn hoàn toàn khẳng định rằng thần chú nghi thức của mình hoàn toàn có thể chỉ tới nơi này, chỉ tới mình một cách chính xác! Điều này khiến hắn cảm thấy rất có thành tựu, cảm thấy sự mờ mịt trước nay chưa từng có của mình rất có hiệu quả.

Ta sẽ không tự khen mình quá giỏi đâu... Tâm tình Klein trở nên tốt đẹp, hắn chỉ cảm thấy tiếng cầu khẩn vang vọng bên tai như tiếng vo ve của lũ ruồi bọ cũng có thể chấp nhận được.

Bỗng một ý nghĩ nảy lên trong đầu, hẩn thử phác thảo "lời hồi đáp" trong đầu rồi thông qua mối liên hệ vi diệu kia truyền cho ngôi sao đỏ sậm: "Ta đã biết."

...

Trong tầm mắt là màn sương xám dày đặc với một bóng người mơ hồ và méo mó đứng ở nơi sâu nhất. Đôi mắt ngài có màu đỏ sậm chảy quanh, kèm đó là một giọng nói không ngừng vang vọng trong thế giới trống trải chẳng có gì:

"Ta đã biết."

"Ta đã biết."

"Ta đã biết."

...

Audrey Hall choàng tỉnh, ôm chần ngôi dậy, trong đầu toàn hình ảnh mà mình vừa mơ thấy. Cô biết rõ mình vừa mơ tới Kẻ Khờ, con người thần bí ở trên màn sương xám kia!

"Đây là đáp lại lời cầu khẩn của ta à?" Audrey nhanh chóng tiến vào trạng thái "Khán Giả", bắt đầu tỉnh táo phân tích.

Tuy cô không hiểu vì sao Kẻ Khờ không đáp lại ngay lúc làm nghi thức mà phải chờ tới đêm, nhưng vẫn cảm thấy chấn động vì nghi thức ma pháp này và những thần chú kia thật sự có tác dụng. Lúc trước cô có cầu khẩn tới nữ thần Đêm Tối, nhưng chưa bao giờ được đáp lại!

Ngài Kẻ Khờ tuy không phải thần linh, nhưng chắc không xê xích gì nhiều... Audrey chậm rãi hít vào một hơi rồi từ từ thở ra.

Đối phương đã là kẻ mạnh tới mức không thể phản kháng, cô ta nhanh chóng quăng sào lo ra sau đầu mà suy nghĩ xem tiếp theo nên làm gì:

"Thứ nhất, tiêu hóa hết ma được 'Khán Giả'... Việc đóng vai của mình coi như không tệ. Thứ hai, tìm kiếm hội Tâm Lý Luyện Kim. Thứ ba, xem có thể lấy được phương pháp điều chế ma được 'Người Đọc Tâm' từ chỗ ngài Kẻ Khờ, hoặc là manh mối về hội Tâm Lý Luyện Kim cũng được.

Chẳng qua mỗi một nhân vật giống thần linh đều có chuỗi danh sách hoàn chỉnh của mình, chưa chắc đã biết phương pháp điều chế các danh sách đường tắt khác... Tổ chức phi phạm mới sinh như Hội Tâm Lý Luyện Kim này cũng chưa chắc có tư cách khiến ngài Kẻ Khờ chú ý..."

...

Sau khi ngắt kết nối, Klein với tâm tình khá tốt ngồi xuống ghế chủ nhân trên chiếc bàn đồng thau dài.

Hắn dựa lên phần lưng ghế tựa, toàn thân được bao phủ trong màn sương xám, tay gối lên thành ghế, nằm lại rồi để cạnh miệng, bắt đầu hồi tưởng và xem xét chi tiết quá trình vừa rồi.

Lúc này trong thế giới sương xám chỉ có một sinh linh là hắn, ngoài ra thì yên lặng không tiếng động.

"Dường như chỉ có thể truyền tin tức qua lại chứ không thể mượn nó để điều động sức mạnh nơi này... Xem ra ý tưởng lúc trước của ta không thể thực hiện được rồi." Klein lặng lẽ tổng kết.

Tính toán ban đầu của hắn là nếu nghi thức và thần chú mà hắn thiết kế này hữu hiệu thì thử xem liệu có thể dùng cách này để trói chặt bản thân với thế giới sương xám lại, từ đó dẫn mở sức mạnh của không gian thần bí này.

Đến lúc đó hẳn có thể tự cầu khẩn với bản thân mà vòng qua những hạn chế, bí ẩn và nguy hiểm, sử dụng thế giới sương xám này một cách nhiều hơn. Ví dụ như hẳn có thể tiến hành nghi thức trước để khẩn cầu "bản thân" ban cho, tiếp theo tiến vào thế giới này hưởng ứng lời khẩn cầu rồi ban ân.

"Xem ra ta hãy còn mơ mộng viễn vông lắm... Sự hiểu biết và nắm giữ của ta với thế giới sương xám này còn lâu mới đạt tới mức độ kia..." Klein lắc đầu tự giễu, chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, hẳn thấy "ngôi sao" đỏ sậm tượng trưng cho "Người Treo Ngược" bắt đầu co vào phình ra, nghe được những âm thanh hư ảo mà vô hình đang phát ra thành từng vòng.

"Đúng lúc gặp được 'Người Treo Ngược' tiến hành nghi thức?" Klein gật đầu.

Hắn yên vị trên ghế, giơ tay khẽ chạm vào "ngôi sao" này. Linh tính tràn ra rồi chạm tới ngôi sao đỏ sậm đang không ngừng co vào rồi phình ra kia.

Hắn nghe được giọng khẩn cầu trầm thấp và chông chéo lên nhau của Người Treo Ngược, đồng thời cũng thấy được hình ảnh nhòe nhòe không rõ. Trong hình ảnh ấy, "Người Treo Ngược" mặc một chiếc áo choàng đen sì, đứng trước bốn ngọn lửa, xung quanh là bức tường tạo ra từ linh tính dùng để ngăn cách ảnh hưởng của bên ngoài.

Klein không lập tức đáp lại mà cứ lẳng lẳng nhìn, lẳng lẳng nghe.

"... Ngài là vị vua Hoàng Hắc chấp chương vận may. Tôi khẩn cầu sự giúp đỡ của ngài."

...

"Người Treo Ngược" khẩn cầu xong, chờ trong chốc lát nhưng không thấy

trả lời thì bắt đầu hủy bỏ bức tường linh tính, thổi tắt ngọn lửa và thu thập dần tế.

Đến lúc cuối anh ta tự tay lau qua, nước lan ra khiến chiếc bàn được dùng làm dần tế trở nên bóng loáng đẹp đẽ hơn hẳn.

"Pháp thuật hệ nước... Sự ban ơn của Bão Táp... Quả thực 'Người Treo Ngược' chỉ ít là 'Nhà Hàng Hải'..." Klein khẽ gật đầu. Trước khi hình ảnh biến mất, hắn dựa theo phương thức như trước đưa "lời hồi đáp" truyền lại cho ngôi sao đỏ sậm kia.

...

Arges Wilson đang ở trong "Thành phố Hào Phóng" - thủ phủ của quần đảo Rorsted. Anh không đi tới một nơi có tên là Rạp Hát Đỏ với các thủy thủ đoàn, mà ở lại khách sạn, đóng chặt cửa sổ rồi thử nghi thức mà Kẻ Khờ đã nói.

Sau khi hoàn thành việc cầu khẩn một cách quen thuộc, Arges kiên nhẫn chờ một lúc, nhưng không được đáp lại.

"Xem ra lần thử nghiệm này không thành công... Ngài Kẻ Khờ phải đổi cách khác rồi..." Anh ta nghĩ với cảm giác nửa may mắn nửa thất vọng.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ, Arges định xuống tầng uống "Ranze mạnh" - cồn rất có ích cho việc phát huy năng lực của "Người Dân Nổi Giận", cho nên đám người bên Kẻ Trừng Phạt của Chúa Tế Bão Táp thường khá thích loại "thức uống" này.

Arges mở cửa phòng, đang định đi ra thì bỗng nhiên hoa mắt, thấy trên hành lang là màn sương xám hư ảo và vô tận, thấy một bóng người ngồi ở nơi sâu nhất, hệt như đang ngồi trên ngai vàng cao xa.

"Ta đã biết." Giọng nói trầm và quen thuộc vang vọng bên tai Arges, làm cho anh ta chờ người ra đó, đầu đau đớn giật giật.

Đôi mắt Arges dần sâu thẳm, anh ta nhìn bốn phía, lại phát hiện mọi thứ không khác lúc trước là bao, vẫn là phần sàn giẫm lên cái là rung rung, vẫn là ánh nến treo trên bức tường đã có tuổi, vẫn là hành lang không được coi là quá sạch sẽ.

Ta đã biết... Bên tai Arges như còn vang vọng âm thanh đó. Sắc mặt anh trở nên sa sầm xuống, anh ta giơ nắm tay khê đánh lên ngực, không lại không thể nói ra câu nói tôn kính chúa tể Bảo Táp.

Sau một hồi lâu im lặng, vẻ mặt Arges đã bình thường trở lại, chỉ là đôi mắt sâu sắc hơn đôi phần.

...

Lúc này trên sương mù xám, Klein không trì hoãn quá lâu, chờ khi âm thanh còn sót lại quy về yên tĩnh, hắn lấy linh tính bọc bản thân rồi rơi vào sương mù xám, rơi vào thế giới vật chất.

Quang ảnh vụt lóe qua trước mặt, hết như những hình ảnh điện ảnh được tăng tốc độ lên mấy chục lần. Sau một hồi đầu óc mê muội, Klein đã nhìn thấy rèm cửa sổ với ánh trắng đỏ rực xuyên qua, thấy bàn học và giá sách mông lung.

Hắn lại cầm con dao bằng bạc hủy bỏ bức tường linh tính trong căn phòng, sau đó lặng lẽ mở cửa trong một cơn gió bất thành linh thổi qua mà ngấm nhìn hành lang.

Thấy phòng của Benson và Melissa không có động tĩnh gì, hắn mới hoàn toàn trầm tĩnh lại.

"Nghị thức đôi vận này đúng là cần thiết cho du lịch tại gia mà... Vừa đủ kín đáo lại vừa thần kỳ..." Klein thầm nói một câu, lại đóng cửa rồi đi tới phía giường.

"Nhiệm vụ" ngày mai của hắn là đi theo lão Neil tới chợ giao dịch các vật phẩm phi phạm.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 68: "Quái Vật"

Chạng vạng, bóng cổ xe và ngựa đều bị ánh chiều tà kéo ra rất dài. Klein, vốn đã nói trước với Benson và Melissa, ăn tối ở công ty bảo an, đang cùng Neil đi xe ngựa công cộng tới bến cảng.

Hắn mặc bộ vest giá rẻ mua lúc trước vì sợ những trường hợp tương tự sẽ dễ xảy ra xung đột - nếu làm hỏng chiếc áo đuôi én vốn được nâng niu cẩn thận thì không chỉ là xốt của thôi đâu.

Khi ánh sáng mặt trời như thiêu đốt, xe ngựa dừng lại. Neil với bộ áo choàng đen cổ điện và mũ nỉ viền tròn cùng màu bước thẳng tới quán bar Ác Long mà không thèm để ý tới ánh mắt kẻ khác.

Cho dù quán bar có vẻ hơi xa, cho dù cửa của nó đã đóng kín, Klein vẫn nghe được tiếng hò hét vang lên liên tiếp, dường như đang cổ vũ cho một vị "anh hùng" nào đó.

Vừa tới gần, hắn bỗng có cảm ứng, bèn quay đầu nhìn về phía kho hàng hóa đối diện quán bar, thấy một người đàn ông khôi ngô ăn vận kiểu tiêu chuẩn đang đứng ở một chỗ ẩn nấp trên mái nhà. Người này đeo một cái hộp máy móc màu xám trắng cực lớn, tay cầm một chiếc súng trường to và dài với cấu tạo phức tạp. Mà hộp kim loại màu xám trắng và súng trường cùng màu kia còn được nối với nhau một ống dẫn trông rất rõ.

"Súng trường hơi nước cao áp?" Klein ngạc nhiên, quay đầu nhìn Neil rồi

nói: "Quán bar này còn có thể làm ra được vũ khí như vậy à?"

Đây chính là vật do bên quân sự quản lý mà!

Tuy rằng sử dụng nhiên tố tinh lọc, nhưng chiếc hộp hơi nước cao áp đeo sau lưng và trọng lượng khá nặng khiến những chiến sĩ thiết huyết chân chính mới có thể cầm được. Mà viên đạn bắn ra từ loại súng này có tốc độ cực cao, lực phá hoại khá khủng khiếp. Lắp thêm bộ ngắm phù hợp nữa gần như ngang với súng ngắm loại kém rồi.

"Gì cơ?" Neil nheo mắt nhìn sang, cũng tỏ ra nghi hoặc: "Đã xảy ra chuyện gì à?"

Xảy ra chuyện? Klein nhìn xung quanh, quả nhiên phát hiện vài người đàn ông tay cầm súng súng trường liên thanh đang tìm kiếm gì đó.

"Chuyện gì thế?" Neil tới gần quán bar, hỏi người đàn ông vạm vỡ canh giữ cửa.

Người vạm vỡ này hiển nhiên có quen biết với Neil, nặn một nụ cười gượng khiến cơ mặt rung rung, rồi nói:

"Vừa rồi quán này suýt nữa thì bị phá hủy. Nghe nói một kẻ bị truy nã tới mua vật liệu, bị người ta nhận ra, thế là thành như này... Chúa của tôi ơi, rốt cuộc hắn đã làm gì, nguy hiểm cỡ nào mà bị đối xử như vậy? Nhìn súng kia kìa, chân tôi như nhũn hết cả ra rồi, còn nhũn hơn hẳn lúc quần em Sanny tóc đỏ cả một đêm!"

Anh ta không rõ kẻ bị truy nã có thân phận gì, càng không biết trong đám người tới đây mua vật liệu có cả người phi phạm.

"Kẻ bị truy nã? Cậu có biết hắn ta tên là gì không?" Neil cảm thấy hứng thú, bèn hỏi.

"Tên, tên là Treece?" Người vạm vỡ trả lời không chắc chắn cho lắm.

"Kẻ Xúi Giục" Treece? Klein giật mình, hiểu chuyện gì đã xảy ra. Lúc trước Treece không biết mình đã bị Joyce Meyer hoài nghi, nên đã nghênh ngang tới chợ đen mua vật liệu, kết quả bị người báo tin bên phía đội ngũ của Trái Tim Máy Móc, Kẻ Trừng Phạt hoặc Kẻ Gác Đêm phát hiện, dẫn tới xung đột dữ dội.

"Hắn bị bắt chưa?" Klein chọc chọc chiếc gậy batoong màu đen mạ bạc, nhìn xung quanh thế này hắn là chưa nhỉ...

Người vạm vỡ kia khẽ lắc đầu, dùng cầm chỉ vào đỉnh mái nhà của kho hàng phía đối diện:

"Hắn vọt ra trước khi mấy tên kinh khủng kia tới, phù, tôi chưa từng thấy ai chạy nhanh hơn hắn!"

Thật ra anh còn chưa thấy năng lực thực sự của "Thích Khách", nếu không anh sẽ bị đưa tới nơi không thể miêu tả để nhận giáo dục lại cho coi... Klein thầm oán một câu.

"Chợ còn mở không?" Neil hỏi thẳng vào trọng điểm.

"Vừa mới khôi phục thôi." Người vạm vỡ trả lời chắc nịch.

"Vậy là tốt rồi." Neil đi tới, giơ tay phải mở cánh cửa nặng nề ra.

Klein theo sát phía sau, suýt nữa thì ngạt thở vì mùi rượu cộng mùi oi bức đập vào mặt.

Ở chính giữa quán bar Ác Long là một võ đài boxing, trên đó, hai người đàn ông đang đánh đấm kịch liệt. Mấy chục vị khách xung quanh đang reo hò cổ vũ cho người mà mình ủng hộ, với đủ mọi loại ngữ điệu thô tục.

Neil mặc kệ đám người này, dẫn Neil đi vòng qua võ đài xuống một căn phòng đánh bi-a ở phía sau. Nơi này có hai người cầm gậy bi-a đang cười cười nói nói, thấy Neil mở cửa bước vào thì im bật vài giây.

Sau khi xác nhận người tới, bọn họ lặng lẽ tránh đường cho Neil và Klein đi qua cửa ngầm phía sau.

Đi qua vài căn phòng liên tục, tầm mắt Klein trở nên sáng sủa, thấy một nơi to bằng giảng đường bậc thang đời trước. Nơi này, người thì bày quầy hàng với đủ loại chai lọ bên trên, kẻ thì đi lại giữa các quầy hàng, thì thoảng xem xét, trao đổi hoặc trả giá.

"Tất cả tiền lời đều phải chia cho Swain 1 phần 20, lão ta là ông chủ của quán bar Ác Long, cựu đội trưởng tiểu đội Kẻ Trừng Phạt, còn già hơn cả tôi, là một lão già muốn chết trong rượu." Neil lẩm mồm giới thiệu một câu.

Klein ngẫm nghĩ rồi bình luận rất chân thành: "Cái này kiếm được hơi bị khó."

Bởi vì phí tổn chỉ là cung cấp sân bãi và bảo hộ mà thôi.

"Nếu cậu thích món gì mà không mang đủ tiền ấy, cứ đi tìm Swain mà mượn. Đương nhiên lão sẽ lấy lãi suất rất là cao..." Nói tới đây, Neil nghiêng rằng nghiêng lợi.

Quả nhiên giống sòng bạc, cung cấp dịch vụ cho vay nặng lãi... Klein cầm gậy batoong, vừa quan sát khắp nơi vừa tò mò hỏi: "Lão Swain ấy là một 'Nhà Hàng Hải' à?"

Đội trưởng của tiểu đội Kẻ Trừng Phạt hẳn là ở danh sách 7.

"Không, chỉ là 'Người Dân Nổi Giận'. Tingen không phải vùng duyên hải, ở nơi này giáo hội Nữ Thần mạnh hơn giáo hội chúa tể Bão Táp nhiều." Neil

nhạo một tiếng: "Thực ra Swain có cơ hội trở thành 'Nhà Hàng Hải', nhưng lão sợ mất khống chế nên đã lựa chọn từ bỏ."

Klein đang định hỏi rằng có phải ông chủ quán bar này từng suýt bị mất khống chế không thì đột nhiên cảm ứng được một hiện tượng kỳ quái ở bên trái. Nơi đó như có thứ gì đó đang ẩn náu, đang thì thầm, kể lể.

Klein quay đầu nhìn thì thấy một thanh niên mặt mày tái nhợt, mặc sơ mi sợi đay cũ nát cùng với quần xám dài đặc trưng của tầng lớp lao động, ánh mắt không tiêu cự nhưng lại lộ ra sự điên cuồng. Cậu ta đang liên tục lăm bắm cái gì đó.

"Linh cảm của hãn cao thật... Có lẽ là vận công?" Klein nhú mày, nói nhỏ một câu.

Vừa rồi thứ dẫn linh cảm của mình chính là linh cảm của đối phương!

Bình thường mà nói, nhận biết mà linh cảm mang đến sẽ sản sinh tác động lẫn nhau, dường như không thể giấu được người khác, nhưng "người khác" này là chỉ "Người Thông Linh", với những kẻ lợi hại có sở trường tương tự. Với người phi phạm như Klein thì khó mà phân rõ được, chỉ khi linh cảm của đối phương cao tới một mức độ nhất định, hoặc xuất hiện sự bóp méo không bình thường thì hãn mới nhận ra.

Thanh niên với sắc mặt tái nhợt và mớ tóc đen rối bước tới phía này, mang theo vẻ mặt nửa mộng du nửa điên cuồng. Cậu ta bỗng đứng trước mặt Klein, kinh ngạc nhìn hãn.

Đột nhiên cậu ta cất tiếng cười to, nói: "Ha ha, mùi của cái chết, cái chết... A!"

Còn chưa nói xong cậu ta đột nhiên hét lên, mắt nhắm chặt lại, chảy ra chất lỏng màu đỏ máu.

"A! Chết tiệt!"

Thanh niên này che mắt lại, ôm đầu lẫn lộn giãy dụa dưới đất, một hồi lâu mới bình tĩnh trở lại, nằm đó thở hổn hển.

Mà trong lúc đó, đám tiểu thương bày quầy với khách hàng lui tới lại chẳng hề ghé mắt để tâm.

Klein đề mũ phớt xuống, mở to mắt há hốc mồm nhìn lão Neil bên cạnh, dùng hành động để tỏ vẻ kinh ngạc và dò hỏi của mình.

"Không cần phải để ý, cậu ta tên là Admisol, một đứa trẻ mồ côi, biệt hiệu là 'Quái Vật'. Cậu ta có linh cảm trời sinh rất cao, thường xuyên thấy được những sự vật không nên thấy, nghe được những âm thanh không nên nghe, cho nên rất hay ăn nói lung tung, thường bị thương." Neil lắc đầu, giải thích.

Cậu ta nhìn ra thân thể này của ta đã chết một lần? Klein nhú mày, hạ thấp giọng hỏi đầy nghi hoặc: "Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trừng Phạt và cả Trái Tim Máy Móc không nghĩ tới việc nhận cậu ta vào đội à?"

"Không được, không ai trong chúng ta có ma được danh sách phù hợp với cậu ta." Neil thở dài đáp.

Đúng vậy, đây tương đương với nửa danh sách đầu trời sinh rồi... Klein lại tò mò hỏi tiếp: "Vậy cậu ta hợp với danh sách đường tắt nào?"

"Cậu ta phù hợp với danh sách 9 có tên là 'Quái Vật', biệt hiệu của cậu ta cũng tới từ điều này, tiếc rằng danh sách đường tắt này chỉ có Học phái Sinh Mệnh mới nắm giữ được phần đầu." Neil hạ giọng đáp.

Lúc ông ta và Klein nói chuyện thì đều cố gắng tránh né người xung quanh để phòng việc bị lộ thông tin cho một số kẻ yêu thích thần bí học.

Học phái Sinh Mệnh? Klein nhớ tới tư liệu mà mình đọc lúc trước. Tổ chức bí ẩn này xuất hiện ở thời kỳ đầu của kỷ nguyên hiện tại, không rõ nguồn gốc, coi việc kế thừa thầy trò là chủ yếu. Lý luận cụ thể và niềm tin của bọn họ cũng ít khi truyền ra ngoài. Klein chỉ biết bọn họ chia thế giới làm ba tầng: Thế giới lý tính tuyệt đối, hay còn gọi là thế giới chân lý tuyệt đối; thế giới linh hồn và thế giới vật chất.

Nghe nói tổ chức bí ẩn này còn từng có "tiên tri"... Đây không phải là danh sách đường tắt tương ứng với "Thầy Bói" à... Không hiểu được, không hiểu được... Klein lắc đầu, nhìn Admisol đứng lên, lượn lờ sang góc khác.

Hắn thu mắt lại, đi theo sau Neil qua những quầy hàng, phát hiện trên đó có những thực vật như hoa Ánh Trăng, cam Tay Vàng, hay cỏ Dạ Hương với các khoáng vật như bạc nguyên chất, thạch anh vàng, hồng ngọc...

"Có vẻ là thứ gì cũng có..." Klein thầm nói một câu.

Những tốp người yêu thích thần bí học xung quanh hắn, có già có trẻ, có nam có nữ, lúc thì dừng lại, khi thì phân biệt, hoặc trao đổi khiến nơi này náo nhiệt hẳn.

"Cậu tự dạo một vòng đi, tôi đi giả nợ đã." Neil chỉ vào một trong hai căn phòng ở cuối.

"Vâng." Klein gật đầu, không để ý cho lắm.

Hắn xách cây gậy batoong màu đen chậm rãi đi tới trước một quầy hàng bán bùa hộ mệnh tự chế, mà còn nghiêm túc xem xét một lúc.

Đúng lúc Klein đang định mở miệng hỏi thì đột nhiên nghe tiếng người hỏi từ phía sau quầy hàng:

"Đây là bột do thực được răng bò mài ra?"

Thước được rằng bờ? Không phải tài liệu phụ của ma được "Khán Giả" sao? Klein quay người nhìn người hỏi. Bởi lúc ấy "Chính Nghĩa" nhắc lại loại vật liệu này nhiều lần cho nên Klein có ấn tượng khá sâu sắc với nó.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 69: Bùa Hộ Mệnh

Klein đảo mắt qua liền thấy người hỏi thược được rằng bò. Đối phương đứng cách hắn chưa tới một mét, mặc bộ vest màu đen và đội mũ phớt cùng màu, tay cầm một cây gậy batoong mạ bạc phần tay cầm, mặt đeo kính mắt mạ vàng, trông khá văn nhã.

"Vâng, anh cần à? Một lon 3 saule." Chủ quầy mặc một chiếc áo choàng màu đen sâu trông rất thần bí học.

Người văn nhã đeo kính mắt mạ vàng suy nghĩ rồi nói:

"Có thể bớt chút được không? Tôi còn phải mua mấy thứ khác, ví dụ như lọ cánh hoa mặt trời rìa trắng này."

Chủ quầy suy nghĩ vài giây, đáp lại với vẻ khá miễn cưỡng: "2 saule 6 penny, tôi nghĩ anh không tìm được chỗ nào bán giá rẻ hơn chỗ tôi đâu."

Nhìn người đàn ông đeo kính mắt viền vàng không chỉ mua thược được rằng bò mà còn mua cả hoa mặt trời rìa trắng, Klein lập tức cảm thấy mình nghĩ nhiều rồi. Chẳng qua hắn vẫn cẩn thận gõ ấn đường mình hai cái thật nhẹ, dùng linh thị quét qua đối phương một lần.

Không có vấn đề, thân thể rất khỏe mạnh, cảm xúc cũng không tệ, này anh phải duy trì nha... Klein thu hồi tầm mắt, quay người nhìn về quầy hàng bán bùa hộ mệnh.

Trong con người của hắn, những lá bùa hộ mệnh kia hiện lên rõ ràng, có cái làm từ bạc nguyên chất, có cái từ sắt và cũng có cái làm từ vàng. Nhưng trong những bùa hộ mệnh này chỉ có hai ba màu sắc khí tràng mỏng manh, không đỏ rực thì cũng trắng nhạt hoặc vàng óng ánh. Điều này nói rõ chúng nó coi như là có linh tính, chứng tỏ mấy món bùa hộ mệnh này có tác dụng!

Mới vừa nãy Klein nhìn rất kỹ, xác nhận chủ quầy tự chế bùa hộ mệnh này có đôi chút bản lĩnh thần bí học: Anh ta lựa chọn nơi phát ra sức mạnh khác nhau cho chú ngữ khác biệt mà không phạm phải sai lầm nào, chất liệu tương ứng làm nguồn gốc của sức mạnh khác nhau lại càng chính xác.

Đương nhiên nếu chỉ là kẻ yêu thích thần bí học đơn thuần chắc chắn sẽ có chỗ sai sót. Klein lập tức phát hiện chủ quầy hàng này không hiểu về chú ngữ lắm. Không phải cứ dựa theo ngữ pháp của tiếng Hermes mà phiên dịch nội dung cầu khẩn sang là có thể coi như chú ngữ, chú ngữ bắt buộc phải phù hợp với cách thức nhất định, có quy luật độc đáo của nó.

Một vấn đề khác là vì lựa chọn ký hiệu tượng trưng phù hợp cho "nguồn gốc sức mạnh" mà chủ quầy đã làm sai về cấp độ, dẫn đến trong mười mấy bùa hộ mệnh chỉ có hai ba món là hoàn toàn chính xác, tỏa ra thứ "ánh sáng nhạt". Còn hai ba món đó liệu đạt tới trình độ nào thì Klein chỉ có thể nói là dù sao còn tốt hơn là không có.

Bùa hộ mệnh có hiệu quả thực sự yêu cầu trong quá trình khắc chú ngữ và ký hiệu tượng trưng, người chế tác phải làm cho linh tính của bản thân lan ra từ mũi dao! Nếu muốn có hiệu quả tốt hơn bắt buộc phải dùng nghi thức ma pháp để trợ giúp. Mà hai món này người bình thường gần như không thể làm được.

Klein gõ ấn đường như đang suy xét, rồi dùng gậy chỉ vào hai bùa hộ mệnh ở góc trên bên trái của quầy hàng, hỏi:

"Hai món này bao nhiêu?"

Hắn không hỏi bùa hộ mệnh bước đầu có màu sắc khí tràng, mà là bán thành phẩm chỉ có bề ngoài, còn chưa điêu khắc chú ngữ và ký hiệu tượng trưng. Với Klein mà nói, hắn hoàn toàn không cần mua mấy món bùa hộ mệnh với hiệu quả mong manh kia, mục đích của hắn chính là chế tác bán thành phẩm thành bùa hộ mệnh thực sự.

Hừm, phải làm cho Benson và Melissa mỗi người một bùa hộ mệnh tránh tai nạn... Của ta thì có thể bớt xén ít vật liệu mà tiểu đội Kẻ Gác Đêm cung cấp... A, có phải ta bị lão Neil dạy xấu rồi không, nghĩ tới chuyện này mà chẳng thấy áy náy chút nào... Klein vừa suy nghĩ vừa nhìn chủ quầy cầm hai bùa hộ mệnh bán thành phẩm làm từ bạc.

Hai chiếc bùa hộ mệnh này hình dạng dài, ở giữa có khắc rỗng, xung quanh là những sợi lông vũ hết như thiên sứ bọc lại, chạm khắc tinh xảo, rất là đẹp. Một cái đơn giản mộc mạc gần như là không có đường vân hay trang trí gì, chính là một "nét sỗ" tượng trưng cho ban đêm được nạm một "hình tròn" tượng trưng cho đỏ rực.

Là một kẻ yêu cái đẹp bên ngoài, có thể nói Klein liếc mắt một cái là thích chúng nó luôn.

"Đây giá 6 saule." Chủ quầy là một người đàn ông trung niên ít nói, anh ta chỉ vào món bùa hộ mệnh khá tinh xảo rồi nói.

Anh ta dừng một chút, rồi khẽ vuốt món trông đơn giản kia: "Cái này 5 saule 3 penny."

"Đắt quá, thực tế chúng nó còn xa mới thành bùa hộ mệnh." Bị Benson và Melissa hun đúc hàng ngày nên Klein bắt đầu quen mặc cả.

Trải qua một trận mặc cả, hắn mua hai món bằng bạc kia với giá 5 saule 6

penny và 4 saule 9 penny. Ừm, tạm thời chỉ có thể coi là trang sức bằng bạc... Klein thầm nghĩ như vậy. Mà 10 saule 3 penny này thì hẳn khấu trừ từ trong 5 bảng kinh phí gia nhập câu lạc bộ bói toán.

Ngay khi Klein nhận hai món đồ bằng bạc kia rồi bỏ vào túi tiền, đang định đi dạo sang quầy khác, hẳn bỗng nghe thấy một giọng nói dịu dàng và ngây ngô:

"Này anh, vì sao anh không mua bùa hộ mệnh thành phẩm?"

Klein quay đầu lại thì phát hiện người hỏi là một cô thiếu nữ chừng mười lăm, mười sáu tuổi. Cô nàng mặc một chiếc váy màu vàng nhạt thêu không ít ren, tay cầm một chiếc mũ lụa có gắn ruy băng.

"Bởi vì anh định tự mình chế tác bùa hộ mệnh. Em biết đó, đây là nguyện vọng của mỗi một người yêu thích thần bí học." Klein trả lời uyển chuyển. Hẳn không muốn khiến chủ quầy cho rằng mình định cướp mồi làm ăn, tuy rằng hẳn cũng từng nghĩ tới chuyện có nên dựa vào "tay nghề" này kiếm thêm ít thu nhập phụ không.

Cô thiếu nữ kia có mái tóc nâu quăn tự nhiên, khuôn mặt trẻ con mập mạp trông khá đáng yêu. Cô nàng nhìn Klein với đôi mắt màu lam nhạt, hỏi rất chân thành:

"Liệu anh có thể chỉ giúp em cách lựa chọn bùa hộ mệnh như nào không? Ừm, em được bạn đưa tới đây, cũng vài lần rồi, khá hứng thú với thần bí học, nhưng vẫn chưa hiểu biết nhiều lắm. Ừm, cô ấy, bạn của em sắp tròn mười sáu tuổi, nên em định chọn mua một bùa hộ mệnh tặng bạn ấy. Bởi vì muốn làm bất ngờ nên không đi cùng bạn ấy tới đây... Em có hỏi bạn ấy trước rồi, nhưng nhiều cái quan trọng lại không nhớ nổi."

Klein cười rất thân thiện, nói:

"Vậy em định chọn bùa hộ mệnh như nào? Tránh tai nạn? Cách xa bệnh tật? Mang tới tài vận? Yêu cầu khác biệt tương ứng với nguồn sức mạnh khác biệt, cũng chính là thần linh khác biệt. Mà thần linh khác nhau thì tương ứng với ngôi sao khác nhau, từ đó tương ứng với nguyên vật liệu khác nhau. Ví dụ như chú ngữ tránh tai nạn chắc chắn thuộc về nữ hoàng của tai nạn và sợ hãi, cũng chính là nữ thần Đêm Tối. Mà làm kẻ yêu thích thần bí học, chúng ta nên biết biểu tượng của nữ thần Đêm Tối là mặt trăng, và kim loại tương ứng với mặt trăng chính là bạc nguyên chất. Cho nên nếu muốn tránh được tai nạn thì tốt nhất là lựa chọn bùa hộ mệnh làm từ bạc và có chú ngữ tương ứng."

Nhưng lại cần ngôn ngữ của chú ngữ ấy đúng, cách thức đúng, ký hiệu tượng trưng cho "Nữ hoàng Tai ách và Sợ hãi" đúng, thần số đại diện, nhận dạng pháp thuật đúng, mối quan hệ vị trí tương ứng không sai... Chẳng qua điều này rất phức tạp, không cần nói cho em làm gì... Klein lặng lẽ bổ sung thêm trong lòng.

Thiếu nữ nghe mà mắt ngời sáng, lại ngờ vực hỏi: "Là tín đồ của Nữ thần, liệu có thể đeo bùa hộ mệnh của thần linh khác không?"

"Không thành vấn đề, chắc thần linh không để ý tới mấy tiểu tiết đó đâu." Klein trấn an đối phương.

Không thành vấn đề ở đây là chỉ người đeo, còn người chế tác nhất định phải cẩn thận, nếu tín đồ của chúa tể Bão Táp mà định chế tạo bùa hộ mệnh của Mặt Trời Vĩnh Hằng, quá nửa là sẽ gặp phải ác ý cực kỳ. Đương nhiên đây là nói về loại chế tác có nghi thức ma pháp hỗ trợ, còn cái khác thì không cần quan tâm.

Thiếu nữ kia thở phào nhẹ nhõm: "Em muốn bùa hộ mệnh chúc phúc cho bạn ấy khỏe mạnh, vậy nên chọn vị thần linh nào? Mặt Trời Vĩnh Hằng, Mẫu thần Đất Đai hay thần Tri Thức và Trí Tuệ?"

"Cả Mặt Trời Vĩnh Hằng và Mẫu thần Đất Đai đều không có vấn đề. Mặt Trời Vĩnh Hằng đối ứng với mặt trời, mà tượng trưng của Mẫu thần Đất Đai là sao Nâu." Klein mỉm cười nói: "Vật liệu cho mặt trời là vàng, còn cho sao Nâu là chì. Anh đề nghị em chọn mặt trời, chỉ là không biết em có mang đủ tiền không thôi."

Hắn đề nghị như vậy là vì trong ba món bùa hộ mệnh coi như bước đầu có linh quang, có một bùa hộ mệnh khỏe mạnh thuộc lĩnh vực của mặt trời.

"Đây không phải..." Nói tới đây, thiếu nữ bỗng dừng lại, cảnh giác nhìn chủ quầy đang im lặng chờ đợi.

Cô nàng ngẫm nghĩ rồi hỏi lại: "Xác định được vật liệu rồi, vậy làm thế nào để phân biệt được chú ngữ và ký hiệu tượng trưng?"

"Em biết tiếng Hermes không?" Klein hỏi lại.

"Có tiếp xúc qua." Thiếu nữ ngượng ngùng đáp lại.

"Vậy để anh chọn giúp cho." Klein giơ gậy chỉ vào bùa hộ mệnh khỏe mạnh chế tác từ vàng rồi nói: "Cho dù là chú ngữ hay ký hiệu tượng trưng thì đều không có vấn đề gì."

Thiếu nữ kéo làn váy hơi khuyu chân xuống, cầm chiếc bùa hộ mệnh khỏe mạnh có đường văn mặt trời, cảm thấy cảm xúc ấm áp, cơ thể thoải mái theo.

"Cảm ơn, cảm ơn anh." Cô ta đứng lên, cảm kích cúi người thi lễ.

Klein cười ha ha, nói: "Tiếp đó là hai người trao đổi thôi, anh còn có việc."

Lúc nói, hắn liếc thấy ánh mắt của chủ quầy khá kỳ quái, dường như đang do dự có nên boa cho mình không. Hắn thầm cười, không xen vào chuyện

này nữa mà chậm rãi dạo một vòng quanh chợ đen này, nhưng không phát hiện vật liệu phi phạm nào.

Lúc này Neil đã trả xong nợ, tay còn cầm một hộp gỗ sậm màu. Khi nhìn thấy Klein, ông ta chỉ vào căn phòng ở cuối rồi nói:

"Nếu cậu muốn mua hoặc bán vật liệu siêu phạm thì vào trong đó, dù sao không ai muốn khiến người khác biết mình muốn mua vật phẩm siêu phạm nào."

"Đã biết." Klein gật đầu như đang suy nghĩ. Tạm thời hẳn chưa có nhu cầu nên lại cùng Neil đi ra khỏi chợ đen.

"Mấy hoa Tinh Linh này hết bao nhiêu thế?"

Bỗng nhiên một giọng nói truyền vào trong tai Klein. Hoa Tinh Linh... Đây cũng là vật liệu của ma dược "Khán Giả"... Nghĩ thế, Klein nghiêng người liếc nhìn thì lại thấy người đàn ông đeo kính với phần gọng màu vàng kia.

"Sao thế?" Neil có vẻ hơi nghi hoặc.

"Không có gì." Klein thu hồi tầm mắt.

Tuy hẳn là thành viên tương lai của tiểu đội Kẻ Gác Đêm, nhưng hẳn không cảm thấy tất cả người phi phạm phải bị thu nạp, bị tổng giam, mà hẳn cho rằng phải tùy theo tình huống. Trong đó, "Khán Giả" chắc chắn là loại hình không gây hại gì cho xã hội, cho vương quốc và cho thế giới, hơn nữa khả năng mất khống chế ở danh sách 9 là rất thấp.

...

Ra khỏi quán bar Ác Long, Klein và Neil lên xe ngựa công cộng rời khỏi

bến cảng, khi tới khu phía bắc thì tách ra, ai về nhà nấy.

Khi xe ngựa công cộng lái vào phố Hoa Thủy Tiên rồi dừng ở ven đường, Klein đang định xuống đột nhiên thấy một cô gái trẻ tuổi mặc váy dài màu xám trắng chuẩn bị đi lên. Cô gái này có mái tóc đen bóng mượt, khuôn mặt tròn tròn, đôi mắt dài và nhỏ, ngũ quan tách riêng thì không coi là xuất sắc, nhưng tổ hợp lại một chỗ lại cho người ta cảm giác tao nhã và ngọt ngào.

Klein chú ý tới cô ta không phải vì vẻ đẹp của cô ta, mà vì hắn thấy thân thể cô gái ấy khe khẽ run rẩy, mà không phải run rẩy bình thường.

"Này cô, cô không thoải mái à?" Klein hỏi một câu kiểu người tốt làm việc tốt.

Cô gái trẻ tuổi kia lắc đầu quầy quậy: "Không không, tôi chỉ quá mệt mà thôi."

Lúc này người sau hắn bắt đầu giục, Klein đành phải xuống trước.

Chờ khi đứng vững, hắn mới lại chú ý tới chuyện vừa rồi, thế là hắn dùng ngón tay nắn ấn đường hai cái để xác nhận xem cô gái kia thực sự không có vấn đề gì. Nếu cô ta bị bệnh gì nặng sắp phát tác, hắn sẽ đưa cô ta đi bệnh viện.

"Linh thị" được mở ra, màu sắc khí tràng hiện lên, Klein quay người định nhìn về phía cô gái trẻ tuổi ngọt ngào và tao nhã kia.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 70: "2 - 49" Đã Tới

Lộc cộc, lộc cộc.

Ngựa đã cất bước, bánh xe lăn đi, Klein vốn mở sẵn "linh thị" và quay người quan sát đã không thể nhìn thấy cô gái trẻ tuổi ngọt ngào kia, trong con người của hần là cảnh tượng mái che màu râm nắng di chuyển.

Lúc này hành khách vốn đứng chờ ở điểm đón xe đã lên hết, cửa xe được đóng lại, xe dần đi xa. Mà trong khoang xe ngựa phải có tới hai ba mươi vị khách, lại vì khoảng cách quá gần nhau nên khí tràng chồng chéo lên nhau, che phủ lẫn nhau. Ở trong mắt Klein, hết như một cảnh tượng đủ mọi màu sắc, rực rỡ lóe lên, khó mà phân biệt được. Hần lặng lẽ lắc đầu, giơ tay gõ ấn đường đóng "linh thị" lại.

Với hần mà nói, vừa rồi là một loại gặp gỡ, nếu có thể giúp thì sẽ giúp, nhưng nếu đã bỏ lỡ, mà tình trạng cũng không rõ cho lắm, thì không phải nghĩ ngợi gì nhiều để mà làm chậm trễ chuyện của bản thân.

Klein chậm rãi bước về nhà dọc theo con phố Hoa Thủy Tiên tạm coi là náo nhiệt dưới ánh trăng đỏ rực. Vào nhà, hần thấy Melissa đang ngồi bên bàn ăn, vùi đầu làm bài tập mà trường giao cho dưới ánh đèn khí gas. Con bé khẽ cắn nắp bút, mày nhíu lại, cố gắng suy nghĩ.

"Benson đâu rồi em?" Klein hỏi qua một câu.

"Dạ..." Melissa ngẩng đầu lên, mờ mịt vài giây rồi mới đáp: "Anh ấy bảo

hôm nay đi qua nhiều khu, mệt đến mức người toàn mồ hôi, đi tắm một lát cho thư giãn rồi."

"Ừ." Klein cười một tiếng, rồi đột nhiên phát hiện Melissa đang mặc một chiếc váy mà hắn chưa thấy bao giờ. Chiếc váy này màu gạo trắng, có tay áo dài đến theo một đường thời, cổ và vạt áo được gắn voan mỏng rìa lá sen, ngoài ra không có thiết kế gì rườm rà mà là một loại váy dài dạng nhẹ nhàng mặc hàng ngày, thể hiện hoàn mỹ vẻ tươi trẻ của cô gái mười sáu mười bảy tuổi.

"Váy mới à?" Klein mỉm cười hỏi. Đây là phần chi phí mà hắn và Benson yêu cầu mãnh liệt mới quyết định được.

Melissa đáp một tiếng "vâng":

"Em mới lấy về từ chỗ phu nhân Rochelle, định là lát nữa chắc phải giặt nên mặc thử trước xem sao."

Klein nghe mà nghi hoặc: "Phu nhân Rochelle?"

Không phải là hàng xóm ngày trước sao?

Melissa gật đầu, giải thích rất hân hoan:

"Phu nhân Rochelle là một thợ may, chẳng qua không được may mắn cho lắm nên đành phải ở nhà may vá quần áo cho người khác, sống cũng khá, ừm, vất vả. Em biết cô ấy có tay nghề tốt, giá cũng rẻ hơn mấy cửa hiệu quần áo mũ nón cho các quý cô, mà lại rất vừa nên đã đặt cô ấy làm một chiếc váy mới, chỉ mất 9 saule 5 penny, chỉ mất vài ngày. Cũng cùng một kiểu váy, ở bách hóa Harrods phải mất 1 bảng!"

Đúng là tiết kiệm... Em à, anh biết chí ít một nửa nguyên nhân là em thương phu nhân Rochelle... Klein không chỉ trích hành động này của

Melissa, mà trái lại hần cười nói:

"Em tới cửa hàng bách hóa Harrods khi nào vậy?"

Đó là một cửa hàng nằm ở quảng trường Holls, gần câu lạc bộ bói toán, là nơi phải giai cấp trung lưu trở nên mới có thể chi tiêu được.

"..." Melissa nghẹn lời, một lúc sau mới nói: "Là Selina, và cả Elizabeth cứ khăng khăng bắt em đi cùng các bạn ấy. Thực ra, ừm, thực ra em thích bánh răng, thích chỗ có máy móc hơi nước hơn, ừm."

"Con gái thì thoải mái đi dạo cửa hàng bách hóa, ừm, cũng rất tốt." Klein cười trấn an em gái mình.

Tán gẫu vài câu, hần vội lên tầng hai đi tắm rửa mùi hỗn tạp ở quán bar. Ngay khi hần định về phòng mình lấy quần áo thì bỗng nghe thấy tiếng động vang lên trong phòng tắm gần ban công nhỏ. Vài giây sau, Benson vừa lau tóc vừa mở cửa đi ra.

"Sao vậy? Có khen váy mới của Melissa không?" Thấy Klein, anh ta mỉm cười hỏi một câu.

"Hình như em quên rồi, chỉ hỏi làm ở đâu thôi..." Klein suy nghĩ rồi đáp.

Benson bật cười, lắc đầu:

"Đúng là chả xứng với chức anh trai gì cả. Vừa nhận được váy là Melissa thích đến mức không muốn đặt xuống, vắt vãi nấu ăn rửa bát xong là vội vàng mặc vào, đến giờ còn chưa cởi ra."

"... Không phải em ấy định tắm xong rồi mới thay đồ ạ? Tiện thể giặt giũ phơi khô luôn..." Klein theo bản năng giải thích giùm Melissa.

"Chậc!" Benson cảm thán: "Mấy hôm nay nóng bức như vậy, con bé lại hì

hụi trong bếp lâu thế, anh thấy tắm xong rồi làm bài tập sẽ thoải mái hơn bây giờ rất nhiều."

Cũng đúng, Klein chợt hiểu, hai anh em nhìn nhau cười.

Ra em là như vậy nha Melissa... Con gái thích chưng diện thì có gì sai, đâu cần phải kiểm soát làm gì... Hắn mỉm cười, khẽ lắc đầu rồi đi vào phòng mình.

Tắm xong, Klein nghe mang máng tiếng gõ cửa ở tầng dưới, thầm nghĩ: Không phải đám nhân viên tới lấy tiền xu trong máy tính phí gas cứ hai tuần mới tới một lần à? Chẳng lẽ là phu nhân Shade nhà bên? Không đúng, nghe nói quý cô này tuân thủ rất nghiêm ngặt nghi lễ kết giao của giới trung lưu, sẽ không tới chơi vào thời gian không thích hợp như này.

Trong lúc nghi hoặc, Klein lau người, mặc áo lót với quần dài tuy cũ nhưng thoải mái, rồi chạy bịch bịch xuống tầng.

Hắn nhìn xung quanh nhưng không thấy người lạ nào, bèn hỏi: "Không phải ban này có người gõ cửa à?"

Benson đang nhàn nhã đọc báo nghe vậy bèn cười đáp:

"Là Beech Mountbatten, một trong những cảnh sát phụ trách phố Chữ Thập Sắt. Anh ta tới hỏi chúng ta là hôm nay có gặp được một cậu nhóc tầm mười tám, mười chín tuổi với khuôn mặt tròn không. À, anh ta còn cho chúng ta một bức tranh chân dung nữa, tiếc là anh với Melissa chưa gặp bao giờ, không thì đã được tiền thưởng rồi. Còn chú thì sao, Klein?"

"Không." Klein hiểu đại khái chuyện gì xảy ra.

"Kẻ Xúi Giục" Treece trốn ra khỏi khu quán bar Ác Long ở bến cảng thành công, chạy trốn tới phố Chữ Thập Sắt và khu vực gần phố Hoa Thủy

Tiên, cho nên mới có cảnh sát tới hỏi. Mà điều này cũng cho thấy hành động vây bắt "Kẻ Xúi Giục" đã tiếp cận thất bại!

Klein không nghĩ nhiều thêm, bởi hắn còn chưa bắt đầu cuộc huấn luyện đánh lộn, mà khả năng bắn súng cũng chỉ coi như là nhập môn, lúc này lại nghĩ cách đối phó "Thích Khách" bầm sinh thì đúng là lấy tính mạng ra đùa.

Đêm nay hắn ngủ không yên ổn chút nào, cứ lo tên "Kẻ Xúi Giục" kia sẽ lén vào nhà mình để trốn, rồi tạo ra thêm một vụ huyết án nữa.

May là phố Hoa Thủy Tiên bình yên cả đêm, ánh nắng sáng sớm xua đi mọi âu lo.

Klein bình tĩnh lại, thay bộ vest, đội mũ phớt, tay xách gậy batoong rồi đi tới phố Zoutelande, chào hỏi Roxanne ở sảnh tiếp đãi.

"Chào buổi sáng, Klein." Roxanne vui vẻ đáp lại, rồi hạ nhỏ giọng nói: "Nghe nói hành động lớn tối qua thất bại rồi?"

"Hành động vây bắt 'Kẻ Xúi Giục' ấy hả?" Klein tò mò hỏi lại.

"Ừ!" Roxanne gật đầu thật mạnh, liếc mắt ra sau bức tường ngăn: "Hình như là người đưa tin của tiểu đội Kẻ Trừng Phạt phát hiện ra 'Kẻ Xúi Giục' ở bến cảng... Bọn họ vốn định chờ những người phi phạm khác với một chi tiểu đội Hành động Đặc biệt của sở cảnh sát đến hết rồi mới triển khai để tranh thủ giải quyết, không quấy nhiễu tới người thường. Tiếc là tên 'Kẻ Xúi Giục' kia quá nhạy bén đã phát hiện vấn đề đúng lúc rồi phá vây trước, đào tẩu thành công."

"Những lúc như thế bọn họ cần một người phi phạm có năng lực lần theo dấu vết, ví dụ như tôi đây." Klein nói đùa.

"Lúc ấy không thiếu người có năng lực đó." Đột nhiên tiếng Dunn Smith

vang lên.

Roxanne quay phắt đầu lại thì thấy đội trưởng mặc áo gió màu đen đang tựa người vào khung cửa tường ngăn, dùng đôi mắt màu xám sau thăm nhìn mình chăm chăm. Cô ta vội giơ tay bịt miệng lại, sau đó lắc đầu liên tục tỏ vẻ mình không nói gì cả.

Dunn dời tầm mắt sang người Klein, trầm tư giây lát rồi nói:

"Kẻ Trùng Phạt, Trái Tim Máy Móc và Kẻ Gác Đêm chúng ta điều động tổng cộng sáu người phi phạm, lần theo Treece vốn bị thương vào phố dưới của phố Chữ Thập Sắt, đã phát hiện địa điểm trốn lâm thời của hãn, nhưng mọi manh mối đứt hết ở đây, cho dù là dùng cách thức siêu phạm hay điều tra bình thường đều không có tác dụng. Hãn như đột ngột bốc hơi, biến mất hoàn toàn."

"Có cần tôi bói toán hỗ trợ không?" Klein dò hỏi.

Dunn khẽ lắc đầu: "Trái Tim Máy Móc có 'Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn', là một người phi phạm có thâm niên không thua kém lão Neil là bao, thậm chí tôi còn nghi ngờ ông ta đã ở danh sách 8 rồi, chỉ không rõ ma được tương ứng có tên là gì."

"Hội Linh Tri có thể tồn tại tới giờ hãn là có điểm đặc biệt." Klein thuận miệng trấn an đội trưởng một câu.

Cả buổi sáng hôm đó hãn tiếp tục khóa thần bí học như trước, tiếp tục lấy tư liệu lịch sử ra đọc, tiếp tục luyện tập một vài kỹ xảo. Khi bữa trưa tới gần, hãn dần không tập trung cho lắm.

Vài phút trôi đi, hãn dứt khoát thu dọn tư liệu lại, nghe theo tiếng gọi của bụng.

Đúng lúc này Dunn Smith đi vào văn phòng của nhân viên văn chức, nói với chất giọng trầm thấp và dịu dàng: "Klein, cậu đi với tôi tới cửa Chianese, vật phong ấn '2 - 049' đã được hộ tống tới rồi. Hành động tiếp theo có lẽ cần sự cảm ứng của cậu với cuốn bút ký kia."

"... Vâng." Klein đáp rồi đứng dậy. Hắn bắt đầu nghĩ xem rốt cuộc vật phong ấn kia có hình dáng như nào và liệu hành động lần này có nguy hiểm gì không.

Trong sự im lặng có vẻ căng thẳng đó, hắn theo Dunn xuống cầu thang, đi vào hành lang.

Sau khi đi qua ngã tư, Dunn bỗng dừng bước lại, nghiêng đầu và nói rất nghiêm túc: "Cậu làm động tác này theo tôi, phải luôn duy trì nó, không được phép dừng lại. Nhớ kỹ, không được phép dừng lại, điều này liên quan tới sự an toàn của cậu!"

Lúc nói, Dunn gập cánh tay lại, rồi lại mở ra, sau đó lại gập lại, rồi mở ra, cứ thế liên tục không hề gián đoạn.

Klein ngơ ngác nhìn đội trưởng biểu thị, đột nhiên hiểu ra: "Bởi vì đặc thù của vật phong ấn kia?"

"Đúng vậy." Dunn gật đầu trịnh trọng: "Động tác như vậy khiến chúng tôi phát hiện rằng cậu xảy ra vấn đề trước, từ đó giải cứu đúng lúc thì sẽ không có nguy hiểm gì về mạng sống."

"Vâng." Klein không do dự, bắt đầu 'động tác gập duỗi tay'.

"Nếu cánh tay này mỏi thì đổi sang tay khác." Dunn lại dặn thêm một câu.

Vật phong ấn 2 - 049 này có vẻ kỳ quái nhỉ... Động tác như vậy liệu có ý nghĩa gì? Có vẻ rất nguy hiểm đây... Những ý nghĩ lóe lên trong đầu Klein,

hắn thận trọng nhìn đội trưởng: "Vâng."

Lòng hắn còn rất nhiều nghi vấn, nhưng vì cửa Chianese đã ở trước mặt nên đành phải dẫn xuống. Và lại với cấp độ bảo mật này của mình phỏng chừng không được biết nhiều hơn, chỉ có thể hành động theo lời dặn... Klein thở hắt ra, theo đội trưởng tới phòng canh gác ở ngoài cửa Chianese.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 71: Hiện Tượng Đình Trệ

Klein không ngừng lặp lại hành động gập rồi duỗi tay ra, nhìn Dunn nghiêng người mở cửa phòng canh gác. Sự rất cẩn thận, cảnh giác cao độ và "động tác bảo vệ" hoang đường và buồn cười này khiến thần kinh hấn căng thẳng, hết như đi qua ngôi mộ trong đêm khi còn bé.

Vật phong ấn cấp 2, nguy hiểm, phải sử dụng cẩn thận và tiết chế... Kể cả thành viên chính thức của Kẻ Gác Đêm cũng không biết rõ ràng chi tiết... Không rõ là nguy hiểm tới cỡ nào... Trong lúc căng thẳng, Klein khó mà ngăn bản thân khỏi việc nghĩ nhiều.

Đúng lúc này, đầu hấn bỗng tê dại hết như bộ xử lý bị mất điện. Mọi thứ trong tầm mắt hấn trở nên chậm chạp, ngay cả động tác gập và duỗi tay của mình cũng như thế. Hấn thấy đội trưởng Dunn dừng lại, như những hình ảnh quay chậm từng bước tới gần mình, thấy anh ta chậm chạp vươn tay ra đẩy bả vai mình một cái.

Đột nhiên suy nghĩ và tầm mắt của Klein bình thường trở lại, hết như những gì vừa xảy ra là ảo giác.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Hấn khẽ hỏi, hầy còn mờ mịt và hơi kinh hãi.

Dunn lắc đầu với hấn, nói: "Cậu chú ý quan sát."

Vừa nói xong anh ta đã quay người đi vào phòng canh gác, Klein theo sát phía sau, thấy bên trong có bốn người đang đứng hoặc ngồi. Trong đó có

"Thi Sĩ Nửa Đêm" Leonard, còn ba người khác thì Klein chưa gặp bao giờ. Nhưng bọn họ có cùng một điểm chung, đó là đều đang làm "động tác gập duỗi tay", không hề lơ lửng.

"Klein Moretti, có cảm ứng kỳ diệu với cuốn bút ký gia tộc Antigenous." Dunn giới thiệu sơ qua một câu. Sau đó anh ta chỉ vào ba người xa lạ kia, nói: "Đây là những người tới từ giáo khu Backlund, hộ tổng vật phong ấn '2 - 049' tới đây. Đây là cô Lolotta, danh sách 8 'Kẻ Đào Mộ', đồng thời cũng là một tay súng thiện xạ."

Lúc này người phụ nữ tóc đen tuổi chừng ba mươi gật đầu đầy hiên lành với Klein. Cô ta có khuôn mặt ưa nhìn, không đội mũ và mặc quần áo kiểu menswear, áo khoác đen, sơ mi trắng, quần dài màu đen bó sát người và giày da cùng màu, khoe miệng khê nhếch.

Chờ khi Klein chào hỏi xong, Dunn với chỉ vào quý ông ngồi phía sau bàn làm việc:

"Al Harson, một lão già giống tôi."

Anh ta còn chưa nói xong, Klein đã thấy "động tác gập duỗi tay" của Al Harson mặc áo gió màu xám kia trở nên cứng nhắc, hết như bánh răng thiếu dầu bôi trơn, hoặc các khớp xương bị rỉ sắt.

Chuyện gì vậy... Trong khi Klein ngỡ ngác, hẳn đã thấy Lolotta đẩy Al Harson một cái, và động tác của ông ta đã bình thường trở lại.

Vừa rồi mình cũng bị giống như vậy à? Klein sửng sốt, sau đó giật mình: Đây là biểu hiện nguy hiểm của vật phong ấn "2 - 049"! Nếu không được đánh thức đúng lúc thì sẽ xảy ra chuyện gì? Có phải là sẽ biến thành "xác sống"?

Mang theo những nghi hoặc ấy, Klein chào người đàn ông trung niên Al

Harson trông rất quyến rũ này một tiếng.

"Borgia." Dunn chỉ vào vị Kẻ Gác Đêm cuối cùng, giới thiệu.

Đây là một người đàn ông lạnh lùng với vết đao ở má, đôi mắt màu nâu vàng nhạy bén hết như mắt điều hâu của anh ta không ngừng quan sát người ở nơi này.

"Chúng ta lên đường thôi các vị, mau chóng kết thúc, nhanh chóng phong ấn '2 - 049' lại." Quý ông trung niên Al Harson có khuôn mặt anh tuấn nhưng khóe mắt đã có nếp nhăn đứng dậy.

Hử? Vậy "2 - 049" đâu? Klein tò mò nhìn quanh một vòng nhưng không phát hiện sự tồn tại của vật phong ấn đâu cả. Đương nhiên chỗ bị bàn che khuất thì Klein khi chưa mở linh thị không cách nào nhìn thấy.

"Ok." Dunn nghiêng đầu nói với Leonard Mitchell: "Cậu phụ trách lái xe, chuyện này tốt nhất không để Cesare tham dự."

Cesare mà anh ta nói chính là nhân viên văn chức phụ trách lĩnh và mua sắm vật tư của tiểu đội Kẻ Gác Đêm ở thành phố Tingen này, đồng thời kiêm cả chức lái xe ngựa, cũng chính là người lái xe khi đưa Klein tới chỗ ở của Welch để gặp "Người Thông Linh" Daly.

" Không thành vấn đề." Leonard thu hồi vẻ lỗ mãng, nghiêm túc gật đầu.

Lúc này Klein thấy Al Harson cúi người, nhắc một rương sắt màu đen lên từ nơi bị bàn che khuất. Rương này có khắc ngôi sao rục rờ và mặt trăng tròn đỏ rục trên nắp, xung quanh là đầy cảm giác bịt kín vô hình. Bên trong là vật phong ấn à? Không biết trông "2 - 049" như nào nhỉ... Klein tò mò quan sát chiếc rương kia.

Thùng!

Thùng! Thùng!

Tiếng gõ vào thành rương đột nhiên vang lên, khiến cho bề mặt rương phồng cả lên.

Thùng! Thùng! Thùng!

Dường như có thứ khủng khiếp gì đó ở trong rương đã thức tỉnh, đang đập rất mạnh từng cái một, mỗi một cú đánh đều đánh lên tâm lý của mỗi người ở trong phòng này.

Sống? Klein vừa nghĩ vậy thì đã thấy "động tác gấp duỗi tay" của đội trưởng Dunn trở nên đình trệ, các khớp xương cứng như bị rót đầy keo dính.

Borgia, Kẻ Gác Đêm tới từ Backlund, đẩy bả vai Dunn, khiến động tác của anh ta trở lại bình thường.

Trạng thái sau khi bị "2 - 049" ảnh hưởng hết như đang nhảy điệu robot nhỉ... Nếu tất cả đều bị ảnh hưởng, chẳng phải là thành một vũ đoàn nhảy breakdance rồi à? May là hình như "2 - 049" mỗi một lần chỉ có thể ảnh hưởng tới một người... Klein dùng cách cười nhạo để làm giảm sự căng thẳng trong lòng, đồng thời cũng không dám quên động tác duỗi và gấp tay.

Hắn học Dunn để gây batoong lại, rồi đi theo sau năm vị Kẻ Gác Đêm đi qua hành lang, lên cầu thang tới tầng hai của công ty Bảo an Gai Đen.

Vì Leonard đã đi trước thông báo nên Roxanne và những người khá tạm thời né tránh trên tầng 3. Với những nhân viên văn chức như bọn họ mà nói, những chuyện tương tự không được coi là phổ biến, nhưng chắc chắn không xa lạ gì. Mà Kẻ Gác Đêm Cornley thì tạm thời thay Dunn canh gác cửa Chianese.

Mãi tới khi lên xe ngựa, Klein mới thở phào nhẹ nhõm, rồi nghi hoặc nhìn

ra ngoài cửa sổ: "2 - 049' không ảnh hưởng tới người thường trên đường phố à?"

Chỉ đi từ lòng đất lên đường thôi mà vật phong ấn "2 - 049" đã sáu lần tạo ra hiện tượng chậm chạp, trong đó hẳn bị hai lần, may được đội trưởng Dunn và Leonard Mitchell đánh thức. Tần suất này phải nói là quá kinh khủng!

"Không cần để ý, '2 - 049' ưu tiên những sinh vật hình người trong chu vi 5 mét, càng gần càng dễ bị nó lựa chọn. Mà chỉ cần chúng ta duy trì ít nhất ba người ở quanh nó thì những người đi qua bên ngoài xe ngựa sẽ không bị ảnh hưởng." Lolotta với tóc đen và khuôn mặt ưa nhìn giải thích với ngữ khí có vẻ lười biếng.

Thật là một vật phong ấn kỳ quái... Klein vừa làm động tác gập tay vừa cảm khái.

Trên đường tới nhà của Riel Bieber, đám người Dunn không ai nói gì, tất cả đều tập trung chú ý trạng thái của người khác. Chỉ có Lolotta là không thèm để ý, lúc thì thường thức đường phố không sạch sẽ cho lắm của thành phố Tingen, khi lại khen hệ thống thoát nước của Backlund vài câu.

Không lâu sau, tòa nhà quen thuộc kia hiện ra trước mắt Klein. Một hàng sáu người "giám thị" lẫn nhau mà từng bước đi lên tầng ba.

Cửa nhà Riel Bieber đã được dán dấu hiệu của cục cảnh sát thành phố Tingen, tỏ ý người không liên quan không được đi vào.

Dunn một tay làm động tác duỗi gập cánh tay, tay kia lấy chìa mở chiếc khóa mới thay, sau đó nghiêng người làm cho Al Harson xách rương sắt màu đen kia đi vào trước.

Thùng!

Thùng! Thùng! Thùng!

Vật phong ấn trong rương lại đập vào thành rương một cách mãnh liệt, càng cuồng bạo hơn lúc trước, khiến cánh tay của Al Harson phải lắc lư theo, làm cho Klein thậm chí phải nghi ngờ rằng thành rương sẽ bị đánh thủng mất.

Thùng! Thùng! Thùng!

Klein bỗng thấy động tác gấp tay của đội trưởng Dunn trở nên chậm đi, hẳn đang định đẩy anh ta thì đầu bỗng tê dại, cảnh tượng trong mắt hắn lập tức biến thành cảnh quay chậm.

Không phải là bao một lần... chỉ ảnh hưởng một người... Suy nghĩ của Klein chậm dần lại.

Lúc này, Lolotta và Borgia đã chuẩn bị sẵn giờ tay đẩy hai người. Năng lực suy nghĩ khôi phục như cũ, tầm mắt cũng bình thường trở lại, Klein sợ hãi nhìn xung quanh, suýt thì bật lời chất vấn ra khỏi miệng: Không phải đã nói là "2 - 049" một lần chỉ có thể ảnh hưởng một người sao? May là lúc ấy mình không ngừng làm động tác gấp duỗi tay!

"Vật phong ấn '2 - 049' đã tiến vào trạng thái cuồng bạo hóa, số người bị ảnh hưởng mỗi một lần tăng lên thành hai, có thể xác nhận Riel Bieber chính là hậu duệ của gia tộc Antigenous." Al Harson nói với phương thức như máy móc hóa.

Lolotta thì khẽ cười một tiếng, nhìn Klein và nói: "Chỉ cần gặp hậu duệ của gia tộc Antigenous, cho dù là chỉ còn mùi, '2 - 049' đều trở nên vô cùng kích động, năng lực cũng tăng lên rõ rệt. Tôi nghĩ chắc cậu hẳn là hiểu được tâm tình của nó."

Không hiểu chút nào... Klein tò mò hỏi:

"Cho nên nó là một sinh vật?"

Lolotta cười, không trả lời thẳng câu hỏi này:

"Chút nữa cậu sẽ biết, chỉ cần Riel Bieber còn chưa chạy khỏi thành phố Tingen, '2 - 049' sẽ dẫn chúng ta tìm được hân."

Klein đành phải ngừng câu hỏi khác, theo mấy vị Kẻ Gác Đêm dạo qua căn phòng một vòng.

Trong tiếng đập thùng thùng mạnh mẽ, bọn họ khóa cửa phòng lại, đi xuống cầu thang, quay về xe ngựa.

Al Harson nhìn ra ngoài cửa sổ mấy lần, xác nhận trong phạm vi 5 mét xung quanh không có người đi đường nào, thế mới đặt rương sắt xuống sàn, vặn mở chốt, cởi gông xiềng linh tính.

Tiếng đánh hung mãnh kia đột nhiên dừng lại, khiến toàn bộ buồng xe ngựa tĩnh lặng như tờ, thậm chí còn không nghe được tiếng hít thở.

Klein ngừng thở, thấy nắp rương sắt màu đen đang từ từ mở ra, phát ra tiếng kèn kẹt làm cho người ta cảm thấy ê tai.

Keng!

Rương đổ nghiêng, một cánh tay nhỏ màu nâu chỉ dài bằng ngón tay của một đứa trẻ thò ra. Hai cánh tay thay phiên ấn tới phía trước, một thứ màu nâu to bằng lòng bàn tay người bình thường từng khúc từng khúc xuất hiện trước mặt đám người Klein. Nó có những khớp xương khuỷu tay, đốt ngón tay và khớp gối rất rõ. Toàn thân nó được quấn kín bởi mảnh vải màu nâu dính đầy dầu mỡ. Mặt nó được bôi những vệt thuốc màu vàng đỏ như thẳng hề.

Đây là một con rối gỗ có khuôn mặt quái dị!

"2 - 049" ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt đen sì không đồng tử nhìn về phía Klein.

Nó chậm rãi nhếch khóe miệng cứng ngắc, để lộ nụ cười trông hết như tên hề.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 72: Lặn Theo Dấu Vết

Khuôn mặt rồi gỗ bị thuốc màu vàng đỏ bôi thành hình dáng tên hề, khoe miệng hai bên nhếch cao tạo ra nụ cười trông rất buồn cười.

Khi nó há miệng để lộ khoang miệng sâu và đen bên trong, Klein vốn ở phía đối diện nó bỗng tóc gáy dựng đứng lên, sợ hãi mãnh liệt trước nay chưa từng có bỗng ứa lên trong lòng. Trước mắt hẳn là một màu xám xịt, hết như quan sát thế giới qua một tầng thủy tinh màu trà dày vậy.

Suy nghĩ của Klein nhanh chóng chậm lại, theo bản năng hẳn định cầu cứu, nhưng cổ họng như bị một sợi dây thừng quấn chặt, không phát ra được âm thanh nào. Từ kia chỉ có thể dừng lại trong cổ họng.

Cùng lúc đó, Dunn nhận ra động tác gấp tay của hắn đột nhiên khựng lại, bèn đẩy hắn một cái thật mạnh.

Tấm thủy tinh màu trà trước mắt Klein tức thì vỡ vụn, từ "Giúp" cũng vọt ra khỏi cuống họng, vang lên trong buồng xe ngựa với vẻ kinh hoàng chói tai.

"Nó mạnh hơn rồi." Klein trần thuật với ngữ khí khẳng định.

Ở cùng vật phong ấn kỳ dị như "2 - 049" này, nếu sơ ý cái là sẽ rơi vào nguy hiểm đáng sợ ngay. Không, đây hoàn toàn không thể phòng bị, chỉ có thể dựa vào biện pháp khác để tránh né!

"Đó là điều bình thường." Al Harson gật đầu, nói với vẻ bình thản.

Lolotta thì khẽ cười một tiếng: "Hình như nó thích anh? Yên tâm, nó là thứ tương đối không quá nguy hiểm trong các vật phong ấn cấp 2."

Trong tiếng nói đầy vẻ lười biếng, con rối với các khớp gỗ rõ rệt hết như tương ứng với con người đứng lên, lưng la lung lay đi về phía bên trái. Động tác của nó rất là cứng nhắc, hết như một cỗ máy hơi nước đã rỉ sắt nhiều năm mà còn quên thêm dầu bôi trơn.

Điệu nhảy robot... Klein bỗng nghĩ tới mấy từ này, có suy đoán mới về nguyên nhân "2 - 049" tạo ra nguy hiểm: Nó sẽ đồng hóa sinh vật mà nó khống chế? Nếu vừa rồi mình mà không được người ta đánh thức đúng lúc, như vậy sẽ thành một con rối có hình thể người thường, kiểu búp bê Barbie phiên bản người thật?

Trong lúc Klein mãi suy nghĩ, Al Harson được Dunn đánh thức, vừa gập duỗi tay vừa chỉ vào hướng mà rồi gỗ bước đi, rồi nói với Leonard lái xe: "Đi hướng đó!"

Leonard không cách nào khiến xe ngựa đi xuyên qua tòa nhà được, đành phải vòng nửa vòng. Trong quá trình này, "2 - 049" không ngừng điều chỉnh hướng đi, kiên trì đảm nhiệm "kim chỉ gia tộc Antigenous".

Thấy cảnh đó, Klein không ngừng "hoạt động" cánh tay, lại muốn cười trong sự căng thẳng này: Nghe nói '2 - 049' được gia tộc Antigenous chế tạo ra... Vậy nó đây là đang thể hiện sự trung thành hay điển hình của việc hại cả chủ?

Kế tiếp, trong tiếng nhắc nhở liên tục của Al Harson, Leonard điều khiển xe ngựa đi qua đường phố, chạy thẳng theo một phương hướng.

Mà mỗi lần con rối gỗ "2 - 049" sắp đi tới gần khung xe thì đều bị Al Harson bắt lại chỗ cũ, lại tiếp tục đi. Mỗi khi như vậy, miệng nó sẽ mở to,

cùng lúc đó hai người sẽ bị khống chế.

Sự căng thẳng trong lòng Klein cũng giảm theo, hẳn lại cảm thấy vật phong ấn "2 - 049" không đáng sợ cho lắm, chỉ cần có ba người ở cùng nó, biết động tác gấp duỗi tay, và biết kỹ xảo đánh thức đồng đội đúng lúc, như vậy "2 - 049" chỉ là một con rối gỗ có vẻ đặc biệt mà thôi.

Xe ngựa phi nhanh trên đường, nhanh chóng lái vào bến cảng, tới thẳng nhà kho.

Sao mấy lần lượn vòng và xác nhận nơi "2 - 049" muốn đi là một kho hàng màu xám trắng ở trong cùng bên hông, Al Harson tỏ ra nghiêm túc, cẩn thận cầm rối gỗ lên rồi nhét nó vào trong rương sắt màu đen.

Thùng thùng thùng!

Trong tiếng đánh rất mạnh liên tục, Al Harson với sự trợ giúp của Borgia và Lolotta lại được đánh thức, vất vả mãi mới cài được chốt khóa, sau đó rút linh tính chuyển động ký hiệu ngôi sao và mặt trăng đỏ trên nắp rương.

Sự bịt kín vô hình tái hiện, Al Harson thở phào một hơi.

"Xuống xe thôi." Giọng nói trầm và dịu của Dunn Smith cũng vang lên theo: "Leonard, cậu buộc ngựa ở đây là được."

Sáu người, cả nam cả nữ, người mặc áo gió, kẻ mặc vest hoặc sơ mi không xuống xe ngựa, đi tới kho hàng ở trong cùng. Bọn họ vừa đi vừa duỗi gấp cánh tay. Điều này thêm vài phần buồn cười và hoang đường vào bầu không khí có vẻ căng thẳng hiện tại.

Nhóm nhảy Kẻ Gác Đêm... Klein chỉ có thể dùng cười nhạo để giảm bớt cảm giác này.

Chẳng qua không làm vậy không được, bởi theo những gì hãn quan sát được thì ảnh hưởng của "2 - 049" đầu tiên là thể hiện ở nửa người trên, nếu phát hiện đúng lúc sẽ tránh việc rơi vào tình cảnh nguy hiểm hơn, vì vậy chỉ có các sự lựa chọn là duỗi gập cánh tay, xoay cổ, lắc lư cơ thể, mà mấy động tác sau nhìn như đám côn đồ. Về phần động tác nháy mắt hoặc nhướng mày thì dễ bị bỏ qua, hoặc biên độ của động tác quá lớn, đều không phải sự lựa chọn tốt nhất.

Nhóm nhảy còn tốt hơn đám trâu tre vịnh La Đồng nhiều... Klein thở dài, chấp nhận số phận mà theo sát đám người đội trưởng. Mà càng tới gần cửa kho hàng, sự bất an và lo lắng trong lòng hãn lại càng trầm trọng hơn. Bởi vì không ai rõ cuốn bút ký kia sẽ khiến Riel Bieber biến hóa như thế nào!

Nếu xảy ra vấn đề nghiêm trọng, Klein không dám hy vọng xa vời rằng còn có thể xuyên việt một lần nữa. Hơn nữa trong lúc thái thật thái rau bình thường hãn phát hiện ra mình vẫn bị thương, vẫn chảy máu, tốc độ miệng vết thương khép lại cũng thuộc loại bình thường, chứ không phải loại quái vật đánh mãi không chết.

Đang đi, Dunn đột nhiên giơ tay còn lại ra hiệu cho mọi người dừng ở trước cửa nhà kho chừng mười mét.

"Klein, cậu bói thử xem bên trong có nguy hiểm không, nếu biết được đại khái mức độ nguy hiểm thì càng tốt." Dunn quay đầu nói với Klein, đôi mắt xám của anh ta vẫn sâu thẳm như trước, không thấy chút sợ hãi nào.

Klein khẽ gật đầu, ngừng động tác duỗi gập, đưa tay phải về phía cổ tay trái rồi cởi sợi xích treo con lắc thạch anh vàng xuống. Bởi vì cánh tay đang cử động nên khi hãn hành động chậm lại thì được Dunn phát hiện kịp thời, đánh thức đúng lúc.

Klein tay trái cầm sợi xích bạc làm cho thạch anh vàng rũ xuống dưới một

cách tự nhiên, đồng thời khiến tay trái duỗi gập với biên độ nhỏ.

Chờ khi thạch anh đứng vững, hắn khép hờ mắt lại, phác thảo hình dáng quả cầu ánh sáng mà tiến vào trạng thái minh tưởng, miệng lầm nhảm:

"Trong kho hàng có nguy hiểm."

"Trong kho hàng có nguy hiểm."

...

Sau bảy lần, hắn mở mắt ra, thấy con lắc thạch anh vàng chậm rãi quay tròn theo chiều kim đồng hồ. Nó quay càng lúc càng nhanh, cuối cùng thậm chí còn có cảm giác sắp kéo cả tay trái Klein theo.

"Gặp nguy hiểm, rất lớn." Klein báo cáo chi tiết. Thuận chiều kim đồng hồ nghĩa là khẳng định lời lầm nhảm kia, còn ngược chiều kim đồng hồ là phủ định.

Đối với những người phi phạm khác mà nói, cho dù là "Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn", khi dùng "phương pháp con lắc cảm xạ" thì cùng lắm chỉ dò ra được có nguy hiểm hay không chứ không thể biết thêm thông tin về mức độ nguy hiểm như nào. Nhưng Klein phát hiện khi hắn sử dụng con lắc cảm xạ thì chuyển động của con lắc sẽ phân theo từng tốc độ, tỏ rõ mức độ khác biệt của đáp án. Điều này tuy không chính xác hoàn toàn, rất mơ hồ, nhưng có thể khiến người ta phán đoán sơ bộ được tình huống cụ thể.

Không hổ là ma dược "Thầy Bói"... Klein cảm thấy rất vui mừng.

Ngay khi hắn định cất con lắc thạch anh vàng đi thì Leonard Mitchell vốn im lặng nãy giờ bỗng mở miệng: "Lại bói thêm xem xung quanh có nguy hiểm không."

"Đúng, tôi sợ hội Mật Tu vẫn không chịu từ bỏ, vẫn theo dõi nhà Riel Bieber, sau đó theo chúng ta tới đây, quấy rối vào lúc quan trọng." Dunn gật đầu đồng ý.

Klein bèn hít sâu một hơi, lại tiến vào trạng thái yên bình thanh khiết. Chờ khi xích bạc dừng lại, hẩn lẩm nhẩm trong lòng:

"Xung quanh có nguy hiểm."

...

"Xung quanh có nguy hiểm."

...

Klein lặp đi lặp lại mấy lần xong mới mở mắt nhìn xích bạc. Trong con người màu nâu sậm của hẩn, đầu tiên là con lắc thạch anh vàng di chuyển theo chiều ngược kim đồng hồ, sau đó bỗng nhiên dừng lại, rồi xoay theo chiều kim đồng hồ.

"Xung quanh có nguy hiểm." Klein lòng căng thẳng, thận trọng nói. Hơn nữa còn có kẻ định quấy nhiễu việc xem bói, nhưng trong cuộc đối kháng vô hình này kẻ đó đã thua mình!

Hẩn vừa nói xong, một quả cầu lửa màu cam to bằng nắm tay đột nhiên lao tới từ đằng xa. Nó bay tới với tốc độ cực kỳ nhanh, đánh thẳng vào mọi người.

Dunn Smith vốn rút khẩu súng ngắn ổ xoay ra từ trước khi Klein bói toán lập tức giơ tay, bóp cò với tính toán từ trước.

Đùng!

Trong tiếng súng nổ, quả cầu lửa không hề lay động chút nào mà vẫn lao

tới theo quỹ đạo lúc trước, dường như muốn làm cho mọi người không thể không tản ra để né tránh.

Ban đầu Klein không quá để ý kẻ quấy rối, bởi nơi này có sáu người phi phạm, thậm chí là cả danh sách 8 và danh sách 7, phải nói là đội hình có thể tung hoành ở thành phố Tingen nhỏ bé này. Nhưng khi quả cầu đánh tới, hắn mới nhận ra một sự thật, rằng với bọn họ mà nói, kẻ địch nguy hiểm nhất không phải những kẻ bám theo, không phải kẻ quấy rối, thậm chí không phải Riel Bieber không biết đang ở trong tình trạng nào ở trong kho hàng kia, mà là vật phong ấn "2 - 049"! Một khi nhóm của hắn phân tán, phải chiến đấu mà không đánh thức đồng bạn đúng lúc, như vậy từng người sẽ trở thành rồi gở người thật!

Trong lúc suy nghĩ rối loạn cả lên, Klein bị Leonard kéo một cái, theo đối phương lẫn ra ngoài, tránh được quả cầu lửa.

Không kịp xót bộ quần áo trên người, hắn thấy nhóm Kẻ Gác Đêm chia làm hai nhóm nhỏ với số người tương đương.

Phụp!

Quả cầu lửa màu cam rơi xuống đất, không dấy lên nổi chút bụi bặm nào, hệt như chẳng có gì xảy ra.

Ảo ảnh? Klein vừa nghĩ vậy thì đã thấy Al Harson nhắc rương sắt lên rồi ném nó sang một bên, cách ít nhất mười mấy mét.

"Rời xa nó! Canh chừng nó!" Al hét lên.

Ông ta còn chưa nói xong, Leonard và Borgia đã chia nhau đi tới, cách ít nhất bảy mét bảo vệ rương tránh kẻ khác tiếp cận.

Mà Dunn và Lolotta thì tự cầm súng đứng chung một chỗ với Al Harson,

vốn đã rút một thanh kiếm mảnh màu bạc ra, tạo thành đội ngũ hình vòng cung xông tới vị trí bắn quả cầu lửa, cũng để ý các khu vực hai bên.

Thấy cảnh đấy, Klein vốn phải làm động tác duỗi gập và không mang gậy chống lập tức thở phào nhẹ nhõm, biết mình đã bỏ qua một vấn đề quan trọng, đó chính là "2 - 049" chỉ ảnh hưởng trong một phạm vi giới hạn, chỉ cần cách nó một khoảng cách vừa đủ là không sợ bị nguy hiểm!

Klein quay phắt người lại, một tay nhét con lắc thạch anh vàng vào túi áo, tay kia rút khẩu súng lục ra từ bao súng dưới nách.

P/s: tui làm được chương nào đăng chương đó, nên có gì sai sót hoặc ko ổn các bác nhớ báo tui nha. Bởi tui ko có thời gian ngồi đọc lại. Hic. Rút dc thời gian gõ vài chương là tốt lắm rồi.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 73: Khai Màn Trận Chiến

Ánh trời chiều chiếu sáng rõ, Klein với quần áo dính đầy bụi đất nhanh chóng điều chỉnh vị trí bắn của súng, vặn bung thiết bị tương ứng khiến bản thân vào trạng thái có thể nổ súng bắn địch bất cứ lúc nào, làm cho thân súng đồng thau phản xạ thứ ánh sáng hệt như đang chảy xuôi.

Hắn một tay nắm súng, chậm chậm bước tới, cảnh giác nhìn mọi sự thay đổi có thể xảy ra. Cùng lúc đó, hắn lo cho đội trưởng Dunn và Al Harson mặc áo gió màu xám kia, bởi hai bọn họ đều là "ác mộng", am hiểu âm thầm ảnh hưởng kẻ địch chứ không rõ quyết đấu chính diện thì như nào.

Ngay khi Klein nghĩ vậy, Al Harson chủ động di chuyển chậm lại, nét mặt trở nên tĩnh mịch và ưu thương. Ông ta mở miệng đọc một bài thơ làm cho người ta bình thần, như đang trong đêm tối:

"Mỗi khi mặt trời lặn đằng tây,

Sương ướt đầm vật áo hoàng hôn,

Khuôn mặt nàng trắng như trăng sáng,

Hoặc như ánh sao đi theo trăng,

Sương đêm tưới lên hoa anh thảo,

Nở bông hoa nhỏ và yếu ớt,

Như ẩn sĩ né tránh mặt trời."

...

Tiếng đọc thơ vang lên, Klein suýt thì đánh mất cảm giác căng thẳng mà trở nên thả lỏng, may là hắn có kinh nghiệm từ trước, lại không ở phía đối diện với Al Harson cho nên hắn nhanh chóng tập trung tinh thần, dùng trạng thái nửa mình tưởng chống lại sức ảnh hưởng của "bài thơ".

Phù... Hắn thầm thở phào nhẹ nhõm, không còn nghi ngờ gì về sức chiến đấu chính diện của Dunn và Al nữa.

Bởi mới thăng cấp không lâu, không hiểu nhiều về tên của ma được, nên ban nãy hắn quên rằng danh sách 7 "Ác Mộng" được nâng cấp từ danh sách 8 "Thi Sĩ Nửa Đêm", có thể giữ được toàn bộ năng lực của danh sách trước, và những năng lực ấy cũng được tăng lên không ít.

Mà ẩn tượng của Klein về "Thi Sĩ Nửa Đêm" đều đến từ Leonard Mitchell cả, biết nghề này cũng thừa kế đặc điểm của "Kẻ Không Ngủ", am hiểu đánh nhau, bắn súng, leo trèo và cảm ứng, cũng giỏi dùng các bài thơ với phong cách khác biệt tạo ra ảnh hưởng khác biệt với sinh linh xung quanh. Đơn giản mà nói, đây chính là dạng thi sĩ bạo lực.

Trong tiếng đọc thơ của Al Harson, giữa đồng thù hàng được xếp thành tầng, chợt có gợn nước bập bênh lan ra, một người đàn ông mặc áo đuôi tôm, đầu đội mũ phớt xuất hiện. Nhưng mặt gã lại bôi màu đỏ, trắng và vàng, hai bên khóe miệng được bôi cao thành mặt của tên hề, thành một sự đối lập buồn cười với cách ăn mặc chính thức như đi dự tiệc.

Bịch bịch bịch! Lolotta, người được giới thiệu là một tay súng thiện xạ, nhanh chóng lao tới, một tay giơ súng, tay kia nắm chặt, chỉ vài bước đã tới gần tên hề mặc áo đuôi tôm này.

Tên hề dường như không bị ảnh hưởng bởi bài thơ của Al Harson, thân thể khẽ đung đưa, đôi mắt bình tĩnh và không tỏ ra là định phản kháng.

Bụp! Lolotta xoải bước kiểu quyền anh, giơ tay tung quyền đánh thẳng vào mặt tên hề.

Bùm!

Không khí nổ tung, tên hề đột nhiên vỡ nát như một tấm gương thành từng mảnh nhỏ, nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa. Cùng lúc đó, ở góc tối cách đồng hàng vài bước, bóng dáng tên hề nhanh chóng được vẽ ra, gã lại xuất hiện. Tên vừa bị đánh kia chỉ là ảo ảnh! Là biểu diễn!

Tên hề mặc áo vest đuôi tôm vẫn ngoác miệng cười trông rất khôi hài, gã giơ một tay đề mũ phớt, tay kia giơ lên búng ngón tay, vang lên một tiếng đùng.

Cái búng ngón tay của gã bắn ra tiếng súng nổ, Lolotta đã bổ nhào sang bên trái trước, lăn vài vòng tránh né. Nhưng không gì xảy ra, ngoại trừ tiếng súng ào kia.

Pằng! Pằng! Pằng!

Dunn và Al đều giơ súng vững vàng bắn từng phát một. Tên hề mặc áo đuôi én kia né trái tránh phải, lúc lùi lúc lặn, thân hình nhanh nhẹn như đang biểu diễn xiếc.

Đột nhiên Lolotta tóc đen lao tới không biết từ nơi nào, vốn được gọi là tay súng thiện xạ nhưng cô ta vẫn xoay người vung nắm đấm đánh tới kẻ địch.

Bùm!

Tên hề không kịp né tránh, bèn giơ tay trái lên chặn cú đâm lại.

Thấy gã dừng lại, Dunn và All không chút do dự mà nhắm thẳng vào gã, bóp cò.

Đúng lúc này, vị trí cánh tay đang chặn năm đâm của Lolotta lại đột nhiên bốc lên ngọn lửa màu cam. Chỉ giây lát ngọn lửa kia đã bao phủ toàn bộ tên hề, và lan sang Lolotta.

Pằng! Pằng!

Dunn và Al cùng bắn thẳng tới ngọn lửa kia.

Ngọn lửa bốc cháy hừng hực, nhanh chóng chỉ còn tro bụi tung bay. Nhưng bóng dáng tên hề kia lại xuất hiện ở cách đó không xa, phóng vào sau các thùng hàng để trốn.

Gã lại giơ tay phải lên, búng một cái.

Pằng!

Trong tiếng súng hư cấu đó, Lolotta đột nhiên dừng bước, không tấn công. Trước người cô, một chỗ bùn đất văng lên tung tóe, xuất hiện vết đạn.

Phát súng này của tên hề không phải là ảo giác nữa! Lúc hư lúc thực, làm cho người ta khó mà xác định được.

Pằng! Pằng! Pằng!

Tên hề búng tay liên tục, lúc trốn lúc ra mà bắn nhau với Dunn và Al.

Nhìn cảnh đó, Lolotta nheo mắt lại, giơ khẩu súng lục ống dài màu vàng nhạt trong tay trái lên.

Pằng!

Tên hề đột nhiên co người xuống tránh được phát súng chết người. Chiếc mũ phớt của gã bay ra sau, rơi xuống đất, trên có vết đạn rất rõ. Sau vài cái lăn, gã linh hoạt leo lên các chõng thùng hàng hết như khi lông quăn, từ trên cao mà búng ngón tay bắn ra những viên đạn không khí.

Al Harson lùi ra sau vài bước, hạ tay cầm súng xuống, lại bắt đầu đọc thơ:

"Vẻ đẹp của nàng chỉ mở ra cho đêm tối,

Nhưng đêm tối nào biết đẹp là gì,

Không hề hay biết tình yêu của nàng."

...

Tên hề không ngừng nhảy giữa các thùng gỗ, đột nhiên giơ tay lên móc lỗ tai, dùng điệu cười ngoác miệng mà nhìn Al.

Chẳng lẽ gã đã bịt tai lại? Danh sách ma được mà hội Mật Tu nắm giữ thật kỳ quái... Klein nhìn từ đằng xa, lòng có suy đoán.

Hắn vừa nghĩ thế, bỗng thấy một bóng người xuất hiện ở một bên nóc kho hàng, đang lao tới góc tối mà Riel Bieber ẩn náu. Bóng người này mặc quần áo màu xám trắng của công nhân bến tàu, mặt hình như cũng bôi màu đỏ, vàng và trắng.

Tên hề phụ trách dẫn dắt đám người đội trưởng đi, kẻ khác tranh thủ đi lấy cuốn bút ký? Klein nghĩ, theo bản năng giơ tya phải lên bắn một phát vào kẻ trên nóc kho.

Hắn vừa nhắm, cũng nhắm vào vị trí mà bóng người kia sẽ đến, ai ngờ bóng người đó đột nhiên nằm bò xuống mái nhà, chuyển từ chạy sang lật

mình.

Pằng!

Klein không hề ngừng lại mà bóp cò luôn. Bóng người kia đột nhiên dừng lại, có máu bắn ra từ trên người.

Bóng người kia kinh ngạc liếc bên này một cái, chịu đựng cơn đau mà tiếp tục xông tới kho hàng trong góc tối kia.

Kỹ thuật bắn súng này... Klein giật giật khóe miệng, lại bóp cò lần nữa. Lúc này viên đạn bắn trúng nóc nhà làm từ gỗ bên cạnh bóng người kia.

Pằng! Pằng! Pằng!

Leonard và Borgia cũng nổ súng, nhưng không bắn trúng được người kia.

Klein vốn định cười nhạo rằng bọn họ bắn còn không bằng mình, nhưng lại đột ngột dừng ngón tay đang định bóp cò lại. Đúng rồi, sao lại ngăn cản kẻ đó làm gì? Không phải ban nãy ta đã bói ra rằng trong kho hàng đó rất nguy hiểm sao? Để kẻ này đi dò đường, đập mìn trước không phải tốt hơn sao? Leonard và Borgia hẳn là cũng có ý đó...

Nghĩ thế, Klein giương nòng súng lên bắn chim.

Pằng! Pằng! Pằng!

Trong tiếng súng, bóng người kia thuận lợi đi tới nóc của kho hàng trong góc tối. Hẳn ta đột nhiên nhào xuống, dùng khuỷu tay đập mạnh rồi ngã xuống với cả phần nóc vỡ vụn.

Kèm theo âm thanh đó, đôi mắt Lolotta trở nên tối tăm, cô ta giơ tay trái làm động tác kỳ quái. Động tác lẫn lộn nhảy nhót của tên hề mặc áo đuôi tôm lập tức khựng lại, mắt cá chân của gã dường như bị một bàn tay vô hình nắm

chặt. Còn Dunn thì không lập tức bắn, mà thả súng xuống. Sau đó anh ta há mồm ra, hầu kết không động mà chỉ dùng linh tính của bản thân cộng mình với không khí xung quanh khiến một âm thanh kỳ ảo, mơ hồ và cổ quái vang lên:

"Hoa của nàng nở tới bình minh,
Nhưng đến khi ban ngày mở mắt,
Bị nhìn tới xấu hổ không chỗ trốn,
Nàng ử rũ điêu tàn trong cơn mê huyền."

...

Động tác giãy dụa của tên hề áo đuôi tôm lập tức vô lực, dường như không còn dự vọng sống sót nữa.

Al Harson giơ súng lên nhắm thẳng vào kẻ địch, đầu ngón tay sắp bấm cò.

Ngay khoảnh khắc này, một tiếng kêu thảm thiết vô cùng bỗng truyền ra từ trong kho hàng góc tối kia:

"A!"

Tiếng kêu ấy mang theo sự sợ hãi mãnh liệt và cực đoan, dường như gặp phải chuyện gì đó đáng sợ tới mức không thể tưởng tượng được.

Klein sờn hết tóc gáy. Lúc này tiếng kêu bỗng im bật, nhà kho kia yên tĩnh trở lại, nhưng là sự yên tĩnh khiến da đầu người ta run rẩy.

Pằng!

Al bị ảnh hưởng khiến viên đạn chỉ bắn trúng bụng tên hề áo đuôi tôm.

Hà, hà, hà! Sự yên tĩnh của nhà kho góc tối ấy bị phá vỡ, những tiếng thở dốc vốn phải rất nhẹ bỗng đột ngột vang lên, to dần, tác động tới thần kinh mỗi một người ở đây.

Đùng ùng ùng!

"2 - 049" trong rừng sắt màu đen đột nhiên điên cuồng tới cùng cực.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 74: Riel Bieber

Hà, hà, hà!

Thùng! Thùng! Thùng!

Tiếng thở dốc với tiếng gõ mạnh ban đầu là xen kẽ nhau, sau đó chồng lên nhau, khiến tinh thần đám người Klein căng thẳng tới cực điểm hết như đang nghe phải tiếng thì thầm tà ác nào đó.

Nhân lúc sự chú ý của Al, Dunn và Lolotta bị dẫn đi, tên hề áo đuôi tôm chợt rút một tờ giấy thật dài ra khỏi túi áo.

Phụp! Gã vung tay phải, "rung" cho tờ giấy bốc cháy thành một chiếc roi lửa đen, rồi quật roi về phía bên cạnh mắt cá chân mình.

Một tiếng kêu đau đớn chói tai vang lên, tên hề áo đuôi tôm thoát khỏi xiềng xích vô hình, lập tức lộn nhào ra sau.

Pằng! Pằng! Pằng!

Phát súng của Dunn, Al và Lolotta đồng loạt bị hụt, bắn thẳng vào mấy thùng gỗ đằng sau.

Tên hề áo đuôi tôm không dám ở lại, tay phải đè chặt miệng vết thương, người thì nhanh chóng lao về hướng rời xa khỏi kho hàng này. Tốc độ của gã rất nhanh, chỉ chớp mắt chỉ còn lại bóng lưng.

Mà trước khi gã biến mất, tay phải vốn đè bụng của gã đột nhiên vẩy sang tay trái, vết thương trên bụng cũng từ đó mà biến mất, nguyên vẹn như lúc ban đầu. Còn vị trí bị kéo tới ở tay trái thì máu me be bét, có viên đạn màu bạc như ẩn như hiện.

Đám người Dunn không đuổi theo, bởi tiếng thờ dốc ở trong kho hàng góc tối kia đã to tới mức khiến ấn đường người ta giật giật, linh cảm bất an.

Ầm!

Cửa kho hàng đột nhiên vỡ tung, văng ra khắp nơi. Ngay sau đó, một thứ quần đầy vải rách văng ra, rơi xuống cách Klein không xa.

Klein tập trung nhìn thì phát hiện đó là một cánh tay với phần cơ bắp đã bị cấn xé rách lung tung, xương cốt trắng hếu gãy, lòi cả ra ngoài.

Bịch! Bịch! Bịch!

Những thứ tương tự liên tục bay ra. Đầu tiên là máu tràn ra, sau đó là con mắt với đồng tử phóng đại, rồi tiếp đó là vành tai như bị xé đứt khỏi đầu, rồi tới trái tim hầy còn đập, và phần ruột chứa đầy thứ màu nâu vàng.

Nếu không phải gặp được "cái nhìn người khổng lồ" còn ghê tởm hơn thế này ở nhà của Riel Bieber, sợ là lúc này Klein đã nôn mửa liên tục rồi. Cảm xúc của hắn như muốn đứt đoạn, vất vả lắm mới ép được sự kích động định nổ súng vào trong cánh cửa tối om kia, sau đó hắn đổ toàn bộ vỏ đạn rỗng ra, lấp đạn sẵn ma mới vào.

Pằng!

Dunn quay lại, bình tĩnh bắn một phát vào trong kho hàng. Nhưng phát súng của anh ta như tiến vào biển rộng, không truyền ra bất cứ tiếng vang nào.

Hà! Hà! Hà!

Tiếng thở dốc càng lúc càng lớn và càng gấp, màu xám trắng đã tràn ngập cả phần cửa "mở rộng" kia.

Hai tiếng păng vang lên, viên đạn của Al Harson và Borgia xuyên qua lớp xám trắng, nhưng vẫn không ngăn cản được "màu sắc" kia ủa ra ngoài, cũng không để lại miệng vết thương trên đối phương, chất lỏng trào ra.

Klein ngừng thở, không nổ súng một cách mù quáng mà nhìn "xám trắng" kia dần để lộ hình dáng hoàn chỉnh của nó.

Đây là một sinh vật hình người cao hơn hai mét, toàn bộ các khớp xương trên tay và chân đều vặn vẹo một cách không tự nhiên, dường như bị người ta bẻ gãy vậy. Từng cây xương gãy đâm ra từ dưới làn da nó. Phần mặt ngoài xám trắng kia đầy nếp nhăn, hết như đầu óc con người đã bị bóc phần "vỏ ngoài" ra.

Toàn thân con quái vật này chảy ra một thứ chất lỏng đặc dính xám trắng và hôi thối. Đầu nó lại khá bình thường, có những nếp nhăn hằn rõ và làn da tái nhợt. Miệng nó há ra rồi ngậm lại, qua đó có thể thấy rõ một chiếc răng giả bọc sứ sắp rụng, nước dãi nhỏ xuống thành sợi màu đỏ với cả xương cốt cơ bắp đã biến thành mảnh vỡ.

Riel Bieber... Cmn đây còn là người à? Klein im lặng hít vào một hơi, chỉ cảm thấy trái tim đang đập loạn xạ.

Păng!

Viên đạn săn ma của Leonard xuyên thủng trán của Riel Bieber, để lại một lỗ thật sâu. Chất lỏng màu xám chảy ra, rơi xuống đất, xèo xèo uốn éo rồi biến thành những con giòi béo núc màu trắng sữa.

Nhưng quái vật kia không hề bị ảnh hưởng, nhào tới Lolotta cách nó gần nhất với động tác không coi là nhanh cũng không hề chậm. Mục tiêu thật sự của nó dường như là rương sắt màu đen, là vật phong ấn "2 - 049".

"Mất khống chế với sức mạnh phi phạm..." Dunn trầm giọng hô lên: "Lolotta, trông nó như tử linh, cô mau tìm nhược điểm của nó đi."

"Ok." Lolotta không nói nhiều, lập tức giơ tay dè cặp mắt lại. Con người trong mắt cô ta chuyển thành màu xám trắng, cuối cùng là không còn màu sắc hết như đã tiến vào thế giới linh tính và vương quốc của tử linh, nhìn xuống kẻ địch từ tầng thứ cao hơn để tìm kiếm "nhược điểm" vô cùng quan trọng kia.

Thấy bắn súng bình thường vô tác dụng nên Klein quyết định không lãng phí đạn nữa, hất giơ tay khê gõ lên ấn đường mở linh thị, định dùng nó để trợ giúp "Kẻ Đào Mộ" Lolotta.

Linh quang của "Quái Vật" Bieber trong tầm mắt hắn chỉ còn một loại, đó là màu xám trắng với ý nghĩa đầy điên cuồng. Ngoài ra Klein không còn nhìn thấy gì khác.

Lúc này Al Harson và Leonard Mitchell đồng thời ngâm hát:

"Ôi, uy hiếp đáng sợ, khát khao rực đỏ!

Chỉ ít một chuyện là thật: Đời này trôi quá nhanh.

Một chuyện là thật, còn lại là giả dối,

Hoa nở một lần rồi từ giã cõi đời..."

...

Sức mạnh khiến người ta ngủ yên tràn ra, quái vật màu xám trắng vắn vẹo

kia nhanh chóng chậm lại, dường như không cách nào kháng cự được bài thơ này. Đúng lúc này, nó há mồm phát ra một tiếng thét chói tai mà người thường không nghe được:

"A!"

...

Rầm, đầu Klein đau nhức, tự động rời khỏi trạng thái linh thị. Hắn chỉ cảm thấy có chất lỏng ấm áp chảy ra khỏi mũi, bèn giơ tay lên lau thì thấy mu bàn tay toàn máu đỏ.

Al và Leonard đồng loạt ngã ra sau, khoe miệng, mũi và mắt đều là máu tươi. Borgia, Dunn và Lolotta đều lùi ra sau hai bước, mặt mày tái nhợt.

Quái vật kia chỉ "thét" một tiếng thôi mà sáu người phi phạm dường như không chịu được, trở nên yếu ớt vô cùng.

Bịch!

Nó tới gần Borgia, khớp xương vạn vẹo đột nhiên vậy một cái.

Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!

Borgia và Dunn mỗi người bắn một phát súng nhưng không tạo nên chút thương tổn nào trên người quái vật Bieber.

Rầm! Borgia bị quật bay, khẩu súng lục ống dài rơi cạch xuống đất. Anh ta cố gắng đứng lên, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không thể dậy được.

Quái vật Bieber miệng chảy dịch nhờn, lao tới rưng sắt màu đen.

Pằng!

Đúng lúc mấu chốt, Al Harson bắn một phát vào rương, đánh văng nó ra thêm một đoạn khiến quái vật Bieber không thể bắt được, văng đi chừng mười mét.

Rương sắt xuất hiện vết rạn, mà tiếng gõ bên trong càng lúc càng mạnh, càng lúc càng rõ.

"Tìm được rồi!" Lolotta rớt cuộc lên tiếng: "Tôi cần các anh khống chế nó, chí ít ba giây."

"Ok." Dunn không dong dài, giơ tay đè chặt ấn đường và nhắm hai mắt lại. Anh ta như đã ngủ, có gợn sóng vô hình lan ra từng vòng rồi từng vòng.

Trong giây lát, quái vật Bieber dừng lại, vẻ điên cuồng trong mắt nhanh chóng biến mất. Mí mắt chỉ còn một lớp màng mỏng manh trong suốt của nó bắt đầu rủ xuống một cách khó ngăn được.

Thân thể Dunn bắt đầu run run, dưới quần áo như có thứ gì đó phồng lên từng nhúm một và mấp máy tại chỗ, dường như đó là những con rắn độc trơn không vảy.

Lolotta lao vụt đi, lăn xuống dưới người quái vật Bieber. Cô ta giơ tay đánh lên trên, đánh vào phần đũng của quái vật Bieber như đạn bắn.

Phụp!

Mặc kệ đau đớn như bị ăn mòn, cô đè tay xuống đất, dùng sức khiến toàn thân vọt lên, khiến năm đấm của mình chui vào sâu hơn.

Xoạt! Lolotta rút tay lại, kéo ra phần ruột đầy thứ màu vàng nâu và máu đen. Trong phần ruột ấy dường như có một cuốn bút ký cổ xưa.

"A!"

Quái vật Bieber rít lên thảm thiết, thân thể bỗng phát sáng như đang tan ra.

"Gục xuống!"

Al Harson vừa nói xong, Klein đã thấy quái vật Bieber phình to ra.

Bùm!

Trong tiếng nổ, Klein ở đằng xa bị sóng xung kích hất lên rồi ngã bịch xuống đất một cái thật mạnh. Hắn choáng váng và buồn nôn mà cố gắng đứng dậy, nhìn những bãi thịt thối và ghê tởm mà quái vật Bieber biến thành, thấy Dunn và Lolotta rơi ở cách đó mười mấy mét, như đã hôn mê. Al Harson, Borgia và Leonard Mitchell cũng ngã xuống đất, người đau đớn rên rỉ, kẻ giãy dụa muốn đứng lên mà không được.

Klein vừa định thở phào một hơi thì bỗng phát hiện một thứ quen thuộc cách mình chừng hai, ba mét.

Rương sắt màu đen kia ngừng lăn, ngựa phần đầy vết nứt lên trên. Một cánh tay nhỏ màu nâu thò ra từ bên trong.

Vật phong ấn... "2 - 049"... Móa! Klein căng thẳng, đang định tức khắc bỏ nhào ra sau vài mét để tránh khỏi phạm vi ảnh hưởng của vật phong ấn "2 - 049". Vụ nổ ban nãy lại hất ruộng sắt này tới gần hắn!

Đúng lúc này, đầu Klein đột nhiên ù đi, suy nghĩ cũng chậm hẳn lại.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 75: Tự Cứu

Nguy rồi! Bị rối gỗ không chế rồi!

Nay đội trưởng và những người khác đang không hôn mê... Thì cũng chưa gượng lại được, ngay cả đứng dậy cũng không làm nổi... Hoàn toàn không kịp... Đánh thức ta... Không được... Bắt buộc... Phải tự cứu!

Mọi thứ Klein nhìn thấy trước mắt đều trở thành những cảnh quay chậm như đời trước, các khớp xương trên toàn cơ thể cũng như bị rót nhựa cao su mà chậm chạp đi như suy nghĩ của hắn. Hắn hoàn toàn không hứng thú với việc trở thành rối gỗ người thật chút nào, nên nhân cơ hội chưa bị khống chế hoàn toàn bèn tìm cách tự cứu bản thân.

Đánh bản thân... Chắc chắn... Không được... Bắt buộc... Ngoại lực...

Ngoại lực... Thử một lần... Không thể trì hoãn, không thể nghĩ gì thêm, Klein lập tức bắt được linh cảm, cử động đầu gối "rỉ sắt bước từng bước ngược chiều kim đồng hồ. Cùng lúc đó, hắn không định thoát khỏi chiếc thòng lọng vô hình đang "thắt chặt" cổ họng mình mà lăm nhăm trong lòng:

"Phúc Sinh... Huyền Hoàng... Tiên Tôn..."

Hắn định nhờ thế giới thần bí trên màn sương xám kia để đánh thức bản thân, từ đó không bị vật phong ấn "2 - 049" đồng hóa!

Cạc cạc cạc, đầu gối và mắt cá chân của Klein cùng lúc vang lên những

âm thanh chói tai, bước ra từng bước với dáng vẻ chậm chạp và vụng vẹo:

"Phúc Sinh... Huyền Hoàng... Thiên Quân..."

Tâm trí càng lúc càng chậm lại, Klein hết như một chiếc máy tính chứa đầy rác và nhiều phần mềm bảo mật, cứng ngắc giơ chân trái lên bước tới vị trí đã định sẵn:

"Phúc Sinh... Huyền... Hoàng... Thượng... Đế..."

Ý nghĩ trong đầu Klein càng lúc càng cứng, càng lúc càng chậm, chỉ có thể dựa vào bản năng để đi ra bước cuối cùng.

Tới lúc này, hẳn biết mình đã bị khống chế hoàn toàn, cho dù Al Harson có đứng dậy, chạy tới giải cứu kịp thời, e là cũng không cách nào đánh thức hẳn được. Nhưng dục vọng muốn sống mãnh liệt khiến hẳn lăm nhăm nốt câu chú ngữ cuối cùng:

"Phúc... Sinh... Huyền... Hoàng... Thiên... Tôn..."

Nhắm xong, tiếng gào thét và tiếng nỉ non hỗn loạn và điên cuồng tới cực điểm bỗng nhiên vang lên, tức thì làm tách rời suy nghĩ đã cứng đờ lại của Klein, khiến nó vỡ thành mảnh nhỏ, hóa thành những ý nghĩ không bị khống chế. Đầu óc Klein biến thành một nồi cháo sôi lục bục, hẳn vô tri vô giác mà cảm nhận "thân thể" nhẹ đi, linh tính tung bay.

Màn sương mù xám trắng khôn cùng và những ngôi sao đỏ sậm xa gần lại xuất hiện trước mắt hẳn, trống trải, thần bí, mơ hồ và mông lung. Những ý nghĩ rối loạn trong đầu Klein nhanh chóng lắng lại, hẳn khôi phục được năng lực suy nghĩ, nhìn thần điện to lớn nguy nga kia.

"Phù... May là có tác dụng." Hẳn sợ hãi thì thầm một câu.

Dựa theo những gì quan sát được ban nãy, hẳn hiểu rằng một khi lún sâu vào sự khống chế của vật phong ấn "2 - 049", như vậy đồng nghĩa với tử vong, bình thường mà nói thì không thuốc nào cứu được. May là "nghỉ thức đổi vận" và thế giới thần bí trên sương mù xám của hẳn không nằm trong phạm trù bình thường!

Klein đi đi lại lại, bắt đầu suy nghĩ về tình cảnh hiện tại:

"Dù sao ta không thể cứ ở đây mãi được nhỉ? Chờ mọi người tỉnh dậy, hoặc tới gần, như vậy sẽ không cách nào giải thích được... Hiện giờ hẳn là "mình" chỉ còn cơ thể, giống hệt người thực vật... Nhưng nếu mạo hiểm trở lại thì không cam đoan là sẽ an toàn... Lỡ lại bị '2 - 049' khống chế thì sao?"

Klein bồng vỗ trán mình một cái, khẽ bật cười: "Xem ra mình còn chưa thật sự thích ứng với thân phận 'Thầy Bói' đây mà!"

Nói xong, hẳn đã xuất hiện trên ghế chủ nhân của chiếc bàn dài, ngồi xuống chiếc ghế lưng cao có ký hiệu kỳ quái kia.

Klein duỗi tay cầm chiếc bút máy vừa xuất hiện từ không khí, rồi viết soạt soạt một câu xuống tờ giấy trắng hư ảo: "Trở lại thế giới thực rất an toàn."

Ngay sau đó Klein móc hình chiếu của con lắc cảm xạ ra khỏi túi áo - qua vài lần tụ hội, hẳn phát hiện chỉ cần mình mang đồ trên người là có thể đưa lên trên sương mù xám, nhưng trông hư ảo đi không ít.

Tay trái cầm sợi xích bạc, Klein làm cho con lắc thạch anh vàng gần như tiếp xúc với mặt giấy, tiếp xúc với "sự kiện". Khi dây xích đứng vững lại, không đung đưa nữa, hẳn khép hờ mắt, tâm linh bình thản mà lẩm nhẩm câu nói trên tờ giấy trắng:

"Trở lại thế giới thực rất an toàn."

...

"Trở lại thế giới thực rất an toàn."

...

Sau vài lần lặp lại, Klein dùng phương pháp con lắc cảm xạ bắt đầu bói toán. Hắn mở mắt ra, thấy rất rõ con lắc thạch anh vàng đang đung đưa chậm chậm, kéo sợi xích bạc xoay tròn theo chiều kim đồng hồ.

Theo chiều kim đồng hồ là có, ngược chiều kim đồng hồ là không... Như vậy trở lại thế giới thực sẽ rất an toàn... Klein thở phào nhẹ nhõm, cất sợi xích bạc đi theo thói quen. Sau đó hắn đưa linh tính trùm lên bản thân, tưởng tượng trạng thái rơi xuống.

Sương mù xám mờ lung và các ngôi sao đỏ sậm nhanh chóng hóa ảo, bay thẳng lên trên. Klein thấy bản thân đang lơ lửng tại chỗ, thấy con rối gỗ đang thò nửa người ra khỏi rương sắt, cũng phát hiện dường như vật phong ấn kia đã ngừng tất cả động tác.

Tri giác của cơ thể truyền vào trong đầu, hắn vừa định cử động cánh tay để xác nhận trạng thái thân thể, thì đột nhiên một giọng nói ẩn trong tiếng gió vang lên bên tai:

"Muốn được đánh thức không? Chỉ cần cậu đồng ý giúp tôi một việc, cậu sẽ được giải cứu. Đó là hãy lấy cuốn bút ký gia tộc Antigenous kia giúp tôi. Đồng ý thì gật đầu, tôi biết bây giờ cậu có thể làm được động tác này."

Ai vậy? Hừm, hình như vật phong ấn "2 - 049" không cố gắng khống chế mình nữa... Cũng phải, nó sẽ không ảnh hưởng một người liên tục, sẽ gián đoạn... Klein giật mình, nhưng bề ngoài thì không tỏ vẻ gì.

Lúc này, giọng nói kia nhanh chóng bổ sung thêm:

"Nếu có thể hoàn thành chuyện này, cậu sẽ nhận được thêm thù lao. Tôi biết cậu là 'Thầy Bói', tôi cũng biết giáo hội Nữ Thần Đêm Tối không có danh sách 8 của nó, mà hội Mật Tu chúng tôi có thể cho cậu được. À, nói thẳng thì trước kia tôi cũng là một 'Thầy Bói', bằng không tôi hoàn toàn không dám quay lại. Vì để cho cậu thấy được thành ý, tôi sẽ nói cho cậu biết, danh sách 8 tương ứng của 'Thầy Bói' là 'Tên Hề'."

"Tên Hề"? Hội Mật Tu... Klein suýt thì không giữ được trạng thái "rối gỗ hóa". Hẳn hoàn toàn không ngờ "Thầy Bói" và "Tên Hề" lại liên quan đến nhau. Chẳng lẽ định tạo ra hai tên trùng rập xiếc à?

"Được rồi, hãy quyết định đi. Tin tôi, cậu không còn nhiều thời gian để lãng phí đâu." Giọng nói đó lại bay tới theo gió. Đẳng xa, Dunn và Lolotta vẫn đang hôn mê, Borgia thì như bị thương rất nặng, rên rỉ chứ không hề động đậy. Al Harson và Leonard Mitchell có vẻ tốt hơn, đang thử vùng người dậy.

Tại sao lại tìm tôi? Hội Mật Tu... Là tên hề áo đuôi tôm kia? Gã chạy trốn, sau đó lại lặng lẽ quay lại hòng ngư ông đắc lợi... Nhưng vì sao lại tìm mình? Hiện tại gã hoàn toàn có thể đối phó được tất cả người ở nơi này... Nghe đối phương nói xong, những nghi hoặc lập tức hiện lên trong đầu Klein.

Nếu đối phương nói gã là "Thầy Bói", Klein bắt đầu thử dùng phong cách suy nghĩ của "Thầy Bói" để phân tích:

"Gã có gan quay lại, chắc hẳn đã bói ra được 'hy vọng', tin rằng quái vật Bieber sẽ bị tiêu diệt, tin rằng mình và mọi người sẽ bị thương nặng. Gã không tự mình lấy cuốn bút ký, không đối phó trực tiếp với mọi người, hẳn là bói ra chuyện này có nguy hiểm rất lớn, cho nên nghi ngờ đội trưởng và Lolotta đang giả vờ hôn mê, nghi ngờ đây là cái bẫy chờ gã nhảy vào.

Gã không bói được nhiều hơn, không xác nhận được trạng thái hiện tại

của mình, một là có thể vì thời gian eo hẹp, chờ thêm nữa thì đám người Al Harson đã khôi phục được sức lực, hai là khinh thường mình, cho rằng không cần. Gã rất hiểu về 'Thầy Bói', tất nhiên tin rằng mình không thoát khỏi sự khống chế của rối gỗ... Gã đang dùng mình làm vật hi sinh để thử bầy...

Theo một khía cạnh khác, điều này chứng tỏ biểu hiện của 'nghĩ thức đối vận' ra ngoài là gần như không có dị thường..."

Klein với đầu óc không trì trệ cảm thấy suy nghĩ thông suốt, đã nắm bắt đại khái ý tưởng và mục đích của tên hề áo đuôi tôm. Còn về lời hứa của đối phương, hẳn không hề tin tưởng, "vật hi sinh" nào có nhân quyền!

Ý nghĩ vụt lóe trong đầu, Klein bắt đầu điều khiển cổ mà gian nan gật đầu một cái. Khi làm động tác này, hẳn thật sự biết rõ mình đã thoát khỏi sự khống chế của vật phong ấn "2 - 049".

Hắn vừa gật đầu xong, ở cách hắn hai, ba mét về một bên, một "màn sân khấu" trong suốt bỗng động, phác thảo ra bóng một tên hề mặc áo đuôi tôm, mặt bôi thuốc màu, chính là thành viên hội Mật Tu bỏ trốn lúc trước.

Lúc này vì ban nãy quay người về phía ngược lại hòng thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của vật phong ấn "2 - 049" nên Klein đưa lưng về phía rương sắt đen, đưa lưng về phía rối gỗ, mà tên hề áo đuôi tôm ở một bên sườn hắn với mục đích một là rời xa vật phong ấn, hai là tránh né hòng súng của hắn, có vẻ gã là người khá cẩn thận.

Tên hề áo đuôi tôm rút một tờ giấy thật dài ra khỏi túi áo, rồi rung một cái thật mạnh khiến tờ giấy duỗi ra thẳng tắp, hết như côn gỗ. Gã cầm cây "côn gỗ" này chọc vào bả vai Klein từ cách hắn hai, ba mét, nhằm đánh thức Klein.

Kẻ này có vẻ hiểu biết về "2 - 049" đây, biết chỗ nào có mùi của hậu duệ

Antigenous để lại thì rồi gỗ sẽ điên cuồng, có thể khống chế hai người cùng lúc... Gã cũng biết việc ném đá là không hiệu quả? Chí ít mình chưa thấy đội trưởng và những người khác làm thế bao giờ... Klein tuy không rõ tại sao về sau rồi gỗ "2 - 049" không tiếp tục đồng hóa hắn, nhưng cũng không dám ở lại trong phạm vi 5 mét đó lâu hơn, bởi vậy rất cảnh giác và chờ đợi cơ hội.

Khi chiếc côn do tờ giấy biến thành chuẩn bị đụng vào vai, Klein bỗng giơ tay trái lên một phát bắt được đầu của "côn gỗ", kéo mạnh ra sau. Tên hề áo đuôi tôm không phòng bị nên bị kéo mà nghiêng ngả lao tới trước, khiến khoảng cách giữa gã và Klein rút ngắn lại còn chưa tới hai mét. Cùng lúc đó Klein vốn đã chuẩn bị trước dùng đầu ngón tay phải bấm cò súng lục.

Pằng! Pằng!

Hắn bắn hai phát liên tục, nhưng không nhắm vào tên hề áo đuôi tôm, mà nhắm vào một bên của vật phong ấn "2 - 049" ở đằng sau gã, vốn đã đi xa khỏi gã.

Tiếng súng chưa vang, tên hề đã chủ động từ nghiêng ngả thành lăn người, tiến hành việc né tránh theo bản năng.

Klein buông "côn gỗ tờ giấy", rồi cất bước lao vọt ra vài mét, thoát khỏi phạm vi "nguy hiểm".

Tên hề áo đuôi tôm vừa lăn hai vòng, đang định quay người nhào ra ngoài thì đầu đã ong ong, suy nghĩ nhanh chóng chậm lại.

Thôi xong! Hắn cố ý khiến mình... né tránh về phía "rối gỗ Antigenous"! Ta ở trong... phạm vi năm mét... Tại sao hắn... không bị... "Rối gỗ"... "Antigenous"... khống chế...

Tên hề áo đuôi tôm dùng lộn người, các khớp xương trên người gã như mọc rỉ sắt.

Lúc này Klein đã quay người, hai tay cầm súng nhắm thẳng vào mục tiêu đang hành động rất chậm kia. Trong mắt hắn, đây chẳng khác gì một bia ngắm cố định cả.

Vì lúc trước được chứng kiến trận chiến giữa tên hề áo đuôi tôm và Dunn, Al và Lolotta, Klein biết gã có hành động nhanh nhẹn, rất giỏi lẩn lộn, cho nên dù khoảng cách giữa cả hai chỉ có hơn hai mét, hắn vẫn cẩn thận từ bỏ việc bắn trực tiếp mà chuyển thành ép đối phương phải trốn tới "sân nhà" mà hắn suy tính từ trước, đó là gần vật phong ấn "2 - 049".

Mà nếu rồi gõ không có tác dụng, tên hề áo đuôi tôm cũng xác nhận bản thân rơi vào "cạm bẫy", nên hành động nhào tới chỉ là để chạy trốn chứ không có uy hiếp gì.

Pằng!

Trong ánh mắt khó có thể miêu tả của tên hề kia, hắn tỉnh táo bóp cò.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 76: Xử Lý Hậu Quả

Pằng!

Viên đạn màu bạc vượt qua khoảng cách vài mét mà xuyên thẳng vào cổ tên hề áo đuôi tôm. Từng dòng máu chảy ra, nhuộm đỏ da thịt, nhuộm đỏ chiếc nơ.

Tên hề mặc áo đuôi tôm không thể kêu lên, cổ họng chỉ phát ra tiếng hà hà. Gã muốn giơ tay dờ vết thương chết người kia đi, nhưng khớp bả vai với các đốt ngón tay như bị rút dây nhựa cao su, khiến động tác cứng nhắc và chậm chạp.

Pằng!

Đã tiến vào trạng thái minh tưởng nên Klein không bị máu tươi làm cho sợ, hần tiếp tục bóp cò, bình tĩnh như đang luyện tập hàng ngày.

Trán tên hề bỗng xuất hiện một lỗ thủng dữ tợn, dòng máu đỏ trào ra, khiến đôi mắt trở nên tối xuống. Uy lực của khẩu súng lục tinh xảo này mạnh hơn Klein tưởng tượng không phải là ít.

Đầu gối tên hề gấp khúc, cánh tay rũ xuống, tên hề chậm rãi ngã xuống, đôi mắt ánh lên vẻ mờ mịt. Thân thể gã run rẩy vài cái, rồi từ từ thả lỏng, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Một phát súng trúng đích, Klein lạnh lùng quay người, vặn ổ xoay khiến

vỏ đạn rỗng lá tả rơi xuống đất. Sau đó hắn, trong trang phục vest đen và đầu đội mũ phớt, đi về phía Al Harson, vừa đi vừa lấy viên đạn sẵn ma cuối cùng ra khỏi túi áo, nhét vào trong lỗ đạn.

Sở dĩ hắn không quay đầu lại nhìn tình trạng tên hề chỉ đơn giản là vì cảm thấy khó chịu khi lần đầu giết người, nhưng không giết không được. Hắn không biết đối phương mà bị rơi gổ khổng chế hoàn toàn thì sẽ xảy ra chuyện gì. Hơn nữa hắn không muốn lại mạo hiểm tiến vào phạm vi ảnh hưởng của vật phong ấn "2 - 049", dù sao chẳng ai rõ lúc này liệu có xảy ra biến hóa kỳ quái nào khiến biện pháp dùng "nghỉ thức đối vận" để cứu bản thân mất tác dụng.

Về phần đồ vật trên người tên hề áo đuôi tôm, Klein chỉ quan tâm tới việc có phương pháp điều chế ma dược tên là "Tên Hề" không, hoặc mạnh mỗi tương ứng, nhưng đây không phải chuyện cần hoàn thành ngay lập tức, chờ lát nữa cùng đám người Dunn, Al cùng làm là được. Đội ngũ Kẻ Gác Đêm chiếm được những gì mà hắn nhận được, cho nên bọn họ sẽ không tiếc một phương pháp điều chế ma dược danh sách 8 làm gì. Cùng lắm thì mất thêm thời gian tích lũy công lao, dù sao hắn mới thành "Thầy Bói" không lâu, từ giờ đến lúc "tiêu hóa xong" còn lâu.

Suy nghĩ cứ nảy lên trong đầu, Klein bước nhanh tới cạnh Al Harson. Quý ông mặc áo gió màu xám vật đối xứng này mấy lần cố gắng ngồi dậy nhưng đều không được, khiến toàn thân đầy bùn đất và tro bụi.

"Ông Harson, có cần tôi làm gì không?" Hắn ngồi xổm xuống, mở miệng hỏi, khẩu súng lục trong tay thì được chìa xuống bên cạnh tránh việc cướp cò.

Al thở dốc một hơi, cảm thán: "Quái vật kia mạnh thật, nếu không phải còn có nhược điểm..."

Nói tới đây, ông ta chỉ vào bình nhỏ kim loại màu xanh da trời bên cạnh,

tự cười nhạo: "Vốn định uống thuốc, nhưng mà tay run..."

Chiếc bình kim loại màu xanh da trời kia chỉ to bằng ngón cái của Klein, cao chưa tới 5cm, nắp bình với phần vặn xoắn bên trong rơi ở bên cạnh, ướt đầm chất lỏng.

Klein giơ tay nhặt bình lên, nhắm mắt lại nhìn, bất đắc dĩ đáp:

"Harson, chỉ còn vài giọt dính trên thành bình thôi."

"Cậu đi... tìm trên người Borgia.... Bên trong... Bên trong túi áo." Al vừa nói vừa thở hổn hển.

"Ok." Klein đứng dậy, tiện thể hỏi một câu: "Là thuốc trị liệu à?"

Vật phẩm thần bí?

"Không, nó chỉ có đôi chút hiệu quả trị liệu, chủ yếu... chủ yếu là kích thích tinh thần của chúng ta, ép tiềm năng... của thân thể chúng ta, khiến chúng ta giữ được trạng thái tốt nhất... trong khoảng thời gian ngắn, chống đỡ tới lúc về, tới lúc nhận... Nhận trị liệu." Al thử ngồi dậy, nhưng vẫn không được: "Tên của nó là 'Sự Ngóng Trông Của Nữ Thần'... Cậu nhớ cho Borgia uống một nửa."

Klein không lè mề, lập tức quay người đi tới bên cạnh Borgia, người đang rên rỉ đau đớn, tìm được một bình kim loại nhỏ màu xanh da trời từ trong ngực của vị Kẻ Gác Đêm đang nửa hôn mê này. Hắn vặn nắp, cẩn thận ghé miệng bình tới bên miệng Borgia.

Borgia cảm nhận được, cố gắng mở miệng ra. Klein nghiêng bình, khiến chất lỏng màu đỏ sẫm chảy vào trong miệng Borgia.

Tính toán lượng vừa đủ là Klein thu bình lại, rồi vặn nắp.

Hiệu quả của loại thuốc này khá là tốt, Borgia uống xong vài giây, trở nên tỉnh táo hơn, và khàn khàn nói: "Cảm ơn."

Nói xong, anh ta chống tay đứng dậy, xử lý vết thương trên người trước rồi đi tới Dunn và Lolotta đang hôn mê, móc "Sự Ngóng Trông Của Nữ Thần" ra từ trong túi áo thứ hai.

Klein thì quay lại chỗ Al, rót nửa lọ thuốc còn lại vào miệng đối phương.

Al thở hổn hển vài hơi, động tác trở nên nhanh nhẹn mà đứng lên như chưa từng bị thương bao giờ.

"Tôi đi giúp Borgia, cậu đi giúp đồng nghiệp của cậu đi." Vị quý ông trung niên trông rất quyến rũ này chỉ vào Leonard Mitchell.

Klein không ý kiến gì, hẩn quay người đi tới cạnh "Thi Sĩ" Leonard.

"Không cần, tôi tự uống được." Leonard, lúc này đầu tóc rối tung, mỉm cười gơ bình kim loại nhỏ trong tay lên.

Nhìn đối phương chống tay nhanh nhẹn đứng dậy, Klein vốn định oán thầm bỗng giật mình: Vết thương của Leonard nhẹ hơn cả mình tưởng... Anh ta vốn có thể uống thuốc từ trước! Nói cách khác, có khả năng anh ta đã thấy mình đi bốn bước ngược chiều kim đồng hồ mà thực hiện "Nghịch thức đối vận"!

Không, vẫn còn may là ta chỉ lầm nhấm trong lòng, mà "nghịch thức đối vận" không hề thể hiện điều gì dị thường ra ngoài, nếu không tên hề áo đuôi tôm đã không mắc mưu rồi... Nhưng cho dù như vậy, Leonard vốn có thể khôi phục sớm lại lựa chọn bàng quan, chứng tỏ đã thấy không ít chuyện, ví dụ như mình không bị "2 - 049" ảnh hưởng, và lúc ám toán tên hề kia...

Ngay khi Klein khẽ nheo mắt lại, Leonard đi tới bên cạnh hẩn, nhìn về

phía trước, khẽ cười nói: "Tôi định cứu anh, nhưng phát hiện là anh không cần. Không phải để ý, thế giới này có rất nhiều người đặc biệt luôn làm được chuyện mà kẻ khác không làm được, ví dụ như anh..."

"... Cũng như tôi nữa." Leonard mỉm cười, lướt qua Klein mà chạy tới chỗ Dunn và Lolotta.

Tên tự kỷ... Klein thầm cười nhạo, lòng thả lỏng không ít. Xem ra Leonard Mitchell cũng cất giấu không ít bí mật... Hẳn hội hợp với đội, nhìn đội trưởng Dunn đeo găng tay rồi nhặt cuốn bút ký gia tộc Antigenous dính đầy thứ màu nâu vàng và máu đen.

Cuốn bút ký này do một loại giấy cứng màu đen sậm tạo nên, tỏa ra một thứ cảm giác xưa cũ, không hề có dấu hiệu của việc mềm đi hoặc mục nát, dáng vẻ giống hệt với những gì Klein mơ thấy. Thế cho nên hẳn bắt đầu nghi ngờ rằng khi mở ra sẽ thấy một Kẻ Khờ đeo trang sức sáng rực.

Nhưng hẳn nhanh chóng biết là mình nghĩ nhiều, bởi Dunn cẩn thận lật giở cuốn bút ký để xác thực bước cuối. Klein nhìn không rõ những câu chữ bên trên vì góc đứng của hẳn, nhưng hẳn khẳng định là trên đó không hề có hình ảnh Kẻ Khờ mặc trang phục hoa lệ và đeo trang sức rực rỡ.

"Khụ, không có vấn đề." Dunn khép cuốn bút ký lại, cầm thật chặt, sau đó nhìn đám người Al: "Mấy ngày này cất nó và vật phong ấn '2 - 049' vào trong cửa Chianese của thành phố Tingen trước, chờ khi các vị khỏi hẳn, hoặc Backlund phái người tới."

Nghe vậy, Klein hơi thất vọng, nhưng lại cảm thấy may mắn. Hẳn rất muốn được xem cuốn bút ký gia tộc Antigenous này một lần nữa để biết rõ nguyên nhân cái chết của nguyên chủ, Welch và Naya, nhưng lại cảm thấy đồ vật cổ xưa này tràn ngập bất hạnh, luôn mang tới tai họa nên không dám đụng vào. Nộp cho tổng bộ của giáo hội, phong ấn nghiêm ngặt xem như lựa chọn

tốt nhất... Hẳn thầm thở hắt ra.

"OK." Al Harson, Borgia và Lolotta đều gật đầu đồng ý, rồi đồng loạt quay người đi tới cạnh vật phong ấn "2 - 049". Bọn họ đánh thức lẫn nhau, lại đút con rồi gỗ không biết đã khôi phục hành động từ khi nào vào trong rương sắt, cũng theo dõi nó nghiêm ngặt.

"Mọi thứ bình thường." Giọng Al có vẻ thoải mái.

Chỉ có con rối gỗ quần vải dầu trong rương sắt màu đen là xoay người soạt soạt, làm cho khuôn mặt bôi màu như gã hề ngựa tới chỗ nguồn sáng. Trên khuôn mặt kỳ dị đó, dưới đôi mắt đen sì không đồng tử, hai khe nhỏ màu đỏ sậm xuất hiện, khó mà có thể thấy rõ.

Cùng lúc đó, Dunn, Leonard và Klein đang cố phòng dừng khí lên tới điều tra thi thể tên hề áo đuôi tôm. Bọn họ tìm được hoa giấy, khăn tay, bộ bài tú lơ khơ với các thứ đồ kỳ quái khác. Nhưng ngoài những thứ đó ra, gã không mang theo bất cứ thứ gì có giá trị, hoặc có thể nói là cung cấp manh mối.

Hừm, ngoại trừ chiếc ví da có bảy tám bản và mười mấy saule... Klein lặng lẽ thở dài.

Nghĩ tới tiền, hẳn lập tức cúi đầu nhìn bản thân, mặt xụ xuống. Bộ vest trị giá vài bản của hắn, vì lẫn lộn quay cuồng mà đã xước ra năm sáu chỗ cần vá, hơn nữa chỗ nào cũng đầy vết bùn đất bẩn thỉu.

Dunn liếc hắn một cái, khóe miệng khẽ nhếch, nói: "Thiệt hại khi làm nhiệm vụ đều được thanh toán."

Thanh toán... Nghe được từ mà Russel đại để "phát minh", Klein mới cảm thấy tâm tình tốt đẹp hơn đôi chút: Hừm, bộ vest này mà giặt đi, sau đó vá lại là vẫn mặc được, mà trông vẫn oách lắm... Chờ khi nào phí dụng thanh toán xuống là có thể mua bộ mới, có thể mặc thay thế rồi!

Hừm, mình không phải là chuyển đổi mục đích sử dụng của khoản thanh toán kia đâu... Chẳng qua sau này phải suy xét tới "trang phục chiến đấu", ví dụ như áo gió màu đen của đội trưởng này... Chất liệu tuy hơi kém chút, nhưng rẻ hơn áo vest đuôi én rất nhiều... Oa, cái tên Leonard kia chẳng mấy khi mặc vest, phải chăng là cũng nghĩ tới phương diện này...

"Để thi thể cho Frye xử lý xem có phân biệt được diện mạo ban đầu của gã, tìm được manh mối liên quan không." Dunn thò tay chạm vào vết thuốc màu trên mặt tên hề áo đuôi tôm.

Sau đó, bọn họ điều tra kho hàng trong góc tối kia, thấy bãi máu thịt bị tảng đá đè lên, rồi những khúc xương trắng hết vút lung tung khắp nơi.

"Hắn là Riel Bieber sử dụng nghi thức cổ xưa tiếp nhận sức mạnh chứa trong cuốn bút ký, giống như chúng ta uống thẳng ma dược danh sách có cấp bậc khá cao ấy, rất là nguy hiểm, bắt buộc phải ở nơi không bị quấy rầy, bắt buộc phải ngủ say trong một thời gian nhất định. Đó cũng là lý do vì sao tới giờ hắn vẫn chưa rời khỏi Tingen." Dunn xem xét kỹ một lượt, suy đoán ra một khả năng.

Nghe được lời ấy, Lolotta cười một tiếng, mặt mày cô khá tái nhợt: "Tiếc quá, hắn bị chúng ta đánh thức trước tiên, cơn bực lúc rời giường đúng là khiến người ta ghi nhớ lâu đây."

"Đây là một loại mất khống chế." Dunn nhìn Klein, nửa giải thích nửa giảng giải.

"Vậy vì sao hắn không rời khỏi Tingen, tới nơi khác rồi hãy thử tiếp nhận?" Klein cảm thấy không hiểu.

Al Harson cười, chỉ vào đầu mình rồi nói: "Kẻ bị sức mạnh cổ xưa và tà dị ảnh hưởng thì chỗ này thường không hữu dụng cho lắm."

Lúc này Dunn hít vào một hơi thật sâu, nén đau đớn mà nói:

"Leonard, tình trạng cậu tốt nhất, ở lại chỗ này đi, đừng cho người thường tới gần... Máy người chúng tôi lập tức tìm kiếm vật mà Riel Bieber để lại, mang theo chúng với vật phong ấn và cuốn bút ký gia tộc Antigenous về, cũng khiến Frye, Loya và cảnh sát tới đây."

P/s: Mỗi một cmt của các bác là lời động viên to lớn với người làm. (Mặc dù đôi khi em rất sợ kéo xuống khu cmt vì nhờ đâu đọc phải cmt chê rồi chửi. Ahaha)

QUỖY BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 77: Vật Còn Sót Lại

"Ok." Nghe Dunn nói, Leonard thoải mái đáp lại.

Sau đó anh ta và đám người Klein cùng nhau đi tới kho hàng, tới gần nơi quái vật Bieber "tự nổ tung", coi đây là trung tâm mà tìm kiếm ra ngoài.

"Đội trưởng, rốt cuộc chúng ta đang tìm cái gì?" Klein nhìn máu thịt hôi thối rải rác khắp đất, cố nén cảm giác buồn nôn lại, nghi hoặc nhìn đội trưởng Dunn Smith ở bên cạnh.

Dunn không ngẩng đầu mà dùng đôi mắt xám sâu thẳm lướt qua mặt đất:

"Thức tỉnh trước, mất khống chế và biến thành quái vật đã chứng tỏ Riel Bieber chưa nhận lấy hết sức mạnh phi phạm mà cuốn bút ký kia cung cấp, đồng thời cũng cho thấy một bộ phận trên cơ thể hắn được tập trung siêu phạm nên trở thành vật liệu có phẩm bậc tương đối cao. Sau này nếu gặp tình huống tương tự, cậu đừng quên, bởi đó có lẽ là một 'thứ' khá là quan trọng."

Là vậy à... Klein gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Trong giây lát ấy hắn bỗng nghĩ tới một chuyện khác: Nếu nơi tập trung sức mạnh phi phạm của quái vật Bieber là cái chỗ đó, chẳng phải xấu hổ lắm à... Sau này dùng nó điều chế thuốc, chẳng phải là tởm lợm lắm à...

Ngay khi Klein mãi mê suy nghĩ, Borgia tỉnh mắt bèn lên tiếng: "Tìm được rồi, khu!"

Đám người Dunn và Al lập tức đi tới. Bị lòng hiếu kỳ thúc đẩy nên Klein cũng chạy tới chỗ Borgia. Rồi hẩn nhanh chóng nhìn thấy thứ trước người Borgia. Đó là một thứ màu xám trắng to bằng nắm tay người, bên ngoài đầy những nếp nhăn, toàn thân mềm mại, dường như là bộ não mới lấy ra khỏi đầu. Tuy Klein không nhìn ra cục màu xám trắng này có gì phi phạm, nhưng chỉ riêng việc nó không bị tổn hại gì sau vụ nổ ban nãy là hẩn tin Borgia không tìm nhầm.

Dunn cẩn thận quan sát rồi ngồi xổm xuống, vừa duỗi tay phải, vừa dùng tay trái đeo găng tay đen cẩn thận cầm thứ màu xám trắng đó lên.

Vừa bị động tới, thứ đó lập tức chia ra ngoài, biến thành một thứ chất lỏng đặc sệt.

Lúc này Al Harson lấy một hộp vuông màu thiết sắt ra khỏi ngực, bỏ từng điếu xì gà ở trong ra rồi cho vào túi áo. Sau đó ông ta đưa hộp sắt cho Dunn, cười nói:

"Tôi biết anh chỉ thích dùng tẩu thuốc thôi."

Dunn "a" một tiếng, nhận lấy hộp sắt hình vuông kia rồi "rót" thứ chất lỏng đặc sệt màu xám trắng kia vào trong, tạm thời để đó.

Sau khi cất xong, anh và đám người Lolotta lại tìm kiếm hiện trường một lần nữa. Xác nhận không bỏ sót thứ gì, bọn họ mới rời khỏi nơi này. Lúc ra ngoài bọn họ thấy ngựa đang nôn nóng giơ móng cào đất, suýt thì giầy khỏi dây thừng.

"Để tôi lái xe." Borgia giơ tay che miệng, khẽ ho một tiếng.

"Tôi biết là anh biết võ về lũ động vật." Al mỉm cười gật đầu.

Lúc lên xe ngựa, Dunn, Lolotta, Al Harson và Klein vẫn duy trì "động tác

đuổi gập" đều im lặng, không ai nói gì.

Chờ khi vó ngựa vang lên, xe bắt đầu lăn bánh, Dunn mới nhìn sang phía Klein, châm chước rồi nói:

"Tôi biết là cậu chắc chắn rất tò mò về cuốn bút ký gia tộc Antigenous, muốn biết rõ ràng mọi chuyện."

Không, không hề... Theo bản năng, Klein ngấm phủ định trong lòng. Đó là thứ cổ xưa đầy bất hạnh mà!

Nhưng Dunn không cho hẳn thời gian trả lời mà tiếp tục nói:

"Chẳng qua tôi phải báo chuyện này cho Thánh Đường trước. Chờ khi bọn họ xác nhận cấp độ bảo mật của cuốn bút ký mới có thể xem xét là có cho cậu xem được không."

"Không thành vấn đề." Klein đáp ngắn gọn.

Dunn vừa đuổi gập cánh tay, ngấm nghĩ rồi lại nói:

"Tôi từng hứa rằng chờ khi xác nhận Riel Bieber là hậu duệ gia tộc Antigenous thì sẽ khiến cậu trở thành thành viên chính thức của Kẻ Gác Đêm. Hiện tại chúng ta không chỉ khẳng định được thân phận của Riel Bieber, mà còn tiêu diệt con quái vật này, làm thất bại âm mưu của hội Mật Tu. Trong quá trình này cậu thể hiện vô cùng xuất sắc, tự tay giết chết một tên thành viên của tổ chức tà ác này, cho nên tôi sẽ thực hiện lời hứa của mình, lập tức xin Thánh Đường rồi chờ ý kiến phúc đáp của bọn họ."

Đúng rồi, tôi quên mất một chuyện quan trọng, đó là còn chưa hỏi cậu có muốn không. Klein Moretti, cậu có muốn chính thức gia nhập tiểu đội Kẻ Gác Đêm của thành phố Tingen, trở thành một thành viên của chúng tôi không? Tiền lương của cậu sẽ được tăng lên gấp đôi, thành 6 bảng một tuần,

hơn nữa hàng năm sẽ được tăng lương theo cấp độ nhất định. Tiền lương của cậu sẽ do giáo hội và sở cảnh sát quận Akhova mỗi bên chịu một nửa. Đồng thời cậu sẽ nhận được thân phận đốc sát thực tập, sẽ rất hữu dụng ở một số trường hợp cụ thể.

Làm một người phi phạm dạng phụ trợ, cậu không phải lúc nào cũng đối mặt với kẻ địch, nhưng mỗi tuần phải thay phiên canh giữ cửa Chianese một ngày... Nếu không được tiểu đội phê chuẩn thì cậu không được rời khỏi Tingen với bất cứ cái cớ nào, cũng phải giữ bí mật với cả người nhà..."

Chờ Dunn nói xong quyền lợi và giới hạn, Klein trầm tư mười mấy giây rồi nói: "Tôi hy vọng có thể trở thành một Kẻ Gác Đêm chính thức."

Chỉ như vậy thì mình mới có thể tiếp xúc tới nhiều điều bí ẩn hơn, ví dụ như về hội Mật Tu!

Sau khi đọc xong những trang nhật ký Russel sưu tập được, Klein đã cải tiến một số ý tưởng về bản thân: Tinh thông tri thức thần bí học, tìm cách về nhà là điều mà hắn luôn luôn theo đuổi, mà tiến thêm một bước nữa là tăng sức mạnh bản thân để an toàn hơn mà sử dụng không gian thần bí trên màn sương xám, từ đó dùng nó để trở lại quê nhà.

Và thêm một mục tiêu nữa, chính như Russel đại đế đã nói, chỉ dựa vào ngoại lực đơn thuần không thôi là rất nguy hiểm! Hơn nữa, sau khi trở thành "Thầy Bói", nhận được sức mạnh phi phạm, Klein phát hiện mình nắm giữ không gian thần bí kia hơn, ví dụ như có thể kéo thêm một thành viên nữa tham gia tụ hội. Điều này khiến hắn không thể không suy nghĩ rằng chờ khi hắn trở thành người phi phạm ở danh sách 8, danh sách 7 hoặc danh sách cao hơn, liệu không gian thần bí trên màn sương xám kia sẽ thay đổi theo chiều hướng càng có lợi hơn không.

Đương nhiên Klein biết rất rõ rằng tiền đề cho mọi thứ chính là hắn phải

giải quyết hoàn toàn tai họa ngấm của ma được "Thầy Bói, không thể nóng vội, không thể lỗ mãng.

"Được rồi, chờ khi Thánh Đường trả lời, cậu sẽ thành một thành viên của chúng tôi." Đôi mắt xám của Dunn nhiễm đôi chút ý cười.

Đúng lúc này Al Harson vốn vẫn ngồi nghe từ nãy bỗng xen lời:

"Klein, tôi gọi cậu là Klein nhé, hôm nay cậu biểu hiện rất xuất sắc, thế mà giết được một người phi phạm của hội Mật Tu, mà tôi còn nghi ngờ gã đã đạt tới danh sách 7 rồi. Cậu làm như nào vậy? Tôi quả thực không tin được."

Quả nhiên là hỏi... Klein đã chuẩn bị từ trước, lúc này ra vẻ như mình đang tổ chức ngôn từ. Hẳn biết việc mình giết chết một người phi phạm mà có thể độ sức với cả Dunn, Al và Lolotta là điều rất khó tin, rất bí ẩn. Chỉ cần đám người Al không mù, không đần thì sớm muộn gì sẽ hỏi tới, nhưng hẳn không ngờ bọn họ lại nhin tới giờ mới hỏi.

Cũng đúng, lúc này cả đội trưởng và Harson đều bị thương, tình hình có thể trở nên tồi tệ đi bất cứ lúc nào, nên những lúc như này mọi chuyện có thể khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt đều phải đè xuống trước, tránh cho mình vì bị vạch trần "bí mật" mà bí quá hóa liều... Chờ khi mình tỏ thái độ, sẵn sàng chính thức gia nhập Kẻ Gác Đêm, bọn họ mới yên tâm mà hỏi... Đều là "người từng trải" mà, dù không trao đổi gì với nhau, nhưng đều đưa ra quyết định vô cùng ăn ý...

Klein tỏ ra suy nghĩ rồi đáp:

"Đây là một chuyện vô cùng may mắn, do tên hề đó đưa ra một phán đoán sai lầm chết người. Lúc ấy vật phong ấn '2 - 049' bị vụ nổ hất tới gần tôi, cách tôi khoảng năm sáu mét gì đó. Lúc ấy gã chỉ liếc qua liền kết luận rằng tôi nằm trong phạm vi ảnh hưởng của vật phong ấn. Mà khi đó tôi bị ảnh hưởng

của vụ nổ nên bị choáng, động tác chậm chạp, thoát trông như bị khống chế vậy.

Tên hề kia ẩn mình đi tới gần tôi không biết từ khi nào, dùng việc giải cứu tôi và danh sách 8 'Tên Hề' của ma dợc 'Thầy Bói' để dụ dỗ tôi đi lấy cuốn bút ký gia tộc Antigenous. Đúng vậy, gã nói rằng hội Mật Tu nắm giữ danh sách đường tắt của ma dợc 'Thầy Bói', nói rằng bản thân gã cũng từng là một 'Thầy Bói'."

...

Klein kể lại kỹ càng tình hình khi đó, thậm chí còn cả những suy luận trong lòng, bao gồm cả việc hăn cho rằng tên hề áo đuôi tôm bói ra có nguy hiểm khi lấy cuốn bút ký nên mới thay đổi phương pháp. Đương nhiên tất cả những lời nói thật ấy đều để che giấu câu nói dối ban đầu, rằng hăn từng bị vật phong ấn "2 - 049" khống chế.

"Bói ra là có nguy hiểm cực lớn khi lấy bút ký? Đúng, quả thật là quá nguy hiểm, nhưng nguy hiểm này lại nằm ở cậu cơ." Lolotta che miệng khẽ cười: "Gã bói đúng rồi đó, nhưng lại khiến bản thân gã rơi vào nguy hiểm chết người, đây đúng là chuyện thú vị."

Klein giật mình một cái, rồi trịnh trọng gật đầu: "Quả thực là vậy, bói toán ra kết quả luôn không quá rõ ràng, mà mơ hồ thì có nghĩa là có khả năng giải mã sai."

Ừm, ta phải chú ý điều này!

"Sau đó cậu giải quyết gã như nào?" Dunn vừa duỗi gập tay, vừa dựa ra sau rồi hỏi.

Klein cười nói:

"Tôi vờ đồng ý, để gã tới đánh thức tôi lại. Mà gã không dám tiến vào phạm vi ảnh hưởng của vật phong ấn, nên đứng cách tôi chừng hai ba mét, rồi dùng một tờ giấy kỳ quái định đẩy tôi. Bắt lấy cơ hội đó, tôi bắt lấy tờ giấy kia rồi kéo gã vào phạm vi ảnh hưởng của vật phong ấn '2 - 049', cũng bắn liên tục, hoàn thành được mục đích. Haiz, đây là việc khiến tôi khá xấu hổ, lúc ấy tôi không tin rằng mình sẽ bắn trúng gã với khoảng cách hai ba mét kia."

Al khẽ gật đầu:

"Với năng lực né tránh của gã thì khoảng cách hai ba mét đó không hề đảm bảo là bắn trúng. Có lẽ cậu có thể bắn trúng gã, nhưng nếu không trúng vị trí yếu hại thì phiền toái... Sự lựa chọn của cậu lúc đó không hề sai lầm chút nào, thậm chí phải nói là xuất sắc. Nếu là tôi, chưa chắc tôi đã làm tốt được như cậu."

Ông ta không hỏi chuyện sau đó, bởi vì tên hề áo đuôi tôm khi rơi vào phạm vi khống chế của vật phong ấn "2 - 049" thì kết cục đã xác định, chính là một bia ngắm sống.

"Sau 'Thầy Bói' là 'Tên Hề'... Đúng là kỳ quái..." Dunn bỗng cảm thán.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 78: Bóng Ma Tâm Lý

Al Harson phụ họa: "Đúng thế, thật không thể ngờ được sau 'Thầy Bói' lại là 'Tên Hề'. Theo logic bình thường thì chẳng ai liên hệ bọn chúng với nhau cả."

"Có gì mà kỳ quái? Tôi nhớ có ma được của không ít đường tắt thiếu sự liên hệ cần thiết của danh sách trước và danh sách sau." Lolotta che miệng ngáp một cái, có thể nhìn ra được cô bị thương khá nghiêm trọng, thế cho nên "Sự Ngóng Trông Của Nữ Thần" cũng không thể giữ cho cô ở trạng thái tràn đầy tinh lực được.

"Không, Lolotta, đây hoàn toàn khác. Các ma được của những danh sách khác dù thiếu liên quan, nhưng chúng ta vẫn có thể tìm được điểm giống nhau nhất định về mặt khác. Nhưng 'Thầy Bói' và 'Tên Hề' thì không, tôi hoàn toàn không hiểu được." Al Harson lắc đầu, cảm thán.

Nghe bọn họ bàn tán, Klein cười một tiếng rồi nói: "Không, có một điểm chung đấy."

"Là gì vậy?" Al tò mò hỏi, động tác duỗi gập tay của Dunn cũng chậm dần đi một cách rõ rệt.

Klein trả lời rất nghiêm trọng: "Bất kể là 'Thầy Bói' hay 'Tên Hề', ta đều có thể tìm được ở rập xiếc."

"..." Al, Dunn và Lolotta ngớ ra.

"Khi... Câu trả lời hay đó, tôi thích những người trẻ tuổi như này!" Lolotta hoàn hồn đầu tiên, bật cười ra tiếng.

Al cũng cười tươi, lắc đầu nói: "Thời thế ngày nay, những người có tinh thần tự giễu càng ngày càng ít đi. May là hôm nay chúng ta lại gặp được một người nữa."

Ông tưởng là tôi thích thế lắm à... Chẳng qua lúc đó tôi không nghĩ được điểm chung nào khác thôi... Klein thầm oán hai câu, nở nụ cười có vẻ chua sót rồi nói:

"Tôi chỉ hy vọng những ma dược trong đường tắt này đừng có những cái tên như 'Người Thuần Thú', 'Diễn Viên Xiếc' hoặc 'Ảo Thuật Gia', không thì thành một rạp xiếc thật."

Hơn nữa còn là rạp xiếc một người...

"Ha ha." Đám người Dunn bật cười với những lời đó của hắn, khiến không khí trong xe khá là vui vẻ.

Xe ngựa đi vào phố Zoutelande, Klein vì không bị thương nên đi vào công ty Bảo an Gai Đen trước.

"Nữ thần ơi! Anh gặp phải điều gì vậy? Sao lại thành như thế này?" Roxanne vừa liếc cái liền thốt lên.

Klein cúi đầu nhìn bộ vest bẩn thỉu và rách của mình, lòng thì tiếc của mà miệng thì đáp: "Làm nhiệm vụ đôi khi gặp phải điều ngoài ý muốn mà. Cũng may, Nữ Thần phù hộ, kết quả vẫn tốt đẹp."

"Ca ngợi Nữ Thần!" Roxanne thành kính vẽ "mặt trăng đỏ rực" trước ngực.

Không chờ Klein đáp, cô ta chủ động hỏi: "Có cần chúng tôi lên tầng ba né tránh không? Vật phong ấn kia thực sự nguy hiểm như vậy à?"

"Tin tôi đi, nó còn nguy hiểm hơn cô tưởng nhiều." Klein đáp, lòng hãy còn sợ hãi. Nếu không phải mình có "nghị thức đổi vận" còn thần bí hơn thì sợ là tèo đời trong tay "2 - 049" rồi!

"Nữ thần ời..." Roxanne mấp máy môi như còn rất nhiều điều muốn nói, còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng nghĩ rằng đội trưởng đang đợi ở dưới nên cô nàng đành phải nhịn xuống, quay đi gọi đám người phu nhân Olean lên tầng 3 trước. Các nhà hai bên và tầng trên, tầng dưới của công ty Bảo an Gai Đen không phải sản nghiệp của giáo hội thì cũng là giáo sĩ ngoan đạo, biết sơ qua về nơi này.

Chờ khi toàn bộ nhân viên văn chức rút lui, Klein không đi tới phòng giải trí thông báo cho các Kẻ Gác Đêm khác, mà hăn lập tức quay lại giúp đội trưởng và mọi người đưa vật phong ấn "2 - 049", vật mà quái vật Bieber để lại cùng với cuốn bút ký gia tộc Antigenous lên tầng hai.

Đi qua tường ngăn, Dunn mở cửa phòng giải trí ra, nói với hai vị Kẻ Gác Đêm đang chơi bài Quint trong này:

"Frye, Loya, hai người lập tức tới kho hàng Tyrell ở bến cảng hiệp trợ Leonard xử lý phần sau."

"Ok." Loya với mái tóc đen thui và vẻ mặt lãnh đạm đứng dậy trước. "Người Nhật Xác" Frye với tóc đen mắt lam và làn da nhợt nhạt theo sau. Bọn họ đặt bài Quint xuống, đi ra khỏi phòng giải trí, lúc đi qua tường ngăn thì đều dừng lại.

"Chờ chút." Dunn hô lên, không phụ sự kỳ vọng của bọn họ.

"Còn chuyện gì không?" Vẻ mặt "Kẻ Không Ngủ" Loya không biến hóa,

cô ta quay đầu hỏi.

"Nhớ thông báo cảnh sát để bọn họ phong tỏa đường phố. Trước khi các người xử lý xong hiện trường, vận chuyển thi thể về thì đừng cho bất cứ kẻ nào tới gần." Dunn vỗ nhẹ lên trán.

"Ok." Loya xoay người, đi được hai bước thì lại dừng tiếp. Cô quay đầu, chớp chớp mắt, lãnh đạm xác nhận lại: "Đội trưởng, không còn chuyện gì khác à?"

"Hết rồi." Dunn đáp rất chắc chắn.

Loya gật đầu khẽ khó mà thấy rõ, rồi đi tới cửa trước. Mà "Người Nhật Xác" Frye với khí chất lạnh lẽo như băng vẫn duy trì tốc độ không nhanh không chậm.

Đúng lúc này, Dunn lại lên tiếng: "Nhớ rõ là phải báo cho đám người Roxanne và phu nhân Olean là có thể xuống rồi."

"Không thành vấn đề." Frye đáp, bình tĩnh tới gần như không có chút dao động cảm xúc nào.

Klein dõi mắt nhìn hai vị Kẻ Gác Đêm đi ra cửa rồi lên tầng ba, hẩn lạng lẽ thở phào nhẹ nhõm, rồi theo đội trưởng và đám người Al xuống lòng đất, đi thẳng tới cửa Chianese.

"Cậu đi kho vũ khí bảo lão Neil tới đây, chúng tôi cần nghi thức ma pháp trị liệu của lão ấy." Dunn vừa ra hiệu cho "Kẻ Không Ngủ" Cornley mở cửa Chianese, vừa bảo Klein. Khi hiệu quả của thuốc mất dần, tinh thần của anh ta cũng ủ rũ theo.

"Vâng." Klein không chờ đội trưởng bổ sung mà nói luôn: "Tôi sẽ thay Neil trông kho vũ khí, cũng sẽ xin thêm ít nhất hai mươi viên đạn săn ma, và

chờ câu trả lời của Thánh Đường, nén lòng hiếu kỳ về cuốn bút ký Antigenous."

"..." Dunn hoàn toàn không tìm được từ ngữ nào để ứng đối.

"Đội trưởng, không còn gì khác nữa chứ?" Klein mỉm cười hỏi sau khi cướp lời xong.

Dunn lắc đầu, vẫn không thể nói ra lời nào.

Klein xách gậy quay người đi một đoạn rồi rẽ sang kho vũ khí, sau đó kể qua chuyện đã xảy ra cho Neil đang uống nước ở trong kia.

"Biến thành quái vật mất khống chế... Cậu còn bắn chết một người phi phạm?" Neil nhanh chóng dọn dẹp bàn: "Sao tôi cứ thấy như mình đang nghe kịch bản của một tuồng hài kịch ấy nhỉ."

Ông ta vừa lăm bắm vừa vòng qua bàn, mục tiêu thẳng tới hành lang, hoàn toàn không chờ Klein đáp lại.

Klein thì tò mò hỏi một câu: "Ông Neil, giáo hội không có thuốc trị liệu à? Mà lại cần nghi thức ma pháp trợ giúp."

"Thuốc được điều chế từ nguyên liệu bình thường không hiệu quả trị liệu nghi thức vững chắc thời gian dài, mà vật liệu loại siêu phạm thì rất hiếm, vả lại phần lớn đều không phù hợp để làm chuyện này." Neil thuận miệng giải thích một câu: "Cậu hẳn là biết 'Sự Ngóng Trông Của Nữ Thần' rồi chứ, lúc loại thuốc này được chế ra khi vừa thông qua khi thức thì rất đúng chuẩn, là thuốc trị liệu chân chính, nhưng sau mỗi một phút hiệu quả sẽ giảm đi, tới khi chỉ còn chút ít."

"Là vậy à..." Klein gật đầu, khá là thất vọng. Từng là một "nhà mạo hiểm bàn phím", cũng là kẻ thích chơi game, nên việc hướng tới thuốc trị liệu quả

thực là vấn đề thói quen mà thôi.

Hắn dõi mắt nhìn Neil rời đi, rồi ngồi xuống, cảm nhận được sự yên bình tưởng như rời xa hắn đã lâu. Trong sự yên bình ấy, hắn nhớ lại thảm trạng của tên hề áo đuôi tôm lúc sắp chết, về những phát súng lạnh lùng của mình, về miệng vết thương dữ tợn mà máu tươi ùng ục trào ra. Toàn thân Klein bắt đầu lạnh lẽo và run rẩy, lòng đầy cảm giác buồn nôn. Hắn đứng bật dậy, sau đó lại ngồi xuống, rồi từ từ lặp đi lặp lại hành động này, thi thoảng lại đi tới đi lui.

"Phù..." Hắn thở hắt ra, quyết định kiểm việc cho mình làm để đỡ phải suốt ngày nghĩ tới những hình ảnh không tốt đó.

Klein bỏ mũ phớt xuống, cởi bộ vest, lấy khăn tay và bàn chải mà nghiêm túc xử lý vết bùn đất và tro bụi trên quần áo.

Không biết bao lâu sau, hắn nghe được tiếng bước chân quen thuộc của Neil - đó là âm thanh đặc biệt phát ra do gót chân chạm đất trước.

"Đúng là khiến người ta mệt mỏi mà..." Neil vừa oán trách vừa đi vào phòng.

"Cậu bảo những người khác là trong vòng một giờ dừng tới đây, tôi cần được nghỉ ngơi một khoảng thời gian nhất định." Ông ta đảo mắt qua Klein, thuận miệng căn dặn một câu.

"Chi bằng ông lên tầng nghỉ ngơi, tôi canh nơi này cho?" Klein tốt bụng đề nghị.

Neil lắc đầu: "Trên đó ồn lắm, Roxanne nhỏ bé có lúc nào ngừng miệng được đâu."

"Vậy thôi." Klein không kiên trì nữa, hắn mặc áo vào, đội mũ, cầm gậy

rồi trở lại hành lang, cũng đóng cửa phòng của kho vũ khí lại.

Cộp, cộp, cộp, hần chầm chậm bước trên hành lang trống trải, bỗng thấy một căn phòng mà trước đây hần chưa thấy bao giờ.

"Nơi này có một cửa ngầm..." Klein dừng lại ở một vị trí gần góc, từ xa nhìn căn phòng kia.

Hần phát hiện "Người Nhật Xác" Frye đã quay lại, đang ở trong đó kiểm tra cẩn thận và kỹ càng một thi thể trần truồng. Thi thể? Klein nghĩ thế, bèn cố lấy dũng khí tới gần căn phòng, rồi khẽ gõ lên cánh cửa mở sẵn kia ba cái.

Cốc, cốc, cốc.

Frye dừng động tác, quay người và dùng đôi mắt xanh thăm lạnh lẽo nhìn sang.

"Xin lỗi vì đã quấy rầy, tôi chỉ muốn biết đó có phải thi thể của người phạm kia không?" Klein dẫn đo rồi hỏi.

"Đúng." Đôi môi mỏng của Frye mở ra, nhưng lại chỉ phát ra đúng một từ.

Klein lướt qua anh ta nhìn thi thể, quả nhiên phát hiện vết thương đáng sợ trên trán kẻ đó. Là tên hề áo đuôi tôm kia... Klein thầm thở hắt ra, nói: "Có phát hiện gì không?"

"Chưa." Frye đáp rất ngắn gọn.

Không khí trở nên xấu hổ, Klein đang định cáo từ thì Frye lại chủ động nói: "Nếu anh cảm thấy khó chịu thì có thể tiến vào xem, anh sẽ thấy đây chỉ là một thi thể mà thôi."

Sợ mình bị chướng ngại tâm lý à? Klein gật đầu: "Vâng."

Hắn đi vào phòng, qua bên cạnh chiếc bàn dài có phủ vải trắng, rồi nhìn thi thể kia. Toàn bộ thuốc màu đỏ vàng trắng trên mặt tên hề đã bị tẩy sạch, để lộ ra một khuôn mặt xa lạ trông không có gì đặc sắc với tóc đen, sống mũi cao và tuổi chừng ba mươi.

Lúc này, Frye đi tới chiếc bàn vuông ở góc tường, cầm một mẫu bút chì với một tờ giấy trắng. Anh ta quay trở lại chỗ thi thể, bày tờ giấy xuống rồi cầm bút chì vẽ soàn soạt.

Klein tò mò liếc nhìn thì thấy Frye đang phác họa phần đầu của tên hề áo đuôi tôm.

Không lâu sau, Frye dừng bút, mà một bức tranh chân dung trông khá sống động xuất hiện trên tờ giấy trắng. So với thi thể, bức tranh chân dung ấy chỉ không có miệng vết thương ở trán và thêm một đôi mắt màu lam.

Đúng là nhân tài mà... Klein kinh ngạc khen ngợi: "Tôi không ngờ khả năng phác họa của anh lại tốt như vậy."

"Trước khi trở thành một Kẻ Gác Đêm, tôi từng mơ trở thành họa sĩ." Frye nói với ngữ khí bình lặng.

"Vậy sao anh không thực hiện giấc mơ ấy?" Klein nghi hoặc.

Frye cất bút chì, cầm bức tranh chân dung tên hề áo đuôi tôm lên rồi đáp:

"Bố của tôi là một mục sư của Nữ Thần, nên mong tôi trở thành một mục sư, là một nghề nghiệp rất có thể diện."

"Anh từng làm mục sư rồi à?" Klein ngạc nhiên hỏi lại. Hắn cảm thấy khó mà tưởng tượng được người với tính cách như Frye lại trở thành mục sư.

"Ừm, làm rồi, cũng không tệ lắm." Nét mặt Frye vẫn lạnh lùng, nhưng

khỏe miệng thì khẽ nhếch, anh ta đáp: "Sau đó gặp được một số chuyện, trải qua một số chuyện, thế là thành Kẻ Gác Đêm."

Klein không định hỏi rõ về chuyện riêng tư của người khác, bèn hỏi sang chuyện khác: "Anh từng làm mục sư của Nữ Thần, vậy tại sao không lựa chọn 'Kẻ Không Ngủ'?"

"Một lý do cá nhân." Frye đáp: "Hơn nữa Daly là một tấm gương rất tốt."

Klein gật đầu, đang định chuyển đề tài thì lại nghe Frye nói:

"Anh trông nơi này giúp tôi chút, tôi phải giao tranh chân dung này cho đội trưởng... Đóng cửa ngăm này rất phiền toái."

"Ok." Klein dù sợ việc phải ở một mình với thi thể, nhưng vẫn cố nén nỗi sợ ấy xuống mà đồng ý.

Frye đi rồi, căn phòng trở nên yên tĩnh hẳn. Thi thể nằm ở đó, nhưng lại nặng nề ép lên trái tim Klein. Hắn hít vào một hơi thật sâu, đến gần chiếc bàn dài kia hệt như đang muốn chiến thắng chính mình.

Tên hề áo đuôi tôm lẳng lặng nằm đó, làn da tái nhợt, mắt nhắm chặt, không còn hô hấp. Ngoài vết thương dữ tợn ra, gã còn tỏa ra thứ lạnh lẽo riêng của người chết.

Klein nhìn một lúc, tâm tình dần lắng xuống, dường như đã bình tĩnh lại.

Hắn đảo mắt qua thì phát hiện cổ tay của tên hề có một dấu ấn kỳ quái, thế là hắn đánh bạo giơ tay đụng vào, định lật lên xem cho rõ.

Cảm giác lạnh lẽo như băng đá mới truyền từ đầu ngón tay lên đầu Klein, bàn tay tái nhợt và không còn sự sống nào đột nhiên bắn lên, bắt lấy cổ tay hắn.

Nắm cổ tay hẳn thật chặt!

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 79: Tiếng Lầm Bầm Lại Xuất Hiện

Bị năm ngón tay lạnh lẽo với các đốt ngón tay trắng bệch nắm chặt phần cổ tay, Klein tức thì dựng tóc gáy, theo bản năng rút tay rồi bối rối định lùi ra sau.

Cảm giác nặng nề truyền tới, Klein dùng hết sức lực toàn thân để kéo tay mình ra.

Bịch!

Thi thể tái nhợt và trần truồng kia bị kéo tới lệch người, rồi rơi khỏi chiếc bàn dài kia. Nhưng bàn tay lạnh lẽo trắng bệch vẫn nắm chặt lấy cổ tay Klein.

Klein tức thời mất năng lực suy nghĩ, đầu hắn chỉ còn lại ý nghĩ là rút súng bắn pằng pằng. Nhưng vì tay thuận bị nắm chặt, rút mãi không được, hắn quăng gậy đi, cố gắng nhiều lần vẫn không thể rút được súng lục ra khỏi túi súng dưới nách.

Cùng lúc đó, thi thể kia bỗng mở mắt để lộ đôi tròng mắt màu lam không có tiêu cự. Miệng gã mấp máy, phát ra tiếng nỉ non: "Hornaces... Hornaces... Hornaces..."

Sau ba tiếng, Klein vốn gấp tới mức luống cuống tay chân cảm giác được những ngón tay nắm chặt lấy cổ tay mình bắt đầu buông lỏng, sau đó rũ xuống. Tên hề áo đuôi tôm nhắm mắt lại, dường như những chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra. Nếu không phải thi thể còn nằm dưới sàn nhà lát đá, Klein

cho rằng mình vừa gặp phải ảo thuật.

Hắn lão đảo lùi ra sau vài bước, chỉ cảm thấy mọi bộ phận trên cơ thể đang co rút lại vì sợ hãi và căng thẳng quá độ.

Phù... Phù... Klein thở hỗn hển, từ từ khôi phục năng lực suy nghĩ, vừa cảnh giác vừa e sợ mà nhìn thi thể dưới nền.

Hắn rút súng lục ra, cẩn thận lùi khỏi phòng từng bước một, xác nhận thi thể kia không còn động tĩnh gì thì mới liếc nhìn phần cổ tay của bàn tay đang cầm súng. Nơi đó có năm dấu ngón tay đỏ sậm và sâu, im lặng kể rõ chuyện mà hắn vừa gặp.

Klein bình tĩnh không ít, lòng cứ quanh quẩn một câu chửi tục: Cmn nó chứ, làm bố mày sợ chết khiếp!

Sau khi thở dốc chừng mười giây, hắn bắt đầu phác thảo đồ vật trong đầu khiến bản thân nhanh chóng trở lại trạng thái tỉnh táo.

Klein cẩn thận hồi tưởng, "chiếu lại" từng cảnh tượng vừa xảy ra ban nãy. Tuy hắn không rõ vì sao thi thể tên hề lại "vùng dậy" như vậy, nhưng hắn nhạy bén nắm bắt được trọng điểm, đó là đối phương nỉ non "Hornaces" mấy lần!

"Lại là Hornaces..." Klein nhíu mày: "Cuốn bút ký gia tộc Antigenous ghi chép về quốc gia Đêm ở trên dãy Hornaces, khi ta mình tưởng và linh thị mà nghe được âm thanh không nên nghe thì cũng có từ 'Hornaces' này, mà bây giờ người chết lại dùng cách thức kỳ dị nhấn mạnh Hornaces với ta... Chẳng lẽ đáp án cho rất nhiều vấn đề nằm ngay trên dãy Hornaces... Có lẽ nơi đó ẩn chứa nguy hiểm cực lớn, ví dụ như tà thần bị phong ấn trong dãy núi đó, thông qua những 'lời cám dỗ' tương tự để tìm cách thoát thân."

Klein nghĩ vậy, rồi cẩn thận trở lại căn phòng. Hắn đụng thi thể vài cái,

xác nhận đối phương đã chết hẳn. Hẳn nghĩ rằng không thể để "Người Nhật Xác" Frye nhìn thấy cảnh mình biến nơi này thành một mớ lộn xộn, cho nên cố bơm dừng khí mà vừa kéo vừa khiêng thi thể lên chiếc bàn dài kia.

Trong quá trình này, Klein không chỉ cảnh giác cao độ, mà thần kinh căng thẳng có thể đứt phụt bất cứ lúc nào vì những động tĩnh nhỏ bé, hơn nữa hẳn còn cảm thấy vô cùng ghê tởm khi phải tiếp xúc với da thịt lạnh lẽo của thi thể.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ vất vả này, hẳn mới nhớ tới lý do vì sao mình lại tới gần thi thể, vì thế hẳn lại tập trung nhìn về dấu vết kỳ lạ trên cổ tay của tên hề.

Dấu ấn kia không rõ từ khi nào đã tróc ra, co lại thành một quả cầu máu xen lẫn màu lam. Quả cầu máu này chỉ to bằng ngón cái, lằng lằng lơ lửng giữa không trung mà trái với các định luật vật lý.

"Đây là thứ gì vậy?" Klein thì thầm một câu, lại không dám lơ mãng đụng vào.

Hẳn hoàn toàn không muốn nuốt riêng quả cầu máu kỳ lạ này. Một là vì hẳn hoàn toàn không rõ thứ này tốt hay xấu, hai là hẳn tin rằng Frye đã kiểm tra kỹ càng thi thể nên chắc chắn phát hiện dấu ấn ở cổ tay từ trước, thậm chí còn có thể biết rõ cuộc nó là gì. Mà cho dù Frye không biết, cứ nộp lên cho đội trưởng khiến cả đội Kẻ Gác Đêm thăm dò nghiên cứu, hiển nhiên là tốt hơn việc ta thử nghiệm linh tinh nhiều... Klein thầm nghĩ. Sống trong một tổ chức, cá nhân phải hiểu cách sử dụng sức mạnh của tổ chức một cách tốt nhất.

Klein căng thẳng chờ đợi vài phút thì thấy Frye quay lại. Anh ta lập tức bị quả cầu máu kia thu hút, bèn hỏi vấn đề mà Klein vừa suy nghĩ xong: "Đây là gì vậy?"

"Không biết." Klein thành thật lắc đầu, kể lại câu chuyện mà không giấu diếm điều gì.

"Dấu ấn bóc ra thành quả cầu máu..." Frye gật đầu như đang tự hỏi: "Thi thể người phi phạm luôn biến hóa theo cách khá kỳ quái..."

Anh ta ngẩng đầu nhìn Klein: "Anh đi mời đội trưởng tới đây, nói cả nội dung lời thì thầm cho anh ấy."

"Ok." Klein đã muốn rời khỏi chỗ này từ nãy rồi.

"Anh không phải tới đây cùng đội trưởng đâu." Frye bổ sung một câu: "Tôi nghĩ là anh chắc chắn không thích hình ảnh tiếp sau."

Lúc nói, anh ta cầm con dao giải phẫu màu trắng bạc bên cạnh lên.

Klein gật đầu, lòng còn sợ hãi: "Đây đúng là điều tôi muốn."

Hắn cầm gậy, đội mũ rồi rẽ qua cửa Chianese, tới phòng trực thấy đội trưởng Dunn, người đã không còn vẻ mệt mỏi gì nữa.

Dunn bình tĩnh nghe hắn kể, sau đó khẽ gật đầu nói: "Tôi sẽ báo cáo chuyện này để Thánh Đường giải quyết, có lẽ bọn họ sẽ phái người tới đỉnh núi cao nhất của dãy Hornaces xem thế nào."

Klein đáp "vâng" một tiếng, thấy phòng này chỉ có đội trưởng và "Kẻ Không Ngủ" Cornley, bèn thuận miệng hỏi: "Al và những người khác đi nghỉ rồi à?"

Dunn gật đầu nói: "Al với Borgia đang ở giáo đường St Selina, còn Lolotta hẳn là đi tìm quán cà phê rồi."

"Quán cà phê? Cô ấy hình như chưa khỏi hẳn mà?" Klein kinh ngạc.

Dunn vuốt vuốt hai bên xương mày, cười nói:

"Lolotta có ba sở thích, cà phê, đồ ngọt và hầu gái. Cô ấy nói bắt buộc phải có ba thứ đó mới có thể nhanh chóng khỏi hẳn được."

"Hầu gái?" Klein ngỡ ngàng hỏi lại. Chẳng lẽ Lolotta có sở thích đó?

Dunn lắc đầu đầy bất đắc dĩ: "Cô ấy thích hầu gái, ừm, đúng là như vậy, hơn nữa còn thích ngực bự."

"... Cô ấy đúng là người kỳ quái." Klein không biết nên tỏ vẻ như thế nào cho đúng.

Dunn không trì hoãn nữa, bước ra ngoài phòng trực. Klein dõi theo bóng lưng anh ta, yên lặng chờ anh ta quay người. Cùng lúc đó, hẳn thấy "Kẻ Không Ngủ" Cornley lấy đồng hồ bỏ túi, ấn mở nắp ra.

Ba, hai, một... Klein đếm xong, Dunn liền ngừng lại, quay người và nói:

"Lại quên một việc. Klein, hôm nay cậu trải qua nhiều chuyện rồi, sau khi thả lỏng hẳn là sẽ rất mệt, nên chiều không cần ở đây nữa, cứ về nghỉ ngơi cho khỏe. Ngày mai sẽ trình đơn xin, nhớ liệt kê kỹ các tổn thất ra. Ừm, đừng quá để ý chuyện giết chết người phi phạm, việc cậu giết gã chẳng khác nào cứu được nhiều người hơn."

"Thực ra tôi cảm thấy tốt hơn nhiều rồi." Klein lặng lẽ thở hắt ra.

Dunn khẽ gật đầu, đang định quay người thì bỗng anh vỗ nhẹ lên trán một cái rồi nói:

"Còn nữa, tôi đã giao bức tranh chân dung người phi phạm kia cho Leonard, để cậu ta với sở cảnh sát phụ trách điều tra tiếp. Tôi nghĩ chắc là người phi phạm này đi xe ngựa, ăn đồ ăn và có chỗ ở cố định ở thành phố

Tingen này. Phàm là việc xảy ra đều để lại dấu vết, những lời này của Russel đại để quả nhiên rất chí lý."

"... Đúng vậy." Klein đỡ đầu trả lời.

Khi đội trưởng đi xa rồi, hắn mới rời khỏi phòng trực, chậm rãi đi lên tầng hai. Trên đường đi, hắn bỗng nhớ tới một việc, cảm thấy sợ hãi hơn hẳn:

"Tên hề áo đuôi tôm nói rằng hội Mật Tu nắm giữ danh sách đường tắt tương ứng của 'Thầy Bói'... Cho dù đây là phóng đại, kỳ thực bọn họ không có phương pháp điều chế danh sách cao, nhưng chắc chắn không thiếu danh sách thấp. Nói cách khác, bọn họ có không ít thầy bói. Như vậy liệu có thể bói ra là ta giết tên hề áo đuôi tôm, từ đó âm thầm trả thù không? Không đối phó được Kẻ Gác Đêm, chẳng lẽ còn không đối phó được một tên 'Thầy Bói' thiếu thủ đoạn khắc định như mình..."

Klein dừng lại trên cầu thang, nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này, rồi hắn nhanh chóng phát hiện là mình lo lắng thái quá:

"Thứ nhất, hội Mật Tu hoàn toàn không biết Kẻ Gác Đêm có những thành viên nào. Thứ hai, cho dù có biết một hai người, chưa chắc bao gồm cả nhân viên văn chức như mình. Thứ ba, trong tình hình này, trừ phi là 'Nhà Tiên Tri', còn không thì chẳng thể nào bói được hung thủ là ai."

Hắn thở phào nhẹ nhõm, rời khỏi công ty, đi xe ngựa công cộng quay lại phố Hoa Thủy Tiên. Tuy trưa nay hắn chẳng ăn gì, nhưng lúc này cảm thấy không thèm ăn.

Klein vào phòng ngủ, cởi bộ vest bị sờn rách ra trước, bỏ chiếc mũ phớt ra, sau đó nằm dài trên giường định ngủ một giấc.

Suy nghĩ của hắn vẫn nảy lên rất nhiều, toàn thân không thể nào lơ lửng được, nhưng thứ lặp lại trong đầu không phải cảnh tượng bắn chết tên hề áo

đuôi tôm nữa, mà là cảnh hăn kéo thi thể, là cảm xúc khiến người ta rợn tóc gáy.

Hăn đã bớt cái cảm giác khó ở khi lần đầu giết người, nhưng lại thêm sự buồn nôn khi chỉ nghĩ lại thôi là sẽ mọc lên từng cục mụn một.

"Đây có lẽ chính là mục đích của Frye, mong mình thông qua việc nhìn thẳng vào thi thể để chiến thắng bóng ma tâm lý... Nhưng mà, bóng ma tâm lý cũ vừa hết, bóng ma tâm lý lại xuất hiện..." Klein tự giễu, tinh thần cũng thư giãn ra theo.

Hăn ngủ từ lúc nào không biết, chờ khi tỉnh dậy bụng đã réo lên ùng ục.

"Mình cảm thấy có thể ăn cả một con bò!" Klein thì thầm một câu, thấy mặt trời đã ngả về đằng tây, ánh sáng lóe ra từ đường chân trời.

Thay bộ đồ ở nhà tuy cũ nhưng thoải mái, hăn bước xuống tầng một, còn chưa kịp nghĩ nên làm gì cho bữa tối thì đã nghe thấy tiếng cửa mở.

Melissa... Hăn mỉm cười nghĩ.

Từ khi bắt đầu đi xe ngựa công cộng, con bé không về nhà muộn nữa.

Chìa khóa xoay, cửa được mở ra, Melissa xách chiếc túi đựng sách vở bước vào. Con bé nhìn nhà bếp, nói:

"Klein, anh có thư này, do thầy của anh gửi tới."

Thư của thầy giáo? Đúng rồi, mình có viết thư hỏi ông ấy các tài liệu lịch sử liên quan tới đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces... Klein sửng sốt, sau đó mới nhớ ra.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 80: Lời Mời Dự Tiệc Tối

Sau đi đánh chén no nê xong bữa tối, Klein nhàn nhã ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, dùng con dao nhỏ rọc bức thư mà thầy giáo mới gửi.

Lúc này, Melissa ngồi cạnh bàn ăn, dùng ánh sáng đèn khí gas mà khắc khổ tính toán bài tập. Benson thì nằm trên ghế sofa, đang đọc cuốn Giáo trình Kế toán Sơ cấp.

Giữ bức thư tầm ba trang giấy ra, Klein vừa chờ mong vừa sợ hãi mà đọc:

"... Thật vui khi nhận được thư của em, điều này khiến thầy hoài niệm cuộc sống mấy năm qua. Không may là Welch và Naya đã vĩnh viễn rời khỏi chúng ta rồi... Thầy tham gia lễ tang của hai đứa, cảm nhận nỗi đau đớn khôn cùng của cha mẹ bọn họ. Bọn họ vốn là hai thanh niên sẽ có tương lai huy hoàng tốt đẹp mà... Vận mệnh thật khó mà đoán trước được, chẳng ai biết ngay sau đó chuyện gì sẽ ập xuống người chúng ta. Tuổi càng lớn, gặp càng nhiều chuyện, thầy càng cảm nhận được yếu ớt và bất lực của con người.

... Về tư liệu lịch sử về đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces, thầy nhớ nhà khảo cổ học John Joseph từng xuất bản một cuốn chuyên khảo nói rõ những hiểu biết của ông ta về đỉnh núi cao nhất của dãy Hornaces. Ông ta phát hiện mấy tòa kiến trúc cổ đại, có niên đại phải trên nghìn năm.

Điều khiến các nhà lịch sử học và khảo cổ học cảm thấy xấu hổ là chúng ta thiếu biện pháp xác định chính xác niên đại, chỉ có thể dựa theo phong

cách kiến trúc, đặc điểm của bích họa và một số chữ viết đã được công nhận để phán đoán sơ lược.

Thật khó tin tưởng được, tại sao trên một đỉnh núi cao như vậy lại là nơi con người sinh sống. Joseph có chứng cứ nguyên vẹn cho thấy những người này đã phát triển ra một nền văn minh độc đáo của riêng bọn họ. Tình hình cụ thể như nào khó nói rõ trong thư được, thầy đề nghị em tới thư viện Deville thử xem có mượn được cuốn sách đó không. Hãy tin thầy, thư viện mà Tước sĩ Deville quyên tặng này còn nhiều sách hơn cả thư viện to tòa thị chính lập.

Cuốn đó tên là Nghiên cứu di tích cổ đại trên đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces, do nhà xuất bản Người Ruen xuất bản.

Ngoài ra còn một số luận văn có nhắc tới những tình huống liên quan, được đăng trên các tập san như 'Tân khảo cổ', 'Tổng quát Khảo cổ học', tên và số báo cụ thể là..."

Klein đọc từng dòng một, lăm nhăm tên của chuyên khảo và luận văn kia nhiều lần. Ngay sau đó, hẩn rút một tờ giấy viết thư ra, tìm bút máy rồi dùng ngôn từ thể hiện sự biết ơn của mình.

"Melissa, mai em gửi bức thư này giúp anh nhé, đây là cước phí." Klein bỏ thư vào trong phong bì rồi đưa chi phí dư ra vào cạnh sách vở của cô em gái.

Melissa nhìn thoáng qua, mím môi nói:

"Klein, cước phí đâu có nhiều như vậy."

"Đúng vậy, không nhiều như vậy, nhưng con gái thì cần có tiền tiêu vặt chứ." Klein mỉm cười đáp: "Anh nghĩ là Selina đã nói với em điều này rồi."

Thấy Melissa vẫn còn chống cự, bèn vội bổ sung: "Nó có thể giúp em

mua được tài liệu và công cụ mà em muốn."

"Công cụ..." Melissa lẩm bẩm, dời mắt về sách vở, khe khẽ gật đầu: "Vâng."

Klein lập tức mỉm cười, hảnh nhẹ nhàng quay về ghế sofa.

"Rất là thuyết phục, tìm được nhược điểm của Melissa một cách chính xác." Benson giơ ngón cái lên khen ngợi, hạ nhỏ giọng xuống mà cười nói.

Klein hăng giọng, trả lời rất nghiêm trang:

"Em nên làm thế nào để thuyết phục anh được nhỉ? Trọng điểm của việc tự học nằm ở ngữ pháp và văn học cổ điển, đương nhiên toán cơ bản và logic cũng rất quan trọng."

Căn cứ theo chương trình học của trường công và trường văn pháp, căn cứ nội dung thi đầu vào đại học, Klein gần như nắm bắt được phương hướng đại khái của "cuộc thi nhân viên công vụ" dù nó còn chưa được sinh ra.

Benson gãi gãi chân tóc, cười tự giễu: "Ở trước sách vở, anh thấy mình như con khỉ đầu chó lông quăn vậy."

"Nhưng chúng nó thật sự hữu dụng mà." Klein cười, kiên định nói.

Đúng lúc này Melissa đặt bút máy xuống, đứng lên đi tới chỗ ghế sofa:

"Hai anh, Chủ nhật tuần này là sinh nhật của Selina, bạn ấy với cha mẹ bạn ấy muốn mời cả nhà chúng ta tham gia tiệc tối, các anh có rảnh không?"

"Anh chắc là không thành vấn đề." Klein suy nghĩ rồi đáp. Tiện thể làm quen với bạn bè của cô em gái luôn, tránh cho sau này Melissa xảy ra chuyện mà mình thì không biết phải hỏi ai!

"Anh cũng vậy." Benson dùng ngón tay chải chuốt lại tóc: "Xem ra chúng ta phải nghĩ tới việc tặng quà sinh nhật cho quý cô Selina rồi."

Klein cười nói: "Việc này giao cho Melissa đi, con bé hiểu Selina hơn chúng ta. Mà chúng ta cần phải làm một việc mà quý ông nên làm, đó là trả tiền."

"Lần đầu tiên anh nghe có kẻ nói về việc làm biếng một cách dễ nghe như vậy." Benson lắc đầu, khẽ cười.

Klein mỉm cười đáp lại: "Đây là tác dụng của ngữ pháp và văn học cổ điển."

"..." Benson không nghĩ đề tài câu chuyện lại bị vòng trở lại, tức thời không biết nên dùng ngôn từ như nào để ứng đối.

...

Ngày hôm sau, Klein mặc bộ vest giá rẻ ban đầu, xách cây gậy batoong màu đen mạ bạc ở phần tay nắm, bước từng bước lên cầu thang, đi tới cửa công ty Bảo an Gai Đen, chiếc áo đuôi tôm kia của hắn đã được đưa tới tiệm may vá rồi.

Klein đang định chào hỏi Roxanne thì thấy đội trưởng Dunn đi ra từ sau tường ngăn.

"Chào buổi sáng Klein, tối qua ngủ có ngon không?" Dunn quan tâm hỏi han.

Klein thành thật trả lời: "Còn ngon giấc hơn tôi tưởng, thế mà chẳng gặp ác mộng. Chỉ là khi nhớ tới vẫn thấy nặng nề, vẫn thấy khó chịu."

"Rất tốt, vậy là tôi yên tâm rồi." Dunn mỉm cười, gật đầu nói.

Sau khi hàn huyên thêm vài câu, anh ta chủ động nhắc:

"Thánh Đường đã trả lời điện tín của tôi, làm cho đám người Al và Lolotta lập tức mang vật phong ấn '2 - 049' và cuốn bút ký gia tộc Antigenous tới Backlund, cũng phái Kẻ Gác Đêm khác đi tàu hơi nước tới đây trợ giúp từ xế chiều hôm qua. Tôi nghĩ là hiện giờ bọn họ đã xuất phát rồi."

Đã xuất phát rồi? Như vậy có nghĩa là ta sắp hoàn toàn thoát khỏi bóng ma của cuốn bút ký gia tộc Antigenous rồi sao? Klein giật mình, cảm thấy không chân thật như đang nằm mơ. Điều này còn thoải mái hơn mình tưởng rất nhiều... Hẳn là không còn sau này gì nữa?

"Mong Nữ thần phù hộ bọn họ, mong bọn họ đi đường bình an." Vài giây sau, Klein vẽ dấu hiệu mặt trăng đỏ rực trên ngực.

Dunn đội mũ, chỉ ra ngoài cửa:

"Tôi phải đi tuần tra nghĩa trang Raphael. À quên một việc, Leonard và sở cảnh sát đã tra được một vài kết quả về thành viên hội Mật Tu, tìm được lái xe từng chở bọn họ, cũng xác định nơi ở tạm thời của bọn họ ở thành phố Tingen. Nhưng họ khá cẩn thận, không để lại manh mối đáng giá gì."

"Không hổ là tổ chức bí ẩn cổ xưa." Klein cảm khái.

Dunn gật đầu, quay người đi tới phía cửa. Ba giây sau, anh ta dừng lại, quay đầu lại nói:

"Còn nữa, về đơn xin thành thành viên chính thức của cậu ấy, chắc phải hai ba ngày nữa Thánh Đường mới trả lời. Aha, chuyện này với chuyện cuốn bút ký do hai bộ phận khác nhau quản lý, hiệu suất không giống nhau."

"Tôi hiểu." Klein đáp rất chân thành, cùng lúc đó hẩn lạng lẽ bổ sung thêm một việc cho đội trưởng: Hôm nay nhớ đệ trình đơn xin thanh toán!

Dõi mắt nhìn Dunn bước đi, Klein nghe thấy tiếng kêu đầy kinh ngạc của cô gái tóc xù Roxanne:

"Nữ thần ơi, Klein, anh sắp trở thành thành viên chính thức rồi à? Tôi nhớ rằng anh gia nhập chúng tôi chưa được một tháng mà!"

Klein cười nói: "Sau khi tôi sử dụng ma được 'Thầy Bói' thì đây là chuyện ắt sẽ đến."

"Rất có lý..." Roxanne ngậy người vài giây, bỗng than thở: "Tôi còn cầu nguyện cho anh mau chóng hoàn thành khóa thần bí học, rồi gia nhập danh sách luân phiên trông coi kho vũ khí, kết quả là... Nữ thần ơi, cứ hai ngày lại trực một đêm, tôi có phải Kẻ Không Ngủ đâu! Da của tôi, trạng thái của tôi, nữ thần ơi hãy cứu tôi với!"

"Không phải là cô rất quen cuộc sống như này rồi à? Trước khi tôi gia nhập, hẳn là cô với Bratt và Neil thay nhau chứ?" Klein nghi hoặc hỏi lại.

Roxanne lắc đầu, vẻ mặt đau đớn:

"Không, lúc trước là bốn, trước nữa là năm, tiếc rằng Cornley lựa chọn trở thành 'Kẻ Không Ngủ', hai tháng trước Viola không tiếp tục ký hợp đồng mà vào công ty máy móc Noelle Hoy. Cô ấy là một cô gái rất giỏi về chế tạo, chỉ là thiếu tiền với cơ hội, mà cuộc sống của nhân viên văn chức năm năm đã khiến cô ấy tích đủ tiền tài."

Nói tới đây, Roxanne liếc Klein một cái, che miệng cười nói:

"Tôi nghĩ tới một biện pháp tốt rồi. Klein, anh hãy mau kết hôn đi, sau đó không cần thận để lộ bí mật người phi phạm cho cô ấy, tất nhiên phải là bí mật nho nhỏ thôi, bị trừng phạt không quá nghiêm trọng ấy, dù sao chẳng ai có thể giấu diếm người ngủ cùng giường quá lâu được. Đến lúc đó anh giới thiệu cô ấy gia nhập chúng tôi, trở thành nhân viên văn chức! Một kế hoạch

hoàn mỹ!"

Klein giật giật khoe miệng, nói:

"Roxanne ạ, cô cũng có thể mau chóng tìm một đức ông chồng, có lẽ càng dễ hơn, tôi tin cô có đủ cách để tiết lộ bí mật cho anh ta."

Nghe vậy, Roxanne trợn mắt, há miệng nói:

"Sao có thể được chứ? Kết hôn là một việc rất nghiêm túc, bắt buộc phải quan sát cẩn thận, lựa chọn hẩn hoi và cần một thời gian nhất định để nghiệm chứng."

Ban nãy cô đâu có nói như vậy... Klein không tiếp tục cãi lý với Roxanne, hẩn cười hần huyên vài câu rồi tạm biệt, sau đó đi xuống lòng đất.

Khi vào kho vũ khí, hẩn thấy Neil đang xay cà phê, bèn ngồi xuống kiên nhẫn chờ.

"Cậu hẩn là sắp thành thành viên chính thức rồi nhỉ?" Neil vừa lọc vừa thuận miệng hỏi.

"Đội trưởng bảo là còn cần hai, ba ngày nữa, không rõ Thánh Đường có phê chuẩn không." Klein đáp.

"Khi." Neil cười một tiếng: "Chuyện như này Thánh Đường sẽ không phủ quyết, hơn nữa cậu đã trở thành người phi phạm rồi."

Nói tới đây, ông ta quay đầu cười hớ hớ với Klein:

"Cậu hãy chuẩn bị tâm lý cho tốt, mỗi một thành viên chính thức của Kê Gác Đêm đều phải thông qua một nghi thức, đó là hoàn thành một nhiệm vụ độc lập. Đương nhiên Dunn chắc chắn cho người mới lựa chọn loại nhiệm vụ đơn giản và dễ dàng, hơn nữa cậu còn là Thầy Bói, kiểu người phi phạm loại

phụ trợ."

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 81: Nghe Danh Đã Lâu Giờ Mới Gặp

"Bắt buộc phải một mình hoàn một nhiệm vụ mới là thành viên chính thức?" Klein ngấn ra: "Nhưng một tuần chúng ta chưa chắc đã có một nhiệm vụ, hơn nữa chưa chắc đã đơn giản."

Điều này chẳng phải nghĩa là phải một, hai tháng nữa mình mới có thể chính thức trở thành Kẻ Gác Đêm, mới được thăng chức được tăng lương...

Neil ngửi mùi cà phê, rồi liếc hần một cái:

"Đây là nghi thức của những Kẻ Gác Đêm, dù sao khi chúng ta đứng trước nhất đối kháng với nguy hiểm siêu phàm, chẳng ai muốn đồng đội bên người lại là đứa trẻ cần được chăm sóc mọi lúc mọi nơi. Mà điều này không ảnh hưởng việc cậu nhận được tiền lương chính thức, nhận được quyền lợi nào thì phải thực hiện nghĩa vụ tất yếu."

Thì ra là nghi thức để những Kẻ Gác Đêm khác chấp nhận... Nhưng mà Neil này, tại sao ông cứ phải nhấn mạnh vào việc không ảnh hưởng tới việc tôi nhận tiền lương của thành viên chính thức thế... Tôi thể hiện điều đó rõ như vậy ư? Klein vuốt vuốt mặt mình, cười xấu hổ, hỏi sang cái khác: "Phải là nhiệm vụ có tính chất siêu phàm à?"

"Vốn là như vậy, nhưng hôm qua cậu thể hiện quả thực là khá xuất sắc, đã tài tình giết được một người phi phạm ít nhất cũng ở danh sách 8, nên tôi nghĩ rằng đám người Frye, Loya đã chấp nhận cậu rồi. Cho nên khả năng

Dunn sẽ chỉ giao một nhiệm vụ bình thường thôi." Neil đột nhiên cảm thán: "Gấp đôi tiền lương cơ mà, cả đời này tôi cũng chẳng gặp được chuyện tương tự."

Klein cười hai tiếng, chủ động nhắc tới danh sách đường tắt của mình: "Neil, ông cho rằng danh sách 8 tương ứng với 'Thầy Bói' thật sự là 'Tên Hề' à?"

Thật ra nhớ tới những dòng miêu tả trên tư liệu bảo mật thì lại rất phù hợp: Một "nghề nghiệp" am hiểu đánh nhau kiểu kỹ xảo...

"Tôi không thể đảm bảo với cậu, nhưng tôi cho rằng khả năng này là rất lớn. Đầu tiên, nó trùng khớp với những gì ghi trên tư liệu, lấy các động tác nhanh nhẹn và đánh nhau kiểu kỹ xảo làm đặc điểm, tiếp theo các danh sách đường tắt khác đều có tình huống tương tự, cậu có biết danh sách 8 của 'Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn' là gì không?" Neil cười hớ hớ, hỏi ngược lại.

"Không, tôi không thấy ghi gì trong tư liệu cả." Klein thản nhiên lắc đầu.

"Tôi quen biết với hai lão già bên 'Trái Tim Máy Móc', bọn họ từng đùa giỡn về vấn đề này rồi. Tên ma dục của danh sách 8 của 'Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn' là 'Học Giả Chiến Đấu'. Cậu nghe rõ chưa, Học Giả Chiến Đấu, Nữ Thần ơi, tôi hoàn toàn không thích đánh đấm tí nào, điều này hoàn toàn không phù hợp với hình tượng của 'Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn' gì cả!"

"Có thể hiểu rằng... 'Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn' luôn tìm kiếm bí mật phía sau sự vật, mà chiến đấu cũng thuộc một loại trong số đó." Klein suy nghĩ rồi nói.

"Thôi, không lãng phí thời gian nữa, tiếp tục khóa thần bí học nào. Còn nhiều nghi thức ma pháp mà cậu phải nắm giữ, mà cậu còn bắt buộc phải học được cách chế tạo bùa chú và bùa hộ mệnh nữa." Neil đã xay cà phê xong.

"Ok." Klein ngồi xuống, lòng lên lịch trình cho ngày hôm nay: Sáng học

thần bí học, đọc các tư liệu lịch sử, cũng đệ trình đơn xin thanh toán. Ăn trưa xong đi câu lạc bộ luyện bắn, sau đó tới thư viện Deville ở khu Kim Ngô Đồng xem có mượn được các chuyên khảo học thuật và tập san tương ứng về đỉnh núi cao nhất của dãy Hornaces không. Làm xong mà còn thời gian thì tới câu lạc bộ bói toán ngồi một lúc, không thể lơ lửng việc "đóng vai" được.

Chờ đơn xin được phê duyệt, lấy được tiền thì tiện thể mua một bộ vest nữa trên đường về nhà. Ừm, sáng mai phải xin vật liệu thử chế bùa hộ mệnh tránh tai ách cho Melissa và Benson nữa.

...

Trong một nhà hàng bài trí thanh lịch, treo một đèn chùm trên cao, mấy người bạn đang chúc mừng Joyce Meyer thoát khỏi tai nạn, trở lại Tingen.

"Chúng tôi đều đọc báo rồi, chỉ là những hàng chữ thôi mà đã khiến người ta cảm thấy sợ hãi." Một người đàn ông nuôi râu ngắn dưới cằm cảm khái: "Joyce, thật khó tin là cậu đã trải qua chuyện như vậy, gặp phải đau khổ như thế. Nào, cụng ly, vận rủi đã đi xa, ánh mặt trời đã chiếu lên chúng ta, Hơi Nước ở trên cao."

Joyce và vị hôn thê Anna đồng thời nâng ly cụng với bạn bè một cái, sau đó uống cạn chỗ rượu sâm banh không nhiều trong ly.

"Những ngày ấy Anna rất lo lắng, tôi đoán là đêm nào cô ấy cũng khóc. Lúc tôi mời cô ấy uống trà chiều, cô ấy luôn thất thần. May là anh đã về, nếu không tôi sợ cô ấy sẽ chết mất." Một cô gái trẻ tuổi với mái tóc xù được búi lên nhìn Anna và nói với Joyce, cô ta có chiếc mũi xinh xắn và đáng yêu.

"Nếu Anna gặp phải chuyện tương tự, tôi cũng sẽ như vậy, có khi còn hơn." Joyce dịu dàng nhìn vị hôn thê bên người.

Anna không quen việc thể hiện tình cảm trước mặt người khác, bèn nhìn

một góc của chiếc bàn và hỏi:

"Bogda, sao anh cứ cúi đầu mãi thế, tôi cảm thấy cảm xúc của anh rất kém."

Cô gái có chiếc mũi xinh xinh kia trả lời thay: "Bogda bị bệnh, bác sĩ nội khoa nói rằng gan của anh ấy có vấn đề, dùng thuốc chỉ giảm cơn đau chứ không thể chữa khỏi được, bắt buộc phải tiến hành phẫu thuật ngoại khoa."

"Chúa ơi, chuyện từ khi nào vậy?" Anna và Joyce kinh ngạc thốt lên.

Bogda là một chàng trai trẻ tuổi để mái tóc rất ngắn, khuôn mặt anh ta vàng vọt, đôi mắt màu đỏ vốn luôn tỏ ra khôn khéo nay cũng tối tăm đi.

"Từ tuần trước, vì Joyce chưa về nên anh bảo Irene đừng nói cho em." Bogda gượng cười, giải thích một câu.

Joyce bình tĩnh hỏi: "Cậu định bao giờ thì phẫu thuật?"

Vẻ mặt Bogda biến đổi, rồi mới nói: "Không, tôi vẫn chưa quyết định gì cả. Các cậu biết đó, bác sĩ ngoại khoa là lũ đồ tể, người bị phẫu thuật sẽ thành miếng thịt trên thớt để mặc bọn họ cắt rọc! Tôi đọc không ít bài báo, thậm chí bọn họ còn cầm búa cắt cụt chân người! Chúa tôi, tôi sợ là mình sẽ chết trên bàn mổ mất."

"Nhưng nếu cứ kéo dài, có lẽ phẫu thuật cũng không thể cứu được cậu mất." Người đàn ông để râu khuyên một câu.

Lúc này Anna đột nhiên xen lời:

"Bogda, hay là anh thử đi xem bói một lần xem sao. Nếu bói ra mọi chuyện thuận lợi thì phải nhanh nhanh phẫu thuật đi. Nếu bói ra kết quả không tốt ta lại tìm cách khác, tìm theo lời nhắc của người xem bói ấy. Em có

quen một người xem bói thật sự thần kỳ, không, phải gọi anh ấy là thầy bói, em nghĩ anh ấy chắc chắn giúp được anh."

"Thật sao?" Bogda hỏi với vẻ nghi hoặc rõ rệt. Một người bạn còn lại cũng tỏ ra như thế.

"Thật ạ." Anna gật đầu không chút do dự: "Em đã nhờ anh ấy bói xem tình hình Joyce thế nào, sau đó anh ấy bảo rằng em cứ về nhà đi, vị hôn phu đang chờ ở nhà rồi. Lúc đó em cũng giống các anh thôi, lòng đầy nghi ngờ, nhưng khi em về đến nhà thì thấy Joyce thật, anh ấy thật sự đã về!"

"Tôi có thể làm chứng điều này." Joyce phụ họa. Anh ta không nói chuyện mình tự tới nhờ giải mộng, bởi cảnh sát nói cho anh ta rằng Treece vẫn chưa bị bắt, cho nên anh ta buộc phải giấu diếm bí mật này để khỏi bị báo thù.

"Chúa ơi, đây đúng là chuyện khiến người ta không thể tin nổi!"

"Bói toán thần kỳ đến vậy cơ à?"

... Trong những tiếng thán phục, Bogda trầm tư đôi lát rồi nói: "Có lẽ tôi nên đi xem bói một lần xem sao. Anna, Joyce, có thể nói cho tôi địa chỉ và tên của vị thầy bói kia không?"

Anna thở phào nhẹ nhõm: "Anh đã lựa chọn sáng suốt rồi đó. Vị thầy bói kia ở câu lạc bộ bói toán ở quảng trường Holls, tên là Klein Moretti."

...

Trong thư viện Deville ở khu Kim Ngô Đồng, Klein dùng giấy giới thiệu mà thầy kẹp lẫn với bức thư kia mượn được một tờ chứng nhận mượn đọc.

Hắn liếc chiếc thẻ nhỏ trong tay, hỏi mấy nhân viên quản lý: "Chỗ các vị có Nghiên cứu di tích cổ đại trên đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces không? Của

nhà xuất bản Người Ruen."

Một nhân viên quản lý trả lời ngay: "Xin anh chờ chút, để tôi đi tìm."

Anh ta quay người, mở đồng ngăn kéo ra, tìm những chữ tương ứng với Hornaces, sau đó rút những thẻ có chứa đầy những từ.

Sau một lúc, anh ta lắc đầu, nói: "Xin lỗi anh, chúng tôi không có quyển sách này."

"Tiếc quá." Klein hơi có vẻ thất vọng, xem ra đành phải viết thư cho nhà xuất bản Người Ruen hoặc quay về đại học Hoy một chuyến...

Cùng lúc đó, hắn âm thầm cảm thán rằng thư viện ở thế giới này hãy còn sử dụng cách thức quản lý thời xưa, thứ các người cần nhất là máy tính, tiếc là tôi không biến nó ra được....

Klein tự giễu, lại hỏi tiếp: "Vậy có tập san 'Tân Khảo Cổ' và 'Tổng Quát Khảo Cổ Học' không?"

"Có." Nhân viên kia đáp: "Ban này vừa có người trả lại."

Anh ta tìm thẻ tương ứng rồi chỉ vị trí giá sách cho Klein. Klein tới đó, đảo qua những cái tên, rồi rút mấy quyển mà thầy giáo nhắc tới. Sau đó hắn tìm một chỗ gần cửa sổ rồi ngồi xuống, nường ánh sáng buổi chiều mà lật giở tài liệu trong thư viện yên tĩnh.

"... Di tích cổ đại không chỉ ở trên đỉnh núi cao nhất của dãy Hornaces, mà phân bố khắp các rừng núi, thung lũng và sườn núi thoải của đỉnh núi cao nhất đó... Những di tích này được tạo nên từ những mái vòm cao ngất và những cột đá to sừng sững, có thể dùng từ 'khoáng đạt' để miêu tả... Điều khiến người ta nghi hoặc là dân bản địa khai thác cũng như mài ra các vật liệu đá này như thế nào? Giả thiết đầu tiên à, bọn họ khai thác ngay tại chỗ,

không cần vận chuyển lên núi... Có một quy luật kỳ quái là càng tới gần đỉnh núi thì di tích càng lớn. Nhưng điều khiến người ta bất ngờ là trên đỉnh núi lại không có bất cứ di tích nào. Dựa theo suy đoán của chúng tôi, nơi này hẳn là có một tòa cung điện không giống kiến trúc của con người, là thần điện dùng để thờ cúng..."

Tòa cung điện không giống kiến trúc của con người... Dùng thần điện để thờ cúng... Chẳng lẽ chính là cung điện mà ta đã thấy trong giấc mơ? Klein đang mãi suy nghĩ, đột nhiên hắn nghe thấy tiếng bước chân vang lên từ xa tới gần.

Hắn ngẩng đầu nhìn, thấy một khuôn mặt quen thuộc thường xuyên xuất hiện trên báo. Mặt hình vuông, lông mày đậm, mũi thẳng, tóc ngắn màu nâu sẫm, đôi mắt màu xanh biếc và đôi môi mím chặt, đây chính là một vị danh nhân, nhà từ thiện, chủ xí nghiệp và chủ nhân của thư viện này, Tước sĩ Deville của thành phố Tingen.

Bên cạnh Deville là vị quản gia trung niên mà Klein từng gặp.

Ở khoảng cách chừng mười mét, Klein nhìn bọn họ đi ngang qua, thấy tò mò nên hắn giơ tay phải lên khẽ gõ vào ấn đường hai cái.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 82: Hiệu Thuốc Thảo Dược

Đủ mọi loại màu sắc hiện lên, khí tràng ánh vào trong mắt, Klein nhìn qua trạng thái của Tước sĩ Deville.

"Cơ thể khỏe mạnh, gần như không có vấn đề gì... Cảm xúc rất kém, trong vế tối tăm kia lộ ra suy yếu... Suy yếu về tinh thần? Ngủ không ngon giấc? Nhưng vấn đề là màu tím trên đầu ông ta không có vấn đề gì mà..." Trong lúc Klein trầm nghĩ, tước sĩ Deville và người của ông ta đi càng lúc càng xa, rồi rời khỏi thư viện.

Klein thu hồi tầm mắt, nắn nắn trán, ngẫm cảm khái: "Nhà giàu cũng đâu có dễ dàng gì..."

Hắn không chú ý gì tới chuyện này nữa, mà lại quăng mắt về phía tập san tạp chí trước mặt. Đọc xong từng trang một, Klein không tìm được manh mối hữu dụng gì, chỉ xác nhận mấy chuyện sau:

Đầu tiên, đỉnh núi cao nhất và xung quanh nó của dãy Hornaces quả thật có một quốc gia cổ xưa. Thứ hai, lịch sử của quốc gia cổ xưa này có thể ngược tới tận chí ít 1.500 năm trước. Thứ ba, phong cách kiến trúc của họ lấy to lớn là chính, mà còn để lại các loại bích họa, mà từ những bích họa đó có thể thấy bọn họ tin rằng con người sau khi chết sẽ ẩn trong đêm tối phù hộ người thân. Cuối cùng, trong một số di tích có thể thấy được ký hiệu biểu tượng cho đêm tối, nhưng lại khác hẳn thánh huy đêm tối.

"Nếu có cơ hội, không, cho dù có cơ hội, ta cũng không tới đó làm gì!" Klein cắn răng thì thầm một câu, quyết định rời xa cái chết.

Hắn dọn dẹp đồng tập san tạp chí này, đặt nó lại vị trí ban đầu, sau đó đội mũ, cầm gậy rồi rời khỏi thư viện Deville.

...

Câu lạc bộ xem bói, Bogda nhìn cô gái tiếp đãi xinh đẹp, nói: "Tôi muốn xem bói."

Angelica cười lịch sự, hỏi: "Anh có chỉ định ai làm người xem bói không? Hay là lật giở sách giới thiệu của chúng tôi để chọn một người phù hợp với anh nhất."

Bogda đưa tay ấn bên phải bụng xuống, lặng lẽ hít vào một hơi rồi đáp:

"Tôi muốn mời anh Klein Moretti xem bói cho tôi."

"Nhưng hôm nay anh Moretti không ở đây." Angelica đáp, không cần xác nhận lại.

Bogda im lặng đôi chút, đi tới đi lui hai bước rồi hỏi: "Khi nào anh Moretti đến vậy?"

"Không ai biết anh ạ. Anh ấy có công việc riêng mà. Theo tôi quan sát thì anh ấy thường tới vào xế chiều thứ Hai." Angelica vừa nghĩ vừa trả lời.

"Ok." Bogda mặt tối sầm lại, quay người định đi về.

"Thưa anh, anh vẫn có thể lựa chọn người xem bói khác, ví dụ như ông Hanas Fansent nổi tiếng thành phố Tingen này chẳng hạn." Angelica cố gắng cứu vãn mỗi làm ăn này.

Bogda dừng chân lại, do dự rồi nói: "Không, tôi chỉ tin tưởng anh Moretti. Ừm, liệu tôi có thể ngồi đây chờ được không? có lẽ anh ấy làm xong việc rồi sẽ tới đây."

"Được chứ ạ." Angelica cười dịu dàng nói.

Bogda đi tới chỗ ghế sofa rồi ngồi xuống, lúc thì vuốt gậy, lúc thì nhìn ra ngoài cửa sổ, trông có vẻ rất lo lắng.

Từng giây từng phút trôi đi. Ngay khi Bogda cảm thấy đầu óc rối bời, không biết là nên về hay tiếp tục ở lại chờ, anh ta nghe thấy cô gái xinh đẹp kia khẽ hô:

"Chào buổi chiều, anh Moretti!"

Thấy Angelica quen thuộc, Klein định thuận miệng hỏi rằng tại sao hôm nay cô ta lại ở đây, chẳng lẽ cô không cần nghỉ à, không có ngày nghỉ à? Chẳng qua hắn nghĩ tới mình là thầy bói, không nên hỏi vấn đề tương tự, trái lại còn phải tỏ ra thần bí mà nói: Vận mệnh đúng là kỳ diệu nhỉ, Angelica, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Ha, như vậy có phải là đang tán tỉnh không? Suy nghĩ nhanh chóng hiện lên trong đầu, cuối cùng Klein chỉ mỉm cười đáp lại:

"Chào buổi chiều, cô Angelica."

"Có khách tìm anh xem bói này." Angelica chỉ vào Bogda, người vừa cuống quýt đứng dậy khỏi ghế sofa.

Thế mà có người chỉ định mình? Klein vui mừng lấy mũ phớt xuống, tiện tay nhéo ấn đường hai cái.

"Chào buổi chiều, anh..." Hắn vừa nhìn sang thì lời nói đột nhiên dừng lại.

Trong linh thị của hắn, phần gan của người tới xem bói này tối tới mức không còn ánh sáng, gần như biến thành màu đen, khiến các bộ phận khác trong cơ thể cũng mất cân bằng, các loại khí tràng đều mỏng đi.

Klein châm chước đôi chút rồi nghiêm túc nói: "

"Thưa anh, anh hắn là đi gặp bác sĩ chứ không phải tới xem bói."

Bogda ngây người, bỗng tỏ ra mừng rỡ, lẩm bẩm: "Đúng là thần kỳ... Anna không lừa mình..."

Anh ta đột nhiên ngẩng đầu lên, khẩn khoản nhìn Klein:

"Anh Moretti, thật ra tôi đã gặp bác sĩ rồi, có lẽ sẽ có một cuộc phẫu thuật nữa. Nhưng tôi rất sợ phẫu thuật, nên muốn bói xem kết quả là tốt hay xấu."

Thời đại này, phẫu thuật thực sự rất nguy hiểm... Mặc dù có sự thúc đẩy của Russel đại đế nhưng vẫn thiếu rất nhiều khoa học công nghệ cần thiết khác... Klein không từ chối, khẽ gật đầu nói:

"Chi phí xem bói của tôi là 8 penny, có vấn đề gì không?"

"8 penny?" Bogda ngạc nhiên thốt lên: "Anh lại chỉ lấy có 8 penny?"

Theo những gì Anna kể và biểu hiện vừa rồi của anh Moretti này, tôi sẵn sàng trả chỉ ít 1 bảng!

Chưa từng nghe nói tới ít lãi tiêu thụ mạnh à? Klein xấu hổ, suy nghĩ vài giây rồi mỉm cười, bình tĩnh đáp:

"Nhận được gợi ý của thần linh, nhìn thấy một góc của vận mệnh là chuyện đủ may mắn rồi, cho nên chúng ta phải giữ được khiêm tốn, khắc chế lòng tham, chỉ như vậy mới có thể được ban ân tiếp."

"Anh đúng là một vị thầy bói chân chính." Bogda giơ tay đề ngực mà cúi người hành lễ, ngữ khí rất chân thành.

Cảm nhận được sự tin tưởng và lời ca ngợi này, linh tính của Klein trở nên nhẹ nhàng hơn không ít, mà việc nói về "nguyên tắc làm việc" khiến hắn dường như chạm tới thứ gì đó.

"Angelica, phòng Thủy Tinh Vàng có sử dụng được không?" Hắn quay đầu hỏi cô gái xinh đẹp bên cạnh.

Angelica lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm cho Bogda, cười ngọt ngào đáp: "Được ạ."

Vào phòng xem bói, Klein làm cho Bogda khóa trái cửa phòng lại, còn hắn thì ngồi ra sau bàn, tay nhéo trán.

"Chúng ta xem bói bằng bài Tarot nhỉ, được không?" Hắn mỉm cười hỏi một câu.

Phương pháp con lắc cảm xạ chỉ phù hợp suy đoán chuyện liên quan tới bản thân, mà vẽ bản đồ sao thì quá tốn thời gian.

"Anh quyết định đi." Bogda không có ý kiến.

Vì vậy Klein bảo anh ta xào bài, chia bài, xếp thành hình Entis. Dựa vào đặc thù của "Thầy Bói", Klein không lật những lá bài khác mà lật luôn lá bài tượng trưng cho kết quả cuối cùng.

"Bánh xe vận mệnh ngược, chuyện sẽ chuyển biến theo chiều hướng xấu." Hắn liếc một cái rồi trịnh trọng nói.

Sắc mặt Bogda tức thì tái nhợt, anh ta mấp máy môi vài cái rồi hỏi: "Không còn hy vọng gì sao?"

Klein tỏ ra cố gắng suy nghĩ:

"Vậy tôi đổi một phương pháp xem bói khác, làm phiền anh để nhận ở lại, và viết ngày tháng năm sinh lên giấy, sau đó ra ngoài chờ."

Bị cuốn hút với giọng nói ôn hòa và chậm rãi của hắn, Bogda bình tĩnh lại, viết thông tin theo yêu cầu, và để nhận lại.

Nhìn anh ta đi ra ngoài, Klein viết một dòng chữ trên tờ giấy có ghi thông tin kia: Kết quả phẫu thuật gan của Bogda Jones.

Hắn cầm nhận và tờ giấy, sau đó ngả người ra ghế dựa, thử phương pháp bói toán cảnh trong mơ một lần nữa.

Trong thế giới sương mù méo mó, hắn dần tìm lại bản thân, thấy người đàn ông vừa nãy mặt mày u ám ngã xuống, thấy anh ta bị phủ lớp vải trắng, bị đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật vốn đang đưa bất định.

Lần này Klein không gặp chuyện kỳ quái gì, không còn cảm giác bị nhìn chăm chăm nữa, hắn nhanh chóng tỉnh lại, nhú mày suy nghĩ xem nên nói kết quả cho Bogda như nào.

Phẫu thuật có khả năng dẫn đến cái chết là rất lớn... Có thể thử nghi thức ma pháp dùng để chữa trị mà hôm nay mình vừa học được... Nhưng làm vậy sẽ làm lộ chuyện người phi phạm, hơn nữa phải xin phép đội trưởng trước... Hừm, chưa chắc có thể chữa trị được bệnh nặng như này... Klein cố gắng suy nghĩ, bỗng nhớ ra một chuyện.

"Bệnh phổi của Glacis là được một thầy thuốc chữa khỏi, anh ta nói thuốc của người kia rất thần kỳ... Tên gì nhỉ? À đúng rồi, Lawson Duckweed, số 18 phố Vlad khu phía đông, 'Hiệu thuốc thảo dược dân tộc Lawson!'" Vì lúc trước cố gắng ghi nhớ chuyện này nên Klein nhớ được các chi tiết rất nhanh.

Hắn khẽ gõ tay lên thành bàn, nhanh chóng quyết định.

Sau khi dùng con lắc cảm xạ xác định ý tưởng này là tốt hay xấu, Klein mở cửa ra, nhìn Bogda cuống quýt đứng dậy, vừa trả nhẵn vừa cười tao nhã, nói: "Tôi thấy hy vọng của anh rồi."

"Thật à?" Bogda vui mừng hỏi lại.

Klein không trả lời mà nói tiếp:

"Hy vọng của anh ở phố Vlad, khu phía đông, có liên quan tới từ 'Dawson'. Nếu anh không tìm được thì sau bốn giờ chiều thứ Hai tới đây tìm tôi."

"Vâng, vâng." Bogda gật đầu liên tục, kích động móc ví, đếm một đồng 5 penny và ba đồng 1 penny. Anh ta hoàn toàn làm theo lời Klein ban nãy, đó là không dùng tiền boa để làm hỏng vị thầy bói chân chính.

Klein khẽ giật giật khóe miệng, rồi mỉm cười ấm áp nói: "Hy vọng anh mau chóng tìm được hy vọng."

Khi Bogda đi rồi, hắn rút lại phần trăm nộp lại, rồi đưa tiền boa cho Angelica, vờ như mình nhận được 1 saule.

...

Phố Vlad ở khu phía đông, Bogda đi từ đầu phố tới cuối phố, đi được chừng ba lượt, đi tới phần gan lại âm ỉ đau. Cuối cùng anh ta xác nhận thứ liên quan duy nhất tới 'Lawson' trên con phố này chính là "Hiệu thuốc thảo dược dân tộc Lawson" ở nhà số 18.

Anh ta cố lấy dũng khí đi vào, ngửi mùi các loại thảo dược, thấy ông chủ hiệu thuốc này là một người đàn ông tầm ba bốn mươi tuổi, tóc rất ngắn, mặt

rất tròn. Ông ta mặc trang phục hết như đám thầy thuốc phù thủy ở nông thôn, áo choàng màu đen sậm, thêu đủ loại ký hiệu kỳ lạ.

"Xin chào, ông có loại thuốc nào trị được bệnh cho tôi không?" Bogda lịch sự hỏi.

Ông chủ kia ngẩng đầu, dùng con người màu xanh đậm liếc Bogda một cái, khẽ nhếch khóe miệng rồi nói:

"Phần gan của anh rất nghiêm trọng, nhưng điều kiện tiên quyết là anh có tiền không, có đủ tiền trả cho thuốc không?"

Ông ta nhìn ra được? Bogda bỗng thấy tin tưởng hơn hẳn, bèn vội vã gật đầu:

"Thuốc của ông giá bao nhiêu vậy?"

"10 bảng, giá này phải chăng lắm rồi." Ông chủ móc một túi thảo dược từ dưới quầy ra rồi nói: "Thêm nước, phải đủ, cùng đun thành thuốc, đun xong thêm mười giọt máu gà trống tươi, sau đó lập tức uống. Túi thảo dược này có thể đun ba lần, sau ba lần hẳn là không còn vấn đề gì nữa."

Lúc nói, ông ta mở túi giấy màu vàng nâu kia ra, lại ném thêm vài loại thảo dược kỳ quái vào trong túi.

Nghe có vẻ không đáng tin chút nào... Bogda nuốt nước miếng, nói:

"Chỉ vậy thôi?"

Ông chủ liếc hẳn một cái, đột nhiên cười tươi:

"Anh còn muốn cái khác? Túi này được không? Chờ khi gan anh khỏi hẳn, cam đoan anh với vợ mình hài lòng thỏa mãn."

Ông ta vừa cười khì khì vừa lấy một túi thảo dược màu đen khác ra, hạ nhỏ giọng nói: "Bên trong có thêm bột xác ướp... Tin tôi đi, nhiều tên quý tộc đều uống thứ này, pha vào trong trà hoặc hầm canh."

Niềm tin của Bogda vào ông chủ hiệu thuốc này hoàn toàn lung lay, thậm chí anh ta còn cảm thấy ghê tởm.

Mình tin anh Moretti... Anh ta hít sâu một hơi, lấy ví, rút hai tờ tiền mặt có mệnh giá lớn nhất trong sổ kim bảng không nhiều lắm trong ví.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 83: Điều Khắc

Bogda cầm túi giấy đựng thảo dược màu nâu vàng mà ngỡ ngác rời khỏi Hiệu thuốc thảo dược dân tộc Lawson. Tới khi đứng chờ xe ngựa công cộng tuyến cố định, anh ta mới giật mình nhận ra: Cả 10 bảng chỉ mua một túi đồ? Đây gần bằng tiền lương một tháng của mình rồi! Nếu không phải là tin vào Anna và Joyce, có lẽ mình đã không mang nhiều tiền mặt như vậy tới câu lạc bộ bói toán!

Chẳng lẽ việc anh Moretti kia chỉ lấy phí xem bói 8 penny là vì đã hợp tác ngầm với ông chủ thâm độc của hiệu thuốc thảo dược Lawson, từ đó kiếm được nhiều tiền hơn? Điều này.... Thật giống những trường hợp lừa đảo kinh điển mà báo chí nói! Bogda liên tưởng trước sau, bắt đầu nghi ngờ Klein, thậm chí là nghi ngờ cả Anna và Joyce.

Xe ngựa công cộng theo tuyến dừng lại, anh ta nhìn túi thuốc trong tay, cuối cùng không thể mặt dày quay lại đòi tiền, đành phải lòng trĩu nặng bước vào toa xe.

...

Trong hiệu thuốc thảo dược dân tộc Lawson, ông chủ nhìn bóng lưng Bogda đi xa dần, đột nhiên qua đầu gọi với tới cánh cửa sau nơi chất đống những thảo dược:

"Scharmaine, từ hôm nay không cần đi thu mua thảo dược nữa."

"Sao vậy? Thầy, sao vậy ạ?" Một thiếu niên xinh trai có mái tóc rối bời đi ra.

Ông chủ cười nói: "Đây là vị khách thứ 16 tìm tới vì danh tiếng của thầy rồi, nếu cứ tiếp tục thầy sợ Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trường Phạt và Trái Tim Máy Móc sẽ chú ý tới mất, đã đến lúc nghĩ tới chuyện đi sang thành phố khác rồi."

"Vậy có chuyển nhượng cửa hiệu không?" Scharmain giật mình, hỏi một câu quan tâm.

Ông chủ cười hì hì, nói: "Nếu trò định ở lại, có thể làm chủ cửa hiệu này. Trò coi như đã có đủ năng lực về điều chế thuốc rồi. Đương nhiên nhớ rõ gửi 50% lợi nhuận hàng tháng vào tài khoản không ký danh của thầy ở ngân hàng Backlund đây."

"Nhưng em còn chưa học được cái mà thầy thực sự am hiểu mà." Scharmaine cái kiêu ở lại một thành phố chưa tới một năm mãi như thế này, lại luyện tiếc phương pháp điều chế thần kỳ mà thầy mình am hiểu.

Ông chủ ngồi lên ghế dựa, nhàn nhã đung đưa và nói:

"Đó không phải thứ muốn là có thể học được..."

...

Một ly đựng chất lỏng sôi sùng sục màu xanh đen xuất hiện trước mắt Bogda, cái mùi như mùi tất thối và màu khiến người ta buồn nôn kia khiến anh ta cực kỳ nghi ngờ hành động của mình ngày hôm nay.

Máu vừa lấy ra từ gà trống được nhỏ vào, cha Bogda sầu lo nhìn con trai mình: "Ba thấy phẫu thuật vẫn là lựa chọn tốt nhất."

Lượng máu gà trống không nhiều lắm lẫn lộn vài cái trong chất lỏng đang

sôi sùng sục kia rồi biến mất, Bogda hít vào một hơi thật sâu: "Nếu thuốc này không có tác dụng, con sẽ nghĩ tới việc phẫu thuật."

"Chúa phù hộ cho con." Cha của Bogda vẽ thánh huy tam giác trước ngực.

Chờ khi chất lỏng kia nguội xuống, Bogda với cái suy nghĩ không thể lãng phí 10 bảng cầm ly lên, mắt nhắm lại, đầu ngửa lên rồi uống ừng ực hết toàn bộ thuốc. Mùi tanh tưởi mang theo mùi máu tươi vương khắp cổ họng anh ta, khiến anh ta suýt thì nôn toàn bộ thứ vừa uống ra.

Đêm ấy, Bogda phát hiện mình bị tiêu chảy, phải chạy đi wc mất chừng sáu lần. Chờ khi mặt trăng ửng đỏ dần biến mất, anh ta mới mơ màng thiếp đi.

Không biết bao lâu sau, anh ta choàng tỉnh, bởi vì mơ thấy bị ông chủ công ty trách mắng.

"May quá, may là mình xin nghỉ đông ba ngày, không phải vội tới công ty." Bogda thở hắt ra, chợt phát hiện tinh thần của mình khá là tốt, tạo nên sự đối lập rõ nét với trạng thái nặng nề của mấy tuần vừa qua.

Theo bản năng Bogda giơ tay ấn bụng bên phải, chỉ cảm thấy chỗ mà trước đây chỉ khê ấn thôi đã đau không chịu được thì giờ trở nên bình thường, chỉ đau râm ran.

"Thực sự có hiệu quả ư? Có thể thấy rõ cái tên chế thuốc kia đang lừa người mà..." Bogda vừa mừng vừa sợ, xuống giường, hoạt động thân thể, chỉ cảm thấy cảm giác khỏe mạnh mất đi tự bao lâu nay đã trở lại.

Anh trầm tư hồi lâu, lẩm bẩm:

"Theo lời dặn của vị dược sư kia, còn phải uống hai liều nữa. Chờ khi nào uống xong mình tới bệnh viện tìm một bác sĩ nội khoa xem thế nào... Mà vị

được sư đó hình như không bảo là một ngày uống mấy liều... Cứ cảm thấy ông ta giống lừa đảo hơn..."

...

Trong phòng làm việc của nhân viên văn chức của công ty Bảo an Gai Đen, Klein nhờ vả trước nên đã được một căn phòng yên tĩnh không ai quấy rầy.

Hắn cầm dao khắc, phát linh tính ra rồi chăm chú tạo hình chú ngữ và ký hiệu tượng trưng trên hai trang sức bạc. Đó là tiếng Hermes khẩn cầu né tránh tai ách, đó là ký hiệu thần bí học tượng trưng cho nữ thần Đêm Tối, tượng trưng cho nữ hoàng của tai ách và sợ hãi. Ngoài ra Klein còn thêm thần số "7" tương ứng với nữ thần và dấu hiệu ma pháp có liên quan.

Mặt khác, bùa chú và bùa hộ mệnh phải được khắc cả hai mặt, mà mỗi một mặt có ký hiệu nào, chú ngữ nào, dấu hiệu ra sao, vị trí như nào, có cách thức đặc thù gì thì đều thuộc về phạm trù thần bí học cấp cao hơn, người thường hay truyền lưu sai lệch đi.

Lúc này bên tay phải Klein có không ít vật liệu đã bị khắc hỏng, thông qua việc luyện tập nhiều lần, xác nhận mình nắm bắt thuần thục rồi, hắn mới có gan chế tạo bùa hộ mệnh cho Benson và Melissa.

Hắn tập trung tinh thần, khiến linh tính tuôn ra từ mũi dao khắc, vẽ ra số "7" trên bề mặt trang sức kia. Mà chú ngữ và ký hiệu ở mặt kia thì hắn đã khắc xong, đang chờ kết thúc nốt mặt này.

Sau khi khắc xong nét cuối cùng, tất cả linh tính nối liền với nhau, Klein bỗng cảm thấy có một thứ năng lượng kỳ quái, to lớn và khủng khiếp bắt đầu dâng lên khắp căn phòng. Nó lên nhanh và biến mất cũng nhanh. Trong linh thị của Klein, chú ngữ trên hai mặt trang sức bạc hoàn toàn tổ hợp thành một

chỉnh thể, tỏa ra màu đen yên tĩnh và bình thản.

Hắn đặt dao khắc xuống, vuốt ve trang sức bạc được tạo nên từ "hình tròn" và "đường thẳng dựng đứng", chỉ cảm thấy trong sự ấm áp mang theo đôi chút mát mẻ.

"Xong!" Hắn mừng rỡ cất cả bùa hộ mệnh chế từ trước và chiếc này vào trong túi áo, chờ cơ hội đưa cho Benson và Melissa.

Loại bùa hộ mệnh do người phi phạm chế tạo này sẽ có hiệu quả nhất định, có thể làm người đeo nó tránh được tai ách có mức độ tương đương mà không hề hay biết, nhưng sẽ không quá khoa trương. Hơn nữa linh tính sẽ xói mòn từng chút một, trừ phi sử dụng nghi thức ma pháp cấp cao để khẩn cầu củng cố đầy đủ, nếu không thì một năm đã là giới hạn rồi. Mà nghi thức ma pháp cấp cao có yêu cầu đáng sợ về linh tính, hiện tại Klein còn chưa làm được.

Đến lúc đó lại dùng linh tính vẽ thêm một lần nữa là được... Klein gật đầu, bắt đầu dọn dẹp đồng hồ hỗn độn trên bàn.

Tạm thời hắn không chế tác đồ cho bản thân, bởi bùa hộ mệnh ở cấp độ này có hiệu quả có hạn với hắn, cho nên mục tiêu của hắn là nắm bắt bùa chú học thêm một bước nữa, rồi phối hợp nghi thức ma pháp để chế tác vài bùa chú phòng thân dùng âm tiết đặc thù để mở ra.

Làm xong, Klein vừa bước ra khỏi văn phòng của nhân viên văn chức, chuẩn bị giao nộp vật liệu đã hỏng thì thấy đội trưởng Dunn mặc áo gió màu đen đi tới.

Dunn đảo đôi mắt xám sâu thẳm qua, khóe miệng nhếch lên nói: "Klein, Thánh Đường trả lời rồi, cậu đã là thành viên chính thức của chúng tôi."

"Thật à? Vậy tốt quá!" Klein biểu hiện vẻ vui mừng nửa thật nửa giả.

Dunn mỉm cười, gật đầu nói: "Bây giờ cậu có thể đi nhận thêm tiền lương 3 bảng cho tuần này, mỗi tuần sau 4,5 bảng, cho tới khi toàn bộ phí dụng dự chi được thanh toán hết. Đúng rồi, tôi đã nhắc đến nghi thức của Kẻ Gác Đêm chưa nhỉ? Mỗi một Kẻ Gác Đêm chính thức đều phải tự mình hoàn thành một nhiệm vụ, chỉ như vậy mới được đồng đội chấp nhận. Suy xét tới biểu hiện xuất sắc của cậu lúc trước, tôi cho rằng có thể dùng nhiệm vụ ủy thác bình thường để thay thế. Đến lúc đó tôi sẽ chính thức giới thiệu cậu với toàn bộ Kẻ Gác Đêm của thành phố Tingen."

Klein đáp không chút do dự: "Vâng."

3 bảng thêm 7 bảng tiền thanh toán thiệt hại, vậy là một bộ vest nữa không thành vấn đề rồi! Mà còn thừa khá nhiều! Hừm, không biết khi nào mình mới có nhiệm vụ...

Klein cứ thế chờ, tới tận Chủ nhật, tới tiệc sinh nhật của Selina.

...

Đổi xong bộ vest, dùng bàn chải và khăn tay vệ sinh chiếc mũ phớt, Klein soi gương, vô cùng hài lòng đi xuống tầng một. Lúc này đây Melissa đang quan sát quần áo của Benson.

"Có vấn đề gì à?" Benson giơ gậy batoong lên, bị cô em gái nhìn mà thấy hơi chột dạ.

Anh ta nhìn kỹ bản thân một lượt, cảm thấy hoàn toàn không có vấn đề gì, ăn mặc vậy cũng đủ thể diện rồi.

Melissa tỏ ra nghiêm túc, nói: "Benson, bộ vest này của anh cũ quá. Hôm nay là tiệc sinh nhật, sẽ có không ít tiểu thư và quý cô xinh đẹp tham gia, em cho rằng anh ăn mặc như vậy là không tôn trọng bọn họ."

Klein vốn cũng không hiểu, nhưng nghe Melissa nhấn mạnh như vậy bèn tỉnh ngộ, hần cười hớ hớ đi tới: "Anh với Benson có vóc dáng giống nhau, anh ấy có thể mặc bộ vest đuôi én kia của anh."

Hắn đã thông báo chuyện vừa mua một bộ vest khác cho hai anh em, nói là lúc kiểm tra một vài hiện vật thì quần áo bị chọc hỏng, vì vậy công ty đã hào phóng bồi thường. Đương nhiên là hắn che giấu chuyện "thăng chức tăng lương", sợ khiến Melissa và Benson bị dọa, nên định chờ nửa năm mới nói cho bọn họ biết.

Lời giải thích ấy khiến Benson và Melissa rất hâm mộ, cảm thấy công ty Bảo an Gai Đen là một công ty khó có thể phàn nàn được.

"Không cần phải vậy chứ?" Benson hỏi lại, vẫn hoàn toàn không rõ tình huống là gì.

"Không, rất là cần thiết." Klein đẩy Benson lên cầu thang: "Bộ vest kia của em treo trên kệ để mũ ấy."

Dõi mắt nhìn Benson mờ mịt đi lên tầng, Klein quay người cười nói với Melissa:

Em hy vọng Benson có thể nhân bữa tiệc sinh nhật của Selina mà bắt đầu một mối quan hệ với một quý cô nào đó à?"

Trong khoảng thời gian này hắn đọc không ít báo và tạp chí, biết những bữa tiệc của quý tộc và tầng lớp trung lưu thường để xem mắt.

Melissa gật đầu rất nghiêm túc: "Vâng, Benson đã bỏ qua quá nhiều thứ vì chúng ta rồi."

Em à, sao em giống mẹ thế... Klein nhìn Melissa, bỗng lắc đầu bật cười.

P/s: Các bác ạ, tui thì hơi bị dở hơi, tình hình là dạo này tui vừa đọc chương mới nhất (quyển 3 ấy) vừa ngồi dịch lun. @@ Nếu bác nào thấy thích thì tui post lun, còn ko thì tui để đó sau này post 1 thể. Các bác nghĩ sao?

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 84: Elizabeth

Thấy ánh mắt nghi hoặc của em gái, Klein đột nhiên nhận thấy đây là một cơ hội tốt, bèn quan sát cô em từ trên xuống dưới, vẻ mặt cũng nghiêm túc hẳn: "Melissa, em cũng không tôn trọng bữa tiệc tối nay."

"Gì ạ?" Melissa không hiểu.

Klein chỉ vào cổ của cô bé: "Là một quý cô, em còn thiếu một sợi dây chuyền để làm đẹp chỗ này."

Không chờ cô em mở miệng, hẳn cười hớ hớ móc một chiếc bùa hộ mệnh bằng bạc có quần lông vũ thiên sứ từ trong túi áo ra: "May là anh chuẩn bị thay cho em rồi."

"..." Melissa ngẩn ra, sau đó mới thốt lên: "Bao tiền ạ?"

Em à, trọng điểm chú ý của em không đúng rồi... Klein gầm kêu ca một câu, rồi cười hớ hớ giải thích: "Thực tế thì nó không đắt lắm, bởi vì lúc đầu chỉ là bán thành phẩm, anh bắt chước một hiện vật mà anh gặp được rồi khắc thần chú chúc phúc với hoa văn đẹp dễ lên."

"Anh khắc ạ?" Quả nhiên mục tiêu chú ý của Melissa đã bị dẫn dắt đi.

"Thế nào? Cảm thấy tay nghề của anh thế nào?" Klein tiện thể đưa bùa hộ mệnh cho em gái.

Melissa lật qua lật lại vài lần, khẽ cắn môi rồi nói: "Em thích lông vũ thiên sứ bao quanh này."

Cảm thấy chú ngữ với ký hiệu anh khắc xấu thì cứ nói thẳng ra, không cần phải che giấu như vậy đâu... Bùa hộ mệnh quan trọng nhất là hiệu quả mà! Klein khẽ giật khóe miệng, đang định khuyên cô em gái nhận lấy thì thấy cô bé mang theo vẻ mặt "thôi cố vậy" mà đeo dây chuyền bạc này lên cổ, còn nghiêm túc để đúng vị trí của bùa hộ mệnh.

"Hoàn mỹ." Klein liếc mắt một cái rồi khen ngợi.

Melissa liếc hẩn một cái rồi cúi đầu nhìn bùa hộ mệnh, rầu rĩ nói: "Klein, trước đây anh không phải như này, như thế này..."

"Có lẽ vì có công việc ngon nghề, có thu nhập không ít nên trở nên tự tin hơn." Klein cắt ngang lời em gái, đưa ra giải thích trước.

Haiz, tuy mình nhận lấy mảnh vỡ ký ức của nguyên chủ nên ở các mặt lớn thì không thành vấn đề, nhưng về chi tiết vẫn quen thói thể hiện tính cách thật... Hơn nữa sau khi chung sống càng lúc càng tự nhiên với Benson và Melissa... Hẩn thâm thở dài.

Melissa dường như đã chấp nhận lý do đó, mím môi rồi nói: "Anh như bây giờ rất tốt, thật sự rất tốt..."

Hai anh em tán gẫu một lúc thì Benson xuống dưới, đã thay sơ mi trắng, ghile đen, vest đuôi tôm với chiếc nơ màu đen cùng quần phẳng phiu khiến cả người anh rực rỡ hẳn lên, hết như một quý ông có sự nghiệp thành công sau nhiều năm phấn đấu. Mép tóc trông cũng rất giống... Klein thâm cười trong lòng.

"Rất tuyệt, Benson, anh đúng là hợp ăn mặc như vậy mà." Hẩn cười tươi, nói.

Melissa ở bên cạnh cũng gật đầu đồng ý.

"Sự thật chứng minh quần áo còn quan trọng hơn cả bản thân." Benson tự trêu chọc mình một câu.

Klein nhân cơ hội lấy chiếc bùa hộ mệnh còn lại ra, lặp lại lý do lúc trước rồi cuối cùng nói: "Em cũng chế tác một cái cho anh."

"Cũng được đấy, anh sẽ mang theo bên người." Benson nhận lấy, tiện thể trêu ghẹo: "Klein, cho dù sau này chú đột nhiên biết cắt tóc, may quần áo, sửa đồng hồ hay nuôi khi đầu chó lông quăn thì anh sẽ không thấy ngạc nhiên đâu."

"Đời người luôn đầy ắp những bất ngờ và ngoài ý muốn mà." Klein cười đáp.

Sau đó ba anh em chỉnh trang lại rồi đi ra cửa, lên xe ngựa không theo tuyến cố định tới phố Fanya ở khu phía bắc, chỗ nhà Selina.

Nhà Wood cũng nhà theo dãy, nhưng khác với nhà của Klein ở chỗ nơi này có mái hiên, trước cửa có thảm cỏ nên trông càng lịch sự tao nhã hơn.

Bấm chuông cửa, Klein, Benson và Melissa chờ chừng mười mấy giây mới gặp nhân vật chính của tối nay, Selina Wood.

Cô gái có mái tóc đỏ rượu này mừng rỡ ôm chầm lấy Melissa: "Tớ thích váy này của bạn quá, trông bạn thật đẹp."

Bên cạnh Selina là cha của cô ta, ông Wood, nhân viên thâm niên của chi nhánh Tingen của ngân hàng Backlund.

"Chào mừng các vị, những người anh đáng kính của chúng ta, chào mừng anh, nhà lịch sử học trẻ tuổi của chúng ta." Ông ta chào Benson và Klein một

cách khoa trương.

Nhà lịch sử học trẻ tuổi... Vì sao không thêm câu "có lương tâm" nữa... Klein thầm oán hai câu, rồi gỡ mũ xuống, mỉm cười đáp lại: "Ông Wood, ông nhanh nhẹn và trẻ trung hơn là tôi tưởng."

Phong cách khen ngợi của hân thiên hướng đế quốc ăn tham không biết từ lúc nào.

Benson thì chìa tay ra bắt tay với ông Wood:

"Tôi có quen không ít nhân viên ngân hàng, nhưng bọn họ đều cao ngạo, cứng nhắc hết như máy móc đời mới nhất, chẳng ai có phong độ như ông cả."

"Nếu cậu gặp tôi ở ngân hàng có lẽ sẽ không đánh giá như vậy." Ông Wood cười rất vui vẻ.

Hàn huyền xong, Selina với chiếc váy mới nhảy nhót dẫn ba anh em vào trong, lúc thì nói "Elizabeth đã tới" với âm lượng bình thường, khi thì hạ nhỏ giọng nói với Melissa rằng "hai ông anh của bạn đẹp trai hơn tớ tưởng".

Ê, thánh lực của anh rất tốt nhé... Tuy rằng em đang khen ngợi... Klein bắt đầu nhìn hai cô thiếu nữ mười sáu tuổi sóng vai đi phía trước.

Cũng không đúng, hình dáng hiện tại của mình còn một khoảng cách không hề gần nữa mới đạt tới cái gọi là đẹp trai mà... Ôi, Selina, lúc trước em nghĩ anh và Benson xấu tới mức nào vậy? Một người thì tầm tối, lồi thối lệch thếch, mặt mày tái nhợt, đôi mắt vô thần, người kia thì đầu tóc thư thớt, già trước tuổi? Klein tiện tay nhéo ấn đường, chịu khó luyện tập linh thị.

Cơ thể Selina khỏe mạnh, cảm xúc thì hưng phấn, rất vui vẻ... Ông Wood thì phổi có đôi chút vấn đề, đúng rồi, mình đã thấy cái tẩu thuốc của ông ta... Klein với tâm tình không tệ quét qua mọi người ở đây.

"Elizabeth, Melissa đến rồi." Lúc này Selina nhẹ nhàng gọi người ở phía trước.

Một thiếu nữ mặc váy ren dài màu lam đi tới, cô ta có mái tóc nâu quăn tự nhiên và khuôn mặt mập mạp kiểu trẻ con. Klein nhìn mà sửng sốt, bởi hắn nhận ra cô thiếu nữ này. Hắn còn từng giúp cô ta lựa chọn bùa hộ mệnh ở chợ đen nữa!

Elizabeth chào Melissa trước, sau đó mới quay sang nhìn Benson và Klein. Cô ta giật mình, khẽ nhúm mày lại như đang suy nghĩ chuyện gì đó. Rồi cô nàng nhanh chóng mỉm cười, hỏi thăm như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Klein cũng vờ như không nhận ra đối phương, với sự dẫn đường của ông Wood mà đi vào khu vực ghế sofa, được giới thiệu với Chris và các vị khách khác của Selina.

Nhìn Benson lấy ông Shade nhà bên làm đề tài mà tán gẫu vui vẻ với cố vấn pháp luật như Chris, Klein cảm thấy hâm mộ, rằng mình chẳng có năng lực giao tiếp như vậy... Hắn cầm một ly rượu trước bữa tiệc ở góc bàn lên, yên lặng nghe, thi thoảng lại gật đầu rồi cười phụ họa.

Không lâu sau, khách đã đến đủ, dạ tiệc chính thức bắt đầu.

Bởi vì mời quá nhiều khách nên bàn ăn nhà Wood không đủ chỗ, cho nên khách trong tiệc tự phục vụ bản thân. Hầu gái bưng từng đĩa những bít tết, gà nướng, cá chiên, khoai tây lên, đặt xuống những chiếc bàn khác nhau, người hầu nam thì phụ trách cắt thành miếng nhỏ phù hợp cho việc ăn uống.

Klein nhìn đĩa đựng thức ăn trắng men và dao nĩa bằng bạc trông rất thanh lịch kia, thầm lú lẫm, cảm thấy nhà Wood, mới chỉ là tầng lớp trung lưu mà đã xa xỉ tới mức này.

"Nếu có tiền như vậy, vì sao Chris còn phải tích cóp nhiều năm cho hôn

lẽ?" Hăn nhớ tới chuyện mà cô em gái từng nói qua: "Ừm, có lẽ vì gom góp những dụng cụ như vậy mới phải chuẩn bị nhiều năm. Với gia đình như này, thể diện là thứ rất quan trọng!"

Nghĩ thế, Klein cầm một đĩa sứ đi tới trước bàn ăn, xiên một miếng thịt nướng tẩm mật. Đúng lúc này, Elizabeth tới gần, nhìn đồ ăn, khẽ nói: "Thì ra anh là anh trai của Melissa... Cảm ơn nha, Selina rất thích bùa hộ mệnh mà em đưa, bảo rằng đeo vào khiến người khỏe mạnh hơn hăn."

Selina... Bùa hộ mệnh... Klein bỗng nhớ tới lý do tìm mua bùa hộ mệnh của cô thiếu nữ bên cạnh, đó là tặng cho một người bạn thích thần bí học làm quà sinh nhật!

Như vậy người bạn kia là Selina? Selina thích những thứ thuộc lĩnh vực thần bí? Klein khẽ nhú mày, lịch sự cười nói: "Vật ấy chỉ có tác dụng như thuốc trấn an Placebo mà thôi." Nói xong, hăn bắt đầu chờ đối phương ca ngợi Russel đại đế.

Nhưng phản ứng của Elizabeth lại là ngạc nhiên: "Thuốc trấn an Placebo là gì?"

"Chỉ đơn giản là tác dụng tâm lý, đôi khi chúng ta kiên trì tin rằng mình sẽ khỏi thì sẽ thật sự khỏi." Klein giải thích qua một câu.

"Không, bạn ấy bảo là cảm thấy bùa hộ mệnh kia không giống những cái mà bạn ấy mua lúc trước." Elizabeth nhấn mạnh. Cô ta nghiêng đầu liếc Klein một cái, rồi tò mò nói: "Em không nghĩ anh trai của Melissa lại là một chuyên gia thần bí học."

"Em biết đó, anh học lịch sử nên luôn phải tiếp xúc chuyện tương tự." Klein dẫn dắt chủ đề đi mà không để lại dấu vết, hỏi ngược lại: "Em học trường Kỹ thuật thành phố Tingen?"

"Không, trước kia em với Selina và Melissa là bạn học, sau đó hai bạn ấy tới trường Kỹ thuật, còn em thì học trường công Yvos ở gần nhà." Elizabeth tưởng thật nên giải thích.

Trường công không phải trường công lập, mà là trường học chiêu sinh cộng đồng, được diễn biến ra từ trung học văn pháp lấy mục tiêu bồi dưỡng tốt nghiệp để có thể thi vào đại học, học phí khá đắt, vả lại còn xét gia thế của học sinh trên toàn quốc, cho dù tầng lớp trung lưu cũng khó mà được nhận.

Cô ta không nói gì thêm, chọn xong đồ ăn bèn quay trở lại chỗ Selina.

Sau khi chúc mừng nhân vật chính một sinh nhật vui vẻ, dạ tiệc dần tới kết. Klein và Benson được mời gia nhập đội Xì phé Texas, cược tiền thì nửa penny, mà đại thì cược 1 penny. Mà Melissa, Elizabeth với Selina và bạn bè đi lên tầng hai, không rõ là nói chuyện phiếm hay chơi trò gì khác.

Hôm nay Klein khá xui, chơi hai mươi ván mà chẳng lấy được quân bài tốt nào, chỉ có thể bỏ bài liên tục rồi làm quần chúng ngồi xem. Hắn lại lật một góc lá bài lên, phát hiện đó là 2 cơ và 5 bích.

"Có nên lừa một lần không?" Klein suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn không cách nào làm được, cũng khắc chế cái sự muốn dùng bói toán để gian lận.

Hắn đặt bài lại, gõ bàn tỏ ra không cược nữa, sau đó đứng dậy, đi tới phòng rửa mặt.

Russel cũng là một kẻ mắc hội chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, thế mà lại tìm một lý do kỳ quái để tiếp tục đặt tên cho cách chơi này là Texas... Klein vừa lắc đầu vừa đi.

Đúng lúc này hắn đột nhiên dừng lại, con người co lại. Linh cảm nói cho hắn rằng tầng trên có dao động kỳ quái!

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 85: Cấp Bách

Dao động kỳ quái, méo mó và mơ hồ lóe lên rồi vụt mất, nhanh tới mức Klein suýt thì nghi là mình bị ảo giác. Nếu không phải hấn nắm vững linh cảm tới mức được gọi là thuần thực, có lẽ lúc này hấn sẽ bỏ qua sự dị thường ấy. Nhưng nghĩ tới cô em gái đang ở trên tầng, Klein nhú mày, nắm chặt gậy, vòng qua phòng rửa mặt đi tới cầu thang của nhà Wood. Hấn bước nhanh lên trên, dựa theo linh cảm nắm bắt dấu vết còn sót lại mà tới cửa một căn phòng gần ban công.

Hấn là chỗ này... Klein thì thầm một câu, rồi giơ tay gõ nhẹ lên ấn đường hai cái. Những "khí tràng" xuyên qua bức tường và cánh cửa gỗ ánh vào trong mắt hấn, phần lớn đều là màu sắc bình thường với đường nét mơ hồ. Nhưng trong đó có một màu xanh đen tà dị nhọn nhọn ở tầng ngoài đang từ từ ăn mòn vào trong.

"Quả nhiên có vấn đề." Vẻ mặt của Klein trở nên rất nghiêm trọng, hấn đưa tay phải cởi xích bạc quanh cổ tay trái xuống. Hấn cầm xích bạc, để con lắc thạch anh vàng rủ xuống tự nhiên trước mặt.

Chờ khi con lắc dừng hẳn lại, hấn vẽ quả cầu ánh sáng, lòng thì lẩm nhẩm: "Siêu phạm tồn tại trong căn phòng trước mặt tôi gây ra nguy hiểm."

Thường thì phương pháp con lắc cảm xạ chỉ phù hợp cho bói những chuyện liên quan tới bản thân với những tình huống khách quan trong phạm vi nhỏ, cho nên câu nói của Klein khá chú trọng điều này: "Nguy hiểm" sẽ

khiến bản thân bị ảnh hưởng, mà "căn phòng" thì đang ở trước mặt.

...

"Siêu phàm tồn tại trong căn phòng trước mặt tôi gây ra nguy hiểm."

Lập đi lập lại chừng bảy lần, Klein mở mắt ra, thấy con lắc thạch anh vàng đang chuyển động theo chiều kim đồng hồ, hơn nữa tốc độ lại khá nhanh. Điều này cho thấy căn phòng này quả thực tồn tại thứ siêu phàm có thể gây ra nguy hiểm, hơn nữa cấp độ nguy hiểm không phải là thấp!

Selina là một kẻ yêu thích thần bí học, cô ta dẫn bạn bè tới thử nghiệm, chơi ra rắc rối lớn? Nên làm gì bây giờ? Klein bóp mày, lại quần sợi xích có con lắc vào cổ tay rồi vươn tay gõ cửa phòng.

Cốc cốc cốc!

Hắn gõ ba lần, cũng nặn ra một nụ cười thân thiện.

Kẹt, cửa phòng mở ra, Melissa mặc váy mới xuất hiện trước mặt Klein.

"Anh à, có chuyện gì không?" Con bé không ngờ anh trai mình đến, nên cảm thấy khá kinh ngạc.

Klein cười mà không mấy vui vẻ, đáp: "Anh thấy mấy đứa chơi vui quá nên tò mò thôi."

"Xin lỗi, làm ồn tới các anh rồi." Melissa ngại ngùng cúi đầu xin lỗi: "Bọn em đang chơi xem bói ma kính, Selina biết nhiều, vui lắm."

Xem bói ma kính... Em à, sao các em không chơi luôn trò bút tiên đĩa tiên đi? Klein lắc đầu, vừa bực mình vừa buồn cười. Hắn lướt mắt qua Melissa nhìn vào trong phòng, thấy Selina tươi cười đầy mặt, hiện ra đôi má lúm đồng tiền. Nhưng trong linh thị của hắn, cô thiếu nữ tóc đỏ rượu cầm chiếc

gương mạ bạc này đã bị màu xanh đen tà đi kia ăn mòn tới mức khá nghiêm trọng.

Suy nghĩ lướt qua, Klein châm chúc ngôn từ rồi nói: "Ha ha, anh sẽ không quấy rầy mấy đứa chơi trò chơi. À đúng rồi, Elizabeth đâu? Vừa nãy anh với cô ấy tán gẫu về ngữ pháp của tiếng Fusark cổ, cô ấy có nói là có vấn đề nhờ anh giải đáp."

"Elizabeth?" Melissa quan sát ông anh trai mình từ trên xuống dưới vài lần, nhấn mạnh một câu với ngữ khí khá cổ quái: "Bạn ấy mới mười sáu tuổi thôi."

Ê, em nghĩ gì thế! Klein lập tức giải thích: "Đây chỉ là thảo luận về học thuật bình thường thôi, Elizabeth rất hứng thú với lịch sử và ngôn ngữ cổ đại."

Melissa lại liếc anh mình một cái đầy thâm ý, sau đó mới nói: "Bạn ấy đang ở trong, để em gọi bạn ấy ra cho."

"Ok." Klein lùi ra sau một bước, rời khỏi vị trí trước cửa.

Hắn dõi mắt nhìn em gái xoay người, thở phào nhẹ nhõm một cách không được hiền hậu cho lắm bởi hắn cảm thấy may mắn khi người gặp nguy hiểm không phải Melissa.

Hắn chờ chừng mười mấy giây mới thấy Elizabeth, người đang hoang mang đi ra. Cô ta nghi hoặc hỏi: "Anh Moretti, rốt cuộc anh có chuyện gì? Em có bao giờ bảo là mình có hứng thú với lịch sử và ngôn ngữ cổ đại đâu..."

Đúng lúc này, cô nàng bị vẻ mặt nghiêm túc và trịnh trọng của Klein cắt ngang lời nói, toàn thân trở nên căng thẳng, dường như đã ngửi thấy một "mùi hương" gì đó không tốt rồi.

Klein đi sang bên vài bước, ra hiệu cho Elizabeth đóng cánh cửa sau người lại.

Cô gái với khuôn mặt mập mạp như trẻ con đột nhiên bị không khí nghiêm túc này ảnh hưởng, đi theo mà không hề hay biết.

"Em cũng biết rằng anh là một kẻ yêu thích thần bí học." Klein dừng chân lại, quay người lại rồi nói thẳng.

Elizabeth khẽ gật đầu đáp: "Vâng, em thậm chí cho rằng anh là một chuyên gia thần bí học."

"Không, anh chỉ là một kẻ yêu thích thôi, nhưng điều này không ảnh hưởng tới chuyện anh phát hiện việc xem bói ma kính của các em xảy ra vấn đề." Klein nặng nề nói.

"Xảy ra vấn đề?" Elizabeth suýt thì cất cao tiếng, vội giơ tay che miệng lại.

Klein suy nghĩ một chút rồi nói: "Anh biết là chỉ nói thôi rất khó khiến em tin tưởng. Bây giờ em trở lại phòng, thừa lúc Selina không chú ý hãy liếc trộm mặt chính của gương mà con bé chưa từng cho các em xem."

"Làm sao anh biết bạn ấy không cho bọn em xem?" Elizabeth thốt lên.

Từ những ghi chép trong tư liệu của Kẻ Gác Đêm bọn anh, trên 90% các vụ án có nhắc tới xem bói ma kính tà ác đều xuất hiện tình huống tương tự... Klein mỉm cười nói: "Kiến thức thông thường."

Chờ khi Elizabeth vừa nghi hoặc vừa sợ hãi trở lại căn phòng, nụ cười bình tĩnh trên mặt Klein biến mất, thay vào đó là vẻ lo lắng.

Tuy đều ở khu phía bắc, nhưng từ phố Fanya tới phố Zoutelande phải đi

xe ngựa ít nhất 15 phút, đi rồi về, chờ khi đội trưởng tới thì chuyện đã biến chuyển theo chiều hướng xấu tới mức không thể giải quyết được... Nếu Benson và Melissa không ở đây thì tốt rồi... Nhưng ta không đối phó được thứ bí ẩn, không biết này... Có cách nào tạm thời ngăn chặn lại không... Đúng rồi, Selina là một kẻ yêu thích thần bí học, phòng con bé hẳn là có không thiếu những thứ như sương tinh khiết, tinh dầu và thảo dược...

Ngay khi Klein cố gắng suy nghĩ cách đối phó, Elizabeth bịa bừa lý do có việc cần bàn mà ngồi xuống bên cạnh Selina.

"Lần này bói giúp tớ xem lúc nào mới gặp được một anh chàng anh tuấn và lãng mạn đi?" Cô gái phía đối diện nhấp một hớp rượu nho, mặt đỏ bừng dưới cái nhìn trêu chọc của mọi người, cố lấy dũng khí mà nói.

Selina khẽ ho hai tiếng, nghiêm trang vuốt mặt trái của gương, nói:

"Ma kính ma kính, hãy nói cho ta biết chàng trai mà Joanna mong muốn sẽ xuất hiện khi nào?"

Sau khi nói như vậy ba lần liên tục, cô ta cầm gương đưa tới trước mặt mình.

Bắt lấy cơ hội đó, Elizabeth lập tức nghiêng người dò xét. Dựa theo suy đoán, cô ta cảm thấy mình sẽ thấy khuôn mặt của Selina và một phần khuôn mặt mình trong kính. Nhưng ánh vào mắt cô chỉ có Selina. Trong chiếc gương không được to cho lắm này chỉ có Selina, hơn nữa còn là cả người Selina! Trong gương là một mảng tối đen, mà Selina đứng ở chính giữa, vẻ mặt âm u lạnh lẽo!

Elizabeth run rẩy toàn thân, bỗng ngã người ra phần tựa lưng của ghế sofa, thế mà quên cả hít thở. Người cô run rẩy khó mà kiểm soát được. Mặc kệ việc kiểm soát, cô đứng bật dậy, lao đảo chạy tới phía cửa, không dám nhìn

Selina đang tươi cười sáng lạn kia.

"Chàng trai của Joanna sẽ xuất hiện vào Chủ nhật tuần thứ hai ở nửa năm sau..."

Trong tiếng cười nói vui vẻ, Elizabeth mở cửa đi ra, thấy Klein mặc áo vest, đầu đội mũ phớt đang đứng trong bóng tối của chiếc đèn tường.

"Anh Moretti, em... em..." Cô lắp bắp không nói nên lời.

Klein cười trấn an: "Đừng quấy rầy các quý cô bên trong."

Nhìn thấy nụ cười ấy Elizabeth bình tĩnh lại, giơ tay đóng cửa phòng rồi nhanh chóng bước tới gần chiếc đèn tường.

"Em nhìn thấy rồi. Em thấy trong gương chỉ có Selina, một Selina giống hệt ác ma..." Cô khe khẽ nói.

Quả nhiên... Klein lại thấy nặng nề thêm vài phần, bèn trầm giọng xuống mà hỏi: "Em có biết phòng ngủ của Selina ở đâu không? Biết con bé để vật phẩm thần bí học ở chỗ nào không?"

"Là đây, vật phẩm thần bí học cũng ở trong đó." Elizabeth không chút do dự chỉ vào căn phòng phía đối diện.

Klein xách gậy đi tới, vặn mở cửa gỗ không khóa trái, nương theo ánh sáng đèn đường ngoài cửa sổ và ánh trăng của mặt trăng đỏ rực trên cao mà mở van, bật đèn khí gas.

Trong ánh sáng lờ mờ, hắt đảo mắt qua, thấy những lọ sương tinh khiết, sữa ong chúa, rồi những hộp bột thảo dược, cùng với những cây nến và bùa hộ mệnh. Những thứ đó được bày trên bàn sách, hoặc sắp xếp chỉnh tề trên giá, cái nào cũng được dán nhãn ghi rõ tên.

Sau khi xác nhận xong, Klein nói với Elizabeth ở đằng sau: "Em muốn cứu Selina không?"

"Muốn ạ!" Elizabeth gật đầu theo bản năng, sau đó lại ngơ ngác hỏi một câu: "Có nguy hiểm không ạ?"

"Có nguy hiểm nhất định, dù sao anh chỉ là kẻ yêu thích thần bí học thôi." Klein thẳng thắn đáp.

"Nguy hiểm nhất định..." Elizabeth mím chặt môi, vài giây sau nói: "Cần em làm gì vậy?"

Klein cười ôn hòa, trấn an cô nàng:

"Đừng quá căng thẳng, em chỉ cần giả vờ như không có chuyện gì xảy ra rồi trở lại phòng đó, về bên cạnh Selina. 5 phút sau, nhớ kỹ là 5 phút sau, em lấy cớ là tặng cho Selina một niềm vui bất ngờ rồi dẫn con bé đến đây, gõ nhẹ cửa phòng hai dài một ngắn, sau đó, ừm, chuyện sau đó hãy giao cho anh."

Elizabeth im lặng ghi nhớ, rồi trình trọng gật đầu: "Vâng."

Nhìn cô ta trở lại căn phòng kia, Klein nhìn đồng hồ bỏ túi, khép cửa phòng ngủ của Selina lại, sau đó nhanh tay nhanh chân dọn dẹp bàn học, chọn những đồ cần dùng rồi đặt lên trên ghế dựa. Ngay sau đó hắn cầm hai ngọn nến tỏa ra mùi hương nhạt đặt ở góc trên bên trái và góc trên bên phải của bàn học, đây là tượng trưng cho "Chủ nhân Đỏ Rực", "Nữ hoàng của tai ách và sợ hãi".

Klein định tiến hành nghi thức ở đây, mượn sức mạnh của nữ thần Đêm Tối để khối kháng thứ thần bí và không biết, đang ảnh hưởng tới Selina kia!

Bởi vì hắn chỉ là danh sách 9, nghi thức ma pháp mà hắn biết không quá lợi hại, nên muốn thành công thì nhất định phải khiến Elizabeth dẫn Selina

vào trong "vòng đóng kín", vào phạm vi của "tế đàn"! Cho nên nhất định phải lường trước việc đối phương phát hiện và phản kháng!

Dựa theo những yếu tố đó, Klein định dùng nghi thức ma pháp "kiểu gián đoạn".

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 86: Khẩn Cầu

Nghi thức ma pháp "kiểu gián đoạn" là chỉ khi người phi phạm tiến hành nghi thức ma pháp là có thể gián đoạn theo tình hình, đi hoàn thành việc trước rồi khi xong thì lại quay về tiếp tục, hơn nữa vẫn đạt được hiệu quả mong muốn.

Đây là một kỹ xảo được tạo ra qua nghìn năm phát triển của nghi thức ma pháp. Dù sao không ít nghi thức cấp cao cần rất nhiều trình tự, khả năng phải mất một hai giờ, thậm chí là nửa ngày mới hoàn thành được, mà trong quá trình ấy khó cam đoan không bị kẻ khác quấy rầy, không xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Trải qua những bài học xương máu của người đi trước, trải qua phản hồi của những lần thất bại, những nghi thức ma pháp có thể "gián đoạn" trở thành xu hướng chính ở tầng lớp cao, cũng gián tiếp ảnh hưởng tới tầng lớp thấp hơn.

Nhưng "gián đoạn" không có nghĩa là muốn dừng chỗ nào là dừng, muốn gián đoạn chỗ nào thì gián đoạn như thế, mà bắt buộc phải tuân theo lý luận thần bí học, nắm giữ kỹ xảo tương ứng nếu không thì việc nghi thức ma pháp mất hiệu lực là điều không thể tránh được, thậm chí còn bị cản trở một cách khủng khiếp.

Theo như Klein hiểu thì khi bạn được một vị thần chú ý thành công, trong lúc thần đang chờ bạn nói ra nội dung cầu xin mà bạn bỗng bảo thần là "chờ

xíu, tớ đi nhà tắm cái", vậy thì chúc mừng bạn, bạn vĩnh viễn không cần phải đi nhà tắm nữa.

Phù... Klein thở hắt ra, khiến cho bản thân trấn tĩnh lại. Tuy hẳn đã tiến hành "nghỉ thức đổi vận" nhiều lần, mà lại còn thiết kế quá trình tương ứng để "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược" thử, nhưng hôm nay là lần đầu tiên hẳn làm nghỉ thức ma pháp chân chính và phù hợp với quy định.

Nhìn gậy batoong gác vào mép giường, Klein lấy cây nến thứ ba ra, đặt nó ở chính giữa bàn học, dùng nó để tượng trưng cho chính mình. Ngay sau đó hẳn lấy chiếc chén nhỏ bằng bạc mà Selina dùng cho nghỉ thức đặt ra trước cây nến thứ ba, để thay thế chiếc rìu có thánh huy. Bên trái là nước cất và tinh dầu có chứa các loại như hoa Ánh Trăng, hoa Thâm Miên. Bên phải là một đĩa muối, một chiếc thìa bạc, một tờ giấy giả da và một chiếc bút lông chim chấm mực.

May là Selina có đủ đồ, không thì không cách nào bày biện đầy đủ được. Mà nghỉ thức loại nhanh của lão Neil này không phải thứ "Thầy Bói" có thể làm được... Xem ra Selina là một người yêu thích thần bí học lâu năm đây... Ủm, không phải lâu năm thì sẽ không gây ra tai họa như vậy... Con bé mới mười sáu, chí ít cũng phải tiếp xúc trên một năm rồi nhỉ... Là ai dẫn con bé vào? Klein mãi mê suy nghĩ, cầm cốc của Selina ở đầu giường, rót nước trong vào, rồi đặt đĩa muối thô bên cạnh.

Hắn lấy đồng hồ bỏ túi ra, mở nắp nhìn thoáng qua, không trì hoãn nữa mà khiến đầu óc vẽ ra từng tầng quả cầu ánh sáng, nhanh chóng tiến vào minh tưởng.

Căn phòng ngập tràn mùi hoa như có gió xoáy vô hình, Klein cất đồng hồ đi, đôi mắt trở nên sâu sắc, từ màu nâu biến thành màu đen, dường như có thể thấy được linh hồn của người khác.

Hắn đưa tay đặt ở cây nến góc trên bên phải, lòng lẩm nhẩm: "Hỡi nữ thần Đêm Tối, người là chủ nhân Đỏ Rực!"

Trong lúc lẩm nhẩm, Klein kéo dài linh tính, cọ sát tim nến. Sau mấy lần, nến bỗng được đốt cháy, ánh sáng mờ kia mang theo chút màu lam tĩnh lặng.

"Hỡi nữ thần Đêm Tối, người cũng là nữ hoàng của tai ách và sợ hãi!"

Tương tự vừa rồi, Klein thắp sáng ngọn nến thứ hai ở góc trên bên trái.

"Tôi là người bảo vệ trung thành của người, là tấm chắn chống đỡ nguy hiểm trong đêm tối, là chiếc giáo đâm tới tà ác trong sự tĩnh lặng!"

Phụp!

Ngọn nến thứ ba tượng trưng cho Klein bắt đầu cháy.

Trong ánh nến không hề lay lắt, hắn cầm con dao nhỏ bằng bạc, bắt chước Neil dùng chú ngữ, muối thô và nước trong hoàn thành việc thánh hóa. Sau đó hắn khiến linh tính mà bản thân tích tụ dâng lên theo mũi dao, dung hợp với tự nhiên.

Klein tay cầm con dao bạc chạy một vòng quanh phòng ngủ, chỗ giường thì hắn dùng đầu gối thay cho hai chân, khiến một hàng rào vô hình khép kín nơi này lại. Ánh sáng đèn đường bên ngoài lập tức biến mất, nhưng màu đỏ rực vẫn chiếu xuống như trước.

Klein trở lại trước bàn học, cầm chiếc bút lông chim, dùng linh tính kết hợp với mực viết chú ngữ và ký hiệu tránh tai ách.

Làm xong mọi thứ, hắn đặt vật trong tay xuống, lấy mấy lọ sương tinh khiết, sữa ong chúa và tinh dầu nhỏ lên ba cây nến một giọt.

Xì!

Sương mù tràn ra, khiến căn phòng trông thần bí hơn hẳn. Lại đốt vài loại thảo dược theo thứ tự, Klein lùi ra sau một bước, đọc chú ngữ tương ứng với nghi thức ma pháp "kiểu gián đoạn":

"Nữ thần Đêm Tối cao hơn cả bầu trời, xa hơn cả vĩnh hằng,

Tôi cầu xin sự chiếu cố của người;

Khẩn cầu người chiếu cố một tín đồ trung thành của người.

Tôi khẩn cầu sức mạnh Đỏ Rực;

Tôi khẩn cầu sức mạnh tai ách và sợ hãi,

Khẩn cầu người làm cho tín đồ trung thành Selina Wood của người thoát khỏi tà ác, thoát khỏi tai ách.

Tôi khẩn cầu ngài chờ đợi chốc lát, chờ cô gái bất hạnh kia."

...

"Hoa Ánh Trăng, thảo dược thuộc về mặt trăng đỏ, xin hãy truyền sức mạnh vào chú ngữ cho ta!

Hoa Thâm Miên, thảo dược thuộc về mặt trăng đỏ, xin hãy truyền sức mạnh vào chú ngữ cho ta!"

...

Sau khi đọc chú ngữ xong, Klein nhắm mắt và lặp lại bảy lần trong đầu. Thấy dàn tế không có gì dị thường, hắn cầm thìa bạc lùi ra tới cửa phòng ngủ của Selina. Hắn chấm lên ngực vẽ thành mặt trăng đỏ rực, sau đó quay người giơ thìa bạc lên. Linh tính trào ra từ đầu thìa, cắt ra hình cửa trên bức tường

vô hình kia.

Klein biết, lúc này dù mình có mở cửa cũng không ảnh hưởng tới sự yên tĩnh và thánh khiết của dàn tế.

Hắn lấy chiếc đồng hồ bỏ túi có hoa văn nhỏ ra, xem thời gian, rồi diễn thử các bước tiếp theo.

...

Trong phòng khách ở tầng hai, Elizabeth khe khẽ run run thì thoảng lại liếc đồng hồ treo tường một cái, lặng lẽ tính toán thời gian dưới ánh sáng của hai chiếc đèn khí gas.

Gần đến giờ rồi... Cô thầm nghĩ, đồng thời nghiêng đầu nhìn thiếu nữ tóc đỏ rượu hoạt bát kia, thấy cô ta cười sáng lạn lộ ra đôi má lúm đồng tiền, cười nói vui vẻ với những người bạn xung quanh. Nhưng càng như vậy Elizabeth lại càng cảm thấy sợ hãi, dường như một "Selina" lạnh lẽo âm u trong gương vẫn tồn tại trong đầu cô, không thể quên được.

Không thể chờ nữa! Bắt buộc phải hành động! Elizabeth bỗng đứng dậy, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô lắp bắp cười nói: "Selina, tớ... tớ có bất ngờ cho bạn... Bạn cùng tớ đi ra ngoài đi."

"Thật á? Không phải bạn tặng tớ quà rồi sao?" Selina ôm lấy gương, cảm thấy kinh ngạc mà đứng dậy theo.

"Bất ngờ chính là không... Không có... Bất cứ... Bất cứ dấu hiệu nào." Elizabeth cảm thấy mình chẳng có thiên phú diễn trò gì cả.

Cô ta không nói gì thêm mà rời khỏi phòng khách trước, Selina thì tươi cười và ngờ vực đi theo.

Melissa nhìn hai người bạn tốt bước đi, mảy bóng nhú lại: Hôm nay Elizabeth thật kỳ quái... Bạn ấy gặp gỡ Klein xong thì lại càng kỳ quái... Vừa nãy bạn ấy đột nhiên chạy ra ngoài bảo là vội tới toilet, nhưng vì sao vẻ mặt lại kích động như vậy...

...

Lúc này ở cửa phòng ngủ của Selina, Elizabeth hít vào một hơi thật sâu, nói với cô gái phía đối diện: "Chúng ta vào phòng của bạn đi."

"Elizabeth, tớ thấy bạn rất khẩn trương, rất sợ hãi, sao thế?" Selina nhìn bạn tốt mà không hiểu gì cả, lại phát hiện cơ thể bạn đang run rẩy.

"Kích động, đúng vậy, là kích động!" Elizabeth liếc chiếc gương trong tay Selina, xoay người gõ cửa, một dài hai ngắn.

"Sao phải gõ cửa..." Selina càng không hiểu.

Kẹt, cửa phòng ngủ của cô mở ra, Klein mặc áo đuôi tôm màu đen, đầu đội mũ phớt xuất hiện trước mặt hai cô gái.

"Bất ngờ? Đây là bất ngờ?" Selina há hốc miệng, đầu óc mơ hồ.

Ngay lúc này, Klein bỗng giơ tay bắt lấy cổ tay Selina rồi kéo cô ta vào phòng, khiến Elizabeth sững sờ tại chỗ. Cùng lúc đó, Klein chỉ thìa bạc ra, đưa linh tính ra nhanh chóng bổ sung con đường hình cánh cửa mà nãy hăn vừa cắt ra.

Bức tường linh tính vô hình đóng kín căn phòng lại, che giấu tiếng hét của Selina ở trong.

Sầm!

Klein đóng cửa thật mạnh, không liếc Selina cái nào mà chạy về trước bàn

đọc sách.

Cô thiếu nữ tóc dài màu đỏ rượu ngừng thét, ngẩng đầu nhìn căn phòng một lượt. Ánh mắt cô trở nên lạnh lẽo, làn da tái nhợt đi, mười ngón tay nhanh chóng mọc ra những móng tay nhọn hoắt và trắng hếu.

Lúc này Klein đã quay về trạng thái minh tưởng, vừa nhỏ ba giọt tinh dầu hoa Ánh Trăng lên ba ngón nền, vừa cất cao giọng thì thầm:

"Chủ nhân Đỏ Rực tối cao, nữ hoàng tai ách và sợ hãi vĩ đại,

Tôi khẩn cầu ngài đưa chiếu cổ xuống;

Chiếu cổ cho cừ non Selina Wood bị lạc của người!"

Trong lúc đọc chú ngữ, hắn lấy tờ giấy giả da rồi đưa nó vào ngón nền tượng trưng cho người khẩn cầu.

Ừ!

Hắn cảm nhận được gió lạnh từ sau lưng, cảm nhận được một thứ sức mạnh nặng nề đánh úp tới.

Tấm da dê bắt lửa, Klein ném nó vào trong chén nhỏ bằng bạc, bản thân thì hạ người xuống, tránh thoát một cú cào chết người.

Ừ ù ù!

Tiếng gió trở nên dữ dội, Klein chỉ cảm thấy linh tính của mình trào ra ngoài như thủy triều, hoàn toàn không áp chế được. Hắn thấy tấm giấy da dê bốc cháy trong chén bạc tỏa ra màu đen sậm tĩnh lặng, nghe thấy sau lưng có vật nặng ngã rầm xuống sàn.

Bùm! Choang!

Trong hai âm thanh gần như không tách rời, khí thể vô hình màu xanh đen rót vào trong chén bạc, biến mất trong màu đen sậm như ảo giác kia.

Klein lăn sang bên cạnh, thuận thế đứng dậy, rồi rút súng dưới nách ra. Nhưng khi hắn tập trung nhìn lại, chỉ thấy cô gái đáng yêu Selina ngã xuống đất, chiếc gương mạ bạc vỡ thành vô số mảnh nhỏ trên thảm. Mà những mảnh vụn kia không còn phản chiếu Selina nữa, mà chiếu ra hình cắt của trần nhà, của Klein.

Lúc này, Klein chưa đóng linh thị thấy toàn bộ xanh đen tà dị trong khí tràng của Selina đã biến mất, mọi thứ trở lại bình thường, chỉ là có vẻ mỏng và yếu đi rất nhiều.

Phù... Hắn vừa thả lỏng thì cảm thấy ấn đường đau từng đợt, đầu cũng đau từng đợt. Đau đớn truyền khắp toàn thân hắn, khiến hắn thật muốn lăn lộn dưới đất.

Klein nắm chặt tay lại, gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay, cái nào cũng màu đen hệt như lũ côn trùng mềm đang uốn éo.

Cùng lúc đó hắn nghe được tiếng kêu gào im ắng, nghe được tiếng lẩm bẩm xé rách tinh thần mình.

Chỉ chừng mười mấy giây sau, hắn mới hòa hoãn lại được, chỉ cảm thấy trán và ngực ướt đầm mồ hôi.

"Nghị thức ma pháp vừa nãy đã rút sạch linh tính, khiến sức mạnh phi phàm của ta suýt nữa mất khống chế?" Klein đoán.

Mà chuyện này cũng khiến hắn phát hiện bản thân dường như đã tiêu hóa được không ít tinh thần còn sót lại trong ma dược, bởi vì nếu dựa theo tính toán về cường độ ban đầu khi uống ma dược, hắn cảm thấy nếu ban nãy mình không chống chọi được là sẽ sụp đổ thành quái vật ngay lập tức.

"Phương pháp đóng vai" có tác dụng đấy chứ... Klein gõ nhẹ ấn đường, rồi lau mồ hôi. Hắn quay người về phía dàn tế, vẽ hình mặt trăng trên ngực rồi cất cao giọng nói: "Ca ngợi Nữ Thần!"

Sau đó hắn tắt các ngọn nến theo thứ tự, nhanh chóng dọn dẹp dàn tế. Sau khi đặt các đồ vật lại bàn học, hắn dùng thìa bạc hóa giải bức tường linh tính.

Ù!

Tiếng gió quanh quần rồi lặng lẽ lui đi. Klein thở một hơi nhẹ nhõm, vẫn còn thấy sợ chuyện vừa rồi:

"Nếu không phải ta diễn thử trước, hoàn thành nghi thức một cách thuận lợi, e là có chuyện rồi... Hơn nữa đến giờ ta vẫn chưa biết đối thủ là ai, kẻ địch là ai... May là, ừm, may là phòng này có trái thảm, nên ta có lăn lộn cũng không hỏng quần áo..."

Hắn lắc đầu, thò tay mở cửa phòng Selina ra.

"Sao rồi?" Elizabeth lùi sau hai bước, khẩn trương hỏi.

Klein thấy cô nàng sợ hãi, bèn lấy mũ phớt xuống, cười ôn hòa đáp: "Tôi đã sửa lỗi sai khi xem bói ma kính cho cô ấy, chuyện đã được giải quyết."

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 87: Dặn Dò

"Thật sự được giải quyết rồi ă?" Elizabeth hỏi lại, vẫn cảm thấy không tin được.

Klein gật đầu không chút hoang mang: "Ừ. Chuyện cũng không khó."

Câu này là lừa em đó... Hẳn lặng lẽ bổ sung.

Có lẽ Klein biểu hiện rất trấn tĩnh, cũng có lẽ đây là một "tấm phao" cứu mạng duy nhất nên Elizabeth không nghi ngờ nữa, khẽ vỗ ngực, thở phào một hơi thật dài:

"Cảm ơn anh, anh đúng là một quý ông đáng tin cậy, vừa rồi em thực sự rất sợ. Selina thế nào rồi ă? Bạn ấy không sao chứ?"

"Cô ấy có lẽ sẽ mê man vài ngày, nhưng không có vấn đề gì khác. Ừm, suy yếu hai ba ngày là chuyện bình thường." Nói tới đây, Klein bỗng tỏ ra nghiêm nghị, nói rất nghiêm túc: "Thầy thần bí học của cô ấy là ai? Chẳng lẽ không ai bảo cô ấy những điều cấm kỵ sao?"

Elizabeth lập tức đứng nghiêm hệt như cô học sinh vừa bị thầy phê bình. Cô suy nghĩ rồi nói: "Selina từng nhắc tới rằng thầy thần bí học của cô ấy là Hanas Fansent. Năm ngoái khi cô ấy đến câu lạc bộ bói toán ở quảng trường Holls thì biết ông ta."

Hanas Fansent... Ngoài mặt thì ông ta dạy xem bói ma kính không có vấn

đề, mà ngầm thì lại dạy "bói toán đen"... Biết vậy ta cứ thông báo đội trưởng, đi tra máy tính phí gas của ông ta từ trước rồi... Klein ảo não, trầm giọng hỏi: "Xem bói ma kính của Selina cũng do ông ta dạy à?"

Đối với Klein mà nói, chuyện này khiến hấn nghĩ mà sợ, bởi suýt nữa thì ảnh hưởng tới Melissa!

Elizabeth gật đầu rất cẩn thận: "Vâng, nhưng lúc trước Selina thử xem bói ma kính mấy lần nhưng không thành công. A, hôm nay bạn ấy bảo em rằng bạn ấy đọc trộm chú ngữ mà thầy bạn ấy giấu, chắc chắn không có vấn đề."

Một cô nhóc cừ khôi muốn chết đây... Klein đau đầu day day huyết thái dương: "Em có nhớ chú ngữ mà cô ấy đọc không?"

Hừm... Tuy Hanas Fansent không chủ động dạy tri thức nguy hiểm cho Selina, nhưng có thể thấy rõ bản thân ông ta có thử, mà chuyện chọc tới thứ không biết, thứ bí ẩn là sớm muộn, bắt buộc phải nhanh chóng xử lý, tránh để tình hình chuyển biến theo chiều hướng xấu dẫn đến ảnh hưởng người khác...

"Nhớ được một phần thôi." Elizabeth nhớ lại: "Cô ấy dùng tiếng Hermes trong thần bí học, anh biết đó, em mới tiếp xúc chút ít thôi, chỉ nhớ rõ có mấy từ như 'Bồi hồi', 'Anh linh', 'Chúa Sáng Thế', 'thân quyền'."

Chúa Sáng Thế? Chúa Sáng Thế Chân Thực? Rất nhiều kẻ yêu thích thần bí học ngầm đều thờ phụng nhân vật cổ xưa được không ít tổ chức bí ẩn tôn sùng này... Đúng rồi, kẻ xuất hiện vào thời kỳ đầu của kỷ thứ năm, từ hơn một nghìn năm trước! Klein gật đầu nói:

"Chờ Selina tỉnh dậy, em nhớ hỏi đầy đủ chú ngữ nhé, sau đó tìm cơ hội nói cho anh biết."

"Vâng." Elizabeth tỏ ra thoải mái. Nhưng cô bỗng thấy nghi hoặc, bèn hỏi: "Anh Moretti, sao anh không hỏi thẳng bạn ấy?"

"Anh không muốn Melissa biết anh ham thích thần bí học, em có thể giữ bí mật cho anh được không?" Klein không đáp mà hỏi lại.

Elizabeth khẽ cắn môi, mắt tỏa sáng: "Không thành vấn đề, Melissa đúng là thích máy móc hơn thần bí, lý trí hơn trực giác."

Klein cầm mũ che ngực trái lại, cúi chào kiểu quý ông và nói: "Cảm ơn sự thông cảm của em. Mà Selina, em biết đó, cô ấy không phải người biết giữ bí mật."

"Chính xác hơn mà nói là bạn ấy thích chia sẻ bí mật với người khác." Elizabeth đồng ý.

Klein đội mũ, suy nghĩ một chút rồi nói:

"Khi nào Selina tỉnh dậy, em nhớ bảo là cô ấy bỗng dưng té xỉu, làm vỡ gương. Anh nghĩ trí nhớ của cô ấy hẳn là còn dừng lại ở lúc mới bắt đầu xem bói ma kính."

Thấy Elizabeth gật đầu, hần lại nghiêm mặt vào, nói:

"Nhớ lấy, bất kể là tiến hành bói toán hay thử các tri thức thần bí học khác, đừng bao giờ khẩn cầu những kẻ khác ngoài bảy vị thần linh! Nhìn thấy những chú ngữ không thuộc loại đó thì lập tức thiêu hủy và rời xa kẻ cung cấp! Hôm nay nếu không phải anh phát hiện kịp thời, chờ chừng 10 phút nữa là Selina sẽ trở thành quái vật, thành ác linh. Mà người ở nơi này sẽ không ai may mắn thoát được, kể cả anh!"

Nhớ tới "Selina" lạnh lẽo trong gương, Elizabeth không hề nghi ngờ lời Klein nói, cô thở dài:

"Em biết và nhớ rồi, em sẽ giám sát Selina."

"Ừ, em vào chăm sóc Selina đi." Klein giơ chiếc gậy batoong mạ bạc lên, cất bước đi tới cầu thang.

Trong lúc đi, đôi mắt hần sâu xuống, trong tầm mắt, hần giơ tay phải móc một đồng 1 penny ra, bắn lên giữa không trung.

"Selina không còn vấn đề."

"Selina không còn vấn đề."

...

Klein lặp lại lời này mấy lần, sau đó giơ tay bắt lấy đồng tiền xu đang rơi xuống, thấy hình vua George đệ Tam ở trên.

Đây không phải bản đơn giản hóa của phương pháp con lắc cảm xạ, mà là đơn giản hóa bói toán cảnh trong mơ. Trong tích tắc vừa rồi, Klein dùng minh tưởng cường ép bản thân đi vào giấc ngủ, "tinh thần" dạo khắp linh giới, mà mặt chính mặt trái của tiền xu chính là ký hiệu biểu tượng ra ngoài.

Hình đầu người là đúng, hình số là sai!

Ok, không có vấn đề... Klein làm cho đồng xu ánh lên màu đồng thau lặn giữa các ngón tay, vừa rồi là bản đơn giản hóa mà chỉ "Thầy Bói" mới làm được.

...

Elizabeth dõi theo bóng lưng Klein, thấy được đồng penny bay lên, cũng thấy hần thoải mái bắt lấy. Mỗi khi Klein biến mất dưới cầu thang, cô mới bước vào phòng ngủ, thấy Selina mê man dưới sàn, bên cạnh là những mảnh gương vỡ.

Cô ngừng thở, nhón mũi chân, mắt nhìn mảnh gương vỡ, xác nhận bên

trong không còn "Selina" lạnh lẽo mà đang phản chiếu hình ảnh trần nhà.

Phù, Elizabeth hoàn toàn yên tâm, thở phào một hơi. Nhưng sau vài lần cố gắng, cô không thể đỡ Selina lên giường, mà còn đánh thức đối phương.

"Elizabeth... Tớ làm sao vậy? Uống say à?" Selina ủ rũ hỏi, đôi mắt sáng ngời đã tối đi rất nhiều, và tràn ngập vẻ mê mang.

Elizabeth suy nghĩ vài giây rồi đáp rất nghiêm túc: "Không, Selina, bạn gặp rắc rối, xem bói ma kính của bạn chọn thứ không tốt."

"Vậy sao?" Selina được Elizabeth nâng dậy, suy yếu ngồi lên mép giường, day day huyết thái dương: "Tớ chỉ nhớ là tớ mới bắt đầu xem bói ma kính."

Elizabeth nói nửa thật nửa giả:

"Ban này quả thực bạn như thành một người khác vậy, bạn ở trong gương với bạn ngoài đời hoàn toàn không giống nhau tí nào... Tớ rất sợ, lấy cớ cho bạn niềm vui bất ngờ mà dẫn bạn vào phòng, sau đó cướp lấy chiếc gương rồi ném vỡ nó xuống thảm. Sau đó... Sau đó bạn lập tức té xỉu. Nữ thần phù hộ, giờ bạn bình thường rồi."

"Tớ... Tớ không nhớ gì cả..." Selina rù rì nói, mặt mày tái nhợt. Cô càng nghĩ càng thấy đầu trống rỗng, lại càng cảm thấy sợ hãi. Theo bản năng cô ngẩng đầu nhìn về phía bàn học, thấy đồ vật bày đặt nơi đó đã khác hẳn với lúc trước. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Selina cố gắng suy nghĩ, chỉ nhớ mang máng một bóng lưng mặc áo vest đuôi tôm màu đen, đội mũ phớt, không cường tráng, không cao to nhưng lại thẳng tắp.

"Selina." Elizabeth trịnh trọng nói: "Lần trước tớ đi chợ đen mua bùa hộ mệnh có gặp được một chuyện gia thần bí học, anh ấy bảo tớ rằng cho dù bất cứ lúc nào cũng đừng khẩn cầu những kẻ ngoài bảy vị thần linh, nếu không sẽ rước tai họa tới. Hãy đồng ý với tớ là đừng thử nữa, ban này tớ thậm chí

không biết có thể cứu được bạn không nữa!"

Selina cũng sợ, gật đầu liên tục: "Không, tớ không bao giờ thử nữa đâu."

"Ừm, rốt cuộc chú ngữ của xem bói ma kính của bạn là gì? Có cơ hội mà gặp được chuyên gia thần bí học kia thì tớ sẽ hỏi giúp cho." Elizabeth tỏ ra thuận miệng hỏi.

Selina day day huyết thái dương, suy nghĩ một chút rồi đáp:

"Anh linh bồi hồi không đi, thân quyến của Chúa Sáng Thế Chân Thực, con mắt nhìn vào vận mệnh."

...

Cộp, cộp, cộp.

Klein đi xuống cầu thang, vừa đi vừa chỉnh sửa nếp uốn trên quần áo, phẩy sạch tro bụi dính bên trên. Sau đó hẩn lấy mũ phớt xuống, xách gậy batoong đen mạ bạc đi tới cạnh bàn ăn dài.

"Anh đi đâu vậy? Sắp 10 phút rồi." Anh trai của Selina là Chris vừa bỏ bài, bèn nghiêng đầu hỏi một câu.

Klein cười đáp: "Phòng rửa mặt, sau đó lên tầng hai làm quen với các quý cô xinh đẹp."

"Tôi thưởng thức sự thẳng thắn của anh." Chris cười ha ha.

Anh ta có mái tóc màu đỏ và vóc dáng không cao do di truyền, đeo một cặp kính mắt viền vàng, trông khá giỏi giang, là một vị cố vấn pháp luật xuất sắc.

Nếu anh biết tôi lên tầng hai làm em gái anh ngất đi, chắc là anh sẽ không

nói thế đâu... Klein khiêm tốn đáp: "Chỉ thảo luận mấy vấn đề học thuật thôi." Thuộc về thần bí học...

Hắn cất mũ, trở lại chỗ ngồi, chờ ván tiếp theo. Lần này hắn bốc được hai con át chủ bài. Hắn mở một góc bài lên, thấy đó là một con K bích và một con Át rô.Ồ vận may xoay chuyển rồi... Được báo đáp khi làm việc tốt chăng? Klein lấy tiền ra, chuẩn bị đặt cược.

Nếu không phải Hanas chủ động tiết lộ chú ngữ cho Selina thì không cần phải vội báo đội trưởng làm gì... Hắn thầm nghĩ thế.

Sau ván bài này, hắn vẫn duy trì cách chơi nhanh tay, có bài tốt thì đặt cược, chứ không chơi trò lừa gạt, nên tính ra thắng thua không nhiều, đến lúc 10 rưỡi kết thúc, hắn thắng được 6 penny.

"Anh thắng 2 saule 8 penny." Benson vuốt vuốt tờ tiền giấy và đồng penny trong tay.

"Không ngờ anh còn là chuyên gia chơi bài đấy." Klein cười khen một câu.

"Không, anh không rõ cách đánh bài lắm, nhưng anh biết trò này không khác gì đàm phán, bắt buộc phải giấu lá bài tẩy của mình và nhìn thấu con bài chưa lật của kẻ khác, sau đó dùng đủ mọi cách dọa hoặc dụ dỗ anh ta..." Benson còn chưa nói xong đã thấy Melissa và những người khác đi xuống.

"Về nhà thôi." Klein liếc em gái với đám bạn của cô em, day day huyết thái dương và nói. Đầu hắn vẫn đau như trước.

Sau đó Klein đi phòng rửa mặt một chuyến nữa, mượn cơ hội đi qua mà biết được chú ngữ đầy đủ từ Elizabeth.

Lúc trở lại chỗ anh trai và em gái, hắn mỉm cười nói: "Đúng rồi, em bỗng

nhớ tới một việc cần về công ty một chuyện, chúng ta đi phố Zoutelande trước nhé? Nhanh thôi."

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 88: Báo Cáo

"Chuyện gì vậy?" Benson thuận miệng hỏi một câu.

Melissa thì nhìn chăm chăm anh trai mình, bởi cô cảm thấy đêm nay Klein cứ kỳ quái sao đó, chỉ là đỡ hơn Elizabeth và Selina một chút.

Klein đã nghĩ lý do từ trước, bèn cười ha ha đáp:

"Có phần miêu tả của giấy tờ bị sai, mà em đã dặn đồng nghiệp là sáng mai đến công ty cái là nộp luôn, cho nên, hoặc phải nói là tiện đường em qua đó sửa luôn, hoặc không sáng mai phải dậy sớm ít nhất nửa tiếng. Không hề nghi ngờ là em chọn qua đó sửa."

"Anh cảm thấy chú chẳng tập trung đánh bài gì cả, hóa ra là đang nghĩ tới chuyện công việc." Benson giật mình hiểu ra, bèn cười nói: "Không, anh xin lỗi, phải là đánh bài giúp cho việc suy nghĩ."

"Vâng, bọn em sẽ chờ anh." Melissa thu hồi ánh mắt đánh giá của mình, giờ tay sửa phần mép áo dù dề.

Vì đã quá thời gian hoạt động của xe ngựa theo và không theo tuyến cố định, sau khi chào tạm biệt, ba anh em đành phải thuê xe ngựa gần đó, 2 saule cho 45 phút.

"Anh nghe bảo mỗi một lái xe của xe ngựa cho thuê đều tăng giá lung tung." Benson lấy một phần trong số tiền vừa thắng được ban nãy thanh toán

xong, bèn nhỏ giọng oán trách một câu.

Klein cười nói: "Em cho là chấp nhận được, giờ cũng sắp 11 giờ đêm rồi."

"Anh chỉ đùa chú thôi, giờ ý tưởng của anh là thực ra chúng ta có thể thuê xe chung với các khách khác, 45 phút có thể tới được rất nhiều chỗ." Benson nhìn những người đang lục tục thuê xe ngựa bên ngoài, nói.

Em hiểu, gộp xe lại chứ gì... Klein vuốt ve hoa văn mạ bạc ở đầu gậy, nói:

"Chúng ta thì không thành vấn đề, nhưng khách khác thì có. Benson, anh không phát hiện sao? Bọn họ đều là những người rất chú trọng tới hình tượng bản thân, rất để ý tới cái gọi là 'thể diện', em nghĩ đây chắc là điểm chung của tầng lớp trung lưu."

"Ừ." Benson gật đầu nghiêm túc: "Nhà Wood xa xỉ hơn anh nghĩ, nhưng mà tiền lương mỗi tuần của ông Wood mới có 4 bảng... Hầy, có lẽ thể diện chính là thứ khác biệt lớn nhất giữa một số tầng lớp trung lưu và khi đầu chó lông quăn."

Khi đầu chó lông quăn chọc ghẹo gì anh à... Klein suýt thì không nhịn được cười.

Melissa không tham gia tán gẫu với bọn họ, mà ngồi yên trên ghế, thì thoảng liếc Klein một cái, khiến hắn cảm thấy sồn tóc gáy.

Chiếc xe ngựa hai bánh tiện lợi lao nhanh trên con đường yên tĩnh, tối tăm, chỉ 12 phút là đã tới phố Zoutelande.

"Hai người chờ ở đây nhé, 5 phút, không quá 5 phút em sẽ quay lại." Klein nhấn mạnh một lần, rồi đội mũ phớt, cầm gậy batoong đi xuống xe ngựa.

Vì tính thời gian mà không phải quãng đường nên lái xe không ý kiến gì khi phải chờ.

Klein lên cầu thang tới bên ngoài công ty Bảo an Gai Đen, gõ cốc cốc lên cửa. Chưa tới mười giây sau, cửa mở ra sau, Leonard Mitchell mặc áo gile với áo sơ mi xuất hiện trước mặt hắn.

"Đêm nay anh không phải trực mà." Leonard nhấn mạnh, trông khá ngạc nhiên.

Mỗi tuần Klein chỉ phải gác cửa Chianese một ngày, thời gian còn lại vẫn có thể nghỉ ngơi bình thường như trước. Còn buổi tối có chuyện gì thì do những "Kẻ Không Ngủ" thích đêm tối âm thầm. Nhưng mỗi ngày chỉ ngủ từ hai đến ba giờ sẽ khiến trí nhớ suy giảm và bị rụng tóc... Mỗi khi nghĩ tới điều này, Klein sẽ không nhịn được mà thầm oán kiêu trêu ghẹo đội trưởng Dunn Smith.

"Tôi có chuyện cần báo cáo." Hắn đáp rất đơn giản.

"Có nhiệm vụ?" Leonard nhường vị trí, thuận miệng hỏi một câu.

Klein vừa vào sảnh tiếp khách đã thấy Dunn khoác áo gió màu đen đi ra, đôi mắt xám vẫn sâu thẳm như trước.

"Đội trưởng, tôi gặp phải một sự kiện siêu phàm."

"Tình hình cụ thể." Dunn hỏi thẳng.

Klein kể chuyện và cách mình xử lý từ đầu chí cuối: "... Cho nên tôi cho rằng cần phải triển khai điều tra Hanas Fansent."

Lúc ấy hắn cho rằng nếu vật tà ác mà "Bói toán ma kính" mời tới còn chưa tạo ra thảm án, còn chưa làm cho mình nhận được lời nhắc nhở nguy

hiểm tột độ, như vậy đối phương có lẽ cần thời gian, không thể thức tỉnh hoặc khống chế Selina trước. Cho nên chỉ cần không bộc lộ rõ mục đích của bản thân, vật tà ác sẽ ưu tiên lựa chọn đứng nhìn. Trong tình huống như vậy, việc Elizabeth lừa Selina tới cửa phòng ngủ không phải chuyện quá khó gì.

"Cậu xử lý rất tốt, bắt được thời cơ khi ác linh chưa hoàn toàn giáng xuống, chưa hoàn toàn quần lấy người." Dunn khẽ gật đầu: "Việc điều tra tiếp theo hãy giao cho bọn tôi, giờ cậu về nghỉ được rồi."

Klein thở phào nhẹ nhõm, cười ha ha nói: "Tôi còn tưởng đội trưởng sẽ lấy chuyện này làm nhiệm vụ nhập đội cho tôi, để tôi một mình hoàn thành chứ."

Từ chú ngữ mà Elizabeth cung cấp thì Hanas Fansent mang theo nguy hiểm nhất định...

"Đó là vì nhiệm vụ nhập đội của cậu đã được làm xong rồi." Leonard đứng cạnh cửa, tản mạn và tùy ý cười nói.

"Gì cơ?" Klein giật mình.

Dunn khẽ nhếch khóe miệng, dịu giọng giải thích: "Lúc hơn bảy giờ tối, chúng tôi nhận được một vụ án mà cục cảnh sát chuyển tới, xác nhận sơ bộ là không có nguy hiểm gì, cũng không vội, nên định ngày mai cho cậu đi hoàn thành một mình. Được rồi, không phải hỏi đó là vụ án gì, đêm nay cứ ngủ thật ngon, ngày nghỉ của cậu được chuyển đến thứ Ba hoặc thứ Tư."

Đội trưởng à, anh nói thế khiến tôi càng không ngủ được... Hơn nữa chiều thứ Hai là thời điểm tụ hội Tarot... Chẳng lẽ gửi một thông báo hoãn với "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược" à... Klein lắc đầu gượng cười, chào tạm biệt rồi đứng dậy.

Lúc ra cầu thang, hần chột có cảm giác, bèn ngẩng đầu nhìn tới phía chiếc

xe ngựa mà nhà hãn thuê, thì thấy Melissa đang lảng lạng quan sát hãn qua ô cửa sổ. Tầm mắt chạm nhau, Melissa lập tức quay đầu đi, ngồi ngay ngắn.

Klein giật giật khóe miệng, giả vờ như không xảy ra chuyện gì mà bước lên xe.

Dưới bầu trời đêm đầy sao và một mặt trăng đỏ rực, xe ngựa hai bánh nhẹ nhàng di chuyển, đi qua từng con đường một.

Về đến nhà, Klein để Benson đi tắm trước, hãn thì đi tới phòng ngủ của Melissa, giơ tay gõ cửa hai cái. Melissa đang định đi một phòng tắm khác ra mở cửa, nghi ngờ nhìn ông anh mình.

"Melissa, em có chuyện gì muốn hỏi anh à? Anh biết là em có." Klein hỏi thẳng. Đừng có âm thầm quan sát như thế nữa...

Melissa mấp máy môi vài cái, khẽ cau mày hỏi: "Klein, rốt cuộc anh đã làm gì Elizabeth vậy? Em cứ cảm thấy bạn ấy sao sao ấy? Còn nữa, sau đó Selina cũng trở nên rất kỳ quái."

Klein đã chuẩn bị từ trước, bèn hỏi ngược lại:

"Em có biết Elizabeth và Selina là kẻ yêu thích thần bí học không?"

"... Biết, nhưng em không thích. Em không cho rằng thế giới này vẫn còn chuyện mà không cách nào lý giải được." Melissa ngẩn ra, nhưng vẫn nghiêm túc đáp: "Mọi thứ không biết đều chỉ là vì chúng ta chưa nắm giữ đủ tri thức mà thôi."

"Ừ, anh cũng cho là như vậy." Klein chột dạ hòa theo một câu. Anh cũng từng cho là như vậy, mãi cho tới khi lao vào chỗ chết thành công...

Hãn khẽ ho hai tiếng, tiếp tục nói:

"Thần bí học bao gồm cả tiếng Hermes, đó là chữ viết chuyên dùng cho thờ cúng và cầu nguyện thời cổ đại. Elizabeth biết anh am hiểu về mặt này, à, dù sao cũng là lĩnh vực của nhà lịch sử học mà, nên đã hỏi anh ý nghĩa cụ thể của một vài từ có phát âm tương tự."

Melissa khẽ gật đầu tỏ vẻ chấp nhận lời giải thích này của ông anh, bởi điều này phù hợp với những gì cô biết về hai người kia.

"Còn tại sao Elizabeth và Selina trở nên kỳ quái, anh thật sự không rõ nguyên nhân cụ thể." Klein tranh thủ xóa sạch dấu vết bản thân: "Chẳng qua anh có một suy đoán."

"Anh đoán được?" Melissa kinh ngạc thốt lên.

Klein giơ tay gãi khóe miệng, nói:

"Anh đoán được từ nội dung những từ mà Elizabeth hỏi, cô ấy nói miếng tiếng Hermes có liên quan tới xem bói, tới một số đối tượng thờ cúng tà ác. Ủm, lúc tiến hành xem bói ma kính, có phải Selina đọc tiếng Hermes không?"

Hắn chủ động nhắc tới chuyện này là để em gái mình cảnh giác những chuyện tương tự sau này, nếu có thể rời xa được Selina và Elizabeth thì càng tốt.

"Vâng..." Melissa chần chờ rồi đáp: "Em nghĩ em đã hiểu sự kỳ quái của Elizabeth và Selina rồi..."

Lúc này Klein cố ý hỏi ngược lại:

"Bởi vì xem bói ma kính của Selina nhắc tới tín ngưỡng tà ác và phi pháp, mà Elizabeth dựa vào ý nghĩa tiếng Hermes cụ thể khi hỏi anh xong đã tìm cơ hội chỉ trích Selina, sửa lại sai lầm của cô ấy?"

"Em cho là như vậy." Melissa không hoài nghi kết luận này, bởi đây là do cô tự trình thám ra.

Thấy sự dẫn dắt của mình có tác dụng, Klein thở phào nhẹ nhõm: "Sau này em phải khuyên bảo Selina nhiều vào, bảo con bé đi lên con đường tín ngưỡng đúng đắn chút."

Lúc nói những lời này, hắn còn điểm lên ngực mình mấy cái kiếu làm tấm gương vậy.

"Vâng, em biết rồi." Melissa đáp với ngữ khí kiên định.

"Còn nữa, đừng mang suy đoán của chúng ta và những gì anh nói cho Elizabeth và Selina, anh vốn hứa với Elizabeth là không nói cho em rồi." Klein nhấn mạnh câu cuối.

"Vâng." Melissa khẽ gật đầu.

...

Tám giờ sáng thứ Hai, công ty Bảo an Gai Đen.

Klein bỏ mũ xuống, chào hỏi qua với Roxanne và Bratt, hàn huyên đôi chút về thời tiết rồi đi thẳng tới văn phòng của đội trưởng Dunn Smith. Hắn đẩy cửa ra, giương mắt nhìn thì đột nhiên hoảng sợ, bởi sắc mặt Dunn khá tái nhợt, đôi mắt xám cũng đục ngầu, không còn vẻ sâu thẳm lúc thường.

"Xảy ra chuyện gì à đội trưởng? Hanas Fansent?" Klein vừa kinh ngạc vừa quan tâm hỏi.

Dunn bóp bóp trán, nhấp một hớp cà phê rồi gượng cười đáp: "Hanas Fansent chết rồi."

"Bị ai giết trước à?" Klein cầm gậy ngồi phía đối diện Dunn.

Dunn không trả lời mà thở dài nói:

"Tối hôm qua tôi với Leonard đi tìm Hanas Fansent, vì bình thường ông ta không thể hiện dấu hiệu khác thường nào, trong nhà cũng không có chỗ nào kỳ quái nên tôi quyết định vào cảnh mơ của ông ta tìm kiếm manh mối. Trong cảnh mơ ấy, trong cảnh mơ của ông ta..."

Dunn lặp lại hai lần, ánh mắt toát lên vẻ sợ hãi:

"Trong cảnh mơ của ông ta, tôi nhìn thấy một giá chữ thập, một giá chữ thập rất lớn, chống đỡ cả bầu trời. Trên giá chữ thập ấy, một người đàn ông trần truồng bị đóng đinh bằng những đinh sắt màu đen. Đôi tay hằn giang ra, hai chân ở trên, đầu rũ xuống như con lắc, trên thân thể đầy những vết máu. Vừa thấy hình ảnh ấy, tôi lập tức hôn mê bất tỉnh, rời khỏi cảnh trong mơ của Hanas Fansent. Khi tôi tỉnh lại, Leonard nói cho tôi biết Hanas đã chết trong giấc ngủ."

"Giá chữ thập rất lớn, người đàn ông treo ngược, mình đầy vết máu... Nghe có vẻ giống Chúa Sáng Thế Chân Thực mà một số tổ chức bí ẩn thờ phụng, nhưng có điểm khác biệt rất lớn..." Klein nghi ngờ mà đoán.

Tổ chức bí ẩn thờ phụng Chúa Sáng Thế Chân Thực chủ yếu xuất hiện từ hai ba trăm năm nay, ví dụ như hội Cực Quang, đoàn Thập Tự Thiết Huyết, nhưng từ hơn một nghìn năm trước đến nay, hình ảnh tương tự chưa bao giờ biến mất.

Dunn lại bóp trán: "Chúng tôi sẽ điều tra sau, giờ cậu đi hoàn thành nhiệm vụ nhập đội của mình trước đi."

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 89: Nhiệm Vụ Đơn Giản

Klein gật đầu: "Vâng, nhưng tôi còn chưa rõ nhiệm vụ của tôi là gì nữa."

"Đó là một nhiệm vụ không nguy hiểm, chỉ ít tới giờ vẫn chưa thấy dấu hiệu nguy hiểm nào." Dunn nhấn mạnh vào trọng điểm, sau đó mới nói: "Đây là vụ án mà cục cảnh sát khu Kim Ngõ Đồng chuyển tới. Nhà từ thiện trứ danh Tước sĩ Deville bị quấy rối một cách kỳ quái liên tục một tháng, nhưng cho dù là bảo vệ của ông ta hay nhân viên bảo an được mời tới, cả phía cảnh sát đều không tìm ra nghi phạm. Đốc sát Tolle, người phụ trách chuyện này, cực kỳ nghi ngờ là có liên quan tới sức mạnh siêu phàm, vì thế mới giao cho chúng ta."

Lúc trước mình có gặp Tước sĩ Deville ở thư viện, thấy cảm xúc của ông ta rất kém, tinh thần khá suy yếu, hóa ra là vì bị quấy rối... Klein khẽ cau mày: "Là dạng quấy rối gì vậy?"

Hiện tại còn chưa tạo ra thương tổn thực chất, quả thực không được coi là nguy hiểm.

"Mỗi đêm Tước sĩ Deville đều nghe thấy tiếng khóc lóc và rên rỉ, mặc kệ ông ta ngủ ở đâu, mặc kệ là ông ta có ở Tingen hay không, điều này làm ông ta không mấy khi được ngủ ngon." Dunn lật giở tư liệu dưới tay: "Ông ta đi gặp bác sĩ tâm lý, cũng hỏi quản gia và người hầu, xác nhận không phải ảo giác, nên mới nghi ngờ là bị quấy rối."

Dunn khép tài liệu lại, rồi ngẩng đầu nhìn Klein: "Cậu sang phòng nghỉ thay bộ đồ đốc sát tập sự, rồi tới sảnh cầu lạc bộ bắn súng gặp đốc sát Tolle, ông ta sẽ nói cho cậu tình huống kỹ càng hơn."

"Trang phục đốc sát tập sự?" Klein hỏi ngược lại một câu theo bản năng.

Dunn day trán, cười nói: "Một nửa tiền lương của chúng ta do sở cảnh sát trả, nên tư cách đốc sát tập sự không chỉ tồn tại trong hồ sơ. Ngày đầu tiên cậu gặp tôi và Leonard thì chúng tôi đều mặc đồng phục, đó là phúc lợi mà mỗi một đội viên chính thức đều có, ừm, là cái kiểu phúc lợi mà Russel đại đế đã nói."

Tiếc là không thể mặc lúc bình thường, nếu không lại có thêm một bộ đồ để thay đổi rồi... Klein cầm gậy lên, chào rồi ra khỏi văn phòng của đội trưởng. Hắn đi vào phòng nghỉ ở phía đối diện, thấy bên trong có một bộ đồng phục nền đen kẻ ô trắng gồm cả giày da, mũ mềm được nạm huy hiệu "Hai thanh kiếm giao nhau, bao quanh vương miện", vai thì có huy hiệu với phần nền với trắng và đen đan xen, kèm theo một ngôi sao lông lánh.

"Đây là đốc sát kiến tập à?" Klein liếc mắt một cái phát hiện dưới ngôi sao quân hàm còn có một dãy con số không bắt mắt cho lắm: 06 - 254.

Hiện tại hắn bước đầu hiểu biết phân chia cấp bậc cảnh sát ở vương quốc Ruen, biết được cao nhất là bộ trưởng cảnh sát và tổng thư ký cảnh sát, bên dưới là các giám đốc, phó giám đốc và trợ lý giám đốc sở cảnh sát, tầng giữa là giám sát và đốc sát, dưới cùng là cảnh sát trưởng và nhân viên cảnh sát.

Sau khi đóng cửa phòng lại, Klein cởi bộ vest trên người, bỏ mũ xuống, thay bộ đồng phục kia. Sau khi mặc xong, hắn đẩy cửa vào văn phòng của nhân viên văn chức, đứng soi mình trước chiếc gương dài mà Roxanne tranh thủ xin được. Chàng trai trong kính với mái tóc đen, đôi mắt nâu tao nhã. Bộ đồng phục này khiến hắn trông anh tuấn hơn ngày thường mấy phần.

"Không tệ." Klein vui sướng tự khen một câu, sau đó để gậy batoong lại văn phòng rồi qua người đi ra khỏi công ty Bảo an Gai Đen. Trong túi hắn có đủ chứng nhận sĩ quan cảnh sát và chứng nhận sử dụng mọi loại vũ khí.

...

Đại sảnh của câu lạc bộ bắn súng, Klein thấy đốc sát Tolle, bởi vì ông ta là người duy nhất mặc đồng phục cảnh sát ở nơi này. Đương nhiên là giờ có cả mình nữa... Klein lặng lẽ bổ sung thêm một câu.

Quân hàm của đốc sát Tolle có hai ngôi sao bạc, quần áo bị phần bụng làm cho căng phồng lên, mặt có nuôi một chòm râu màu nâu nhạt khá dày. Ông ta có vóc dáng cao lớn nhưng không uy mãnh, hoặc đã từng uy mãnh.

"Klein? Klein Moretti?" Tolle đánh giá hắn từ trên xuống dưới vài lần rồi mỉm cười chào hỏi.

"Xin chào đốc sát Tolle, tôi nghĩ là ông không nhận nhầm người đâu." Klein trả lời hóm hỉnh, dựa theo trí nhớ mà giơ tay phải lên, năm ngón tay khép lại, cúi người chào.

Tolle cười ha ha, nói: "Có thể thấy được cậu là một thanh niên dễ ở chung, vậy thì tôi an tâm rồi. Bây giờ chúng ta tới nhà của Tước sĩ Deville chứ?"

Tuy ông ta có bậc cảnh sát cao hơn Klein, nhưng lại giọng nói lại mang theo ý dò hỏi.

"Không thành vấn đề." Klein suy nghĩ rồi nói: "Anh có thể kể rõ tình hình cho tôi trên xe ngựa."

"Ok." Tolle vượt chòm râu dày của mình, dẫn Klein ra khỏi câu lạc bộ bắn súng, lên chiếc xe ngựa đỗ ở phía đối diện. Xe ngựa này có huy hiệu "Hai

thanh kiếm giao nhau, bao quanh vương miện", do lái xe riêng điều khiển.

"Tước sĩ Deville là tín đồ của Nữ Thần, cho nên chúng tôi mới chuyển vụ án cho các cậu." Tolle vừa ngồi xuống đã vội vàng nói.

"Tôi biết, Tước sĩ là khách quen trên báo chí và trang bìa tạp chí." Klein cười ôn hòa nói.

Tolle cầm hồ sơ trong chiếc túi bên cạnh, cởi dây quần, rút tài liệu ra, vừa lật vừa nói:

"Mặc kệ cậu biết rõ hay chưa, tôi vẫn phải giới thiệu qua một lần. Tước sĩ Deville là một phú hào được coi là có có tiếng ở thành phố Tingen này. Sự nghiệp của ông ta bắt đầu từ nhà máy chế biến chì và nhà máy đồ sứ, cho tới giờ đã tới sắt thép, than đá, vận tải thuyền bè, ngân hàng và chứng khoán. Ông ta là nhà từ thiện lớn đã được nhà vua khen ngợi, đã thành lập quỹ từ thiện Deville, công ty tín thác Deville, thư viện Willam... Năm năm trước ông ta được trao tặng tước vị huân tước... Nếu ông ta mà tranh cử chức thị trưởng, tôi nghĩ không ai ở thành phố Tingen này là đối thủ của ông ta. Chẳng qua mục tiêu của ông ta là Backlund, ông ta muốn trở thành nghị sĩ thượng viện của vương quốc. Chúng tôi từng nghi ngờ chuyện ông ta bị quấy rối có liên quan tới chuyện này, nhưng không tìm thấy bất cứ manh mối nào."

Klein khẽ gật đầu: "Không loại trừ khả năng này, nhưng hiện tại tôi không cách nào xác định được."

Tolle không dây dưa nhiều về vấn đề này, tiếp tục nói:

"Từ ngày 6 tháng trước, mỗi đêm khi đi ngủ Tước sĩ Deville đều nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn khiến người ta khiếp sợ, dường như có bệnh nhân sắp chết nào đó đang cố gắng giãy dụa. Ông ta cho kiểm tra xung quanh căn phòng, không phát hiện điều gì khác thường. Mà quản gia và đám người hầu

cũng chứng thực rằng quả thật có âm thanh tương tự, chỉ là động tĩnh mà bọn họ nghe được thì rất nhỏ.

Ban đầu Tước sĩ Deville cho rằng chuyện sẽ trôi qua nhanh thôi, nên không để ý cho lắm. Nhưng tiếng rên rỉ đau đớn ấy càng lúc càng thường xuyên, thậm chí xuất hiện cả ban ngày, mà lại còn có thêm tiếng khóc khiến lòng người run rẩy nữa. Điều này khiến Tước sĩ Deville mất ngủ liên tục, không thể không rời khỏi Tingen tới biệt thự ở vùng quê. Nhưng không có tác dụng gì. Tiếng rên rỉ và tiếng khóc vẫn cứ quẩn lấy ông ta, đồng thời cho dù ông ta đi Backlund thì chuyện cũng không thay đổi, chỉ là không còn nghiêm trọng như trước.

Ông ta thuê nhân viên bảo an điều tra xung quanh, không phát hiện manh mối gì. Chúng tôi điều tra sơ bộ cũng không có thu hoạch gì.

Sự tra tấn hơn một tháng này khiến tinh thần Tước sĩ Deville sắp suy sụp. Ông ấy nhiều lần tới gặp bác sĩ tâm lý, nhưng không cách nào thoát khỏi sự quấy nhiễu ấy. Ông ta nói cho chúng tôi rằng, nếu trong một tuần mà vấn đề không được giải quyết, ông ta sẽ rời khỏi Tingen tới Baclund. Ông ta tin rằng nơi đó có người có thể giúp được ông ta."

Nghe Tolle nói xong, Klein nhanh chóng phân tích các loại khả năng: Chắc tội người phi phạm nào đó, bị trúng nguyên rửa? Không đúng, nếu là nguyên rửa thì quản gia và người hầu không thể cũng nghe thấy âm thanh được... Một người phi phạm ẩn giấu trong đám người hầu và vệ sĩ với mục đích chưa rõ? Nhưng vấn đề là một tháng nay không ai đưa ra yêu cầu gì cho Tước sĩ Deville... Có lẽ Tước sĩ Deville bất cẩn dính vào những thứ "bẩn" như oan hồn hay ác lính? Không loại trừ nguyên nhân này...

Trong lúc Klein suy nghĩ, xe ngựa đã tới khu Kim Ngô Đồng, dừng trước cửa nhà Tước sĩ Deville.

Nơi này có vườn hoa sum suê với hàng rào sắt, cửa sắt chạm rồng với hai bức tượng bên cạnh, đài phun nước không ngừng lúc nào, con suối nhỏ được lát đá cẩm thạch, tòa nhà hai tầng có diện tích cực lớn, và con đường đủ cho ba cỗ xe ngựa chạy song song.

"Nhà của Tước sĩ chỉ có hai tầng thôi nhĩ... Trên báo nói Backlund đang thử nghiệm xây dựng nhà trọ cao tới mười tầng..." Klein xuống xe ngựa, thấy một nhân viên cảnh sát có quân hàm ba chữ V chạy nhanh tới đón.

Anh ta liếc Klein một cái, giơ tay chào: "Chào buổi sáng, thưa ngài."

"Chào buổi sáng." Klein mỉm cười gật đầu.

Tolle ở bên cạnh cười nói: "Đây là cảnh sát trưởng Gate, có chuyện gì cậu có thể nói với cậu ta."

"Đây là đốc sát kiến tập Moretti, chuyên gia lịch sử học của sở cảnh sát quận, chuyên gia tâm lý học." Tolle giới thiệu qua về Klein cho Gate.

... Tôi làm gì được như thế... Klein xấu hổ.

Hàn huyên xong, Gate chỉ vào tòa nhà hai tầng sau đài phun nước, nói: "Tước sĩ Deville đang chờ chúng ta."

"Ok." Klein giơ tay sờ khẩu súng lục bên hông, đây là thứ mạnh nhất để hăn đối phó kẻ địch - Vì thay đồ cảnh sát nên hăn có thể quang minh chính đại đeo súng bên hông, tiện cho việc rút ra.

Lúc nói, ba người đi theo con đường rộng rãi vòng qua đài phun nước, tới ngoài cửa chính. Lúc này đã có người hầu mở cửa, kính cẩn chờ đợi.

Klein nhân lúc chưa vào trong làm bộ chỉnh mũ lại mà nấn ấn đường hai cái, mở linh thị ra.

Trong phòng khách rộng và thoáng, ngài Tước sĩ Deville mặt vuông đang bóp trán, tinh thần khá kém. Mái tóc vàng sậm và đôi mắt sâu thẳm của ông ta khô héo và u tối, người như già đi năm tuổi.

"Chào buổi sáng, Tước sĩ." Klein, Tolle và Gate đồng thời chào.

Tước sĩ Deville đứng dậy, cố nặn ra một nụ cười, đáp lại: "Chào buổi sáng, ba vị sĩ quan cảnh sát, hy vọng các anh có thể giải quyết được vấn đề của tôi."

Lúc này Klein nheo mắt, mày khê nhăn, bởi ngoài việc tinh thần rất kém ra, hẳn không phát hiện Tước sĩ Deville có vấn đề gì. Điều này rất cổ quái...

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói: "Tước sĩ, lúc ông nghe thấy tiếng rên rỉ đầu tiên là ở phòng nào?"

"Phòng ngủ của tôi." Tước sĩ Deville lắc đầu.

"Chúng tôi có thể tới đó xem qua được không?" Klein dò hỏi.

"Không phải các anh đã kiểm tra mấy lần rồi sao?" Vị quản gia trung niên bên cạnh cau mày hỏi ngược lại. Hiển nhiên là ông ta không nhận ra Klein đã đồng hành với người hảo tâm "nhặt được của rơi trả lại cho người mất".

Klein cười ôn hòa đáp: "Đó là đồng nghiệp của tôi chứ không phải tôi."

"Thưa tước sĩ, đây là chuyên gia mà sở cảnh sát điều tới." Tolle nhân cơ hội giới thiệu.

Deville nhìn chằm chằm vị chuyên gia trẻ tuổi này, nói: "Được rồi, Cullen, ông dẫn bọn họ tới phòng ngủ của tôi đi."

"Tước sĩ, tôi hy vọng ông đi cùng chúng tôi." Klein nghiêm túc nói.

Deville chần chừ vài giây mới nói: "Nếu điều này giúp cho việc giải quyết vấn đề..."

Ông ta vừa nói vừa cầm gậy, tập tễnh đi tới cầu thang. Quản gia Cullen và mấy tên vệ sĩ thì theo xung quanh, chuẩn bị diu đỡ bất cứ lúc nào.

Klein nhìn xung quanh một lượt, rồi im lặng và trấn tĩnh đi theo sau.

Một bước, hai bước, ba bước... Bọn họ lên tầng hai, tới phòng ngủ chính.

Còn chưa kịp nhìn rõ nơi này, tóc gáy Klein đã dựng đứng lên. Đây là tới từ linh cảm của hắn!

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 90: Thứ Hẳn "Nhìn Thấy"

Phòng ngủ của tước sĩ Deville còn rộng hơn cả phòng khách cộng phòng bếp nhà Klein, từ giường ngủ cho tới phòng thay đồ, phòng tắm và khu để bàn và giá sách, bài trí tinh xảo, chi tiết xa xỉ. Nhưng Klein lại cảm thấy nơi này âm u, nhiệt độ thấp hơn bên ngoài tới một nửa.

Cùng lúc đó, hẳn dường như nghe thấy tiếng khóc và tiếng rên rỉ như đang giã dựa vang ngay bên tai. Klein giật mình, lại thấy mọi thứ trở lại bình thường: Ánh nắng sáng rực chiếu vào qua cửa sổ, rải khắp cả gian phòng. Nhiệt độ không cao không thấp. Cảnh sát, vệ sĩ và quản gia đứng xung quanh đều im lặng, không ai nói câu gì.

Chuyện này... Hẳn quay đầu nhìn chiếc giường ngủ cổ điển và hoa lệ, chỉ thấy trong bóng tối như có một đôi mắt mơ hồ đang quay tròn, như là lũ thiêu thân không sợ chết bên cạnh đèn khí gas.

Klein đi thêm vài bước tới gần nơi đó, linh thị lại mất hình ảnh vừa nhìn thấy.

Không phải oan hồn theo tiêu chuẩn, càng không phải ác linh... Rốt cuộc là cái gì? Klein nhú mày, nhớ lại những tri thức thần bí học mà hẳn học được trong khoảng thời gian này. Theo hẳn thấy, nhiệm vụ hôm nay mà giao cho "Người Nhật Xác", "Kẻ Đào Mộ" hoặc "Người Thông Linh" có khi chẳng chút khó khăn nào, nhưng đây rõ ràng không phải lĩnh vực mà hẳn am hiểu nhất.

Cố nén cái ý định điều tra theo hướng bói toán, Klein chậm rãi nhìn xung quanh, tìm kiếm dấu vết khác để xác minh suy đoán của mình.

"Này, anh đốc sát." Tước sĩ Deville do dự rồi hỏi: "Có phát hiện gì không?"

"Nếu phát hiện dễ như vậy, tôi tin rằng đồng nghiệp của tôi sẽ không chờ tới bây giờ." Klein đáp đầy khách sáo, theo bản năng liếc vị nhà từ thiện này một cái.

Ngay khi hắn định dời mắt qua nơi khác, hắn bỗng phát hiện chiếc gương sau lưng tước sĩ Deville phản chiếu một bóng người màu trắng mỏng manh. Không, là những bóng người màu trắng chồng lên nhau, và méo mó! Bóng dáng ấy biến mất, Klein lại mang máng nghe thấy tiếng khóc.

Phù... Hắn thở ra một hơi thật dài nhằm điều chỉnh lại nỗi sợ hãi khiến hắn suýt thì rút súng ra.

Tăng linh cảm, mở linh thị, sớm muộn gì cũng bị dọa cho phát điên... Klein dùng cách cười nhạo để giảm bớt sự căng thẳng cho bản thân, sau đó lại nhìn về phía tước sĩ Deville.

Lúc này hắn đã thấy thứ gì đó khác biệt. Xung quanh vị tước sĩ Deville này thường có những bóng dáng mỏng, màu trắng và bóp méo thoáng hiện, làm cho ánh sáng ở khu vực này tối tăm cả đi. Mà mỗi một lần bóng trắng vụt lóe lại kèm theo tiếng khóc và rên rỉ hư ảo, người bình thường khó mà nghe thấy. Người bình thường ở trạng thái bình thường khó mà nghe thấy? Là vì ban ngày? Klein gật gật đầu.

Hắn đã có phán đoán sơ bộ cho vụ án này: Thứ quán lấy tước sĩ Deville là những oán niệm, là linh tính còn sót lại được tạo ra từ thứ tình cảm khó từ bỏ nhất trước khi chết. Loại oán niệm và thứ còn sót lại nếu tích góp một khoảng

thời gian, trở nên mạnh hơn gấp mấy lần thì sẽ biến thành hung linh khủng khiếp.

Nhưng tước sĩ Deville là một nhà từ thiện có tiếng, cho dù người soi mói như Benson cũng rất kính trọng ông ta, sao lại bị nhiều "oán niệm chết chóc" quần lấy người như vậy? Trong ngoài bất nhất? Là thủ đoạn mang ý xấu của người phi phạm? Klein suy đoán các khả năng.

Hắn ngẫm nghĩ rồi mở miệng hỏi tước sĩ Deville: "Tước sĩ đáng kính, tôi có mấy vấn đề muốn hỏi."

"Xin hãy hỏi đi." Deville mệt mỏi ngồi xuống.

Klein sắp xếp ngôn từ rồi nói: "Lúc ông rời khỏi nơi này đi chỗ khác, ví dụ như vùng quê hoặc Backlund, có phải đều được sự yên bình trong ít nhất là nửa đêm, sau đó tình hình dần như cũ, càng lúc càng nghiêm trọng hơn, mãi tới lúc ban ngày ngủ vẫn nghe thấy tiếng rên rĩ và tiếng khóc?"

Deville lập tức mở to đôi mắt vốn khép hờ, trong con người xanh thẫm kia trở nên sáng rực hơn vài phần: "Đúng vậy, anh tìm được nguồn gốc của sự tình rồi à?"

Lúc này ông ta mới nhận ra vì mất ngủ trường kỳ, trạng thái tinh thần không tốt mà ông ta đã quên nói mạnh mẽ mối quan trọng đó cho cảnh sát!

Thấy câu hỏi của Klein nhận được câu trả lời là đúng, đốc sát Tolle thầm thở phào nhẹ nhõm, hiểu rằng vị Kẻ Gác Đêm này đã tìm được manh mối rồi. Mà cảnh sát trưởng Gate thì kinh ngạc và tò mò, không nhìn được mà liếc chuyên gia tâm lý học Klein mấy cái.

Phù hợp với đặc điểm oán niệm dần quần lấy, tụ tập từng chút một... Klein cơ bản là xác nhận đáp án. Mà hiện tại hắn có hai biện pháp giúp tước sĩ Deville thoát khỏi sự quấy nhiễu, một là bố trí dàn tế ở quanh ông ta, rồi

dùng nghi thức ma pháp để thanh trừ "oán niệm chết chóc", hai là dùng các phương thức thần bí học khác tìm ra ngọn nguồn vấn đề, giải quyết chuyện từ gốc rễ. Nhớ tới quy định "Cố gắng không để người thường biết tới sự tồn tại của sức mạnh phi phạm", Klein định sử dụng biện pháp thứ hai trước, nếu không hiệu quả thì mới khẩn cầu nữ thần.

"Tước sĩ, bệnh của ông là bệnh tâm lý, là vấn đề về tinh thần." Hãn nhìn Deville, nghiêm trang nói dối.

Tước sĩ Deville cau mày hỏi ngược lại: "Ý của anh là tôi là bệnh nhân tâm thần, cần đi bệnh viện tâm thần?"

"Không, không nghiêm trọng đến thế. Trên thực tế thì đại đa số người đều có một số vấn đề về tâm lý và tinh thần không ít thì nhiều." Klein thuận miệng trấn an một câu: "Xin cho phép tôi giới thiệu lại một lần nữa, tôi là chuyên gia tâm lý học của sở cảnh sát quận Akhova."

"Chuyên gia tâm lý học?" Deville và quản gia của ông ta đồng thời nhìn về phía người quen, đốc sát Tolle.

Tolle gật đầu trình trọng tỏ vẻ là đúng.

"Được rồi, vậy tôi phải làm gì để phối hợp với việc điều trị? Hơn nữa tôi không rõ vì sao quản gia, vệ sĩ và người hầu của tôi đều nghe thấy tiếng khóc và rên rỉ đó..." Deville nắm chặt gậy batoong bằng cả hai tay, vẻ mặt nghi hoặc.

Klein trả lời rất chuyên nghiệp:

"Tôi sẽ giải thích cho ông sau. Giờ phiền ông bảo quản gia, người hầu và vệ sĩ ra ngoài. Đốc sát Tolle, cảnh sát trưởng Gate, phiền các anh cũng ra ngoài giúp. Tôi cần một không gian yên tĩnh để tiến hành trị liệu sơ bộ."

Sử dụng pháp thuật "trị liệu"... Đốc sát Tolle lặng lẽ bổ sung thêm một câu cho hẳn, rồi gật đầu với Tước sĩ Deville.

Deville im lặng mười mấy giây rồi nói: "Cullen, ông dẫn bọn họ tới phòng khách tầng hai chờ đi."

"Vâng thưa Tước sĩ." Quản gia Cullen không phản bác, bởi vì người đưa ra yêu cầu là một sĩ quan cảnh sát chính thức, một vị đốc sát tập sự và là một chuyên gia tâm lý học.

Dôi mắt nhìn bọn họ lần lượt đi ra và cũng đóng cửa phòng lại, Klein nhìn Deville, người có mái tóc màu vàng sậm và đôi mắt xanh thẳm, hẳn nói: "Tước sĩ, mời ông nằm lên giường, thả lỏng tâm tình thử đi vào giấc ngủ."

"... Vâng." Tước sĩ Deville treo áo khoác và mũ lên giá để đồ, rồi chậm chậm đi tới bên giường, nằm lên.

Klein thì kéo hết rèm cửa lại, làm cho cả căn phòng tối xuống. Hẳn cúi con lắc xuống, nhanh chóng dùng con lắc cảm xạ phán định cát hung sơ qua, sau đó hẳn ngồi lên chiếc ghế đu ở cách cuối giường không xa, vẽ quả cầu ánh sáng để tiến vào minh tướng, sau đó làm cho thể giới linh tính bày ra trước mặt. Ngay sau đó, hẳn ngả người ra sau, nhanh chóng rơi vào ngủ say, làm cho thể tinh linh của mình tiếp xúc với bên ngoài.

Hẳn đang sử dụng kỹ xảo xem bói cảnh mơ để bản thân ở trong không gian linh tính như đang nằm mơ, "kết nối" với đám oán niệm quần lầy tước sĩ Deville.

Chỉ có kết nối giao tiếp mới lấy được đáp án, từ đó giải quyết vấn đề!

Hu hu hu!

Tiếng khóc đau buồn vang vọng bên tai Klein, hẳn "thấy" xung quanh có

những bóng người trắng nhợt và trong suốt hiện ra. A a a, tiếng rên rỉ đau đớn vang lên, Klein cố gắng lắm mới tìm lại được năng lực suy nghĩ bèn giơ tay phải ra đung vào một oán niệm.

Đột nhiên những bóng dáng ấy biến thành lũ thiêu thân rào rào ủa tới phía hắn. Tầm mắt Klein nhòe đi, đầu hắn như bị người ta chém thành hai nửa, một nửa thì tỉnh táo nhìn, nửa kia nhìn vào "gương". Trong "gương" ấy là một cô gái trẻ tuổi với thân thể cao lớn và ăn mặc như công nhân. Cô đi trong một nhà máy đầy bụi, đầu đau đớn từng cơn. Tầm mắt cô dần mờ đi, thân thể cô dần gầy yếu. Cô như mang máng nghe thấy có người gọi Charlotte, nói là cô mắc phải hội chứng Hysteria. Hội chứng cuồng loạn? Cô nhìn vào gương, thấy trên lợi mình có một đường màu xanh lam như có như không.

...

"Màn ảnh" lại chuyển, Klein lại như nhìn thấy cô gái khác mà mình đang hóa thân tên là Mary, cô cũng đang đi trong nhà máy chì, trẻ trung và hoạt bát. Bỗng nhiên gò má một bên mặt cô giật giật liên tục, sau đó là cánh tay và chân cùng bên.

"Cô mắc chứng động kinh." Trong lúc toàn thân co giật, cô nghe thấy có người nói thế. Cô ngã xuống, co giật càng mạnh, cuối cùng mất ý thức.

...

Lại một cô gái khác, cô buồn rầu không vui, ngu ngơ đi lung tung trên đường phố, thậm chí bắt đầu gặp chướng ngại về nói năng. Đầu cô đau khủng khiếp, lợi cô có những đường màu xanh lam. Động một tí là người cô co giật.

Cô tới gặp một bác sĩ, bác sĩ ấy nói rằng: "Ravty, cô bị ảnh hưởng bởi chì."

Vị bác sĩ ấy nhìn cô đầy thương hại, nhìn cô co giật mấy cái liên tục, nhìn

đôi mắt cô mất đi mọi sắc thái vốn có.

...

Từng hình ảnh hiện lên trong đầu Klein, hắn nửa chìm đắm vào, nửa tỉnh táo xem. Rồi hắn hiểu được những gì mà các cô gái này gặp phải: Bọn họ tiếp xúc với chì một thời gian dài mà không có đồ bảo hộ, thường phải ở trong môi trường bụi bẩn, và bọn họ chết vì trúng độc chì. Mà tước sĩ Deville thì đúng là có một nhà máy chế biến chì, hai nhà máy gốm sứ. Tất cả những nhà máy ấy đều thuê nữ công nhân với giá tương đối rẻ!

Klein im lặng "xem" mọi thứ, cảm thấy chỉ có một điểm là hắn chưa rõ: Những "oán niệm chết chóc" ấy rất nhỏ bé, cho dù tích lũy lại thành một số lượng lớn nhưng không thể tạo ra ảnh hưởng gì cho thực tại, cho tước sĩ Deville cả. Trừ phi là có một oán niệm mạnh hơn và cố chấp hơn hắn đã tập hợp chúng nó thành chinh thể.

Đúng lúc này, hắn lại "thấy" một cô gái. Cô ta không quá mười tám, đang ở trong nhà máy bôi men sứ lên đồ gốm.

"Harriet, dạo này cháu sao rồi, còn cảm thấy đau đầu không? Nếu nặng quá thì nhớ nói cho cô. Tước sĩ Deville quy định rất nghiêm ngặt là ai mà bị đau đầu nặng thì không thể tiếp xúc với chì nữa, bắt buộc phải rời khỏi nhà máy." Một người phụ nữ lớn tuổi hỏi han quan tâm.

Harriet gãi gãi cằm, cười đáp: "Hơi hơi thôi ạ, cháu vẫn ổn."

"Vậy mai nhớ nói cho cô biết là có nghiêm trọng không nhé." Người phụ nữ dặn dò.

Harriet đồng ý, về đến nhà thì thoảng cô lại bóp trán. Cô thấy cha mẹ và anh trai về, thấy được vẻ đau khổ trên mặt bọn họ.

"Ba với lại anh của con thất nghiệp rồi..." Mẹ cô lau nước mắt, nói.

Bố cô và anh cô thì cúi đầu xuống, lí nhí bảo: "Bọn tôi sẽ ra bến tàu tìm việc."

"Nhưng tiền mua bánh mì cho ngày mai của chúng ta đã hết rồi... Có lẽ chúng ta phải chuyển xuống khu ở trong cùng phố dưới mắt thôi." Mẹ Harriet nhìn cô, mắt đỏ bừng: "Khi nào con được lương? 10 saule phải không?"

Harriet lại nắn bóp trán: ""Vâng, thứ Bảy, thứ Bảy."

Sau đó cô không nói gì cả, yên lặng như mọi khi. Hôm sau khi trở lại nhà máy, cô nói với quản lý là mình khỏi đau đầu rồi, không có vấn đề gì.

Cô mỉm cười, ngày nào cũng đi bộ 5km đi làm, rồi lại đi bộ 5km về nhà, động tác nắn bóp đầu ngày càng thường xuyên hơn.

"Ba với anh vẫn chưa tìm được việc ă?" Harriet nhìn bánh mì đen nấu trong súp, không nhìn được mà hỏi bố và anh trai.

Bố cô rầu rĩ đáp: "Dạo này kinh tế đình trệ, nhiều nơi giảm biên chế, ngay cả bến tàu cũng làm một ngày nghỉ một ngày, một tuần mới được có 3 saule 7 penny."

Harriet thở dài, không nói gì thêm, vẫn yên lặng như trước, chỉ là lặng lẽ giấu tay trái đột nhiên run rẩy ra sau lưng.

Ngày hôm sau cô lại đi bộ đi làm, mặt trời dần sáng, người đi đường dần nhiều. Bỗng nhiên cô co giật toàn thân, rồi ngã xuống đất, miệng sùi bọt mép.

Cô nhìn lên bầu trời, tầm mắt bắt đầu mờ đi. Cô thấy người đến người đi, thấy có người tới gần, thấy một cỗ xe ngựa đi qua, thấy huy hiệu bồ câu trắng đang giương cánh bay lên của gia tộc Deville. Cô há hốc miệng thở hỗn hển,

nhưng lại chẳng phát ra được âm thanh nào.

Cho nên cô vẫn không nói gì cả, im lặng như mọi khi. Chỉ khác là, cô đã chết.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 91: Giải Quyết

Hình ảnh bắt đầu méo mó, hư ảo hóa rồi biến mất. Klein thoát khỏi trải nghiệm hết như cảnh mộng này, tầm mắt dần thích ứng với căn phòng ngủ ấm.

Hắn biết ông anh Benson của dùng 1 bảng 10 saule, cũng tức là lương tuần 30 saule, mà nuôi mình với Melissa dựa theo tiêu chuẩn bình dân khá là vất vả. Hắn nghĩ rằng tuyệt đại đa số công nhân có thể nhận được lương tuần lên tới 20 saule. Hắn từng nghe Melissa nhắc tới rằng ở phố dưới của phố Chữ Thập Sắt, có những gia đình năm, bảy, thậm chí là mười miệng ăn cùng sống trong một căn phòng. Hắn biết được từ chỗ Benson rằng mấy tháng trước, bị ảnh hưởng bởi thế cuộc ở lục địa Nam nên nền kinh tế của vương quốc bị đình trệ. Hắn hiểu rằng hầu gái dọn dẹp được bao ăn bao ở có thể nhận từ 3 saule 6 penny đến 6 saule một tuần.

Klein giơ tay nắn bóp ấn đường, không nói gì một lúc lâu. Mãi tới khi tước sĩ Deville đang nằm trên giường lên tiếng:

"Sĩ quan cảnh sát, anh không nói gì sao? Bác sĩ tâm lý mà lúc trước tôi mời đều nói chuyện với tôi, đề xuất vấn đề trong không gian và thời gian như này. Chẳng qua tôi cảm thấy rất yên bình. Ban này tôi suýt nữa thì ngủ, nhưng không nghe thấy tiếng kêu tiếng khóc gì nữa. Anh làm thế nào vậy?"

Klein dựa vào ghế đu, không đáp mà hỏi lại với ngữ khí bằng phẳng: "Tước sĩ, ông có biết trúng độc chì không? Biết chì rất nguy hiểm không?"

"..." Deville im lặng vài giây rồi đáp: "Lúc trước thì không, sau này mới biết. Ý của anh là vấn đề tâm lý, hoặc có thể nói là bệnh tinh thần, của tôi là vì cảm thấy áy náy với với những công nhân chế biến chì và men sứ à?"

Không đợi Klein trả lời, ông ta tiếp tục nói như thể đã nắm chắc quyền chủ động trong đàm phán vậy:

"Vâng, tôi đã từng rất áy náy, nhưng tôi đã bồi thường bọn họ rồi. Những công nhân trong nhà máy chì và đồ sứ của tôi đều có được số tiền lương cao hơn những nơi khác không ít. Ở Backlund, công nhân chế biến chì và men sứ chỉ được chưa tới 8 saule một tuần, mà tôi trả cho bọn họ 10 saule, thậm chí nhiều hơn.

À, không ít người chỉ trích tôi rằng đã khiến bọn họ bị nói là vô đạo đức, khó thuê nhân công. Nếu không phải 'Dự luật Ngũ cốc' bị hủy bỏ khiến không ít nhà nông phá sản phải vào thành phố, có lẽ bọn họ đã đòi tôi tăng lương rồi.

Hơn nữa tôi còn bảo quản lý nhà máy làm cho những công nhân nào bị đau đầu nhiều lần và tầm mắt mờ đi phải rời khỏi nơi có thể tiếp xúc tới chì. Nếu bị bệnh nặng, bọn họ còn có thể xin viện trợ từ quỹ từ thiện của tôi.

Tôi nghĩ là tôi làm đã đủ nhiều rồi."

Klein đáp với ngữ khí không chút dao động: "Tước sĩ, đôi khi ông không thể hiểu được sự quan trọng của tiền lương với người nghèo, cho dù chỉ thất nghiệp một hay hai tuần, gia đình bọn họ sẽ không thể sống được, phải chịu tổn thương rất bi thảm."

Hắn tạm dừng rồi hỏi ngược lại:

"Tôi rất ngạc nhiên, tại sao con người bác ái như ông lại không mua thêm thiết bị phòng bụi và trứng độc chì cho nhà máy?"

Deville nhìn trần nhà, gượng cười một tiếng:

"Làm thế sẽ độn chi phí lên tới mức mà tôi khó chấp nhận được, hoàn toàn không thể cạnh tranh với các nhà máy chế biến chì và đồ gốm khác. Không phải là tôi quá để ý tiền này, thậm chí tôi còn sẵn lòng trợ cấp một phần tiền, nhưng lúc nào cũng như vậy thì còn có ý nghĩa gì nữa? Làm thế chỉ giúp được một lượng công nhân rất ít, không thể làm thành tiêu chuẩn cho ngành sản xuất, tạo ra thay đổi hoàn toàn, mà chỉ biến thành tôi cứ chi tiền nuôi người như vậy. Tôi nghe nói có nhà máy vì tiết kiệm chi phí còn lén sử dụng nô lệ kia."

Klein đan hai tay lại chống cằm, im lặng một lúc rồi nói:

"Tước sĩ, vấn đề tâm lý của ông thực ra bắt đầu từ những áy náy này. Tuy ông cho là chúng đã phai nhạt, đã biến mất, vốn không có ảnh hưởng gì quá rõ, nhưng có một sự kiện đã kích thích ông, khiến cho mọi vấn đề bị châm ngòi, bị đốt cháy."

"Có chuyện kích thích tôi? Tôi không biết có chuyện như vậy." Deville vừa nghi hoặc lại vừa chắc chắn.

Klein làm cho người khề đu đưa theo ghế đu, giải thích với ngữ khí bình thản: "Thực ra ban nãy ông đã ngủ mấy phút, cũng nói cho tôi một việc."

"Trị liệu bằng thôi miên?" Deville đoán theo thói quen, chuẩn bị kết luận sẵn.

Klein không trả lời ngay mà nói thẳng:

"Ông từng thấy một nữ công nhân chết trên đường đi làm khi ông đang ngồi trên xe ngựa. Cô ta chết vì trúng độc chì, lúc còn sống từng đi làm quét men sứ ở nhà máy của ông."

"..." Deville day day hai huyết thái dương, tỏ ra không quá chắc chắn mà thì thầm: "Hình như đúng là có chuyện như vậy... Nhưng tôi không nhớ rõ cho lắm..."

Mất ngủ lâu dài khiến tinh thần ông ta trở nên kém đi, cảm giác mang máng là có chuyện tương tự thật. Ông ta ngẫm nghĩ, không ép buộc đầu óc đáng thương của mình nữa mà hỏi: "Nữ công nhân ấy tên là gì? Ừm, ý của tôi là, tôi nên làm gì để trị liệu vấn đề tâm lý của mình?"

Klein trả lời ngắn gọn với chất giọng trầm thấp:

"Hai chuyện. Thứ nhất, nữ công nhân chết trên đường đi làm tên là Harriet Walker, là ông nói cho tôi biết. Cô ấy là thứ kích thích trực tiếp nhất, cho nên ông cần tìm cha mẹ cô ta, bồi thường nhiều hơn. Thứ hai, hãy tuyên truyền sự độc hại của chì trên báo chí, khiến quỹ từ thiện của ông giúp đỡ những công nhân bị nhiễm độc. Nếu ông có thể trở thành nghị sĩ thượng viện, như vậy hãy thúc đẩy lập pháp về mặt này."

Deville thông thả ngồi dậy, cười tự giễu: "Chuyện khác thì tôi sẽ làm, nhưng về lập pháp, tôi cảm thấy không có khả năng nào cả. Bởi vì có đối thủ cạnh tranh ở nước ngoài nên lập pháp sẽ khiến những ngành sản xuất này ở trong vương quốc rơi vào nguy cơ mang tính chính thể, sẽ phá sản từng nơi một, và công nhân sẽ thất nghiệp với số lượng lớn. Tổ chức tế bào không thể cứu được nhiều người như vậy."

Ông ta chậm rãi xuống giường, sửa sang cổ áo, nhìn Klein và nói:

"Harriet Wilker đúng không? Tôi sẽ lập tức bảo Cullen tới nhà máy lấy tư liệu về cô ta, mời bố mẹ cô ta tới đây. Sĩ quan cảnh sát, phiên anh chờ với tôi, đánh giá trạng thái tinh thần của tôi."

"Vâng." Klein chậm rãi đứng dậy, phúi phúi bộ đồ cảnh sát trên người.

...

Mười một giờ sáng, trong phòng khách ở tầng một của nhà Deville.

Klein không nói gì, ngồi một mình trên sô pha, im lặng nhìn hai vợ chồng được quản gia Cullen dẫn vào.

Hai vị khách này da dẻ thô ráp, mặt đã xuất hiện nếp nhăn. Người đàn ông thì lưng hơi gù, còn người phụ nữ thì có nốt ruồi đen nơi mí mắt. Bọn họ đều trùng khớp với dáng vẻ mà Klein nhìn qua Harriet, nhưng càng già và tiêu tụy hơn, gầy tới gần như giớ xương, mặc bộ đồ cũ rách. Nghe nói bọn họ sắp không thể ở lại phố dưới của phố Chữ Thập Sắt nữa rồi.

Ừ...

Trong linh cảm của Klein, gió lạnh bắt đầu xoáy lên. Hắn nắn nắn ấn đường, đưa mắt nhìn sang tước sĩ Deville, thấy một bóng người trắng nhạt, trong suốt và bóp méo đang xuất hiện sau lưng ông ta không biết từ lúc nào.

"Chào buổi sáng... Thưa ngài Tước gia... Đáng kính!" Cha mẹ Harriet chào đầy câu nệ.

Deville day trán, mở miệng nói:

"Hai người là cha mẹ của Harriet Walker? Không phải cô ấy còn một người anh và một em gái hai tuổi sao?"

Mẹ Harriet sợ sệt đáp: "Anh của con bé bị ngã gãy chân ở bến tàu một thời gian rồi, bọn tôi để nó ở nhà chăm sóc con em."

Deville im lặng vài giây, thở dài nói: "Tôi thật sự đồng cảm với nỗi bất hạnh của Harriet."

Nghe vậy, cha mẹ của Harriet đều đỏ bừng mắt, thay nhau nói:

"Cảm ơn, cảm ơn ý tốt của ngài."

"Cảnh sát nói cho chúng tôi, cho chúng tôi biết rằng Harriet chết vì trúng độc chì, hẳn là từ này nhỉ? Ôi, đứa con gái đáng thương của tôi, con bé mới có mười bảy tuổi, rất im lặng, rất quật cường."

"Ngài đã phái người tới thăm con bé, đã giúp tiền an táng. Con bé được chôn ở nghĩa trang Raphael."

Deville liếc Klein một cái, thay đổi tư thế ngồi, người đưa ra phía trước, nặng nề nói: "Đây là sự sơ suất của chúng tôi, tôi phải xin lỗi. Tôi đã suy nghĩ rồi, tôi sẽ bồi thường cho ông bà, cho Harriet. Tiền lương một tuần của cô ấy là 10 saule đúng không? Một năm chính là 540 saule, ừm, 27 bảng, giả sử cô ấy còn làm được chỉ ít 10 năm nữa. Cullen, ông lấy 300 bảng cho cha mẹ Harriet đi."

"Ba... Ba trăm bảng?" Cha mẹ của Harriet đều kinh ngạc tới ngớ người ra. Lúc bọn họ dư dả nhất, số tiền bọn họ tiết kiệm được còn chưa tới 1 bảng!

Không chỉ bọn họ, người hầu và vệ sĩ trong phòng đều khiếp sợ và hâm mộ. Cho dù cảnh sát trưởng Gate cũng thở nặng nề hơn - lương một tuần của anh ta mới gần 2 bảng, mà nhân viên cảnh sát cấp dưới lại chỉ được có 1 bảng.

Trong sự im lặng khó mà nói nên lời đó, quản gia Cullen đi ra khỏi phòng làm việc, tay cầm một túi phình to. Ông ta mở túi ra, để lộ những chồng tiền mặt dày, có tờ 1 bảng, 5 bảng, nhưng phần đa là tờ 1 saule và 5 saule. Có thể thấy được Deville đã làm cho người ta tới ngân hàng đổi "tiền lẻ" từ trước rồi.

"Đây là tấm lòng của tước sĩ." Được chủ nhân cho phép, Cullen đưa túi cho cha mẹ Harriet.

Cha mẹ Harriet nhận lấy, dụi mắt, nhìn đi nhìn lại mấy lần.

"Không, đây... Đây quá hào phóng rồi. Chúng tôi không nên nhận." Bọn họ cầm túi thật chặt.

Deville nói: "Đây là số tiền mà lẽ ra Harriet cần phải nhận được."

"Ngài... Ngài là một vị tước sĩ cao thượng, nhân từ!" Cha mẹ Harriet kích động mà cúi người bày tỏ sự tôn kính. Nụ cười nở toé toét trên mặt bọn họ, khó mà kìm lại được. Bọn họ liên tục ca ngợi tước sĩ Deville, lặp đi lặp lại vài từ, cũng liên tục tỏ vẻ rằng Harriet ở thiên đường sẽ cảm kích ông ta.

"Cullen, phái người đưa bọn họ về, ừm, tới ngân hàng trước." Deville thở phào một hơi, lên tiếng dặn quản gia.

Cha mẹ Harriet ôm chặt túi, không dám dừng lại mà vội vàng đi về phía cửa. Klein nhìn thấy bóng dáng trắng nhợt và trong suốt sau lưng tước sĩ Deville định giơ tay với bọn họ, định đi theo bọn họ, nhưng bọn họ tươi cười rục rịch đi thường, không hề quay đầu lại.

Bóng dáng kia càng lúc càng nhạt đi, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Mà trong cảm ứng của Klein, sự lạnh lẽo trong phòng khách lập tức bình thường trở lại. Từ đầu tới cuối hẳn chỉ im lặng nhìn, không nói câu gì.

"Sĩ quan cảnh sát, tôi thấy tốt hơn nhiều rồi. Giờ anh có thể nói cho tôi biết vì sao quản gia, người hầu và vệ sĩ của tôi cũng nghe được tiếng khóc với tiếng rên rỉ không? Đây không phải vấn đề tâm lý của riêng tôi sao?" Deville tò mò nhìn sang bên hẳn.

Đốc sát Tolle, người biết chuyện, trở nên khẩn trương.

Klein mặt không biểu cảm mà đáp: "Trong tâm lý học, chúng tôi gọi hiện tượng đó là hội chứng rối loạn phân ly tập thể."

p/s: tui phát hiện mình làm nhầm tên của ông tước sĩ, phải là Deville chứ ko phải William, đã sửa lại một số chương, bác nào thấy chỗ nào chưa sửa nhớ báo tui nhé.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 92: "Chuyên Gia Tâm Lý Học"

"Rối loạn phân ly tập thể?" Deville, người đã được gặp không ít bác sĩ tâm lý trong khoảng thời gian này, lặp lại danh từ mà Klein đưa ra.

Khi không được ông ta cho phép, quản gia, vệ sĩ và người hầu của ông ta đều không phát ra âm thanh nào dù lòng rất tò mò. Nhưng cảnh sát trưởng Gate thì ngờ vực nhìn Klein kiểu như chưa từng nghe nói tới khái niệm tương tự.

Klein không chế quán tính dùng đầu gối tay khẽ gõ phần tay ghế sofa, chậm rãi giải thích:

"Con người là một loài sinh vật dễ bị cảm giác của mình lừa gạt, hội chứng rối loạn phân ly tập thể chính là vấn đề tâm lý con người được sinh ra do yếu tố như tinh thần căng thẳng ở trong một tập thể mà từ đó ảnh hưởng lẫn nhau."

Những thuật ngữ chuyên nghiệp trong câu nói trên khiến tước sĩ Deville và đám người cảnh sát trưởng Gate nghe mà mơ hồ, bèn quyết định tin tưởng theo bản năng.

"Tôi đơn cử một ví dụ đơn giản, là vụ án mà tôi từng xử lý. Một quý ông tổ chức dạ tiệc, mời tất cả ba mươi lăm vị khách. Trong bữa tiệc, ông ta đột nhiên cảm thấy buồn nôn, và đã nôn ra tại chỗ, sau đó còn bị tiêu chảy khá nghiêm trọng. Một lần, hai lần rồi ba lần, ông ta bắt đầu cho rằng mình bị ngộ

độc thức ăn, thế là vừa đi bệnh viện vừa nói suy đoán này cho các vị khách của ông ta. Hai giờ tiếp theo, trong số ba mươi lăm vị khách thì có hơn ba mươi người bị tiêu chảy, hai mươi sáu người nôn mửa. Bọn họ chen lấn trong phòng cấp cứu của bệnh viện.

Các bác sĩ đã khám rất kỹ và tiến hành so sánh, cho rằng người đầu tiên kia không bị ngộ độc, mà do thời tiết thay đổi với rượu mạnh và lạnh đã tạo ra chứng viêm dạ dày. Mà điều khiến người ta kinh ngạc là những vị khách kia không những không ai ngộ độc mà chẳng ai sinh bệnh thật sự cả. Đây chính là hội chứng rối loạn phân ly tập thể."

Deville khẽ gật đầu, khen ngợi: "Tôi hiểu rồi, con người quả nhiên rất dễ lừa bản thân, thảo nào Russel đại đế từng bảo rằng nói dối một trăm lần thì sẽ thành chân lý. Sĩ quan cảnh sát, tôi nên gọi anh như nào nhỉ? Anh là bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp nhất mà tôi từng gặp đó."

"Đốc sát Moretti." Klein chỉ vào huy hiệu trên vai mình: "Tước sĩ, sự quấy rối của ông đã được giải quyết bước đầu, giờ ông thử ngủ một giấc để tôi xác nhận xem còn vấn đề nào khác không. Nếu ông có một giấc ngủ ngon, xin cho phép chúng tôi cáo từ trước, không chờ ông dậy nữa."

"Ok." Deville bóp bóp trán, cầm gậy chống đi từng bước lên tầng, rồi vào phòng ngủ.

Nửa giờ sau, xe ngựa mang huy hiệu của cảnh sát nhanh chóng rời khỏi khu suối phun của nhà huân tước Deville.

Chờ khi cảnh sát trưởng Gate xuống xe dọc đường trở về cục cảnh sát tương ứng, đốc sát Tolle mới nhìn về phía Klein, vừa khen vừa giỡn: "Ban nãy tôi còn tưởng cậu là một chuyên gia tâm lý học thực sự..."

Ông ta không nói hết lời, vì ông ta thấy thanh niên mặc đồng phục cảnh

sát phía đối diện gần như không thể hiện biểu cảm gì. Đôi mắt hắn đầy vẻ sâu sắc, hắn cố nặn ra một nụ cười mỉm, nói: "Chỉ là trước đây tôi từng gặp qua một vài người như vậy rồi."

Đốc sát Tolle ngậm miệng, mãi cho tới khi xe ngựa tới ngoài số 36, phố Zoutelande.

"Cảm ơn sự cứu đã giúp tước sĩ Deville thoát khỏi sự quấy rối, tìm được giấc ngủ của mình." Ông ta chìa tay bắt lấy tay Klein: "Thay tôi cảm ơn Dunn một tiếng."

Klein khẽ gật đầu đáp: "Vâng."

Hắn bước lên cầu thang trở lại công ty bảo an Gai Đen, gõ cửa bước vào văn phòng của đội trưởng.

"Giải quyết rồi?" Dunn đang chờ bữa trưa của mình.

"Đã xong." Klein bóp trán, đáp ngắn gọn và thành thực: "Nguồn gốc vấn đề nằm ở nhà máy chế biến chì và đồ sứ của tước sĩ Deville. Từ khi chúng được xây dựng tới nay, đã xuất hiện rất nhiều vụ trúng độc chì mà chết, mà mỗi một vụ đều khiến tước sĩ Deville nhận được những oán niệm do linh tính còn sót lại biến thành."

"Thường thì những thứ đó không gây ra vấn đề lớn, cùng lắm khiến người ta hay gặp ác mộng." Dunn từng giải quyết vụ án tương tự nên có kinh nghiệm khá phong phú.

Klein khẽ gật đầu:

"Vâng, đáng lẽ sự tình sẽ phát triển theo hướng đó, nhưng rất không may là một ngày nọ tước sĩ Deville gặp một nữ công nhân trúng độc chì trên phố, đúng lúc đó cô ta ngã xuống, cũng nhìn thấy huy hiệu nhà tước sĩ Deville,

đồng thời sự không cam lòng, sầu lo và khao khát của cô ta rất mãnh liệt. Mãi tới khi tước sĩ cho bố mẹ, anh và em gái cô ta 300 bảng tiền bồi thường, những cảm xúc ấy mới tan đi."

"Đây là một vấn đề xã hội không hề hiếm thấy ở thời đại máy móc và hơi nước này." Dunn lấy tẩu thuốc ra, ngửi một cái rồi thở dài nói: "Công nhân chế tạo sợi dây vì nguyên vật liệu ẩm ướt khiến bản thân cũng bị ướt theo, từ đó mắc các bệnh viêm khí quản và đốt ngón tay. Ở nhà máy bụi bặm nghiêm trọng, thì dù không bị trúng độc thì cũng có vấn đề về phổi... Phù, thôi đừng thảo luận những vấn đề này nữa. Khi vương quốc phát triển hơn, tôi tin rằng mọi thứ sẽ được giải quyết. Klein, đêm nay chúng ta sẽ tới nhà hàng ăn mừng cậu thành thành viên chính thức chứ nhỉ?"

Klein suy nghĩ rồi nói: "Chắc là tối mai nhé... Đội trưởng, hôm nay tôi dùng linh thị quá lâu, lại dùng kỹ xảo 'xem bói cảnh mơ' để giao tiếp với những oán niệm kia, nên cảm thấy rất mệt. Tôi mong là chiều nay có thể về nhà nghỉ ngơi một trận, được chứ ạ? Ừm, tầm bốn năm giờ tôi sẽ tới câu lạc bộ bói toán để quan sát phản ứng của các hội viên khác khi Hanas Fansent đột tử."

"Không sao, đây là điều cần làm." Dunn cười ha ha, nói: "Vậy tối mai nhé, tới nhà hàng cạnh nhà Neil luôn. Để tôi bảo Roxanne đặt chỗ trước."

Klein cầm mũ cảnh sát đứng lên, cúi người chào: "Cảm ơn anh, đội trưởng, mai gặp."

Dunn giơ tay lên, nói: "Chờ chút, cậu vừa bảo là tước sĩ Deville cho cha mẹ nữ công nhân kia một khoản tiền bồi thường là 300 bảng?"

"Vâng." Klein gật đầu, hiểu tại sao đội trưởng gọi mình lại: "Anh lo bọn họ sẽ gặp tai họa vì số tiền này?"

Dunn thở dài: "Tôi thấy nhiều chuyện như vậy rồi. Cậu đưa địa chỉ bọn họ cho tôi, tôi sẽ bảo Cornley bố trí cho bọn họ rời khỏi Tingen tới thành phố khác, bắt đầu cuộc sống mới."

"Vâng." Klein đáp.

Sau đó hắn rời khỏi phòng Dunn, tiến vào phòng nghỉ ở phía đối diện, đổi lại bộ vest ban đầu và đặt bộ đồ cảnh sát vào trong ngăn tủ treo quần áo của mình.

Klein im lặng lên xe ngựa công cộng, lưng la lung lay trở lại phố Hoa Thủy Tiên. Hắn cởi áo khoác và mũ ra, tìm đồ ăn thừa còn lại của tối qua mang ra hâm nóng, sau đó kèm theo một chiếc bánh yến mạch cuối cùng lấp đầy bụng.

Hắn lên tầng hai, treo quần áo lên rồi nằm lăn ra giường, ngủ một giấc say như chết.

Khi hắn tỉnh dậy, đồng hồ bỏ túi đã chỉ tới hai giờ mười phút chiều. Ngoài cửa sổ mặt trời đã treo cao, ánh sáng chiếu qua tầng mây.

Trong ánh nắng rực rỡ màu vàng đỏ, Klein đứng cạnh bàn học nhìn ra ngoài cửa sổ lồi, thấy những người đi đường mặc quần áo cũ và rách, nhìn bọn họ vào hoặc ra phố Chữ Thập Sắt.

Phù... Hắn chậm rãi thở ra một hơi, cuối cùng đã thoát khỏi sự trù nặng. Đường còn phải đi từng bước một, danh sách thì phải tăng lên từng cấp một, bất cứ chuyện gì đều phải làm như vậy.

Hắn lắc đầu, ngồi xuống, bắt đầu tổng kết và tu chỉnh những gì gặp được tuần vừa rồi, thuật lại trọng điểm cần nhớ kỹ để tránh việc quên đi và để lộ sơ hở.

Hai giờ năm mươi lăm phút.

Trên sương mù trắng xám mờ hồ, vô tận và trống vắng là một tòa thần điện cao lớn sừng sững, là một chiếc bàn dài đồng thau với những chiếc ghế bày sẵn. Mà một người đàn ông được sương xám dày đặc bao phủ đã ngồi trên ghế của chủ nhân.

Klein dựa người vào phần lưng ghế, im lặng suy nghĩ một lúc. Đột nhiên hắn giơ tay ra chỉ vào ngôi sao đỏ sậm tượng trưng cho "Người Treo Ngược" và 'Chính Nghĩa'.

...

Khu Hoàng Hậu, Backlund.

Audrey xách váy nhẹ nhàng đi tới phòng ngủ. Bỗng nhiên cô như có cảm nhận gì đó, bèn nghiêng đầu nhìn về phía bóng tối của ban công. Và cô không lấy làm bất ngờ khi thấy chú chó lông vàng Susie đang lẳng lặng ngồi đó nhìn.

Audrey khe khẽ thở dài, vẽ mặt trắng đỏ rục trên ngực, sau đó đi tới, nhìn xuống chú chó lông vàng:

"Susie, mi làm thế này là không đúng, đây là rình coi rồi. 'Khán Giả' phải đứng ở vị trí của mình mà quang minh chính đại quan sát chứ."

Chú chó lông vàng ngẩng đầu nhìn chủ nhân, phẩy đuôi một cái tỏ vẻ phối hợp.

Lải nhải vài câu, Audrey không dám trì hoãn mà lại đi tới phòng ngủ.

Trong lúc mở và đóng cửa lại, cô bỗng nảy ra một ý nghĩ kỳ quái trong đầu:

"Không biết ngài 'Kẻ Khờ' có thể khiến Susie cũng tiến vào không gian thần bí kia không, như vậy thành viên hội Tarot chúng ta sẽ thành bốn người rồi! Hơn nữa tất cả đều là người phi phạm! Mà không được, Susie không biết nói, nếu để nó phát biểu ý kiến, trao đổi ý tưởng thì sao? Gâu gâu gâu? Ngào ú? Phì, sao mình lại học tiếng chó sủa chứ... Cảnh tượng này chỉ nghĩ thôi đã thấy kỳ quái rồi... Trong tụ hội thần bí và nghiêm túc bỗng vang lên tiếng chó sủa... Ngài Kẻ Khờ chắc chắn sẽ đá mình với Susie ra khỏi hội Tarot mất..."

Audrey khóa trái cửa phòng ngủ lại, ngồi xuống mép giường, lấy một tờ giấy cũ màu nâu ra từ dưới gối. Cô đọc lại mấy lần, bắt đầu khiến bản thân tiến vào trạng thái "Khán Giả".

...

Trên một hải vực ở biển Sunia, con thuyền buồm cổ xưa đuổi theo "Kẻ Lắng Nghe" đã rời xa quần đảo Rorsted.

"Nhà Hàng Hải" Arges Wilson lo sợ đồng hồ treo tường bị sai lệch nên đã vào buồng thuyền trưởng từ nửa tiếng trước, tránh khi tình hình đột phát khiến đám cấp dưới nhìn thấy.

Trước mặt anh ta là một ly rượu mạnh gần như trong suốt, từng mùi rượu chui vào trong mũi anh ta.

Nghĩ tới buổi tụ hội sắp bắt đầu, nghĩ tới màn sương xám vô ngần và ngài Kẻ Khờ thần bí ngồi trong sương mù hiện ra ngay trước mặt lúc ở trên hành lang của quán trọ, Arges lại run rẩy. Anh cầm ly rượu lên, nhấp một hớp, khiến cảm giác nóng cháy như lửa đốt ở cổ họng làm dịu đi sự lo lắng trong lòng.

Arges nhanh chóng trấn tĩnh và yên lặng, chín chắn như trước.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 93: Nhật Ký Mới

Trong thần điện rộng lớn với những cột đá to đùng trên sương mù xám. Hai bóng người đỏ sậm, mơ hồ kéo dài thân thể thành hư ảo đột nhiên xuất hiện bên cạnh chiếc bàn dài.

"Chào buổi chiều, ngài Kẻ Khờ." Audrey cúi người chào, cô khẽ cười nói: "Tiếc là nơi này không có rượu ngon, không thì có thể cúng ly vì thử nghiệm của ngài đã thành công rồi."

Thứ cô nói đến chính là nghi thức ma pháp kia.

"Ngài mạnh hơn những gì chúng tôi tưởng." Arges Wilson cũng ca ngợi một câu.

Sương mù dày đặc vẫn bao phủ toàn thân Klein như trước, hắn giơ tay phải lên ấn xuống, đáp như đang trả lời một chuyện rất bình thường: "Được rồi, điều này cho thấy chúng ta đang đi trên một con đường có hiệu quả. Sau này nếu các người bận việc, không rảnh vào chiều thứ Hai thì hãy tiến hành nghi thức bao cho ta biết trước. Hừm, chỉ cần sửa nội dung phần 'khăn cầu giấc mơ đẹp' trong chú ngữ thành lý do cụ thể là được!"

"Vâng." Audrey khe khẽ gật đầu: "Thưa ngài Kẻ Khờ, tôi lại lấy được một tờ nhật ký của Russel đại đế, hắn là tôi còn nợ ngài một tờ nữa."

"Tuần này tôi rời khỏi đất liền, nên không tìm tờ mới nào." Arges ấn tay lên ngực, khom người xuống tỏ vẻ xin lỗi.

"Không phải để ý, chuyện này ắt là làm lâu dài." Klein dựa vào lưng ghế dựa, ngón trỏ khê gõ lên phần vịn của ghế, hần nhìn tiểu thư "Chính Nghĩa", nói: "Bây giờ cô có thể 'biểu đạt' nhật ký ra rồi."

Audrey khê khom người đáp: "Tuân theo ý chí của ngài."

Cô cầm lấy chiếc bút máy đột nhiên xuất hiện trên bàn, làm cho đầu óc mình nhớ lại những ký hiệu mà cô đã cố học thuộc từ trước, cũng tỏ ra muốn biểu đạt chúng nó ra. Chỉ vài giây sau, cô thấy tấm da dê trước mặt kín đầy nội dung, chỉnh tề và tự động.

Sau khi kiểm tra qua một lượt, cô đặt bút máy xuống, nói: "Xong rồi."

Klein khê nâng tay, tấm da dê kia bỗng xuất hiện trong ta hần. Hần lướt mắt từ trên xuống, bắt đầu đọc mà cảm xúc rất bình thản:

"Ngày 9 tháng 7, tôi bỗng nghĩ tới hai vấn đề thú vị, nếu danh sách đường tắt còn được gọi là ân điển của thần, con đường của thần, vậy tại sao những phiến đá khi đầy đủ hai mươi hai danh sách đường tắt lại được gọi là phiến đá Khinh nhòn? 'Khinh nhòn', thực là một từ có ý nghĩ sâu xa đây... Rốt cuộc là khinh nhòn ai? Là ai tạo ra phiến đá Khinh nhòn? Vì sao có thể nắm giữ được tất cả danh sách đường tắt? Bên trên ghi lại nội dung gì? Thật muốn xem một cái..."

"Ngày 12 tháng 7, hôm nay tôi biết được một sự thật, vật phong ấn là một bộ phận quan trọng tạo thành thực lực cho giáo hội, dầu cho một số thứ trong những vật phong ấn ấy rất rất rất là nguy hiểm. Mà trong bảy giáo hội lớn, giáo hội Thần Công Tượng có số lượng vật phong ấn ít nhất, và trình độ nguy hiểm tương ứng cũng thấp nhất... Tôi có nên gia nhập một tổ chức không có tiền đồ gì không? Không, hần là phải nghĩ như này, giấy trắng thì mới dễ vẽ tranh, tổ chức nhỏ yếu mới khiến tôi phát huy được bản thân!"

"Ngày 14 tháng 7, tôi lại gặp quý ngài thần bí Zarathu, không ngờ ông ta lại chính là thủ lĩnh của hội Mật Tu cổ xưa!"

Đọc tới đây, đồng tử Klein co rụt lại, suýt thì hấn đã làm ra phản ứng khác thường rồi.

Trong tư liệu của giáo hội Nữ Thần Đêm Tối, gia tộc Zarathu có đôi chút dính dáng tới hội Mật Tu, mà theo Russel đại đế chứng minh thêm một bước nữa rằng Zarathu thần bí kia là thủ lĩnh của hội Mật Tu. Như vậy xem ra chuyện hội Mật Tu nắm giữ danh sách đường tắt "Thầy Bói" là không có gì khả nghi.

Ngay khi Klein đọc nhật ký, Audrey nhìn lên ghế chủ nhân, bắt đầu quan sát theo thói quen. Nhưng tầm mắt của cô bị sương mù xám dày đặc hoàn toàn ngăn cách bên ngoài. Audrey ngẩn ra, rồi đột nhiên hoàn hồn, vội vã quay đầu nhìn những ngôi sao đỏ sậm hư ảo kia.

"Mình lỗ mãng quá, to gan quá, ngu xuẩn quá, lại định quan sát ngài Kẻ Khờ... May quá, may là ngài không tức giận." Audrey khe khẽ lè lưỡi, giả vờ như đang ngắm phong cảnh, chỉ thiếu ngâm nga một giai điệu nhẹ nhàng nữa.

Arges im lặng ngồi ở đằng kia, mắt nhìn thẳng vào mặt bàn dài, an phận hệt như đang đối mặt với một vị thần linh chân chính.

Klein thu hồi suy nghĩ, quét mắt về những dòng cuối của nhật ký trong tay:

"Sau khi biết tôi đã thành 'Thông Thức Giả', Zarathu bảo rằng tôi đã lựa chọn một con đường chắc chắn sẽ gian nan, nhưng giai đoạn đầu tương đối an toàn. Tôi hỏi vì sao, ông ta chỉ cười nói rằng bí mật ẩn giấu trong danh sách đường tắt còn nhiều hơn tôi tưởng tượng rất nhiều. Tôi không nhận được bèn hỏi ông ta là danh sách đường tắt nào, ông ta nói cho tôi biết danh sách 9

của ông ta là 'Thầy Bói'.

Tôi cố ý châm biếm ông ta rằng chẳng lẽ mỗi một vị 'Thầy Bói' đều nói một nửa giấu một nửa, chẳng bao giờ nói rõ mọi chuyện sao? Hơn nữa rõ ràng ông ta ở danh sách cao, đã không cần đóng vai 'Thầy Bói' nữa rồi! Zarathu bảo rằng đây là thói quen đã thành hình của ông ta kể từ khi trở thành 'Thầy Bói', với cả chỉ như vậy mới gọi được sự tò mò của tôi lên, để tôi hợp tác với ông ta. Ông ta hy vọng tôi có thể giúp ông ta đánh cắp một vật phong ấn nguy hiểm ra khỏi giáo hội Thần Công Tượng, đó là di vật của gia tộc Antigenous.

Rất hiển nhiên, tôi bắt buộc phải thành viên trung tâm của giáo hội Thần Công Tượng thì mới làm được chuyện này. Tôi lại hỏi Zarathu rằng, mất bao lâu khi dùng phương pháp đóng vai để tiêu hóa được hết ma dục, dựa theo tiêu chuẩn nào để cân nhắc. Ông ta bảo tôi rằng ở danh sách thấp ấy, chỉ cần nghiêm chỉnh đóng vai, không quá nửa năm là sẽ tiêu hóa hết ma dục, còn nhanh nhất thì chỉ cần một tháng. Mà tiêu chuẩn cân nhắc thì rất đơn giản, một khi tiêu hóa xong xuôi, mỗi một người phi phạm sẽ tự mình cảm nhận được ngay tức thì, phải thì sẽ là phải, không phải thì sẽ là không phải.

Tôi tiếp tục hỏi cụ thể hơn, ông ta chỉ cười chứ không đáp. Cmn chứ cười mà không đáp, chờ tôi trở thành đại nhân vật ở danh sách cao xem, cứ thấy 'Thầy Bói' nào là phải dần kẻ đó một trận mới được!"

Đại đế, xin ông hãy yên giấc đi... Klein đọc tới đọc lui, rồi lại quăng mắt về phía "Chính Nghĩa" và "Người Treo Ngược":

"Để hai người chờ lâu rồi!"

"Đây là vinh hạnh của chúng tôi." Audrey vẫn chưa hoàn hồn hẳn nên sao còn nhớ được mình là "Khán Giả" nữa. Cô quay sang nhìn "Người Treo Ngược", tổ chức lại ngôn từ rồi hỏi: "Tôi có thể đi đâu để tìm hội Tâm Lý

Luyện Kim?"

Hội Tâm Lý Luyện Kim... Klein đột nhiên nhớ tới người đã mua vật liệu phụ cho ma được "Khán Giả" ở chợ đen thành phố Tingen. Có lẽ anh ta chính là thành viên của hội Tâm Lý Luyện Kim?

Ngay khi Klein đang nghĩ xem nên tiếp cận đối phương như nào, "Người Treo Ngược" Arges Wilson lắc đầu nói: "Tiểu thư 'Chính Nghĩa', thứ nhất alf tôi không biết manh mối gì. Thứ hai, tôi cho rằng cô không phải vội vã tìm hội Tâm Lý Luyện Kim như vậy làm gì, điều cô cần chú trọng bây giờ đó là tiêu hóa ma được 'Khán Giả'."

Audrey liếc Kẻ Khờ một cái, thấy ngài không có gì bổ sung, bèn thất vọng gật đầu nói:

"Tôi chỉ hy vọng có thời gian chuẩn bị đầy đủ, tiếp cận bọn họ theo cách tự nhiên hơn. Được rồi, vậy khi nào tôi mới có thể tiêu hóa hết ma được 'Khán Giả', chấm dứt việc đóng vai? Có tiêu chuẩn gì để phán đoán không? Tôi gần như không thấy tâm tình khó chịu phiền não, hay nghe thấy những lời vô nghĩa nữa."

"Người Treo Ngược" Arges nhìn Kẻ Khờ trong sương mù xám, thấy ngài không tỏ vẻ gì bèn châm chọc rồi đáp:

"Nếu không dùng phương pháp đóng vai thì theo nguyên tắc bình thường là phải chờ đợi chí ít ba năm, xác nhận hoàn toàn không còn sự cáu kỉnh, nghe nhầm, ảo giác, và dùng một phương pháp đơn giản để xác định, đó là khiến bản thân mệt mỏi tức cùng cực. Ở trạng thái này, nếu không nghe thấy tiếng thì thậm chí điên cuồng nữa, không thấy được chuyện kỳ quái nữa mới có thể thăng cấp. Mà tôi cũng vừa tiếp xúc với phương pháp đóng vai, cảm thấy rất tốt, hẳn là không tới ba năm."

Nói vậy khác gì chưa nói... Ba năm, lâu quá... Audrey thầm oán một câu. Cô vừa nghĩ như vậy thì đột nhiên nghe thấy tiếng gõ bàn cộc cộc vang lên. Audrey ngẩn ra, sau đó vui sướng. Cô quay đầu nhìn, quả nhiên thấy Kẻ Khờ đang gõ lên cạnh bàn.

Arges ngồi càng thêm ngay ngắn, cùng chờ đợi Kẻ Khờ mở miệng.

Klein đáp với ngữ khí như thường: "Ở danh sách thấp, chỉ cần nghiêm chỉnh đóng vai là chưa tới nửa năm có thể tiêu hóa hoàn toàn, thậm chí một tháng không phải là không được."

Hắn nhìn "Chính Nghĩa", chậm rãi bổ sung: "Dấu hiệu tiêu hóa hoàn toàn, đến lúc đó cô khác biệt, không cần người khác bảo cho."

"Một tháng... Tốt quá! Cảm ơn ngài, Kẻ Khờ!" Audrey vui sướng tới mức không lời nào có thể biểu đạt được đầy đủ.

Tiểu thư Chính Nghĩa, đừng tưởng mình là đứa con mà trời chọn, trọng điểm ở đây là nửa năm... Klein giơ tay phải lên để bên cạnh miệng.

"Nửa năm..." Arges lẩm bẩm.

Từ ngữ khí của anh ta, Audrey nghe ra được sự vui sướng, yên tâm và nghi hoặc mãnh liệt. Anh ta đang nghi hoặc điều gì? Audrey lại mở miệng hỏi: "Ngài Kẻ Khờ, ngài có định tăng thêm thành viên mới không?"

Klein dựa ra sau, hồi đáp theo những gì mình nghĩ từ trước: "Ban đầu chỉ là thử nghiệm, cho nên không nghĩ nhiều như vậy. Nhưng hiện giờ, là một tụ hội định kỳ, bắt buộc phải lựa chọn thành viên một cách nghiêm ngặt, tôn chỉ hàng đầu của chúng ta là bí ẩn."

Audrey khẽ gật đầu, nói: "Nói cách khác, cần các bước như quan sát, đề cử và đánh giá nữa, ừm, là trình tự."

"Cô hiểu như vậy cũng không sai." Klein khẳng định. Lòng hăn thì đang nghĩ xem làm sao để hỏi về hội Mật Tu và ma được "Tên Hề". Phải hỏi như nào mới phù hợp với thân phận của ta? Klein khó xử.

Lúc này, thấy "Chính Nghĩa" tạm thời không có chuyện gì khác, Arges chủ động nói:

"Tôi nghe nói có một vị 'Kẻ Lắng Nghe' của hội Cực Quang đang tìm dấu vết của Chúa Sáng Thế Chân Thực, cũng chính là 'Thánh Sở' mà họ tuyên bố."

"Chúa Sáng Thế Chân Thực?" Audrey nghi hoặc hỏi lại.

"Đó là một vị mà không ít tổ chức thần bí với giáo phái bí ẩn cùng thờ phụng. Bọn họ cho rằng Chúa Sáng Thế chưa thật sự chết, thứ trọng yếu mà Người để lại chính là Chúa Sáng Thế Chân Thực." Arges giải thích sơ qua: "Từ kỷ thứ năm tới nay, Chúa Sáng Thế Chân Thực đã dùng rất nhiều hình tượng để xuất hiện, ví dụ như 'Người khổng lồ treo ngược', 'Con mắt sau bức màn tối'. Ha ha, rất nhiều người tin rằng Russel đại đế đã tham khảo hình tượng của Chúa Sáng Thế Chân Thực khi phát minh ra bộ bài Tarot, thế nên mới có lá bài 'Người Treo Ngược'."

Nói tới đây, anh ta nhìn Klein, nói: "Những gì tôi nói không có vấn đề gì nhĩ ngài Kẻ Khờ?"

Đang thử cái nhìn của ta về Chúa Sáng Thế Chân Thực à? Klein nhớ tới người đàn ông trần truồng đầy máu tươi bị đóng đinh treo ngược trên giá thập tự mà đội trưởng thấy ở trong giấc mơ của Hanas Fansent, bèn có ý tưởng trong lòng. Cho dù là treo ngược hay bóng tối, không phải đều mang theo vẻ tà dị sao?

Vì vậy, hăn khẽ cười một tiếng: "Ta muốn gọi hăn là, Chúa Sáng Thế sa

ngã."

P/s: Lạnh tái tê các bác ạ, chỉ còn 11 độ, ko muốn làm gì chỉ muốn ôm chăn! :(

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 94: Hiền Giả Ẩn Nặc

"Chúa Sáng Thế sa ngã... Sa ngã..." Người Treo Ngược Arges lặp lại những người này của Kẻ Khờ, bắt đầu trầm tư. Mà thái độ thoải mái, tự nhiên và không thêm để ý của đối phương cứ hiện ra trong lòng anh ta.

Đó là một thái độ kiêu ngang hàng, nhìn thẳng!

Nếu như không có nghi thức lúc trước, có lẽ Arges sẽ cho rằng Kẻ Khờ đang phô trương thanh thế, dùng thủ đoạn nâng bản thân lên để khiến mình và "Chính Nghĩa" phải kính sợ. Nhưng hiện giờ anh ta thà tin rằng dù Kẻ Khờ không bằng Chúa Sáng Thế Chân Thực, nhưng cũng đã tới gần cấp độ đó.

Là nguy hiểm... Cũng là cơ hội hiểm có... Arges lặng lẽ thì thầm một câu, sau đó nói với vẻ khá vui:

"Thưa ngài Kẻ Khờ, câu nói của ngài thích hợp hơn hẳn. Căn cứ vào những gì chúng tôi quan sát được, mọi người phi phạm thờ phụng Chúa Sáng Thế Chân Thực, không, Chúa Sáng Thế Sa Ngã đều có tỉ lệ mất khống chế cao hơn bình thường, phần lớn còn lại đều là lũ điên."

Tư liệu của Kẻ Gác Đêm cũng nhắc tới điều này... Hơn nữa "lũ điên" không phải là chỉ việc mất lý trí, mà là tam quan của bọn họ đã bị bóp méo một cách khác thường... Klein vẫn giữ nguyên tư thế ngồi, không tiếp lời của Người Treo Ngược. Hắn còn đang mãi suy nghĩ xem nên làm cách nào để hỏi

chuyện hội Mật Tu và ma được "Tên Hề", nhưng mãi không tìm được cách nào phù hợp với thân phận.

Tiếc rằng nơi này hoàn toàn khác với mạng xã hội, không thì ta có thể lập một nick ảo đưa vào đây, chỉ phụ trách hỏi những vấn đề mà ta không tiện hỏi... Có lẽ ngày nào đó ta học được ma pháp tương tự là có thể thử xem sao, ví dụ như khiến một nửa thành viên thành nick ảo của ta...

Chỗ này có hai mươi hai chiếc ghế dựa, bộ bài Tarot có hai mươi hai lá, tạo nên một sự đối ứng vô cùng hoàn mỹ. Nhưng lúc mình "muốn" một thần điện, hoàn toàn không hề tự xưng là "Kẻ Khờ", cũng không định thành lập hội Tarot, ừm, đây là tượng trưng cho hai mươi hai danh sách đường tắt?

Ta muốn thần điện, thế là thần điện xuất hiện. Vậy nếu ta muốn một "nick ảo", liệu có "nick ảo" nào xuất hiện không...

Thấy Kẻ Khờ trong màn sương dày đặc không nói gì, "Chính Nghĩa" Audrey nửa cảm thán nửa tò mò:

"Nghe có vẻ đáng sợ quá. Ừm, 'Người Treo Ngược', anh có thể kể rõ về một số tổ chức thần bí và giáo phái bí ẩn không? Tôi thường ngày khó mà tiếp xúc được với những thứ này, chỉ có thể thông qua các anh mà thôi. Tôi sẽ trả thù lao, không biết anh muốn gì?"

Hỏi hay lắm! "Chính Nghĩa", ở một mức độ nào đó cô quả nhiên có thể nhận trách nhiệm làm nick phụ cho tôi... Như vậy "Người Treo Ngược" ắt sẽ nhắc tới hội Mật Tu... Cô đúng là vai phụ tốt nhất! Klein nghe mà tinh thần phấn chấn, nhưng hắn không để tâm tình lộ ra ngoài qua vẻ mặt và động tác chút nào.

Arges suy nghĩ một lát rồi nói:

"Tôi cần một khoản tiền, 1.000 bảng, tốt nhất là tiền mặt mà seri không

liền nhau, hoặc đá quý mới được khai thác, tính toán theo giá bình quân hàng tháng của thị trường châu báu Backlund."

1.000 bảng? Đây là một khoản tiền lớn, có thể mua một tòa nhà ngay khu phố cao cấp của thành phố Tingen rồi! Không phải ai cũng có thể lấy được số tiền như vậy ra... Đây hẳn là lương một năm của đội trưởng nhỉ? "Tiền bồi thường cái chết" của Harriet cũng chỉ có 300 bảng... Tiểu thư "Chính Nghĩa" dù là quý tộc, nhưng rõ ràng cô ta còn chưa thừa kế gia sản, chỉ có thể lợi nhuận hàng năm tương ứng mà thôi... Hừm, thảo nào "Người Treo Ngược" lại bảo có thể thay thế bằng đá quý... Klein rất miễn cảm với con số về tiền bạc, may là cơ thể hắn đã được sương mù xám dày đặc che phủ.

Với một quý cô độc thân mà nói, 2.000 bảng đã đủ để cô ta có một cuộc sống quá thể diện rồi! Nếu là 2.000 bảng thì lợi nhuận một năm phải tầm 100 bảng.

"1.000 bảng?" Audrey kinh ngạc thốt lên, sau đó trả lời với ngữ khí khá nhẹ nhàng và sung sướng: "Không thành vấn đề, vẫn đưa tới địa chỉ lúc trước à?"

Nghe "Chính Nghĩa" nói như thế nghĩa là cô ta thấy quá rẻ? Klein không làm cho mình nhìn sang bên đó.

Arges phải im lặng tới hơn hai mươi giây mới nói:

"Đúng vậy, quán bar Dừng Sĩ Và Biển ở phố Bồ Nông, khu Hoa Hồng Trắng, cảng Pritz, đưa cho ông chủ là William James, nói là 'thuyền trưởng' cần."

"Ok." Audrey khẽ dựa ra sau, học theo tư thế của "Kẻ Khờ": "Người Treo Ngược, anh có thể bắt đầu được rồi."

Arges liếc Kẻ Khờ một cái, châm chọc một lát rồi mới từ tốn nói:

"Chúng ta bắt đầu từ hội Khổ Tu Morse nhĩ. Đây là tổ chức bí ẩn đầu tiên nhất, đương nhiên không ít người cho rằng tổ chức bí ẩn đầu tiên nhất phải là giáo hội của nữ thần Đêm Tối, Mẫu thần Đất Đai và Thần Chiến Tranh."

"Những người này chắc chắn là thành viên của giáo hội Chúa Tế Bảo Táp, Mặt Trời Vĩnh Hằng hoặc giáo hội Thần Tri Thức và Trí Tuệ." Audrey rầu rĩ phản bác một câu.

Giáo hội Nữ Thần là tổ chức bí ẩn đầu tiên nhất? Đây là lần đầu tiên Klein nghe thấy câu nói này. Rốt cuộc kỳ thứ tư, hoặc kỳ thứ ba đã xảy ra chuyện gì?

Arges cười nói:

"Những chân tướng ấy đã bị chôn vùi trong lịch sử cổ xưa, điều duy nhất có thể khẳng định là chưa có ai nói rằng giáo hội Chúa Tế Bảo Táp, Mặt Trời Vĩnh Hằng hoặc giáo hội Thần Tri Thức và Trí Tuệ từng là tổ chức bí ẩn. Được rồi, để tiết kiệm thời gian chúng ta hãy trở lại chủ đề chính nào. Hội Khổ Tu Morse là mấy người đã từng nhìn thấy phiến đá Khinh nhờn lập ra, bọn họ tin ngưỡng một vị thần linh không phải nhân cách hóa, có tên là Hiền Giả Ẩn Nặc.

Người này được miêu tả là thần linh, nhưng càng giống với một loại lý niệm, một loại pháp tắc tự nhiên, ví dụ như mọi vật đều có số, và Hiền Giả Ẩn Nặc chính là hóa thân của thần số. Ví dụ như tri thức tối thượng, Hiền Giả Ẩn Nặc chính là hiện thân của tri thức. Cho nên lúc ban đầu hội Khổ Tu Morse là một tổ chức rất được người ta kính trọng, có mối quan hệ hài hòa với các giáo hội lớn.

Thành viên của tổ chức này sử dụng việc khổ tu để đối kháng lại sự mất khống chế, hóa giải ảnh hưởng còn sót lại của ma dược, cũng giữ bí mật nghiêm ngặt, kiên trì đạo đức và giới luật, cho rằng người chết rồi sẽ không

ngừng chuyển kiếp... Danh sách 9 mà bọn họ nắm giữ tên là 'Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn'... Thuật ngữ 'Thầy Phù Thủy' cũng được truyền ra từ tổ chức này."

Audrey thường thức những lời miêu tả của "Người Treo Ngược", hỏi ngược lại một cách sâu sắc: "Anh bảo rằng ban đầu hội Khổ Tu Morse là một tổ chức được người ta rất kính trọng, chẳng lẽ bây giờ thì không?"

Arges khẽ gật đầu, nói: "Đúng vậy, bọn họ đã sa ngã thành tổ chức tà ác."

"Vì sao? Tôi cảm thấy lý niệm của bọn họ rất tốt, rất bình thường mà." Audrey bày tỏ sự nghi ngờ của mình.

Đây cũng là điều Klein hoài nghi, những tư liệu mà cấp độ bảo mật của hắn có thể tiếp xúc đều không ghi chép tới nguyên nhân hội Khổ Tu Morse sa ngã.

Arges lại nhìn ngài Kẻ Khờ cao siêu không nói gì, "ừ" một tiếng rồi nói:

"Tôi không rõ nguyên nhân thực sự lắm, có lẽ cũng bị bụi bặm lịch sử che phủ rồi. Nhưng tôi có biết một lời giải thích khá rợn người. Trong lời giải thích ấy, nguyên nhân chủ yếu cho sự sa ngã của hội Mật Tu Morse là vì vị thần mà bọn họ thờ phụng, cũng chính là 'Hiền Giả Ẩn Nặc', là sống, và biến thành tà thần nhân cách hóa!"

"Sống? Sao... Sao có thể sống được?" Audrey hỏi lại với ngữ khí không thể tin tưởng, không thể hiểu nổi. Cô ta thoát khỏi trạng thái "Khán Giả" từ lúc nào không biết.

Hệt như chuyện ma ngày xưa... Hơn nữa "con ma" đó lại còn là thần linh... Nội tâm Klein cũng dấy lên sóng to gió lớn.

"Xin lỗi, không ai biết đáp án." Arges vốn định thản nhiên nói rằng "Có lẽ ngài Kẻ Khờ biết", nhưng anh ta vẫn kìm nén nó lại, bởi hôm nay anh ta đã

dạo qua bờ vực nguy hiểm một lần rồi.

Mục thứ 7, chương 5 của cuốn "Sách Bảo Táp" có một câu mà Arges hãy còn nhớ như in, đó là: "Không thể dò xét thần!"

Audrey thu cảm xúc lại, không hỏi theo nữa, mà chỉ ra hiệu cho anh ta tiếp tục.

Klein vẫn giữ nguyên tư thế ngồi và sự im lặng, xác minh những gì "Người Treo Ngược" kể và thông tin mà bản thân biết một lượt.

Đến cuối cùng, hắn phát hiện có bốn điểm mà bản thân phải chú ý:

Một, ở kỷ thứ tư, giáo phái Ma Nữ còn được gọi là gia tộc Ma Nữ. Khi đó bọn họ có rất ít thành viên, duy trì số lượng theo việc sinh sản huyết thống. Hơn nữa bọn họ sẽ giết chết cha của đứa bé, cũng vứt bỏ con trai, cho nên toàn bộ thành viên đều là nữ. Đương nhiên, đây là những gì Arges kể, còn thật giả như nào thì tạm thời chưa thể kiểm chứng.

Hai, Linh giáo đoàn tín ngưỡng cái chết và học phái Hoa Hồng thích thờ cúng máu me đều tới từ lục địa Nam. Sau khi thời đại thuộc địa đến, bọn họ bị bảy giáo hội tấn công tới mức gần như diệt vong, nhưng cũng nhờ thế mà truyền bá được tới lục địa Bắc.

Ba, hiện tại hội Tâm Lý Luyện Kim tương tự với hội Khổ Tu Morse ban đầu, không thờ phụng thứ được nhân cách hóa, và cho rằng tinh thần con người có thể diễn hóa ra tất cả.

Bốn, hội Mật Tu là tổ chức có tần suất hoạt động thấp nhất trong tất cả các tổ chức bí ẩn, bởi vậy không ai biết rõ về nó. Mỗi lần bọn họ xuất hiện dường như đều lần theo một thứ gì đó, truy tìm thứ gì đó.

Lần theo thứ gì? Truy tìm cái gì? Klein bỗng nhớ tới trang nhật ký vừa

đọc, thủ lĩnh Zarathu của hội Mật Tu hợp tác với Russel nhằm mục đích lấy được một dị vật của gia tộc Antigenous. Mà lần này bọn họ xuất hiện với mục đích tìm lại cuốn bút ký đã mất, cuốn bút ký của gia tộc Antigenous... Klein hí hóp mắt lại, cảm thấy mình nắm bắt được yếu tố trọng tâm trong việc hành động của hội Mật Tu: Bọn họ đang tìm kiếm vật còn sót lại của gia tộc Antigenous!

Klein khắc chế sự muốn gõ bàn của mình, lòng suy nghĩ: Hừm, bọn họ đang tìm dấu vết còn sót lại của gia tộc Antigenous? Nếu muốn lấy được phương pháp điều chế ma dược "Tên Hề" từ chỗ Hội Mật Tu, cần phải bắt tay vào phương diện này?

Sau khi trao đổi tin tức một lúc, Klein tuyên bố cuộc tụ hội lần này đến đây là kết thúc.

"Tuân theo ý chí của ngài." Audrey và Arges đồng thời đứng dậy.

Sau khi cắt đứt liên hệ, nhìn bóng dáng bọn họ tan biến, Klein nắn bóp ấn đường, thử tưởng tượng một "nick ảo". Hắn vừa nghĩ cái là thấy một bóng người xuất hiện ở một góc của bàn dài bên dưới. Bóng người này mặc áo đuôi tôm màu đen, đội mũ phớt, vẻ mặt đại ra, hành động cứng ngắc, cho dù có sương mù xám bao phủ thì vẫn thấy rõ sự không phù hợp của nó.

Không được... Klein thử lại nhiều lần, cuối cùng thử dài, từ bỏ ý định tạo ra nick ảo.

Lại thử một chuyện khác, hắn tiếp tục ngồi trên chiếc ghế chủ nhân trên màn sương xám, suy xét lời mà Audrey nói lúc trước, tò mò quăng mắt về phía các ngôi sao đỏ sậm và hư ảo.

Sau một lát im lặng, Klein bắt đầu đáp lại lời cầu khẩn mà không phải dùng phương thức thành lập mối liên hệ để tiếp xúc với những ngôi sao này.

Trong sự yên bình và tĩnh lặng, hắn không nhận được bất cứ tin tức gì từ chũng mười ngôi sao ở gần hắn.

Như vậy chỉ khi thành lập mối liên hệ trước, kéo người lên sương mù xám rồi mới có thể "đáp lại"? Klein gật đầu, rồi cảm thấy thất vọng. Hắn không muốn làm trái lại ý muốn của kẻ khác mà kéo đối phương vào trong không gian này.

Ừm... Klein bắt đầu chuẩn bị rời đi, nhưng theo quán tính tiếp xúc tới một ngôi sao hư ảo ở gần đó.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm giác được có tiếng "khẩn cầu" mong manh và không rõ ràng lắm tới từ ngôi sao kia!

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 95: "Người Khẩn Cầu"

"Khẩn cầu?"

Klein hào hứng, dựa theo biện pháp nhìn trộm "Người Treo Ngược" lần trước khiến linh tính của mình lan tới rồi chạm vào ngôi sao đỏ sậm kia.

Một hình ảnh méo mó và mơ hồ hiện ra trước mắt hắn, chỉ có thể thấy một thiếu niên với mái tóc màu nâu nhạt đang quỳ hai chân dưới đất, quay mặt về phía một quả cầu thủy tinh trong suốt.

Thiếu niên này mặc quần áo màu đen bó sát người, hoàn toàn khác hẳn với phong cách đang thịnh hành ở vương quốc Ruen, cũng có khác biệt rất lớn với trang phục truyền thống của các quốc gia như đế quốc Fusark, nước cộng hòa Entis.

Cảnh vật xung quanh cậu ta tối mờ, có một chiếc bàn cũ, thi thoảng lại được ánh sáng lóe lên chiếu sáng, nhưng Klein không nghe thấy tiếng sấm đi đùng hay tiếng mưa rơi.

Trong hình ảnh đó, thiếu niên kia chống hai tay trước trán, người khom về phía trước, đang không ngừng cầu khẩn điều gì đó, chất giọng trầm vang vọng bên tai Klein.

Klein chăm chú lắng nghe, lại phát hiện một chuyện khiến hắn xấu hổ: Hắn không hiểu đối phương đang nói gì, đó là một ngôn ngữ mà hắn chưa tiếp xúc bao giờ!

Là chúa tể thần bí của màn sương xám, ta lại không biết "ngoại ngữ"... Klein cười tự giễu, không cam lòng mà tiếp tục cố gắng nghe, còn chăm chỉ hơn cả thi nghe Tiếng Anh lúc trước.

Khi nghe như vậy, hẳn dần nhận ra một vấn đề: Tuy ngôn ngữ của cậu ta không thuộc bất cứ ngôn ngữ nào mà hẳn được học, nhưng rất gần với tiếng Fusark cổ, có dấu vết tương đồng!

"Cha... Mẹ... Hai từ này hẳn là có ý này nhỉ? Rất giống tiếng Fusark cổ, nhưng vẫn có điểm khác..." Klein nhú mày, trầm tư suy nghĩ: "Tiếng Fusark cổ là ngôn ngữ thông dụng của con người ở kỷ thứ tư, nguồn cội của tất cả ngôn ngữ hiện tại, hơn nữa bản thân nó cũng biến đổi dần dần... Hiện giờ mình hoàn toàn không có cách nào xác định..."

Hắn nghe và nghe, dựa theo cấu tạo ngữ pháp loại bỏ các ngôn ngữ đương đại như tiếng Ruen, tiếng Fusark và tiếng Entis.

"Là một biến thể của tiếng Fusark cổ qua dòng lịch sử lâu dài? Giống chữ viết trong cuốn bút ký của gia tộc Antigenous?" Klein gõ ngón tay lên cạnh chiếc bàn đồng thau, khẽ gật đầu: "Còn một khả năng nữa, đó là tiếng Fusark cổ không phải tự nhiên sinh ra, mà biến đổi ra từ tiếng người khổng lồ... Đế quốc Fusark ở phương bắc vẫn tự xưng dân của họ có huyết thống của người khổng lồ... Có lẽ đây là tiếng người khổng lồ từ niên đại cổ xưa..."

Đến bước này, vì không có đủ tri thức nên Klein đành phải dừng lại, thu hồi linh tính, không nhìn cũng không nghe nữa. Hẳn không định kéo thiếu niên đang khấn cầu kia lên trên màn sương xám này ngay lập tức, mà hẳn định phải biết đối phương nói gì trước đã. Đương nhiên trước đó hẳn sẽ quan sát thường xuyên, coi như là "kiểm tra khảo sát" cơ bản.

Phù... Klein thở hắt ra, dựa ra sau trong thần điện sương mù rộng lớn này. Hẳn lấy linh tính bao trùm bản thân, mô phỏng cảm giác rơi xuống.

...

Sau khi "ôn tập" xong nhật ký Russel, Klein thay bộ vest, ra ngoài đi tới câu lạc bộ bói toán. Mặc dù lương đã tăng gấp đôi, hắn vẫn đi xe ngựa công cộng, chỉ là chăm sóc quán bánh mì của bà Wendy một phen, mua một cốc trà đá ngọt với 1,5 penny để xua tan cái nóng mùa hè.

Đến quảng trường Holls, Klein ném cốc giấy vào thùng rác, rồi bước lên tầng hai. Vừa tới trước cửa, hắn đã nấn ấn đường mở linh thị ra trước.

Bước vào sảnh tiếp khách một cái, Klein lập tức cảm nhận sự bi thương đang ngập tràn nơi này. Cô gái Angelica xinh đẹp đang ngồi yên ở nơi đó, ánh mắt mờ mịt, hốc mắt đỏ bừng.

"Nỗi buồn rồi cũng sẽ qua." Klein đi tới trước mặt Angelica, dịu dàng nói.

Angelica ngẩng phắt đầu lên, khẽ thì thào với vẻ mờ mịt: "Anh Moretti..."

Rồi cô nhanh chóng tỉnh táo lại, kinh ngạc hỏi: "Anh, anh biết chuyện về Fansent rồi à? À đúng rồi, tôi quên rằng anh là một người xem bói xuất sắc."

Klein thở dài phõn hợp: "Tôi chỉ có thể bói ra được tình huống mơ hồ... Rốt cuộc ông Fansent đã gặp phải chuyện gì?"

"Ông chủ bảo chúng tôi rằng ông Fansent tái phát bệnh tim trong lúc ngủ, đã bình yên rời khỏi trần gian rồi." Nói xong, Angelica lại nức nở: "Ông ấy là một người nhân ái, khách khí mà, còn là người thầy tinh thần của rất nhiều hội viên. Ông ấy, ông ấy còn trẻ như vậy..."

"Xin lỗi vì đã khiến cô thêm buồn." Klein không an ủi nhiều, chậm rãi đi tới phòng hội nghị.

Angelica lấy khăn tay ra lau mắt và mũi, sau đó nhìn bóng lưng Klein, nói

với theo: "Anh Moretti, anh muốn uống gì?"

"Hồng trà." Klein ưa thích hồng trà hơn cà phê, tuy mùi vị cũng không ngon cho lắm.

Tính ra thì hẳn thích bia gừng, trà đá ngọt hơn nhiều, chẳng qua là một quý ông, không thể như một đứa trẻ ở các trường hợp chính thức trang trọng được...

Bởi hôm nay là thứ Hai cho nên chỉ có năm, sáu hội viên ở trong phòng hội nghị. Trong linh thị của Klein, màu sắc cảm xúc của bọn họ có sự khác nhau, có bi thương thấy rõ, lại có cái chỉ nhàn nhạt, có người gần như không bị ảnh hưởng gì.

"Rất bình thường... Đều là phản ứng bình thường." Klein khẽ gật đầu, cầm gậy rồi kiếm một chỗ ngồi xuống.

Hắn đang định tiện tay đóng linh thị, bỗng thấy Angelica bước vào và đi tới phía mình.

"Anh Moretti, có khách tìm anh, ừm, là vị lần trước." Cô gái xinh đẹp khẽ nói.

"Cô còn nhớ rõ anh ta?" Klein mỉm cười hỏi lại.

Hừm, không biết anh ta có mua loại thuốc thần kỳ theo lời nhắc nhở của mình không... Không biết anh ta còn cần phẫu thuật không...

Angelica mấp máy môi: "Chỉ có một mình anh ta chịu chờ ở câu lạc bộ cả một buổi chiều để gặp người xem bói."

Klein cầm gậy đứng lên, không nói gì mà cứ thế đi ra ngoài.

Tới sảnh tiếp đãi, hẳn thấy người đàn ông đã tới xem bói lần trước, cũng

thấy khí tràng phần gan của anh ta đã trở lại màu bình thường, toàn thân cũng vậy.

"Chúc mừng anh, cảm giác khỏe mạnh tuyệt vời vậy đó." Klein mỉm cười chìa tay ra.

Bogda sửng sốt, rồi mới hiểu ra, sau đó giơ hai tay nắm chặt lấy tay phải Klein: "Anh Moretti, quả nhiên anh có thể 'nhìn' ra tình trạng của tôi! Vâng, tôi khỏi rồi! Bác sĩ hỏi han rồi khám lại nhiều lần, bọn họ vẫn không thể tin rằng tôi cứ khỏi như vậy!"

Nghe Bogda mừng rỡ kể lại, Klein tỉnh táo xác nhận một chuyện: Vị thầy thuốc của hiệu thuốc thảo dược dân tộc Lawson kia chắc chắn là người phi phạm!

Hắn đã tận mắt thấy rõ phần gan của người đàn ông trước mắt này nghiêm trọng tới mức nào, mà lại có thể được chữa trị khỏi hẳn chỉ trong vài ngày, đây đã hoàn toàn ra khỏi phạm trù của thảo dược và y thuật, chỉ có phi phạm mới giải thích được! Lại thêm chuyện của Glacis, như vậy đáp án chỉ có một.

"Tôi muốn sám hối với Thần, tôi lại nghi ngờ anh, nghi ngờ vị thầy thuốc thần kỳ kia." Bogda nắm chặt tay Klein không chịu buông, vẫn nói liên tục để thể hiện sự hồ thẹn và kích động của mình: "... 10 bảng kia thật đáng giá, nó mua lại được tính mạng cho tôi!"

Cái gì? 10 bảng? Anh chi hẳn 10 bảng cho loại thuốc kia? Mà phí xem bói của tôi anh lại chỉ đưa có 8 penny? Mới có 8 penny... 8 penny... penny... Klein nghe mà suýt nữa nghệt ra.

Lúc này Bogda buông hai tay ra, tươi cười lùi ra sau một bước, cung kính cúi người: "Hôm nay tôi tới để bày tỏ sự cảm kích. Cảm ơn anh, thầy Moretti, anh đã soi sáng con đường cho tôi, cứu tính mạng tôi.

"Đây là kết quả anh trả tiền xem bói để có được, không phải cảm ơn bất cứ ai." Klein khẽ ngẩng đầu, u buồn nhìn nơi tường và trần tiếp giáp nhau, đáp lại với phong cách rất thần côn.

"Anh đúng là một vị thầy bói chân chính." Bogda ca ngợi: "Lát nữa tôi còn phải tới phố Vlad cảm ơn vị thầy thuốc kia, cũng mua loại thuốc mà ông ta đề cử."

"Không phải anh đã khỏi rồi sao?" Klein che giấu sự kinh ngạc của mình rất tốt.

Bogda nhìn xung quanh, thấy cô gái tiếp đón không chú ý tới bên này, bèn khẽ cười nói: "Đó là thảo dược có bỏ thêm bột xác ướp, có thể hầm ra một loại thuốc khiến cả đàn ông và phụ nữ hài lòng... Lúc trước tôi không tin ông ta, giờ thì không hề nghi ngờ gì rồi."

Còn có loại thuốc như này? Klein lập tức cảm thấy tên thầy thuốc kia là kẻ lừa đảo, rồi nghi ngờ rằng có phải mình đã đẩy anh chàng đối diện vào giường sưởi không. Hắn quan sát Bogda từ trên xuống dưới vài lần, xác nhận màu sắc khí tràng của đối phương không có vấn đề gì.

"Bột xác ướp?" Klein bắt được từ này, bèn hỏi lại.

"Đúng vậy, là bột xác ướp. Tôi hỏi bạn tôi rồi, anh ấy bảo đám quý tộc Backlund luôn điên cuồng theo đuổi thứ này. Loại bột được mài ra từ xác ướp có thể khiến cánh mày râu thể hiện vô cùng hoàn hảo trên giường. Tuy nó có vẻ ghê tởm và bẩn thỉu, nhưng đây mới là thứ nguyên vật liệu của quý tộc..." Bogda giải thích cặn kẽ, ánh mắt đầy vẻ muốn có.

Xác ướp? Chế thi thể thành xác ướp? Mài nó thành bột? Klein nghe mà há hốc mồm, suýt thì nôn ọe ra ngay trước mặt Bogda.

Những quý tộc kia biết chơi thật... Hắn đang định khuyên anh ta, Glacis

lúc trước bị bệnh phổi vừa mới bước vào, nghe những câu sau của Bogda.

"Đúng vậy, rất hữu hiệu, tôi đề nghị anh tới 'Hiệu thuốc thảo dược dân tộc Lawson' ở phố Vlad, phương thuốc bí truyền của ông Lawson hữu hiệu lắm!" Glacis tháo chiếc kính một mắt xuống, cảm thấy hứng thú đi tới bên này, cũng hạ nhỏ giọng đề cử: "Tôi thử rồi, cảm thấy rất là, rất là hoàn mỹ."

"Anh cũng biết à? Tôi đang định tới hiệu thuốc Lawson đây." Bogda hoàn toàn yên tâm.

Sau vài câu tán gẫu, anh ta vội vàng rời khỏi câu lạc bộ bói toán. Mà Klein thì vẫn còn ngơ ngẩn.

Đến năm giờ 20 phút chiều, hãn đội chiếc mũ phớt, lấy chiếc gậy batoong màu đen mạ bạc, đón xe tới thẳng phố Vlad. Hãn định âm thầm quan sát vị thầy thuốc có tên là Lawson Duckweed kia trước, sau đó quyết định xem có báo đội trưởng không.

...

Số 18 phố Vlad.

Klein đứng trước cửa hiệu thuốc thảo dược, thấy cửa đã khóa, và còn dán thông báo chuyển nhượng.

"Cảnh giác đấy..." Hãn lặng lẽ nói một câu. Như vậy hãn không phải khó xử, không phải quan sát nữa.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 96: Suy Đoán Của Daly

Sáng hôm sau, Klein với trạng thái hoàn toàn bình phục vững vàng đi vào công ty Bảo an Gai Đen.

"Chào buổi sáng, Klein. Hôm nay trời thật mát mẻ, tôi rất chờ mong bữa tiệc tối nay đây." Roxanne với chiếc váy dài màu xanh nhạt đứng ở sau quầy tiếp đón, cười chào hân.

Klein cố ý sờ bụng, nói: "Roxanne ạ, cô không nên thảo luận vấn đề này vào lúc như này, tôi đã bắt đầu chán ghét nhiệm vụ còn chưa tới của hôm nay, chỉ mong tối đến sớm hơn rồi."

"Tôi cũng vậy." Roxanne cười ha ha. Cô nhìn xung quanh, ngoắc bảo Klein tới gần rồi hạ nhỏ giọng nói: "Ban này tôi thấy Daly nhé."

"'Người Thông Linh' Daly?" Klein cảm thấy kinh ngạc, bèn hỏi lại.

Đây là người thông linh nổi tiếng nhất quận Tingen, vẫn sống ở cảng Anmatt, không cần Tingen chút nào.

"Đúng vậy." Roxanne gật đầu một cái thật mạnh: "Chẳng qua chị ấy đi rồi. À, chị ấy chính là người phi phạm lý tưởng nhất trong cảm nhận của tôi. Nếu tôi có thể trở thành một người thông linh, tôi sẽ rời khỏi Tingen mà một mình đi du lịch khắp thế giới, tới Entis, Fusark, Finebot, tới lục địa Nam, rồi tới thảo nguyên rộng lớn, rừng rậm nguyên thủy hoặc bình nguyên băng tuyết!"

Này cô, hiểu qua về chế độ quy định của Kẻ Gác Đêm đi... Klein buồn cười lắc đầu: "Cho dù là Daly mà muốn rời khỏi cảng Anmatt thì cũng phải được phê chuẩn mới được."

"Tôi biết, nhưng anh không thể nhắc nhở tôi ngay lúc này mà phá hỏng ảo tưởng của tôi như thế được!" Roxanne tức giận nói: "Trên thực tế, tôi không thể nào mà trở thành người phi phạm được, quá nguy hiểm, không biết khi nào sẽ bùm một cái mà chết. Trong mắt tôi ấy, người phi phạm chính là vì đối kháng quái vật mà biến bản thân thành quái vật."

"Tổng giám mục Chianese từng nói, chúng tôi là người bảo vệ, cũng là những kẻ đáng thương lúc nào cũng phải đối chọi lại điên cuồng và hiểm nguy."

Vì phải chống lại vực thẳm, nên tất cả chúng tôi bắt buộc phải chịu sự ăn mòn của vực thẳm.

Hai người đồng thời im lặng một lúc, sau đó Roxanne bữu môi chia tới tường ngăn, nói: "Đội trưởng bảo anh đến thì đi tìm anh ấy luôn."

"Ok." Klein cầm mũ và gậy đi qua tường ngăn, gõ cửa bước vào văn phòng của Dunn.

Quý ông có đôi mắt xám thâm thúy đặt cốc cà phê xuống, cười nói: "Daly vừa tới."

"Đó không phải chuyện khiến người ta bất ngờ, bởi Roxanne đã nói cho tôi từ trước rồi." Klein mỉm cười đáp lại.

Dunn không để ý sự dí dỏm của Klein, thở dài nói: "Daly được điều tới giáo khu Backlund rồi, đó là một thành phố phồn hoa nhất và cũng chật chội nhất thế giới, cũng có nhiều người phi phạm và nhiều cơ hội nhất... Cô ấy có hy vọng trở thành tổng giám mục hoặc chấp sự cao cấp hơn tôi nhiều."

"Vì sao?" Klein ngồi đoan chính, nghi hoặc hỏi lại.

Dunn suy nghĩ mười mấy giây rồi mới nói:

"Cô ấy có thiên phú độc đáo về việc nắm giữ và đào bới ma được danh sách... Lúc trước tôi từng kể cho cậu rồi, Kẻ Gác Đêm có quy định là nếu muốn uống ma được của danh sách sau thì phải chờ ba năm, lại phải qua những bài kiểm tra nghiêm ngặt để tránh việc mất khống chế. Nhưng thường thì ba năm luôn không đủ, tôi mất ba năm để từ 'Kẻ Không Ngủ' lên 'Thi Sĩ Nửa Đêm', lại mất chín năm từ 'Thi Sĩ Nửa Đêm' lên 'Ác Mộng', những chín năm. Mà từ 'Ác Mộng' lên danh sách sáu, tôi đã mất ba năm rồi, không biết còn cần thêm bao lâu nữa.

Chờ khi thân thể chúng ta già đi, tinh thần bắt đầu suy yếu, cho dù có giải quyết được tai họa ngầm thì cũng không thể tiếp tục thử thách cấp nữa, bởi vì độ mạo hiểm mất khống chế cao tới mức không người nào dám thử.

Mà Daly khác hoàn toàn với tôi và tuyệt đại đa số người phi phạm khác, sau khi trở thành 'Người Nhật Xác' được gần một năm, cô ấy tiếp tục trình đơn xin đặc biệt mong được sử dụng ma được kế tiếp. Điều khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc là cô ấy thật sự vượt qua bài kiểm tra nghiêm ngặt kia một cách thuận lợi, nhận được ma được 'Kẻ Đào Mộ'.

Từ 'Kẻ Đào Mộ' tới 'Người Thông Linh', cô ấy chỉ mất một năm. Ha, năm nay là năm thứ hai cô ấy trở thành người phi phạm, mới 24 tuổi thôi, còn đủ trẻ, vẫn còn đủ cơ hội."

Ngoài mặt là người thông linh nổi tiếng nhất quận Akhova, thực tế là Người Thông Linh chân chính... Đây không phải "đóng vai" sao? Hình như Neil từng nhắc tới việc Daly có khuynh hướng tương tự... Klein cảm thấy mình đã biết vì sao "Người Thông Linh" Daly lại thăng cấp nhanh như vậy.

"Đội trưởng, anh cũng còn trẻ mà, mới hơn ba mươi thôi." Klein an ủi Dunn, lòng thì lặng lẽ bổ sung thêm một câu rằng chỉ là trí nhớ của anh có vẻ không tốt cho lắm...

Dunn nhấp một ngụm cà phê, lắc đầu gượng cười.

"Vì sao anh không hỏi Daly cách nắm giữ và đào bới ma dược của danh sách vậy?" Klein cố ý hỏi.

Dunn đặt cốc cà phê xuống, nắn bóp trán và đáp: "Cô ấy bảo tôi hãy trở thành ác mộng thật sự... Không biết là có ý gì?"

Đóng vai ác mộng... A, ác mộng khiến người ta cảm thấy rất tà ác... Klein nhú mày, chột im lặng.

Lúc này Dunn lấy một chiếc tẩu thuốc ra, ngửi một hơi:

"Tôi thảo luận với Daly về chuyện sau ma dược 'Thầy Bói' là 'Tên Hề', trước đó không nghĩ tới việc thành viên hội Mật Tu cố ý lừa cậu. Cô ấy đưa ra một suy đoán khá thú vị."

"Suy đoán gì vậy?" Klein mắt sáng bừng, vội hỏi.

Hắn từng dùng phương pháp bói toán chứng thực liệu ma dược "Tên Hề" có phải là phần tiếp sau của "Thầy Bói" không, và nhận được đáp án tuy mơ hồ nhưng khá gần với khẳng định.

Dunn liếc đôi mắt sâu thẳm qua hắn một cái, vừa suy nghĩ vừa nói:

"Danh sách đường tắt thường tiến dần lên, dựa theo một điểm chung nào đó, tiến dần lên từng cấp một theo một lĩnh vực nào đó. Ví dụ như 'Kẻ Không Ngủ', 'Thi Sĩ Nửa Đêm' và 'Ác Mộng', rất hiển nhiên là chúng nó đều cùng với đêm tối, có liên quan tới giấc ngủ và sự tĩnh lặng của đêm tối. Có thể

tưởng tượng sau đó sẽ là như vậy, chỉ là càng lợi hại hơn, liên quan rộng rãi hơn, có thể có các yếu tố như bí ẩn, tai ách, sợ hãi và mặt trăng đỏ rực...

Một số danh sách đường tắt thì ngoài mặt không như vậy, nhưng phân tích kỹ càng vẫn có thể phát hiện điểm chung, ví dụ như 'Thích Khách' và 'Kẻ Xúi Giục', chúng đều có điểm chung ngầm là mang tai họa, đau khổ, bi thương và tuyệt vọng tới cho người ta, danh sách sau đó hẳn là sẽ phù hợp với quy luật này."

Klein chấn chú nghe, rồi chủ động hỏi: "Nhưng 'Thầy Bói' và 'Tên Hề' không có mối quan hệ như này?"

"Ừm." Dunn khẽ gật đầu: "Daly cho rằng có lẽ còn tồn tại một loại danh sách đường tắt có mối quan hệ khác, dù sao những gì chúng ta biết vẫn chưa được nhiều."

Anh ta dừng lại một chút rồi nói tiếp:

"Daly nói, trong đường tắt tương tự, ma dục của danh sách thấp sẽ cung cấp những năng lực hoàn toàn mới, dường như không có mối liên quan gì tới trước đó cho người phi phạm, chờ khi tới giai đoạn biến đổi về chất thì những năng lực này mới hỗn hợp vào nhau, diễn biến ra 'nghề nghiệp' bao gồm cả chúng nó, nhưng mạnh hơn rất nhiều. Nói cách khác, đây không phải là tiến dần lên, mà là phân giải và tổ hợp."

Thấy Klein nghe mà mê mang không hiểu, Dunn giơ tay phải lên:

"Danh sách đường tắt bình thường đều tiến dần lên, như vóc dáng của con người ấy, cao lên từng chút một, kèm theo đó là to ra, cũng nặng hơn và trưởng thành hơn. Mà danh sách đường tắt đặc biệt thì là như này..."

Nói tới đây, Dunn gập ngón tay cái xuống: "Đây là danh sách 9."

Sau đó, anh gấp ngón trỏ: "Đây là danh sách 8."

Kế tiếp anh ta chậm rãi gấp những đầu ngón tay còn lại xuống: "Mỗi một ngón tay đều độc lập với nhau, dường như không có quan hệ gì cả, nhưng tới cuối cùng..."

Khi nói xong từ "cuối cùng", Dunn đã gấp hết toàn bộ ngón tay xuống, tạo thành một nắm đấm cứng rắn!

"Tôi hiểu rồi." Klein thế mới hiểu, hẳn rất đồng ý với suy đoán của Daly và sự so sánh của đội trưởng. Có lẽ thực sự như vậy nhỉ? Hẳn gật gật đầu.

Danh sách 8 "Tên Hề" và danh sách 9 "Thầy Bói" hoàn toàn khác nhau, có được năng lực hoàn toàn mới. Mà dựa theo những gì miêu tả trong tư liệu của Kẻ Gác Đêm, danh sách 7 tương ứng với danh sách 8 "Tên Hề" hoàn toàn không có điểm gì tương tự...

Klein im lặng một lát, sau đó tò mò hỏi: "Năng lực khác biệt sẽ tổ hợp lại vào giai đoạn nào, phát sinh biến đổi về chất thì sao?"

Dunn nhấp một ngụm cà phê, cười ha ha nói: "Cả tôi và Daly đều đoán là danh sách 4!"

"Vì sao?" Klein thốt lên.

"Bởi vì dựa theo sự phân chia của giáo hội với danh sách đường tắt thì danh sách 4 là khởi đầu của danh sách cao, nghe nói bản thân sẽ được biến đổi về chất cả sinh mệnh và tinh thần. Ở kỷ thứ tư thời cổ, người ở danh sách 4 đã được gọi là nửa người nửa thần, tiếc rằng hiện tại người như vậy đã rất hiếm thấy." Dunn cảm khái.

"Danh sách 4 tới danh sách 1 là danh sách cao, vậy danh sách thấp là chỉ cái nào?" Klein hứng thú hỏi.

"Một ngàn năm trước, danh sách 9, danh sách 8 và danh sách 7 thuộc về danh sách thấp, nhưng trăm năm nay, khi số lượng người phi phạm đã ít tới mức khiến các giáo hội đưa danh sách 7 vào danh sách bậc trung." Dunn cười tự giễu.

Danh sách 9 và danh sách 8 là danh sách thấp, danh sách 7, 6 và 5 là danh sách giữa, danh sách 4 trở lên là danh sách cao... Klein lặp lại một lần, bỗng cảm thấy hướng tới.

Russel đại đế chính là kẻ ở danh sách cao! Chẳng qua danh sách càng cao thì độ dễ mất khống chế càng lớn... Klein nghĩ mà thấy sợ hãi.

Hắn như thuận miệng hỏi một câu: "Ma được danh sách 4 của giáo hội Nữ Thần là gì vậy?"

"Thực tế thì tôi không rõ lắm, cấp độ bảo mật của tôi chưa đủ để tiếp xúc tới tài liệu tương ứng. Chờ khi tôi trở thành giám mục của giáo khu hoặc chấp sự của Kẻ Gác Đêm thì mới được xem chúng nó." Dunn lắc đầu cười nói: "Trên thực tế, trong mười ba vị tổng giám mục và chín vị chấp sự cao cấp thuộc tầng lớp cao cấp của giáo hội, có ít nhất một nửa là dưới danh sách 4. Ủm, tôi nói vẫn còn theo phía lạc quan. Vị cựu tổng giám mục Ince Zangwill bị truy nã kia chính là vì thử thăng cấp lên danh sách 4 nhưng thất bại, thế mới mất khống chế."

Là người đã mang vật phong ấn "0 - 08" đi? Ma được của ông ta hình như được gọi là "Người Giữ Cửa"... Klein suy nghĩ bèn dò hỏi: "Danh sách 5 của đường tắt Kẻ Không Ngủ là "Người Giữa Cửa"?"

"Không, đó là danh sách đường tắt của Người Thông Linh, chờ khi nào cậu lên danh sách 7, trở thành giám mục hoặc đội trưởng tiểu đội Kẻ Gác Đêm là có thể đọc tài liệu tương ứng."

"Người Giữa Cửa" là danh sách 5 của Người Thông Linh? Ý là trông coi cánh cửa Địa Ngục? Hoặc là cánh cửa Linh giới? Klein suy nghĩ.

"Được rồi, tìm lão Neil tiếp tục việc học của cậu đi." Dunn cười nói: "Đừng quên bữa tiệc tối nay, ngay tại nhà hàng Neville. Chúng tôi đã đặt chỗ rồi, lần này tôi sẽ chính thức giới thiệu cậu với Kẻ Gác Đêm khác."

"Vâng, tôi đã chuẩn bị tiền mặt sẵn sàng rồi." Klein ép cho khóe miệng của mình nhếch lên.

"Không, không cần, cậu quên là chúng ta có trợ cấp tăng thêm sao? Là phần mà các cậu nộp lên khi hoàn thành nhiệm vụ ủy thác ấy." Dunn xua tay.

Klein giật mình một cái, bèn cười tươi đáp: "Vâng, đội trưởng!"

Hắn quay người đi tới phía cửa, lòng thì thầm đếm: "Ba, hai, một... Ô, đội trưởng không gọi mình kìa..."

Klein dừng ở "một" khá lâu, rồi kinh ngạc nhận ra đội trưởng Dunn Smith không quên chuyện gì cả.

Kỳ tích... Hắn lặng lẽ đánh giá một câu.

...

Trong kho vũ khí, Neil liếc Klein, kẻ đang có tâm tình sung sướng lúc này, nói: "Đừng nghĩ tới bữa tiệc tối nay, cậu còn nhiều thứ phải học lắm, ví dụ như thêm nhiều nghi thức ma pháp này, ví dụ như tiếng Hermes cổ, tiếng rồng khổng lồ, tiếng tinh linh,... Đúng rồi, chiều các ngày trừ ngày nghỉ ra cậu đều phải theo thầy luyện tập đánh đấm ít nhất hai giờ."

"Đánh đấm? Ban này đội trưởng không nhắc tới..." Klein hoảng sợ.

Neil gật đầu, đáp không chút do dự: "Anh ta quên rồi."

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 97: Thầy Dạy Giác Đấu

Hai giờ chiều, bên ngoài một căn nhà hai tầng với phong cách cổ xưa dường như đã lâu không được sửa chữa, ngoại ô khu phía bắc.

Klein với bộ đồ đốc sát tập sự nhìn vườn hoa toàn cỏ dại với bức tường mọc không ít cỏ cây, ngạc nhiên nghiêng đầu hỏi: "Thầy dạy giác đấu của tôi ở đây à?"

Người được tiểu đội Kẻ Gác Đêm lựa chọn chắc chắn là rất xuất sắc..

Leonard Mitchell khẽ cười một tiếng: "Đừng vì nơi ở mà coi thường ông Gavin, tuy rằng không nhận được tước vị, nhưng ông ấy đã từng là một kỵ sĩ chân chính."

Nói tới đây, vị Kẻ gác đêm mặc áo sơ mi trắng, quần dài màu đen và đôi giày da không có móc cài này bỗng tỏ ra sầu não:

"Ông sống vào thời đại huy hoàng cuối cùng của kỵ sĩ, mặc áo giáp dũng sĩ xung phong lao tới những hàng súng và hỏa pháo, phá hủy đối thủ, san bằng chiến tuyến. Tiếc là bọn họ phải nghênh đón sự phát minh về súng trường hơi nước cao áp và súng máy, kể từ đó các kỵ sĩ dần lui ra khỏi vũ đài thế giới. Gavin cũng thế. Hơn hai mươi năm trước, đoàn kỵ sĩ Akhova của ông ta gặp phải quân đội với vũ khí tiên tiến nhất của nước cộng hòa Entis... Ôi, mỗi khi nhớ tới những chuyện này, tôi như chạm tới bụi bặm lịch sử, bị sự tang thương và số mệnh không thể xoay chuyển ấy làm cho xúc động, thơ

ca bắt đầu nổi lên trong đầu, nhưng mà tôi lại không biết làm thơ."

Vậy anh nói nhiều như vậy làm gì? Klein vờ như không nghe thấy tiếng tự giễu của Leonard, hần đờ nghị một cách đứng đắn và nghiêm túc: "Bạn đại học của tôi nói với tôi rằng, làm thơ là một chuyện rất cần tài năng bẩm sinh, tốt nhất là phải bắt đầu từ việc đọc 'Tuyển tập thơ ca cổ điển thời kỳ đầu Ruen'."

Leonard lập tức tỏ ra khoái trá tiếp lời:

"Tôi đã mua cho mình một bản thơ ca rồi, ngoài ra còn sách báo như Tuyển tập thơ Russel nữa. Tôi sẽ cố gắng khiến mình trở thành một vị Thi Sĩ Nửa Đêm, thừa ngài Thầy Bói."

Đây là đang ám chỉ đóng vai? Klein vờ như không hiểu gì cả: "Vậy anh còn cần thêm một bộ sách về ngữ văn nữa."

"Ok, chúng ta vào thôi." Leonard giơ tay đẩy cánh cửa sắt ra, đi theo con đường đủ cho hai người đi song song tới phía ngôi nhà.

Còn chưa tới gần, Klein đã thấy cửa nhà mở ra sau, một người đàn ông với thân hình cao lớn đi ra từ bên trong. Ông ta có mái tóc vàng được cắt ngắn, hai bên tóc mai đã có tóc trắng, khuôn mặt hằn lên dấu vết của gió sương, những nếp nhăn nơi trán, khóe mắt và miệng sâu và rõ.

"Các vị tới đây làm gì?" Người đàn ông trung niên này trầm giọng hỏi.

"Chào ông Gavin, dựa theo giao kèo giữa ông và sở cảnh sát, vị đốc sát tập sự này của chúng tôi đến học giác đấu với ông đây." Leonard mỉm cười giải thích.

"Giác đấu? Thời đại này không cần học giác đấu nữa rồi." Gavin nhìn Klein bằng đôi mắt hơi đục ngầu, ngữ khí trầm và lạnh: "Cậu nên luyện tập

rút và bắn súng, với biết sử dụng các vũ khí tiên tiến nhất."

Bị bóng ma tâm lý từ trận đánh với súng máy sáu ống và súng trường hơi nước cao áp? Klein không đáp lại, mà chỉ buồn cười liếc Leonard.

"Đối với cảnh sát mà nói, giác đấu là một môn vẫn bắt buộc phải nắm giữ. Phần lớn tội phạm mà chúng tôi phải đối mặt đều không phải lũ ác ma bắt buộc phải bắn chết ngay lập tức, thậm chí bọn họ còn không có vũ khí, những lúc như này chính là cần kỹ xảo giác đấu." Leonard chuẩn bị sẵn câu trả lời từ trước.

Gavin nghiêm mặt lại, im lặng mười mấy giây rồi mới nói: "Cậu ra một quyền thử xem nào."

Klein, vốn không mang gậy, nhớ tới trận đấu quyền anh ở kiếp trước, bèn giơ cánh tay lên rồi vung ra phía trước.

Khóe miệng Gavin khẽ giật giật, ông ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Đá."

Klein nghiêng người sang một bên, xoay hông, căng đùi rồi đá chân phải ra.

"..." Gavin giơ tay để bên miệng khẽ ho một tiếng, rồi quay sang nhìn Leonard: "Tôi sẽ tuân thủ giao kèo, chẳng qua với tình hình cậu ta hiện giờ, trong một tháng đầu chỉ cần đến bốn lần một tuần, mỗi lần ba tiếng."

"Ông là chuyên gia, mọi việc do ông quyết định." Leonard gật đầu không chút do dự, rồi anh ta tùm tùm nói với Klein: "Tối gặp lại."

Khi anh ta đi ra khỏi cánh cổng sắt, Klein mới tò mò hỏi: "Thưa thầy, tôi nên luyện tập từ chỗ nào? Ra quyền hay đá chân?"

Là một chuyên gia bàn phím đủ tư cách, hẳn biết bước chân trong giác

đầu cũng khá quan trọng.

Gavin buông hai tay bên người, lắc đầu: "Bây giờ thứ cậu cần nhất chính là luyện tập sức lực. Thấy chỗ đó chưa? Có hai chiếc tạ tay làm bằng sắt, chúng chính là bạn của cậu trong hôm nay. Ngoài ra cậu còn phải luyện squat, chạy bộ và nhảy dây. Chúng ta thực hiện từng phần một."

Trong khi Klein sững sờ, ông ta đột nhiên cất cao giọng, hỏi rất uy nghiêm: "Hiểu chưa?"

"Hiểu rõ!" Lúc này Klein cảm thấy như mình trở lại hồi học huấn luyện quân sự, đang phải đối mặt với vị huấn luyện viên không nể nang ai cái gì.

"Đi đổi quần áo trước, có bộ trang phục luyện tập của kỵ sĩ ở trên ghế sofa ấy." Gavin bỗng thở dài, ông tay chấp tay sau người, đi tới chỗ tạ tay làm từ sắt.

...

Sáu giờ tối, ở một góc nhà hàng Old Neville.

Ngoài Frye đang gác cửa Chianese, tất cả thành viên công ty Bảo an Gai Đen đều đến đầy đủ, sáu Kẻ Gác Đêm và năm nhân viên văn chức.

Chiếc bàn dài được phủ một lớp vải trắng lên trên, đám bồi bàn bưng từng đĩa đồ ăn lên. Bọn họ cắt trước, sau đó mới đưa tới trước mặt từng vị khách một.

Klein thấy có bát tết rưới nước hạt tiêu đen, thịt hun khói, sườn xào khoai tây, bánh gato, nha đam, phô mai đặc biệt, rượu sâm banh màu hổ phách, nhưng hắn không thấy thèm ăn chút nào, bởi buổi huấn luyện chiều nay khiến hắn suýt thì nôn ói.

Nhìn Kẻ Gác Đêm mới có sắc mặt trắng bệch, ánh mắt mệt mỏi, Dunn bưng cốc rượu nho màu đỏ trước mặt lên, cười nói: "Nào, hãy chào mừng thành viên chính thức mới gia nhập của chúng ta, Klein Moretti, cùng ly!!"

Loya Raideen lạnh nhạt kiệm lời, "Kẻ Không Ngủ" Cornley White thấp bé và xốc vác, anh chàng Leonard Mitchell lơ lững thối lếch thếch và "Thi Sĩ Nửa Đêm" Syja Tron có mái tóc bạc và mắt đen đồng loạt giơ cốc lên và cùng nhìn về phía người đồng đội mới gia nhập.

Klein nén cảm giác khó chịu sau luyện tập, cầm cốc rượu sâm banh màu hổ phách rồi đứng lên nói: "Cảm ơn."

Hắn chạm cốc với từng vị Kẻ Gác Đêm một, sau đó ngửa đầu uống hết số sâm banh không nhiều trong cốc.

"Những lúc này, quý cô tác giả của chúng ta không có gì để nói sao?" Dunn mỉm cười nhìn về phía Syja Tron.

Syja Tron là một quý cô tuổi chừng ba mươi, có khuôn mặt khá bình thường, nhưng khí chất lại trầm lắng và an yên một cách rất xuất chúng, lại thêm mái tóc dài màu trắng hiếm thấy kia tăng thêm cho cô sức quyến rũ độc đáo.

Klein từng nghe Neil đề cập qua rằng vị "Thi Sĩ Nửa Đêm" này là một người rất thích tiểu thuyết, hơn nữa từng gửi bản thảo tới các báo và tạp chí, tiếc rằng chỉ có một số tờ báo nhỏ nhận.

Syja cười nhìn Dunn: "Vì để cái tên 'quý cô tác giả' thành sự thực, đội trưởng, tôi nghĩ anh nên phê chuẩn đặc biệt cho tôi một khoản chi phí để tôi tự bỏ tiền xuất bản tiểu thuyết của mình."

Dunn nhún vai cười nói: "Cô nên học tập lão Neil ấy, tìm lý do thỏa đáng hơn."

"Về mặt này, tôi phục ông Neil nhất đó!" Roxanne nuốt một miếng thịt đùi cừu nướng, kêu lên phụ họa.

Trong lúc mọi người cười nói, Leonard nhìn Klein, khẽ cười hỏi: "Một quá, không đói nên ăn không vào?"

"Vâng." Klein thở dài.

"Nếu anh còn chưa động tới thì để tôi giúp cho." Leonard tỏ vẻ dừng có lãng phí đồ ăn.

Klein gật đầu, hoàn toàn không để ý: "Chưa đâu."

Và thế là hầu hết đồ ăn trước mặt hẳn đều bị đám người Leonard ăn hết.

Đến khi bữa tối kết thúc, bồi bàn bưng những bánh pudding thịt bò và một cốc kem.

Klein nếm một miếng kem, thấy ngọt và lạnh khiến hẳn thấy thèm ăn. Thế là hẳn ăn hết cốc kem tưới nước việt quất từ lúc nào không biết. Mà chính vì như vậy, hẳn mới cảm thấy sự đói khát giục giã hẳn từ trái tim và dạ dày, một khát vọng cần bổ sung gấp của cơ thể sau khi tiêu hao rất nhiều năng lượng.

Klein nuốt nước miếng, nhìn trước mặt, chỉ thấy bàn ăn là một đồng hồ tròn, gần như không còn thừa cái gì.

"Đến lúc này, chúng ta hãy cạn một cốc cuối vì Klein nào." Lúc này, Dunn đề nghị.

Anh ta còn chưa dứt lời, Klein đã thốt lên: "Đội trưởng, tôi có thể gọi thêm một phần bữa tối nữa không?"

Nghe thấy yêu cầu đấy, mọi người im lặng một lúc, sau đó khẽ cười.

"Ha ha, rốt cuộc thì cậu đã khôi phục rồi, không thành vấn đề, hai phần cũng được ấy chứ." Dunn lắc đầu cười nói.

Trong khi chờ đợi sốt ruột và khó nhin, Klein nghe thấy bụng mình réo ầm lên.

Rốt cuộc một đĩa bít tết mới rán xong được bưng lên.

Klein, suýt thì rớt nước mắt, chỉ mất nửa phút là giải quyết hết món đồ ăn chín bảy phần kia, miệng vẫn còn vương mùi thịt và nước sốt.

Không biết bao lâu, nhìn bàn ăn trống không, hắn thỏa mãn thở ra một hơi, đặt dao nĩa xuống, lại nhấp một hớp sâm banh.

"Phục vụ, tính tiền." Dunn quay đầu gọi bồi bàn bên cạnh.

Vị bồi bàn kia tới chỗ quầy, sau đó cầm một tờ giấy về rồi giải thích cặn kẽ: "Các anh chị dùng tất cả năm chai sâm banh Dipsy, mỗi chai 12 saule 3 penny, một cốc rượu nho đỏ Nam Will, 10 penny... Mỗi phần bít tết rưới tiêu đen là 1 saule 2 penny... Mỗi chiếc bánh pudding thịt bò là 6 penny, một cốc kem 1 saule... Tổng cộng 5 bảng 9 saule 6 penny."

5 bảng 9 saule 6 penny? Xấp xỉ tiền lương một tuần của mình rồi! Nhà hàng quả nhiên đắt đỏ hơn tự nấu nhiều! Klein nghe mà lú lẫm, cảm thấy may mắn khi đội trưởng nói rằng mình không phải bỏ tiền mời, mà có kho bạc riêng, co kinh phí ngoài định mức riêng!

Hắn tính toán cẩn thận, phát hiện thứ đắt nhất bữa tối hôm nay là rượu, chỉ 5 chai sâm banh đã tốn 3 bảng rồi! Chẳng khác gì Trái Đất cả... Klein lạng lẽ xoa bụng, cố uống nốt hớp sâm banh cuối cùng trong cốc.

...

Sáng sớm hôm sau, trong lúc mơ màng Klein cảm thấy bụng dưới căng trướng, định vùng mình dậy, nhưng cơ bắp đau nhức khiến hấn hoàn toàn tỉnh táo, cảm thấy cơ thể như không còn thuộc về mình nữa.

"Cảm giác quen thuộc thật... Giống hết ngày hôm sau khi bị phạt nhảy cóc ở hôm trước... Hôm nay là ngày nghỉ, còn phải tới chỗ thầy xem có thể mượn được từ thư viện ở đại học cuốn chuyên khảo học thuật về đỉnh cao nhất của dãy Hornaces không..." Klein giật giật khóe miệng, vất vả di chuyển ra ngoài.

Mỗi một bước đi hấn lại muốn hít hà suýt xoa.

"Klein, anh làm sao vậy?" Melissa vừa bước ra từ phòng tắm nghi ngờ quan sát ông anh đang di chuyển chậm chạp với động tác kỳ quái.

P/s: Làm nhảy cóc mất chương 95, tội lỗi quá. Đã bổ sung rồi nhé.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 98: Thầy Azcot

Nghe em gái hỏi vậy, Klein chỉ có thể gượng cười: "Anh bị đau cơ bắp."

Hắn tưởng rằng sử dụng ma dược và trở thành người phi phạm rồi, bản thân hắn sẽ được tăng cường thân thể lên không nhiều thì ít, nhưng sự thực tàn khốc nói cho hắn biết là kỹ năng của "Thầy Bói" đều được cộng vào linh tinh, tinh thần, trực giác và giải mã, chứ không thể khiến hắn nhanh chóng thích ứng với cuộc huấn luyện giác đấu này. Mà ngày xưa nguyên chủ mãi mê học tập nên không đủ dinh dưỡng, làm cho cơ thể ở mức dưới mức trung bình, nên hôm nay xuất hiện "di chứng" như vậy phải nói là bình thường.

"Đau cơ bắp? Em nhớ là hôm qua anh về sau bữa tối, đâu có làm sao đâu ả... Chẳng lẽ rượu khiến người ta bị đau cơ?" Melissa dò hỏi rất có tinh thần tìm hiểu.

Chẳng lẽ rượu khiến người ta bị đau cơ bắp... Em à, câu hỏi này của em thật là... Thật là khiến người ta phải nghĩ theo hướng khác... Klein gượng cười hai tiếng rồi đáp: "Không, không liên quan tới rượu, anh tham gia huấn luyện giác đấu của công ty lúc chiều hôm qua ấy mà."

"Giác đấu?" Melissa lại càng kinh ngạc hơn.

Klein nhanh chóng tổ chức ngôn ngữ mà nói:

"Là thế này, anh sợ, anh cho rằng làm cố vấn lịch sử và văn vật của một công ty bảo an, anh không thể lúc nào cũng ở lì trong phòng làm việc hay kho

hàng ở bến tàu được. Có lẽ mai sau sẽ có một ngày anh phải cùng bọn họ đi tới vùng quê, đi tới các lâu đài cổ, tới địa điểm ban đầu khi tìm được hiện vật khảo cổ, như vậy sẽ phải leo núi lội sông, đi qua rất nhiều đường, trải qua nhiều thử thách của tự nhiên, cho nên ắt phải có sức khỏe tốt mới được."

"Cho nên anh tham gia huấn luyện giác đấu để tăng sức khỏe lên?" Melissa hiểu rõ ý của ông anh trai.

"Đúng vậy." Klein đáp.

Melissa khẽ nhíu mày: "Nhưng làm thế thì không thân sĩ chút nào... Không phải anh vẫn tự lấy tiêu chuẩn giáo sư để yêu cầu bản thân sao? Giáo sư chỉ cần đọc tài liệu, suy nghĩ các vấn đề khó thôi, vừa văn nhã lại vừa phong độ. Đương nhiên em không bảo làm như vậy là không tốt, em thích những chàng trai có thể tự mình ra tay giải quyết vấn đề, bất kể là dùng cơ bắp hay đầu óc."

Klein cười nói:

"Không không, Melissa, em hẳn là có đôi chút nhầm lẫn về định nghĩa giáo sư rồi. Giáo sư chân chính vừa có thể trao đổi với người ta theo cách văn nhã ôn hòa, cũng như khi xuất hiện chương ngại trong lúc trao đổi là họ có thể xách gậy lên, dùng phương thức vật lý thuyết phục đối phương."

"Phương thức vật lý..." Melissa bất ngờ, nhưng nhanh chóng hiểu được ý đó, hoàn toàn không biết nói gì để phản bác.

Klein không nói gì nữa, hắn vất vả cử động đôi chân di chuyển tới phòng tắm.

Melissa đứng đó nhìn vài giây, bỗng lắc đầu rồi đuổi theo: "Anh có cần em giúp không?"

Cô chìa tay ra kiểu muốn đỡ hân.

"Không, không cần, vừa nãy là anh giả vờ tí thôi." Klein cảm thấy mình bị sỉ nhục, lập tức ưỡn thẳng người và bước đi bình thường.

Nhìn anh trai vững vàng bước vào phòng tắm rồi đóng cửa lại, Melissa mím môi, thì thào: "Klein đúng là càng ngày càng... Mình còn tưởng anh ấy đau người đến mức đó cơ..."

Trong phòng tắm, Klein đứng sau cánh cửa đã đóng lại, khuôn mặt méo mó cả đi.

"Đau... Đau... Đau..." Hân ngừng thở, cơ thể căng lên, cố làm dịu cơn đau chùng bầy tám giây.

Mãi cho tới khi vất vả xuống tầng, ăn xong bữa sáng, dõi theo Benson và Melissa đi làm đi học, hân mới cảm thấy cơn đau nhức không còn như muốn lấy mạng người ta nữa.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Klein cầm gậy, đội mũ, chậm rãi đi tới trạm bắt xe ngựa công cộng theo tuyến cố định.

...

Đại học Hoy trong kỳ nghỉ hè yên tĩnh và bình an với những hàng cây rợp bóng và hoa cỏ thi nhau đua nở.

Klein đi dọc theo con sông trên con đường tới khoa Lịch sử, tới tòa nhà ba tầng làm từ đá xám trông đá cũ kia, đi tới trước văn phòng của thầy Cohen Quentin.

Hân gõ cửa đi vào, kinh ngạc nhìn thấy thầy Azcot đang ngồi trên ghế thầy hướng dẫn của mình.

"Chào buổi sáng thầy Azcot, thầy của em đâu rồi ạ? Em có hẹn thầy gặp nhau lúc 10 giờ." Klein hoài nghi hỏi.

Thầy Azcot, bạn tốt cả Cohen Question, thường xuyên cãi cọ nhau về vấn đề học thuật, cười nói: "Cohen lâm thời có hội nghị nên đi đại học Tingen, bảo thầy chờ em ở đây."

Azcot có làn da màu đồng cổ, vóc người trung bình, khuôn mặt dịu dàng với tóc đen mắt nâu. Đôi mắt của ông luôn ánh lên vẻ tang thương khó nói thành lời, phía dưới tai phải có một nốt ruồi nhỏ, nếu nhìn không kỹ thì sẽ không thấy.

Nói xong nguyên do, Azcot đột nhiên nhíu mày quan sát Klein.

"Trên người em có chỗ nào thất lễ ạ?" Klein mờ mịt nhìn cách ăn mặc của mình: Áo vest, gile màu đen, sơ mi trắng, nơ đen, quần dài sẫm màu và giày da không cúc... Rất bình thường mà...

Azcot giãn mày ra, cười ha ha nói: "Không có gì, tại thầy đột nhiên phát hiện em trông phấn chấn hơn trước rất nhiều, trông rất giống một quý ông."

"Cảm ơn lời khen của thầy." Klein thản nhiên nhận lấy, rồi hỏi lại: "Thưa thầy, thầy Cohen có tìm được cuốn Nghiên cứu di tích cổ đại trên đỉnh cao nhất của dãy Hornaces không ạ?"

"Đã tìm được, với sự trợ giúp của thầy." Azcot cười hiền hòa nói, sau đó kéo ngăn kéo ra, lấy một cuốn sách với phần bìa máu xám: "Em đã không còn là sinh viên của trường, nên chỉ có thể đọc ở đây chứ không được mang đi."

"Vâng." Klein vui sướng và sợ hãi nhận lấy cuốn chuyên khảo học thuật này.

Bìa ngoài của cuốn sách này được thiết kế theo xu hướng thịnh hành hiện tại, giấy cứng làm bìa và gáy sách, hoa văn là tranh minh họa, gom lại thành hình dáng của đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces.

Klein liếc nhìn rồi tìm một chỗ ngồi xuống, mở sách a, đọc từng dòng chữ một.

Hắn đang mãi mê đọc, bỗng phát hiện tay có thêm một ly cà phê với mùi đậm đà.

"Tự thêm đường với sữa." Azcot đặt chiếc khay bạc nhỏ xuống, rồi chỉ vào lon sữa và hộp đường.

"Cảm ơn thầy." Klein gật đầu cảm kích.

Hắn tiện tay bỏ thêm ba cục đường bà một thìa sữa, sau đó vừa uống vừa tiếp tục đọc sách.

Cuốn Nghiên cứu di tích cổ đại trên đỉnh cao nhất của dãy Hornaces này không dày, gần trưa Klein đã đọc xong, hắn biết được những điểm cần chú ý sau:

"Một, đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces và những địa điểm sinh vật tụ tập ở xung quanh đã hình thành nên một nền văn minh, một quốc gia cổ xưa.

Hai, theo bích họa thì có thể thấy ngoại hình của họ không khác con người chút nào, bước đầu có thể coi là con người.

Ba, bọn họ vừa sùng kính vừa e ngại đêm tối, bởi vậy đã nhân cách hóa một vị thần linh để tín ngưỡng, và gọi vị thần linh này là chúa tể đêm tối, Mẹ Của Trời.

Bốn, điều lạ lùng nhất là không hề phát hiện khu mộ nào ở toàn bộ khu

vực này, khiến người ta có cảm giác kỳ quái rằng dân chúng của bọn họ không cần an táng, thậm chí là không chết. Mà điều đó lại mâu thuẫn với nội dung trên các bức bích họa. Trong bích họa, người dân của quốc gia này tin rằng cái chết không phải là kết thúc, mà tin rằng người chết sẽ phù hộ bản thân mình từ trong đêm tối, cho nên bọn họ sẽ giữ người thân đã chết ở nhà, để trên giường, bên gối chừng ba ngày. Bích họa chỉ dừng ở đó, không nhắc đến phần hạ táng."

Klein nháp một hộp cà phê, tiếp tục viết "cảm tưởng" của bản thân trên cuốn sổ:

"Mẹ Của Trời, Thiên Mẫu, một cái tên thật cao lớn, mà rõ ràng chúa tể đêm tối trùng với nữ thần Đêm Tối... Đây chính là nguồn gốc của sự mâu thuẫn?"

Trong các di tích cổ đại trên đỉnh Hornaces và ở khu vực xung quanh, tất cả đồ vật ở đó đều được bảo tồn nguyên vẹn, bích họa cũng không bị tổn hại gì. Trước khi được phát hiện, nơi này dường như chưa bị quấy nhiễu chút nào... Bàn vẫn bày đồ ăn, bên trong là những dấu vết của hư thối... Có một số căn phòng còn có nửa chai rượu đã gần biến thành nước trong...

Người dân của quốc gia này đâu rồi? Dường như bọn họ đã vội vàng rời khỏi nhà cửa của mình, không thu dọn gì, sau đó cũng không quay trở lại. Liên tưởng tới chuyện chôn cất, khiến chuyện này càng kỳ quái hơn.

Tác giả Joseph cũng nói rằng, lúc ban đầu khi phát hiện ra di tích này, ông ta thậm chí còn tưởng dân cư nơi đây đã bị bốc hơi."

Klein dừng bút, quăng mắt về phía bức tranh minh họa, đó là ảnh chụp đen trắng mà John Joseph dùng máy ảnh kiểu mới nhất chụp lại khi lần thứ ba tới đỉnh Hornaces này.

Trong bức ảnh là cung điện nguy nga, vách tường sụp đổ, cỏ dại mọc lan tràn.

Vừa nhìn thấy bức ảnh này, Klein lập tức nhớ tới tòa cung điện mà hắn thấy trong giấc mơ: Phong cách cả hai gần như giống nhau, chỉ là đỉnh núi mà hắn mơ thấy to lớn hơn, có thêm một chiếc ghế thật lớn hết như không phải cho con người ngồi, có vô số những con giòi bọ trong suốt bờ lúc nhúc.

Có thể thấy cảnh mà ta mơ tới có liên quan tới di tích cổ đại trên đỉnh núi Hornaces... Hắn là quốc gia Đêm Tối mà cuốn bút ký gia tộc Antigenous nhắc tới... Klein khe khẽ gật đầu, gấp cuốn sách lại.

Lúc này, Azcot đang ngồi đối diện hắn, ông sờ nốt ruồi đen dưới tai phải: "Thế nào? Em có thu hoạch được gì không?"

"Thưa thầy, được không ít ạ. Thầy em, em ghi chép rất nhiều tờ." Klein chỉ vào mặt bàn, cười nói.

"Thầy không rõ vì sao em lại có hứng thú với chuyện này." Azcot thuận miệng cảm thán, rồi lại nói: "Klein, lúc ở đại học Backlund thầy có tiếp xúc tới mấy thứ bói toán, có nghiên cứu qua về mặt này, ừm, thầy phát hiện vận mệnh của em có mấy chỗ không hài hòa cho lắm."

Gì? Bói toán? Nói chuyện bói toán với mình? Là một "Thầy Bói", Klein buồn cười nhìn thầy Azcot rồi hỏi: "Có gì không hài hòa ạ?"

Azcot suy nghĩ một chút rồi nói: "Có phải hai tháng gần đây em luôn gặp chuyện trùng hợp không?"

"Chuyện trùng hợp?" Vì từng được thầy Azcot giúp đỡ nên Klein không kháng cự câu hỏi của đối phương, mà bắt đầu nhớ lại: Nếu nói là trùng hợp, chuyện rõ ràng nhất đó là đuổi bắt tội phạm bắt cóc đòi tiền chuộc mà lại phát hiện manh mối cuốn bút ký Antigenous đã mất tích nhiều ngày ở trong căn

phòng đối diện phòng ẩn nấp của lũ bắt cóc.

Còn nữa, Riel Bieber không chạy khỏi Tingen đã vội vàng tìm chỗ để tiêu hóa sức mạnh mà cuốn bút ký ban cho, làm cho vật phong ấn "2 - 049" có thể thoải mái truy tìm tung tích của hắn, điều này rất trái với lẽ thường. Tuy Al Harson giải thích không sai, nhưng ta vẫn cứ thấy nó trùng hợp sao đó.

Ừm, sau khi nhìn trộm chú ngữ bí mật của Hanas Fansent, Selina nhận nhin tới tiệc sinh nhật mới thử, cùng lúc đó bị ta phát hiện, vẫn khá trùng hợp... Nếu không Hanas Fansent sẽ không chết một cách lặng lẽ như vậy...

Klein nghiêm túc suy nghĩ mấy phút, sau đó nói: "Có ba chuyện, không quá nhiều, cũng không thường xuyên, hơn nữa không tìm thấy dấu vết can thiệp và dẫn dắt của kẻ khác."

Azcot khẽ gật đầu:

"Russel đại để từng nói rằng nếu chỉ là một lần trùng hợp đơn thuần thì ai cũng sẽ gặp được, hai lần cũng thuộc phạm trù bình thường, nhưng ba lần trở đi là phải nghĩ xem có yếu tố nào dẫn dắt không."

"Thầy có nhìn ra được điều gì không?" Klein dò hỏi.

Azcot cười một tiếng, lắc đầu trả lời: "Thầy chỉ có thể nhìn thấy sự không hài hòa, chứ không phát hiện được thứ gì khác. Em nên biết rằng thầy không phải thầy bói thật sự."

Chẳng khác gì chưa nói... Thầy Azcot có vẻ kỳ quái... Giả làm thần côn trước mặt tên thần côn như ta... Klein thở hắt ra, nhân lúc thầy đứng dậy bèn nấn ẫn đường mở linh thị ra.

Chỉ liếc mắt một cái là khí tràng của Azcot ánh vào trong mắt hắn, mọi mặt đều bình thường. Tiếc rằng chỉ khi ở trên sương mù xám ta mới thấy

được chỗ sâu trong thể dĩ thái và mặt ngoài thể tinh linh của người khác...
Klein gõ nhẹ ấn đường, tiện thể đứng lên.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 99: Ông Khói Đỏ

Xế chiều khi về tới nhà, Klein kéo rèm cửa khiến căn phòng trở nên u ám. Hắn lấy giấy bút ra, bắt đầu viết một câu: "Vụ bắt cóc Elliot có yếu tố siêu phàm dẫn dắt."

Là một "Thầy Bói", lúc trước kỳ thực Klein từng xem bói xem mây chuyện mà hắn cảm thấy trùng hợp kia liệu có phát triển theo hướng không tự nhiên không, mà kết quả chứng minh hắn nghĩ nhiều. Lần này chịu ảnh hưởng từ thầy Azcot, hắn lại để ý vấn đề này hơn, cũng nhớ tới bài học tên hề mặc áo đuôi tôm, nghiêm túc thiết kế "câu nói xem bói", loại trừ những từ ngữ mơ hồ và dễ nhầm lẫn.

"Ừm, phân tách ba trường hợp trùng hợp đó ra, xem bói riêng là được..." Klein gật đầu, thông thả cời con lắc thạch anh vàng trong tay áo xuống.

Hắn dùng tay trái nắm chặt dây xích, làm cho con lắc rủ xuống ngay trên câu nói trên mặt giấy, gần như là sắp chạm tới.

Hắn tập trung tinh thần, tiến vào minh tường, nhắm mắt lại và bắt đầu lẩm nhẩm:

"Vụ bắt cóc Elliot có yếu tố siêu phàm dẫn dắt."

...

Sau mấy lần, hắn mở mắt ra nhìn con lắc cảm xạ, chỉ thấy con lắc thạch

anh vàng đang xoay tròn theo chiều ngược kim đồng hồ với biên độ nhỏ.

"Vẫn là phủ định..." Klein thì thầm một câu, lại thiết kế câu nói xem bói mấy lần, nhưng kết quả luôn là không hề tồn tại sự trùng hợp.

Hắn lại bói tiếp về sự kiện "Riel Bieber ở lại Tingen", "Selina xem bói ma kính", mà đáp án hắn nhận được đều là bình thường.

Haiz, một thầy bói chân chính như mình bị tay gà mờ như thầy Azcot dọa cho sợ? Hơn nữa đội trưởng và mọi người đều không thấy có gì kỳ quái... Klein buồn cười lắc đầu, nhưng vì cẩn thận nên hắn định dùng "xem bói cảnh mơ" để xác nhận lần cuối.

Sau một lát suy nghĩ, hắn thay đổi "câu nói xem bói", dùng phương pháp phù hợp khác.

"Nguyên nhân chính của vụ bắt cóc Elliot." Bút máy soàn soạt trên giấy, Klein thì thoảng lại tạm dừng suy nghĩ câu từ cho phù hợp. Sau khi đọc tới đọc lui mấy lần, hắn cầm tờ giấy đi tới bên giường, thả lỏng người nằm xuống.

Klein cầm câu nói xem bói, dựa theo mình tưởng nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Trong thế giới mộng lung méo mó và vỡ thành mảnh nhỏ, hắn tìm được một phần tri giác, rồi mơ hồ lướt đi.

Dần dần hắn thấy mấy tên bắt cóc kia, thấy bọn chúng thua ván bài cuối cùng trên chiếu bạc, rồi bọn họ lấy được súng ống từ những đầu mối ngầm, rồi nghiên cứu địa hình, cũng tạm thời thuê căn nhà đối diện nhà Riel Bieber làm nơi ẩn náu...

Những hình ảnh không liên mạch hiện lên, nhưng Klein không tìm thấy

điểm gì không ổn. Hơn nữa hẳn biết những hình ảnh này hoàn toàn trùng khớp với lời khai của lũ bắt cóc.

Sau khi rời khỏi cảnh mơ, Klein lại bói hai chuyện còn lại, kết quả đều giống nhau, mọi thứ phát triển theo quy luật, trùng hợp chỉ là trùng hợp

"Quả thật là mình nghĩ nhiều, thầy Azcot chỉ là người thích bói toán thôi..." Klein quần con lắc cảm xạ lên tay, lắc đầu gượng cười.

Hắn đang định kéo rèm cửa sổ ra khiến ánh nắng buổi chiều chiếu vào phòng ngủ, bỗng khựng lại nơi đó.

"Theo ấn tượng của nguyên chủ, thầy Azcot là một người chín chắn và đáng tin cậy, gần như không bao giờ nói những lời vô căn cứ, cho dù ông thường hay tranh cãi với thầy hướng dẫn nhưng chỉ giới hạn trong các vấn đề học thuật, ai cũng có lý lẽ riêng... Nếu chỉ là kẻ yêu thích bói toán thông thường, ông sẽ không trao đổi với mình như thế này.. Hơn nữa nguyên chủ hoàn toàn không nhớ rằng ông ấy yêu thích bói toán... Đương nhiên có thể là do thiếu mất mảnh ký ức về điều đó..." Klein nhú mày, cảm thấy chưa yên tâm lắm, muốn tìm cách xác nhận lại.

Hắn ngờ rằng thầy Azcot đã ngẫu nhiên biết được thông tin gì đó, nên dùng cái cớ thích xem bói để nhắc nhở mình.

"Nên tìm biện pháp gì để xác nhận lại đây?" Klein đi đi lại lại trong căn phòng tối tăm chỉ có thể nhìn thấy chữ viết trên sách mờ mờ, nhớ tới phương pháp xem bói khác.

Một bước, hai bước, ba bước, hắn đột nhiên dừng lại, nảy ra một ý tưởng trong đầu.

"Các giả thiết trùng hợp lúc trước quả thật có vấn đề, ta bói không ra là vì danh sách chưa đủ cao, và bị sự quấy nhiễu từ bên ngoài, vậy thì hãy thay đổi

không gian, một nơi còn thần bí và còn khó lý giải hơn hẳn nơi này!" Klein phần chấn, bèn kéo ngăn bàn lấy một con dao nhỏ bằng bạc ra.

Sau đó hắn tích tinh thần lại, làm cho linh tính chảy ra từ mũi dao, nối liền với xung quanh thành chĩnh thể. Theo bước chân của hắn, bức tường linh tính dần khép kín căn phòng ngủ này lại. Ra là Klein định tới thể giới thần bí trên sương mù xám để xem bói!

...

Trong cung điện nguy nga to lớn trên màn sương mù trắng mờ lung và rộng lớn, Klein ngồi trên ghế chủ nhân bên trên bàn dài, trước mặt là một tấm da dê vừa mới "hiện ra".

Hắn cầm chiếc bút máy thân tròn, dựa theo thử nghiệm lúc trước mà viết câu nói xem bói: "Vụ bắt cóc Elliot có yếu tố siêu phàm dẫn dắt."

Tay cầm con lắc cảm xạ rồi buông nó xuống, Klein khiến tinh thần của bản thân tập trung lại, yên tĩnh và thanh khiết. Hắn khép hờ đôi mắt, lẩm nhẩm câu nói xem bói bảy lần, hiến linh tính giao cảm với linh giới ở trên cao.

Cảm thấy xích bạc khe khẽ động, Klein mở mắt ra nhìn con lắc cảm xạ. Vừa nhìn là hắn đã sững người ra đó: Con lắc thạch anh vàng đang chuyển động thuận chiều kim đồng hồ! Điều này có nghĩa là vụ bắt cóc Elliot có tồn tại yếu tố siêu phàm! Kết quả này hoàn toàn trái ngược với những gì Klein xem bói được ở ngoài kia!

Sự dẫn dắt không để lại dấu vết nào... Sức mạnh đó, hoặc nói là năng lực đó quả thực đáng sợ... Mục đích của kẻ giết đây là gì? Cuốn bút ký gia tộc Antigenous dính dáng tới số mệnh của ta? Klein hoảng hốt, mất bình tĩnh khiến sự chuyển động của con lắc cảm xạ cũng rối loạn theo.

Hắn cất con lắc đi, nhéo ấn đường, vẻ mặt rất nặng nề.

Sau vài giây suy tính, hắn không thử xem bói hai chuyện khác, mà viết câu xem bói khác: "Nguyên nhân chính vụ bắt cóc Elliot."

Klein cầm trang giấy rồi lẩm nhẩm bảy lần, sau đó hắn dựa vào phần lưng ghế, tiến vào giấc ngủ trên sương mù xám. Hắn nhanh chóng nhìn thấy một mảng sương mù trắng xám hư ảo và rộng vô biên. Sau đó sương mù từ từ tách ra, để lộ mặt cỏ xanh biếc và những bông hoa rực rỡ sắc màu. Đằng sau thảm cỏ và hoa, không gian méo mó gổi lên nhau hết như biến thành một con quái vật sống. Klein cố gắng nhìn thì thấy nơi đó có một ống khói màu đỏ sậm.

Đúng lúc này, mọi thứ trước mắt hắn sụp đổ, cảnh mơ tức thì vỡ vụn.

Trong thần điện rộng lớn, Klein đột nhiên dựng thẳng người lên, trái tim hãy còn đập rộn không rõ nguyên do.

"Phù... Cảm giác như ta vừa nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ..." Hắn hít sâu hai hơi, bình ổn cảm xúc hỗn độn trong đầu.

Một lát sau, Klein khẽ gõ lên cạnh bàn dài, lại tiếp tục trầm tư suy nghĩ: "Ống khói đỏ... Vườn hoa... Thảm cỏ... Đây là nơi có liên quan tới kẻ giết đây? Nhưng không thể nhìn qua những trùng hợp đó để thấy được mục đích của kẻ này, thậm chí không rõ có tồn tại ác ý không..."

Nghĩ vậy, Klein kinh hãi vì bản thân, cũng là vì đội trưởng và đồng đội: Bọn họ hết như những con rối gỗ bị giết dây, bị điều khiển để biểu diễn, mà điều đáng sợ hơn là bọn họ còn cảm thấy rất hài lòng...

"Ôi... Không biết nên nói chuyện này cho đội trưởng như nào. Kết quả xem bói của Neil giống hết lúc mình xem bói bên ngoài... Nếu để cho mình xác nhận lại lần nữa ở ngay tại chỗ... Hoàn toàn không thể nào khẳng định..."

Klein day day huyết thái dương như đang bị đau đầu.

Sau mười mấy giây bình tĩnh, hắn bắt đầu xem bói "Sự kiện Riel Bieber ở lại Tingen", cũng dùng phương pháp con lắc cảm xạ như trước.

Lần này Klein ngạc nhiên khi thấy con lắc thạch anh vàng của mình đứng im tại chỗ, không hề động đậy, không phải khẳng định cũng không phải phủ định.

"Kỳ quái..." Hắn thì thầm một câu, bắt đầu suy đoán nguyên nhân: "Kẻ sau màn đã nhận ra sự xem bói của ta, nên ứng đối?"

Sau đó hắn lại thử "phương pháp cảnh mơ", nhưng chỉ nhìn thấy sương mù xám mờ lung vờ vẩn, không nối liền nhau, ngoài ra không phát hiện điều gì khác nữa. Mà kết quả cho "sự kiện Selina xem bói ma kính" cũng là như vậy.

Klein gần như khẳng định suy nghĩ vừa rồi. Trong khoảng thời gian ngắn hắn không tìm được cơ hội nào để nhắc nhở đội trưởng Dunn Smith, nên cảm thấy rất bức thiết trong việc khiến bản thân mạnh lên.

"Phải tiếp tục tới câu lạc bộ bói toán, tranh thủ 'đóng vai' thành công, tiêu hóa sạch ma dược 'Thầy Bói'... Còn nữa, xác nhận ma dược 'Tên Hề' có phải là ma dược kế tiếp 'Thầy Bói' không, và tìm manh mối của nó... Mặt khác, tiếp xúc thêm với thầy Azcot, xem có moi được thông tin nào mà thầy ấy biết không..." Klein giơ tay phải đỡ trán, nhanh chóng vạch kế hoạch tiếp theo, xác định rõ trọng tâm là gì.

Hắn ngẫm nghĩ rồi làm cho một tờ giấy da dê hiện ra, cầm bút viết: "Danh sách 8 đối ứng với danh sách 9 'Thầy Bói' là Tên Hề."

Trải qua những gì vừa nãy, lúc này Klein hoàn toàn tin rằng trình độ xem bói của mình trên sương mù xám đã được tăng lên.

"Giống như chạy theo nhóm ấy, lúc nào cũng có thể tạo ra thành công lớn... Đây chính là chấp chương vận may?" Hăn lặng lẽ thì thầm, lại cầm con lắc cảm xạ lên.

Không lâu sau, Klein đã được đáp án khẳng định: Danh sách 8 đối ứng với danh sách 9 'Thầy Bói' là Tên Hề.

Ngay sau đó hăn lại viết: "Danh sách 8, 7, 6 và 5 của 'Thầy Bói' khiến đạt được ít nhất một loại năng lực hoàn toàn mới, không phụ thuộc vào nhau."

Phù, thở ra một hơi, Klein lại thử phương pháp con lắc cảm xạ. Nhưng lần này hăn thấy con lắc thạch anh vàng đứng im tại chỗ, không tạo ra bất cứ chuyển động nào.

"Lượng tin tức không đủ nên không thể hoàn thành xem bói để nhận được gợi ý?" Klein lăm bẫm một câu như tự hỏi bản thân, rồi hăn đặt sợi xích bạc xuống, bắt đầu suy xét câu nói mà xem bói cảnh mơ cần.

Mười mấy giây sau, hăn cầm bút lên, trịnh trọng viết: "Manh mỗi ma được 'Tên Hề'."

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 100: Giải Mã Biểu Tượng

"Manh mỗi ma được 'Tên Hề'."

...

Klein ngồi trên ghế chủ nhân, đọc mấy lần câu nói xem bói, sau đó dựa ra sau rồi tiến vào giấc ngủ.

Xung quanh hắt nhanh chóng trở nên yên tĩnh, "đôi mắt" nhìn thấy những hình ảnh mờ ảo và mơ hồ, vụn vặt và khó mà phân biệt được vệt lóe, hết như những giọt sương sớm rơi trên cánh hoa tươi.

Dần dần Klein nắm giữ được linh tính của bản thân, tìm được tri giác nhất định. Hắt thấy trước mặt mình là một chiếc lò sưởi trong tường, trước lò sưởi là một chiếc ghế đu, một người người phụ nữ già mặc váy dài màu đen trắng đan xen đang ngồi trên ghế. Mặc dù bà ta cúi đầu nên không rõ khuôn mặt như nào, nhưng Klein lại cảm thấy bà ta đã già, hơn nữa hắt khá chắc chắn về điều này.

Đối diện bà ta là một chiếc bàn với tạp chí và lon thiếc màu bạc trắng bên trên.

"Đây là..." Cảnh tượng quen thuộc một cách dị thường này khiến Klein nhanh chóng nhận ra nơi này: Là nơi ở của Riel Bieber và mẹ hắt ta! Là hiện trường đầu tiên mà hắt nhìn thấy "cái nhìn người khổng lồ".

"Nơi này có manh mối về ma dược 'Tên Hề' à?" Klein vừa nghĩ vậy thì cảnh tượng xung quanh hần lập tức thay đổi.

Đây là một kho hàng màu xám trắng núp trong bóng tối của những nhà kho tương tự. Bên trong nó là rải rác những khúc xương trắng hếu, và một bãi thịt nát như bị đá tảng đè bẹp. Chính giữa nhà kho là một thứ màu xám trắng to bằng năm tay với ngoài mặt kín đầy những nếp nhăn, trông mềm mại hết như bộ óc mới bị móc ra.

Klein vừa nhận ra đây là nơi nào, vừa mới nhớ ra nó là gì thì cảnh tượng trước mắt như ảnh ngược trên mặt nước bị người ta quấy vỡ, biến thành một cảnh tượng mơ hồ khác: Một thân thể trần truồng nằm trên chiếc bàn có lót vải trắng, một quả cầu máu màu lam lơ lửng trước người hần.

Klein nhú mày, thì thầm: "Vừa rồi là chỗ ẩn thân của Riel Bieber và vật mà hần để lại, giờ là thứ mà dấu ấn trên tay tên hề áo đuôi tôm biến thành?"

Ngay lúc hần đang cố đoán xem những hình ảnh ấy rốt cuộc tượng trưng cho điều gì, cảnh tượng lại biến ảo ra thêm: Bàn trà làm từ đá cẩm thạch, một bộ ghế sofa với một chiếc sofa dài và hai ghế đơn cùng với đèn treo trên trần nhà. Klein Moretti với tóc đen mắt nâu, trông rất trí thức; một người đàn ông da trắng có dáng người tròn vo; một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đeo găng tay sa mỏng.

Một người đàn ông trung niên mặc áo choàng đen thẳng với mái tóc nâu cứng, một người đàn ông béo mập có hàng lông mày lộn xộn và mái tóc xù thưa thớt, một ông già có đôi mắt màu lam xám và một cuốn bút ký màu đen sậm mang theo vẻ cổ xưa ở trên một chiếc bàn tròn chính giữa bọn họ.

Cuốn bút ký gia tộc Antigenous!

Klein bỗng ngồi thẳng người dậy, cảnh mơ lập tức tan đi.

Nhìn sương mù xám mênh mông vô ngần và các ngôi sao đỏ sậm bên ngoài thần điện, hắn vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ:

"Ta đang bói manh mối ma được 'Tên Hề' mà... Sao lại xuất hiện cuốn bút ký của gia tộc Antigenous? Ta cho rằng người có dáng người tròn vo kia tên là Welch, đúng rồi, là Welch, tên xui xẻo đã mua được cuốn bút ký gia tộc Antigenous, gây ra hàng loạt sự kiện sau này... Cô gái trẻ tuổi đeo găng tay kia là Naya... Mình nhớ rồi, xem ra bàn trà đá cẩm thạch và bộ ghế sô pha là dấu hiệu của nơi ở của Welch, mình đã gặp được 'Người Thông Linh' Daly ở đó. Nói cách khác, mình vừa nhìn thấy phòng khách ở nhà Welch, thấy nguyên chủ và hai người bạn thảo luận về cuốn bút ký."

Klein tỉnh táo trở lại, ngón tay gõ nhịp nhàn lên cạnh chiếc bàn dài:

"Vậy cảnh tượng cuối cùng chỉ cái gì? Bút ký xuất hiện, Welch xuất hiện, chẳng lẽ là cảnh khi cậu ta mua món 'đồ cổ' đó? Ở đây còn hai người khác, có một người trông rất quen, hình như mình gặp người đàn ông mặc áo choàng đen cổ điển kia ở đâu rồi.. Mái tóc nâu dựng lên như gai nhím, quầng thâm... Đúng rồi, mình biết đó là ai rồi, Hanas Fansent của câu lạc bộ bói toán, là Hanas Fansent vì bị Selina lén học chú ngữ bí mật mà bị đội trưởng lén vào cảnh mớ, rồi 'yên bình' chết! A, hóa ra là ông ta bán cuốn bút ký cho Welch?"

Tha một vòng mà cuối cùng lại nổi lại, thế giới này nhỏ thật, không, Tingen thật nhỏ! Nghĩ kỹ thì thực sự có khả năng này. Hanas Fansent không phải thầy xem bói bình thường mà đã xâm nhập sâu vào lĩnh vực thần bí, nhận được sự chú ý từ một vị tà thần, nên ông ta có con đường và năng lực và cả cơ hội lấy được cuốn bút ký do hội Mật Tu làm lạc ra ngoài...

Thảo nào đội trưởng và mọi người không tra được Welch mua bút ký từ đâu, bởi vì nhằm hướng từ đầu do bọn họ tra từ thị trường đồ cổ... Sau đó có tung tích cuốn bút ký rồi thì bỏ qua phương diện này. Tiếc rằng Hanas Fansent mới chết, nếu không ắt có thể tra được những thứ liên quan tới cuốn

bút ký từ chỗ ông ta... Là một kẻ hiểu biết sâu sắc về lĩnh vực thần bí, hẳn là ông ta có nghiên cứu qua cuốn bút ký kia... Cái chết của ông ta thật quá đúng lúc! Chẳng qua còn một người nữa ở đó, một ông già tầm năm mươi, có lẽ ông ta cũng biết không ít chuyện."

Klein dừng ngón tay lại, nhớ lại toàn bộ cảnh mơ vừa rồi một lần:

"Nhà của Riel Bieber, chỗ ẩn náu của Riel Bieber, vật mà Riel Bieber để lại, thứ do dấu ấn trên tay tên hề áo đuôi tôm biến thành; nhà Welch, cảnh tượng Naya, Welch và nguyên chủ thảo luận; 'ảnh chụp chung' của Welch, Hanas Fansent và cuốn bút ký gia tộc Antigenous... Hừm, ngoài tên hề áo đuôi tôm ra, những thứ khác đều liên quan trực tiếp tới cuốn bút ký Antigenous! Nhưng mình đang xem bói về manh mối ma dược 'Tên Hề' mà... Thật không khoa học, à không, không thần bí học!"

Sau khi trở thành "Thầy Bói", Klein từng thử bói xem Welch mua cuốn bút ký từ nơi nào, nhưng lúc ấy hẳn không nghĩ tới sự đặc biệt của sương mù xám nên không nhận được gợi ý, mà giờ lúc hẳn muốn xem bói chuyện khác thì lại ngẫu nhiên lấy được chân tướng.

Sau mười mấy giây tỉnh táo, Klein kết hợp với nội dung nhật ký Russel bắt đầu thử giải mã cảnh mơ vừa rồi:

"Khả năng thứ nhất, Zarathu, hoặc là hội Mật Tu, đang tìm kiếm di vật của gia tộc Antigenous, cho nên ý nghĩa tượng trưng của cảnh mơ là dùng những chuyện có liên quan tới gia tộc Antigenous để dụ hội Mật Tu xuất hiện, từ đó lấy được phương pháp điều chế ma dược 'Tên Hề'.

Khả năng thứ hai, trong cuốn bút ký gia tộc Antigenous kia có ghi lại phương pháp điều chế ma dược 'Tên Hề'... Gia tộc Zarathu đang tìm kiếm dấu vết mà gia tộc Antigenous để lại, chứng tỏ bọn họ có mối quan hệ sâu xa, có thể là bạn bè hoặc kẻ địch. Cho nên gia tộc Antigenous nắm giữ một phần

danh sách của đối phương là chuyện bình thường. Bạn bè thì không phải nói, mà kẻ địch lại càng hiểu biết sự tồn tại của nhau... Nhưng giải thích này không thể tạo ra mối liên kết với vật từ dấu ấn trên tay tên hề áo đuôi tôm được.

Ôi, mình chỉ mong là loại thứ hai, chờ Thánh Đường tìm chuyên gia giải mã xong cuốn bút ký, liệu mình có lấy được ma dược 'Tên Hề' này không nhỉ.

Trước mắt thì khả năng thứ nhất lớn hơn cả, nhưng trực giác của thầy bói nói cho mình rằng hắn là còn một tầng tượng trưng sâu hơn."

Nghĩ tới đây, Klein bóp bóp trán, đột nhiên cảm khái về giới hạn cuối của Thầy Bói. Trừ phi là đối mặt với biểu tượng đơn giản và trực quan nhất, nếu không thầy bói phải thật cẩn thận mà giải mã như đang đi bên bờ vực thẳm, như trên mặt hồ đóng băng mỏng. Một khi giải mã sai, hoặc không thể giải mã ra ý quan trọng nhất, thì tên hề áo đuôi tôm chính là ví dụ sinh động, đầm máu nhất!

Vào khoảnh khắc này Klein cảm giác như bản thân đã nắm chắc được chân lý của thầy bói, dường như chỉ còn một bước nữa là hắn có thể tiêu hóa hoàn toàn ma dược.

"Cảm ơn mày đã sử dụng tính mạng để nói cho tao... Ca ngợi Nữ Thần!" Hắn thì thầm một câu, rồi vẽ một mặt trăng đỏ rực trước ngực.

Ngay sau đó hắn lại bói xem Azcot có thiện chí và là một người phi phạm lợi hại hay không, hắn đều nhận được đáp án là khẳng định.

Lúc này bói toán liên tục và ở tại thế giới sương mù xám khiến Klein bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, không thể ngừng suy nghĩ lại, xác định chuyện quan trọng phải làm:

"Phải mau chóng tìm được lão già đã xuất hiện cùng một khung hình với Welch, Hanas Fansent và cuốn bút ký! Có thể bắt tay từ câu lạc bộ bói toán trước. Nếu không có việc thì tranh thủ tới chỗ thầy Azcot, ừm, có lẽ ông ấy là thành viên của học phái Sinh Mệnh, nhưng vì thiếu thông tin nên không thể bói toán được..."

Phù, Klein thở hắt ra, khiến một tấm da dê đột nhiên xuất hiện trước mặt hằn hiện lên hình ảnh lão già có đôi mắt màu lam xám, mái tóc xù thưa thớt và hàng lông mày rối loạn kia. Đây là người thứ ba đã ở đó khi Welch và Hanas Fansent giao dịch cuốn bút ký gia tộc Antigenous!

Nhìn bức tranh, Klein khó xử:

"... Mình không biết vẽ tranh. Hồi học mỹ thuật ở tiểu học mình còn bị thầy chê suốt.

Dùng nghi thức ma pháp như lão Neil? Nhưng đó là cầu khẩn với Nữ Thần... Mà chuyện này lại nương nhờ sự đặc biệt của sương xám... Nếu để thần phát hiện manh mối, ta coi như xong! Khoan đã, có lẽ mình có thể tự khẩn cầu với mình! Truyền lại hình ảnh chắc không khác gì truyền lại âm thanh chứ nhỉ... Tuy là tạm thời mình không cách nào sử dụng được sức mạnh thần bí trên màn sương xám, nhưng chuyện nhỏ như này hẳn là không thành vấn đề!"

Nghĩ vậy, Klein lập tức khiến linh tính bọc bản thân lại, mô phỏng cảm giác rơi xuống. Khi trở lại phòng ngủ, hẩn tiện tay thả đèn khí gas rồi thì thào "khẩn cầu":

"Hỡi Kẻ Khờ không thuộc về thời đại này;

Ngài là chúa tể thần bí phía trên màn sương xám;

Ngài là vị vua Hắc Hoàng chấp chưởng vận may;

Tôi khẩn cầu ngài cho tôi gợi ý, khẩn cầu ngài để tôi vẽ ra hình ảnh mà tôi nhìn thấy."

Sau khi đọc xong mấy câu chú ngữ này, Klein không vấy tinh dầu hay đốt thảo dược, cũng không mượn sức mạnh của chúng, bởi khẩn cầu với bản thân là có thể tùy ý như vậy đó!

Bên tai chợt vang lên tiếng thì thầm, hẩn thấy điểm đen do bốn hình vuông tạo ra hiện lên trên mu bàn tay.

Klein đi ngược chiều kim đồng hồ bốn bước, vừa đi vừa đọc thần chú, rồi lại xuyên qua diên cuồng và hỗn loạn tới phía trên sương mù xám. Lần này hẩn không thấy ngôi sao đỏ sậm nào co vào rồi phình ra nữa, nhưng hẩn nhận ra ký hiệu cổ quái được tạo ra từ "con mắt không đồng tử" và "Sợi dây vện vẹo" trên lưng ghế dựa của vị trí chủ nhân đang lóe ra ánh sáng mỏng manh, tạo ra tiếng khẩn cầu hư ảo.

Klein nghiêng tai nghe, xác nhận không sai lầm rồi làm xuất hiện bức tranh "người thứ ba", rồi dựa theo cách đáp lại lời khẩn cầu mà ném nó về phía ánh sáng nhạt đang trào ra. Xong xuôi, hẩn lập tức rời khỏi thế giới thần bí trên sương mù xám, quay trở lại phòng mình.

Chờ khi đứng vững, một bức tranh lập tức hiện ra trong tầm mắt Klein kèm theo cảm giác như có thứ sức mạnh hư ảo và mỏng manh thêm vào người. Hẩn cầm bút máy, lục một tờ giấy trắng rồi tạo ra ý nguyện được biểu đạt.

Điều khiến Klein ngạc nhiên là tay phải của mình bắt đầu tự động chuyển động, nhanh chóng vẽ ra những đường cong.

Không lâu sau, hẩn nhìn thấy một bức tranh về "người thứ ba" trông rất sống động.

Khi vẽ xong các đặc điểm như màu tóc và màu mắt, Klein khẽ thở phào một cái, bàn tay phải vẫn còn run rẩy khe khẽ.

"Cảnh tượng ảo ảnh" trước mắt hắn đang nhanh chóng biến mất.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 101: Mạnh Mỗi Ngoài Ý Muốn

Câu lạc bộ bói toán phố Holls.

Klein ấn chiếc mũ phớt trên đỉnh đầu, đi dọc theo cầu thang lên cửa câu lạc bộ. Hắn không mặc bộ vest ngày thường, mà chỉ áo sơ mi trắng với gile mỏng và khoác một chiếc áo gió mỏng màu đen dài tới gối, trông hắn có vẻ khá xốc vác hơn hẳn. Chiếc áo tiện cho chiến đấu này của hắn chỉ mất 1 bảng, bao gồm cả những chiếc túi nhỏ được khâu thủ công ở trong, so với bộ vest đuôi tôm thì chiếc áo này rẻ tới mức khiến người ta muốn khóc.

Klein sờ khẩu súng lục trong túi súng dưới nách cùng với một đồng những bình nhỏ trong túi trong áo, rồi hắn lấy một bức tranh ra, bước vào câu lạc bộ bói toán.

Không có gì bất ngờ khi hắn lại thấy cô gái Angelica xinh đẹp phụ trách tiếp đón.

"Chào buổi chiều, anh Moretti, tôi tưởng mấy ngày nữa anh mới tới cơ." Angelica ngẩn ra, sau đó nở một nụ cười sáng rực.

Klein bỏ mũ xuống, khẽ than một tiếng: "Chào buổi chiều, Angelica, trưa nay tôi nằm mơ thấy ông Hanas Fansent, về một chuyện có liên quan tới ông ấy. Cô biết đó, là một người xem bói, tôi không thể bỏ qua bất cứ cảnh mơ nào. Đó có lẽ là gợi ý tới từ thần linh."

Bị ngữ khí kiểu thần côn mê hoặc, Angelica gật đầu, tò mò hỏi: "Anh mơ

thấy gì vậy?"

"Tôi mơ thấy Hanas Fansent tranh chấp với người này." Klein đưa tờ giấy cầm sẵn trong tay ra.

Nhân lúc Angelica cúi đầu giờ bức tranh, hẩn nhéo ấn đường rồi nhìn chăm chú vào màu sắc cảm xúc của cô ta.

"Người này..." Angelica nhìn bức vẽ trông như ảnh chụp, trầm tư suy nghĩ.

Mà trong mắt Klein, khí tràng tâm tình của cô hiện ra "màu lam suy nghĩ", một phản ứng bình thường.

"Người này..." Angelica lại lẩm bẩm, sau đó mới ngẩng đầu lên, nói: "Tôi từng thấy ông ta rồi."

Klein phẩn chấn, bèn hỏi ngược lại: "Cô thấy ông ta khi nào vậy?"

"Tôi không nhớ rõ ngày nào, hẩn là tầm một tháng gì đó rồi. Lúc ấy tôi thấy ông ta đưa ông Fansent tới cửa, rồi hai người thì thăm trò chuyện gì đó với nhau. Vì hàng lông mày rối loạn và nụ cười hiểm thấy của Fansent mà tôi có ấn tượng sâu sắc." Angelica vừa hồi tưởng vừa tả lại: "Đúng rồi, ông ta có một đôi mắt màu lam xám, tóc thì giống phần lớn những quý ông ở độ tuổi của ông ta, hết rồi."

"Sau này, hoặc trước đó, cô có gặp ông ta không?" Klein ôn hòa hỏi.

Angelica lắc đầu: "Không, chắc chắn là không. Tôi thậm chí còn không biết ông ta tên gì. Nói thực thì nếu không phải là anh, tôi sẽ nghi ngờ rằng người lấy bức tranh này ra là cảnh sát đang điều tra nguyên nhân cái chết của ông Fansent ấy. À, anh nhận được gợi ý nào đó, nên tôi không cảm thấy kỳ quái, bởi anh là một thầy bói chân chính."

Xin lỗi cô, nhưng tôi đúng là cảnh sát... Klein thầm giễu một câu, thờ dài nói:

"Thầy bói chân chính sẽ biết rõ bản thân nhỏ bé như nào, vận mệnh vĩ đại ra sao. Chúng ta vĩnh viễn chỉ nhìn được một góc mơ hồ, chỉ nhận được gợi ý chứ không phải đáp án. Chúng ta bắt buộc phải tỉnh táo mọi lúc mọi nơi, giữ nguyên sự kính sợ, cẩn thận giải mã, không thể coi bản thân thành kẻ nắm giữ vận mệnh."

Sau khi dùng phương thức tổng kết để nói về những gì mình hiểu ra trong khoảng thời gian này, Klein đột nhiên phát hiện linh thị của mình trở nên rõ hơn đôi phần, thậm chí hẳn có thể mang máng phân được một vài chi tiết trong màu sắc khí tràng của Angelica. Trong khoảnh khắc ấy, hẳn tựa như người cận thị đeo lên đôi kính cận có số độ phù hợp.

Đây... Ma dược "Thầy Bói" bắt đầu xuất hiện dấu hiệu tiêu hóa rõ rệt rồi ư? Klein giật mình ra đó, cảm thấy không thể tin được.

"Không ngờ thầy bói như anh còn giữ được sự kính sợ với vận mệnh, đúng là làm cho người ta phải kính nể mà." Angelica chân thành nói.

Cô gặp rất nhiều người ở câu lạc bộ này vừa học được vài phương pháp xem bói đã đồng dục tuyên bố rằng mình sẽ nhìn tới chân tướng, thay đổi vận mệnh.

Klein thu hồi tầm mắt, khẽ cười nói: "Biết càng nhiều càng hiểu rằng bản thân nhỏ bé ra sao."

Trong lúc nói, hẳn xem xét trạng thái và những gì mình vừa trải qua, hiểu sơ qua về tinh túy của "phương pháp đóng vai", đó là "Tạo ra hành vi phù hợp với danh xưng của ma dược, hiểu được quy luật ngầm, cũng dùng nó để ước thúc bản thân." Chỉ như vậy mới có thể điều chỉnh được trạng thái của

thân thể, tâm tư và linh hồn cho gần sát với tinh thần còn sót lại trong ma được, rồi dần dần tiêu hóa nó.

Người khác thừa nhận thân phận "Thầy Bói" chính là yếu tố bên ngoài, sở dĩ nó có thể khiến bản thân cảm thấy linh tính trở nên nhẹ nhàng là vì loại đưa lại này đã cường hóa bản thân về một số hành vi bói toán, và những hành vi ấy thì cùng nhau tạo nên "thủ tục Thầy Bói" khiến ma được có thể được tiêu hóa.

"Giải mã gợi ý cho người khác, dẫn dắt bọn họ đi tới hướng tốt đẹp, nhưng lại bắt buộc phải luôn kính sợ vận mệnh, không kiêu căng, không quá tự tin, không tin lung tung vào những gì mình tự giải mã... Đây chính là quy luật mà hiện tại mình tổng kết được, cũng là tinh túy cho lần "đóng vai" tiếp theo. Nếu quả thật vẫn có tác dụng, không tới nửa năm, có lẽ chỉ hai hoặc ba tháng, có lẽ là hai ba tuần, là mình có thể hoàn toàn tiêu hóa sạch ma được.

...Dấu hiệu vừa rồi rất rõ ràng, thảo nào vị Zarathu thần bí kia nói rằng khi ma được được tiêu hóa triệt để, bản thân người phi phạm có thể cảm nhận rõ rệt chứ không cần người khác dạy, phải là phải, không phải thì là không phải... Ví dụ như hiện tại, tuy rằng linh thị của mình được tăng lên, nhưng mình biết rõ đây chỉ là một đoạn, chứ không phải điểm cuối."

Nghĩ tới đây, Klein không nhin được mà cảm ơn tên hề áo đuôi tôm, bởi hẳn ta đã dùng sinh mệnh của mình để dạy cho hẳn!

Nếu không có hẳn ta, có lẽ Klein còn phải mất mấy tháng nữa ở câu lạc bộ bói toán mới có thể thông qua những trường hợp có lẽ là tốt hoặc xấu để tổng kết ra "thủ tục của Thầy Bói", từ đó "đóng vai" một cách nghiêm chỉnh.

"Anh Moretti, đôi khi tôi cảm thấy anh là một nhà triết học ấy." Nghe Klein trả lời như vậy, Angelica thở dài nói.

"Ở trong giới của tôi, nhà triết học là từ được dùng để chửi mắng người khác." Klein khá vui vẻ.

Nói xong, hắn cúi người chào, đội mũ rồi bước đi.

Tuy Angelica không biết tên tuổi và thân phận của người đàn ông trên bức tranh, nhưng Klein không hề chán nản, bởi những gì thu hoạch được đã đủ để hắn tiến hành bước tiếp theo.

...

Trong công ty Bảo an Gai Đen ở số 36, phố Zoutelande. Dunn với đôi mắt xám sâu sắc đang nhìn bức tranh chân dung trong tay: "Cậu định dùng điều tra kiểu loại trừ để tìm người này?"

"Vâng." Klein đã sắp xếp câu chữ từ trước: "Đội trưởng, không phải lúc trước tôi nói là sẽ tới câu lạc bộ bói toán để quan sát phản ứng của các hội viên khi Hanas Fansent đột ngột tử vong à? Ngày hôm qua tôi không phát hiện gì, nhưng hôm nay tôi bất ngờ phát hiện người trên tranh này từng xuất hiện với Hanas Fansent, hơn nữa còn bí mật nói gì đó với nhau. Ban này tôi có lật xem những gì tiểu đội điều tra ghi lại thì phát hiện không ghi chép gì về người tương tự."

Lời của hắn chẳng có vấn đề gì, cho dù Dunn Smith có cầm bức tranh này tới câu lạc bộ bói toán thì cũng sẽ được Angelica chứng thực.

Dunn dời mắt khỏi bức tranh, cười nói: "Xem ra khoản kinh phí kia không bị lãng phí rồi."

... Đội trưởng, không phải trí nhớ của anh không được tốt à, tại sao lại nhớ tới chuyện kinh phí vào lúc này vậy... Klein vẫn duy trì nụ cười mỉm, không nói gì.

"Cậu vẽ à?" Dunn hỏi một câu tùy ý.

"Vâng, tôi dùng nghi thức ma pháp vẽ nó ra." Klein đáp lại đúng sự thực. Đường nhiên nói thật và nói toàn bộ sự thật là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Dunn khẽ gật đầu, nói:

"Cậu bảo Neil sao thêm mấy bản nữa, chúng ta sẽ khiến Cornley và Loya cùng điều tra, cũng mời cả sở cảnh sát trợ giúp. Nếu manh mối này thực sự có tác dụng, coi như cậu lại lập công rồi."

"Nữ Thần phù hộ chúng ta." Klein điểm lên ngực, thái độ thành kính khác thường.

Với hăn mà nói, đám người Dunn chỉ cần tra ra tên tuổi và thân phận của người đàn ông trên bức tranh này là đủ rồi, phần còn lại hăn có thể bói toán ra tung tích của ông ta trên sừng xám!

...

Klein rời khỏi công ty bảo an, dù đang là ngày nghỉ nhưng hăn không lập tức về nhà, mà lên xe ngựa công cộng tới bến cảng, đến cửa quán bar Ác Long.

Hăn nghĩ rằng tuy "Thầy Bói" thiếu cách thức khắc định trực tiếp và không có pháp thuật có thể thi triển ngay tức khắc, nhưng chiến đấu được chia làm nhiều loại, không phải tất cả đều là kiểu gặp cái chiến luôn, chỉ cần có thời gian chuẩn bị đầy đủ, "Thầy Bói" cũng có thể sử dụng nghi thức ma pháp để đối phó kẻ địch, cũng như hăn giải quyết sự kiện Selina xem bói ma kính vậy.

Điều này có nghĩa rằng "Thầy Bói" tốt nhất là nên mang theo một số thảo

được, tinh dầu và nến để tránh cho lúc cần lại không lấy đâu ra vật liệu, chỉ có thể chờ chết. Dù sao chẳng ai giống như Selina để một đồng vật phẩm thần bí học ở nhà mình tiện cho hăn sử dụng cả.

Về phần những thứ xin được, Klein luyện tập quá thường xuyên nên đã sử dụng gần hết rồi. Những chai lọ nhỏ trong túi áo hăn chỉ còn một phần thừa lại mà thôi.

Hăn sờ tiền giấy trong túi, đẩy cánh cửa nặng nề của quán bar Ác Long ra, rồi cất bước đi vào.

Lúc này đang là buổi chiều nên khách trong quán không nhiều, không có trận đấu chuột bắt chó hay so đấu quyền anh. Nơi đây khá vắng lặng, không náo nhiệt từng bừng chút nào.

Klein nhìn hai bàn khách đang ngồi uống rượu đánh bài, chuẩn bị đi tới căn phòng đánh bóng bàn thông tới chợ đen. Đúng lúc này, hăn thấy một ông già có vóc dáng khô ngô, mặc chiếc áo khoác sĩ quan hải quân đã cũ sờn đi ra.

"Mày là bạn mà lão Neil đưa tới lúc trước?" Lão già có mái tóc nâu rồi bời, toàn thân bốc lên mùi rượu nồng nặc dùng đôi mắt màu lam liếc Klein một cái, rồi cười hớ hớ hỏi.

Klein đoán ra thân phận của đối phương, bèn ngả mũ chào hỏi: "Vâng, không biết tôi nên xưng hô với ông như nào?"

"Lão Neil chắc là đã đề cập về tôi với cậu rồi, tôi là chủ nơi này, Swain." Lão ta có cánh tay to khỏe, cơ bắp rắn chắc trông rất là sĩ quan.

Cựu đội trưởng tiểu đội Kẻ Trừng Phạt của thành phố Tingen... Nghe nói từng làm hải quân hoàng gia rồi... Klein lễ phép đáp lại: "Vâng."

"Nếu cậu thiếu tiền thì có thể tới tìm tôi." Swain cười nói một câu rồi chuẩn bị đi tới quầy bar.

Đúng lúc này một ý nghĩ nảy lên trong đầu Klein, hắn vội hô: "Ông Swain, xin chờ chút, tôi có một chuyện cần hỏi."

Swain dừng bước, quay người lại, cười hớ hớ nói: "Cậu với... Ừm, đội trưởng của các cậu đúng là giống nhau."

Không, tôi không có vấn đề gì về trí nhớ cả... Klein giật giật khóe miệng, hắn lấy thẳng một bức tranh chân dung ra: "Ông từng gặp người này bao giờ chưa?"

Hắn bỗng nhớ rằng hắn là Selina đã được Hanas Fansent dẫn tới chợ đen này, sau đó làm cho Elizabeth cũng biết tới quán bar Ác Long, như vậy người trên bức tranh này, kẻ có liên quan tới Hanas Fansent, hắn là cũng từng tới nơi này?

Swain nhìn thật kỹ, sau đó đáp đầy chắc chắn: "Tôi nhớ kẻ này, hắn từng tới hỏi tôi xem có đồ vật và tài liệu liên quan tới đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces không."

Có đồ vật và tài liệu liên quan tới đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces? Klein ngẩn ra, đột nhiên liên tưởng tới một chuyện khác: Lúc mình mượn đọc tập san và tạp chí liên quan tới đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces ở thư viện Deville, nhân viên quản lý có thuận miệng nói một câu là có người vừa trả lại, cho nên hắn nhớ rất rõ, khỏi cần phải lật giở lại để xác nhận là có tồn tại hay không.

Chẳng lẽ người mượn đọc tập san và tạp chí lúc trước chính là người đàn ông trên bức tranh này? Người đã chứng kiến quá trình giao dịch cuốn bút ký Antigenous?

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 102: Thương Nhân Vải Vóc

Klein càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, không thì ai sẽ chẳng có việc gì lại mượn mấy cuốn tập san kia:

"Ừm, một lĩnh vực nghiên cứu di tích lịch sử cổ đại trên đỉnh Hornaces ít được quan tâm như vậy, ngoài các giảng viên với phó giáo sư chuyên ngành ra, những kẻ yêu thích bình thường có khi còn chẳng nghe nói tới nó bao giờ, ngay cả sinh viên tốt nghiệp chuyên ngành Lịch Sử như nguyên chủ cũng biết được nó từ cuốn bút ký gia tộc Antigenous... Thành phố Tingen dù là thành phố đại học, nhưng không có nhiều người thấy hứng thú với ngọn núi này... Mà dù có thì cũng quá nửa là ở trong khuôn viên đại học, không cần phải tới tận thư viện Deville để mượn đọc..."

Quan trọng nhất là mới mượn thời gian gần đây... Phân tích như vậy quả thật có vấn đề. Lúc ấy mình không đủ sâu sắc, nào ngờ... Haiz, xem ra mình không có thiên phú làm thám tử, đóng vai Sherlock Holmes rồi..."

Trong lúc hần mãi mê suy nghĩ, ông chủ quán bar Ác Long là Swain nghi ngờ nói: "Có vấn đề gì à?"

Bởi vì có khách và nhân viên phục vụ nên ông ta chỉ có thể hỏi mịt mờ như vậy.

"Không có gì, tôi đang nghĩ xem nên điều tra người này như nào. Ông biết đó, Hanas Fansent chết ở nhà." Klein đã chuẩn bị lý do sẵn từ trước, bởi hần

không muốn đội Kẻ Trừng Phạt cũng hứng thú với di tích cổ đại trên đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces.

"Fansent có vẻ là một người xem bói nổi tiếng ở Tingen này, ông ta thường xuyên tới chỗ tôi." Quả nhiên Swain bị hấn qua quýt, ông ta hỏi tưởng: "Nhớ lại thì người trên bức tranh này đúng là tới đây cùng Fansent..."

"Đây là điều tôi muốn biết, ông có nhớ tên của ông ta không?" Klein bèn hỏi.

Swain cười ha ha, lắc đầu đáp: "Tôi không hỏi tên tuổi của khách hàng, trừ phi là quen biết từ đầu như lão Neil."

"Vâng." Klein cố ý tỏ ra uể oải.

Với hấn thì Swain có biết người này hay không đã không còn quan trọng, bởi vì hấn có thể tới thư viện Deville để điều tra. Mượn đọc sách báo ở thư viện do tư nhân quyên tặng tất nhiên sẽ để lại thông tin cá nhân, hơn nữa còn là những thông tin đầy đủ và đáng tin! Nên biết rằng lúc trước Klein phải dựa vào giấy giới thiệu có đóng dấu của phó giáo sư thâm niên mới làm được chứng nhận.

Cho dù ông ta có ngụy tạo thông tin thì vẫn có khả năng để lại dấu mỗi rất cao, giúp cho việc xem bói của mình... Klein dõi mắt nhìn Swain đi tới quầy bar, sau đó hấn tiến vào phòng bóng bàn.

Hấn không vội tới thư viện Deville điều tra làm gì, mà định mua đồ trước. Dù sao không ai biết rõ sau đó liệu có gặp được nguy hiểm gì không, có phải sử dụng đến nghi thức ma pháp không.

Klein đi qua mấy căn phòng rồi tiến vào chợ đen. Lúc này nơi đây rất ít quầy hàng và khách mua đồ, hiển nhiên chưa tới lúc cao điểm.

Hắn vừa đi được một bước, bỗng thấy Quái Vật Admisol, kẻ lúc trước đã nói hắn có mùi cái chết, đang đứng trong một góc. Thanh niên có sắc mặt tái nhợt và ánh mắt tan rã ánh lên sự điên cuồng đáng sợ này phát hiện có người nhìn mình, bèn nhìn lại.

Tầm mắt chạm nhau, Admisol lập tức giơ tay che mặt, kinh hãi dựa sát vào tường rồi di chuyển từng bước một. Gã nhanh chóng dịch chuyển tới cửa hông, rồi lảo đảo chạy ra ngoài.

"Có cần phải vậy không? Không phải lần trước cậu suýt thì mù à... Nhưng tôi có làm gì đâu... Thật là, làm như tôi là đại ác ma ấy." Khuôn mặt Klein cứng ngắc.

Hắn lắc đầu cười, không nghĩ về Quái Vật nữa mà đi tới những quầy hàng đã bày sẵn, bắt đầu lựa chọn và mua sắm.

Nửa giờ sau, Klein tiêu chừng vài bảng, một con số khá nhiều trong tiền riêng của hắn. Đếm số tiền giấy còn 3 bảng 17 saule trên người, hắn vừa tiếc của vừa thỏa mãn vuốt ve những chai lọ kim loại trong đám túi nhỏ bên trong áo gió màu đen.

"Đây là nước cất 'Amanda' mà Daly đã từng sử dụng. Đây là bột của vỏ và lá cây Vân Rồng. Tinh dầu chiết xuất từ hoa Thâm Miên. Cánh hoa cúc La Mã khô. Đây là 'bột Thánh Dạ' mà mình vừa dùng vật liệu điều chế ra..."

Klein ghi nhớ lại những đồ vật ở trong các túi bên trong áo, tránh cho lúc nguy cấp lại luống cuống không tìm ra được vật liệu mình cần.

Dựa vào sự đặc thù của lĩnh vực thần bí, hắn nhanh chóng ghi nhớ rõ, sau đó hắn cất bước đi tới đường ra. Bỗng hắn thấy một bóng người có vẻ khá quen thuộc. Đó là một cô gái trẻ tuổi mặc một chiếc váy dài màu xanh nhạt. Mái tóc đen của cô bóng mượt, khuôn mặt cô tròn và đôi mắt dài và nhỏ,

trông cô khá ngọt ngào với khí chất tao nhã. Là cô gái lúc trước cứ run rẩy bất thường kia à? Thoạt trông cô ta không bị sao cả... Không ngờ cô ta cũng là kẻ yêu thích thần bí học... Klein bước chậm dần, suy nghĩ vài giây rồi mới nhớ cô gái đó là ai.

Hắn phải thừa nhận rằng ngoài "Chính Nghĩa" mà hiện tại hắn chưa nhìn rõ mặt, cô gái trẻ tuổi này là người xinh đẹp nhất trong những cô gái hắn gặp khi xuyên việt tới nơi này.

Cô gái ngọt ngào tao nhã ấy đứng trước một quầy sách báo thần bí học, ngồi xồm trông khá bất lịch sự, giơ ngón tay vuốt ve một cuốn sách cổ.

"Bên trong có ghi lại pháp thuật đen của phù thủy, tuy tôi không dám thử nhưng có người từng làm rồi, đúng là có tác dụng thật." Chủ quầy hàng lập tức chào hàng.

Cô gái tao nhã ngọt ngào trầm ngâm vài giây rồi nói: "Theo anh thì phù thủy là gì?"

"Phù thủy hả? Những con mụ ác độc chuyên gieo rắc tai họa, bệnh tật và đau khổ." Chủ quầy suy nghĩ rồi đáp.

Klein không nghe thấy cuộc nói chuyện giữa bọn họ, bởi hắn đã bước nhanh ra ngoài, vì hắn vội tới thư viện Deville, làm xong tất cả còn về nấu bữa tối với món canh đuôi trâu cà chua cho Benson và Melissa.

...

Trường đua ngựa Vương Miện ở Backlund.

Audrey Hall đang đứng trong khu ghế vip nhìn lũ ngựa phi nước đại trong sân đua. Cô mặc một chiếc váy dài có tay áo dài, mép lá sen và ren trắng trước ngực, đội một chiếc mũ sa có gắn ruy băng màu lam và hoa làm từ tơ

lụa, đeo găng tay voan mỏng sáng màu, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng và xa cách như không thể hòa nhập vào bầu không khí náo nhiệt ở nơi đây.

Ngay khi những chú ngựa đang lao tới đích, Tử tước Grilint, bạn của cô đi tới, hạ nhỏ giọng nói: "Audrey, lần này gặp nhau trông cô vẫn luôn xinh đẹp một cách khác lạ."

"Có chuyện gì không?" Có lẽ lúc trước Audrey sẽ chìm đắm trong lời ca ngợi của đối phương, nhưng lúc này cô có thể nhìn ra từ trong từ ngữ và vẻ mặt Grilint rằng người bạn của mình có mục đích khác.

Grilint là một thanh niên trông có vẻ gầy yếu, vì cha mất sớm nên vừa tròn hai mươi tuổi anh ta đã thừa kế tước vị. Anh ta liếc xung quanh một cái rồi khẽ cười nói: "Audrey, tôi biết một người phi phạm chân chính, là người phi phạm không thuộc về hoàng gia."

Lần nào anh cũng nói vậy, và lần nào cũng khiến người ta phải thất vọng... Audrey nhìn thẳng, cười tao nhã và đáp: "Thật chẳng?"

"Tôi xin cam đoan bằng danh dự của cha tôi là tôi đã thấy sức mạnh siêu phạm của người đó rồi." Grilint nhỏ giọng đáp.

Audrey không còn cảm thấy kích động về chuyện này như trước, bởi bản thân cô đã là một người phi phạm rồi. Nhưng lo Grilint sẽ nghi ngờ nên cô vẫn mở to mắt, cố khiến bản thân nặn ra một nụ cười vui mừng, run run nói: "Khi nào tôi có thể gặp được người đó?"

Hừm, gặp một người phi phạm khác cũng tốt, không thể chuyện nhỏ nhất gì cũng phải nhờ hội Tarot giải quyết cho... Hơn nữa mình cũng phải có tài nguyên của bản thân để có thể mang ra trao đổi với ngài Kẻ Khờ và Người Treo Ngược... Không phải bất cứ chuyện gì cũng có thể dùng tiền để giải quyết... Phù, sao khi gửi 1.000 bảng kia xong, mình phải tiết kiệm hơn mới

được...

Grilint rất hài lòng với phản ứng của Audrey, anh ta nhìn ra sân đua: "Chiều mai nhà tôi sẽ có một salon văn học và âm nhạc."

...

Trong thư viện Deville, Klein lấy giấy chứng nhận và huy hiệu ra khỏi túi áo rồi đặt trước mặt mấy nhân viên quản lý.

"Tôi là đốc sát tập sự của Bộ phận Hành động Đặc biệt sở Cảnh sát quận Akhova, tôi có chuyện cần các anh phối hợp điều tra." Hăn nhớ lại những bộ phim cảnh sát được xem trong quá khứ, trầm giọng nói.

Mấy tên nhân viên quản lý xem xét giấy chứng nhận và huy hiệu rồi nhìn nhau, sau đó gật đầu nói: "Có gì anh cứ hỏi đi sĩ quan cảnh sát."

Klein đọc tên những tập san như "Tân Khảo Cổ", rồi nói: "Tôi muốn phần ghi chép về việc mượn đọc những cuốn tập san này trong hai tháng gần đây."

Hăn phát hiện một nhân viên thư viện đã tiếp đón mình lần trước, nhưng hiển nhiên anh ta không nhận ra hăn.

"Vâng, xin anh đợi một lát." Mấy vị nhân viên bắt đầu bận rộn tìm kiếm bản ghi chép về việc mượn đọc gần đây nhất.

Klein nghiêm túc lật xem, tìm kiếm những người cũng mượn đọc mấy tập san giống mình. Những cái tên như vậy không nhiều lắm, chỉ có duy nhất một người. Ông ta tới mượn vài lần, một phần trong số đó là những tập san mà Klein biết. Ghi chép mượn đọc lần đầu tiên là vào cuối tháng năm, mà lần gần đây nhất là thứ Bảy tuần trước, một ngày trước khi Hanas Fansent tử vong.

Klein dùng ngón tay vuốt ve thông tin về người mượn sách, ghi nhớ thật kỹ trong đầu: "Sirius Aripis, thương nhân vải vóc, số nhà 19 phố Holls..."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 103: Người Nghe Theo Trái Tim

"Số 19 phố Holls?" Theo bản ghi chép này, Klein nắm bắt được một thông tin.

"Ừm, nhà Welch ở phố Holls, câu lạc bộ bói toán ở phố Holls, mà vị thương nhân vải vóc tên là Sirius Aripis này cũng ở phố Holls... Xem ra việc Welch quen biết Hanas Fansent không phải chuyện kỳ quái gì, thậm chí cậu ta hẳn là quen biết qua Sirius Aripis..."

Klein bỗng cảm thấy manh mối được liên kết lại, suy nghĩ trở nên thông suốt.

Ban đầu hẳn còn cảm thấy khó hiểu khi tại sao Welch lại quen biết Hanas Fansent, bởi vì cậu con trai của ông chủ ngân hàng này không phải người đam mê thần bí học gì. Với cậu ta, tiền còn quan trọng hơn cả bói toán. Còn bây giờ, Klein cảm thấy mình đã suy đoán được sơ bộ về quá trình kết bạn của hai bên:

"Dựa theo những gì tạp chí viết thì tầng lớp trung lưu và giàu có rất thích tới thăm nhà hàng xóm để tạo nên một vòng xã giao để trợ giúp bản thân, nên Welch và thương nhân vải Sirius ở cùng phố Holls hoàn toàn có động lực và cơ hội để trở thành bạn của nhau... Sirius quen biết Hanas Fansent, người thường xuyên tới câu lạc bộ bói toán ở phố Holls, là chuyện không khó hiểu, có lẽ là gặp ngẫu nhiên, có lẽ là một loại trợ giúp nào đó có thể khiến người ta quen thuộc với người thường xuyên xuất hiện ở cùng một khu vực trong

thời gian dài...

Hanas Fansent muốn bán cuốn sách cổ trong tay, được Sirius giới thiệu nên đã tìm sinh viên ngành Lịch sử Welch... Hình ảnh xuất hiện trong giấc mơ của Hanas được cho là tà thần 'Chúa Sáng Thế Chân Thực', và ông ta lại là kẻ biết được cách thức chú ngữ chính xác, chứng tỏ ông ta đã nghiên cứu sâu vào lĩnh vực thần bí học, không loại trừ khả năng là một thành viên của tổ chức bí ẩn nào đó... Cũng không loại trừ khả năng tổ chức bí ẩn mà ông ta gia nhập đã bị Sirius dẫn dắt."

...

Klein dù không sử dụng cách bói toán thì vẫn gần như xác định được thông tin của người này rất đáng tin cậy: "Cho dù không phải là Sirius Aripis, không phải thương nhân vải hay không ở nhà số 19, ông ta chắc chắn cũng ở phố Holls hoặc khu vực gần đó!"

Klein vừa suy nghĩ vừa nhìn kỹ bản ghi chép về việc mượn đọc của người này:

"Lần cuối tới thư viện Deville là thứ Bảy tuần trước, một ngày trước tiệc sinh nhật Selina, cũng trước ngày Hanas Fansent tử vong một ngày. Cho tới bây giờ, đã mấy ngày trôi qua, ông ta vẫn chưa trả lại tập san với tạp chí mà ông ta đã mượn. Dựa theo ghi chép lúc trước, khi chỉ mượn hai bản tập san, thường thì hôm sau ông ta sẽ mang trả luôn. Đây có nghĩa là Sirius đã biết rằng Hanas đã chết, sợ hãi nên không dám tới thư viện Deville nữa? Ủm, ban đầu ông ta mượn rất nhiều sách báo và tập san lịch sử không liên quan lắm, sau đó mới dần xác định được mục tiêu, mượn đọc những cuốn giống những cuốn mà mình cũng mượn... Điều này nói rõ ông ta không có người chỉ điểm, không có phó giáo sư thâm niên chuyên ngành Lịch sử để hỏi han, mà tự bản thân lần mò.

Nếu sợ hãi thì sẽ làm như nào đây? Có hai lựa chọn, một là khi đã đủ thông tin, ông ta sẽ tới thẳng đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces. Hai là, thiếu điều kiện chính nên ông ta sẽ trốn trước, chờ khi chuyện qua đi, xác nhận rằng cái chết của Hanas không liên quan tới mình thì mới xuất hiện."

Nghĩ tới đây, Klein gập cuốn sổ ghi chép mượn đọc lại rồi trả nó cho mấy nhân viên quản lý thư viện. Hắn lấy bức tranh chân dung ra hỏi bọn họ rằng đã gặp người trong tranh bao giờ chưa, tiếc là người tới đây mượn sách không ít, nên nhân viên quản lý khó mà có ấn tượng với người không có đặc điểm rõ ràng như này.

"Vâng, làm phiền các anh chị rồi." Klein cầm lấy giấy chứng nhận và huy hiệu.

Hắn không định một mình điều tra chuyện này, làm vậy không chỉ nguy hiểm mà còn lắm phức tạp. Kế hoạch của hắn là lại về phố Zoutelande, giao chuyện tiếp theo cho đội trưởng và đồng đội, còn bản thân thì về nhà làm canh đuôi bò cà chua cho hai anh em, tiện thể dùng không gian thần bí trên sương mù xám để bói về tình hình và hành tung của mục tiêu.

"Sĩ quan cảnh sát, còn chuyện gì nữa không?" Một nhân viên quản lý thờ phào, khẩn khoản hỏi.

Klein khẽ gật đầu: "Hết rồi. Nếu có đầu mối gì mới tôi sẽ tới sau."

Hắn cầm cây gậy batoong màu đen mạ bạc, bước nhanh ra cửa. Đúng lúc này, hắn thấy một người đàn ông mặc áo khoác với hai hàng cúc đen với phần cổ áo dựng thẳng đang cúi đầu đi vào. Khi hai người lướt qua nhau, Klein liếc thấy hàng lông mi dày và rối loạn cùng một đôi mắt màu lam xám từ đối phương! Đó là những bộ phận mà phần cổ áo cao kia không thể che được.

Sirius? Sirius Aripis? Khéo vậy? Klein sửng sốt, không ngờ mình lại gặp được mục tiêu một cách trực tiếp như này. May mắn vậy sao? Điều này không phải là quá trùng hợp?

Hắn cân nhắc về bản thân, cảm nhận cơ bắp hãy còn đau nhức, vì thế hắn giả bộ như không thấy gì cả mà tiếp tục đi tới phía cửa.

Ừ, làm người là phải đi theo nguyện vọng của mình, bình tĩnh là nhất! Chỉ cần Sirius chưa rời khỏi Tingen, lần này coi như không quan trọng!

Lúc này, người đàn ông mặc lễ phục có hai hàng cúc đen này đi tới trước quầy tiếp đón, đưa hai cuốn tập san trong tay cho một nhân viên quản lý.

"Trả sách." Ông ta hạ thấp giọng nói hàm hồ.

Nhân viên thư viện tùy ý nhận lấy tập san, vừa nhìn thoáng qua thì giật nảy mình. Theo bản năng hắn ngẩng đầu nhìn người trả sách, thân thể bắt đầu run rẩy.

"Có vấn đề gì à?" Người đàn ông với cổ áo dựng thẳng kia trầm giọng hỏi.

Những lời này của ông ta hết như tia lửa châm thùng thuốc nổ, khiến vị nhân viên quản lý kia lập tức vừa chạy sang bên cạnh vừa hô to: "Sĩ quan cảnh sát, tên tội phạm kia ở đây!"

Mà lúc này Klein còn chưa kịp ra khỏi cửa, lòng thầm mắng "Mẹ kiếp". Hắn theo bản năng rút khẩu súng lục dưới nách ra.

Mà tên đàn ông kia thì ngẩn ra, sau đó quay người bỏ chạy. Nhưng ông ta không chạy về phía cửa và lao thẳng chỗ cửa sổ lồi, dường như định phá vỡ kính nhảy ra ngoài.

Klein đang sợ không xử lý được, quay đầu thấy vậy thì yên tâm, bởi hắn

phát hiện rằng mặc dù bản thân sợ mục tiêu, nhưng mục tiêu còn sợ mình hơn!

"Tự dừng gặp phải như này, chắc chắn ông ta không thể phán đoán được thực lực của mình, không biết mình am hiểu gì, cho nên kẻ vốn chột dạ như ông ta chắc chắn sẽ né tránh xung đột chính diện, tìm cách để trốn thoát!" Lòng bình tĩnh lại, Klein giơ súng lúc lên, bóp cò.

Cùng lúc đó, người đàn ông mặc lễ phục hai hàng cúc kia đột nhiên lặn một vòng hòng tránh né viên đạn. Ngay sau đó ông ta nhấn tay phải xuống đất, khiến cả người bay lên đánh vào tấm kính trên cửa sổ lỗi.

Phụp! Phát súng đầu tiên của Klein không có đạn. Nhưng đây là chuyện hăn đã dự đoán sẵn. Nhân lúc Sirius đang nhảy lên không thể né tránh, hăn chĩa súng vào thân thể đối phương rồi lại bóp cò.

Pằng!

Viên đạn sắc ma màu bạc xuyên qua không khí, bắn thẳng vào lưng Sirius.

Choang! Kính vỡ vụn, Sirius lao ra ngoài, để lại những giọt máu đỏ cùng với những mảnh vỡ trong suốt trên bề cửa sổ.

Thấy ông ta bị thương, Klein không sợ hãi mà chạy tới. Hăn đạp lên ghế rồi nhảy qua cửa sổ.

Đây là phía sau tầng một thư viện Deville, với những hàng cây cao rợp bóng được ngăn cách bởi một mảng cỏ xanh mượt.

Sirius dù trúng đạn nhưng vẫn đang bỏ chạy tới phía ngõ nhỏ giữa hai tòa nhà. Klein vẫn chưa luyện tập được khả năng bắn súng chính xác nên hăn không dám nổ súng bừa, đành phải tay cầm trượng tay cầm súng vội vàng

đuổi theo bóng lưng mặc áo khoác màu đen kia.

Bịch bịch bịch!

Hắn men theo vết máu dưới đất, cố gắng rút ngắn khoảng cách giữa hai người lại.

Khúc cua đang ở ngay trước mắt, và tốc độ của Sirius càng lúc càng chậm lại, Klein đang định nắm bắt cơ hội nhưng lòng bỗng rung lên, cảm thấy người phía trước không còn là con người nữa, mà là một con sói hung ác, một con hổ mang theo nguy hiểm đáng sợ.

Đây là bản năng của thầy bói, là linh tính đang cảnh báo hắn!

Klein lập tức chậm lại, liếc nhìn những giọt máu rơi dưới đất: So với ban đầu, giờ máu của Sirius đã biến thành màu đen!

Đúng lúc này, một cơn gió mạnh đập vào mặt, tròng mắt Klein phản chiếu ra khuôn mặt Sirius. Đó là hàng lông mi dày và rối loạn, là đôi mắt màu lam xám, là những cục bướu thịt gồ lên, đó là khóe miệng đã nứt ra, là những chiếc răng trắng hếu.

Ngay lúc này Sirius vồ tới, khiến khuôn mặt trong mắt Klein càng lúc càng rõ, làm cho hắn dường như ngửi được mùi tanh tươi nào đó!

Đùng! Sirius nhảy một bước phải tới bảy tám mét, hoàn toàn vượt khỏi phạm vi bình thường của con người. Nhưng vì Klein dừng lại đúng lúc nên khoảng cách hai bên lúc trước là gần mười mét.

Trong khoảng cách chưa tới hai mét, phần miệng chảy nước dãi dặc dính và những bướu thịt dày đặc trông rất kinh khủng tạo nên một hình ảnh rõ nét và đáng sợ, khiến tinh thần Klein căng thẳng tột độ. Nhân lúc đối phương vồ hụt, hắn lập tức giơ tay phải lên, bóp cò liên tục, khiến cho đạn bắn thẳng vào

đầu của mục tiêu.

Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!

Bắn ở khoảng cách gần nên những viên đạn chui thẳng vào đầu Sirius, khiến máu văng ra, khuôn mặt ông ta đầy máu, khiến đối phương ngửa ra sau.

Bắn hết số đạn trong ổ súng, Klein định lui ra sau xác nhận kết quả, nhưng lúc này Sirius cố gắng đứng thẳng dậy khiến hấn kinh hãi, làm cho hấn đột nhiên vung cây gậy batoong trong tay trái.

Bốp! Cây gậy màu đen mạ bạc cứng đánh trúng cổ Sirius, quật ra một vệt màu đỏ sẫm.

Bốp bốp bốp!

Klein cứ đập đối phương theo bản năng, mãi cho tới khi Sirius lung la lung lay rồi ngã rầm xuống đất.

Phù! Phù! Phù! Klein vừa dựa vào chiếc gậy chống vừa há mồm thở dốc, mắt thì nhìn chăm chăm mục tiêu, sợ đối phương bỗng nhiên vùng lên.

Lúc này đầu của Sirius gần như dựa hấu bị ném vỡ, những bấu thịt còn sót lại bắt đầu biến mất, cơ thể giật giật vài cái rồi ngừng.

Klein không vội vã kiểm tra thi thể mà thả gậy xuống, lấy những viên đạn sẵn ma ra rồi nhét vào trong súng. Làm xong, hấn mới ổn định được tinh thần, cố nén sự ghê tởm mà ngồi xổm xuống, lục lợi túi áo của Sirius.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 104: Ngài Z

Một túi, hai túi, ba túi... Klein nhanh chóng tìm được một chiếc ví da dính máu, một tấm chứng nhận mượn đọc của thư viện Deville, hai chiếc chìa khóa đồng thau xâu thành một chuỗi, một chiếc tàu không nhét bất cứ thứ gì, một con dao găm không vỏ và một bức thư được gấp rất chỉnh tề.

Để mọi thứ trừ bức thư xuống đất, hấn đứng thẳng người dậy, tiện thể liếc chiếc ví da kia, xác nhận rằng bên trong chỉ có số tiền giấy mười mấy saule và một vài đồng penny lẻ.

"Chiếc ví này được làm rất hoàn mỹ, tiếc là..." Klein lặng lẽ than, suy nghĩ bắt đầu tản ra.

Nếu không phải hôm nay tiêu hơi nhiều vào tiền riêng, việc mua một chiếc ví da đã nằm trong top ưu tiên của hấn rồi. Klein lắc đầu, giờ tờ giấy viết thư ra, đọc lướt qua:

"Thưa ngài Z đáng kính:

Xin ngài cho tôi tự biện hộ cho bản thân! Việc tôi và Hanas bán lại cuốn bút ký gia tộc Antigenous không phải là hành vi ngu xuẩn hay phản bội gì. Lúc ở trong tay chúng tôi, nó không thể hiện đặc điểm nào cả. Tôi nghi rằng nó còn sống, nghi rằng nó là thứ có sinh mệnh và trí tuệ nào đó, là một thứ nguy hiểm bắt buộc phải phong ấn.

Ở giai đoạn khác nhau và trong tay người khác biệt, những nội dung nó

thể hiện ra cũng khác đi! Về điều này, tôi đã lấy được chứng cứ từ chỗ đám cừu ở sở cảnh sát. Tuy rằng những nội dung mà cuốn bút ký kia hiện ra đều rất thật, có nhiều bằng chứng chứng minh cho nó, hưng tôi cho rằng chỉ khi nằm trong tay hậu duệ của gia tộc Antigenous, nó mới thể hiện rõ bộ mặt hoàn chỉnh.

Lúc tôi và Hanas lấy được nó, chúng tôi chỉ có thể đọc được vài việc vặt vãnh của gia tộc Antigenous, về tình hình đại khái của quốc gia Đêm Tối trên đỉnh núi cao nhất Hornaces kia, và cả ba phần phương pháp điều chế ma dược mà chúng tôi đã trình lên ngài.

Ngài biết đó, đường tắt 'Thầy Bói' mà hội Mật Tu nắm giữ rất có năng lực truy tìm tung tích, cho nên tôi và Hanas đều cho rằng tiếp tục giữ cuốn bút ký ấy là hành vi vô cùng mạo hiểm, vả lại những giá trị mà nó thể hiện không đủ để chúng tôi gánh vác lấy hiểm nguy này.

Trong lúc không kịp chờ ngài hồi âm, chúng tôi đã bàn bạc và quyết định bán cuốn bút ký này cho Welch, kẻ ở cùng một khu phố. Cậu ta là một kẻ thích sưu tập hiện vật lịch sử và sách cổ, và đã ra một khoản tiền lớn để mua cuốn bút ký này. Chuyện tiếp sau thì ngài biết rồi đó.

Đây là chuyện đầu tiên mà tôi muốn nói rõ. Mà khi tôi đang viết những dòng chữ này, Hanas đã chết. Nguyên nhân là bệnh tim đột phát trong lúc ngủ. Đây chắc chắn là chúa tể đã ban ơn cho ông ta, làm cho ông ta không bị rơi vào tay lũ tín đồ dị giáo.

Tôi không thể không chuyển tới nơi ẩn náu an toàn, thậm chí không dám ra ngoài. May thay con cừu kia nói cho tôi rằng Hanas bị lũ tín đồ dị giáo theo dõi không phải là vì cuốn bút ký, cũng không phải vì ông ta bị lộ, mà vì ông ta ngu xuẩn nhận một con nhóc học việc, định phát triển cô ta làm thành viên của chúng ta. Con nhóc đó đã nhìn trộm chú ngữ bí mật của Hanas, rồi thử xem bói ma kính ngay trước mắt một tên tín đồ dị giáo gác đêm. Chuyện

tiếp theo tôi tin ngài có thể đoán được, không cần tôi phải kể nữa.

Tiếc là con cừu kia có chức vụ không cao nên không biết rõ chi tiết. Theo những gì phản hồi thì đám tín đồ dị giáo chưa nghi ngờ tôi, cuộc điều tra của bọn họ đã bị gián đoạn khi Hanas chết đúng lúc. Cho nên trên đường về nhà, tôi định tới thư viện Deville mượn thêm mấy cuốn sách và tập san nữa để tìm được nhiều manh mối hơn.

Là một thế lực cũng nắm giữ đường tắt 'Thầy Bói', gia tộc Antigenous hẳn là đã tiên đoán được việc mình sẽ bị hủy diệt, nên chắc chắn bọn họ sẽ để lại một kho báu bí mật có thể khiến bọn họ phục hưng! Có lý do đáng để tin rằng kho báu kia nằm ngay trên đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces, ngay chỗ di tích quốc gia Đêm Tối kia!"

Đọc tới đây, con người trong mắt Klein co rút lại, hắn suýt nữa thì làm rơi tờ giấy trong tay xuống.

"Danh sách mà gia tộc Antigenous nắm giữ được thuộc đường tắt 'Thầy Bói'? Đúng là trùng hợp thật!"

...

Những tia sét nổ tung trong đầu khiến tinh thần Klein bối rối, hắn lại cảm thấy đây chính là vận mệnh:

"Cuốn bút ký làm cho nguyên chủ chết, gián tiếp khiến ta xuyên không bắt nguồn từ gia tộc Antigenous vốn nắm giữ đường tắt 'Thầy Bói'. Thứ khiến ta cuối cùng lại chọn ma dược 'Thầy Bói' là nhật ký của Russel đại đế, mà việc Russel đại đế nghiêng về danh sách 'Thầy Bói' là vì vị Zarathu thần bí kia, là thủ lĩnh hội Mật Tu cũng nắm giữ đường tắt 'Thầy Bói'! Quả thực như một tấm lưới do vận mệnh bện lại, quấn cho người ta không thể thở nổi. Sau tất cả những chuyện này đang giấu diếm điều gì?"

Klein cầm bức thư đi qua đi lại vài bước, hòng tìm kiếm bằng chứng cho những gì mình đọc được vừa rồi.

"Ừm, gia tộc Zarathu nắm trong tay những gì còn sót lại của gia tộc Antigenous mà hội Mật Tu đang tìm kiếm... Nếu nhìn từ đường tắt phi phạm mà hai bên cùng nắm giữ, như vậy là đủ cả lý do và động cơ: Có lẽ là hoàn chỉnh danh sách, hoặc lấy được vật liệu hi hữu phục vụ cho việc thăng cấp lên danh sách cao, có lẽ là thêm thuồng kinh nghiệm tránh việc mất khống chế mà đối phương tích cóp được... Nghĩ như vậy, gia tộc Antigenous nắm giữ một phần sợi xích danh sách của 'Thầy Bói' là chuyện khá hợp lý.

Đùng rồi, lúc ta xem bói manh mối về ma dược 'Tên Hề', hình ảnh hiện ra gần như đều liên quan tới gia tộc Antigenous, chỉ duy nhất tên hề áo đuôi tôm là của hội Mật Tu... Cho nên điều này có nghĩa là mỗi một hình ảnh là một khả năng lấy được ma dược 'Tên Hề', đều có manh mối. Chỉ là mình không nắm rõ điểm quan trọng nên đành bỏ lỡ."

Dựa theo bằng chứng từ hai phương diện này, Klein gần như tin những gì mà Sirius nói trong thư, cũng đã hiểu vì sao trong những âm thanh mình không nên nghe thấy luôn có từ "Hornaces" này.

"Tình huống tương tự sớm nhất là lúc ta vừa uống ma dược 'Thầy Bói'!"
Hắn lẩm bẩm, vẻ mặt đầy nghiêm túc.⁴

Cùng lúc đó, hắn đoán rằng "Tiếp xúc với những gì gia tộc Antigenous để lại mà còn sống" và "Trở thành người phi phạm thuộc đường tắt Thầy Bói" là hai điều kiện cần có để nghe được những tiếng thì thầm liên quan tới "Hornaces".

Di tích cổ đại trên đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces thực sự cất giấu kho báu bí mật mà gia tộc Antigenous để lại à? Không, không được nghĩ! Chỉ mỗi cuốn bút ký kia đã khiến bao nhiêu người chết, như vậy một kho báu hoàn

chỉnh thì sẽ như nào! Klein lắc đầu, quăng mắt về tờ giấy thứ ba, cũng là tờ cuối cùng của bức thư:

"Thưa ngài Z đáng kính, tôi mong nhận được sự trợ giúp của ngài. Tôi nhớ rằng ngài hẳn là rất có hứng thú với kho báu kia. Trước đó, tôi sẽ khiến mình trông giống một người bình thường, một kẻ yêu thích lịch sử bình thường. Cuối cùng, chờ ngày hủy diệt kéo tới, tôi sẽ hiến dâng toàn bộ lũ cừu của thành phố Tingen này cho Chúa.

Sirius Aripis hèn mọn của Chúa."

Đọc xong thư của Sirius, Klein bỗng muốn cười:

"Ha, sao cứ có cảm giác mình vừa cứu thành phố Tingen này nhỉ? Rốt cuộc kẻ này định làm gì? Lũ tín đồ tà giáo đúng là ngu xuẩn... Ngài Z kia là ai? Vị trí danh sách có vẻ cao đó... Chí ít cũng phải danh sách ngang với đội trưởng. Sirius định gửi bức thư này đi như nào? Ông ta không hề viết địa chỉ gì cả... Xem ra là ông ta cẩn thận, chưa tới lúc gửi thì sẽ không ghi địa chỉ..."

Đúng rồi, nếu gia tộc Antigenous nắm giữ một phần đường tắt 'Thầy Bói', như vậy thứ mà Sirius nói giao nộp lên, ba phần phương pháp điều chế lấy được từ trong cuốn bút ký, liệu có ma được 'Tên Hề' không? Rất có thể lắm!"

Trong khoảnh khắc này Klein dường như tìm được manh mối về ma được "Tên Hề". Tuy Sirius không mang phương pháp điều chế theo bên người, nhưng hẳn là trong nhà, nơi ẩn náu sẽ có bản ghi chép tương ứng, mà trong đầu và trong trí nhớ của ông ta chắc chắn là có!

Klein đưa mắt nhìn thì thể trước mặt, suy nghĩ xem nên làm sao để người chết mở miệng.

Gần như không cần suy nghĩ, một biện pháp nảy ra ngay trong đầu hẳn: "Thông linh!"

"Người Thông Linh" có thể giao tiếp với linh hồn chưa tan đi một cách trực tiếp, mà các nghề nghiệp như "Thầy Bói" và "Kẻ Dòm Ngó Bí Ẩn" lại phải dùng nghi thức ma pháp mới làm được điều ấy.

Lần trước lúc đối mặt với thi thể tên hề áo đuôi tôm, một là Klein mãi cứu người, hai là hắn không mang theo vật liệu, ba là không chắc chắn nên mới không nghĩ tới chuyện thông linh, bỏ lỡ thời cơ tốt nhất. Chờ khi trở lại công ty Bảo an Gai Đen, linh đã tan đi quá nửa, cho dù Người Thông Linh đến cũng chỉ lấy được vài thông tin sơ cua mà thôi.

Mà lúc này Klein có đủ nguyên vật liệu cần thiết, lại có kinh nghiệm dùng xem bói cảnh mơ và kết nối với oán niệm còn lại.

"Chỉ sợ linh của tín đồ tà giáo sẽ có thứ khủng bố tồn tại như lúc đội trưởng vào giấc mơ của Hanas... Chẳng qua đội trưởng chỉ mệt mỗi hai ngày, bị thương không quá nặng, hừm, có thể thử một lần!" Chỉ do dự mười giây, Klein quyết định rằng không thể bỏ qua cơ hội này.

Hắn ngẩng đầu, quay người nhìn tới chỗ rơi đầy mảnh vỡ của kính cửa sổ, lại nhìn đám người đang nhìn về bên này. Klein lấy giấy chứng nhận và huy hiệu ra, đi tới trước cửa sổ rồi nói với người đứng xem rằng: "Tôi là đốc sát tập sự của Bộ phận Hành động Đặc biệt thuộc sở Cảnh sát quận Akhova, tôi đã bắn chết tội phạm, làm phiền các vị tìm người mang huy hiệu này tới cục cảnh sát gần nhất, bảo bọn họ phái người tới xử lý. Những người còn lại làm ơn phong tỏa nơi này giúp tôi, đừng để người khác tới làm hỏng dấu vết hiện trường."

"Vâng, sĩ quan cảnh sát!" Tay nhân viên quản lý đã "hại" Klein một phen lập tức nhận lấy huy hiệu.

Chờ khi hiện trường được phong tỏa, không ai tiến vào khu cỏ này nữa, Klein quay trở lại chỗ góc, đứng ở bên cạnh thi thể.

Hắn vừa cảm thấy may mắn khi quần chúng vô tội không nhìn thấy thi thể trông khá giống quái vật, vừa cất gậy với súng đi, rồi thò tay lấy một bình kim loại nhỏ từ trong túi áo bên trong chiếc áo gió.

Hắn định dùng nghi thức thông linh và xem bói cảnh mơ để khiến người chết mở miệng!

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 105: Thông Linh

Klein vận nắp của chiếc bình nhỏ kim loại này, đưa nó tới gần mũi, người thấy mùi có vẻ hơi kích thích nhưng khiến tinh thần người ta phấn chấn. Đây là bột Thánh Dạ được điều chế từ những thảo dược như hoa Thâm Miên, cỏ Máu Rồng, đàn hương đỏ sậm và bạc hà. Vì chế biến thứ này khá đơn giản nên sau khi bổ sung nguyên vật liệu từ chợ đen xong, Klein lập tức tranh thủ làm một bình, nay vừa đúng lúc có cái để sử dụng.

Hắn đổ một ít bột Thánh Dạ lên lòng bàn tay, sau đó tập trung tinh thần lại khiến đôi mắt trở nên sâu sắc. Sau đó hắn cất bình kim loại đi, rót linh tính vào bột phấn trong tay rồi vẩy xuống đất. Hắn vừa đi vừa vẩy, quần thành một vòng xung quanh thi thể Sirius.

Một bức tường vô hình được lập ra, cách ly nơi này với bên ngoài.

Klein giữ hết chỗ bột Thánh Dạ còn lại, rồi lấy một bình nhỏ kim loại khác ra, nhỏ chất lỏng như nước cất "Amanda" vào bốn phía. Nghi thức mà hắn bố trí này khác với nghi thức mà lão Neil làm ở nhà Riel Bieber, bởi vì chuyện cần khẩn cầu khác nên mục đích cũng khác.

Ví dụ như Neil vẩy chất lỏng trước rồi mới sử dụng tới bột Thánh Dạ, như vậy có thể xây dựng nên sự yên tĩnh và thánh khiết gần tương tự tế đàn chính thức. Còn Klein thì sử dụng bột Thánh Dạ trước, sau đó mới vẩy chất lỏng, bởi mục đích của hắn là tránh việc linh tính Sirius để lại bị sự vật xung quanh quấy nhiễu, cũng có được một không gian tạm coi là thỏa mãn nhu cầu của

nghi thức. Và nếu hắn làm như Neil, như vậy linh tính Sirius để lại sẽ bị xua đuổi, hoàn toàn không thể kết nối được.

Làm xong xuôi, Klein cất đồ đi, giữ vững trạng thái minh tường và thì thầm đọc chú ngữ tiếng Hermes:

"Tôi khẩn cầu sức mạnh đêm tối;

Tôi khẩn cầu sức mạnh bí ẩn;

Tôi khẩn cầu Nữ Thần chiếu cố;

Tôi khẩn cầu người cho tôi kết nối với linh tính của tín đồ tà giáo trong dàn tế này."

...

Khi chú ngữ vang vọng trong không gian đóng kín này, Klein đột nhiên cảm thấy một thứ sức mạnh khủng khiếp, bí ẩn và khổng lồ rót xuống. Đôi mắt hắn biến thành màu đen, dường như không còn con người với cả lòng trắng mắt.

Hắn lập tức nắm bắt cơ hội này, thầm lẩm nhẩm câu nói bói toán:

"Phương pháp điều chế ma dược Tên Hề."

"Phương pháp điều chế ma dược Tên Hề."

...

Trong lúc lẩm nhẩm, hắn dùng minh tường khiến bản thân lập tức tiến vào trong cảnh mơ. Trong thế giới mù mịt không có bầu trời hay mặt đất, lần này Klein tỉnh táo một cách lạ thường, hắn nhìn chăm chăm vào một bóng người trong suốt và hư ảo.

Hắn giơ tay phải ra đung vào linh mà Sirius để lại.

Bùm, cảnh tượng trước mắt hắn lập tức thay đổi. Đây là một bàn học có phết sơn màu đỏ sậm, bên trên là chân cắm nến có thể cắm được ba cây nến và một tờ giấy viết thư trắng.

Sirius đang cầm bút máy viết tiếng Ruen thông dụng:

"Đây là phương pháp điều chế ma dược thứ hai, tên của nó ở trong cuốn bút ký là 'Tên Hề'. 80 ml nước cất, 5 giọt chất lỏng Mạn Đà La, 7 gam bột hoa hướng dương rìu đen, 10 gam cỏ Mũ Vàng, 3 giọt violet độc, tất cả đều là nguyên liệu phụ.

Vật liệu phi phạm chính là: Một kết tinh của sơn dương xám một sừng Hornaces trưởng thành, một bông hoa hồng mặt người hoàn chỉnh."

Sirius dường như không cần nhớ lại mà cứ soạn soạn viết ra phương pháp điều chế ma dược Tên Hề. Lúc này, ông ta ngừng viết, nhấp một hớp cà phê rồi cời con lắc làm bằng bạc đang quấn trên cổ tay xuống.

Ông ta cầm con lắc, mắt khép hờ, thì thảo lẩm nhẩm những từ như "ngày hủy diệt", "lòng yên tĩnh", "cầu Chúa phù hộ", "sám hối với Người"...

Chờ khi Sirius cầu nguyện xong, Klein mới thấy rõ hình dáng của con lắc này. Đó là một tượng khắc hình người chỉ to bằng ngón cái treo lủng lẳng bởi một sợi dây xích bạc. Tượng này có độc nhãn dựng thẳng, đặc điểm của riêng người khổng lồ, đầu ở dưới, chân bị trói lại bằng dây xích bên trên. Đúng lúc này, con mắt đơn của người khổng lồ kia đột nhiên hiện lên một thứ ánh sáng nhạt màu đỏ như máu.

Rắc!

Cảnh tượng Klein thấy lập tức vỡ nát thành mảnh nhỏ, chân hắn mềm

nhũn, suýt thì quỵ xuống đất. Đầu đau đớn như bị người ta đánh cho một gậy, đôi mắt Klein đỏ ngầu, hai tay chống lên đầu gối.

Mấy giây sau, hắn mới cảm thấy đỡ hơn. Hắn đứng lên, chỉ thấy linh tính của mình rất suy yếu, dường như lại nghe thấy tiếng thì thầm như muốn chọc thủng tinh thần. Nhưng nhờ có sự tiến triển về việc tiêu hóa ma dược mà những phản ứng khác thường nhanh chóng biến mất.

"Người khổng lồ treo ngược, Chúa Sáng Thế Chân Thực... Sirius và Hanas là thành viên của hội Cực Quang? Nhưng thứ đội trưởng nhìn thấy trên giá chữ thập rất lớn ở trong giấc mơ của Hanas Fansent là một kẻ khủng bố bị đóng đinh treo ngược trên giá, chứ không phải 'người khổng lồ treo ngược' của hội Cực Quang..." Klein hít vào hai cái thật sâu, chờ linh tính dần phục hồi.

Hội Cực Quang là tổ chức bí ẩn mới xuất hiện cách đây khoảng hai ba trăm năm, bọn họ sùng bái "Chúa Sáng Thế Chân Thực", lấy người khổng lồ treo ngược để tượng trưng cho vị kia. Bọn họ tin rằng mỗi người đều có thần tính riêng, chỉ cần tinh thần đủ vững là có thể tiếp nhận những lần thử thách, như vậy sẽ tích góp thần tính từng chút một, rồi cuối cùng trở thành thiên sứ.

Dựa theo những gì ghi lại trong tư liệu của Kẻ Gác Đêm, danh sách 9 mà hội Cực Quang nắm giữ có tên là "Người Cầu Nguyện Bí Ẩn". Những người phi phạm này có thể nhận biết một số kẻ thần bí và khủng khiếp, nắm giữ một lượng tri thức thờ cúng nhất định và một vài nghi thức ma pháp. Có đủ minh chứng cho thấy "Người Cầu Nguyện Bí Ẩn" lâu năm sẽ bị bóp méo về nhận thức không ít thì nhiều, và lại còn dễ bị mất không chế.

Danh sách 7 mà hội Cực Quang có được thì không rõ là gì, nhưng danh sách 8 là "Người Lắng Nghe", là một "nghề nghiệp" phi phạm khá đáng sợ. Mỗi một "Người Lắng Nghe" có thể nghe được trực tiếp tiếng thì thầm của một số nhân vật bí ẩn, cho nên bọn họ thường có được không ít năng lực

mạnh, méo mó và độc đáo. Nhưng tương tự, nếu "Người Lắng Nghe" không thăng cấp được, bọn họ khó có thể sống sót qua năm năm. Mặt khác, tư liệu của Kẻ Gác Đêm đánh giá rằng tất cả "Người Lắng Nghe" đều là một lũ điên, cho dù bề ngoài tỏ ra rất bình thường, nhưng đều là những tên điên ngầm.

Klein nhớ lại những tư liệu về hội Cực Quang, phán đoán sơ bộ rằng Sirius là "Người Cầu Nguyên Bí Ẩn".

"Theo những gì miêu tả, Người Cầu Nguyên Bí Ẩn và Thầy Bói đều kém về mặt chiến đấu như nhau, như vậy rất phù hợp với những gì Sirius biểu hiện, sau đó bị thương nặng dẫn đến mất khống chế? Mợ, Frye từng nói rằng sau khi mỗi một người phi phạm chết đi đều sẽ biến hóa theo hướng kỳ quái không nhiều thì ít..." Klein vừa nghĩ vừa điểm lên ngực, ca ngợi nữ thần.

Ngay sau đó, khi linh tính đã khôi phục được một phần, hắn kết thúc nghi thức theo trình tự, rồi cởi bỏ bức tường linh tính. Trong tiếng gió soạt qua, hắn ép cho mình phải nhìn thi thể Sirius. Hắn nhận ra khuôn mặt be bét máu của Sirius vẫn còn một cục bثور thịt khá rõ màu tím đen, bên trong như có chất lỏng và ánh sáng lóe lên.

"Rốt cuộc là biến hóa gì vậy?" Klein day huyệt thái dương, không dám đụng vào.

Hắn cúi người cầm gậy lên, dựa một phần trọng lượng cơ thể lên nó. Thông qua sự biến hóa cản trở vừa rồi, hắn biết linh tính còn lại của Sirius đã hoàn toàn bị phá hủy, cho dù "Người Thông Linh" Daly cũng không cách nào kết nối được với đối phương nữa.

Klein chờ một lúc, thấy đội trưởng Dunn và đồng đội Leonard và Cornley đến đây.

"Tôi cảm thấy anh có sự ràng buộc số mệnh với người phi phạm và sức

mạnh tà ác, số lượng sự kiện siêu phàm anh gặp phải trong thời gian này còn nhiều hơn số lượng mà chúng tôi gặp trong một quý trước đây." Leonard nhìn thi thể dưới đất, đùa một câu như thuận miệng nói ra.

"Có lẽ không phải trùng hợp." Klein bỗng nhớ tới ống khói màu đỏ mà hắn nhìn thấy trong "bói toán cảnh mơ", và cung điện nguy nga với cái nhìn chăm chú vô hình trên đỉnh cao nhất dãy Hornaces, bèn thừa dịp nói một câu.

Dunn nhìn quanh một vòng, rồi dùng đôi mắt xám sâu thẳm nhìn Klein, hỏi: "Cậu thử thông linh rồi?"

Nơi đây, mùi bột Thánh Dạ và tinh dầu và sương tinh khiết hãy còn vương lại.

"Vâng." Klein thản nhiên đáp: "Tôi sợ các anh đến trễ quá, linh tính còn sót lại xuất hiện dấu hiệu tiêu tan nữa."

"Xem tình hình của cậu thì hình như không được tốt cho lắm?" Cornly với vóc người thấp bé hỏi một câu quan tâm.

Klein đưa bức thư Sirius chưa gửi cho đội trưởng, vừa kể lại từ đầu:

"Lúc đi chợ đen mua nguyên vật liệu cho nghi thức, tôi bỗng nhớ ra rằng Selina từng tới quán bar Ác Long, hơn nữa còn do Hanas Fansent dẫn cô ấy đi cùng, cho thấy Hanas là khách quen của nơi này, nên tôi nghi ngờ người trên tranh có liên quan tới Hanas hẳn là cũng từng tới chợ đen rồi. Tôi lấy bức tranh hỏi ông chủ Swain, ông ta khẳng định rằng người này định mua những hiện vật lịch sử và sách cổ liên quan tới đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces, khiến tôi liên tưởng tới nơi này, liên tưởng tới người vừa trả những cuốn sách mà tôi mượn đọc..."

Leonard mỉm cười đứng nghe, bỗng nói chen vào: "Vì vậy anh lấy giấy tờ của đốc sát tập sự và huy hiệu Bộ phận Hành động Đặc biệt đến đây để điều

tra ghi chép về việc mượn đọc? Thật ra tôi khá ngạc nhiên rằng tại sao anh lại xảy ra xung đột với người này? Cho dù có gặp trực tiếp, với phong cách làm việc của mình hẳn là anh sẽ vờ như không biết, nhanh chóng rời khỏi thư viện rồi tới phố Zoutelande tìm chúng tôi hỗ trợ chứ."

"Đúng vậy, cậu không cần phải mạo hiểm, chỉ cần xác định được mục tiêu và biết ông ta chưa rời khỏi Tingen, sau đó sẽ có phương pháp khác." Dunn đọc thư cũng bổ sung một câu.

Klein lập tức xấu hổ:

"Nhân viên quản lý thư viện nhận ra ông ta, nên kêu to gọi sĩ quan cảnh sát hỗ trợ. Tôi không thể vờ như không nghe thấy được..."

Leonard và Cornley liếc nhau một cái. Một người không che giấu nụ cười trên mặt, người kia thì quay đầu sang một bên.

Dunn khẽ gật đầu, dời mắt khỏi bức thư: "Có thu hoạch được gì khi thông linh không?"

"Tôi nhìn thấy một con lắc bức tượng người khổng lồ treo ngược, lấy con mắt người khổng lồ hiện lên màu đỏ, sau đó tôi lập tức ra khỏi nghi thức." Klein miêu tả chi tiết.

Hắn tạm thời không nói tới ma dược "Tên Hề", bởi hắn đã suy tính theo hai phương diện: Một là, nếu sau đó đám người Dunn có thể tra ra những ghi chép tương tự ở chỗ ẩn náu của Sirius, như vậy không khác gì hắn chưa nói, không được cộng thêm vào công lao. Về mặt khác, nếu đám người Dunn không tìm được, hắn có thể tìm cơ hội báo lên sau để nhận nguyên vật liệu cho bản thân, tích góp nhiều công lao hơn để phối chế ma dược. Đây là cách để chia công lao làm hai, noi gương theo những gì Neil nói và làm trong khoảng thời gian này.

"Hội Cực Quang à?" Dunn thì thầm một câu, sau đó hỏi vài vấn đề liên quan.

Khi Klein trả lời xong, anh ta nhìn vẻ mỗi mặt trên mặt Klein, giờ gậy lên rồi bảo: "Không tệ, cậu đã phá được âm mưu nhằm vào thành phố Tingen, có thể về nghỉ được rồi. Cornley, cậu đi tìm lão Neil tới đây."

Dặn xong, Dunn lắc đầu gượng cười: "Trước danh sách 6, người phi phạm của đường tắt 'Kẻ Không Ngủ' thiếu rất nhiều năng lực phụ trợ, ngay cả nghi thức ma pháp cũng chỉ nắm giữ được một vài cái đơn giản cơ bản nhất.

"Đội trưởng, ý của anh là từ danh sách 6 trở đi, người phi phạm của đường tắt 'Kẻ Không Ngủ' sẽ được tăng cường tương ứng?" Klein tò mò hỏi lại.

"Ừ." Dunn đáp.

...

Sau khi rời khỏi thư viện Deville, trong lúc ngồi xe ngựa công cộng về phố Hoa Thủy Tiên, Klein mấy lần thì ngủ quên dọc đường. Hắn cố gắng chống đỡ cơn buồn ngủ mà đi vào nhà, cởi mũ và áo khoác, lăn ra ngủ ngay trên ghế sofa.

Không biết bao lâu sau, hắn đột nhiên tỉnh dậy. Hắn lấy đồng hồ bỏ túi ra, mở chóp ra nhìn.

"Nửa giờ nữa Melissa sẽ về, Benson thì khoảng bốn mươi phút nữa... Có lẽ khiến bọn họ chờ nửa giờ mới được ăn tối rồi..." Klein bóp trán, đi vào phòng bếp.

Hắn lấy nước lạnh rửa mặt trước, sau đó lấy đuôi bò, cà chua, cà rốt và hành tây đã mua sẵn từ trưa ra. Sơ chế xong, hắn bỗng giật mình, cảm thấy

chuyện hăn đang làm với chuyện hăn gặp được lúc chiều có vẻ chẳng liên quan đến nhau mấy.

"Mình là người vừa mới cứu vớt thành phố Tingen mà..." Klein buồn cười than thở một câu, mặc tạp dề màu trắng, xách dao lên bắt đầu nấu nướng.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 106: Họa Sĩ Klein

Sau tám giờ tối, trong phòng ăn của nhà Moretti.

Nhìn bàn ăn chỉ còn lại ít canh cặn, Benson giơ tay che miệng, thỏa mãn ợ một cái.

"Tuy là lần thứ ba ăn món này, nhưng anh vẫn cảm thấy ngon như lúc đầu. Vị chua ngọt của cà chua với sự dai của thịt đuôi trâu quá hợp vị. Klein ạ, anh thật tiếc khi công ty Bảo an Gai Đen đã khiến thành phố Tingen này tổn thất một vị đầu bếp xuất chúng."

Melissa ngả người ra ghế dựa, gật đầu biểu thị đồng ý.

"Đó là vì hai người chưa biết thế nào là tài nấu nướng chân chính thôi." Klein tỏ ra khiêm tốn: "Sau này nếu có cơ hội, chúng ta hãy tới nhà hàng Bonaparte ở phố Holls ăn thử bữa đại tiệc Entis chính cống, tới nhà hàng đường bờ biển khu Kim Ngô Đồng ăn các món ngon phương nam."

Đây là những nhà ăn thường lên báo, các nhà hàng này đều tốn 1 bảng rưỡi.

"Em thích ăn món anh làm hơn." Melissa trả lời không chút do dự.

Benson cười ha ha, nói sang chuyện khác: "Nhưng anh cảm thấy món canh này của chú còn thiếu cái gì đó, có lẽ... Có lẽ nó không nên ăn kèm với bánh mì?"

Klein gật đầu đồng ý: "Vâng, tốt nhất là ăn với cơm."

"Cơm..." Melissa thì thào, trông cô có vẻ hướng tới món này.

Tingen, nằm ở phía bắc, là một đô thị không được coi là lớn, ngoài một số nhà ăn đặc biệt ra thì khó mà tìm được chỗ có cơm để ăn. Với Benson và Melissa mà nói, thứ đồ ăn này gần như chỉ tồn tại trên báo giấy, trong những lời giới thiệu ở sách giáo khoa mà thôi.

Nhìn vẻ mặt cô em gái, Klein cười ha ha, nói: "Chờ chúng ta tiết kiệm nửa năm, tranh thủ tới vịnh Dipsy nghỉ ngơi, thưởng thức mỹ thực ở nơi đó."

Vịnh Dipsy nằm ở cực nam của vương quốc Ruen, một phần ba vịnh thuộc về vương quốc Finebot. Nơi đó đầy ánh mặt trời, cảnh sắc đẹp đẽ, và rất nổi tiếng với cơm hải sản.

Không cho Melissa cơ hội phát biểu ý kiến rằng phải tiết kiệm, Klein chủ động nói: "Chờ thêm ba tháng nữa, tiền lương của anh sẽ tăng lên rất nhiều, hoàn toàn có thể thỏa mãn được nhu cầu tiết kiệm và đi du lịch."

"Vì sao?" Quả nhiên Benson và Melissa đều bị hẫng dẫn dắt sự chú ý sang hướng khác.

Klein khẽ ho hai tiếng, mỉm cười giải thích:

"Dựa theo thành tích không tệ của mình, sở cảnh sát thường xuyên hợp tác với công ty định mời em làm thêm chức cố vấn về mặt lịch sử cho họ, bọn họ sẽ trả thêm một phần lương cho em, ít nhất 2 bảng một tuần. Sau này nếu hai người thấy em mặc cảnh phục, lấy giấy chứng nhận tương ứng ra thì đừng có ngạc nhiên. Đương nhiên hai người cũng biết mà, hiệu suất làm việc của bên chính phủ tựa như một bà già chín mươi tuổi đi đường, bọn họ cần một quá trình dài dòng, còn phải sát hạch em một lần nữa. Cho nên ngày nghỉ của hai tháng tới em sẽ thường xuyên tới đại học Hoy tìm thầy hướng dẫn của em,

tìm giáo viên quen biết để học thêm nhiều tri thức hơn."

Trong ánh mắt kinh ngạc của anh trai và em gái, hắn dừng lại một chút, rồi nói tiếp với vẻ mặt có phần cổ quái: "Giống như câu mà Russel đại đế từng nói ấy, học, học nữa, học mãi."

Benson im lặng vài giây rồi nửa cảm khái nửa tự giễu: "Giờ anh báo danh thi đại học liệu còn kịp không? Quả nhiên tri thức chính là của cải."

Còn cả sức mạnh nữa... Klein lặng lẽ bổ sung một câu.

"Benson, anh cần sách ngữ pháp và giáo trình văn học cổ của anh Klein." Melissa đột nhiên nói ra lời mà Klein đang định nói.

Về mặt Benson thay đổi, anh ta cắn chặt răng rồi nói: "Klein, tối nay chú đưa những sách vở đó cho anh. Cho dù chúng nó có khiến người ta buồn ngủ như nào anh cũng sẽ cố gắng kiên trì đọc mỗi ngày một, à không, nửa giờ! Anh xin thề với danh nghĩa của Nữ Thần! Nếu không làm được, anh sẽ là con khi đầu chó lông quăn!"

Lúc này Klein mới tươi cười: "Không thành vấn đề."

...

Sáng hôm sau, Klein treo áo khoác và mũ lên giá để mũ áo rồi theo lời nhắn mà Roxanne chuyển giùm đi xuống lòng đất, thẳng tới phòng trực bên ngoài cửa Chianese. Đội trưởng Dunn, các đội viên Frye, Syja, Loya, Leonard và Cornley đã đến đủ.

Đảo mắt qua Kẻ Gác Đêm mới, Dunn cười nói: "Mỗi thứ Năm hàng tuần chúng ta sẽ có một buổi họp thường lệ để tổng kết tình hình các nhiệm vụ lúc trước, thảo luận những vấn đề đang phải đối mặt."

Ta cũng là người đã trải qua vô số buổi họp rồi... Klein thầm oán một câu, tìm chỗ ngồi xuống rồi giởn một câu: "Có cần tôi tự giới thiệu bản thân không?"

Dunn cười một tiếng, quay đầu nhìn Cornley: "Cậu nói qua về cuộc điều tra tiếp sau về Sirius Aripis đi."

Cornley cũng là nhân viên văn chức chuyển lên thành Kẻ Gác Đêm. Anh ta có dáng người không cao, tóc nâu sậm, vóc dáng khá cân xứng, cơ bắp rất rắn chắc, trông khá ư là xốc vác.

Anh ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Được sự trợ giúp của Neil, chúng tôi tìm được địa điểm ẩn náu của Sirius, nơi đó có không ít sách vở và đồ vật. Dựa theo chúng, có thể xác định Sirius là thành viên cấp thấp của tổ chức bí ẩn hội Cực Quang, là một 'Người Cầu Nguyện Bí Ẩn'. Có đủ chứng cứ cho thấy rõ là ông ta và Hanas Fansent bán cuốn bút ký cho Welch. Ai không nhớ Welch có thể hỏi Klein.

Chúng tôi tìm được vật phẩm có giá trị bao gồm ba phần phương pháp điều chế ma dược danh sách, theo thứ tự là danh sách 9 'Thầy Bói', danh sách 9 'Người Học Việc', danh sách 8 'Tên Hề'...

Nhiệm vụ tiếp theo là dựa theo một phần thư tín chưa kịp tiêu hủy và phạm vi kết giao của Sirius để tìm ra thành viên vòng ngoài của hội Cực Quang phụng sự tà thần, trọng tâm là tên tín đồ tà giáo ẩn giấu trong sở cảnh sát. Còn nữa, cũng phải tiến hành điều tra người đã tiếp xúc với Hanas."

Dunn khẽ gật đầu, rồi nhìn về phía Klein:

"Cậu nghe thấy rồi đó, chúng ta đã lấy được phương pháp điều chế ma dược 'Tên Hề', nhưng tạm thời chưa thể xác định là thật hay giả, còn chờ Thánh Đường phản hồi nữa. Trong nhiệm vụ về hội Cực Quang lần này, cậu

đóng vai trò rất lớn, lại còn bắn chết một thành viên của hội Cực Quang, như vậy không lâu nữa cậu sẽ tích đủ công huân để thăng cấp. Nhưng tôi phải nhắc nhở cậu, không phải ai cũng là Daly, nên cậu phải đè nén khát vọng xuống, chờ thêm ba năm, không thể để phương pháp điều chế ma dược 'Tên Hề' ảnh hưởng tới tâm tình để tránh việc bị mất khống chế."

Đội trưởng, đó là anh không biết sự thần kỳ của phương pháp đóng vai mà thôi... Tối hôm qua tôi đã lên sương mù xám bói ra sơ bộ rằng ma dược "Tên Hề" kia là chính xác... Klein thành thật gật đầu: "Tôi sẽ điều chỉnh tâm tình của mình."

Sau đó, "Thi Sĩ Nửa Đêm" Syja Tron có mái tóc bạc mắt đen và khí chất yên bình nói: "Vẫn không tìm thấy manh mối về 'Kẻ Xúi Giục' Treece, tôi nghi rằng hắn đã trốn khỏi Tingen rồi."

...

Sau khi trao đổi xong mọi việc, Klein rời khỏi phòng trực tới chỗ Neil tiếp tục chương trình thần bí học, chiều thì hắn tới chỗ thầy Gavin tham gia huấn luyện sức mạnh, sức chịu đựng và phối hợp chỉnh thể.

...

Năm giờ chiều, ánh mặt trời vẫn còn sáng rõ.

Klein cởi bộ đồ luyện tập, tắm táp qua rồi thay quần áo ban đầu, đi xe ngựa công cộng tới phố Besik. Hắn không quên ống khói đỏ mà hắn nhìn thấy trong bói toán cảnh mơ, cũng không quên người đàn ông đã mua vật liệu phụ cho ma dược Khán Giả ở chợ đen, người mà hắn nghi là thành viên của hội Tâm Lý Luyện Kim, nhưng hắn không tiện nhờ lực lượng Kẻ Gác Đêm tiến hành điều tra.

"Số 27, văn phòng thám tử Henry... Đúng rồi, chính là nơi này." Dựa theo

những dòng quảng cáo trên báo, Klein tới một văn phòng thám tử nghe nói là rất đáng tin cậy.

Hắn đeo khẩu trang, đè thấp mũ phớt, dựng thẳng cổ áo lên, rồi men theo thang lầu đi lên trên tới văn phòng ở tầng hai.

Cốc cốc! Hắn gõ cánh cửa đang khép hờ.

"Mời vào." Một giọng nói như cổ họng bị đờm vang lên.

Klein xách gậy đẩy cửa bước vào, thấy văn phòng thám tử này bố trí kiểu nửa mở, có tất cả bốn nhân viên, ai nấy đều ngồi ở ô làm việc của mình.

"Xin chào, tôi là thám tử Henry, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho anh?" Một người đàn ông mặc sơ mi trắng với gile đen tới đón.

Anh ta cầm một tẩu thuốc trong tay, khuôn mặt với đường nét kiên nghị, lông mày như hai thanh kiếm sắc, đôi mắt màu xám đậm quan sát người ủy thác theo thói quen nghề nghiệp.

Klein dùng cổ áo dựng thẳng che đi non nửa khuôn mặt, đáp: "Tôi có hai chuyện muốn ủy thác, không biết bên anh thu phí như nào?"

"Việc đó còn phải xem độ khó của chuyện ra sao." Thám tử Henry chỉ vào khu vực dành cho khách có bộ ghế sofa: "Chúng ta tới đó trao đổi."

Klein theo anh ta tới chỗ được ngăn cách một nửa. Hắn ngồi xuống một ghế sofa đơn, không cởi áo khoác, không bỏ mũ xuống, và cũng không bỏ khẩu trang xuống.

Hắn cố ý làm cho giọng mình trầm xuống: "Chuyện thứ nhất, tôi cần anh điều tra giúp tôi xem có nhà nào ở thành phố Tingen có ống khói như này, cũng tra rõ xem chủ nhà là ai, người đang ở hiện tại là ai."

Lúc nói, hắn lấy một tờ giấy đã gấp phẳng phiu rồi giở ra, bên trong là ống khói màu đỏ và cảnh tượng xung quanh. Đây là bức tranh mà Klein đã dùng sự đặc thù của sương mù xám và biện pháp cầu khẩn để hoàn thành.

"Tranh này vẽ đẹp thật..." Thám tử Henry khen một câu theo bản năng, rồi khẽ nhún mày: "Ủy thác này không phức tạp, nhưng rất rườm rà, cần thời gian khá dài và một lượng trợ giúp khá lớn."

"Tôi biết." Klein khẽ gật đầu.

Thám tử Henry trầm ngâm giây lát rồi nói: "7 bảng, phí ủy thác cho vụ này là 7 bảng. Mặt khác, anh phải cho tôi hai tuần."

"Ok. Chuyện thứ hai, tìm người này giúp tôi, biết rõ thân phận của hắn. Thông tin duy nhất mà tôi biết là thi thoảng hắn sẽ xuất hiện ở quán bar Ác Long. Còn nữa, đừng để hắn phát hiện, bởi hắn là một kẻ có sức quan sát rất sâu sắc và đáng sợ." Klein lại lấy bức tranh thứ hai ra.

Hắn định tiếp xúc thành viên của hội Tâm Lý Luyện Kim xem có lấy được thông tin với vật liệu nào đáng giá không, ví dụ như phương pháp điều chế có thể dùng để trao đổi với "Chính Nghĩa".

"3 bảng, nhiệm vụ tương tự như này đều từ 3 tới 4 bảng. Mà bức tranh chân dung xuất sắc này của anh có thể giúp tôi với trợ thủ tiết kiệm thời gian rất nhiều." Thám tử Henry trả lời một cách thuần thục.

"Tổng là 10 bảng?" Klein cảm thấy xót của khi nghe giá tiền đó.

Thám tử Henry hít một hơi thuốc lá, nói: "Vâng, anh chỉ cần thanh toán trước 2 bảng. Khi sự tình có tiến triển thì thanh toán thêm 3 đến 5 bảng. Số còn lại thì trả cho tôi khi đã điều tra xong."

"Vậy tuần sau tôi sẽ đến để xem tiến triển như nào." Klein không cò kè

mặc cả để tránh bị người biết quan sát như vị thám tử này ghi nhớ đặc điểm.

Sau khi ký hợp đồng xong, hắn lấy hai tờ 1 bảng đưa cho đối phương, khiến số tiền riêng chỉ còn 1 bảng 17 saule.

Dỗi mắt nhìn người đàn ông đeo khẩu trang, mặc áo gió màu đen với phần cổ áo dựng cao nhanh chóng bước đi, thám tử Henry rít một hơi thuốc lá, ánh mắt toát lên vẻ ngờ vực: "Anh ta tìm ngôi nhà có ống khói này làm gì? ... Chắc hẳn anh ta là một họa sĩ đây, chí ít cũng đã từng học vẽ chuyên nghiệp..."

...

Mà lúc xế chiều, tại biệt thự xa hoa của Tử tước Grilint ở Backlund.

Audrey đi theo hầu gái vào trong, làm theo lễ nghi, giơ tay ra với chủ nhà, rồi nhìn anh ta khẽ hôn lên bàn tay cô.

"Sắc đẹp của cô khiến căn phòng này rực sáng." Grilint vẫn ca ngợi một câu như mọi khi, sau đó hạ nhỏ giọng nói: "Cô ấy đến rồi. Cô ta vừa là người phi phạm vừa là một nhà văn."

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 107: Filth

"Nhà văn?" Audrey quan sát thấy phản ứng của Grilint, bèn hỏi một câu như tùy ý hỏi. Những chủ đề tiếp theo đều về các đề tài bình thường nên cô không dè cô hầu gái Annie đi theo bên cạnh.

Grilint đứng thẳng người lên, cười ha ha nói: "Đúng vậy, tôi cho rằng cô chắc đã đọc tác phẩm của cô ấy rồi, chính là cuốn 'Trang viên gió bão' được khen ngợi suốt hai tháng nay."

"Tôi thích cuốn sách đó, còn rất thích Sissy tinh táo kia." Audrey khẽ cười đáp. Cùng lúc đó, cô ngầm khinh bỉ sự dối trá của mình trong lòng.

Đó là vì sở thích gần đây của cô không phải là đọc tiểu thuyết, mà cô đọc cuốn "Trang viên gió bão" được một phần ba, và ngừng lại ở đó tới nay đã gần một tháng rồi.

Từ khi gia nhập hội Tarot, quen biết ngài Kẻ Khờ hùng mạnh, và trở thành một người phi phạm thực sự, cô luôn bận chinh lý những tri thức thần bí mà mình biết, học tập các nội dung về tâm lý có hệ thống, và rất hứng thú với những gì mình chưa biết.

Tử tước Grilint vừa dẫn Audrey vào phòng khách có bày ghế sofa, vừa tươi cười nói: "Tôi chắc chắn cô sẽ có ấn tượng tốt đẹp về quý cô Filth Wall, bởi vì cô ấy giống hệt Sissy trong Trang viên gió bão, tinh táo, trí tuệ và biếng nhác. Còn nữa, tiểu thư Audrey thân mến, lát nữa liệu cô có thể đánh

một bài đàn dương cầm không, đây chính là sự ca ngợi tốt nhất với văn học và tiểu thuyết."

Audrey nhìn một bên mặt Grilint, thấy được từ vẻ mặt, ngữ khí và các động tác tứ chi rằng anh ta đang khoe khoang. Anh ta muốn biến ta thành thứ để anh ta có thể đem đi khoe với người khác... Audrey cảm giác như lần đầu tiên biết người bạn này.

Cô vẫn giữ nụ cười tao nhã, đáp: "Thầy dương cầm của tôi, thầy Vikana cho rằng dạo này trình độ của tôi đã giảm xuống, cần luyện tập nhiều hơn."

"Được rồi." Grilint định nói gì đó, bỗng thấy một cô gái đi tới bàn dài lấy bánh ngọt: "Audrey, đây chính là quý cô Filth Wall, tác giả của 'Trang viên gió bão'."

Audrey giương mắt nhìn, thấy cô gái đó chừng khoảng hai mươi ba hai mươi tư tuổi, cao khoảng 1m65. Cô ta mặc một chiếc váy dài màu vàng nhạt, áo không bầu với phần rìa lá sen, tóc nâu cuốn nhẹ, đôi mắt màu lam quay lại đây khi được Grilint giới thiệu, ánh lên sự vui vẻ pha lẫn trêu ghẹo.

Chỉ quan sát ba giây, Audrey đã chú ý tới một chi tiết rất nhỏ: "Ngón tay cô ấy có vết ám vàng... Cô ta thích thuốc lá... Vị trí cầm bút có vết chai khá dày, đúng với một nhà văn... Động tác cánh tay cho thấy cô ta có sức lực không tệ, là một đặc điểm mà một nhà văn không nên có, trừ phi cô ta thích thể dục thể thao, hoặc trời sinh đã như vậy, hoặc đã từng làm nghề khác... 'Trang viên bão táp' của cô ta mang phong cách tỉnh táo, lý trí và chính xác, hẳn là có liên quan tới nghề nghiệp trước đây của cô ta..."

Ánh mắt và vẻ mặt của cô ta hiện giờ khá thả lỏng, có cảm giác như đang từ trên cao nhìn xuống mình và Grilint, không phải là ưu thế tâm lý của người phi phạm với người bình thường chứ? Nếu cô ta bị Grilint ngẫu nhiên phát hiện là người phi phạm, như vậy cô ta phải tỏ ra bất an và bứt rứt, dù sao

không thể đoán được phản ứng của đối phương và kế tiếp sẽ như nào, và nỗi sợ hãi do sự không biết kéo tới... Điều này nói rõ cô ta chủ động tiếp cận Grilint, trước đó cũng biết sở thích của bọn ta, và khá chắc chắn về chuyện tiếp theo...

Tại sao một người phi phạm lại chủ động tiếp cận Grilint? Cần tiền, hay vật liệu siêu phạm trong kho? Hoặc là cần được trợ giúp về chuyện nào đó..."

Lúc này, Grilint đang giới thiệu với Filth: "Thưa quý cô, đây chính là tiểu thư Audrey mà tôi đã nhắc tới. Cô ấy là viên đá quý sáng rực nhất Backlund. Cha cô ấy là bá tước Hall, một vị nghị sĩ thượng viện được nhà vua tin tưởng, được các quý tộc kính trọng."

"Chào buổi chiều, cô Filth, cuốn 'Trang viên gió bão' của cô giờ vẫn còn ở bên gối của tôi ấy." Audrey cúi người chào theo đúng quy tắc của quý tộc. Sau đó cô lặng lẽ bổ sung thêm một câu trong lòng: Đó là vì tôi đọc một tháng rồi mà chưa xong...

Filth chào lại rất đơn giản: "Chào buổi chiều, tiểu thư Audrey, vẻ đẹp của cô khiến người ta có ấn tượng sâu sắc. Tôi cho rằng tôi đã có tư liệu sống cho cuốn tiểu thuyết tiếp theo rồi. Tử tước Grilint còn khen cô có tài âm nhạc xuất chúng nữa."

Ở trước mặt người khác, bọn họ chỉ tán gẫu vài câu chứ không nói về chuyện khác.

Dõi mắt nhìn Filth tiếp tục đi thẳng tới món bánh ngọt phết bơ trên bàn ăn, Audrey thu hồi tầm mắt, theo Grilint sang phòng khách trước. Cô nhớ lại những chi tiết vừa rồi hòng nắm bắt chính xác ý tưởng của đối phương, từ đó biến bị động thành chủ động.

Audrey bước từng bước, yên tĩnh hết như một khán giả trung lập, bỗng cô

giẫm phải tà váy, người suýt thì ngã sắp xuống. May thay hầu gái Annie đi bên cạnh chuẩn bị sẵn nên đỡ cô, cứu vớt được hình tượng xinh đẹp của cô.

"Cô chủ, thiết kế độc đáo của chiếc váy này yêu cầu cô không được đi quá nhanh." Annie tới gần tai Audrey, nhắc nhở một câu khá nhỏ.

"Tôi biết rồi." Audrey đỏ mặt, gật đầu đáp. Chỉ là tôi mãi quan sát người khác mà không chú ý dưới chân... Cô ầm ức nghĩ.

Sau đó, trong salon, Audrey đối mặt với những nhà văn, nhà bình luận và người làm âm nhạc với nụ cười tao nhã và ngọt ngào luôn giữ vững trên môi. Cho tới khi cơ mặt cô bắt đầu căng ra, đau nhức, cô mới nhận được ám hiệu của tử tước Grilint.

Vài phút sau, cô lấy cớ đi phòng rửa mặt, nhắc váy chậm rãi đứng lên rồi rời khỏi salon. Xác nhận không có ánh mắt nào nhìn theo mình, cô lách vào phòng sách ở tầng một, và nói với cô hầu gái Annie: "Tôi có chuyện cần bàn bạc với Grilint, cô đứng đây trông cửa, đừng cho ai khác vào."

"Vâng." Annie không cảm thấy kỳ quái, bởi cô biết cô chủ nhà mình và tử tước Grilint có sở thích giống nhau, thường xuyên lén lút trao đổi mấy chuyện liên quan tới thần bí học.

Sau khi bước vào phòng sách và khóa cửa lại, Audrey thấy Grilint ngồi sau bàn, đang vuốt ve chiếc bút máy, còn Filth Wall thì đứng trước giá sách ngắm nhìn những cuốn sách nơi này.

"Xin giới thiệu lại một lần nữa, Filth, người phi phạm chân chính." Grilint cất bút đi, tới nghênh đón.

"VẬY Ạ?" Audrey cố ý khiến mình tỏ ra ngờ vực.

Filth nhét cuốn sách trở lại chỗ cũ, quay đầu cười nói: "Xem ra tôi phải

chứng minh bản thân rồi."

Cô ta từ từ đi tới bên cửa, giơ tay phải ra đặt lên vị trí tay nắm cửa.

Bỗng nhiên Audrey hoa mắt, như thấy Filth biến thành ảo ảnh đi xuyên qua cửa. Cô ta kinh hãi, nhìn kỹ lại thì thấy Filth đã không còn ở chỗ đó nữa.

Vài giây sau, nắm tay cửa được vặn, cửa phòng vốn khóa trái đã được mở ra. Filth Wall mỉm cười bước vào, cô hầu gái Annie đứng canh cách cửa không xa lại chẳng phát hiện gì.

"Đúng là một năng lực thần kỳ." Grilint khen ngợi.

Audrey khẽ hít vào một hơi: "Tôi không có thắc mắc gì nữa."

Cùng lúc đó, năng lực mà Filth thể hiện khiến cô khẳng định được ý tưởng thực sự của đối phương, bởi cho dù là tiền bạc hay vật liệu đều không làm khó được người phi phạm như vậy. Nhà Grilint không có người phi phạm canh giữ... Filth đang muốn mượn thân phận và tài nguyên của ta và Grilint để hoàn thành chuyện nào đó? Audrey cố gắng khiến mình như một khán giả.

Filth khẽ cười hai tiếng: "Hãy trao đổi thẳng thắn nào, thời gian không còn nhiều rồi. Tôi từng là một bác sĩ phòng khám, một lần vô tình đã trở thành người phi phạm, tới giờ đã được hai năm. Tôi mong hai vị giúp tôi một việc, mà thù lao của tôi là sẽ dẫn các vị tới giới người phi phạm chân chính, bán cho hai vị một số phương pháp điều chế ma dược và vật liệu tương ứng."

Nghe được lời hứa hẹn đó, Grilint vội hỏi: "Là chuyện gì?"

"Tôi có một người bạn đang bị nhốt trong tù, chờ phán quyết cuối cùng, tôi mong các vị có thể cứu cô ấy ra, cho dù là dùng bất cứ biện pháp nào." Filth nói ngắn gọn.

Audrey khẽ nhúm mày lại: "Filth, năng lực mà cô thể hiện hình như rất phù hợp để làm chuyện như thế này..."

Filth cười lắc đầu nói: "Không, không phải như vậy, tôi có thể đi xuyên qua vật thể, nhưng bạn tôi thì không. Tôi chỉ có thể thường xuyên vào thăm cô ấy, nói chuyện với cô ấy. Hơn nữa tôi cho rằng mạo hiểm cứu cô ấy không phải ý hay, đời người vốn ngắn mà việc cần làm còn rất nhiều."

Audrey quan sát vẻ mặt và hành động của cô ta, cân nhắc rồi hỏi: "Tôi hiểu rồi. Bạn cô bị nhốt vì tội gì?"

Vẻ mặt Filth lập tức trở nên xấu hổ:

"Bạn tôi thực ra là một người rất được người ta kính trọng, làm cho người ta muốn phục tùng từ tận đáy lòng. Phẩm tính của cô ấy cao thượng và tốt bụng, ừm, chỉ là lúc thuyết phục một tên ác ôn, cô ấy đã dùng biện pháp hơi quá khích một chút..."

...

Sau khi ủy thác nhiệm vụ rồi đi về, Klein vẫn tiếp tục khóa thần bí học buổi sáng, chiều đi tập luyện giác đấu. Quy luật sinh hoạt đều đặn tới mức khiến hần gần như quên mình là một Kẻ Gác Đêm, vả lại "lời nguyện" hay gặp phải sự kiện siêu phàm cũng mất tầm tích.

Thứ Bảy, đến ngày hần canh gác cửa Chianese.

"Tôi để cà phê ở đây và hồng trà ở phòng của nhân viên văn chức, cậu có thể uống cái nào cũng được." Dunn dùng đôi mắt xám sâu thăm liếc phòng trực một lượt.

Vốn đã bịa lý do với anh trai và em gái từ trước, Klein vui vẻ gật đầu: "Vâng, đội trưởng, anh đúng là người hào phóng."

Dunn cười nói: "Mấy thứ ấy giúp cho tinh thần cậu thả lỏng, chứ căng thẳng liên tục không tốt cho sức khỏe."

Anh ta cầm mũ, xách gậy rồi chậm rãi đi ra cửa. Lúc sắp đi ra ngoài, anh ta bỗng quay người rồi nói: "Quên mất, cho dù nghe thấy âm thanh nào, cậu không được mở cửa Chianese ra, trừ phi nó được mở ra từ bên trong. Nhớ kỹ, cho dù nghe được âm thanh nào, cho dù có chuyện gì xảy ra."

Đội trưởng, anh nói như vậy sẽ khiến tôi sợ đó... Tinh thần Klein căng lên, chỉ cảm thấy bóng tối dưới lòng đất này lấn át cả ánh sáng của đèn khí gas.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 108: Đêm Khuya

Rạng sáng, trong lòng đất thoáng gió và yên tĩnh, ngọn lửa khí gas được bao quanh bởi lồng kính nên chiếu sáng ổn định lên con đường nhỏ vắng bóng người.

Klein ngồi trong phòng trực, lật giở ngẫu nhiên những cuốn sách báo trước mặt, cũng chú ý bên ngoài đề phòng kẻ khác xông vào cửa Chianese.

Áo khoác và mũ phớt của hắn đều được treo trên giá để mũ ở ngay cạnh cửa vào, gậy batoong thì dựa vào tường ở nơi tiện tay với tới.

Mùi cà phê nồng đậm trào ra, Klein hít vào một hơi, tay day day huyết thái dương để chống cự lại sự mỏi mệt ở cơ thể và đầu óc nặng nề.

Tuy thời còn học đại học, hắn thường xuyên thức tới năm giờ sáng mới ngủ, mười hai giờ trưa mới dậy, đi làm hai ba năm cũng thường thức qua đêm, hôm sau vẫn có thể tỉnh táo đi làm. Nhưng hắn làm được vậy là nhờ mấy game quá thú vị, tiểu thuyết quá hay, phim quá tuyệt.

Mà hiển nhiên thế giới này lại không có những thứ cần thiết cho việc thức đêm ấy.

"Russel đại đế thật là, đã làm màu thì làm màu tới cùng đi, phải trút hết sinh mệnh có hạn vào sự nghiệp vô hạn chứ, phải dẫn nhân dân dị giới dần dần tiến tới thời đại thông tin hóa chứ!" Klein lặng lẽ thì thầm một câu. Hắn chỉ có thể tự an ủi bản thân rằng chí ít là còn sách báo với tiểu thuyết rất là

phong phú.

Hắn vốn định chăm chú học tập để chiến thắng cơn buồn ngủ, nhưng thực tế hắn phát hiện ra làm như vậy sẽ mâu thuẫn với chức trách của mình. Bởi một khi tiến vào trạng thái học tập, hắn sẽ dễ lơ là động tĩnh bên ngoài, không để ý tới cửa Chianese.

Phù, Klein bưng cốc cà phê lên, thổi thổi rồi nhấp một hớp.

Hắn nhấp nhấp vài cái khiến mùi cà phê vương trong khoang miệng, làm cho cà phê từ từ chảy xuống thực quản.

"Cà phê Fermer của thung lũng sông Paz đẳng thật, nhưng khiến người ta tỉnh táo hẳn." Klein khen một câu, rồi đặt cốc xuống.

Thung lũng sông Paz nằm ở lục địa Nam, là nơi có sản lượng cà phê chất lượng tốt nhất, hiện đang bị nước cộng hòa Entis và vương quốc Ruen tranh nhau - bọn họ thành lập chính quyền thực dân ở hai bên bờ sông Paz, hủy diệt luôn vương quốc Paz ban đầu.

Trong sự yên lặng khiến người ta phải sợ hãi, Klein cầm bừa một cuốn tạp chí, phát hiện đây là tạp chí "Thẩm mỹ quý cô" nói về việc trang phục và ăn mặc sao cho phù hợp.

"Chắc là lấy từ chỗ Roxanne đây mà..." Hắn buồn cười khẽ nói, hứng thú lật xem.

Có lẽ nhờ ảnh hưởng tăng vọt của kỹ thuật chụp ảnh mười mấy năm nay, cuốn tạp chí "Thẩm mỹ quý cô" không chỉ sử dụng rất nhiều tranh minh họa, mà còn bắt chước báo chí lấy ảnh đen trắng làm nội dung.

Bọn họ tỏ ra khá thời thượng khi mời những diễn viên kịch sân khấu và nhạc kinh nổi tiếng mặc trang phục để thể hiện được vẻ đẹp của trang phục

đó và sự thần kỳ khi phối đồ. Chỉ bảy năm ngắn ngủi, bọn họ đã từ một tạp chí mới ở Backlund phát triển thành một tạp san chính phát hành khắp cả nước.

"Bộ váy này được đấy, đáng người cũng không tệ..." Klein nhàn nhã lật xem, không hề che giấu sự yêu thích cái đẹp của mình.

Cả thể xác và tinh thần của hắn đều thuộc về một người đàn ông trưởng thành, rất thích những cô gái xinh đẹp, chẳng qua hắn đã xác định mục tiêu từ đầu là tìm cách về nhà, nên mới cố gắng giữ khoảng cách với người khác phái, không muốn làm mất tuổi xuân của đối phương, cũng chẳng muốn để lại món nợ tình cảm nào cả.

Còn về chuyện tìm mấy cô gái đứng đường, hắn lại không muốn bởi hắn hơi bị thích sạch sẽ.

Benson và Melissa đã là mối ràng buộc tồn tại từ đầu, không thể cởi bỏ, tương lai chỉ có thể nghĩ cách bù đắp... Klein bỗng thấy lòng trĩu nặng, không nhìn được mà thở dài.

Càng xa nhà lâu lại càng có thể cảm nhận được sự buồn phiền ấy trong đêm khuya vắng lặng.

Hắn lập tức không còn hứng thú ngắm người đẹp nữa, bèn đặt tạp chí xuống, rồi cầm lấy một cuốn tiểu thuyết.

"Trang viên gió bão, tác giả Filth Wall." Klein đọc thông tin trang bìa.

Đêm khuya yên tĩnh với ánh sáng vàng vàng cùng với một cuốn sách có giấy gói khiến hắn nhớ tới những ngày thuê sách về đọc trước đây, thế là bèn đọc với tâm tình hoài niệm.

Cuốn tiểu thuyết "Trang viên gió bão" này kể về cô gái Sissy cao 1m65,

nặng 98 pound vào trang viên Freus làm gia sư dạy kèm.

"1 pound tương đương với 1 kg... Đây là phiên bản Tình yêu đơn giản ở dị giới?" Klein dùng ngón tay vuốt ve trang giấy, suy đoán về nội dung tiếp theo của cuốn sách.

Nhưng khi hẳn cho rằng đây là một cuốn tiểu thuyết ngôn tình thì đăng sau lại xuất hiện "ác linh". Khi hẳn tin rằng đây là một cuốn tiểu thuyết ma thì cô gái Sissy ấy lại tự bộc lộ mình là thám tử, tạo ra một đoạn trình thám rất là hoa lệ.

Khi Klein cảm thấy đây chắc chắn là tiểu thuyết trinh thám rồi, nam chính bị đánh một cú thật mạnh vào đầu mà mất trí nhớ, bắt đầu một đoạn khiến người ta phải rơi lệ.

"... Cuối cùng vẫn là một cuốn tiểu thuyết ngôn tình." Klein khép sách lại, đầu đầu nhấp một hớp cà phê.

Thùng!

Thùng! Thùng! Thùng!

Tiếng đánh to và rõ bỗng vang lên, vọng khắp hành lang yên tĩnh và mờ mờ tối, trong khu lòng đất gần như không còn ai khác.

Klein giật mình, tinh thần căng thẳng. Theo bản năng hẳn rút khẩu súng lục trong bao súng dưới nách ra, điều chỉnh ô đạn và cò súng, rồi chậm rãi tới gần cửa, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

Thùng! Thùng! Thùng!

Rầm! Rầm! Rầm!

Tiếng động càng lúc càng vang to, Klein tìm theo tiếng thì thấy cánh cửa

làm từ sắt đen có vẽ bảy chiếc thánh huy kia.

"Âm thanh truyền tới từ sau cửa Chianese?" Hãn nheo mắt lại, tim đập như nổi trống.

Rầm! Rầm! Rầm!

Klein thấy cửa Chianese khẽ lắc lư, cảm nhận được thứ lực khổng lồ mà nó đang phải chịu.

"Không thể nào... Mới ngày đầu tiên gác nơi này mà mình đã gặp phải chuyện như thế này sao? Chẳng lẽ khi xuyên không tới đây mình dính thêm vận rủi vào người?" Bàn tay cầm súng của Klein toát mồ hôi.

Nhưng hãn nhanh chóng nhớ tới lời đội trưởng đã dặn: Cho dù nghe được âm thanh gì, cho dù xảy ra chuyện gì cũng đừng mở cửa Chianese, trừ phi nó được mở ra từ bên trong.

Hừm, chẳng lẽ đây là hiện tượng bình thường? Klein tỉnh táo hơn nhiều.

Rầm! Rầm! Rầm! Choang! Choang! Choang!

Tiếng động sau cửa Chianese càng lúc càng lớn, nhưng cánh cửa sắt đen nặng nề này chỉ rung lên chứ không xảy ra điều gì khác thường.

"Đúng là hiện tượng bình thường, làm mình sợ suýt chết..." Klein thì thầm một câu, định trở lại phòng trực.

Đúng lúc này, hãn nghe thấy một tiếng ma sát chói tai vang lên, rồi thấy cửa Chianese nặng nề mở một khe hở!

Két!

Trong tiếng thô ráp khiến người ta ê răng, đôi mắt gần như cứng đờ của

Klein thấy một bóng dáng. Nó đại khái cao bằng cánh tay của một người đàn ông trưởng thành, mặc chiếc váy dài màu đen thanh lịch, nhưng hơi co lại, làn váy có vết bẩn thấy rõ.

Nó có một khuôn mặt không được coi là đẹp đẽ với đôi mắt sâu và đen, miệng dẩu ra.

Đây là một con búp bê bằng vải!

Ngay khi Klein giơ súng lên theo bản năng, con búp bê vải mặc chiếc váy cung đình màu đen dán sát vào cửa Chianese đang mở ra ngoài, và mở tờ giấy đang nằm trong tay ra.

Trên trang giấy là rất nhiều ký hiệu bí ẩn, có cái Klein biết, có cái hẳn chưa kịp học, chúng ta cùng tạo nên một con mắt dựng thẳng!

Klein còn chưa kịp nghĩ xem chuyện gì đang xảy ra, con búp bê vải kia đột nhiên bị kéo ra sau cửa Chianese bởi một thứ vô hình!

Choang!

Cửa Chianese lại khép lại, không còn tiếng đánh lên cửa, cũng không còn động tĩnh gì khác.

Lòng đất yên tĩnh trở lại như trước, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

"Cửa Chianese được mở từ bên trong, phải báo cho đội trưởng... Nhưng nó đã đóng lại rồi..." Lúc này Klein mới tìm lại được lý trí, hẳn vừa sợ hãi vừa nghi hoặc.

Vài giây sau, hẳn mới nhớ ra con búp bê vải mặc váy cung đình ấy rốt cuộc là gì. Vì là thành viên chính thức của Kẻ Gác Đêm nên hẳn đã có tư

cách biết những vật phong ấn cấp 3 phía sau cửa Chianese ở thành phố Tingen.

"Số thứ tự: 0625.

Tên: Búp bê vải xui xẻo.

Cấp độ nguy hiểm: 3, có nguy hiểm nhất định, cần sử dụng cẩn thận, hành động từ ba người trở lên mới có thể xin.

Cấp độ bảo mật: Thành viên chính thức Kẻ Gác Đêm trở lên.

Phương thức phong ấn: Chỉ cần cách ly khỏi con người.

Miêu tả: Con búp bê vải này mặc chiếc váy cung đình thịnh hành từ 1.300 năm trước, tà váy có vết bẩn không thể giặt được, không thể xác định là tồn tại từ đầu hay không.

Trong các vụ thảm án xảy ra do khủng hoảng tài chính ở Tingen, cảnh sát chú ý tới sự tồn tại của con búp bê vải này, nó luôn được để trong phòng ngủ của trẻ con, ở đầu giường hoặc trên ngăn tủ.

Vài vị Kẻ Gác Đêm nhận ủy thác đã tiến hành điều tra búp bê vải này. Xác nhận sơ bộ rằng nó sẽ mang vận rủi tới, làm cho người bên cạnh nó dần xui xẻo, rơi vào nguy hiểm, cuối cùng sẽ lần lượt chết đi. Người thử nghiệm chỉ sử dụng nó hai tuần là kẻ sát bờ vực phá sản.

Búp bê vải này không có đặc tính sống, không có xu hướng trốn thoát phong ấn.

Trải qua thí nghiệm lâu dài, chúng tôi phát hiện chỉ cần mỗi ngày bước vào phạm vi mười mét quanh nó tổng cộng không quá nửa giờ sẽ không dính phải vận rủi; Nếu đã bị vận rủi bám lấy, chỉ cần chuyển nó sang chủ nhân

khác thì tình hình sẽ tốt đẹp hơn.

Phụ lục: Nơi con búp bê vải này xuất hiện đầu tiên là ở nhà bà Tess ở phố dưới phố Chữ Thập Sắt ở khu phía tây. Bà ta là một thợ thủ công chế tạo đồ chơi, vì tuổi già mà chồng lại bệnh nặng, hai đứa con thì mất sớm nên bà ta không thể không chuyển tới phố dưới của phố Chữ Thập Sắt. Đây là món đồ chơi cuối cùng mà bà ta bán đi để đổi lấy chất lỏng violet độc, rồi dùng nó kết thúc cuộc đời của bà ta và chồng sau ba ngày đói khát."

Klein nhớ tới những ghi chép về vật phong ấn "3 - 0625", lòng dấy lên nhiều nghi ngờ và kinh hãi:

"Không phải đã nói rằng con búp bê vải này không có đặc tính sống sao? Không phải bảo là nó không có ý định trốn thoát sao? Vậy những gì mình vừa thấy là gì? Thứ kéo nó lại rốt cuộc là gì? Ký hiệu trên trang giấy mà nó giở ra đại diện cho cái gì? Cảnh tượng vừa rồi hết như bên trong có một tên biến thái cuồng giết người đang ra tay với người bị hại. Người bị hại cố gắng gõ cửa, cố gắng kêu cứu, nhưng lại bị kéo về..."

Nghĩ thì nghĩ, Klein quyết định quay trở lại phòng trực, rồi kéo một sợi dây thừng.

Dây thừng được kéo xuống khiến bánh răng bắt đầu xoay. Tầng hai trong công ty Bảo an Gai Đen bỗng vang lên tiếng chuông dồn dập.

Những người không ngủ và đang đánh bài trong phòng giải trí lập tức đặt bài xuống, rồi lao xuống lòng đất.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 109: Suy Luận

Tiếng bước chân từ xa tới gần truyền vào tai Klein, làm cho hắn cảm thấy yên tâm hơn không ít.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Leonard đến trước nhất trầm giọng hỏi, tay cầm khẩu súng lục.

Thấy hắn suýt thì không "phanh" lại được, Klein chợt nhớ tới chuyện mà Roxanne từng kể rằng ba năm trước, khi Leonard vừa mới trở thành "Kẻ Không Ngủ" và chưa thích ứng được với sức mạnh ma được, hắn định dùng chạy nhanh phi xuống cầu thang, ai ngờ lại thành cái bánh xe lăn thẳng xuống dưới.

Klein khẽ ho một tiếng rồi chỉ vào cửa Chianese, nói: "Vừa rồi có tiếng gõ rất mạnh truyền ra từ bên trong, sau đó thành tiếng đánh rầm rầm, rồi cửa bị mở ra một chút."

"Cửa Chianese bị đẩy ra?" Cornley kinh ngạc hỏi lại.

"Vâng, bị đẩy ra một kẽ hở." Klein đang định tiếp tục miêu tả thì thấy Leonard, Cornley và Loya không tới gần phòng trực nữa, mà dừng cách cửa vài bước, tản ra thành hình vòng cung như đang đề phòng chính hắn.

Hắn khựng lại, rồi nói: "Các người đang nghi ngờ tôi à?"

"Không, không phải nghi ngờ, chỉ là quy trình xử lý bình thường thôi."

Cornley lắc đầu phủ định.

Trong bầu không khí căng thẳng như vậy, Leonard vẫn còn cười không được nghiêm chỉnh cho lắm và bổ sung: "Đã từng xuất hiện trường hợp như vậy ở giáo khu khác rồi, người phi phạm canh gác cửa Chianese bị mất khống chế, kéo chuông, sau đó nhân lúc đồng đội tới hỗ trợ không để ý mà giết được hai người."

"Được rồi." Klein không ăm ức và phẫn nộ vì bị đề phòng, mà hẩn hỏi lại: "Vậy tôi phải làm sao để chứng minh là mình không mất khống chế?"

Leonard ngừng cười, giơ tay điểm lên ngực, thì thầm đọc:

"Bọn họ trần truồng, không có quần áo không có đồ ăn, không gì che đậy giữa tiết trời giá rét.

Bọn họ bị mưa xối ướt, vì không có chỗ dụt mưa nên chỉ có thể ôm chặt tảng đá.

Bọn họ là những đứa trẻ bị cướp đi mẹ, là những trẻ mồ côi đã đánh mất hy vọng, là người nghèo bị buộc phải rời khỏi chính nghĩa.

Đêm Tối không từ bỏ bọn họ, mà chiếu cố bọn họ."

...

Những từ ngữ cầu nguyện thần thánh và thương cảm vang lên trong lòng đất, khiến thân thể, tâm tính và linh hồn của mỗi người như được giải thoát, trở nên an yên.

Thấy Klein không có phản ứng dị thường nào, Leonard ngừng đọc, mỉm cười nói: "Không có vấn đề gì, anh vẫn là người đồng đội đáng tin cậy của chúng tôi."

Loya, người này giờ vẫn giữ im lặng, nhìn cửa Chianese, chủ động hỏi: "Sau khi cửa bị đẩy ra, cậu trông thấy cái gì?"

"Tôi nhìn thấy búp bê vải xui xẻo, là con mặc chiếc váy cung đình màu đen cổ điển ấy, 3 - 0625." Klein trả lời, lúc này hắn vẫn còn thấy sợ: "Nhưng chỉ ba giây là nó đã bị một thứ sức mạnh vô hình kéo về, rồi cửa Chianese lại đóng lại. Thế là thế nào vậy?"

Leonard, Cornley và Loya liếc nhau một cái, nói:

"Ha ha, chúng tôi cũng như cậu, không rõ nguyên nhân là gì. Nếu cửa Chianese đã đóng lại, không có điều gì dị thường, vậy chúng ta không nên tiến vào mà phải chờ tới bình minh, đợi đội trưởng tới."

Lúc này Loya bổ sung với giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Tôi sẽ ở lại cùng trực với cậu."

"Được rồi." Leonard nhún vai, cười trêu ghẹo: "Là người mạnh nhất ở đây, tôi cũng sẽ ở lại. Cornley, anh về tầng hai đi, tránh việc sở cảnh sát có việc khẩn cấp gọi cửa lại không thấy ai."

Cornley không nói gì nhiều, gật đầu rồi lập tức quay người đi.

Lúc này Leonard nhìn Klein và Loya, nói: "Có lẽ chúng ta có thể tiếp tục chơi bài nhỉ? Trong lúc như này giải trí một chút sẽ khiến chúng ta không còn căng thẳng nữa."

"Không thành vấn đề." Klein điều chỉnh khẩu súng rồi đút nó vào trong bao súng dưới nách. Loya không nói gì, chỉ bước vào phòng trực.

Trong lúc chơi đấu Địa chủ, không phải, là đấu Tà ác, Klein tùy ý nói: "Búp bê vải xui xẻo, ý tôi là 3 - 0625, dựa theo những gì trong tài liệu thì nó không có đặc tính sống chứ..."

"Ha ha, ba con Át." Leonard đẽ một tay xuống, đáp như đang tán gẫu: "Trong bốn mươi năm trước, 3 - 0625 không hề biểu hiện đặc tính sống nào, nên chúng ta có thể giả thiết rằng những miêu tả trong tư liệu là chính xác, rồi dùng nó để làm tiền đề cho việc suy luận."

"Bỏ. Cậu có ý tưởng gì à?" Loya hỏi ngắn gọn.

Klein đang do dự có nên quăng 3 con 2 hay không thì Leonard nhấp một hớp cà phê mới pha xong rồi nói tiếp: "Đúng vậy, nếu bản thân 3 - 0625 không có đặc tính sống, như vậy những gì nó thể hiện hôm nay hẳn là bị ảnh hưởng từ yếu tố khác, hơn nữa còn là yếu tố mới xuất hiện, nếu không nó đã cho chúng ta thấy được mặt đó của nó từ trước rồi. Mà mấy tháng nay, có thứ gì khác ở sau cửa Chianese không?"

Loya nhìn Klein bỏ 3 con 2, trầm ngâm vài giây rồi nói:

"Chỉ có một chuyện là khác với quá khứ, đó là cuốn bút ký gia tộc Antigenous và vật phong ấn '2 - 049' từng ở sau cửa Chianese một đêm."

Leonard nhìn các lá bài trong tay, vừa gõ bàn vừa cười nói:

"Có thể khiến búp bê vải xui xẻo khác thường, '2 - 049' đã tạo ra chuyện tương tự ở cửa Chianese Backlund từ lâu rồi. Cho nên tôi nghi ngờ vấn đề kia xuất phát từ cuốn bút ký gia tộc Antigenous."

Klein cẩn thận suy nghĩ, bèn gật đầu lia lịa:

"Khả năng này là lớn nhất... Leonard, không ngờ anh còn là một người rất biết suy luận."

Nói thế, nhà thơ lãng mạn và người giỏi suy luận không phải hai trong một...

"Đó là vì đạo này cậu ta thích đọc tiểu thuyết trinh thám thôi." Loya bình thản trần thuật: "Hai con K, đây 8 đến K, có ai cần không? 3 con 6, không rồi."

Thấy vậy, cả Klein và Leonard đều im lặng. Hai người không tập trung đánh bài nên đều quên mất một chuyện quan trọng: Trong ván này, Loya mới là "Tà ác"!

Nhìn Loya chia bài, Klein tranh thủ hỏi: "Thứ sức mạnh gì đã kéo 3 - 0625 về vậy?"

Leonard liếc hẩn một cái, cười ha ha nói: "Chẳng lẽ cậu tưởng biện pháp bảo vệ sau cửa Chianese chỉ là phòng phong ẩn chôn sâu dưới lòng đất và mấy người canh gác già nua hả? Thực tế thì khi mặt trời lặn xuống, người canh gác cũng rời khỏi cửa Chianese trở lại giáo đường St. Selina rồi. Về đêm, sức mạnh bên trong ở trạng thái mạnh nhất, không phù hợp cho vật sống ở lại. Chờ khi mặt trời mọc, thứ sức mạnh ấy mới yếu đi. Đây chính là lý do đội trưởng bảo chúng ta dù nghe được âm thanh gì đều đừng tiến vào cửa Chianese."

Hóa ra đội trưởng quên nói lý do này cho mình... Klein suy nghĩ rồi hỏi: "Biện pháp bảo vệ tương tự trận pháp?"

Ví dụ như bản phóng đại của bùa chú và bùa hộ mệnh?

"Ừ." Loya vừa lật bài vừa gật đầu đáp: "Cửa Chianese được đặt ở dưới giáo đường trung tâm của mỗi một thành phố chính là nương nhờ sự duy trì từ tín đồ tới đây hàng ngày. Lời cầu nguyện ngoan đạo của bọn họ sẽ khiến một phần linh tính rót vào trong pháp trận, tích tiểu thành đại."

"Là vậy à..." Klein giật mình gật đầu, rồi nhìn mớ bài xấu trong tay mình.

Lúc này Leonard cười nói: "Không chỉ như vậy, tro cốt của Thánh Selina

cũng được an táng bên trong. Lúc sinh thời ngài ở danh sách cao."

Tro cốt Thánh Selina? Tro cốt của danh sách cao? Tro cốt của Thánh? Thứ đó có tác dụng gì? Klein vừa nghi hoặc vừa tò mò.

Thánh Selina là một vị Thánh đồ lúc giáo hội Nữ Thần Đêm Tối được thành lập, sống ở kỷ thứ ba xa xưa, được ghi lại trong các thánh điển, cho nên trong người dân tín ngưỡng nữ thần Đêm Tối, Selina là một cái khá phổ biến.

Dường như nghe thấy tiếng lòng của Klein, Leonard nói tiếp:

"Có lời đồn rằng thi hài hoặc tro cốt mà người ở danh sách cao để lại sau khi chết sẽ có được sức mạnh khó tin, đương nhiên đó chỉ là lời đồn thôi."

Klein khẽ gật đầu, lại tập trung vào những lá bài trong tay mình.

Mấy giờ tiếp theo, cửa Chianese không hề xảy ra chuyện gì khác thường, nhưng Klein thì thua mất hai saule, khiến hắn rất buồn. Mà Leonard, kẻ vừa đánh bài vừa tỏ ra lãng mạn kiểu nhà thơ thì thua mất 4 saule 5 penny. Chỉ có Loya im lặng này giờ là thắng mãi.

"Mặt trời lên rồi, đến lượt tôi." Sáu giờ đúng, "Nhà văn" Syja Tron bước vào phòng trực.

Klein viết những gì hắn gặp tối qua vào sổ ghi chép, rồi cùng Leonard và Loya trở lại công ty Bảo an Gai Đen. Lúc này vẻ mặt hắn trông rất mệt mỏi, mà "Thi Sĩ Nửa Đêm" và "Kẻ Không Ngủ" bên cạnh vẫn tỉnh táo như trước.

"Đây là sự khác biệt về danh sách mà..." Klein đang định đi qua tường ngăn về nhà ngủ bù, bỗng thấy đội trưởng mở cửa bước vào.

"Chào buổi sáng, đội trưởng." Lúc chào, hắn nhin không được ngáp một cái.

Dunn bỏ mũ xuống, liếc hắn với đôi mắt xám: "Chào buổi sáng, cậu nên về ngủ đi. Tối qua có xảy ra chuyện gì không?"

Klein bèn kể chuyện búp bê vải xui xẻo và lời suy luận của Leonard cho Dunn nghe.

"Ừ." Dunn không ý kiến gì, vừa đi tới phòng làm việc của mình vừa nói: "Tôi sẽ gửi điện tín cho Thánh Đường."

Klein không dừng lại mà chậm rãi ra khỏi số 36 phố Zoutelande, hít thở không khí sáng sớm mát mẻ.

Hắn bỗng nhớ tới một chuyện hắn quên mất ban nãy: "Mình quên nói chuyện trong tay búp bê vải xui xẻo có một tờ giấy cho đội trưởng và những người khác rồi! Sao mình lại quên được nhỉ? Dường như có thứ sức mạnh nào đó ảnh hưởng mình, cản mình kể chuyện này cho Kẻ Góc Đêm khác..."

"... Việc cuốn bút ký gia tộc Antigenous được gửi ở sau cửa Chianese thành phố Tingen đã xảy ra từ lâu, hắn là búp bê vải xui xẻo 3 - 0625 phải bị ảnh hưởng từ trước, vì sao tới tận tối qua mới xảy ra điều khác thường? Bởi vì hôm qua là lần đầu tiên mình canh gác cửa Chianese? Nó dùng hết sức mạnh chỉ để cho mình nhìn thấy ký hiệu trên trang giấy? Đây là mục đích mà cuốn bút ký Antigenous muốn đạt được? Bởi vì mình là người tiếp xúc với nó mà vẫn tồn tại, hơn nữa đã trở thành Thầy Bói?"

...

Những ngờ vực cứ hiện lên trong đầu Klein, khiến hắn sửng sốt ra đó, không biết là nên giả vờ như không nhớ ra rồi về nhà ngủ bù, hay lên lầu báo cho đội trưởng.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 110: Xác Nhận

Sau một lúc suy nghĩ, Klein quyết định là về nhà để xác nhận một chuyện trước. Hơn nữa hẳn tin rằng nếu hành động của con búp bê vải xui xẻo tối hôm qua không phải là để hẳn nhìn thấy hình vẽ trên tờ giấy kia, như vậy sau này khi đội trưởng và mọi người kiểm tra sẽ phát hiện dấu vết, nên việc hẳn có báo cáo hay không cũng không ảnh hưởng tới toàn cuộc.

Nếu không phải thì hẳn cần cân nhắc. Đó cũng là lý do hẳn định xác nhận lại.

Hẳn lên xe ngựa công cộng không theo tuyến cố định trở lại phố Hoa Thủy Tiên. Lúc hẳn về tới nhà, vì đang là Chủ Nhật nên Benson và Melissa còn chưa dậy, phòng khách vẫn tối om, im lặng hoàn toàn.

Klein đun một ấm nước, thả vài lá trà xuống, vừa uống trà vừa ăn hết một chiếc bánh yến mạch, sau đó mới cầm áo khoác, mũ và gậy đi lên cầu thang.

Hẳn bước rất nhẹ để không tạo ra tiếng động rõ ràng.

Vừa lên tới tầng hai, hẳn bỗng thấy cửa phòng tắm mở ra. Melissa mặc chiếc váy dài vải cũ ngái ngủ bước ra từ bên trong.

"Anh về rồi à..." Melissa dụi dụi mắt, hẳn còn chưa tỉnh hẳn.

Klein che miệng ngáp một cái: "Ừ, anh đang cần ngủ đây, trước bữa trưa đừng gọi anh dậy nhé."

Melissa đáp "vâng" một tiếng, rồi như nhớ ra gì đó bèn nói: "Sáng em và Benson sẽ tới giáo đường St. Selina cầu nguyện, dự lễ Mi-sa, có lẽ bữa trưa sẽ hơi muộn đấy."

Là tín đồ không được coi là quá ngoan đạo của nữ thần Đêm Tối, cô bé và Benson vẫn duy trì hai tuần tới giáo đường tham dự lễ một lần. Mà Klein, là Kẻ Gác Đêm, ngoại trừ lần bị thành viên hội Mật Tu kia theo dõi, từ đó đến giờ hắn còn chưa vào giáo đường lần nào.

Không, ngày nào mình cũng tới giáo đường, chẳng qua là bên dưới nó thôi... Klein tự biện giải cho bản thân.

Hiện giờ hắn lo rằng nữ thần sẽ vứt bỏ một tên tín đồ giả như hắn, nếu tới lúc nguy cấp mà sử dụng nghi thức ma pháp lại không được đáp lại, ăn shit ngay...

Chẳng qua khi nghĩ tới lão Neil, hắn thấy Nữ Thần vẫn khá khoan dung với Kẻ Gác Đêm, ừm, chính là như thế đó! Klein tự cổ vũ bản thân.

Khi những suy nghĩ ấy lóe lên trong đầu, hắn nhìn Melissa, mỉm cười gật đầu: "Không sao, vừa lúc anh có thể ngủ lâu thêm chút nữa."

Hắn đi qua Melissa vào trong phòng ngủ, rồi khóa trái cửa lại.

Ngay sau đó hắn cố làm mình tỉnh táo hơn, rồi lấy muống bạc nghi thức chế tạo một bức tường linh tính đóng kín.

Sau đó Klein đi ngược bốn bước, lẩm nhẩm chú ngữ, vượt qua những tiếng gào thét điên cuồng mà tiến vào thế giới trên sương mù xám.

Trong thế giới hư ảo và vô ngần này, hắn là sinh linh sống duy nhất trên chiếc ghế chủ nhân của chiếc bàn dài.

Sau vài chục giây khiến bản thân bình tĩnh lại, Klein làm cho một tờ giấy da dê xuất hiện, rồi biết chú ngữ xem bói xuống: "Hình vẽ mà búp bê vải xui xẻo cho ta xem."

Tối hôm qua tuy Klein thấy rõ hình vẽ thần bí trên tờ giấy kia tuy chỉ trong tích tắc, nhưng vì căng thẳng và vội vàng nên hẳn chỉ nhớ đại khái chứ không rõ chi tiết như nào. Chẳng qua như vậy cũng không sao, bởi một thầy bói mà nói thì chỉ cần xem qua, nhớ chuyện nào là có thể tái hiện lại chuyện đó!

Dựa theo lý luyện của thần bí học, linh tính sẽ ghi nhớ kỹ bất cứ thứ gì mà bản thân người đó nhìn thấy, chỉ cần dùng cách thức đúng đắn là có thể khiến cảnh tượng trong thời khắc đặc biệt sẽ hiện ra một lần nữa.

Về điểm này, Klein thậm chí cho rằng lý luận của hội Tâm Lý Luyện Kim mà "Người Thông Linh" Daly kể khá đúng. Trí nhớ của con người chính là một hòn đảo nhỏ nổi lên trên mặt biển, không thể chứa đựng được nhiều thông tin, vì vậy phần lớn những thông tin mà linh tính ghi nhớ đều trở thành tiềm thức, là phần chính của hòn đảo ở dưới mặt nước.

Và bản thân linh tính, cho dù không phủ khắp đại dương, thì cũng bao trùm toàn bộ phần biển xung quanh hòn đảo.

Sau khi lẩm nhẩm chú ngữ bói toán xong, Klein ngả người ra sau, dùng cách mình tưởng đi vào giấc ngủ.

Trong thế giới mơ hồ, méo mó và rời rạc, hẳn lại thấy cửa Chianese kẹt kẹt mở ra, nghe thấy tiếng ma sát nặng nề. Rồi con búp bê vải mặc chiếc váy cung đình màu đen cổ điển bám sát vào cánh cửa đang mở, rồi giở tờ giấy trong tay ra.

Trên tờ giấy ấy là những ký hiệu thần bí, chúng cùng nhau tạo nên một

con mắt dựng thẳng.

Klein nhìn thật kỹ vào hình ảnh đó, rồi chủ động rời khỏi cảnh mơ. Sau đó hẳn mượn dùng đặc thù của thế giới trên sương mù xám thể hiện trí nhớ vẫn còn ra: Con mắt dựng thẳng "ngược nhìn" lên trên, vừa tà dị vừa thần bí trên nền giấy da dê màu nâu.

Klein ngẫm nghĩ, rồi viết ngay bên dưới con mắt này: "Đây là nhân tố then chốt về kho báu còn sót lại của gia tộc Antigenous."

Hắn đặt bút máy xuống, rồi cởi sợi dây xích bạc quấn trong cổ tay xuống cầm trong tay trái, để con lắc thạch anh vàng treo vững trên câu nói xem bói và con mắt dựng thẳng kia, không còn lắc lư chút nào mới được.

Klein nhắm mắt lại, bình tĩnh lẩm nhẩm câu nói. Sau bảy lần, hắn mở mắt ra, thấy con lắc thạch anh vàng mang theo sợi dây bạc xoay tròn theo chiều kim đồng hồ với biên độ nhỏ. Trong phương pháp con lắc cảm xạ, như này nghĩa là đúng.

"Hình con mắt dựng thẳng đúng là yếu tố mấu chốt về kho báu của gia tộc Antigenous..." Klein khẽ gật đầu. Hắn gõ tay lên cạnh bàn dài, lẩm bẩm: "Vì Riel Bieber đã chết, gia tộc Antigenous bị đứt đoạn con cháu, cho nên cuốn bút ký kia coi mình, tên 'Thầy Bói' đã tiếp xúc với nó mà vẫn còn sống, thành người thừa kế? Nó ảnh hưởng 3 - 0625, để lại điều quan trọng về kho báu để con búp bê vải kia bày ra cho mình xem khi đến lượt mình gác cửa Chianese? Logic này không có vấn đề, nhưng nó không thuyết phục được mình. Cuốn bút ký kia làm sao có thể xác nhận rằng hậu duệ của gia tộc Antigenous đã chết hết? Hơn nữa mình hoàn toàn không phải người chung đường với nó đâu... Vả lại nếu mình mà có huyết thống của gia tộc Antigenous, hồi đó nguyên chủ đã không tự sát rồi. Hừm, chuyện này có nói cho đội trưởng hay không xem ra không quan trọng, mình nghiên cứu thêm đã."

Tiếp đó Klein lại bói địa điểm kho báu của gia tộc Antigenous, nhưng vì không có được thông tin cụ thể chi tiết nên hắn chỉ xác định được rằng giống với suy đoán của Sirius khi viết thư cho ngài Z, kho báu này có liên quan tới ngọn núi cao nhất dãy Hornaces và quốc gia Đêm Tối kia.

Sau khi xem bói xong, Klein phát hiện ngôi sao lúc trước đã phát ra tiếng khẩn cầu lại tạo ra dao động mỏng manh.

Hắn dùng phương thức đáp lại lời khẩn cầu đựng vào ngôi sao này, lại thấy cậu thiếu niên có mái tóc màu nâu nhạt mặc bộ đồ bó sát màu đen độc đáo kia.

Cậu ta vẫn quỳ hai gối xuống đất, vẫn nhìn thẳng vào một quả cầu thủy tinh, và vẫn thì thầm lẩm bẩm điều gì đó.

Lúc này, vì vừa bỏ thời gian học riêng một ít tiếng rồng khổng lồ, Klein mới nghe được một vài từ trong đó:

"Cầu xin... Cứu vớt... Cha và mẹ."

Đúng là tiếng Rồng Khổng Lồ mà... Giờ còn nơi nào chỉ dùng thứ ngôn ngữ này vậy? Nó vốn là đồ cổ với tuổi đời phải tính bằng đơn vị nghìn năm cơ mà... Tiếc rằng vị chúa tể thần bí trên sương xám ta đây chỉ là một thùng rồng kêu to, muốn cứu cũng không cứu được... Klein thở dài lắc đầu, quyết định quan sát thêm một thời gian nữa.

Chờ khi nào mình học được nhiều từ của ngôn ngữ Rồng Khổng Lồ hơn, nghe được rốt cuộc bố mẹ cậu ta bị làm sao rồi tính... Klein thu linh tính lại, khiến nó bao trùm lấy bản thân rồi rơi xuống.

Khi trở lại phòng ngủ, hắn cởi bỏ bức tường linh tính, thay bộ đồ cũ nhưng thoải mái rồi leo lên giường ngủ bù.

Hắn ngủ một mạch tới tận 12 giờ rưỡi, tới khi Melissa làm bữa trưa xong và tới gõ cửa gọi hắn.

Sau khi ăn xong một bữa có vẻ nhiều món, hắn thấy Melissa cầm chiếc mũ sa phối với bộ váy mới lên, kiểu định đi ra ngoài.

"Chiều nay em có việc gì à?" Klein nghi ngờ hỏi.

Benson ngồi trên sofa, đang cau mày nghiên cứu sách ngữ pháp không thèm ngẩng đầu lên mà trả lời thay: "Phu nhân Shade nhà bên bảo Melissa rằng hội trường nhỏ của tòa thị chính thành phố có một buổi tọa đàm về công việc gia đình, Melissa định đi nghe để học cách xử lý các vấn đề gia đình hàng ngày."

Melissa cũng gật đầu nói tiếp: "Em bảo Selina và Elizabeth đi với em rồi."

"Được đấy, anh mong người dạy sẽ nói cho em biết rằng gia đình như nhà chúng ta cần thuê ít nhất một cô hầu gái làm việc nhà." Klein mỉm cười nói.

Thấy Melissa định phản bác, hắn vội vã bổ sung:

"Chúng ta phải đầu tư thời gian có hạn của mình vào chuyện đáng giá."

Melissa giật mình, hồi lâu sau mới mấp máy miệng, rồi đội mũ sa mở cửa đi ra ngoài.

...

Hai giờ chiều, Klein lại xuất hiện ở công ty Bảo an Gai Đen.

"Không phải là anh đã về nghỉ rồi à?" Roxanne và Dunn Smith, cũng đang ở sảnh tiếp đãi, đồng thời hỏi.

Klein cười nói: "Tôi định đi câu lạc bộ bói toán, nhưng vẫn nhớ chuyện

tối hôm qua nên tới đây trước, Thánh Đường đã trả lời chưa?"

Dunn liếc Roxanne một cái, rồi im lặng quay người đi tới phòng làm việc của mình.

Roxanne làm mặt xấu sau lưng anh ta, tỏ ra hung ác: "Đội trưởng đúng là..."

Làm rất tốt! Klein thầm khen một tiếng, rồi cố nhịn cười theo Dunn bước vào phòng làm việc của anh ta.

Nhìn cửa đã khép lại, Dunn ngửi tẩu thuốc rồi nói:

"Thánh Đường đã xác nhận rằng đó là vấn đề do cuốn bút ký gia tộc Antigenous tạo ra, và đã xác định nó là vật phong ấn cấp '1', tiếc là như vậy thì cậu không đủ cấp độ bảo mật để đọc."

Cấp 1 là cấp nguy hiểm cao độ, chỉ có người ở cấp bậc giám mục và đội trưởng tiểu đội Kẻ Gác Đêm mới biết rõ? Nói cách khác, đội trưởng cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra... Nguy hiểm cao độ, thảo nào... Klein nghĩ, vừa cảm thấy nuối tiếc vừa thoải mái không ít.

Dunn nhìn hắn một cái rồi nói tiếp:

"Thánh Đường còn cho chúng ta điều tra xem còn vật phẩm nào sau cửa Chianese bị cuốn bút ký kia ảnh hưởng không, sau khi xác nhận chỉ có 3 - 0625 xảy ra khác thường. Bọn tôi đã thay đổi biện pháp phong ấn nó rồi."

"Còn phát hiện gì khác lạ không?" Klein giả vờ tò mò hỏi.

Dunn lắc đầu: "Hết rồi."

Klein gật đầu, không nói nhiều về chủ đề này mà tán gẫu vài câu rồi chào tạm biệt để tới câu lạc bộ xem bói tiếp tục "hành trình tiêu hóa" của mình.

...

Trong hội trường nhỏ của tòa thị chính.

Melissa, Selina và Elizabeth ngồi gần cửa, cùng chờ buổi tọa đàm bắt đầu.

"Nếu người ta giảng không hay thì chúng ta chuồn trước nhé." Selina hăng hái đề nghị.

Elizabeth lập tức đồng ý: "Đi tới cửa hàng bách hóa Harrods dạo đi."

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 111: Gặp Hụt

Không lâu sau, cô giáo có xương gò má khá cao bước lên bục gỗ của hội trường, cất cao giọng nói:

"Chào buổi sáng, các quý cô quý bà tốt bụng và nhân từ. Tôi là Syvilla Hedar, hôm nay tôi sẽ chia sẻ kinh nghiệm chi tiêu trong gia đình với các vị. Kinh nghiệm này chia làm ba phần, một phần cho những gia đình với thu nhập tầm 100 bảng một năm, nên chi tiêu như nào để cân bằng vấn đề ăn uống, nhà ở, quần áo và thuê người. Hai là những gia đình với thu nhập đạt tới 200 bảng nên tăng chi tiêu chỗ nào lên, khiến cho bản thân trông càng có thể diện hơn..."

Melissa lắng nghe rất chăm chú, cô bé không cần tính nhẩm mà vẫn nhớ thu nhập một năm của cả hai ông anh là bao nhiêu.

"Hơn 200 bảng rồi..." Cô nghĩ, nửa vui mừng nửa lo sợ. Cô vui và thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, mà lại sợ đảo mắt cái cuộc sống ấy sẽ biến mất không còn tăm hơi.

Lúc này, Selina che miệng, nhỏ giọng nói với hai người bạn tốt: "Hình như cô ta là tín đồ của chúa tể Bão Táp, nhìn huy hiệu Bão Táp mà cô ta đang đeo kia."

Melissa tập trung nhìn thì quả nhiên thấy cô Syvilla đeo một huy hiệu có vẽ gió lớn và sóng biển trên ngực trái. Cô vội giải thích:

"Phu nhân Shade nói với tớ về buổi tọa đàm này là tín đồ của chúa tể bão Táp, nên tớ nghĩ cô giáo là người của chúa tể Bão Táp cũng không có gì kỳ quái."

"Nhưng mà, ngoài Melissa, chúng ta không cần và cũng chẳng có tư cách vạch kế hoạch chi tiêu cho gia đình." Selina than thở một câu.

Elizabeth phản bác không chút do dự:

"Nhưng sau này chúng ta sẽ kết hôn, sẽ có gia đình riêng của bản thân mà."

Sau chuyện xem bói ma kính, Selina vẫn hơi sợ Elizabeth, đành ngại ngần gật đầu, vờ như mình đang nghe giảng rất chăm chú.

Syvilla giơ tay phải lên, nói:

"Tiền đề cho mọi kế hoạch chi tiêu là chúng ta bắt buộc phải tôn trọng ý kiến của đàn ông, bởi bọn họ là nguồn thu nhập, là trụ cột của gia đình. Bọn họ phải đối mặt với áp lực, lo âu, phiền toái và hỗn loạn trong xã hội rồi ren vắn đục này để cho chúng ta tất cả mọi thứ, cho nên chúng ta bắt buộc phải xây dựng một không gian yên bình không bị thế giới bên ngoài quấy rầy, khiến bọn họ được thả lỏng, tâm linh bọn họ được rửa tội khi ở nhà, như vậy bọn họ mới có được trạng thái tốt nhất để ứng phó với các loại khiêu chiến... Cho nên ngài Lurmi, một nhà triết học, xã hội học, nhân văn học và kinh tế học lừng danh từng nói rằng, phụ nữ chính là thiên sứ của gia đình."

Selina nâng má làm lộ ra đôi má lúm đồng tiền, khẽ hỏi với vẻ khá hưng phấn: "Lurmi, chính là cái ông nói rằng 'cuộc đời đến từ tự do' à?"

"Ừ, nhưng ông ta là tín đồ của chúa tể Bão Táp." Elizabeth do dự.

Đúng lúc này, cô Syvilla lại nói tiếp:

"Ngài Lurmi còn nói cho chúng ta biết rằng phụ nữ trời sinh đã bị thiếu hụt trí tuệ và logic, cho nên những người không có năng lực phán đoán như chúng ta nên tiếp nhận lời của cha và chồng như tín ngưỡng tôn giáo..."

Khi nghe được câu này, Melissa, Selina và Elizabeth liếc nhau, hồi lâu không nói nên lời.

"Chúng ta đi chứ nhỉ?" Cuối cùng Selina dò hỏi.

Melissa và Elizabeth đồng thời gật đầu thật mạnh: "Ok."

Các cô cầm mũ lên, khom người chuồn ra phía cửa hông hông rồi đi mà không khiến người khác chú ý.

Trong lúc các cô cẩn thận đi ra ngoài, lúc mới đứng thẳng người lên, bọn họ chợt nghe thấy tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên bên trong hội trường.

Theo bản năng Melissa quay đầu nhìn vào trong qua cổng tò vò. Cô thấy phu nhân Shade đang vỗ tay, thấy những quý cô quý bà khác cũng đang vỗ tay.

Phù, ca ngợi Nữ Thần... Melissa thở hắt ra, rồi cùng Selina và Elizabeth rời khỏi nơi khiến toàn thân cô không thoải mái này.

"Chúng ta đi cửa hàng bách hóa Harrods chứ?" Lúc đứng dưới hàng cây bên đường, Selina quên đi chuyện vừa rồi, vui vẻ đề nghị.

Melissa im lặng vài giây rồi đáp: "Tớ muốn về học."

"Học..." Selina ngơ ngác vuốt lọn tóc màu đỏ rượu của mình, dường như nhớ tới cuộc sống bình thường.

"Vả lại tớ còn phải đi mua bánh mì, thịt bò, khoai tây rồi nước quả... Hôm nay Klein phải đi làm, Benson tới thư viện thị chính. Ủm, tớ phải về đây!"

Melissa đột nhiên cảm thấy bản thân yêu thương sách vở, dây cót và bánh răng nhiệt tình hơn hẳn.

Selina quyết định giữ khoảng cách với Melissa có vẻ khác hẳn thường ngày, cô quay đầu nhìn Elizabeth, nói với vẻ buồn cười: "Hai người chúng ta đi dạo cửa hàng Harrods nhỉ? Tuy là tở tiêu hết tiền riêng rồi, nhưng dạo một vòng ngắm nghĩa cũng hay mà."

"Ừ." Elizabeth đồng ý, lại hỏi một câu như thuận miệng: "Melissa, anh trai Klein của bạn phải đi làm cả Chủ Nhật à?"

"Ừ, anh ấy nghỉ thứ Hai, khác với các công việc khác." Melissa khẽ gật đầu.

...

Sau khi rời khỏi công ty Bảo an Gai Đen, Klein lên xe ngựa công cộng theo tuyến tới phố Holls.

Hắn cố khiến bản thân không nghĩ tới chuyện về kho báu của gia tộc Antigenous nữa, mà dồn sức chú ý của bản thân trở lại chuyện "đóng vai": Bất cứ lúc nào thì việc nhanh chóng tiêu hóa ma dược, khiến bản thân mạnh lên luôn là chuyện vô cùng quan trọng.

"Mình vẫn chưa chuyên nghiệp lắm về việc đóng vai thầy bói, đám thầy tướng số ở đất nước ăn tham kia làm gì đều phải giở lịch trước..." Klein cầm gậy ngồi trong xe ngựa.

Hắn quyết định phải bói xem hôm nay có thuận lợi cho việc xuất hành, cho việc tới câu lạc bộ bói toán không. Như vậy mới là một vị thầy bói đủ tư cách!

Nhân lúc xuống xe, Klein móc một đồng nửa penny ra, sau đó rũ mắt

xuống, đôi mắt nhanh chóng sâu xuống, rồi lăm nhăm mà không phát ra âm thanh:

"Hôm nay thích hợp cho việc đi câu lạc bộ bói toán."

"Hôm nay thích hợp cho việc đi câu lạc bộ bói toán."

...

Keng!

Klein bắn đồng xu này lên không trung. Hắn không nhìn nó lăn lộn mà chỉ xòe bàn tay ra.

Cạch! Đồng nửa penny rơi vững vàng lên lòng bàn tay hắn.

Lúc này, con số "1/2" với lúa mạch bao quanh ở trên.

"Con số ở trên, chứng tỏ hôm nay đi câu lạc bộ bói toán sẽ gặp phải chuyện không tốt..." Klein ngẫm nghĩ rồi quay người đi sang phố đối diện, chờ xe ngựa công cộng đi tới phía phố Hoa Thủy Tiên.

Hắn cảm thấy mình càng lúc càng giống một tên thần côn.

...

Trong cửa hàng bách hóa Harrods ở phố Holls.

Selina đang định bước vào thì chợt ngẩn ra, quay đầu nhìn sang bên cạnh.

"Chuyện gì thế?" Elizabeth nghi hoặc hỏi.

Selina phồng má lên, nói: "Elizabeth, tớ nhớ tới thầy thần bí học Fansent của tớ, ông ấy đã qua đời, ngay sáng sớm hôm sau sinh nhật tớ... Chẳng lẽ vì

tớ đã nhìn lén và sử dụng chú ngữ bí mật của ông ấy? Cứ nghĩ vậy khiến tớ thấy áy náy và bất an... Với lại dạo này tớ cứ xui xẻo sao ấy."

"Nên?" Elizabeth hỏi rất ăn ý.

Selina khẽ cắn môi: "Tớ đang định sang câu lạc bộ bói toán bên kia xem bói thử xem chuyện của thầy Fansent có liên quan tới tớ không."

Xem rồi cuộc hôm tiệc sinh nhật ấy đã xảy ra chuyện gì... Cứ cảm thấy Elizabeth đang lừa mình chuyện gì đó... Mình nhớ là có một người đàn ông mặc áo vest đuôi tôm mà...

"Không phải bạn biết xem bói sao?" Elizabeth ngạc nhiên hỏi.

Selina học dáng vẻ thờ dãi của cha mình: "Haiz, trạng thái hiện giờ của tớ không phù hợp cho việc tự xem bói."

"Vậy được rồi, chúng ta sang câu lạc bộ bói toán đó đi." Elizabeth đồng ý với lời đề nghị của bạn tốt.

Các cô đi sang bên kia, lên câu lạc bộ bói toán ở tầng hai.

"Hi, xin chào, chào chị Angelica, thật vui khi được gặp chị." Tới sảnh tiếp đón, Selina hoạt bát chào hỏi.

Angelica mỉm cười đáp: "Chỉ cần em tới sau bữa trưa là lúc nào cũng gặp được chị hết."

Selina tán gẫu vài câu với Angelica, thương tiếc cho Hanas Fansent rồi mới nói: "Em cần xem bói."

"Em biết quy định của câu lạc bộ rồi, đây là danh sách hội viên sẵn lòng xem bói cho người khác... Hôm nay là cuối tuần nên nhiều người đang ở câu lạc bộ lắm." Angelica giới thiệu rất thuần thực.

Selina và Elizabeth chụm đầu cùng lật giở xem tên và giới thiệu.

"Trước đây lần nào tớ cũng tới tìm thầy của mình, không ngờ so với năm ngoái, nay câu lạc bộ đã có nhiều hội viên đồng ý xem bói cho người ta như vậy rồi." Selina cảm thấy khá hứng thú.

Đột nhiên cô dừng lại, rồi ngờ vực thì thầm: "Klein Moretti, Klein Moretti? Cái tên này chẳng giống tên của anh trai Melissa à?"

Elizabeth giật mình, lẩm nhẩm "Klein Moretti" mấy lần rồi gật đầu, nói: "Đúng vậy..."

"Chị Angelica, anh Klein Moretti này có ở đây không?" Selina dò hỏi với đôi mắt ngời sáng.

Angelica lắc đầu: "Xin lỗi, hôm nay anh ấy không tới câu lạc bộ."

"Vâng, vậy đổi người khác thôi." Selina không có ý định bắt buộc phải gặp đối phương, chỉ cười trộm nói với bạn tốt: "Tớ biết đây không phải anh trai của Selina, nhưng gặp cái tên này tớ bỗng nghĩ tới một tiêu đề tin tức như sau, tiêu đề tin tức như của báo Bưu điện Entis."

Báo Bưu điện Entis được sáng lập bởi Russel đại đế, nổi tiếng về việc luôn giật những cái tit khiến người ta phải khiếp sợ, là một trong những tờ báo nổi tiếng nhất lục địa Bắc.

Elizabeth hỏi không quá quan tâm: "Tiêu đề gì ấy?"

Selina hăng giọng rồi nói: "Là suy đồi đạo đức hay vấn đề của xã hội, sinh viên ngành Lịch Sử lại suy đồi tới mức xem bói cho người ta để duy trì sinh kế!"

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 112: Lời Giải Thích Của Azcot

Khu Hoàng Hậu ở Backlund.

Audrey Hall ngồi trên ghế treo trong một góc râm mát, nhìn những khóm hoa tươi đang nở rộ rờ dưới ánh mặt trời, suy nghĩ tới chuyện mà Filth Wall nhờ hỗ trợ.

Theo những gì Tử tức Grilint xác minh, quả thực có một thiếu nữ tên là Hugh Dirchard bị nhốt trong nhà tù tạm thời ở khu phía bắc Backlund. Tội của cô ta là vì tranh chấp tài sản đã làm bị thương nghiêm trọng một quý ông có máu mặt, làm cho đối phương tới giờ vẫn còn đang nằm viện, có lẽ sẽ không thể đứng dậy được nữa.

Filth giải thích về chuyện này rằng người đàn ông kia không phải người tốt, là một tên đại ca mafia ở khu phía đông Backlund, sống bằng nghề cho vay nặng lãi.

Nguồn cơn của câu chuyện như sau, một người vay tiền phát hiện rằng lãi suất mình phải trả cao hơn dự tính mấy lần, cho dù phá sản cũng không thể trả được. Khi thương lượng với người kia nhưng không có kết quả, người vay tiền mới tìm "Trọng Tài" Hugh Dirchard có chút tiếng tăm ở gần đó, mong cô ta có thể thuyết phục kẻ cho vay miễn giảm một phần số tiền không hợp lý kia.

"Grilint muốn dùng cách thức bình thường để giải quyết, đó là phái người

trưng cầu ý kiến của luật sư vốn quen thuộc với chuyện như này. Đối phương nói rằng chắc chắn có thể khiến giảm nhẹ hình phạt, nhưng muốn phán vô tội là rất khó, trừ phi đương sự nhận được chứng nhận tinh thần có vấn đề hoặc tâm trí phát triển không hoàn thiện..." Audrey lặng lẽ nghĩ, cô khuynh hướng ý kiến của bạn tốt.

Với cô mà nói, tốt nhất là không nên có mối quan hệ ngoài sáng với Filth Wall và Hugh Dirchard, bởi sau khi trải qua chuyện hội Tarot, Audrey cảm thấy mình không còn là một thiếu nữ ngây thơ chẳng biết gì cả nữa.

"Tối mai nhà bá tước Wolf có một trận vũ hội, lúc đó nói cho Grilint là làm theo ý kiến của luật sư đi." Audrey khẽ gật đầu, đưa ra quyết định.

Ở vương quốc Ruen này, luật sư được chia làm hai loại là trạng sư và cố vấn pháp luật. Cố vấn pháp luật phụ trách những việc không phải lên tòa án, ví dụ như thu thập chứng cứ, nói chuyện với người có liên quan, giúp người ta làm di chúc, giám sát chuyện phân chia tài sản và cung cấp các dịch vụ cố vấn về pháp luật. Đương nhiên bọn họ cũng có thể thay mặt đương sự tham gia những tòa án trị an cấp thấp nhất, biện hộ cho những vụ án đơn giản.

Còn trạng sư là luật sư nghiên cứu chứng cứ, lên tòa án biện hộ cho thân chủ. Theo luật pháp của vương quốc Ruen, bọn họ bắt buộc phải giữ thái độ khách quan, không được tiếp xúc trực tiếp với đương sự, mà chỉ có thể thông qua trợ thủ, cũng chính là cố vấn pháp luật, để hoàn thành việc sưu tập. Mỗi một vị trạng sư đều là chuyên gia pháp luật chân chính, có được tài ăn nói xuất chúng và trình độ tranh luận rất cao.

Sau khi cảm thấy thoải mái trở lại, Audrey ẩn mình vào bóng râm ngắm những bông hoa đang đua nhau khoe sắc bên ngoài, nghĩ tới một chuyện:

"Chứng nhận tinh thần có vấn đề hoặc tâm trí phát triển không kiện toàn... Bác sĩ tâm lý... Nếu hội Tâm Lý Luyện Kim nắm giữ phương pháp đóng vai,

chẳng phải nghĩa là ta có thể tìm kiếm bọn họ ở trong các bác sĩ tâm lý?"

Nghĩ tới đây, Audrey cảm thấy ý nghĩ này của mình quá đúng đắn, mắt cô rực sáng hết như viên đá quý.

Đúng lúc này, cô thấy Susie đang lén lút chuồn ra sau những khóm hoa tươi kia, chạy tới chỗ người làm vườn mới tới.

"Susie... Nó định làm gì thế?" Audrey nhìn mà sửng sốt.

Chú chó lông vàng như bị hương hoa làm rối khứu giác nên không phát hiện chủ nhân sau lưng, nó há mồm phát ra những âm thanh như đang luyện giọng.

Ngay sau đó, nó làm cho không khí xung quanh rung lên, rồi phát ra những câu trúc trắc:

"Xin chào."

"Anh khỏe chứ?"

...

Audrey há hốc miệng, hoàn toàn quên mất lễ nghi mà một quý cô lịch sự và tao nhã nên có. Cô hoàn toàn không tin rằng mình lại nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ và giọng nói cứng ngắt kia.

Cô đứng bật dậy, thốt lên:

"Susie, mi có thể nói à? Mi nói được từ khi nào vậy?"

Chú chó lông vàng sợ tới mức giật nảy mình, quay người nhìn chủ nhân.

Nó bối rối lắc đuôi ầm ỉ, miệng há rồi ngậm vài lần, sau đó mới làm rung

không khí xung quanh:

"Tôi... Tôi không biết nên giải thích như nào, bởi tôi chỉ là một con chó."

Nghe nó nói thế, Audrey lại không thể phản bác.

...

Sáng thứ Hai, được nghỉ nên Klein ôn tập và củng cố tri thức thần bí học theo kế hoạch từ trước, sau đó đi xe ngựa công cộng tới đại học Hoy.

Hắn muốn tiếp xúc với thầy Azcot nhiều hơn để xem rốt cuộc ông ấy biết những gì.

Trong tòa nhà ba tầng làm từ đá màu xám của khoa Lịch sử, Klein tán gẫu một lúc với thầy hướng dẫn Cohen Quentin về những chuyện liên quan tới di tích trên đỉnh núi cao nhất dãy Hornaces, nhưng không thu hoạch được gì thêm.

Nhân lúc thầy Cohen đi làm, hắn bước vào văn phòng phía đối diện, đi tới cạnh chiếc bàn của thầy Azcot.

"Thầy Azcot, em có thể nhờ thầy một chút được không?" Hắn nhìn vị giáo viên có làn da màu đồng, khuôn mặt dịu dàng và có một nốt ruồi nhỏ dưới tai phải, ngả mũ cúi người chào.

Azcot với đôi mắt ánh lên vẻ tang thương khó nói thành lời sửa sang lại sách vở, nói: "Không sao, chúng ta đi dạo ở bờ sông Hoy đi."

"Vâng." Klein xách gậy đi theo ông rời khỏi tòa nhà ba tầng này.

Dọc đường đi, cả hai đều im lặng, không ai mở miệng nói gì.

Khi làn nước sông lững thững chảy đập vào mi mắt, khi xung quanh

không còn ai đi lại, Azcot mới dừng chân, quay người nhìn Klein: "Em tìm thầy có chuyện gì không?"

Klein suy nghĩ hồi lâu, nghĩ tới rất nhiều phương thức uyển chuyển hơn, nhưng đều bỏ qua. Vì vậy hần hỏi thẳng:

"Thầy là một người thầy đáng tin, khiến người ta phải kính trọng, em muốn biết rốt cuộc thầy đã nhìn thấy gì trên người em, hay có thể nói là thầy biết cái gì? Ý em là chuyện lần trước khi thầy nói rằng vận mệnh của em có chỗ không hài hòa."

Azcot chống gậy xuống, thở dài rồi cười nói: "Thầy không nghĩ là em lại thẳng thắn như vậy, khiến thầy không biết nên trả lời như thế nào. Nói thẳng thì chuyện duy nhất mà thầy có thể nhìn ra là việc vận mệnh của em có chỗ không được hài hòa, còn lại thì thầy không biết gì nhiều hơn em đâu."

Klein do dự rồi hỏi: "Nhưng vì sao thầy lại nhìn ra được? Em không tin là do bói toán."

Azcot quay đầu nhìn sông Hoy, ngữ khí của ông nhiễm vài phần hiu quạnh: "Không, Klein, em không rõ. Bói toán được tới mức này chính là xem ai là người xem bói. Đương nhiên, thầy nói xem bói là để che giấu thôi. Có một số người bẩm sinh đã có năng lực kỳ quái đặc biệt, mà thầy hẳn là người như vậy."

"Hẳn là?" Klein sâu sắc bắt được vấn đề về việc sử dụng từ ngữ của đối phương.

"Đúng vậy, thầy không rõ của thầy có phải bẩm sinh không. Có lẽ cái giá phải trả cho năng lực ấy chính là quên mất bản thân, quên quá khứ, quên cha mẹ." Azcot nhìn chăm chú vào mặt sông, ánh mắt toát lên vẻ buồn bã.

Klein càng nghe càng không hiểu: "Quên quá khứ?"

Azcot cười đầy buồn bã, nói:

"Trước khi vào khoa Lịch sử đại học Backlund, thầy từng mất một phần lớn trí nhớ, chỉ nhớ được tên của mình và những kiến thức cơ bản. May là thầy còn chứng minh thư, không thì chỉ có thể trở thành kẻ lang thang. Nhiều năm qua, thầy dựa theo chứng minh thư tìm kiếm cha mẹ mình, nhưng chẳng tìm được gì, cho dù là thầy có thể nhìn thấy một góc của vận mệnh. Mà trong vài năm ở đại học, thầy dần phát hiện mình có một số năng lực kỳ lạ, vượt quá phạm trù thông thường."

Klein nghe chăm chú, buột miệng hỏi: "Thầy Azcot, tại sao thầy lại mất trí nhớ? Không, ý em là thầy có phát hiện nguyên nhân mất trí nhớ không?"

Hắn nghi ngờ vị thầy Azcot mất trí nhớ này là thành viên của học phái Sinh Mệnh, thậm chí là kẻ có chức vụ không thấp - bởi đây là tổ chức bí ẩn tương ứng với "Quái vật", từng có "tiên tri", lấy thầy trò truyền thụ làm chính.

Azcot nặng nề lắc đầu: "Không, dường như ngủ một giấc dậy là thầy quên mất quá khứ."

Ông cầm gậy vừa đi vừa nói: "Sau khi rời khỏi Backlund, thầy bắt đầu nằm mơ những giấc mơ kỳ quái..."

Mơ? Em am hiểu về giấc mơ này! Vào lĩnh vực chuyên ngành, Klein bèn hỏi:

"Là giấc mơ như nào ạ?"

Azcot mỉm cười nói:

"Rất nhiều giấc mơ khác nhau. Đôi khi thầy mơ thấy trong một lăng tẩm tối tăm, mơ thấy vô số cỗ quan tài cổ xưa, những thi thể nằm úp sấp trong đó

với những chiếc lông chim màu trắng mọc ra từ lưng. Đôi khi thầy lại mơ mình là một kỵ sĩ mặc giáp sắt toàn thân, cầm một chiếc giáo dài ba mét lao thẳng vào kẻ địch. Thi thoảng thầy mơ thấy mình là lãnh chúa với những trang viên phì nhiêu, có người vợ xinh đẹp và ba đứa con. Rồi thầy lại mơ thấy mình là kẻ lang thang dầm mưa đi trên con đường lầy lội, vừa lạnh lại vừa đói.

Có lúc thầy nằm mơ mình có con gái, một cô con gái không giống mấy đứa con trước. Con bé có mái tóc đen dài mềm mại, thích ngồi trên chiếc đu dây mà thầy tự làm, hay vùi đầu thầy kẹ. Rồi thầy lại mơ thấy mình đứng trên đài hành hình, lạnh lùng nhìn những thi thể lơ lửng bên trên..."

Nghe lời kể của Azcot, Klein phát hiện mình không thể giải mã được cảnh mơ của ông, bởi biểu tượng của những cảnh mơ khác nhau này hoàn toàn tương phản, mâu thuẫn!

Azcot thu hồi tầm mắt, giọng nói không còn mơ hồ:

"Vương quốc Finebot ở phía nam tín ngưỡng Mẫu thần Đất Đai, mà giáo hội Mẫu thần Đất Đai tuyên truyền một lý niệm cho rằng mỗi một sinh mệnh đều là 'thực vật', hút chất dinh dưỡng từ đất mà chậm rãi trưởng thành, tươi tốt rồi héo úa dần đi. Chờ khi tàn lụi, những sinh mệnh ấy sẽ rơi xuống đất, trở lại với vòng tay của Mẹ. Khi thời gian đến sẽ lại sinh trưởng, hoa nở hoa tàn, năm này qua năm khác, sinh mệnh cũng là như thế, đời này sang đời khác. Đôi khi thầy rất muốn tin vào thuyết pháp này, tin rằng vì sự đặc biệt của bản thân nên thầy mới mơ thấy những đoạn ký ức của những kiếp trước."

Nói tới đây, ông nhìn Klein, thở dài nói: "Chuyện này, ngay cả Cohen thầy cũng không kể. Nói cho em là vì thầy..."

Azcot tạm ngừng, cười nói: "Xin lỗi, vừa rồi thầy nói chưa chính xác lắm. Việc vận mệnh của em tồn tại chỗ không hài hòa không phải chuyện duy nhất

mà thầy nhìn ra, còn một chuyện khác nữa. Klein, em đã không còn là người bình thường rồi, em có được năng lực siêu phàm và kỳ quái, rất giống với thầy."

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 113: Lời Nhờ Và

Thầy Azcot có thể nhìn ra mình là người phi phạm? Năng lực của ông ấy đúng là lợi hại... Klein giật mình, bèn thản nhiên đáp: "Vâng."

Hắn ngẫm nghĩ rồi bổ sung thêm một câu: "Bởi vì chuyện của Welch và Naya."

"Quả nhiên giống với suy đoán của thầy..." Azcot thở dĩa một tiếng: "Trong số các cảnh sát tới trường hỏi thầy và Cohen, có hai người có năng lực siêu phạm."

Hắn là đội trưởng và Leonard, bởi bọn họ tiếp nhận vụ án Welch... Klein khẽ gật đầu, không nói xen vào.

Azcot khẽ gờ gậy lên, nói: "Hắn là em đã tiến vào giới đó, thầy hy vọng em có thể giúp thầy tìm được manh mối về lai lịch của thầy. Không cần cố gắng làm, chỉ cần lúc nào gặp được thì nhớ tới nó là được."

Nói tới đây, ông gượng cười:

"Ngoài em ra, thầy không quen người có năng lực siêu phạm nào khác... Em không thể tưởng tượng được người không có quá khứ sẽ có cảm xúc như nào đâu, hết như một con thuyền lênh đênh trên biển rộng, chuyện đáng sợ nhất không phải là gặp bão táp, mà là không tìm thấy bến cảng để đỗ, không tìm được tuyến đường tới đất liền, chỉ có thể nghênh đón tai nạn liên tục, không bao giờ kết thúc, không bao giờ cảm thấy yên ổn và an toàn."

Không, thầy ơi, em hiểu rất rõ cảm nhận của thầy, bởi em cũng là người như vậy. May là em có được trí nhớ của nguyên chủ, em còn có Benson và Melissa... Klein lặng lẽ nghĩ, hần hỏi lại:

"Thầy Azcot, thầy có được năng lực thần kỳ như vậy, tại sao không tự mình gia nhập một hội nhóm tương tự để tìm kiếm manh mối hữu dụng?"

Azcot nhìn thẳng vào mắt Klein, cười tự giễu:

"Bởi thầy sợ nguy hiểm, sợ chết."

Ông thở dài một tiếng: "Thầy đã quen với cuộc sống bây giờ, cũng thích cuộc sống này, không muốn và cũng không có dũng khí mạo hiểm, đành phải nhờ vả em."

Klein không nói gì thêm, chỉ cam kết: "Nếu gặp được manh mối liên quan, em sẽ chú ý cho thầy."

"Được rồi, chúng ta về văn phòng thôi. Chờ Cohen xong việc chúng ta cùng đi ăn trưa, em còn nhớ chứ? Nhà hàng Đông Balam ở trường ta làm khá ngon, à, thầy mời nhé." Azcot giơ gậy lên, chỉ về phía bọn họ đi đến.

Xin lỗi, em thật sự không nhớ được, hồi học đại học nguyên chủ làm gì có tiền đi nhà hàng Đông Balam, cho dù Welch mời hẳn cũng sẽ từ chối những nơi đắt đỏ như thế... Klein ấn mũ xuống, theo Azcot trở lại tòa nhà khoa Lịch sử.

Đi được vài bước, Azcot bỗng mở miệng: "Chuyện trong trường đã xong rồi, thầy chuẩn bị nghỉ hè, sau này em có thể tới nhà thầy hoặc viết thư cho thầy là được."

Klein gật đầu, nói như tùy ý: "Em còn tưởng thầy sẽ đi nghỉ ở vịnh Dipsy."

"Không, phía nam giờ nóng lắm, mà thầy không thích tắm nắng. Em nhìn màu da của thầy đi, dễ đen đi lắm. Tính ra thầy thích tới quận Lầm Đông, tới phía bắc vương quốc Fusark để trượt tuyết, ngắm cảnh, câu hải cẩu." Azcot mỉm cười trả lời.

Em cũng nghĩ vậy... Vừa mới gia nhập Kẻ Gác Đêm, Klein tỏ ra rất hâm mộ.

Sau khi ăn trưa và về nhà, hắn đánh một giấc, sau đó ôn tập và nghiên cứu bùa chú, tăng cấp hộ mệnh để có thể nhanh chóng nắm giữ được chúng, tạo ra những sản phẩm có thể dùng cho chiến đấu, trợ giúp bản thân.

Khi ba giờ kém vài phút, Klein dọn dẹp đồ vật, rồi dùng bức tường linh tính đóng kín căn phòng lại.

...

Trong thần điện hùng vĩ to lớn trên sương mù xám, chiếc bàn dài làm từ đồng thau lẳng lặng ở đó.

Klein, được bao phủ bởi sương mù xám dày đặc, ngồi trên ghế chủ nhân, nhìn Chính Nghĩa và Người Treo Ngược xuất hiện ở chiếc ghế riêng của bọn họ.

Ồ, cảm xúc của tiểu thư Chính Nghĩa có vẻ không được ổn định cho lắm, lo lắng, bất an và ngơ ngác... Klein với linh thị được mở sẵn chỉ nhìn lướt qua đã nhìn thấy sự khác thường của thành viên nữ duy nhất của hội Tarot.

Cảm xúc bây giờ của Audrey Hall phải nói là không thể miêu tả bằng ngôn ngữ được, chuyện Susie đột nhiên biết nói khiến cô khiếp sợ không thôi.

Trong dự tính của mình, tiểu thư Audrey mai sau trở thành một đại thám

tử hoặc một bác sĩ tâm lý nổi tiếng mang theo chú chó trợ thủ Susie, nhưng nếu đổi thành đại thám tử chó Susie mang theo trợ thủ tiểu thư Audrey, như vậy có vẻ...

Không, không phải là có vẻ, mà là rất kỳ quái, khiến người ta không biết phải làm sao! Audrey đột nhiên ngồi ngay ngắn, định hỏi ngài Kẻ Khờ và Người Treo Ngược.

Khi lời tới bên miệng, cô lại ngừng lại: "Ừm, nên hỏi thế nào đây, thú cưng của tôi xảy ra điều bất thường, nên làm gì bây giờ? Nên chung sống như nào với một con thú cưng có chỉ số thông minh không tệ, còn có thể nói chuyện nữa? Không không không, đây là hội Tarot, không phải hội hia sẻ kinh nghiệm nuôi thú cưng. Ta dám cược rằng nếu ta mà hỏi như vậy, hình tượng đẹp đẽ về ta trong cảm nhận của ngài Kẻ Khờ và Người Treo Ngược sẽ vỡ tan ngay!"

Những ý tưởng lóe lên trong đầu Audrey, rốt cuộc cô mới tổ chức được từ ngữ rồi nói:

"Thưa ngài Kẻ Khờ đáng kính và Người Treo Ngược luôn giúp đỡ tôi, tôi có một vấn đề muốn hỏi, một con thú cưng có được năng lực phi phạm có thể giúp chủ nhân làm được điều gì? Hay đơn giản hơn là nó có tác dụng gì?"

Sau khi nói xong, cô phát hiện ngài Kẻ Khờ và Người Treo Ngược đồng loạt im lặng, không khí trở nên kỳ quái.

Ê ê ê, mấy người nói gì đi chứ, đừng nhìn tôi với ánh mắt ấy, tôi có làm gì đâu! Thật đó, tôi chỉ hỏi giúp bạn của tôi thôi! Audrey xấu hổ tới mức chỉ muốn kiếm cái lỗ nẻ nào đó để chui vào.

Cô thật sự hối hận rằng vì sao mình lại hỏi như thế.

Kết hợp với lần trước tiểu thư Chính Nghĩa hỏi động vật bình thường sử

dụng ma được xong sẽ như nào, ma được mà cô ta điều chế cho bản thân bị thú cưng của cô ta ăn mất? Quả nhiên là chuyện mà tiểu thư Chính Nghĩa có thể làm ra... Có thành viên như này, làm boss của một tổ chức "tà giáo", ta cảm thấy lạnh lẽo sao đó... Klein giơ tay phải lên chống trán, nhéo hai cái, không trả lời.

Người Treo Ngược Arges Wilson im lặng mười mấy giây, đáp với ngữ khí có vẻ cổ quái:

"Điều này ắt phải xem thú cưng đó có năng lực siêu phàm nào, ví dụ như nó là 'Khán Giả', như vậy nó có thể thay cô quan sát và nghe ngóng ở một số trường hợp nào đó. Cô biết mà, người ta thường cảnh giác với đồng loại, nhưng chẳng bao giờ nghi ngờ là thú cưng sẽ nghe lén, cho dù con thú ấy đứng ngay cạnh chân người kia."

Có lý lắm! Nhiều khi ba bàn bạc chuyện quan trọng với các quý tộc, nghị sĩ và bộ trưởng, đều sẽ né tránh ta, khóa trái cửa phòng làm việc lại, nhưng Susie chỉ cần tránh được cuộc thanh trừ ban đầu là sẽ không bị xua đuổi nữa... Còn cả đám quý bà quý cô rất thích trao đổi riêng với nhau... Audrey nghe mà mắt ngời sáng, bắt đầu suy nghĩ miên man:

Với lại bây giờ Susie đã có thể nói chuyện, ta có thể khiến nó kể lại nội dung mà nó nghe cho ta biết... Susie giỏi quá! Giờ ta phải đối xử tử tế với mi, phải dạy mi nhận mặt chữ và cách phát âm theo tiêu chuẩn mới được...

À, là dạy Susie cách phát âm kiểu quý tộc, hay là giọng Backlund bình thường nhỉ, sau này nó ra ngoài chào hỏi những chú chó khác, liệu có bị nghe ra lai lịch không, khoan, sao mình phải lo chuyện này? Nó trao đổi với những con chó khác đâu có sử dụng ngôn ngữ con người đâu...

Chờ đã, Người Treo Ngược, vì sao anh lại lấy "Khán Giả" làm ví dụ vậy? Chẳng lẽ các anh đều đoán được điều gì rồi?

Audrey biến sắc mặt, lại ngồi thẳng người, khẽ cười nói: "Thưa ngài Kê Khờ, tôi lại tìm được một trang nhật ký Russel đại đế rồi."

Đây là tờ mà cô lấy được từ chỗ Filth Wall.

"Rất tốt, cô đã trả sạch nợ rồi." Klein đáp, cảm xúc khá tốt.

"Xin lỗi, trang nhật ký này không có nhiều nội dung cho lắm." Audrey biểu đạt ra nội dung mà cô ghi nhớ lên tờ giấy da dê vừa hiện ra.

Klein nhắc tay phải lên, khiến tấm da dê xuất hiện ngay trong lòng bàn tay mình, cũng thuận miệng nói: "Điều đó không ảnh hưởng tới lời hứa của ta. Và lại trang nhật ký cô đưa lần trước có hai mặt."

Những nhật ký mà Chính Nghĩa và Người Treo Ngược sưu tầm được không phải bản gốc của Russel đại đế, mà do người ta nghiên cứu và sao chép lại. Có người vì bảo tồn nên sao chép một mặt, kẻ khác thì để cho tiện nên chép nguyên si không thay đổi.

Lúc nói, Klein cúi mắt nhìn mấy dòng đầu của trang nhật ký:

"Ngày 20 tháng 12, lại bắt đầu một năm mới rồi, những phản hồi lục tục đưa tới khiến tôi cảm thấy rất khó hiểu. Thế mà lại chẳng tìm được dấu mỏ ở thế giới này! Thế mà không tìm thấy dấu mỏ!"

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 114: Tiêu Chuẩn Thành Viên

Không có dấu mỡ? Là vì nguyên nhân nào đó không tìm được hay thật sự không có?

Từ khi Russel đại đế bị ám sát tới giờ đã hơn một trăm năm mươi năm, vẫn không có dấu vết dầu mỡ xuất hiện...

Con người Klein co lại, bàn tay cầm tờ nhật ký suýt thì run run.

Không có dấu mỡ không chỉ có nghĩa rằng việc xuất hiện động cơ đốt trong trở thành ẩn số, mà còn khiến ngành sản xuất hóa chất đình trệ, làm cho ngành công nghiệp hiện đại chân chính như ở Trái Đất không thể thành lập được!

Nói cách khác, Klein hoàn toàn không thể dự đoán được hướng phát triển của thế giới này.

Theo kế hoạch ban đầu của hắn, tuy hắn cái gì cũng biết đôi chút, không thể chơi trò phát minh này nọ, nhưng được cái là cái gì cũng biết một chút nên có thể dự đoán được hướng đi của cải cách và trào lưu thời đại là gì, từ đó tích góp tiền lương. Khi có khoản tiền đầu tiên, hắn sẽ đầu tư mạo hiểm vào một ngành sản xuất mà hắn thấy là có tương lai, với cả hắn sẽ không bỏ trứng vào cùng một giỏ.

Klein cảm thấy nếu làm như vậy hắn không sớm thì muộn sẽ có được một khoản tiền không mọn. Đến lúc đó hắn sẽ thuê người đại diện làm môi giới,

sau đó thành lập quỹ từ thiện quốc tế, ngoài mặt thì cứu tế người nghèo, nhưng thực sự thì giúp tăng lớp lao động của các quốc gia đấu tranh, dùng điều đó để đánh cờ với tầng lớp thượng lưu của xã hội, để cải thiện cuộc sống của dân chúng ở dưới đáy xã hội.

Nếu hẳn tìm được cách trở về Trái Đất, hẳn sẽ chia tài sản ra làm ba phần cho Benson, Melissa và quỹ của mình.

Nhưng tiếc rằng tưởng tượng thì đẹp đó nhưng sự thực đã đánh nát một nửa rồi.

"May rằng thế giới này có điện với từ trường. Có tiền lệ về sự thành công của điện báo, mình có thể đầu tư chủ yếu vào hướng này..." Klein lấy lại bình tĩnh, tiếp tục đọc những dòng dưới:

"Ngày 21 tháng 12, không thêm nghĩ chuyện đầu mỏ nữa, thăng cấp danh sách của mình mới là chuyện quan trọng!"

"Ngày 22 tháng 12, ở một thành phố cũ bản thủ khiến người ta không thể chấp nhận được, nếu tôi không cải trang vi hành có lẽ sẽ chẳng bao giờ biết nó vẫn còn giữ nguyên tình trạng như hồi tôi còn trẻ. Tôi phải gọi các bộ trưởng của mình tới, lập ra một 'Kế hoạch cải tiến cống thoát nước và nhà vệ sinh công cộng ở thủ đô', ừm, còn phải chỉnh lại thói quen sai của dân chúng, làm cho bọn họ uống nước đun sôi để nguội, chăm chỉ rửa tay, rửa mặt sạch sẽ, không được vứt rác bừa bãi, đại tiểu tiện bất cứ chỗ nào, và cố gắng sử dụng 'ba con sói' càng nhiều càng tốt. Ha ha, tôi đã biết nên đặt tên chuyện này như nào rồi, vận động vệ sinh ái quốc! Cho nên phải đăng phát minh 'ba con sói' lên nhật báo mới được, với cả khẩu trang và cốc giấy nữa. Ừm, dùng bản đầu tiên nhất để thử một lần xem sao. Cảm ơn thế giới này, vì nó còn có cây cao su."

"Ngày 23 tháng 12, có lẽ tôi nên suy xét đề nghị kia, rằng để lại một

đường lui cho mình ở ngoài giáo hội Thần Công Tượng, ví dụ như gia nhập tổ chức cổ xưa, bí ẩn và âm thầm ảnh hưởng tới tình hình thế giới chẳng hạn?"

Đọc tới đây, Klein phát hiện đã hết, quả thực không biết nên miêu tả tâm tình của mình như nào:

"Này đại đế, rốt cuộc cái tổ chức cổ xưa, bí ẩn và âm thầm ảnh hưởng tới tình hình thế giới mà ông nói này tên là gì vậy? Có phải là thứ tôi biết không? Sao ông lại dừng ở đúng chỗ này? Sao không viết thêm hai ba câu nữa? Mọi, cứ như đọc truyện lúc trước vậy, đọc tới cuối mới phát hiện con tác thái giám ấy... Còn cả vận động vệ sinh ái quốc nữa, đại đế à, ông biết chơi thật... Trang nhật ký này hẳn là được viết khi ông ta đã trở thành quan chấp chính của nước cộng hòa Entis, có khi đã tự xưng mình là Caesar đại đế rồi cũng nên. Mình phải về giờ sách lịch sử nước ngoài xem 'Kế hoạch cải tiến cống thoát nước và nhà vệ sinh công cộng ở thủ đô' xuất hiện năm nào."

Sau mười mấy giây im lặng, Klein dừng dòng suy nghĩ, khiến cho trang nhật ký trong tay biến mất rồi nói: "Các vị có thể trao đổi được rồi."

Audrey thở phào nhẹ nhõm, điều chỉnh trạng thái về "Khán Giả", mỉm cười nói:

"Tôi muốn biết có ma được đường tắt nào tên là 'Trọng Tài' không. Ngoài ra người phi phạm loại nào có thể xuyên qua cửa gỗ, hoặc làm cho cửa khóa trái bị mở ra?"

Tôi biết... Klein đang định mở miệng thì bị Người Treo Ngược cướp trước: "Tôi cần cô điều tra giúp tôi một việc để trao đổi cho câu trả lời đó."

"Việc gì vậy?" Audrey vừa cảm thấy hứng thú lại cảm thấy ngờ vực.

Arges liếc Kẻ Khờ một cái, trầm ngâm nói:

"Tôi muốn biết đức vua có định trong năm nay hoặc trước tháng sáu sang năm trả thù đế quốc Fusark, khai chiến ở bờ đông Balam không."

Hiện tại thì ngôn ngữ thông dụng của hội Tarot là tiếng Ruen, xác định dựa trên khẩu âm của ba người vào lần tụ hội đầu tiên, cho nên Arges biết rằng tiểu thư Chính Nghĩa chính là quý tộc của vương quốc Ruen, mà anh tin rằng Chính Nghĩa cũng biết mình là người Ruen. Về Kẻ Khờ, Arges cho rằng đặc tính Ruen mà Thần thể hiện ra chính là vỏ bọc nguy trang để tiện cho việc trao đổi.

Sau nghi thức ma pháp lần đó, Arges đã sử dụng "Thần" để tôn xưng Kẻ Khờ mà không hề hay biết.

Nhớ lại những gì mà mình nghe được từ các buổi xã giao trong thời gian gần đây, Audrey gật đầu có vẻ chắc chắn: "Không thành vấn đề, nhưng tôi cần thời gian để xác nhận lại."

"Tôi chờ được." Người Treo Ngược Arges mỉm cười: "Có ngài Kẻ Khờ làm chứng, tôi tin cô sẽ không quịt nợ."

Audrey nhìn ngài Kẻ Khờ im lặng và thần bí trong màn sương xám, nhếch khóe miệng rồi nói: "Nhưng tôi cho rằng giá trị của chuyện này cao hơn hai câu hỏi của tôi cộng lại."

"Chờ khi cô xác nhận đáp án, tôi sẽ bổ sung theo tình hình." Arges trả lời như đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Tiểu thư Chính Nghĩa, Người Treo Ngược, các vị có cần dùng tiền ảo để đong đếm giá trị không? Klein mỉm cười dựa ra sau, chăm chú nhìn hai người.

Audrey lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, phải tự khen bản thân quá tuyệt.

Tuyệt vời lắm Audrey, mày đã học được cách trả giá rồi! Cô hưng phấn tới mức suýt thì rời khỏi trạng thái Khán Giả, bèn nhanh chóng tìm chuyện để hỏi:

"À đúng rồi, Người Treo Ngược, anh nhận được 1.000 bảng tiền mặt kia chưa?"

"Xin lỗi, tôi còn ở trên biển, vẫn chưa về đất liền." Arges không muốn nói gì thêm về chuyện này nên anh ta trả lời câu hỏi lúc trước: "người phi phạm có thể đi xuyên qua cửa gỗ, khiến khóa trái không có tác dụng hẳn là danh sách 9 'Người Học Việc'. Hội Linh Tri, một tổ chức bí ẩn, có được phương thuốc của nó, nhưng không loại trừ khả năng lấy được theo cách khác, ví dụ như trong mộ cổ từ thời kỳ thứ tư."

Hội Linh Tri, tổ chức bí ẩn có mối quan hệ dây mơ rễ má với giáo phái Ma Nữ... Klein nhàn nhã dùng ngón tay gãi cằm.

Thấy ngài Kẻ Khờ không phản bác, Audrey bèn cảm khái: "Nếu lúc trước mà biết có phương thuốc 'Người Học Việc', có lẽ tôi đã không chọn 'Khán Giả' rồi."

Những gì mà danh sách đó thể hiện thật quá tuyệt vời!

Arges không quan tâm điều Chính Nghĩa vừa nói, mà cứ thế nói tiếp:

"Quả thật có một ma dược danh sách có tên tương tự 'Trọng Tài', tôi cho rằng chắc cô không thấy lạ lắm gì, bởi danh sách đầu của đường tắt mà gia tộc Augustus và gia tộc Castilla ở vương quốc Finebot cùng nắm giữ chính là nó, đương nhiên phương thuốc của danh sách thấp trở thành phần thưởng ở những năm cổ xưa, có lẽ một bộ phận quý tộc từng có được nó."

Gia tộc Augustus là dòng tộc hoàng gia của vương quốc Ruen, còn gia tộc Castilla lại là dòng tộc hoàng gia của vương quốc Finebot.

"Ra là người của dòng họ Augustus đều là 'Trọng Tài'..." Audrey giật mình, cảm thấy đã phá giải được mối nghi hoặc khiến cô hoang mang đã lâu.

Cô lặng lẽ thở dài: Thảo nào lần nào ở trước mặt bọn họ mình cũng tuân theo sự sắp xếp, không được tự nhiên chút nào, lúc nào cũng sẵn sàng nhận thua, không giống tính cách của mình! Mình còn tưởng mình là kẻ nhất gan chứ...

"Trọng Tài có được sức hấp dẫn khiến người ta tin phục và đủ quyền uy, cũng có năng lực giác đấu xuất sắc đề phòng điều bất trắc."Arges miêu tả ngắn gọn.

Audrey chậm rãi gật đầu. Cô dựa ra sau, tao nhã nói: "Tôi không có vấn đề."

Arges suy nghĩ rồi quay đầu nhìn lên ghế chủ nhân: "Thưa ngài Kẻ Khờ đáng kính, tôi muốn hỏi một việc, có phải 'Thánh Sở' của Chúa Sáng Thế Chân Thực mà hội Cực Quang truyền truyền chính là 'Vùng đất bị Thần bỏ rơi' trong truyền thuyết không?"

Vùng đất bị Thần bỏ rơi? Tôi mới chỉ thấy cụm từ này trong nhật ký Russel một lần... Có lẽ tư liệu của Kẻ Gác Đêm có về nó, nhưng lại nằm ở phần mà tôi chưa được xem... Anh bảo tôi định trả lời như nào? Klein suy nghĩ thì giật giật khóe miệng.

Hắn suy nghĩ vài giây rồi trả lời với ngữ khí khá bình thản: "Đây không phải chuyện mà bây giờ anh nên biết."

Arges căng thẳng, lập tức cúi đầu xuống: "Xin tha thứ cho sự đi quá giới hạn của tôi."

Audrey vốn chờ chút nữa hỏi "Vùng đất bị Thần bỏ rơi" là gì, nghe vậy cũng bỏ luôn ý định đó.

Bầu không khí trong thần điện trên sương mù xám bỗng trở nên tĩnh lặng như tờ.

Lúc này, Audrey cảm thấy mình nên nói cái gì đó:

"Thưa ngài Kẻ Khờ, nếu, tôi nói là nếu ấy, tôi có cơ hội gia nhập tổ chức khác, ví dụ như hội Tâm Lý Luyện Kim, liệu có được không?"

Klein vẫn dựa ra sau, khẽ cười đáp: "Không sao, yêu cầu duy nhất của ta là không được tiết lộ sự tồn tại của hội Tarot. Nếu cô trở thành thành viên của tổ chức khác, cô có thể dùng việc trao đổi thông tin và vật liệu để thăng cấp."

Nói xong, hắn bỗng nhớ ra rằng bản thân hắn cũng là thành viên của tổ chức khác, là Kẻ Gác Đêm chân chính, mà Người Treo Ngược thì quá nửa là có liên quan tới giáo hội Chúa Tể Bão Táp.

Chẳng lẽ hội Tarot của mình chính là Liên minh Kẻ phản bội? Buổi tụ hội của những kẻ phản bội? Klein trầm tư.

"Tôi biết rồi." Audrey hưng phấn, rồi lại nhớ tới một vấn đề khác: "Ngài Kẻ Khờ, nếu tôi phát hiện người phù hợp với hội Tarot, liệu có thể dẫn dắt bọn họ nhập hội không? Phải dẫn dắt như nào?"

Arges suy nghĩ, cũng hỏi theo: "Thưa ngài Kẻ Khờ, tiêu chuẩn cho các thành viên gia nhập sau này là gì? Phải phán đoán như nào?"

Có lý tưởng, đạo đức, văn hóa và kỷ luật... Bốn từ này lập tức xuất hiện trong đầu Klein.

Hắn im lặng vài giây, khi Chính Nghĩa và Người Treo Ngược trở nên bất an hắn mới đáp:

"Các người cảm thấy phù hợp thì có thể nói cho ta để ta quyết định có nên

cho người đó gia nhập không. Trước đó các người không được có bất cứ hành vi ám chỉ nào, như vậy sẽ khiến hội Tarot bị bại lộ. Các người nhớ kỹ, đối với người không phải thành viên của tụ hội..."

Klein dừng lại, rồi trầm giọng nói: "Không có lệnh của ta thì không được nói tên ta."

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 115: Tên Tội Phạm Lừa Đảo

"Không có lệnh của ta thì không được nói tên ta."

...

Mấy phút đồng hồ sau khi tụ hội kết thúc, Audrey trở lại phòng ngủ và Arges về buồng thuyền trưởng vẫn thấy văng vẳng bên tai câu nói kia của Kẻ Khờ.

Trong ấn tượng của bọn họ, ngài Kẻ Khờ thần bí và hùng mạnh thường hay thư giãn thoải mái, hoặc là bình tĩnh lạnh nhạt, khó mà phỏng đoán được ý của ngài, rất ít khi ngài ấy thể hiện thái độ nghiêm trang và nhìn xuống như này.

Cũng chính vì vậy, bọn họ mới rất khiếp sợ, và phục tùng từ tận đáy lòng: Bọn họ không lạ gì câu nói với phong cách tương tự, nhưng nó đều được ghi lại trong "Đêm Tận Thế" và "Sách Bảo Táp".

...

Phố Hoa Thủy Tiên, khu phía tây thành phố Tingen.

Klein kéo rèm cửa sổ ra, khiến ánh sáng mặt trời màu vàng chiếu vào trong phòng.

Sau khi Chính Nghĩa và Người Treo Ngược đi rồi, hắn lại nhìn "ngôi sao"

đã truyền ra tiếng khẩn cầu, nhưng lần này hắn không nhận được bất cứ thông tin gì.

Dựa theo lời khẩn cầu còn lưu giữ trong "ngôi sao" đỏ sậm, tương đương với chức năng nhắn tin offline, Klein tin rằng trong khoảng thời gian hai lần đi lên sương mù xám này, cậu thiếu niên nói tiếng Người Khổng Lồ kia không cầu nguyện gì thêm. Điều này khiến hắn ngờ rằng liệu có phải cha mẹ của cậu ta đã vô phương cứu chữa, nên cậu ta mới quyết định từ bỏ...

Quay lưng về phía mặt trời, Klein đi tới bên giường rồi nằm úp sấp xuống, chẳng muốn động đậy chút nào.

Hắn biết mình nên tranh thủ tới câu lạc bộ bói toán để tiếp tục tiến trình tiêu hóa ma dược, nhưng thực sự là hắn chẳng muốn làm gì, chỉ muốn nằm im ở đây hưởng thụ ngày nghỉ hiếm có này.

Từ thứ Ba đến thứ Sáu là hắn đã kín lịch, sáng học khóa học thần bí học và làm thực hành tương ứng, chiều thì huấn luyện tác xạ và luyện tập giác đấu, một tối tối bẹp dí, mà thứ Bảy thì sáng vẫn như thế, chiều lại trực cửa Chianese, ăn uống đều ở dưới lòng đất, mà còn phải trực tới sáng sớm Chủ nhật. Sáng Chủ nhật là thời gian ngủ bù của hắn, chiều thì xem tình hình để quyết định có tới câu lạc bộ bói toán không. Sáng thứ Hai hắn tới đại học Hoy, chiều lại triệu tập thành viên hội Tarot, lại phải lo chuyện đóng vai thầy bói. Tóm lại là hắn bận rộn cả tuần, không có bất cứ thời gian để nghỉ ngơi và thả lỏng.

Cho nên lúc này Klein chỉ muốn nằm bẹp dí ở nhà một lần, không làm gì cả, chỉ muốn nằm không như vậy.

"Không được, là boss của một tổ chức 'Tà giáo', sao có thể ỉu rĩ như này, nếu Chính Nghĩa với Người Treo Ngược mà biết thì tam quan của bọn họ sẽ vỡ nát mất..." Klein chôn mặt vào trong chăn, tự động viên mình.

"Mình đã có phương thuốc ma dược Tên Hề rồi, chỉ chờ khi nào tiêu hóa xong ma dược Thầy Bói nữa... Mình đã có phương thuốc ma dược Tên Hề rồi, chỉ chờ khi nào tiêu hóa xong ma dược Thầy Bói nữa..."

Hắn lăm bắm vài câu, rồi đột nhiên vùng người ngồi dậy.

Móc một đồng xu từ trong túi quần, Klein nhanh chóng bói xem hôm nay có phù hợp để tới câu lạc bộ không, đáp án là có.

"Năm, bốn, ba, hai, một!"

Sau khi đếm ngược xong, hắn ép cho bản thân phải đứng dậy, rồi đi tới giá treo đồ lấy áo vest và mũ phớt.

...

Trong phòng hội nghị của câu lạc bộ bói toán ở phố Holls.

Klein ngồi trong một góc mát mẻ, vừa uống hồng trà Sibô vừa lật xem tờ báo "Người thành thật thành phố Tingen". Xung quanh hắn không có nhiều hội viên lắm, chỉ chừng sáu bảy người.

Ngay khi hắn bật cười vì nhìn thấy lỗi sai ngữ pháp của một tin tuyển dụng, Glacis đi tới, vẫn đeo kính mắt đơn tròng và tay cầm mũ phớt tơ lụa. Bên cạnh anh ta là một quý cô chừng ba mươi tuổi, mặc một chiếc váy dài màu lam không bầu.

Cô ta có đôi lông mày cong cong, đôi mắt to nhưng không sáng rực cho lắm, tay trái cầm một chiếc mũ gắn đầy lông chim, hệt như mũ nhung thiên nga đen Entis.

Chiếc mũ này trông thật đồ sộ, không biết đội nó có bị mỏi cổ không đây? Klein nhìn sang, tiện tay nhéo ấn đường hai cái như đang giảm bớt mỏi mệt.

Trong linh thị của hắn, Glacis và quý cô có cặp mắt xanh biếc kia có thân thể khỏe mạnh, nhưng cảm xúc thì lo lắng, phần nộ và bối rối.

"Chào buổi chiều, Glacis, ông Lanlus kia quả nhiên không đáng tin, đúng không?" Klein không đứng dậy, chỉ mỉm cười chào hỏi.

Lần trước, khi vừa khỏi bệnh phổi, Glacis tìm hắn xem bói một vụ đầu tư vào công ty sắt thép của Lanlus, được kết quả là không ổn. Nhưng thấy đáng vẻ do dự của đối phương, Klein biết quá nửa là anh ta vẫn sẽ mạo hiểm, nhiều nhất là không dồn toàn bộ tiền bạc, cho nên khi nhìn thấy màu sắc cảm xúc của anh ta lúc này, hắn lập tức liên tưởng và phán đoán.

Glacis ngẩn ra, rồi gượng cười đáp: "Tôi thật sự hối hận khi không nghe theo lời đề nghị xem bói của anh. Ôi, đây là lần thứ hai tôi nói lời này rồi. Hy vọng là, không, tôi tin chắc rằng sẽ không có lần thứ ba."

Anh ta nghiêng đầu nói với quý cô với khóe mắt đã bắt đầu có vết chân chim: "Christina, cô xem, chúng ta còn chưa nói mà anh Moretti đây đã biết mục đích của chúng ta rồi. Anh ấy là người xem bói thần kỳ nhất mà tôi từng gặp, tôi nghĩ phải gọi anh ấy là bậc thầy mới đúng."

"Chào buổi chiều, anh Moretti, chúng tôi đến đây vì chuyện Lanlus." Cô gái tên là Christina kia khom người chào, trông cô ta có vẻ bối rối và lo lắng.

"Chúng ta tới phòng Thủy Tinh Vàng nhỉ?" Glacis có vẻ bình tĩnh hơn, dùng cầm chìa vào cửa phòng hội nghị.

Klein cười đứng dậy: "Đây là công việc của một người xem bói."

Hắn rào bước dọc lối đi nhỏ tới gần cửa, rồi bước vào căn phòng Thủy Tinh Vàng hiện chưa có ai.

Glacis khóa cửa lại, vừa đi tới ghế ngồi vừa thở dài nói:

"Lanlus mất tích rồi. Hẳn lấy cớ đi giám sát việc khai thác khoáng sản ở quận Tây Vilas rồi khỏi Tingen, không quay lại nữa. Chúng tôi phái người đi tàu hơi nước tìm kiếm, phát hiện quặng sắt mà hẳn ta bảo là có trữ lượng lớn chỉ tồn tại trên giấy vẽ. Điều khiến tôi may mắn rằng vì nghĩ tới lời đề nghị khi xem bói của anh mà cuối cùng tôi chỉ đầu tư một phần ba số tiền dự định, nếu không tôi sẽ đánh mất gia đình, đánh mất tính mạng của mình mất."

Klein liếc hai người một cái với đôi mắt sâu hơn bình thường, hẳn cảm thấy tò mò: "Khi quyết định đầu tư kiểu lớn như này, không phải là các vị nên chọn ra đại diện tới dãy núi Hornaces ở quận Tây Vilas nghiệm chứng trước đã à?"

Christina trả lời với tốc độ nói khá nhanh: "Đại diện của chúng tôi bị lừa, bị nhân viên Lanlus thuê tạm, chỗ ở tạm và vùng đất khoanh tạm lừa."

Klein không hỏi gì thêm, vẫn duy trì tư thế của Thầy Bói: "Các vị muốn xem bói điều gì?"

"Tôi muốn bói xem liệu có thể cứu vớt được chút nào không." Christina liếc Glacis một cái, rồi đáp.

Klein cầm giấy và bút máy: "Vậy chúng ta bói bản đồ sao nhé, tôi hỏi, các vị trả lời."

Hắn hỏi, hai người kia đáp, rồi hắn đánh dấu chòm sao Tiếng Sấm lên vị trí tương ứng, các ký hiệu tượng trưng cho các tình huống khác, từ đó hoàn thành bản đồ sao của sự kiện này.

Khác với bói bản đồ sao của người thường, hẳn sử dụng nhiều nguyên tố hơn, phương pháp giải mã càng gần kề với thực tế hơn.

"Hiện giờ hai anh chị đang đứng trước một ngã ba, nếu tham lam, kích động và không biết tiết chế sẽ bước xuống vực sâu, mà còn không cách nào

ra được, nhưng nếu có thể nhẫn nại, chờ đợi, không tham lam thì sẽ nghênh đón biến chuyển, thấy được ánh mặt trời..." Klein nói với tốc độ không nhanh không chậm.

"Tôi hiểu rồi." Christina khẽ gật đầu, suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Anh Moretti, liệu anh có bói ra được tung tích của Lanlus không?"

"Không, e là không được. Những thông tin Lanlus để lại có khi là giả, thậm chí tên của hắn cũng không phải là tên thật, khiến tôi bói như nào được? Trừ phi hai vị có thể lấy được thông tin thật rất chi tiết về hắn, hoặc cung cấp đồ vật hắn hay mang bên người." Klein đáp thành thực.

Christina im lặng một lúc, rồi lấy tờ 1 saule đưa cho Klein:

"Tôi có nghe Glacis nói rằng anh là một thầy bói kính sợ vận mệnh và không tham tiền bạc, nên số còn lại coi như là tiền boa cho câu lạc bộ. Cảm ơn anh đã cho tôi niềm tin."

Cô ta đứng lên, lịch sự chào rồi nhanh chóng bước đi.

Không tham tiền bạc... Không, tôi là người dung tục lắm! Klein khá hối hận vì đã giả vờ làm thần côn.

Dõi mắt nhìn Christina bước đi, Glacis đóng cửa phòng rồi quay lại hỏi: "Thật sự không có cách nào à?"

"Những gì tôi vừa nói chính là biện pháp." Klein mỉm cười dựa ra sau.

"Ôi..." Glacis thở dài một tiếng: "Lanlus cuốn đi hơn một vạn bảng, số người bị lừa lên tới hơn 100 người. May là tôi chỉ mất 50 bảng, chỉ là tiền tiết kiệm chứ không đi vay nợ gì. Mà Christina đầu tư 150 bảng, với cô ấy thì đây không phải là số tiền nhỏ."

"Các anh báo cảnh sát chưa?" Nghe thấy 1 vạn bảng, Klein đột nhiên oán hận tên tội phạm lừa đảo kia. Số tiền đó đủ cho người ta làm phú ông ở Backlund rồi.

Nếu chỉ tìm người, không biết cảnh sát có nhờ Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trường Phạt hay Trái Tim Máy Móc hỗ trợ không đây... Klein bắt đầu suy nghĩ.

Glacis gật đầu thật mạnh:

"Chúng tôi đã báo cảnh sát, bọn họ cũng rất coi trọng vụ án này. Sau khi bàn bạc, chúng tôi đồng ý lấy một phần số tiền lấy lại được làm tiền thưởng, bất cứ ai chỉ cần cung cấp manh mối liên quan tới tung tích Lanlus, một khi xác minh là đúng thì sẽ được thưởng 10 bảng. Nếu cung cấp được tin tức chính xác về nơi ẩn náu của hắn, giúp cảnh sát bắt được hắn, có thể nhận được 100 bảng!"

Manh mỗi được 10 bảng? Bắt Lanlus được 100 bảng? Klein nghe mà suýt thì mắt tỏa sáng, hô hấp nặng nề.

Lúc này hắn đang sàu nguồn thu chi phí thám tử còn lại:

Tiền lương ngoài định mức 3 bảng của tuần này cộng với số tiền riêng còn lại vừa đủ trả khoản thứ hai. Nhưng nếu vị thám tử Henry kia có thể hoàn thành cả hai ủy thác kia trong tuần sau, như vậy lương tuần ngoài định mức của hắn không đủ trả, vẫn thiếu vài saule. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là giai đoạn này hắn không cần dùng tới tiền riêng.

Có lẽ có thể lấy được đồ vật Lanlus hay mang theo bên người từ chỗ cảnh sát, nhưng nếu hắn ta đã rời khỏi Tingen thì vô dụng... Klein vừa chờ mong lại vừa thờ dãi.

Trong nửa giờ tiếp theo, vì được Angelica đề cử nên có hai người khác tới nhờ Klein "tư vấn". Một người tới xem bói cho một đứa trẻ vừa tròn một tuổi,

Klein vẽ luôn bản đồ sao ngày sinh, nói cho đối phương thấy hài lòng, mỹ mãn.

Người kia thì tìm đồ. Klein kết hợp bói Tarot với cảnh mơ tập trung vào một phạm vi đại khái cho anh ta. Điều này khiến anh ta rất kinh ngạc, bởi chưa bao giờ anh ta gặp người xem bói nào cung cấp thông tin chính xác như thế.

"Có lẽ dựa vào việc xem bói cho người ta mình có thể kiếm đủ chỗ tiền còn thiếu kia." Klein đưa tiền boa xong, đội mũ và cầm gậy vừa đi tới cửa câu lạc bộ vừa nghĩ.

Lúc này hắn thấy cô Christina ban nãy lại tới, còn dẫn theo một cô gái trẻ tuổi đội mũ lá sen.

Thấy Klein, Christina bước tới đón, hạ nhỏ giọng hỏi:

"Anh Moretti, lúc nãy anh bảo rằng nếu có đồ liên quan tới Lanlus thì có thể bói tung tích của hắn à?"

"Đúng là như vậy." Klein gật đầu.

Christina hít vào một hơi, trầm giọng hỏi: "Vậy con của hắn có được tính là vật liên quan không?"

Hử? Klein lập tức ngơ ngác.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 116: Con Của Lanlus

Christina vẫn chưa chú ý tới ánh mắt mờ mịt của ngài thầy bói, cô ta nhìn Angelica đang ngồi ở quầy tiếp khách, hạ nhỏ giọng xuống: "Tôi nói là con của Lanlus."

Cô giơ tay chỉ vào cô gái trẻ tuổi kia, nói: "Đây là cháu gái tôi, Megos. Mẹ con bé là chị gái tôi. Tôi rất ân hận, cũng xin lỗi vì lúc trước lại coi Lanlus là thanh niên xuất chúng, lỗi lạc nên đã giới thiệu Megos làm vị hôn thê cho hă, nhìn bọn chúng trở thành người yêu. Cha mẹ Megos cũng khá hài lòng với Lanlus, dự định khi hai đứa đính hôn sẽ dồn toàn bộ tiền tiết kiệm vào công ty sắt thép. May là trước khi đầu tư thì Lanlus bỏ trốn, khiến cho gia đình bọn họ không bị tổn thất thảm hại. Điều không may là chị gái và anh rể tôi bắt buộc phải giải thích nguyên nhân hủy bỏ lễ đính hôn với bạn bè họ hàng, phải phiền não vì đứa trẻ trong bụng Megos. Chúng tôi đều tín ngưỡng thần Hơi Nước và Máy Móc, không phải tín đồ của chúa tể Bão Táp, nên không cho rằng những kẻ yêu nhau phải giữ trinh tiết trước khi cưới. Chúng tôi không trách Megos, thậm chí còn thương con bé, nhưng sự tồn tại của đứa trẻ thật là một vấn đề đau đầu, mà nó lại còn có người cha như vậy nữa."

Đây không chỉ là lừa tiền mà còn lừa tình nữa... Klein nhìn cô gái Megos đang im lặng đứng bên cạnh, phát hiện cô ấy quả nhiên là người con gái đẹp.

Cô có vầng trán đẹp, mái tóc dài màu vàng kim và một đôi mắt to rất giống Christina, lúc này cô buồn bã im lặng, môi mím chặt.

Đúng là tên lừa đảo khiến người ta oán hận, vậy mà lại bỏ chạy thành công... Klein nguyên rủa Lanlus một câu, suy nghĩ đôi chút rồi nói:

"Nếu đã sinh ra thì tôi đúng là có cách dùng nó để bói tung tích của Lanlus, nhưng tiếc rằng phải chờ thêm mấy tháng nữa. Ừm, có lẽ điều này chính là biểu hiện của kết quả xem bói ban nãy, nhẫn nại, chờ đợi, không tham lam, sau đó đón nhận biến chuyển, thấy ánh mặt trời."

"Hắn mấy tháng..." Christina lắc đầu, thì thào: "Không, lâu quá, cho dù có tìm được Lanlus thì cũng không lấy lại được tiền..."

Xong cô ta nghiêng đầu nhìn Megos, giọng trở nên trầm xuống: "Cháu có mang theo đồ tùy thân của Lanlus không?"

"Không ạ." Megos nhỏ nhẹ trả lời: "Nhẫn anh ấy tặng có được không?"

"Phải là đồ mà hắn ta mang theo khá lâu rồi." Klein lắc đầu phủ định.

Christina im lặng vài giây, rồi nhìn Megos:

"Cháu phải quyết định đi. Cô cho rằng để lại đứa trẻ này sẽ khiến cuộc đời sau này của cháu trở nên vất vả, đầy chông gai. Chẳng lẽ cháu định bảo nó rằng bố của nó là một tên tội phạm lừa đảo, đã lừa rất nhiều người, kể cả mẹ của nó à? Đã đến lúc tới phòng khám, tới bệnh viện rồi, mà còn có thể giúp chúng ta tìm được Lanlus, lấy được thứ đã mất."

Ê, bói toán như vậy liệu có quá nặng nề không? Klein không tiện can thiệp vào chuyện nhà người khác, chỉ có thể kiên nhẫn đứng chờ bên cạnh, thì thoảng lại thầm oán một câu.

Megos cúi đầu, mắt buông thông, không nói gì. Một lúc sau, cô ta mới vuốt ve bụng, mỉm cười rất dịu dàng: "Nó đâu có giống bố của nó, nó là một đứa trẻ rất săn sóc, khiến người ta phải yêu thích mà. Ngày nào nó cũng sẽ đá

cháu một cái, nói cho cháu về cảm xúc của nó. Nó còn biết hát, biết huýt sáo, rồi dùng âm nhạc ru cháu ngủ..."

Klein nghe mà cảm thấy không đúng. Nửa đầu của những gì Megos nói thuộc về phản ứng thông thường, nhưng nửa sau gần như là lời vô nghĩa, là những lời về điều không thực tế chút nào.

Cô ta bị đả kích quá nặng nên có vấn đề về tinh thần? Klein giơ tay phải lên đưa về phía ấn đường định giả vờ nắn bóp để xoa dịu cơn mệt.

Đúng lúc này, Megos đột nhiên quay người đi nhanh về phía cửa, chỉ để lại một câu: "Có lẽ ba của nó sẽ lén lút trở lại khi nó được sinh ra, sẽ giữ một phần tài sản cho nó..."

Klein giật mình, không ngờ cô ta lại phản ứng như thế, thế là hẩn quên mở linh thị, cứ thế trơ mắt nhìn Megos rời khỏi câu lạc bộ, bước cộp cộp đi xuống cầu thang.

Christina hít vào một hơi, hoãn vài giây mới nói: "Xin lỗi nhé anh Moretti, quấy rầy anh rồi, chúng tôi sẽ cố gắng tìm vật bên người của Lanlus."

Klein khe khẽ gật đầu, rồi dỗi mắt nhìn cô ta đi xuống tầng, thở dài lắc đầu.

...

Sáng hôm sau, Klein vừa tới công ty Bảo an Gai Đen, chào hỏi Roxanne xong, hẩn bèn hỏi: "Báo của hôm nay đâu rồi?"

Cô gái Roxanne ngọt ngào có mái tóc xù quan sát hẩn, ngờ vực hỏi: "Klein, anh kỳ kỳ sao đó."

"Sao cơ?" Klein mỉm cười hỏi lại như đã dự đoán được phản ứng này từ trước.

Roxanne đảo tròn mắt, nói: "Trước kia tới lúc nghỉ trưa anh mới đọc báo, bởi vì sáng anh còn phải học khóa thần bí học mà. À ừm, lão Neil đang chờ anh ở kho vũ khí rồi nhé!"

"Tôi mới biết một vụ án có treo thưởng, nên mới muốn lật giờ báo chí để ghi nhớ khuôn mặt tên tội phạm, nhớ đâu có ngày gặp được thì sao?" Klein mỉm cười giải thích.

"Vậy hử?" Roxanne tò mò cầm lấy tờ báo ngày hôm nay, bắt đầu lật giờ: "Lệnh truy nã... Lanlus đúng không?"

Klein lập tức đáp: "Đúng rồi."

"... Tên lừa đảo đáng ghét này, lại lừa gạt hơn 1 vạn bảng!" Roxanne đọc chừng mười mấy giây, đột nhiên mỉm cười.

Klein có cảm nhận giống hệt cô nàng, cũng trách móc theo:

"Đúng là quá tởm! Tôi thậm chí muốn chủ động xin nhận vụ án này rồi ấy chứ!"

Roxanne lại nhìn mười mấy giây, tiếc nuối lắc đầu: "Vụ án này hình như không dính dáng gì tới yếu tố siêu phàm, mà có liên quan ấy thì cũng sẽ giao cho Kẻ Trừng Phạt của giáo hội Chúa Tế Bảo Táp."

Klein không hiểu ý Roxanne cho lắm, nhưng khi nhận lấy tờ báo xem xét, hẳn cảm thán đầy nuối tiếc: "Đúng vậy, có nhiều người bị lừa như vậy, mà chắc chắn là có tín đồ của cả ba giáo hội, và lại công ty sắt thép của Lanlus nằm ở khu phía nam."

Những vụ án liên quan tới yếu tố siêu phàm, nếu chỉ liên quan tới tín đồ của thần linh nào thì sẽ giao cho tiểu đội của thần linh đó. Nhưng nếu dính dáng tới tín đồ của cả nữ thần Đêm Tối, chúa tể Bảo Táp, thần Hơi Nước và Máy Móc thì sẽ phân chia theo khu vực của quận - khu Kim Ngô Đồng, khu phía bắc và khu phía tây thuộc về tiểu đội Kẻ Gác Đêm; khu phía đông, khu phía nam và bến cảng thuộc về tiểu đội Kẻ Trùng Phạt, còn khu đại học và ngoại ô thuộc về Trái Tim Máy Móc.

Trong lúc lật xem, Klein ghi nhớ kỹ khuôn mặt Lanlus: Vầng trán đầy đặn, tóc đen mắt nâu, đeo kính mắt hình tròn, khoe miệng khẽ nhếch như đang cười nhạo mọi người. Ngoài cặp kính kia, Lanlus gần như không có đặc điểm gì rõ rệt, trông rất bình thường.

Sau khi tán gẫu vài câu với Roxanne, Klein đi qua tường ngăn định xuống dưới lòng đất. Hắn bỗng thấy "Người Nhật Xác" Frye với làn da trắng bệch và có khí chất lạnh lẽo như băng đá với "Nhà văn" Syja Tron đầu bạc mắt đen cùng đi ra khỏi phòng giải trí, rẽ tới phía mình.

Sau khi chào hỏi ngắn gọn, Klein dõi mắt nhìn hai đồng đội bước đi, cũng phát hiện Dunn Smith đang mặc áo gió màu đen mở cửa đứng bên cạnh.

"Có vụ án à?" Klein tò mò hỏi. Vào thời gian như này, hai Kẻ Gác Đêm sẽ không cùng nhau ra ngoài mà không có lý do.

Dunn đảo đôi mắt xám qua, gật đầu cười nói: "Có một nơi ở khu phía tây nghi là xuất hiện chuyện ma quái, nên tôi để Syja và Frye đi xem sao. Chẳng qua cậu không phải quan tâm những chuyện như này, trước khi cậu nắm bắt sơ bộ kỹ xảo giác đấu, tôi không có ý định cho cậu tham dự bất cứ nhiệm vụ nào. Tôi phải có trách nhiệm với đội viên của mình."

Đội trưởng ạ, anh đúng là người tốt, trừ việc chân tóc cao và trí nhớ kém ra thì chẳng có khuyết điểm nào cả... Klein thầm khen, sau đó hỏi lại để xác

nhận: "Nói cách khác, tôi chỉ cần tham gia khóa học thần bí học, tiến hành huấn luyện giác đấu, không phải cố gắng bất cứ thứ gì mà vẫn được lương?"

"Chỉ là tạm thời thôi." Dunn khẳng định.

Chỉ cần "nghe giảng" và "tập thể dục" mà vẫn lấy được tiền lương đầy đủ, nghĩ thôi đã thấy thích rồi... Klein sung sướng nghĩ.

Mong là đừng xảy ra chuyện gì trùng hợp nữa! Hắn lặng lẽ cầu nguyện một câu.

...

Cuộc sống yên bình không chút gợn sóng kéo dài tới thứ Sáu, sau khi hoàn thành bài luyện tập giác đấu, Klein đi xe ngựa tới phố Besik.

Hắn đứng ngoài văn phòng thám tử tư Henry, liếc nhìn xung quanh một cái, xác nhận không ai chú ý tới mình bèn đeo khẩu trang, dựng thẳng cổ áo rồi nhanh chóng bước vào mái hiên.

Hắn gõ cửa, lại gặp thám tử Henry với hình tượng trung niên kiên cường.

"Chào buổi chiều, đã có kết quả của một ủy thác của anh rồi." Thám tử Henry có đôi mắt màu xanh đậm nói với giọng khàn khàn.

Klein cố ý làm méo tiếng của mình: "Là thông tin về người thường lui tới quán bar Ác Long à?"

Chính là người đã mua vật liệu phụ trợ cho ma dược KHán Giả...

"Đúng vậy." Henry giơ tẩu thuốc trong tay lên cao. Sau đó ông ta không nói gì cả, chỉ mỉm cười nhìn Klein.

Klein hiểu ý của ông ta, bèn đau lòng lấy bốn tờ tiền 1 bảng rồi đưa tới: "Đây là khoản tiền thứ hai."

Hắn ngừng lại, rồi bổ sung: "Viết biên lai cho tôi với."

Tiền riêng của hắn đã không còn đủ 1 bảng rồi...

"Không thành vấn đề." Henry ho khan hai tiếng, vừa kiểm tra ký hiệu đề phòng tiền giả, vừa dặn nhân viên lấy giấy bút ra.

Ngay sau đó ông ta mời Klein ngồi xuống ghế sofa, còn bản thân ông ta thì nhanh chóng viết biên lai, rồi đóng dấu.

Làm xong, Henry hút một hơi thuốc lá, nói: "Theo miêu tả của anh, tôi và trợ thủ chờ ở quán bar Ác Long ba ngày, cuối cùng gặp được người đó. Hắn ta đúng là một kẻ rất cảnh giác, hơn nữa rất giỏi quan sát, may rằng tôi là kẻ kinh nghiệm đầy mình ở phương diện này... Hắn tên là Dexter Guderian, bác sĩ của bệnh viện tâm thần Greenhell."

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 117: Tiếp Xúc

"Daxter Guderian, bác sĩ của bệnh viện tâm thần Greenhell..."

Klein nhẩm lại lời của thám tử Henry ở trong đầu, rồi suy nghĩ xem nên tiếp xúc với vị bác sĩ mà hấn nghi là "Khán Giả" và là thành viên của hội Tâm Lý Luyện Kim như thế nào.

Về chuyện này, hấn không định mạo hiểm, không muốn Kẻ Gác Đêm phát hiện mình có vấn đề, không định chỉ vì thông tin và tài nguyên dùng cho trao đổi mà đánh mất cuộc sống hiện tại.

Hơn nữa anh ta rất có khả năng là "Khán Giả", người chưa từng trải qua huấn luyện đặc biệt gần như không thể giấu diếm được mục đích và ý tưởng thực sự trước mặt anh ta.

"Tìm người trung chuyển, thần bí một chút? Không được, làm thế càng liên lụy nhiều người hơn, càng dễ xảy ra vấn đề hơn... Ừm... Có lẽ ta có thể suy xét biện pháp giấu chân tướng trong chân tướng, khiến những gì vị bác sĩ kia nhìn ra từ vẻ mặt và ngôn ngữ cơ thể của mình đều là ý tưởng và phản ứng thật, nhưng không phải là tất cả..."

Klein vừa nghe thám tử Henry giới thiệu những thông tin liên quan tới Daxter Guderian, vừa suy nghĩ xem nên dùng biện pháp nào để né tránh được nguy hiểm ở mức tối đa, hơn nữa lại không ảnh hưởng tới mục đích.

Dần dần hấn tìm được linh cảm từ những bộ phim cảnh sát và chiến tranh

gián điệp mà hẳn từng xem.

"Hừm... Có thể thử như vậy, nhưng bắt buộc phải diễn luyện trước..." Klein thầm gật đầu, rồi lại dồn toàn bộ sự chú ý vào những gì thám tử Henry đang nói.

"Khụ..." Henry hắng giọng: "Còn ủy thác về ống khói đỏ, chúng tôi vẫn đang tiến hành. Anh nên biết rằng những kiến trúc tương tự như vậy không hề ít ở thành phố Tingen này. Đương nhiên nếu anh có thể cung cấp manh mối khác thì chuyện sẽ đơn giản hơn hẳn."

Klein cười khàn khàn một tiếng: "Nếu tôi có manh mối khác thì đã không ủy thác các anh rồi."

Nói thực thì, điều tra và tìm kiếm lâu như vậy khiến hẳn cảm thấy không tin tưởng lắm về kết quả của chuyện này, bởi rõ ràng kẻ giết dây sau màn đã nhận ra việc hẳn xem bói, có đủ thời gian chuyển chỗ ẩn náu khác. Cho nên hẳn chỉ mong là có thể tìm được manh mối quan trọng hơn ở nơi ở kia.

Mà cái giá 7 bảng... Chỉ nghĩ thôi đã xót rồi... Sau khi thám tử Henry nói xong, Klein cầm gậy, cáo từ đi về.

...

Tám giờ bốn mươi phút sáng thứ Bảy, trong phòng làm việc của bác sĩ ở bệnh viện tâm thần Greenhell.

Daxter Guderian đeo kính viền vàng, có khí chất xuất chúng cởi áo khoác, bỏ mũ xuống, rồi treo chúng lên trên giá treo đồ.

Anh ta vừa cầm lấy lon bạc chứa cà phê thì nghe tiếng gõ cửa cộc cộc.

"Mời vào." Daxter không để ý cho lắm.

Sau đó, anh ta thấy cửa phòng được mở ra, một chàng trai trẻ tuổi mặc áo gió màu đen dài qua đầu gối đi vào.

Vì là người lạ nên Dexter nghi hoặc hỏi:

"Chào buổi sáng, anh là?"

Klein tiện tay đóng cửa, bỏ mũ xuống để trước ngực, khom người chào: "Chào buổi sáng, bác sĩ Dexter, xin hãy tha thứ cho sự mạo muội tới đây của tôi. Tôi là đốc sát tập sự Klein Moretti của sở cảnh sát quận Akhova, đây là giấy tờ và huy hiệu của tôi."

"Đốc sát?" Dexter thì thầm một tiếng, nhận lấy giấy tờ và huy hiệu mà đối phương đưa cho.

"Bộ phận Hành động Đặc biệt..." Anh ta chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt tinh táo không chút rung động, dường như đang xem xét cái gì đó thật kỹ.

Tóc ngắn màu đen, con người màu nâu khá sậm màu, trông có vẻ giống học giả, bình tĩnh và vững vàng, tạm thời chưa nhìn ra ác ý...

Dexter đưa trả đồ, rồi chỉ vào chiếc ghế đối diện: "Mời ngồi. Sĩ quan cảnh sát, anh tìm tôi có chuyện gì vậy?"

Klein ngồi xuống, để gậy sang một bên, thông thả cất giấy tờ và huy hiệu, rồi mỉm cười nói:

"Xin cho phép tôi được tự giới thiệu lại một lần. Tôi là thành viên của tiểu đội Kẻ Gác Đêm ở thành phố Tingen, chuyên giải quyết các chuyện có dính dáng tới yếu tố phi phạm. Chào buổi sáng, anh Khán Giả."

Hắn còn chưa nói xong, không ngoài dự kiến mà thấy được con người Dexter co lại, bàn tay rụt vào, trông như sắp cướp đường bỏ chạy tới nơi.

"Sĩ quan cảnh sát, tôi không hiểu anh đang nói gì." Dexter gượng gạo nói, suýt thì không duy trì được trạng thái: "Tôi không thích trò đùa như vậy đâu, có lẽ tôi nên gọi bảo vệ."

Klein chậm rãi rút khẩu súng lục ra từ túi súng dưới nách, nụ cười vẫn y nguyên: "Anh Dexter ạ, tôi biết anh nhìn ra được sự tin tưởng của tôi, cũng nhận ra rằng tôi không có ác ý. Ha ha, nói thẳng thì ban đầu tôi không khẳng định cho lắm, nhưng phản ứng của anh đã cho tôi đáp án rồi."

Mỗi câu bên trên đều là thật... Klein lặng lẽ bồi thêm một câu trong lòng.

Daxter hơi thả lỏng đôi chút, liếc khẩu súng trong tay đối phương, nghi hoặc hỏi: "Tôi cảm thấy rất khó hiểu vì sao anh tới tìm tôi... Tôi không biết là tôi đã để lộ điều gì..."

Klein cười nói: "Đây chỉ là ngẫu nhiên, có lẽ vận mệnh đã sắp đặt cho chúng ta quen nhau. Thực ra chúng ta đã gặp qua ở chợ đen của quán bar Ác Long, nhưng lúc ấy anh không chú ý tới tôi. Tuy anh rất thông minh khi mua riêng rẽ từng vật liệu phụ trợ cho ma dược danh sách, nhưng với tôi, kẻ vừa hay biết được phương thuốc này, anh vẫn khiến tôi phải chú ý."

Daxter đột nhiên thở hắt ra, dường như mất động lực thanh minh: "Ra là vậy... Tôi còn tưởng mình hành xử không cẩn thận cho lắm. Nào ngờ, nào ngờ..."

Sau vài câu nỉ non, anh ta nhìn chăm chăm vào mắt Klein, nói: "Sĩ quan cảnh sát, tôi biết anh tới đây không phải để bắt tôi, mục đích thật sự của anh là gì?"

Klein tỏ ra lơ lửng, nói:

"Tôi khác với những Kẻ Gác Đêm khác, tôi không cho rằng mỗi một người phi phạm không thuộc về tổ chức của chúng tôi đều là tội phạm tiềm

tàng, như vậy sẽ không công bằng với những người luôn tuân theo trật tự và lương thiện."

Daxter đổi tư thế ngồi, không còn căng thẳng như trước: "Nếu thành viên Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trừng Phạt và Trái Tim Máy Móc đều như anh, thế giới đã hòa bình rồi."

"Anh biết thành viên của Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trừng Phạt và Trái Tim Máy Móc?" Klein hỏi với vẻ mặt tỏ ra kinh ngạc: "Đây không phải chuyện mà một người lỡ vào lĩnh vực phi phạm nên biết, chắc chắn anh có tổ chức nào đó sau lưng."

Hắn dựa ra sau, lại cười nói: "Hội Tâm Lý Luyện Kim?"

Trong lúc nói chuyện, hắn nhàn nhã nhìn vẻ mặt Daxter trở nên khó coi.

"Tôi thấy là anh đang chờ câu trả lời của tôi, nhưng tôi vẫn bỏ qua những chi tiết dường như là rất bình thường, rơi vào cái bẫy ngôn ngữ của anh..." Daxter nói, vẻ ảo não ra mặt.

Anh ta bắt đầu phát hiện trạng thái "Khán Giả" không phải là vạn năng, nhìn ra được mục đích của đối phương nhưng không có nghĩa là anh ta có thể biết rõ chi tiết cụ thể.

Klein vuốt ve ổ xoay của khẩu súng, nói:

"Bác sĩ ạ, chúng ta bắt buộc trao đổi thẳng thắn và trung thực, có thể bắt đầu từ tôi trước. Tôi không cho rằng người phi phạm không thuộc quản lý là tội phạm tiềm ẩn, nhưng tôi đồng ý việc đăng ký và giám sát mỗi một người phi phạm, bởi làm thế để đề phòng việc mất khống chế, tránh cho những tình huống nguy hiểm hơn xảy ra. Tôi sẽ không quấy rầy cuộc sống bình thường của anh, mà tôi hy vọng chúng ta có thể hợp tác trong giới hạn."

"Hợp tác có giới hạn?" Dexter hỏi lại như đang tự hỏi mình.

Klein khẽ cười một tiếng:

"Vâng, có giới hạn thôi. Ví dụ như báo cáo trạng thái bản thân cho tôi định kỳ. Anh biết đó, rất nhiều sự kiện mất khống chế ở thời điểm chưa nghiêm trọng là vẫn có khả năng cứu được, mà Kẻ Gác Đêm lại có đủ kinh nghiệm về mặt này. Ví như trong tổ chức của anh, trong số người phi phạm mà anh quen biết, nếu có người sắp làm hại người vô tội, xin hãy cung cấp manh mối cho tôi kịp thời. Hoặc là dùng một số chuyện để trao đổi những đồ vật hữu dụng với anh hơn. Đây là phúc lợi cho anh, chắc là anh biết phúc lợi nghĩa là gì nhỉ. Ngoài ra anh không phải lo lắng hãi hùng, e sợ một ngày nào đó đột nhiên bị thành viên Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trường Phạt hoặc Trái Tim Máy Móc vây bắt hoặc giết chết. Anh có thể thoải mái và yên ổn hưởng thụ cuộc sống của mình. Chúng tôi sẽ cho anh vài thứ để chứng minh thân phận, để anh có thể sử dụng vào lúc mà không thể làm gì khác."

Dexter im lặng nghe, một lúc lâu sau mới hỏi: "Anh muốn tôi phản bội tổ chức của mình?"

"Không, không phải là phản bội." Klein đáp rất chân thành: "Đây là bảo vệ chính nghĩa, đạo đức và lương thiện. Anh làm vậy là ngăn chặn những vụ án tà ác, hung tàn, và máu me. Ngoài chuyện này ra, tôi sẽ không yêu cầu anh bán đứng tổ chức bí mật của mình."

Dexter suy nghĩ cẩn thận, dường như vì kiếm được cơ mà trở nên thoải mái hơn đôi chút.

Anh ta im lặng vài giây rồi chìa tay phải ra: "Hợp tác vui vẻ."

Klein dùng bàn tay không cầm súng nắm lấy tay anh ta: "Hợp tác vui vẻ."

Hắn tạm dừng, rồi khẽ cười nói: "Bác sĩ, anh có thể cho tôi biết liệu anh

có phải thành viên của hội Tâm Lý Luyện Kim không."

"Đúng vậy." Dexter gật đầu.

Chưa vào cửa đã mở linh thị nên Klein không thấy sự dao động về màu sắc cảm xúc của đối phương, bèn châm chước rồi hỏi: "Anh gia nhập hội Tâm Lý Luyện Kim như nào?"

Daxter nhìn thẳng vào mắt Klein: "Bởi vì một bệnh nhân ở bệnh viện tâm thần này. Lúc khám bệnh cho anh ta, tôi phát hiện anh ta hoàn toàn nhìn thấu tôi, tinh táo và lý trí không giống người điên chút nào... Anh ta tên là Hood Eugene."

Klein ghi nhớ cái tên này, lại trò chuyện vài câu với Dexter, giao ước cách thức hẹn gặp bí ẩn và địa điểm gặp mặt các kiểu. Hắn tạm thời không trao đổi ma dược, phương thuốc hay các tin đồn với anh ta. Chờ tới lúc thích hợp hắn cáo từ, cất súng đi, rồi rời khỏi phòng làm việc của Dexter.

Nhìn bóng lưng hắn biến mất sau cánh cửa, Dexter thở hắt ra, người xụi ra trên chiếc ghế tựa, vừa đau khổ lại vừa thả lỏng.

...

Bên trong công ty Bảo an Gai Đen ở số 36, phố Zoutenlande.

Ngồi sau bàn làm việc, Dunn đảo đôi mắt xám qua, hỏi: "Xảy ra chuyện gì à?"

Đến muộn nửa giờ, Klein tổ chức từ ngữ rồi đáp: "Thưa đội trưởng, tôi phát hiện một người phi phạm, đã xác nhận là thành viên của hội Tâm Lý Luyện Kim. Anh ta là một bác sĩ chính thống, đồng ý hợp tác với chúng ta. Tôi cho rằng tốt nhất là hãy giữ nguyên trạng thái hiện tại, như vậy có thể giúp chúng ta hiểu biết đúng lúc về tình hình mới nhất của hội Tâm Lý Luyện

Kim."

Dừng vài giây, Klein lại bổ sung: "Tôi muốn phát triển anh ta thành người chỉ điểm của Kẻ Gác Đêm, hoặc là thành viên vòng ngoài bí ẩn."

Cụm từ "Người chỉ điểm" này đến từ tiếng Entis, tới từ Russel đại đế.

Dunn khẽ gật đầu, nói: "Cậu xử lý rất tốt, nhưng sau này có chuyện như thế này thì tốt nhất là báo cho tôi trước. Đưa thông tin về vị bác sĩ kia và quá trình giải quyết của cậu giao cho tôi, tôi sẽ cho anh ta một vài thứ để chứng minh thân phận. Còn nữa, đừng nói chuyện này với hội Leonard. Tuy bọn họ đều là những người đồng đội đáng tin cậy, nhưng điều lệ có liên quan tới chuyện này có quy định rất rõ ràng. Sau này cậu sẽ phụ trách liên hệ bác sĩ kia."

Klein thở phào, tươi cười nói: "Vâng."

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 118: Tháng Tám

Thời gian trôi đi yên bình, Tingen đã đưa tiễn cuối mùa hè, tới giữa tháng tám. Nhiệt độ giữ ổn định ở 26 độ C.

Xoạt!

Klein đột nhiên đứng lên khỏi bồn tắm, bước ra ngoài, mang theo nước rơi thành giọt.

Hắn trần truồng đứng ở đó, cúi đầu nhìn bụng của bản thân, chỉ hơi xiết lại là đã lộ rõ những múi bụng khỏe khoắn.

Đây là thành quả của sự kiên trì quãng thời gian vừa rồi, ngoài ra trông hắn cũng có vẻ nhanh nhẹn hơn hẳn.

Mà hôm nay, thầy Gavin bắt đầu dạy hắn bộ pháp quyền anh cơ sở và kỹ xảo phát lực.

Bịch, bịch, bịch. Bàn chân trần của Klein giẫm lên nền nhà tắm, lúc thì trượt lên phía trước, khi thì nhanh chóng lùi ra sau, hoặc là né sang phải, kèm theo đó là động tác tung nắm đấm và đón đỡ.

Phù, hắn ngừng lại, mừng rỡ thở hắt ra. Sau đó hắn cầm lấy chiếc khăn mặt bên cạnh lau người.

Trong hơn hai tuần sau khi gặp gỡ bác sĩ Dexter Guderian của bệnh viện

tâm thần, Klein dường như thoát khỏi sự trùng hợp, rời khỏi cái vòng hay đưng phải sự kiện siêu phàm. Cuộc sống của hắn trở nên ổn định hơn, nhận lương theo tuần, đào sâu nghiên cứu về thần bí học, luyện tập bắn súng và giác đấu, khám phá những món ăn mới, gom góp từng bộ đồ ăn và đồ trang trí cho có thể diện với Benson và Melissa, hỏi những vụ án phi phạm đã qua với đội trưởng Dunn và đám đồng đội, rồi tới câu lạc bộ xem bói cho người ta, cũng nghiêm ngặt tuân theo quy tắc mà mình rút ra.

Điều này khiến tâm linh của hắn trở nên yên ổn. Nếu không phải những đêm khuy vắng người, hắn lại nhớ tới Trái Đất. Nếu không phải chuyện ống khói đỏ còn chưa được điều tra rõ, nếu không phải hình vẽ mà búp bê vải vận rủi cho xem thì thoáng lại xuất hiện trong giấc mơ, có lẽ hắn sẽ quen và nhưng nhớ cuộc sống bây giờ.

Trong thời gian này, hắn triệu tập hội Tarot ba lần. Klein không lấy được thêm nhật ký Russel mới, nhưng nghe Chính Nghĩa giới thiệu thì cô nàng mới quen biết thêm hai người phi phạm, đang tiếp xúc với hai người đó, chờ khi vào nhóm tương ứng thì hắn có thể giao dịch được nhiều nhật ký Russel hơn.

Mà Người Treo Ngược thì tỏ ý rằng anh ta đã trở lại đất liền, đang giải quyết một số công việc, chỉ cần rảnh rồi là sẽ bắt tay tìm kiếm ngay.

Mặt khác, Chính Nghĩa cảm thấy hai người phi phạm mà cô ta quen đều là đối tượng đáng để phát triển thành thành viên của hội. Ví dụ như bọn họ đều có vỏ bọc thân phận khá tốt, đều có con đường tài nguyên riêng, đều có sự kiên trì và đặc điểm riêng, không phải người có thể bán đứng bí mật bất cứ lúc nào. Vấn đề duy nhất là bọn họ đều ở danh sách 9, không phù hợp với tổ chức bí ẩn cao cấp nghiêm ngặt như hội Tarot.

Tổ chức cao cấp? Ta cảm thấy nó giống tổ chức đa cấp hơn... Klein, chính là "Kẻ Khờ", thật muốn che mặt thở dài, cảm thấy hài lòng với tiểu thư Chính Nghĩa, nhưng lại chẳng tìm được ngôn ngữ nào để ứng đối, chỉ có thể đồng ý

để cô ta quan sát kỹ hai người phi phạm kia hơn.

Đương nhiên Chính Nghĩa không phải cô thiếu nữ ngây thơ như lúc ban đầu. Cô nàng cẩn thận không nói tên tuổi và đặc điểm của hai người phi phạm kia, sợ Người Treo Ngược điều tra được cô ta là ai.

"Chính Nghĩa nói rằng cô ta cảm nhận được rõ ràng dấu hiệu tiêu hóa ma dược, có lẽ là ba hoặc bốn tuần nữa cô ấy có thể hoàn thành việc đóng vai 'Khán Giả'... Phải tìm kiếm phương thuốc "Người Đọc Tâm" mới được..." Sau khi lau khô cơ thể, Klein treo khăn tắm một bên, vừa mặc đồ lót vừa nghĩ tới chuyện trên hội Tarot hôm qua

Trong hai mươi ngày này, hắn chỉ hẹn gặp bác sĩ Dexter Guderian một lần. Dựa theo ý nghĩ là dự tốc bất đạt, hắn chỉ tán gẫu về trạng thái của anh ta, hỏi mấy chuyện quan trọng không liên quan mấy tới hội Tâm Lý Luyện Kim.

Mà tốc độ tiêu hóa ma dược của Chính Nghĩa khiến hắn không thể không cân nhắc việc làm sao để lấy được phương thuốc danh sách 8 "Người Đọc Tâm" từ chỗ Dexter.

Sau khi cài xong cúc áo và quần, Klein lại lấy một chiếc khăn khô khác quấn tóc lại để hút bớt nước trên tóc.

So với Chính Nghĩa, tốc độ tiêu hóa ma dược "Thầy Bói" của hắn chỉ nhanh chứ không chậm, tới tuần này, khi vào trạng thái minh tưởng và linh thị, hắn đã không còn nghe thấy âm thanh không nên nghe, không thấy cảnh tượng không nên nhìn.

Giở mặt khác của khăn, Klein vừa xoa tóc, ngẩng đầu nhìn ra cửa, lẩm bẩm:

"Quy tắc Thầy Bói' mà mình tổng kết ra đúng là có hiệu quả, tuần sau..."

Hắn là tuần sau mình có thể tiêu hóa hết sạch ma được... Nhưng mình còn chưa biết nên kiếm kết tinh sơn dương xám một sừng Hornaces với hoa hồng mặt người... Có lẽ nên học theo Daly, đệ trình đơn xin đặc biệt... Nhưng chắc chắn làm vậy sẽ bị cấp trên chú ý... Mà hiện giờ mình chỉ muốn trưởng thành thâm lặng thôi... Tín đồ của hội Cực Quang ở sở cảnh sát đã bị tìm ra, nhưng vẫn chưa biết ngài Z là ai... Henry nói rằng cuối tuần này có thể hoàn thành ủy thác ống khói đỏ... Tiền riêng của mình đã là 7 bảng có lẽ, khỏi phải lo chuyện chi trả khoản tiền cuối nữa... Phần tài liệu nhà ở và nhà trọ mà anh ta đưa cho mình tạm thời không có vấn đề, mà mình thì không thể điều tra từng cái một... Có lẽ nên xem căn nhà có ống khói đỏ nào mới đối khách ở trọ nhỉ? Ủm, ý kiến hay đó."

...

Sau hai ba mươi giây ngồi thư giãn, hắn mặc chiếc quần dài màu xám đen, thắt nơ, đeo túi súng, vứt bộ trang phục luyện tập kỵ sĩ vào trong giỏ giặt, rồi mở cửa đi ra khỏi nhà tắm. Hắn vừa chấm dứt huấn luyện giác đấu chiều thứ Tư không lâu, vẫn còn ở nhà của thầy Gavin.

"Anh khỏe chứ, anh Moretti." Hầu gái việc lật vạt của Gavin vừa đi ngang qua, vội cúi người chào hỏi.

Klein khẽ gật đầu, rồi chỉ vào nhà tắm hãy còn vương hơi ẩm: "Phiền cô dọn dẹp hộ nhé."

"Đây là nhiệm vụ của tôi, quần áo do nữ công giặt hồ xử lý. Sáu giờ cô ta sẽ tới." Hầu gái cúi đầu trả lời.

Nữ công giặt hồ không được bao ăn ở, tiền công cũng thấp, cho nên bọn họ không chỉ làm thuê cho một nhà, mà thường đi nhận quần áo của nhiều nhà ở quanh, hoặc ngày nào cũng vội vàng chạy xô, giặt xong cho nhà này lại chạy tới giặt cho nhà khác, hoặc gom quần áo của các nhà lại giặt một thể, rồi

trả lại theo thứ tự. Chỉ khi làm như vậy, bọn họ mới kiếm đủ sống.

Klein không nói nhiều, đi vào phòng khách, chào tạm biệt chủ nhân ngôi nhà đang ngồi trên ghế đu.

Gavin với phần tóc mai đã bạc gật đầu, cảm giác như không có sức sống, trên đùi là một chiếc chân lông mỏng màu nâu, tay thì cầm tờ báo chiều Akhova.

Klein biết người đàn ông đang tắm ánh nắng chiều tà này thật ra mới đầu năm, nhưng dáng vẻ ông ta già nua hết như đã tám, chín mươi tuổi.

Trong khi huấn luyện giác đấu, Gavin vẫn thường im lặng, chỉ mở miệng khi chỉ dạy, chứ không hề có hứng thú tán gẫu chút nào. Klein thì vì mệt mỏi muốn chết nên chẳng có hứng thú bắt chuyện, thành thử mối quan hệ của hai bên vẫn lạnh nhạt như trước.

"Nhìn thầy Gavin biểu diễn, sức mạnh của ông ấy vẫn rất đáng sợ, bộ pháp cũng vẫn nhanh nhẹn, phỏng chừng có thể thoải mái đánh cả ba người như mình ấy chứ... Ông ta có tiền lương do sở cảnh sát chi, còn mua một mảnh đất ở vùng nông thôn bên ngoài thành phố Tingen, có thể thu địa tô cố định... Ông ta thuê một đầu bếp, một hầu gái việc vặt, một nữ công giặt hồ... Ở đất nước tham ăn trên Trái Đất, người đàn ông năm sáu chục tuổi mà có gia sản như vậy đã đi du lịch khắp thế giới rồi..."

Klein thu hồi tầm mắt khỏi người Gavin, thầm lắc đầu, sau đó hắn đi tới giá treo đồ lấy mũ phớt và chiếc áo gió mỏng màu đen.

Ăn mặc chỉnh tề, hắn cầm gậy đi ra khỏi nhà, qua con đường lát đá mọc đầy cỏ dại hai bên tới gần cổng.

Cùng lúc đó, hắn thấy một cỗ xe ngựa hai bánh dừng ở bên ngoài hàng rào sắt, và một anh chàng quen thuộc đứng đó.

"Leonard?" Klein nghi ngờ nhìn vị đồng đội Kẻ Gác Đêm với mái tóc rối, thì thào một câu.

Leonard mặc áo sơ mi trắng, quần dài màu đen và giày da không móc, đang xoay tròn chiếc mũ trong tay. Thấy Klein đi ra, anh ta mỉm cười hỏi: "Bất ngờ chưa?"

Bất ngờ lắm.. Klein bỏ qua dáng vẻ không đứng đắn của anh ta, mà nhìn chăm chăm vào cặp mắt xanh biếc kia: "Có chuyện gì à?"

Leonard đội mũ lên đầu, nói: "Đội trưởng cho cậu phối hợp với tôi và Frye, chúng ta sẽ nói chi tiết trên đường đi."

"Ok." Klein theo anh ta bước vào toa xe.

Chờ khi phong cảnh hai bên lướt ra sau, Leonard cầm chiếc cặp tài liệu bên cạnh tung về phía đối diện.

Klein bắt lấy, mở văn kiện ra rồi lật xem cẩn thận.

"11 giờ tối ngày 11 tháng 8, trong viện tế bào ở khu phía tây, Sols, một kẻ đã phá sản, định phóng hỏa tạo ra thảm án, nhưng cuối cùng chỉ thiêu chết bản thân..."

"10 giờ tối ngày 11 tháng 8, công nhân bến tàu Zeder nhảy xuống sông Tasok, kết thúc sinh mệnh bần cùng..."

"8 giờ tối ngày 11 tháng 8, bà Lauwis ở phố dưới của phố Chữ Thập Sắt, sinh sống bằng nghề chế hộp diêm đột phát bệnh tật, chết..."

..

Đọc hai chuyện đầu tiên, Klein hãy còn nghi hoặc, cho rằng những cái chết tương tự là quá bình thường, quá phổ biến, đáng lẽ không nên khiến Kẻ

Gác Đem chú ý, thậm chí sở cảnh sát cũng phải tránh việc lãng phí lực lượng. Nhưng khi đọc xuống dưới, hẳn dần nhú mày lại.

Lật xem được hai trang, hẳn đột nhiên ngẩng đầu nhìn Leonard, hỏi: "Hình như thế này là quá nhiều?"

Những vụ chết bình thường như này nhiều tới mức khiến người ta phải sợ thì không thể gọi là bình thường được.

Leonard gật đầu một cách đứng đắn hiếm thấy: "Những sự kiện tử vong trong hai tuần qua gấp năm lần bình thường. Lúc thống kê số liệu, tổng cục cảnh sát thành phố Tingen đã phát hiện ra vấn đề này, vội chuyển sang cho chúng ta, cho Kẻ Trường Phạt và Trái Tim Máy Móc. Tuy đã xác minh bước đầu rằng những sự kiện này đều không có vấn đề, nhưng đội trưởng vẫn bắt chúng ta phải điều tra lại một lần nữa, mà kế tiếp thì cần sự trợ giúp của bói toán hoặc nghi thức ma pháp."

Klein nói: "Tôi biết rồi."

Leonard búng ngón tay, nói: "Tôi, anh, và Frye một tổ. Anh ta đang chờ chúng ta ở phố dưới của phố Chữ Thập Sắt. Syja, Loya và lão Neil một tổ, đang điều tra sự kiện tương tự ở khu phía bắc. Đội trưởng ở lại công ty để phòng ngừa điều bất trắc."

"Ừ." Klein gật đầu trịnh trọng, bỗng hẳn chợt nhớ một chuyện bèn hỏi: "Tôi có thể về nhà trước, để lại giấy nhắn có được không?"

Hắn phải báo hai anh em rằng tối nay hắn có việc, không ăn cơm ở nhà.

Leonard nở nụ cười: "Được chứ, đằng nào cũng tiện đường."

Klein mới bình tĩnh, xem lại những sự kiện tử vong này, muốn tìm được mối liên hệ giữa những thời gian khác biệt, tên tuổi khác biệt và cái chết khác

nhau.

Trong lúc nhìn, hẳn bỗng nghĩ: Đây chính là nhiệm vụ tập thể đầu tiên của mình sau khi trở thành Kẻ Gác Đêm?

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 119: Phố Dưới Chân Chính

Số 2 phố Hoa Thủy Tiên, thành phố Tingen.

Sau khi để lại giấy nhắn, Klein khóa cửa lại, rảo bước tới chỗ Leonard Mitchell đang đứng chờ hẵn.

Mái tóc màu đen của Leonard đã dài hơn tháng trước, lại được cắt qua nên trông khá rối. Nhưng dù như vậy, với khuôn mặt ưa nhìn và đôi mắt như ngọc lục bảo kèm khí chất nhà thơ, trông anh ta vẫn toát lên một vẻ đẹp dị biệt.

Quả nhiên, mặt đẹp để tóc gì cũng đẹp... Klein thầm nhạo một câu, rồi chỉ tới phía phố Chữ Thập Sắt: "Frye đang chờ chúng ta ở bên đó à?"

"Ừ." Leonard chỉnh phần sơ mi chưa nhét vào trong quần, như thuận miệng nói: "Anh có tìm được đầu mối gì từ trong tài liệu không?"

Klein cầm gậy bằng tay trái, rảo bước đi dọc theo con phố và đáp:

"Không, cho dù là cách thức hay thời gian tử vong, tôi đều không tìm ra quy luật nào. Anh biết đó, các nghi thức liên quan tới ác ma hay tà thần đều phải có thời gian riêng và cách thức đặc biệt."

Leonard sờ khẩu súng lục chế tạo đặc biệt dưới lớp áo sơ mi bên hông, khẽ cười một tiếng:

"Đó không phải là tuyệt đối. Theo kinh nghiệm của tôi, có tà thần, hoặc có

thể gọi là ác ma, thỏa mãn rất dễ dàng, chỉ cần hắn rất hứng thú với chuyện tiếp sau. Hơn nữa những sự kiện tử vong này chắc chắn có một phần trong số đó là bình thường, bắt buộc phải loại trừ những phần bình thường ấy thì mới có được đáp án chính xác."

Klein liếc anh ta một cái, nói:

"Cho nên đội trưởng mới yêu cầu chúng ta điều tra lại, loại trừ những sự kiện bình thường. Leonard, ngữ khí và lời nói của anh nói cho tôi biết rằng anh rất có kinh nghiệm về chuyện tương tự, nhưng anh trở thành Kẻ Gác Đêm chưa tới bốn năm, số vụ án siêu phàm được giao cho chưa tới hai vụ trên tháng, mà phần lớn đều thuộc loại đơn giản, dễ giải quyết."

Hắn luôn cảm thấy người đồng đội Leonard Mitchell này rất kỳ quái và thần bí, không chỉ luôn nghi ngờ hắn, cho rằng hắn là kẻ đặc biệt, mà thường hay tự lẩm bẩm, lúc thì ngạo mạn, lúc lại lỗ mãng, rồi có lúc lại tỏ ra trầm lắng.

Nghe hắn hỏi vậy, Leonard cười nói:

"Đó là vì anh vẫn còn ở giai đoạn huấn luyện, chưa chính thức vào trạng thái Kẻ Gác Đêm. Cứ mỗi nửa năm Thánh Đường sẽ soạn những vụ án siêu phàm mà các giáo đường giáo khu hay gặp phải thành một bộ sách, cũng chia thành các cấp bảo mật khác nhau. Họ cắt giảm một phần nhất định trong những phiên bản khác nhau rồi phát cho các thành viên tương ứng. Anh vẫn còn ở ngoài khóa thần bí học, có thể xin đội trưởng vào cửa Chianese mượn những bộ sách về các vụ án trước đây."

Klein tỏ ra giật mình, gật đầu nói: "Đội trưởng chưa nhắc tôi chuyện này bao giờ."

Cho tới bây giờ hắn vẫn chưa có cơ hội bước vào cửa Chianese.

Leonard khẽ cười một tiếng: "Tôi tưởng anh đã quen với phong cách của đội trưởng rồi, không ngờ anh còn ngây thơ chờ anh ấy nhắc nữa chứ."

Nói tới đây, anh ta bổ sung thêm một câu với ý nghĩa khá thâm sâu: "Nếu ngày nào đó đội trưởng nhớ rõ mọi chuyện, không hề quên điều gì, chúng ta phải cảnh giác cao độ đấy."

Điều đó có nghĩa là mất khống chế? Klein trịnh trọng gật đầu, rồi hỏi lại:

"Đây là phong cách đặc hữu của đội trưởng à? Tôi tưởng là vấn đề do danh sách "Kẻ Không Ngủ" đưa tới chứ..."

Kiểu thức đêm nhiều khiến suy giảm trí nhớ vậy...

"Chính xác thì đây là phong cách đặc hữu của 'Ác Mộng'. Khi sự thật và cảnh mơ đan xen vào nhau thường xuyên tới mức khiến người ta không phân rõ đâu là sự thật cần ghi nhớ, đâu là giả, không cần ghi lại trong đầu..." Leonard vốn định nói gì đó, nhưng hai người đã tới phố Chữ Thập Sắt, thấy "Người Nhật Xác" Frye đang chờ ở trạm đón xe ngựa công cộng theo tuyến.

Frye đội một chiếc mũ nỉ viền tròn màu đen, mặc áo gió cùng màu, tay xách một chiếc rương da. Sắc mặt tái nhợt tới mức khiến người ta sợ anh ta sẽ phát bệnh ngã lăn ra đó bất cứ lúc nào. Mà khí chất lạnh lẽo âm u của anh ta khiến người chờ xe xung quanh đều phải đứng ra xa.

Sau khi gật đầu chào nhau, ba người không ai nói gì, im lặng cùng đi qua tiệm bánh mì Slin, rẽ vào phố dưới của phố Chữ Thập Sắt.

Tiếng ồn ào kéo tới, tiếng rao canh hàu, cá rán tươi giòn, bia gừng với hoa quả khàn khàn vang lên khắp con phố từ những tiểu thương trên phố, khiến người ta khi đi qua đây không tự chủ được mà đi chậm lại.

Lúc này đã tầm năm giờ, không ít người dồn tới phố Chữ Thập Sắt, khiến

đường phố trở nên chật chội. Xen lẫn trong đó là những đứa trẻ lạnh lùng nhìn lom lôm vào mọi túi tiền di động.

Klein thường tới nơi này mua đồ ăn sẵn giá rẻ, mà lúc trước hẳn còn thuê trọ ở nơi gần đây nên biết rõ về tình trạng nơi này, vì thế hẳn nhắc nhở: "Cẩn thận trộm cắp."

Leonard cười nói: "Không phải để ý."

Anh ta kéo áo sơ mi, điều chỉnh túi súng khiến khẩu súng bên hông lộ ra ngoài.

Thế là những ánh mắt nhìn anh ta đều dời đi chỗ khác, người xung quanh cũng dọn ra một con đường.

Klein ngẩn ra, vội đuổi theo Leonard và Frye. Hẳn cúi thấp đầu để tránh người quen nhận ra mình. Benson và Melissa vẫn giữ liên lạc với những hàng xóm cũ lúc trước, dù sao bọn họ chuyển đi chỗ không xa.

Đi qua khu vực buôn bán đông đúc kia, ba người đi vào phố dưới thật sự của phố Chữ Thập Sắt.

Người ở đây đều ăn bận những bộ đồ cũ và rách rưới, đồng thời rất cảnh giác với những kẻ xa lạ ăn mặc đẹp đẽ gọn gàng xuất hiện ở đây, lại tỏ ra tham lam như lũ kền kền đang nhìn chăm chăm những miếng thịt thối, sẽ tấn công bất cứ lúc nào. Nhưng khẩu súng kia của Leonard đã ngăn chặn mọi sự ngoài ý muốn có thể xảy ra.

"Chúng ta điều tra từ sự kiện tử vong tối hôm qua trước, bắt đầu từ chỗ bà Lauwis người chế diêm." Leonard giở tài liệu, chỉ vào chỗ cách đó không xa: "Tầng 1 nhà số 134..."

Khi bọn họ bước đi, những đứa trẻ ăn mặc rách rưới nhanh chóng trốn vào

ven đường, dùng ánh mắt ngơ ngác, tò mò và sợ hãi nhìn chăm chăm vào bọn họ.

"Nhìn cánh tay với cẳng chân bọn chúng kia, hết như que diêm ấy." Leonard cảm thán một câu, rồi bước vào số 134 ba tầng trước.

Đủ mọi loại mùi xộc vào mũi Klein, hẳn có thể phân biệt được mùi khai nước tiểu, mùi mồ hôi, mùi nấm mốc ẩm ướt và mùi đốt than đá và củi.

Không chịu được mà phải giơ tay che mũi, Klein thấy Beech Mountbatten đợi sẵn ở đây.

Vị cảnh sát trưởng phụ trách con phố xung quanh nuôi chòm râu quai nón màu nâu nhạt, tỏ ra nịnh nọt với Leonard, người đang giữ chức vụ đốc sát.

"Thưa ngài, tôi đã bảo Lauwis đợi ở trong nhà rồi." Beech Mountbatten cười nói với chất giọng có vẻ lạnh lạnh của mình.

Hiển nhiên anh ta không hề nhận ra Klein, người đã trở nên hoạt bát và thể diện hơn hẳn, mà chỉ lo lấy lòng ba vị cấp trên, rồi dẫn bọn họ vào nhà Lauwis ở tầng một.

Đây là một căn nhà phòng đơn, bên trong cùng là một chiếc giường hai tầng, bên phải là bàn với đầy keo dán hay bìa cứng, trong góc thì là cái sọt chất đầy hộp diêm, bên trái là tủ bát cũ kỹ, vừa để treo quần áo vừa để bát đĩa.

Hai bên cửa là bếp lò, bồn cầu và những thứ như củi, than đá. Ở chính giữa phòng là hai chiếc nệm bẩn thỉu. Một người đàn ông quấn chiếc chăn rách nát to. Nơi này chật chội tới mức gần như không có chỗ để đứng.

Một người phụ nữ đang nằm trên giường dưới của chiếc giường hai tầng, làn da lạnh và sạm lại, đã không còn sự sống nào. Một người đàn ông ngồi

bên cạnh thi thể, ông ta chừng ba mươi tuổi với mái tóc rối đầy dầu, vẻ mặt ủ rũ và ánh mắt dại đi.

"Lauwis, ba vị sĩ quan cảnh sát này tới khám nghiệm thi thể, cũng hỏi anh mấy chuyện." Beech Mountbatten gọi to, không hề để ý rằng có người đang ngủ dưới đất.

Người đàn ông ủ rũ ngẩng đầu lên, kinh ngạc hỏi: "Không phải sáng nay đã khám nghiệm và hỏi rồi sao?"

Ông ta mặc bộ đồ công nhân màu lam xám với những miếng vá chi chít.

"Bảo anh trả lời thì cứ trả lời đi, hỏi gì nhiều thế nhỉ!" Beech Mountbatten mắng mỏ ông ta, sau đó cười nói với Leonard, Klein và Frye: "Đây là Lauwis, vợ anh ta ở trên giường, chính là người chết. Sau khi khám nghiệm sơ bộ, chúng tôi kết luận là chết phát bệnh đột ngột."

Đám người Klein nhón chân qua kẽ hở bên cạnh nệm để tới bên giường.

Frye không nói gì, chỉ dịu dàng vỗ Lauwis, ra hiệu cho ông ta nhường chỗ cho anh ta khám nghiệm thi thể.

Klein nhìn người đàn ông ngủ dưới đất, nghi hoặc hỏi: "Đây là ai?"

"Là khách thuê của tôi." Lauwis gãi da đầu, nói: "Mỗi tuần chúng tôi phải trả 3 saule 10 penny cho phòng này, mà tôi chỉ là công nhân bến tàu, vợ thì làm một hộp diêm mới lấy được 2 và 1/4 penny, 1 sọt thì được... Trên 130 hộp ấy. Chúng tôi còn có con, đành phải cho chỗ trống này cho người khác thuê, một nệm chỉ 1 saule một tuần... Một khách thuê khác của tôi thì phụ giúp sắp xếp phong cảnh ở nhà hát, toàn nghỉ sau 10 giờ tối, bán quyền sử dụng nệm vào ban ngày cho anh này. Anh ta là người gác cổng cho nhà hát về đêm, ừm, chỉ cần trả 6 penny một tuần..."

Nghe ông ta giới thiệu, Klein không nhận được mà liếc chiếc sọt ở trong góc. Một sọt là trên 130 hộp, mới kiếm được 2,25 penny, xấp xỉ giá của hai pound bánh mì đen... Một ngày thì làm được bao nhiêu sọt?

Leonard nhìn xung quanh một lượt, rồi hỏi: "Trước khi chết, vợ ông có biểu hiện gì khác lạ không?"

Vì đã trả lời câu hỏi tương tự nên Lauwis chỉ vào ngực trái rồi đáp: "Từ tuần trước, ừm, có lẽ là tuần trước nữa, vợ tôi thường bảo là thấy khó chịu ở chỗ này, cảm thấy không thở nổi."

Có dấu hiệu bệnh tật? Cái chết bình thường? Klein hỏi xen vào: "Ông có thấy quá trình tử vong của bà ấy không?"

Lauwis hồi tưởng:

"Sau khi mặt trời lặn, cô ấy không làm việc nữa, vì nến với dầu hỏa còn đắt hơn cả hộp diêm... Cô ấy nói là mệt mỏi quá, bảo tôi đi nói chuyện với hai đứa trẻ, còn cô ấy đi nghỉ một lát. Chờ khi tôi quay lại với cô ấy thì cô ấy đã... đã ngừng thở rồi."

Nói tới đây, Lauwis không thể nào che giấu được sự bi thương và đau đớn của mình.

Klein và Leonard lại hỏi thêm vài câu nữa, nhưng không phát hiện yếu tố trái tự nhiên bất bình thường nào.

Hai người liếc nhau một cái, Leonard nói: "Lauwis, phiền ông ra ngoài chờ mấy phút, chúng tôi sẽ khám nghiệm thêm thi thể, tôi nghĩ rằng ông không muốn thấy hình ảnh tiếp theo đâu."

"Vâng, vâng." Lauwis cuống quýt đứng dậy.

Beech Mountbatten đi tới bên cạnh, đá một cái khiến vị khách thuê nệm tỉnh giấc, rồi thô bạo đuổi người ta ra ngoài, còn bản thân anh ta thì đóng cửa lại, canh ở bên ngoài.

"Sao rồi?" Leonard lập tức quay sang nhìn Frye.

"Chết vì bệnh tim." Frye thu tay lại, khẳng định.

Klein ngẫm nghĩ, lấy đồng xu mệnh giá nửa penny ra, dự định xem bói nhanh.

"Bệnh tim của bà Lauwis bị ảnh hưởng bởi yếu tố siêu phàm'? Không, phạm vi quá hẹp, đáp án có thể lừa người rất dễ... Ủm, 'Cái chết của bà Lauwis có sự ảnh hưởng bởi yếu tố siêu phàm'... Chính là nó!" Hăn thì thầm như đang tự hỏi, rồi nhanh chóng xác định được câu nói xem bói.

Trong lúc lăm nhăm, Klein đi tới gần thi thể bà Lauwis, đôi mắt sâu dần, hăn tung đồng xu lên cao.

Khi tiếng vang vọng, đồng xu làm từ đồng thau rơi xuống, vũng vàng rơi vào lòng bàn tay hăn.

Lúc này đây, mặt có đầu vua ở trên. Điều này nói rõ quả thực có yếu tố siêu phàm ảnh hưởng tới cái chết của bà Lauwis!

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 120: Trại Tế Bần

"Có tồn tại yếu tố siêu phàm..." Màu mắt Klein trở lại bình thường, hắn quay đầu nhìn Leonard và Frye.

Leonard bỗng cười ra tiếng: "Thật chuyên nghiệp, đúng là Thầy Bói."

Anh như đang ám chỉ điều gì ấy... Klein thầm nghĩ.

Frye mở rương da, lấy mấy thứ như dao bạc, tạm dừng vài giây rồi nói:

"Thi thể nói cho tôi biết bà ta thực sự chết vì bệnh tim tái phát... Anh có cách nào bói ra thông tin cụ thể chi tiết hơn không?"

Klein nghiêm túc gật đầu: "Tôi có thể thử kết hợp nghi thức thông linh và xem bói cảnh mơ, mong có thể kiểm được thứ gì đó từ linh tính còn sót lại của bà Lauwis."

Frye vẫn giữ nguyên trạng thái lạnh lẽo, anh ta lùi sau hai bước, nói: "Cậu thử trước đi."

Anh ta liếc Klein một cái, đột nhiên cảm thán một câu với ngữ khí bằng phẳng: "Cậu càng lúc càng quen việc rồi nhỉ."

Tôi có muốn đâu... Klein chợt cảm thấy muốn khóc. Hắn lần lượt lấy những lọ nước chiết xuất, tinh dầu và bột thảo dược ra, nhanh chóng sắp đặt nghi thức thông linh.

Hắn đứng chính giữa bức tường linh tính, đọc tôn danh của nữ thần Đêm Tối, dùng tiếng Hermes đưa ra lời cầu khẩn.

Gió nhanh chóng đánh xoáy xung quanh hắn, ánh sáng trở nên tối đi. Lúc này con người hắn đã hoàn toàn chuyển thành màu đen, hắn nắm lấy cơ hội lăm nhăm câu nói bói toán:

"Nguyên nhân cái chết của bà Lauwis."

"Nguyên nhân cái chết của bà Lauwis."

...

Hắn đi vào cảnh mơ, "nhìn" linh trong suốt đang bồi hồi xung quanh thi thể trong sự mơ hồ. Sau đó hắn giơ tay phải ra chạm vào linh tính còn sót lại của bà Lauwis.

Chỉ chớp mắt, như có ánh sáng nổ tung trước mắt hắn, rồi từng hình ảnh lóe lên.

Đó là một người phụ nữ gầy gò vàng vọt, ăn mặc rách rưới đang bận bịu làm hộp diêm. Rồi hình ảnh bà ta bỗng dừng lại, giơ tay đè ngực.

Rồi bà ta nói chuyện với hai đứa trẻ, rồi cơ thể lung lay, mồm há ra, thở hỗn hển.

Rồi hình ảnh lúc bà ta đi mua bánh mì đen, đột nhiên bị người ta vỗ một cái. Tới hình ảnh bà ta liên tục xuất hiện dấu hiệu về trái tim có vấn đề. Rồi cảnh bà ta mệt mỏi, nằm trên giường, không hề tỉnh lại nữa.

Klein quan sát kỹ từng chi tiết một nhằm tìm dấu vết có sự tồn tại của yếu tố siêu phàm. Nhưng khi mọi thứ chấm dứt, hắn không hề lấy được manh mối xác đáng nào.

Sự mơ hồ và mộng lung vỡ tan, Klein rời khỏi cảnh mơ, trở lại hiện thực.

Hắn bỏ bức tường linh tính, nói với Frye đang chờ đợi và Leonard đang nhìn trò hay:

"Không có biểu tượng trực tiếp nào, phần lớn đều tiết lộ rằng bà Lauwis thực tế đã mắc bệnh tim từ trước. Chỉ có một điểm khác biệt đó là bà ta bị người ta vỗ vào lưng một cái. Cánh tay kia trắng nõn và mảnh dẻ, dường như là tay của nữ."

"Với gia đình như này, nếu không tới mức nghiêm trọng bọn họ sẽ không đi khám bác sĩ, cho dù là xếp hàng ở các tổ chức chữa bệnh từ thiện miễn phí, bởi bọn họ không có thời gian cho việc đó. Nếu ngày nào không làm, ngày hôm sau có lẽ bọn họ sẽ không còn gì để ăn." Leonard thở dài, nói với ngữ khí sâu não như đám nhà thơ.

Frye thì nhìn thi thể trên giường, khẽ thở hắt ra.

Không chờ Klein mở miệng, Leonard nhanh chóng thay đổi trạng thái, nói như đang tự hỏi: "Ý của anh là yếu tố siêu phàm nằm ở lúc bà Lauwis bị vỗ, từ người có cánh tay mảnh dẻ?"

Klein gật đầu: "Vâng, nhưng đây chỉ là những gì tôi giải mã được, mà bói toán thì thường không rõ ràng."

Hắn và Leonard không thảo luận gì thêm, cả hai lùi ra một phía khác của giường để Frye có thể lấy dụng cụ và vật liệu phụ trợ từ trong rương da, phục vụ cho khám nghiệm thêm.

Bọn họ chờ giây lát. Sau khi dọn xong đồ, sửa sang và che giấu, Frye quay đầu nói: "Nguyên nhân cái chết là do bệnh tim, không còn nghi vấn gì về điều này."

Nghe được kết luận ấy, Leonard đi lại vài bước, thậm chí còn đi tới cạnh cửa, hồi lâu sau mới nói: "Đã đến đây trước vậy chúng ta tới trại tế bần khu phía tây đi, xem có phát hiện manh mối khác, để xem hai cái chết này có xâu chuỗi gì với nhau không."

"Ừ, chỉ có thể như vậy." Nín đầy một bụng nghi hoặc, Klein mở miệng đồng ý.

Frye xách rương lên, vừa đi vừa nhảy qua hai chiếc đệm, không đạp lên chân của người khác.

Leonard mở cửa phòng rồi đi ra trước, nói với Lauwis và khách thuê: "Các vị về phòng được rồi."

Klein suy nghĩ rồi bổ sung: "Đừng vội hạ táng, chờ một ngày nữa có lẽ còn khám nghiệm thêm lần nữa."

"Vâng, vâng, sĩ quan cảnh sát." Lauwis khẽ khom người, vâng dạ liên tục, sau đó nửa chết lặng nửa mờ mịt mà nói: "Thực ra tạm thời tôi chưa có tiền chôn cất cô ấy, còn phải kiếm thêm vài ngày nữa, phải vài ngày nữa. May là dạo này trời mát mẻ."

Klein ngạc nhiên thốt lên: "Ông định để xác chết ở trong phòng mấy ngày cơ á?"

Lauwis gắng gượng cười: "Ừ, cũng may là trời mát mẻ rồi, đến tối có thể để xác lên bàn, lúc ăn thì ôm cô ấy xuống giường..."

Ông ta còn chưa nói xong, Frye đột nhiên ngắt lời: "Tôi để chi phí chôn cất bên cạnh vợ ông rồi."

Sau khi bỏ lại một câu bình thản ấy, chẳng hề để ý tới vẻ mặt kinh ngạc và lời cảm ơn tiếp sau của Lauwis, anh ta rảo bước ra khỏi cổng nhà trọ.

Klein theo sát phía sau, luôn nghĩ tới một vấn đề: Nếu trời vẫn duy trì nhiệt độ tháng sáu tháng bảy, Lauwis sẽ làm gì với xác vợ ông ta? Chờ tới một đêm tối gió to, lén lút ném xác vào sông Tasok hoặc sông Hoy? Hay là tìm một chỗ đào hố rồi chôn?

Klein biết từ hơn một nghìn năm trước, vào những năm cuối của kỷ nguyên trước, vì để loại trừ quỷ nước, cương thi và oan hồn, bảy giáo hội lớn và hoàng gia các vương quốc đã đưa ra luật rằng "bắt buộc phải chôn cất ở nghĩa trang". Biện pháp thực thi cụ thể là do các quốc gia cung cấp đất miễn phí, các giáo hội phụ trách trông coi hoặc tuần tra, và chỉ thu chi phí rất ít khi hỏa táng với chôn cất để lấy tiền trả cho công lao động cần thiết.

Nhưng dù vậy, dân nghèo vẫn không có khả năng chi trả.

Sau khi rời khỏi số 134 phố Chữ Thập Sắt, ba vị Kẻ Gác Đêm tạm biệt Beech Mountbatten, im lặng rẽ vào trại tế bần ở con phố gần đó.

Vừa tới gần, Klein đã thấy một hàng người xếp dài, hết như dân của nước ăn tham ở Trái Đất đứng xếp hàng trước các cửa hàng, người kề vai người, chen chúc nhau.

"Chỗ này phải tới hơn một trăm, không, gần hai trăm người rồi." Hẳn kinh ngạc thì thầm, thấy người đứng xếp hàng đều ăn mặc quần áo cũ và rách, vẻ mặt chết lặng, thì thoảng lại lo lắng nhìn cửa trại tế bần.

Frye bước chậm dần, nói với khí chất lạnh lẽo và âm trầm: "Mỗi ngày mỗi một trại tế bần đều chỉ nhận được một lượng người nghèo có hạn, chỉ có thể lựa chọn từ thứ tự xếp hàng. Đương nhiên bọn họ cũng giám định để không cho người không có điều kiện phù hợp vào."

"Cũng liên quan tới việc kinh tế mấy tháng nay đình trệ..." Leonard cảm khái.

"Những người không được chọn sẽ phải tự nghĩ cách à?" Theo bản năng, Klein hỏi một câu.

"Bọn họ có thể tới trại tế bần khác thử xem. Thời gian mở cửa của các trại tế bần khác nhau, chẳng qua hàng cũng dài như này, có người đã chờ từ tận hai giờ chiều rồi." Frye dừng lại một chút rồi nói: "Quá nửa những người còn lại sẽ nhin đói nguyên ngày, cũng mất năng lực tìm việc, rơi vào vòng tuần hoàn ác tính mãi tới khi chết. Người không chịu nổi sẽ từ bỏ sự kiên trì hướng thiện của mình..."

Klein im lặng vài giây, rồi thở hắt ra: "Chưa thấy bao chí đăng về những chuyện này bao giờ... Frye, ít khi tôi thấy anh nói nhiều như vậy."

"Tôi từng làm mục sư ở trại tế bần của Nữ Thần." Frye vẫn ở trạng thái lạnh lùng này.

Ba người ăn mặc gọn gàng đi tới cửa trại tế bần khu phía tây, đưa giấy chứng nhận cho người gác cửa đang ngạo mạn trông coi hàng người, rồi được dẫn vào trong trại.

Trại tế bần này được cải tạo từ một giáo đường cũ. Sảnh làm lễ Mi-sa được trải những chiếc đệm, treo những chiếc võng. Mùi mồ hôi với mùi thối bần chân ngập tràn tới từng góc ngách.

Cả trong và ngoài phòng, những người nghèo vô gia cư vung búa đập vỡ tảng đá, một số khác thì lột sợi thô ra từ những dây thừng cũ, chẳng có ai là ngồi không.

"Vì để dân nghèo không ỷ lại vào cứu tế, trở thành kẻ vô lại, luật Tế Bần năm 1336 quy định rằng mỗi một dân nghèo chỉ được ở trong trại tế bần tối đa năm ngày, hết thời gian sẽ bị đuổi ra. Mà trong năm ngày này, bọn họ phải lao động bằng việc đập vỡ đá hoặc rút sợi dây thừng. Đây là những việc bắt

buộc cho đám tội phạm trong nhà giam." Frye nói qua với chất giọng không chút cảm xúc cho Klein và Leonard.

Leonard há miệng, cuối cùng không biết là anh ta đang châm chọc hay trần thuật: "Rời khỏi trại tế bần này thì có thể tới trại khác, đương nhiên là chưa chắc đã được vào... Ôi, có lẽ trong mắt người khác, dân nghèo chả khác gì lũ tội phạm."

"... Rút sợi dây thừng?" Sau một lúc im lặng, Klein không biết hỏi gì.

"Sợi trong dây thừng cũ là vật liệu rất tốt để nhét vào kẽ hở của thuyền bè." Frye dừng lại, tìm được một dấu vết cháy đen dưới đất.

Bọn họ chờ vài phút, trưởng trại tế bần và mục sư chạy tới. Bọn họ đều là những người đàn ông hơn bốn mươi tuổi.

"Sols phóng hỏa ở đây, cuối cùng chỉ thiêu chết chính mình à?" Leonard chỉ vào dấu vết dưới đất.

Trưởng trại tế bần là một người đàn ông có vầng trán hơi rộng, ông ta dùng con mắt màu lam quét qua phía đốc sát Mitchell chỉ, rồi gật đầu khẳng định: "Đúng vậy."

"Trước đó Sols có biểu hiện gì khác thường không?" Klein hỏi bổ sung.

Trưởng trại tế bần suy nghĩ một chút rồi đáp:

"Người ngủ bên cạnh anh ta nói rằng Sols cứ lẩm nhẩm là 'Chúa đã từ bỏ tôi', 'Thế giới này quá bẩn thỉu', 'Tôi chẳng còn gì cả'... Lúc nào cũng cảm thấy oán hận và tuyệt vọng. Nhưng không ai ngờ anh ta lại định nhân lúc mọi người ngủ, đập vỡ toàn bộ đèn dầu hỏa, phóng hỏa đốt cháy nơi này. Cảm ơn chúa, có người phát hiện đúng lúc nên đã ngăn chặn được hành vi tội ác của anh ta."

Klein và Leonard tìm những người ngủ cạnh Sols tối hôm qua, tìm người bảo vệ đã ngăn chặn thảm kịch, nhưng chỉ nhận được những câu trả lời không khác gì trong tài liệu. Đương nhiên bọn họ đã ngầm sử dụng linh thị hay bói toán để xác nhận xem đối phương có nói dối không.

"Thoạt trông Sols đã có ý định trả thù và tự sát từ trước, dường như đây là một vụ án rất bình thường." Leonard làm cho trưởng trại và mục sư đi trước, rồi mới nói.

Klein châm chước: "Kết quả bói toán của tôi nói rằng vụ án này không bị ảnh hưởng bởi yếu tố siêu phàm."

"Vậy tạm thời loại trừ vụ án này ra." Leonard kết luận.

Đúng lúc này, Frye đột nhiên nói: "Không, có lẽ còn có khả năng khác. Ví dụ như Sols bị người khác xúi giục, mà kẻ kia là người phi phàm nhưng lại không sử dụng năng lực siêu phàm."

Klein nghe mà mắt sáng ngời, bèn tỏ vẻ đồng ý: "Có thể lắm, ví dụ như Kẻ Xúi Giục lúc trước ấy!"

"Kẻ Xúi Giục" Treece!

Nhưng vụ này với cái chết của bà Lauwis hoàn toàn không liên quan gì... Hẳn nhứ mà nghĩ.

QUỲ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 121: "Suy Đoán" Của Leonard

Nghe suy đoán đó của Klein và Frye, Leonard giật giật ve áo sơ mi, đi qua đi lại vài bước:

"Như vậy ta phải điều tra những người mà Sols tiếp xúc ở trại tế bần, với những người mà anh ta gặp sau khi phá sản và bị đuổi ra khỏi nhà. Sẽ rất phiền toái... Chúng ta tranh thủ thời gian chia nhau điều tra nơi này một lượt, sau đó tới thẳng vụ thứ ba ở khu phí tây, và giao những công việc còn lại cho cảnh sát là được."

"Ok." Klein đáp không chút do dự.

Frye không có ý kiến gì. Anh ta quay người đi tới chỗ mấy người ngủ cạnh Sols tối hôm qua.

Klein đang định tìm mục tiêu khác, bỗng thấy Leonard liếc mắt ra hiệu với hắn, và dùng cầm chìa vào bên hông sảnh của trại tế bần.

Gì đấy? Hắn ngẩn ra, giả vờ như không thấy gì cả, đi vòng quanh sảnh lễ Mi-sa một vòng. Sau đó nhân lúc Frye không chú ý, hắn đi theo Leonard tới bên hông của sảnh, qua tường ngăn tới một góc tối không người.

"Tôi có một suy đoán." Leonard đứng trước cửa sổ kính màu, đột nhiên nói thẳng.

Klein ngờ vực nhìn xung quanh: "Suy đoán gì cơ?"

Leonard hỏi ngược lại: "Nếu không có ảnh hưởng của yếu tố siêu phàm, anh cho rằng kết cục của bà Lauwis sẽ như nào?"

Klein suy nghĩ, rồi nói với vẻ nặng nề: "Vẫn là như vậy, chẳng qua sẽ muộn hơn khoảng một hai tuần, hoặc một tháng. Với gia đình bọn họ mà nói, chưa đến lúc không thể chịu được thì chắc chắn sẽ không tới gặp bác sĩ. Mà bệnh tim ấy, một khi trở nên nặng thì có thể đột tử bất cứ lúc nào, mà lại vô phương cứu chữa."

"Vậy Sols thì sao? Nếu không bị xúi giục, anh ta sẽ như nào?" Leonard lại hỏi.

Klein châm chọc rồi đáp:

"Theo tình hình trong tài liệu, Sols đã oán hận với việc phá sản từ trước, cũng rất uất ức khi không được cứu vớt. Tôi cho rằng sớm muộn gì anh ta cũng sẽ trả thù, nhưng đối tượng không phải là người được cứu tế, mà là kẻ đã khiến anh ta phá sản, và tay nhân viên ngân hàng đã tịch thu nhà cửa của anh ta."

"Sau khi trả thù anh ta sẽ như nào?" Leonard truy hỏi.

"Không có gì phải nghi ngờ rằng anh ta đã quyết định kết thúc tính mạng của mình, bất kể có trả thù thành công hay không, anh ta sẽ chết." Klein đáp rất chắc chắn.

Leonard khẽ gật đầu, cười trông khá đều cáng: "Vậy liệu tôi có thể nói rằng bà Lauwis và Sols đều là những người chắc chắn sắp chết?"

Là một chuyên gia bàn phím "hiếu sâu biết rộng", nghe thấy câu hỏi này, Klein lập tức đoán: "Ý anh là vì bị ảnh hưởng bởi yếu tố siêu phàm nên cái chết của bọn họ bị đưa ra trước thời hạn? Tại sao chứ?"

"Nói chính xác hơn thì 'sinh mệnh' mà bọn họ nên có bị yếu tố siêu phàm rút ngắn, lấy trộm mất. Mà 'sinh mệnh' là vật liệu rất tốt để triệu hồi tà thần, ác ma, thực hiện lời nguyện đáng sợ." Leonard khẽ nhếch miệng cười, sửa lại suy đoán của Klein cho đúng.

"Triệu hồi tà thần, ác ma, thực hiện lời nguyện đáng sợ..." Klein nhìn chăm chăm đôi mắt xanh biếc của Leonard, nửa nghi ngờ nửa phỏng đoán: "Hình như anh rất chắc chắn về điều này? Nhưng tạm thời chúng ta chỉ có hai mẫu điều tra mà thôi..."

Leonard cười kiêu bất cần đời: "Klein, chúng ta khỏi phải giả vờ với nhau. Tôi từng thấy anh thoát khỏi sự khống chế của vật phong ấn '2 - 049', biết sự đặc thù của anh. Mà anh cũng biết mang máng tôi khác với người phi phạm khác."

Anh ta ngừng cười, nhìn thẳng vào đôi mắt Klein:

"Tôi từng nói với anh rồi, thế giới này có rất nhiều người đặc biệt, luôn làm được những chuyện mà người khác không làm được, ví dụ như tôi, hay anh. Thế giới này có được dòng lịch sử lâu dài, tồn tại rất nhiều vật phẩm thần kỳ, lúc nào cũng sẽ có người có được chúng nó, nắm giữ chúng, rồi trở thành nhân vật chính của những vở kịch khác nhau. Người như vậy không nhiều lắm, nhưng chắc chắn không chỉ có một hay hai người."

Tôi không cho rằng người phi phạm có bí mật riêng là kẻ xấu xa, cũng không cho rằng phải biết rõ đặc thù của bọn họ tới từ đâu, biểu hiện như nào... Chỉ cần hành vi của anh không gây hại cho tôi, cho Kẻ Gác Đêm và cả thành phố Tingen này, như vậy anh vẫn là đồng đội của tôi. Tương tự, tôi cũng mong anh có thể đối xử với tôi như vậy. Đương nhiên tốt nhất là đừng nói chuyện này cho người khác, những kẻ đó đều cũ kỹ và bảo thủ, luôn cho những người đặc biệt như chúng ta sẽ mất khống chế, ắt sẽ bị tà thần, ác ma dụ dỗ rồi sa ngã."

Nhưng bí mật của tôi e là nhiều hơn anh tưởng nhiều lắm... Klein thăm nghĩ, rồi thản nhiên nói:

"Quả thật tôi cũng có thái độ như vậy, chỉ xem hành vi và mục đích chứ không quan tâm sự đặc thù của anh, cũng không có ý định dòm ngó bí mật của anh."

Nói xong, hắn lẳng lẽ bổ sung thêm trong lòng: Không, thực ra tôi cũng để ý lắm, tò mò lắm, nhưng đành phải nhẫn nhịn. Ủm, Leonard cảm thấy anh ta là nhân vật chính trong vở kịch? Vậy anh ta đạt được thứ gì, có bao nhiêu vật phẩm thần kỳ?

Leonard cời cúc cổ áo, cười khê rồi gật đầu nói: "Rất vui khi chúng ta cùng chung nhận thức. Trong mấy cuốn tiểu thuyết phiêu lưu, như này được gọi là hai nhân vật chính gặp nhau, bánh xe lịch sử bắt đầu lăn đi."

Đồ không biết xấu hổ! Klein cười cho có.

Hắn biết rõ "bánh xe lịch sử lăn đi" tới từ Russel đại đế...

Lúc này, Leonard đi lại hai vòng, đôi mắt xanh lục ngời sáng, khoe miệng khê nhếch:

"Được rồi, thẳng thắn mà nói thì tôi khá là chắc chắn khi nghi những nhân vật chính trong các vụ án tử vong này đều sẽ chết trong ba tháng tới, nhưng bị người ta dùng đủ mọi cách đẩy nó tới trước, trong vòng hai tuần gần đây, mà mục đích của đối phương là triệu hồi tà thần, ác ma, hoặc tiến hành một lời nguyện đáng sợ với phạm vi lớn."

"Khiến người có dấu hiệu sắp chết chết trước, như vậy có thể dễ dàng che giấu, không khiến sở cảnh sát chú ý, cũng không bị Kẻ Gác Đêm, Kẻ Trừng Phạt và Trái Tim Máy Móc phá hoại ngay khi đang trong giai đoạn chuẩn bị..." Klein lẩm bẩm, phân tích kẻ đứng sau.

Leonard mỉm cười phụ họa:

"Đúng vậy, nếu người bình thường đang khỏe mạnh đột nhiên chết, chỉ cần ba người trở lên là chắc chắn sẽ bị chú ý, bị điều tra theo quy định."

"Vậy chúng ta phải làm sao để tìm được dàn tế tiến hành nghi thức? Bất kể là triệu hồi tà thần, ác ma hay chế tạo lời nguyền rửa đáng sợ đều cần tế đàn, cần nghi thức. Mà bắt buộc phải có chỗ gửi những 'sinh mệnh' bị gặt hái trước thời hạn kia." Klein tạm thời tin tưởng Leonard, bởi hẳn không tìm được manh mối khác để có suy đoán khác.

Thử một lần cũng chẳng sao!

Leonard cười khì khì hai tiếng, nói: "Klein ạ, đây không phải lĩnh vực chuyên ngành của anh à? Chẳng lẽ anh không tưởng tượng ra xung quanh tế đàn cùng dạng với nghi thức sẽ có tình trạng như nào sao?"

Không chờ Klein trả lời, anh ta nói luôn: "Mùi chết chóc dày đặc, lấy tế đàn làm trái tim, trong phạm vi bán kính mười mét, ngoài kẻ chủ trì nghi thức ra thì không có sinh vật sống nào... Nhiệt độ không khí xung quanh thấp hơn bình thường ít nhất 5 độ C, có gió lạnh không ngừng thổi qua... Bên trong tế đàn được bức tường linh tính đóng kín còn có 'sinh mệnh' bị cướp đoạt của bà Lauwis và những người khác..."

Nói tới đây, anh ta nhìn Klein, cười giễu: "Tôi tin là anh chắc chắn bó ra được vị trí đại khái của tế đàn với những đặc điểm đó."

Klein khẽ nhú mày, trầm giọng đáp:

"Chỉ cần không ra khỏi thành phố Tingen, mặt khác tôi cần một nơi yên tĩnh tuyệt đối không bị ai quấy rầy, như nhà tôi chẳng hạn. Ừm, còn cần đồ vật bên người bà Lauwis và những người khác nữa."

Cùng lúc đó, hắn thầm nghĩ rằng có vẻ Leonard khá hiểu biết về những ma pháp đen, thuật phù thủy đen này.

"Không thành vấn đề." Cười một tiếng, Leonard đột nhiên rảo bước đi qua Klein, tới thẳng sảnh lễ Mi-sa, không chút lễ mễ.

Phong cách làm việc của anh ta thật độc đáo... Klein thầm oán, rồi đi theo đối phương.

Khi tìm được Frye đang nghiêm túc hỏi và ghi chép, Leonard nghiêm túc nói: "Tôi có một suy đoán, có thể để Klein thử một lần."

"Suy đoán gì?" Frye lạnh lùng nhìn sang.

"Có kết quả tôi sẽ nói cho anh biết, chứ tôi không muốn thành đối tượng để Roxanne với người khác cười nhạo đâu."

Frye không hỏi gì thêm, nghe theo lời dặn tới cục cảnh sát gần đó mượn đồ vật tùy thân của Sols và bà Lauwis, sau đó tập hợp với các đồng đội ở nhà của Klein.

"Các anh chờ ở phòng khách, đừng để ai quấy rầy tôi." Klein lấy đồng hồ bỏ túi ra, ấn mở nắp rồi nhìn thoáng qua.

Lúc này đã gần 6 giờ, Melissa có thể trở về bất cứ lúc nào.

"Anh cứ tin vào chúng tôi." Leonard dứt hai tay vào túi, đi tới đi lui trong căn phòng khách không rộng lớn cho lắm. Frye thì ngồi yên lặng trên ghế sofa.

Kẻ này bị mắc chứng hiếu động à? Klein bĩu môi, rồi trở lại phòng ngủ ở tầng hai, khóa trái cửa, lại dùng bức tường linh tính đóng kín căn phòng.

Ngay sau đó hắn bố trí dàn tế, khẩn cầu nữ thần giúp đỡ để loại trừ quấy

nhiều sơ bộ.

Sau đó Klein viết câu nói xem bói lên giấy: "Vị trí của dàn tế."

Hắn để phạm vi khá rộng để tránh sai sót.

Cầm tờ giấy và đồ vật bên người của người chết, Klein nằm lên giường, nhớ tới cảnh tượng mà Leonard miêu tả trước, sau đó lẩm nhẩm câu nói xem bói bảy lần. Hắn không định sử dụng sự đặc thù trên sương mù xám để xem bói, một là vì tên kỳ quái thần bí Leonard còn ở tầng dưới, ai biết được lần này anh ta có phát hiện manh mối nào không, hai là hắn là "Thầy Bói" đã sắp tiêu hóa xong ma dục, lại thêm nghi thức phụ trợ, như vậy hắn là đủ rồi.

Nếu thật sự không ra kết quả, Klein mới tìm cơ hội lên trên sương mù xám, dù sao triệu hồi tà thần và ác ma sẽ gây hại tới Benson, Melissa và chuyện của bản thân hắn!

Mượn dùng minh tường, hắn nhanh chóng đi vào cảnh mơ, "nhìn thấy" những hình ảnh nhòe nhoẹt, mờ lung, mờ ảo và rời rạc.

Một bức tranh nhanh chóng xuất hiện trước mặt hắn.

Đó là một ngôi nhà màu xám hai tầng đang tắm trong ánh sáng hoàng hôn. Cửa sổ tầng một đóng kín với lớp vải rèm màu sẫm không để lộ kẽ hở nào, nhưng có lúc lại phồng lên rồi co lại.

Đất xung quanh ngôi nhà có màu nâu đen, không có cọng cỏ hay bông hoa nào. Vườn hoa xung quanh thì như bị phủ một bóng ma, tan hoang và tăm tối

Cách ngôi nhà này không xa, một con sông đang chảy yên ả.

...

Một lúc sau, không thấy được thêm hình ảnh gì, Klein rời khỏi cảnh mơ.

"Suy đoán của Leonard là thật... Ngôi nhà kia ở đâu? Nơi có sông trong thành phố Tingen này quá nhiều, ví dụ như khu phía tây khu phía nam, như bến cảng hay khu đại học..." Hắc mở mắt, day day huyết thái dương, vẻ mặt khá nghiêm túc.

QUỶ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 122: Ngôi Nhà Mực Tiêu

Trong căn phòng khách nhuộm màu hoàng hôn ở số 2, phố Hoa Thủy Tiên.

Klein quay lưng về phía cửa sổ lồi, nói với Frye và Leonard:

"Tôi bói ra kết quả rồi. Ở trong cảnh mơ, tôi thấy một ngôi nhà hai tầng màu lam xám. Toàn bộ cửa sổ ở tầng một đóng kín, che bởi vải màn. Đất đai xung quanh nó vài mét đều có màu nâu đen, không mọc một cọng cỏ hay một cây hoa nào. Nó còn có một vườn hoa tối tăm, trông hết như loại thường thấy ở truyện ma. Đặc điểm duy nhất để đánh dấu ngôi nhà này là nó nằm cách một con sông không xa, sông khá rộng. Có thể là sông Tasok hoặc sông Hoy, chỉ có thể điều tra bằng cách loại trừ, mong là còn kịp."

Tasok là con sông lớn nhất vương quốc Ruen, bắt nguồn từ dãy núi Minrminsk ở hướng tây bắc, chảy xuống phía đông nam, đi qua quận Gian Hải, quận Akhova, chảy thẳng qua thủ đô Backlund, rót vào vùng biển gần cảng Pritz. Nó chảy qua góc tây nam của khu phía tây, và bến cảng phía nam của khu phía nam của thành phố Tingen. Sông Hoy thì bắt nguồn từ núi York ở phương bắc, chảy qua khu đại học ở ngoại ô khu phía đông, đổ vào sông Tasok ở Tingen.

Đây là hai con sông lớn của Tingen, còn lại thì chỉ có thể gọi là suối với lòng suối không được lớn cho lắm.

Nghe Klein kể xong, Frye khẽ gật đầu, đồng ý với ý tưởng của hắn. Khi không có manh mối khác, điều tra loại trừ là phương pháp hữu hiệu nhất!

Đúng lúc này Leonard mỉm cười nói: "Có lẽ chúng ta có thể thu hẹp phạm vi lại."

"Thu hẹp như nào?" Klein cầm chiếc đồng hồ bỏ túi có hoa văn nhỏ, nhún mày hỏi lại.

Leonard cười ha ha, đáp:

"Với những kẻ phạm tội có kế hoạch và mục đích như này ấy, mục tiêu ban đầu chắc chắn sẽ nằm xa khu vực có dân tể, bắt nguồn từ bản năng theo đuổi sự an toàn. Chờ khi 'người sắp chết' ở khu vực khác không còn mấy, khó tìm hơn, hắn mới xem xét khu vực gần mình. Cho nên chúng ta hãy lật lại tài liệu, sàng lọc ra khu vực có số lượng sự kiện tử vong ở mức độ bình thường vào giai đoạn đầu, mà mấy ngày nay lại tăng lên rất nhanh."

Klein nghe mà mắt tỏa sáng: "Một suy luận rất tuyệt!"

Cùng lúc đó, hắn thầm thở dài trong lòng rằng: "Quả nhiên mình chẳng có khiếu làm thám tử gì cả!"

Frye gật đầu, cầm lấy tài liệu trên bàn trà rồi lật ra xem lại.

Mấy phút sau, anh ta nói với giọng trầm hẳn: "Quả thực là có khu vực như vậy, hơn nữa chỉ có một."

"Khu nào vậy?" Klein thốt lên.

Frye đưa tập tài liệu dày cộp cho Leonard ngồi bên, khẽ mím đôi môi mỏng: "Khu phía tây?"

Chính là khu phía tây? Klein nắm chặt tay lại, lập tức đề nghị: "Vậy

chúng ta đi điều tra góc phía nam của khu phía tây, khu vực đó không lớn cho lắm."

"Tôi đồng ý." Leonard giơ tập tài liệu trong tay lên, phụ họa một cách rất thoải mái như thể người vừa đưa ra ý kiến thu hẹp phạm vi điều tra không phải là anh ta vậy.

...

Cỗ xe ngựa hai bánh nhẹ nhàng và chậm chậm chạy trên con đường có vẻ lầy lội và bẩn thỉu, cách đó không xa là một con sông khá rộng được nhuộm bởi ánh nắng chiều tà.

Klein và Frye chia nhau nhìn ra ngoài từ hai ô cửa sổ, xem xét từng ngôi nhà một. Bọn họ chú trọng vào những ngôi nhà màu lam xám, có vườn hoa tan hoang. Nếu có điều kiện và có thể nhìn tới thì chú ý xem có phải cửa sổ tầng một được che kín bởi rèm không.

Leonard nhàn nhã dựa vào tường xe ngựa, khẽ ngâm nga một điệu hát dân gian mang theo vẻ phong tình của bản địa.

Những cảnh sắc tối tăm lướt ra sau, Klein bỗng liếc thấy một ngôi nhà hai tầng màu lam xám. Trước ngôi nhà ấy là một vườn hoa tan hoang gây cho người ta cảm giác âm trầm.

"Tìm thấy rồi!" Klein hạ nhỏ giọng.

Hắn còn chưa nói xong, Frye và Leonard đồng loạt chen tới cùng nhìn ra, nhanh như không có sự gián đoạn gì.

Khi khoảng cách giữa xe ngựa và ngôi nhà kia càng ngày càng gần, cảnh tượng tầng một với lớp vải rèm bị kéo che kín hiện ra trong mắt ba Kẻ Gác Đêm.

Khỏi cần xem bói để xác nhận, Klein hoàn toàn khẳng định đây chính là ngôi nhà mà hắn nhìn thấy trong giấc mơ, là nơi lập dàn tế!

Cho dù hắn, Leonard hay Frye đều không bảo dừng xe ngay lập tức, mà để mặc cho phu xe tiếp tục cho xe đi tiếp, lướt qua mục tiêu, rời xa mục tiêu hết như đi ngang qua.

Tới khi quay đầu lại không nhìn thấy ngôi nhà đó nữa, Leonard mới gọi phu xe bảo anh ta dừng xe lại.

"Klein, anh cho xe quay về phố Zoutelande, gọi đội trưởng tới hỗ trợ thay." Leonard vỗ tay thành tiếng, mỉm cười nhìn đồng đội.

Cảm thấy tôi là gà mờ, không nên xen vào chuyện nguy hiểm như này à? Tên này cũng không tệ... Klein giật mình một cái, chợt hiểu ý của Leonard.

Frye cũng đồng ý: "Cậu vừa mới luyện tập giác đấu, lại theo nghề nghiệp mang tính phụ trợ nữa."

"Tôi biết. Hơn nữa kẻ có thể tạo ra nhiều sự kiện tử vong như vậy để tiến hành nghi thức chắc chắn không dễ đối phó chút nào. Chỉ có đội trưởng mới khiến sự tình không còn đáng sợ nữa..." Klein hít vào một hơi, đồng ý một cách lý trí.

Sau đó hắn nhìn Leonard, rồi nhìn Frye, cố nặn ra nụ cười: "Các anh phải cẩn thận đấy."

"Yên tâm đi, tôi tiếc mạng lắm. Trước khi đội trưởng tới, chúng tôi chỉ giám thị chứ không tới gần đâu." Leonard khẽ cười một tiếng.

Frye không nói gì, chỉ xách rương da lên.

Klein im lặng vài giây, rồi hắn lấy một đồng xu ra, nói: "Để tôi xem bói

cho các anh một lần."

Hắn lẩm nhẩm "Chuyện ở nơi này sẽ có kết quả tốt", khi đôi mắt sâu dần thì hắn tung đồng xu lên cao.

Keng!

Đồng xu lăn lộn bay lên rồi rơi xuống lòng bàn tay Klein.

Hắn mở mắt ra nhìn, thấy hình đầu vua ở bên trên, bèn thở phào nhẹ nhõm.

"Đây chỉ là tượng trưng mơ hồ, còn có cách giải mã khác, rằng điều quan trọng nhất đó là cẩn thận và cẩn thận hơn hết." Hắn nói với Frye và Leonard kiểu thầy bói.

Leonard đã quay người đi, nghe hắn nói thế, vừa vẫy tay vừa nhảy xuống xe: "Lải nhải hết như bà nội tám mươi tuổi của tôi vậy..."

Frye thì gật đầu một cách nghiêm túc, xách rương da xuống theo.

Đôi mắt nhìn hai đồng đội đi tới ngôi nhà mục tiêu, Klein sờ khẩu súng trong túi súng dưới nách, nói với phu xe: "Phố Zoutelande."

Phu xe được thuê theo giờ không có ý kiến gì, tiếp tục cho ngựa chạy.

...

Số 36 phố Zoutelande.

Khi Klein bước vào công ty Bảo an Gai Đen, đám người Roxanne hay phu nhân Olean đã tan tầm, khiến nơi này lạnh lẽo và u ám hơn hẳn thường ngày.

Dunn yên vị trên ghế sofa khu vực tiếp khách với chiếc áo khoác gió màu đen trên người. Anh ta không bật đèn khí gas, dường như đã hòa mình vào khu vực không ánh sáng kia.

"Tìm được manh mối rồi à?" Anh ta mở miệng nói với chất giọng dày và ấm, khiến Klein đang tìm kiếm xem đội trưởng ở đâu phải giật nảy mình.

Klein nhanh chóng quay người lại, nhìn vào đôi mắt xám của Dunn: "Vâng, chúng tôi..."

Hắn nhanh chóng thuật lại "suy đoán mạnh dạn" của Leonard, kể lại trọng điểm việc xem bói xác nhận và điều tra thực địa một lượt.

Còn sự tin tưởng của Leonard, cho tới điểm đặc biệt của sự trình bày của hắn tất nhiên thuộc về chuyện không quan trọng.

Thi thoảng Dunn lại hỏi chen một câu. Tới khi kể xong, anh ta đứng dậy, đi tới phía cửa.

"Suýt nữa thì quên, cậu ở lại đây phòng chuyện ngoài ý muốn." Lúc sắp xuống dưới, anh ta bỗng quay đầu dặn một câu.

"Ok." Klein gật đầu trịnh trọng.

Lúc này, ngoài Cornley đang gác cửa Chianese ra, các Kẻ Gác Đêm khác đều ra ngoài làm việc.

Dunn Smith đi được mấy bậc cầu thang, bỗng dừng lại, vừa ấn mũ vừa nói với Klein ở cửa: "Cậu khóa cửa lại rồi đi cùng tôi. Không phải là để cậu tham gia chiến đấu, một là tới cảm nhận bầu không khí, hai là lúc tìm kiếm và kiểm tra sau cùng có lẽ cần tới sự hỗ trợ của nghi thức ma pháp. Nhớ kỹ, trước khi chuyện kết thúc, cậu bắt buộc phải ở cách xa chúng tôi ít nhất 50 mét, hơn nữa không được phép tới gần ngôi nhà đó!"

Klein giật mình một cái, rồi gật đầu thật mạnh: "Vâng!"

...

Mặt trời đã lặn hẳn xuống dưới đường chân trời, con sông Tasok trở nên tĩnh lặng và đen sì.

Mây đen che phủ mặt trăng đỏ, khiến ngôi nhà hai tầng màu lam xám kia hết như một con quái vật đang núp trong bóng tối.

Vườn hoa trước ngôi nhà yên tĩnh vô cùng, không có chút tiếng động nào, dường như không hề có loài bò sát hay sinh mệnh sống nào cả.

Nhìn cảnh tượng đó, lòng bàn tay Klein toát mồ hôi, rùng mình. Hắn cảm thấy nơi đó có vô số thứ đáng sợ đang ẩn mình, chờ đợi bữa tiệc đẫm máu sắp tới.

Trong sự dõi theo của hắn, Dunn, Leonard và Frye gần như hòa vào bóng tối cẩn thận tới gần ngôi nhà mục tiêu.

...

Trong phòng ngủ không bật đèn ở tầng hai của ngôi nhà.

Một cô gái trẻ tuổi có khuôn mặt tròn tròn, trông ngọt ngào tao nhã đang ngồi trước bàn trang điểm, nương theo ánh sáng mờ mờ mà nghiên cứu bộ môn chăm sóc làn da rất "phức tạp".

Bên tay phải cô là một gương bạc với lớp vỏ ngoài được mài rất thô, dường như không chiếu ra bóng người nào.

Đột nhiên bề mặt chiếc gương bạc này rỉ ra dấu máu chảy.

Cô nàng Tris ngọt ngào và tao nhã lập tức sa sầm mặt xuống. Cô ta đứng

lên, tới cạnh cửa sổ, im lặng nhìn ra ngoài.

QUỖ BÍ CHI CHỦ

Mực Thích Lặn Nước
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 123: Trận Chiến Siêu Phàm

Bên ngoài cửa sổ thủy tinh, vườn hoa với dây leo bò khắp nơi, trông vừa tan hoang vừa u ám. Nước sông đen sì chảy đi, ánh lên những tia sáng. Các ngôi nhà gần đó đều tỏa ra ánh sáng ấm áp.

Mọi thứ tĩnh lặng như tờ, hết như đang chào đón bóng đêm kéo tới.

Tris, với ngũ quan nhìn riêng thì không coi là đẹp, nhưng khi nhìn tổng thể lại đẹp dễ khác thường, thu hồi tầm mắt. Cô ta bước nhanh tới cạnh giá để đồ, lấy một chiếc áo choàng màu đen có mũ. Cô ta khoác áo lên người, cài cúc lại, thắt đai lưng, đội mũ trùm lên khiến bản thân trở thành một tên thích khách.

Tris giơ tay phải bôi lên mặt, tức thì khiến khuôn mặt dưới lớp mũ trùm trở nên mờ nhạt và mờ lung. Ngay sau đó cô ta thò tay vào túi trong áo ở bên hông lấy một nhúm bột phấn lóa ra ánh huỳnh quang, sau đó vừa đọc chú ngữ vừa vẩy lên người mình.

Cơ thể Tris bắt đầu biến mất từng tắc một, trông cô ta hết như một bức tranh bút chì bị cục tẩy xóa sạch sẽ.

Sau khi tàng hình xong, cô ta lặng lẽ rời khỏi phòng ngủ này, đi tới căn phòng đối diện, rồi mở cửa sổ không được lắp rào bảo vệ.

Tris nhẹ nhàng nhảy lên bệ cửa sổ, nhìn xuống mặt cỏ bên dưới, nhìn hàng rào gần như đã tan vào trong đêm tối, thấy "Người Nhật Xác" Frye đang

lặng lẽ nhảy qua tường rào.

Cô ta hít vào một hơi thật sâu, nhảy xuống như một chiếc lông vũ, nhẹ nhàng giẫm lên bãi cỏ mà không tạo ra tiếng động nào.

Frye mặc áo gió màu đen, xách khẩu súng lục được chế tạo đặc biệt cẩn thận quan sát xung quanh, tìm kiếm oan hồn hoặc là ác linh có khả năng xuất hiện.

Anh ta có thể nhìn thấy những thứ đó!

Tris lặng lẽ tới gần Frye, vòng tới sau lưng anh ta, tay cầm một con dao găm "sơn màu đen" không rõ là có từ lúc nào.

Phụp!

Cô ta ra tay nhanh như gió giật, lập tức đâm thẳng con dao vào sau lưng Frye.

Nhưng cùng lúc đó, những gì trong tầm mắt cô ta lập tức vỡ vụn như ảo giác.

Tris nhận ra mình vẫn còn đứng trên bệ cửa sổ, vẫn còn nhìn xuống thảm cỏ, xuống hàng rào sắt.

Chỉ là bên ngoài tường rào kia, không chỉ có "Người Nhật Xác" Frye mà còn có Leonard Mitchell đang nhắm thẳng vào cửa sổ. Và cả Dunn Smith đang nhắm mắt, tay đề lên ấn đường, người khẽ khom xuống. Xung quanh người vị đội trưởng Kẻ Gác Đêm này như có những vòng sóng gợn vô hình đang lan ra.

Con người trong mắt Tris co lại, cô ta biết những gì mình thấy vừa rồi là một giấc mơ, mà cô ta thì ngủ từ lúc nào không biết.

Pằng! Pằng! Pằng!

Leonard và Frye bắn tất cả ba phát súng, bắn trúng vào mục tiêu tàng hình mà dường như còn chưa tỉnh lại từ trong giấc mộng.

Rắc rắc!

Tris hiện hình, đầu tiên là vỡ tung, biến thành mảnh nhỏ của những mảnh gương bạc thô ráp!

Còn trong phòng, sau khi sử dụng pháp thuật thể thân xong, cô ta nhanh chóng dọc theo hàng lang và cầu thang vội vã chạy xuống tầng một.

Vù!

Trong tầng một này, những ngọn gió lạnh lẽo tới mức khiến người ta bị đóng băng thối qua như không bao giờ ngừng. Những bóng dáng vô hình, trong suốt thần thờ và chết lặng di chuyển ở từng góc một.

Không còn tàng hình, mỗi khi Tris đi xuyên qua một thứ trông giống u hồn này, nhiệt độ cơ thể cô ta lại giảm đi một chút. Tới khi đi đến chỗ dàn tế, cô ta không nhịn được mà rùng mình.

Dàn tế là một chiếc bàn tròn, chính giữa có đặt một bức tượng thần được khắc từ xương. Bức tượng này to bằng đầu của một người đàn ông trưởng thành, khuôn mặt được khắc khá mơ hồ, dường như là một cô gái cực kỳ xinh đẹp. Tóc của cô ta kéo dài tới tận mắt cá chân, sợi nào sợi nấy to và rõ nét, hết như những con rắn độc hay những xúc tu. Mà mỗi ngọn tóc thì mọc ra một con mắt, cái đóng cái mở, rất là nhiều.

Xung quanh bức tượng thần này thì chất đóng những con rối gỗ được làm khá thô sơ, bên trên chúng là những tên tuổi và thông tin tương ứng, ví dụ như Joyce Meyer.

Trên bàn tròn có ba cây nến, đốt cháy lên ngọn lửa màu xanh lục nhạt lay lắt trong ngọn gió lạnh lẽo đang thổi.

Tris cúi người hành lễ với tượng thần, sau đó đọc nhanh chú ngữ. Rồi cô ta gạt đám rối gỗ ra, ấn tắt nến, cầm tượng thần lên.

Ù!

Tiếng gió trở nên thê lương, thổi qua khiến những cửa sổ đóng chặt lung lay dữ dội.

Choang choang! Răng rắc! Những tấm thủy tinh vỡ vụn, gió lạnh lùng không sức sống tràn ra khắp bốn phương tám hướng.

Frye vừa vòng qua một phía khác, không dám xông vào phạm vi dàn tế lập tức rung mình một cái, chỉ thấy máu lạnh đi, như đang đóng băng, và động tác của bản thân chậm đi hẳn.

Đúng lúc này, mắt cá chân anh ta như bị một thứ vô hình gì đó nắm lấy. Cảm giác còn lạnh hơn lan lên trên. Nếu là người phi phạm ở danh sách 9 khác, có lẽ đã tê dại và cứng ngắc, nhưng là "Người Nhật Xác" nên Frye không lạ lẫm gì với trạng thái tương tự này.

Anh ta đưa miệng súng xuống, bóp cò với thứ bên cạnh mắt cá chân. Đường như anh nhìn thấy kẻ địch, biết hẳn ta đang ở nơi nào.

Pằng!

Một viên đạn săn ma chui vào trong gió, đổi lấy một tiếng rên rỉ thê lương.

Cái bóng vô hình đó tan đi, Frye lấy lại được năng lực hành động tự do.

Còn ở một phía khác, Dunn Smith đang định bò lên tầng hai, tránh việc

đôi mặt chính diện với dàn tế cũng bị gió lạnh thổi cho đông cứng cơ thể, đứng ở bên ngoài cửa sổ vỡ vụn.

Vù! Vải màn sập màu sau cửa sổ đột nhiên hất lên, trùm lên người Dunn như con quái vật há mồm nuốt lấy con mồi.

Đầu của Dunn bị vải màn như có sinh mệnh kia trùm kín, càng lúc càng chặt, hiện rõ cả miệng cả mũi.

Khi sắp không thể thở được, Dunn giậm chân xuống, hai đầu gối thẳng lên, xoay eo, chỉ dựa vào sức mạnh mà anh ta kéo rách tấm vải màn kia.

Anh ta dùng tay trái túm lấy một góc tấm vải màn rồi kéo nó vứt xuống đất.

Pằng!

Anh ta giơ tay bắn một phát về nửa tấm vải màn ở cửa sổ vẫn còn định trùm tới.

Tấm vải màn kia lập tức dừng lại, một vết đỏ sậm nhanh chóng lan ra.

vù!

Leonard Mitchell đang đọc thơ trên bãi cỏ cũng bị cơn gió lạnh đậm mùi chết chóc phất qua khiến răng khớp va vào nhau vang lên tiếng cộp cộp, làm anh ta khó mà phát ra âm thanh trong khoảng thời gian ngắn.

Đúng lúc này, dây leo bỗng nhiên lan tới, quấn lấy mắt cá chân anh ta. Một bóng đen theo gió mạnh lao tới.

Người cứng ngắc nên Leonard không kịp nổ súng, đành phải vội vã kéo vai, nhấc tay lên.

Phụp! Bóng đen kia nện lên cánh tay anh ta, khiến gai nhọn trên người nó đâm vào da thịt.

Đây là một bông hoa màu đỏ tươi, không biết tới từ chỗ nào.

Bị đau, Leonard vung tay, hất bông hoa có dính máu của mình sang một bên.

Pằng!

Anh ta nhắm ngay dây leo đang quấn mình, bắn một phát súng, khiến nó chảy ra thứ chất lỏng màu đỏ sậm.

Bịch bịch bịch!

Leonard chạy thẳng tới dàn tế trong tầng một, nhắm tới cánh cửa sổ đã vỡ vụn.

Mà vị trí nơi anh ta vừa đứng, dây leo rút đi như đang né tránh một thứ vô hình nào đó.

Tris dùng việc phá hỏng dàn tế, làm gián đoạn nghi thức tạo ra hỗn loạn để tàng hình một lần nữa, cũng giấu được linh thị một cách thành công, thoát khỏi vòng vây đi tới sau lưng ba Kẻ Gác Đêm.

Cô ta chìa tay phải ra. Một ngọn gió lạnh thổi tới, nâng bông hoa có dính máu của Leonard vào trong lòng bàn tay cô ta.

Tris không dừng lại, cầm bông hoa nhanh nhẹn bay ra hàng rào sắt, bỏ trốn tới phía sông Tasok.

Lúc này Leonard đang định bước vào tầng một đột nhiên nghiêng đầu như nghe cái gì đó. Sắc mặt tức khắc thay đổi, anh ta cuống quýt kéo ống tay áo nhìn miệng vết thương vừa bị bông hoa kia đâm vào.

Với thể chất của mình, chỗ vết thương đó đã ngừng chảy máu, chỉ hơi sưng lên.

Về mặt Leonard sa sầm xuống, anh ta nắm chặt ngón trỏ tay trái, chịu đựng rồi rút móng tay xuống!

Khuôn mặt anh ta méo mó vì đau đớn, nhưng không hề dừng động tác lại. Anh ta vừa lăm nhăm gì đó vừa dùng móng tay kia cào miệng vết thương đã kết lại, khiến nó dính máu, sau đó lại nhổ vài sợi tóc quăn vào móng tay kia.

Bờ sông Tasok, Tris di chuyển chậm lại. Một ngọn lửa màu đen và hư ảo bỗng tóe lên từ trong lòng bàn tay.

Ngọn lửa này trùm lên bông hoa, bắt đầu đốt cháy bông hoa đó thành tro bụi.

Làm xong xuôi, Tris mới bước vào trong sông, chìm người xuống làn nước.

Cùng lúc đó, Leonard ném móng tay dính máu được quăn trong tóc ra. Anh ta nhìn nó rơi xuống đất, tự bốc cháy, tỏa ra mùi khét tanh tưởi.

Chiếc móng tay kèm cả mấy sợi tóc kia nhanh chóng biến mất, chỉ để lại ít tro bụi.

Leonard thở phào nhẹ nhõm, nhảy vào tầng một từ cửa sổ, nói với Dunn và Frye đang phá dàn tế: "Mục tiêu bỏ trốn. May là mục đích chính của chúng ta là ngăn cản nghi thức."

Dunn thở dài, nhìn đám rối gỗ trên bàn, nói: "Cô ta rất cảnh giác, cũng khá mạnh, đã nhận ra chúng ta tiếp cận từ trước, không thì... Cô ta chí ít cũng là người phi phạm danh sách 7. Gửi tín hiệu cho Klein, bảo cậu ta tới đây."

Thông qua sự tiếp xúc gần gũi trong cảnh mơ, anh ta nhận định kẻ địch là nữ.